

Giới thiệu Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!

Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi ! của tác giả Mộc Dung là câu chuyện về cuộc sống và tình yêu giữa hai người bạn họ mặc dù không cùng một đẳng cấp với nhau trên xã hội...

Anh - Phúc Khang: Một giám đốc đa tài cũng là một người bí ẩn. Anh luôn tỏ ra lạnh lùng với tất cả mọi người nhưng tất cả đều phải công nhận tài năng của anh, sau lưng anh còn là sự đồ ầu của cả một thế giới ngầm do anh làm bang chủ...

Hồng Nhi - Một cô gái dễ thương với biệt tài là nghệ sĩ Guitar, một người sở hữu nụ cười chết người và cũng là một nhiếp ảnh gia. Liệu hai người bạn họ gặp nhau trong hoàn cảnh nào và tình yêu giữa hai người sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

_ Đã lâu rồi ! Ta và con không cùng tản bộ thể này nhĩ ? - Giọng nói khàn khàn , chậm rãi của ông lão không ngoài 60 đang nheo mắt , chậm rãi đi về phía trước cùng 1 đoàn người theo sau . Ông ta chính là Viên Phúc Hạo cụ tổng giám đốc của tập đoàn Viên Thanh và cũng là cụ Lãnh chúa của bang phái " Ân Bang " 1 bang phái hùng mạnh và lãnh khốc nhất trong giới ngầm Thượng hải lẫn trong và ngoài nước .

_ Vâng ! Thưa cha - Giọng nói trầm ấm xe lẫn khí lạnh đang đi theo bên phải ông đó là Viên Phúc Khang , con trai duy nhất của Viên Phúc Hạo và cũng là tổng giám đốc đương thời của tập đoàn Viên Thanh và là lãnh chúa hiện của bang phái " Ân Bang "

_ Đi dạo thể này ! Ta nhớ đến mẹ con và con cách đây 15 năm về trước - Giọng nói khàn khàn , đầy uy quyền nhưng có chút mềm dịu , hồi tưởng nhắc về chuyện ngày ấy .

_ Chuyện qua rồi ! Không nên nhắc đến - Vừa dứt lời ông , giọng nói trầm ấm lạnh lẽo kia càng trở nên sắc bén hơn khi đối đáp , cho thấy được sau câu nói rất nhiều sự uẩn khúc .

_ Ta biết ! Ta có lỗi với con , có lỗi với mẹ con , nhưng dù con có hận ta như thế nào nhưng con luôn hãy nhớ kỹ , trên cõi đời này hiện tại ngay lúc này , ta là người thân duy nhất của con . Cho nên hãy luôn giữ sĩ diện cho ta . - Mềm mại , như khắc khe có nét giáo huấn , đáp trả khi nghe Viên Phúc Khang trả lời .

"....." Anh không trả lời , sắc mặt đen xuống như đang nghĩ về 1 vấn đề nào đó .

_ Thôi ! Ta mệt rồi , ta cần về nghỉ , buổi đi dạo đến đây được rồi , ta rất vui vì con đồng ý đi dạo với ta . Ta đi trước , con bảo trọng , nếu rảnh hãy thường về nhà ăn cơm cùng ta - Giọng nói khàn khàn của Viên lão gia nói lên , có chút thỏa mãn , có chút mong đợi .

_ Con biết rồi , thưa cha ! - Về mặt đen tối có chút lo âu nhưng không thể hiện rõ chỉ cuối đầu như tuân lệnh .

Sau khi nói dứt câu , Viên Lão Gia cùng 4 người vệ sĩ cùng quản gia Trịnh quay đi ra khỏi công viên . Viên Phúc Khang quay lưng nhìn bóng người già nua kia đang đi , xa dần , và mất hút sau khúc cua . Lúc này Viên Phúc Khang mới bắt đầu sải bước đi cùng hướng ra khỏi công viên , đi được 2 bước Anh chợt dừng lại , đôi mày đẹp nhíu lại , ánh mắt vội và quay về hướng ngược lại nhìn chằm chằm về nơi nào đó như vừa nghe thấy 1 thứ gì đó . Không chùng chừ lâu , quay lại đi theo hướng âm thanh đang phát ra kia , thì trợ lý Lâm vội chạy theo ngăn cản

_ Viên Tổng ! các trưởng bộ phận trong công ty đang chờ ngài - Giọng nói đầy âm áp , rất kiên nhẫn , và thận trọng nói .

_ Không sao ! cứ để họ đợi - Phẩy tay 1 cái trả lời với giọng nói lãnh lẽo của mình và tiếp tục bước đi

4 vệ sĩ và 1 trợ lý vội và chạy theo sau Viên Phúc Khang , người con trai có thân hình 1m90 , mắt 2 mí rõ rệt , hàng lông mi dài , vẻ mặt khô ngô tuấn tú đến lạ thường . Toàn bộ nhan sắc của anh phải nói là 1 kiệt tác của trời ban cho . Biết bao mỹ nhân , con nhà công phượng đều muốn lấy được lòng anh , chiếm hữu con người bạc tỷ lại có nhan sắc trời phú thể này thì có thể gọi là " chuột sa hủ nếp " .

Sải bước anh rất nhanh , đi sau vào trong khu công viên , tiến đến khá gần hồ nước nhân tạo nằm giữa lòng thành phố nơi đây nắng chiều mùa thu vàng rực tạo nên khung cảnh thiên nhiên như thiên đàn giữa 1 thành phố bận rộn thể này , và điều đặc biệt không thể ngờ tới rằng anh đang đi theo tiếng đàn và giọng hát êm dịu mê hoặc lòng người kia đang ngồi trên 1 chiếc ghế bằng gỗ dưới gốc cây liễu lâu năm , tán cây rộng che mát 1 gốc khá to , 1 cô gái như thiên thần đang ngồi hướng về mặt nước và quay lưng với anh . Chiếc áo đầm ren trắng phủ xuống chưa qua đầu gối , thân hình 1m60 khá nhỏ bé so với anh đang ngồi ôm chiếc đàn guitar bự hơn cô ấy , hòa nhịp cùng ánh nắng vàng thơ mộng , gió mùa thu thổi lá xôn xao , mái tóc dài đen óng mềm mại , cùng giọng hát êm như tơ của cô khiến anh ngẩn người vì cứ ngỡ mình đang lạc vào sử sở thần tiên trong truyện cổ tích .

Across the ocean, across the sea
Starting to forget the way you look at me now
Over the mountains, across the sky
Need to see your face, I need to look
in your eyes
Through the storm and through the clouds
Bumps in the road and upside down now
I know it's hard to be asleep at night
Don't you worry,

cause everything's gonna be alrightBe alright

[Hook]Through the sorrow and the fightsDon't you worry, cause everything's gonna be alrightBe alright

All alone in my roomWaiting for your phone call to come soonFor you, oh, I would walk a thousand milesTo be in your arms holding my heartOh I, oh I,
I love youAnd everything's gonna be alrightBe alright

Through the long nights and the bright lightsDon't you worry, cause everything's gonna be alrightBe alright

You know that I care for you, I'll always be there for youI promise I'll just stay right hereI know that you want me to, baby we can make it
throughAnything, cause everything's gonna be alrightBe alright

Con người anh không biết âm nhạc là cái thế loại gì, nhưng hôm nay sao anh chợt thấy yêu bài hát này đến tận cùng và nó làm cho anh cảm thấy cực kì thoải mái, những lo lắng, toan tính trong thương trường kia dần biến mất, anh hòa lẫn theo tiếng hát và âm điệu bài ca của cô. . trong thời khắc này anh bước đi đến chỗ cô ngồi như 1 người bị mất đi lý trí, chỉ muốn chạm vào cô, chỉ muốn đem cô về làm của riêng anh. Lòng anh dâng trào lên sự độc chiếm lạ thường, bỗng nhiên anh để tay lên ngực phải hít 1 hơi và biết được nhịp tim của anh vừa bị lỗi 1 nhịp khi vừa nhìn thấy cô khẽ quay đầu sang phải vuốt mái tóc dài vương trên mặt do gió thổi.

Bước đi chậm rãi, được 5 bước thì điện thoại trong túi quần của anh chợt reng lên làm anh thất tỉnh, quay nhanh về thế giới hiện tại, có chút bức bối vì bị cái tiếng chuông kia làm mất đi cái khoảnh khắc đẹp đẽ của anh, đưa tay vào túi quần lấy chiếc điện thoại ra nhìn vào màn hình, càng tức giận hơn khi thấy " Mạc Lâm Như " cô ta là tiểu thư của gia tộc họ Mạc, cha cô ta là công ty vàng bạc đá quý, đang hợp tác làm ăn với công ty anh, và anh thừa biết ý đồ của cha con nhà họ, không muốn bắt máy nhưng cũng không thể tỏ ra bất lịch sự như vậy nên anh nhấn nút call.

_ Chuyện gì? - Lạnh nhạt, băng trôi không cần dài dòng, phung ra từ, khuyến người bên kia cũng phải đông cứng.

_ Anh Khang! Em là Lâm Như, tối nay em có bản phát thảo mới về bộ trang sức bên anh yêu cầu, liệu anh có rảnh chúng ta cùng hẹn nhau ăn cơm rồi cùng bàn về bản vẽ được không - giọng nói ồ ồ, lười không xương của cô làm cho bên này Viên Phúc Khang không khỏi rung mình.

_ Cũng được! ở đâu? mấy giờ? - Đang trong tâm trí bức bối vì làm đứt quãng nguồn cảm hứng kia, nên anh không muốn dây dưa nhưng lại vì lợi ích công ty không thể từ chối, thành ra Viên Thiệu gia đây rộng lòng cho cô 1 cuộc hẹn.

_ Ở nhà hàng Ronie trên đường XX vào lúc 7h anh nhé! - Giọng nói của cô hiện rõ nét mừng rỡ còn hơn cả trúng số độc đắc,

_ Vậy đi! - Không cần biết cô thế nào nghe xong tên, địa chỉ, liền phung ra 2 chữ, không cần đợi bên kia đáp, liền cúp máy không thương tiếc.

Sau khi bỏ điện thoại vào túi quần xong, như dự định lúc này anh vẫn tiếp tục xoay người đi về phía cô thiên thần nhỏ kia nhưng rồi, đáng người đầu mắt chỉ còn lại cái ghế gỗ và cây liễu đang lung lay trước gió. Nét mặt anh càng đen xuống khi bị hụt mất 1 thứ quan trọng.

_ Tìm mọi thông tin về cô gái đó! - Phẩy tay điều khiển người vệ sĩ áo đen bên phải, ra lệnh rất nhanh gọn và lạnh nhạt đến đồng người. sau đó anh xoay người bước đi, nhưng ánh mắt vẫn còn ở nơi ghế đá có chút mất mát, thất vọng tràn trề.

Hàn Hồng Nhi 1 cô gái có xuất thân cực kì bình thường, gia đình cô cực kì bình thường, cuộc sống của gia đình cô cũng cực kì bình thường, không hề có 1 điểm nhấn gì trong xã hội, ba mẹ cô không thích nổi danh hay làm bất cứ chuyện gì để có tiếng tăm, họ tạo nên 1 gia đình với lối sống giản dị đến không tưởng, bình thường đến bất ngờ.

* Cha Hàn Nguyên Thanh 50 tuổi, 1 người đàn ông sinh ra và lớn lên tại Thượng Hải. Lớn lên theo ba ông sang Việt Nam để kinh doanh gỗ, trong lúc đó ông gặp mẹ của Hàn Hồng Nhi và quyết định ở lại Việt Nam sinh con và sống 1 cuộc sống nhàn hạ với nghề thầy giáo ngoại ngữ và sở thích là chụp lại những đồ vật.

* Mẹ Nguyễn Hồng Linh 45 tuổi, 1 người phụ nữ Việt Nam chánh tôn, là 1 người nội trợ đảm đang cực kì. Bà có năng khiếu âm nhạc từ nhỏ bà biết chơi Dương Cầm, Guitar, và giọng hát của bà rất hay (Con gái giống mẹ à nha), nhưng bà chưa hề diễn trước đám đông dù 1 lần, số lượng khán giả của bà đến hiện nay là 4 người đó là Ba mẹ bà, chồng, và con gái bảo bối của bà Hàn Hồng Nhi.

Một ngôi nhà vừa vặn không to, không nhỏ, gia đình 3 người ở vừa đủ, ngoài trước là 1 sân vườn cực kì đẹp do chính tay ông và bà tạo nên ngôi nhà tọa lạc ở 1 khúc quận 2 nơi có bay thẳng cánh. Chính vì lớn lên trong 1 gia đình ba mẹ tạo dựng sự thơ mộng như vậy nên Hàn Hồng Nhi không khỏi cảnh ảnh hưởng người, cô cũng thơ mộng, ịu dịu như khu vườn ba mẹ làm cho cô.

Ba mẹ là 1 người bình thường, nhưng đến với nhau từ 2 đất nước nên cô được gọi là con lai, không phải như Việt Nam lai Anh hay Mỹ, nhưng cô lại sắc nước hương trời đến lạ thường, vẻ đẹp của cô đậm đà, mặng mà đến nỗi những chàng trai trong khu nhà gần đó họ đổ vì cô như rom như rạ. Cũng chính vì thế thời cấp 1 của cô cũng trở nên kinh hãi, vì cô có nét đẹp lai Đôi mắt to, 2 mí hiện rõ, lông mi dày dài, cong tự nhiên, con ngươi màu nâu đen to tròn lúc nào mở hết mắt lên nhìn cũng long lanh như những hạt thủy tinh, sống mũi cao thẳng tắp, gò má lúc nào cũng ửng hồng tự nhiên, đôi môi mềm mại đỏ mọng không cần son, da trắng như tuyết, da mặt mịn như bông lại còn thoang thoảng mùi hương của sữa. rất ngọt ngào. Chính vì vẻ đẹp trời tặng này khi cô đi vào cấp 1, không ít lần bị những cô bạn gái cùng và khác lớp ganh tỵ, giở nhiều trò thủ đoạn đối với cô như Khóa trái của phòng dụng cụ, nhốt cô trong nhà vệ sinh, tạc nước từ trên lầu xuống, dẫu giấy, xé vở bài tập những trò thủ đoạn hèn hạ có bao nhiêu những đứa con gái xấu xa ganh tỵ đó đều đem đến cho cô

Cho nên khi lên cấp 2 cô quyết tâm làm xấu mình đi để không phải chịu đựng những thứ như vậy nữa. Cô thắt đuôi sam, 2 mũi, mắt kính to tròn nhìn ngó đến không tưởng, mái ngó phủ hết phần trán cao. cũng nhờ vậy suốt 4 năm cấp 2 cô bình yên vô sự. Năm nay lên lớp 10 cô chính thức 16 tuổi.

Cái tuổi trăng tròn , đáng người cô phát triển hơn những bạn nữ khác cùng lứa , bộ ngực đầy đặn đến mê hồn , bụng phẳng có 2 đường kẻ sọc và 1 đường nhẹ ở giữa như người có tập Gym , vai thon nhỏ , xương vai nhô lên nhìn hấp dẫn không thường . Tóc do thắt bím mỗi ngày nên tạo thành mềm gọn sóng tự nhiên mỗi khi cô xả ra .

Nghỉ hè được 3 tháng . Đúng lúc ở Thượng Hải quê nội Cô Nguyệt em của ba bị bệnh , cô Nguyệt cũng là 1 nghệ sĩ Dương Cầm , đang đi đánh cho 1 nhà hàng khác nổi tiếng ở đất Thượng Hải phồn hoa này .Do không tìm được người thay thế , mà bệnh sốt ngày càng nghiêm trọng , nhà hàng lại không chấp nhận nghỉ như vậy nên cô cầu cứu ba của Hàn Hồng Nhi , xin cho cô được qua đây 1 tuần để thay Cô Nguyệt đi đánh đàn nếu không đợi cô hết bệnh thì cũng như mất việc luôn .

Ba của Hàn Hồng Nhi là 1 người rất rộng rãi , trong tâm cũng muốn con gái về quê nội thăm hỏi bà con , đúng dịp nghỉ hè , nên ông đồng chí cho Hàn Hồng Nhi qua đó , vừa du lịch , vừa thăm họ hàng , vừa giúp em gái đáng thương của ông ... nên 1 công 3 việc . Ông không ngần ngại mua vé máy bay cho Hồng Nhi bay thẳng qua Thượng Hải sau 2 ngày xin phép .

Và cũng chính vì vậy ông nào biết con gái của ông vừa cướp đi trái tim của một vị Lãnh chúa , cực tàn ác , thâm độc và tính cách cực kì độc tài .

Thượng Hải . 6h00 pm , Nhà Hàng Romie .

_ Hồng Nhi ! Nhanh tay 1 chút . Quản lý tìm em kia , lẽ mề quá - Giọng nói chanh chua kia là của Khuất Ái , phục vụ lâu năm trong nhà hàng , chuyên đi ăn hiếp ma mới .

_ Dạ ! Dạ em xong ngay - Cô gái đáng yêu , giọng mềm mại , cười híp mắt khi nghe gọi tên nhanh miệng đáp xoa dịu lòng người .

_ Hừ ! Cứ từ từ , bà đó giỏi em hiếp , lại đây chị trang điểm cho em 1 tí thêm tươi . - Nhu Linh , phục vụ cũng lâu năm trong nhà hàng , nhưng tính tình hiền dịu ôn hòa như cái tên của cô , nên rất được mọi người trong nhà hàng yêu mến .

_ Dạ thôi ! Em không quen . Như vậy được rồi , vói lại đâu ai để ý đến nghệ sĩ bang nhạc đâu chị . - Cô phớt lờ , từ chối khéo , nhưng vẫn tươi cười .

_ Nào được ! Nhà hàng , em cũng là bộ mặt của nơi đây , để mặt mộc nhếch nhếch thế này lên , khách giá thấy thì chê cười nhà hàng , lúc đó ngũ mã phanh tay em luôn đó . - Giọng nói nghiêm nghị hơn nhưng không kém phần đùa giỡn với Hồng Nhi

Biết không thể từ chối nhưng chị Nhu Linh nói rất đúng cho nên Hồng Nhi không thể từ chối . Nên đành ngoan ngoãn ngồi xuống mặt cho Nhu Linh vẽ bùa , trấn yên gì đến lên mặt cũng dc Sau khi tháo cặp kính tròn to kia ra , Nhu Linh có vẻ hốt hoảng , suy nghĩ trong đầu liên tục " Khuông mặt thanh cao , lông mi dài dày công , môi đỏ như son , mặt trắng tóa sáng , mũi cao có ấn , má hồng tự nhiên ... vậy mình phải làm gì đây ? "

Nhu Linh ngồi bần thần 1 lát , bị Hồng Nhi lay lay nên chùng tỉnh , híp mắt để tìm cái gì đó để tô nhưng sự thật rằng cô không biết phải tô chỗ nào vì khuông mặt quá hoàn mỹ . Nhu Linh kê lặc đầu , cười gian xảo .

_ Ý cha . Tuyệt thế mỹ nhân thế này , sao lại mang 1 cặp kính to dùng thế kia đẹp khoe xấu che , sao em lại đi đảo ngược lại vậy hả cô bé . - Giọng đùa cợt cười tà của Nhu Linh khiến cho Hồng Nhi có chút xấu hổ , má càng đỏ hơn cuối mặt xuống lý tí .

_ Dạ ! Em em - xấu hổ hơn , đỏ mặt hơn , câu trả lời ngày càng áp úng .

_ há há há há há !! - tiếng cười phá lên của Nhu Linh khi kẻ thấy nét mặt xấu hổ của cô bé 16 tuổi kia . rồi nói nhanh , " Thôi ! vậy thôi em còn nhỏ , khỏi trang điểm cũng dc , nhanh nhanh ra ngoài chuẩn bị , khách quý sắp đến , quản lý la " "

Cười hả hê rồi cô lấy tay phui phui đẩy Hồng Nhi ra ngoài , Hồng Nhi nghe theo râm rập liền đi ra ngoài để Nhu Linh lại 1 mình trong phòng thay đồ , đứng lại nghĩ " Về đẹp này , mình nữ nhi đây còn bị hút hồn lấy động thì nói chi mấy gã đàn ông kia , chả trách cô bé lại tự làm xấu mình như vậy .. hí ... thôi thì cũng tốt . " Nói thâm lâm bâm xong Nhu Linh cũng vội đẩy cửa chạy ra chuẩn bị đón khách quý

7h00 pm nhà hàng Romie

_ Kính chào ngài Viên Chủ Tịch . - Đoàn nhân viên hùng hậu , cùng chủ nhà hàng và tất cả quản lý các bang đứng trước cửa nghinh đón Viên Phúc Khang 1 cách long lanh nhất .

_ Uhm ! người đâu ? - Liếc mắt 1 lượt , ánh mắt màu hổ phách lạnh lùng nhìn tới chủ nhà hàng , phu ra 3 chữ không cần suy nghĩ thêm .

_ Dạ ! Dạ . Mạc tiểu thư đã tới , đang đợi ngài trong phòng . - Chủ nhà hàng Lý Nhã Luân cúi rạp người , cung kính trả lời , mồ hôi không ngừng chảy .

_ Được ! dẫn đi - anh không cần biết ông chủ nhà hàng đó sợ hay không , chính lạnh lùng nói ngắn gọn để nhanh đi vào .

_ Dạ mời ngài chủ tịch ! - Giọng nói khản trương , đưa tay phải về phía trước dẫn Viên Phúc Khang đi , tay không ngừng lấy khăn mui xoa chậm lên trán .

_ Tốt lắm ! - Lạnh lùng hơn cả tảng băng nhưng khi nghe lời này Lý Nhã Luân có phần bớt sợ .

Nhìn thẳng vào nơi 1 góc phá sáng sủa trong nhà hàng gần cửa sổ , 1 cô gái với thân hình khá khiêu gợi , 1 chiếc váy màu đỏ , kim tuyến khá nhiều , lấp lóe nổi bật nhất nhà hàng , lớp trang điểm dày nhưng không kém phần sắc xảo , cổ áo chữ V , làm tôn lên bộ ngực đầy đặn . Những gã đàn ông ngồi xung quanh kia không thể rời mắt khỏi cô . Viên Phúc Khang thừa biết điều này nên nhưng cô gái lả lơi thế này đối với anh thật sự tẻ nhạt , tâm trí anh lúc

này chỉ nghĩ đến thiên sứ Guitar bên hồ kia thôi .

Chậm rãi bước tới bàn . hướng lưng của anh quay về sân khấu vì cô gái chọn cửa sổ sau lưng . Nên tình hình lúc đó anh không biết rằng người đi ra từ trong cánh gà chuẩn bị chơi Dương Cầm trên sân khấu khi lại là cô gái thiên sứ anh đang chờ người điều tra để đem cô về bên anh .

_ Anh Khang ! Anh gọi thức ăn đi ! nhà hàng này nổi tiếng với các món ăn Châu Âu . - giọng nói trong điện thoại đã như rỗng rỗng , đến khi gặp mặt anh mới chính xác là cô gái này không có xương , không những nói thôi mà cô còn biểu hiện uốn éo cơ thể mình khi đang nói chuyện như đang kính động tình .

_ Được ! phục vụ . - Giọng thâm trầm không nhìn cô gái .

_ 1 chai rượu đắt tiền nhất ở đây , 1 món ăn đặc sản ở đâu , 1 món chính đắt tiền nhất ở đây , 1 món tráng miệng đắt tiền nhất ở đây - anh lạnh giọng , lưu loát gọi 1 hơi

_ Tôi gọi xong rồi ! Đến phiên cô đó - Không cần nhìn , liên tưởng Menu về phía cô thể hiện sự bức bối .

_ À À ! cho tôi cái này ... cái này cảm ơn - Đông cứng vì hành động lỗ mãng của anh , cô có phần khinh thường vì người đàn ông này không mấy may đến cô , gọi thì gọi 1 mình anh ta ăn phải để cô tự chọn , thật sự quá bất công , bất ngờ , và hẳn ta khinh thường cô ra mặt . Nhưng không thể làm được gì , vì sự nghiệp của gia đình , vì gia tài đồ sộ , mỹ nam trước mắt , cô muốn có tất cả , phải nhin .

Anh ngồi lặng thinh . 1 mình cô nói như 1 con ngốc đang tự kỷ nói chuyện 1 mình , nhìn bản thảo , không khen cũng không chê . Anh hồn xiu phách tán về công hiến hồi chiều mất rồi , không biết có ai có thể kéo anh lại được hay không đây

Do you hear me, I'm talking to you
Across the water across the deep blue ocean
Under the open sky, oh my, baby I'm trying
Boy I hear you in my dreams
I feel your whisper across the sea
I keep you with me in my heart
You make it easier when life gets hard

I'm lucky I'm in love with my best friend
Lucky to have been where I have been
Lucky to be coming home again
Ooooh ooooh ooooh ooooh ooh ooh ooh ooh ooh

They don't know how long it takes
Waiting for a love like this
Every time we say goodbye
I wish we had one more kiss
I'll wait for you I promise you, I will

I'm lucky I'm in love with my best friend
Lucky to have been where I have been
Lucky to be coming home again
Lucky we're in love every way
Lucky to have stayed where we have stayed
Lucky to be coming home someday

And so I'm sailing through the sea
To an island where we'll meet
You'll hear the music fill the air
I'll put a flower in your hair
Though the breezes through trees
Move so pretty you're all I see
As the world keeps spinning round
You hold me right here right now

I'm lucky I'm in love with my best friend
Lucky to have been where I have been
Lucky to be coming home again
I'm lucky we're in love every way
Lucky to have stayed where we have stayed
Lucky to be coming home someday

Ooooh ooooh ooooh ooooh ooh ooh ooh ooh
Ooooh ooooh ooooh ooooh ooh ooh ooh ooh

Đang trong sự nhầm lẫn khi nghe con Rắn này nói nhảm , tự đề cao bản thân , anh muốn ăn cho xong bữa cơm rồi đi về tránh xa con Xà tinh càng sớm càng tốt , cắt 1 miếng thịt bò đưa vào miệng thì anh chợt dừng lại , nghe 1 giọng hát quen thuộc đến lạ thường , bỏ đĩa xuống , xoay người lẹ nhìn về phía giọng hát kia Chính là Cô , thật là cô rồi , anh đang chờ điện thoại điều tra về chưa , thì đã thấy cô xuất hiện trước mắt , mắt anh híp lại môi khẽ nhếch lên trong lòng lại thầm nghĩ " Cô bé Guitar rồi lại Dương Cầm , em có nhiều tài năng khiến tôi phải mê muội quá rồi đó , tôi quyết định em sẽ là vợ tôi "

Suy nghĩ đâm chiều , nhìn Hồng Nhi không chớp mắt thì 1 cánh tay từ phía sau đụng đến .

_ Anh Khang ! Anh bị làm sao vậy ? - Mặc Lâm Như tỏ vẻ không vui khi anh không chú ý đến cô lại còn quay hết người qua để nhìn cô gái mặc đầm trắng đang ngồi chơi dương cầm mãi mê hát kia .

_ À ! cứ ăn đi - Giật mình lại , quay ngược lại cô , giọng có chút vui sướng nói khá là nhỏ nhẹ .

_ À ! hi hi - Anh trước giờ toàn sở sần phù phàng vs cô nhưng sao bỗng chốc lại trở nên dịu dàng như vậy , lòng cô cũng tự nhiên vui mừng nhưng lại nhìn cô gái nhỏ kia mà ganh ghét .

_ Xin lỗi tiểu thư ! Tôi đi vệ sinh - Anh bỏ nửa xuống , đứng dậy , lịch sự nói , sau đó đi về hướng cô gái đáng yêu anh tìm kiếm đang ngồi chơi đàn không hề để ý đến anh .

Mãi lo nhìn cô gái đi anh đụng phải cái bàn ... làm đau cả chân , mọi người cũng nhìn về phía anh đang nhảy 1 giò vì đau cũng là tiếng động khá mạnh làm cho Hồng Nhi chợt dừng bản nhạc đang cao hứng kia , nghiêng đầu sang nhìn thấy 1 chàng trai đứng 1 giò co lên có vẻ đau , bộ dạng rất buồn cười , nên cô chợt cười nhẹ đưa hàm răng đều , trắng nõn ra , đúng lúc Viên Phúc Khang quay qua thấy cô đang cười 1 nụ cười rất tươi . Lúc này anh mới thật sự chứng nhận rằng trai tim anh đã bị cô cướp mất và anh phải có cô bằng mọi giá .

Làm trò hề được mấy giây , anh bốt đau , lấy lại phong độ quay người đi khá ngượng ngịu đi thẳng ra ngoài hướng về WC trong lòng cũng không khỏi vui mừng vì cũng nhờ vậy anh mới thấy rõ mặt cô còn được thấy cô cười nữa chứ , đúng là ông trời đem đến may mắn cho anh ngày hôm nay .

Ngoài bàn tiệc mọi người quay lại đề tài mình đang nói, chỉ có 1 mình Mạc Lâm Như hết sức tức giận khi vừa thấy cảnh tượng cực kì chói tai gai mắt. cô xiết chặt chiếc nĩa và muỗng đang cầm, cắn răng tỏ vẻ rất tức giận. Cùng lúc đánh xong bản nhạc là cũng là lúc thay người thay ca Tiểu Hồng Nhi đứng dậy chào quan khách rồi đi vào bên trong không hề suy nghĩ.

Từ WC quay lại trong đầu anh còn nghĩ sẽ quay lại, đổi vị trí ngồi để được ngắm nhìn cô hát, nào ngờ vừa bước vô phòng ăn, nhìn lênh Dương Cầm thì là 1 người con gái khác đang ngồi đánh đàn giao hưởng số 5, Lúc này về mặt anh mới thật sự tối sầm lại... cơ hội lần 2 lại biến mất. Chậm rãi bước đến bàn, sát khí cũng từ đó tỏa ra, mọi người xung quanh chột đông lại như băng, không ai dám thở dưới luồng khí độc này. Mạc Lâm Như cũng là trường hợp không ngoại lệ, thấy anh trước đó rất vui vẻ nhưng sau khi đi WC xong ra sắc mặt lại trở nên kì lạ như vậy khiến cô không khỏi hoảng sợ.

Ngồi xuống ghế, không nói, không nhìn, chỉ nhìn vào bản vẽ chiếc vòng đeo tay kia. anh lạnh lùng nói

- 2 ngày nữa ! Tôi muốn chiếc vòng này nằm ở trên bàn làm việc của tôi. - nói xong anh đưa mắt lên hình thấy bóng đèn trắng đang ôm cây ghi ta bụi hơn người chạy bên ngoài cửa sổ. lúc này anh vừa nói xong liền đứng dậy nhìn Mạc Lâm Như nói - " Cảm ơn vì buổi tối, 2 ngày sau chiếc vòng này đặt trên bàn tôi thì hợp đồng của Mạc Thị và Viên Thanh chính thức kí kết "

Nói xong anh không cần biết Lâm Như trả lời thế nào, đi thẳng ra cửa, bước đi khá nhanh, có vẻ khẩn trương đuổi theo cái gì đó. khiến cho Lâm Như càng thêm tức đến mặt đỏ như Phấn Quang.

Chạy ra xe, anh nhìn quanh, xe của cô đã đi mất hút, anh lại càng hụt hẫng hơn, anh quay lại bên trong đến bàn lễ tân hỏi về cô nhưng lễ tân nói cô chỉ là người thay thế cho nên thông tin về cô hầu như nhà hàng không biết rõ. Anh cười nhạt như cảm ơn rồi đi ra ngoài không hề chú ý rằng, cô lễ tân kia cũng đang say đắm anh không ngừng, nhưng thật đáng thương cho cô là anh không hề có chút gì là nhớ mặt cô.

Reng Reng

Tiếng Chuông điện thoại trong túi quần anh vang lên mở máy để vào tai nghe. Đầu dây bên kia nói gì đó, mày đẹp anh nhử lại, nụ cười ảm áp tự nhiên hề lên. Không còn sát khí như lúc nãy, điều này chứng nhận rằng anh đã tìm ra cô, và thông tin quan trọng hơn nữa là 3 ngày nữa cô ấy sẽ quay trở về Việt Nam.

_ Được ! tôi muốn chuyến máy bay đó chỉ có tôi và cô ấy - ra lệnh cho thuộc hạ, mua toàn bộ ghế mà máy bay cô sẽ bay và điều kinh khủng hơn nữa là đổi cô lên khoang hạng nhất với anh.

2 ngày sau. Tòa nhà 100 tầng Tập Đoàn Viên Thành

_ Giám Đốc ! Tiểu thư Mạc gửi cho ngài - Thư ký Lâm nhanh nhẹ đưa vào cho anh

Chiếc hộp rất tin xảo. Rất đẹp, chiếc vòng rất tinh luyện. Anh nhếch miệng lên cười vẻ thỏa mãn quay sang nói với Thư ký Lâm.

_ Nói với giám đốc Mạc chiều nay 3h đến đây ký hợp đồng, còn nữa, bảo Hà Tri lên đây cho tôi. - Giọng lạnh lẽo nhưng cũng không phải là sát khí như những ngày trước.

Hà Tri. bạn thuở nhỏ của Phúc Khang, nay là giám đốc điều hành kỹ thuật của công ty anh, rất giỏi về mặt mã lập ráp. anh nhờ Hà Tri mục đích quá rõ.

_ Chuyện gì mà Chủ tịch Viên phải gọi Hà Tri này đến đây - Giọng nói nhẹ nhàng, vững mạnh không sợ trò long đất lở cát tiếng trước cửa phòng của Viên Phúc Khang.

_ Tôi muốn chiều nay. Chiếc vòng này sẽ có 1 con chip định vị và nghe thính - cặp mắt màu hổ phách nhử lại măm mê chiếc vòng trong tay và nói với Hà Tri.

_ Gấp chip ? Nghe Thính ? Viên Thiếu Gia ! từ khi nào anh lại có sở thích nghe trộm như vậy ! - Giọng nói có chút đùa cợt.

_ Không cần cậu bận tâm, làm ngay cho tôi, còn nữa, bảo các giám đốc, trưởng phòng ban ngành. 10p nữa họp khẩn cấp cho tôi - không cần biết Hà Tri nói gì, anh liền nãy may ra lệnh.

Trong cuộc họp, anh giao quyền hợp đồng cho Thư Ký Lâm, quyền giám sát cho Hạ Tri, quyền xuất nhập cho Ngô Nhân. sau khi anh giao phó tất cả. câu cuối cùng trước khi rời đi của anh là

_ Tôi đi công tác 3 tháng, tập đoàn này, Viên Phúc Khang tôi tin tưởng giao cho mọi người, Viên Thành xưa nay chưa hề đối đãi tệ hại với ai, nên rất mong mọi người hợp tác vui vẻ, ai có ý Rừng Chết sẽ chờ.

Rừng Chết : Khu rừng dành cho các ám vệ, vệ sĩ của Ân Ban tu luyện võ thuật, những công nhân viên chức đây chỉ cần thấy cánh cổng thôi đã tè ra quần rồi.

_ Được rồi giải tán - Không đợi người hồi âm, Viên Phúc Khang đưa tay vào túi quần, bước đi ra khỏi phòng trong trạng thái cực kì vui

Trạng thái của anh làm cho mọi người trong phòng có vẻ hoảng sợ. Nuốt nước miếng khi anh ra khỏi phòng, chột bưng tỉnh khi thấy sự thay đổi quái dị của anh.

Sau khi bàn giao tất cả , gặp Mạc Thị kí hợp đồng , thu xếp khách sạn Shaton của Việt Nam lưu trú 3 tháng , mọi việc đầu vào đó , chỉ đợi ngày mai . Trên tay cầm chiếc vòng đã được Hạ Tri làm theo yêu cầu anh khẽ cười thành tiếng

_ Hàn Hồng Nhi ! Em là của anh . - Giọng nói độc chiếm nhưng lại rất yêu thương .

9h am. Sân bay Quốc Tế .

_ Hồng Nhi ! Cô cảm ơn con đã giúp đỡ cô , hãy gửi lời hỏi thăm của cô đến ba mẹ con nhé , à mà nè , cái này là mức đo bà nội làm , củ cải khô do cô Thúy làm , xì dầu do chú Ngụy làm...pla pla ... - Nói luyên thuyên . Cô Nguyệt gửi đồ của bà con dòng họ tặng cho ba mẹ của Hồng Nhi .

Chật vật với đồng đồ tặng nhiều hơn quần áo của mình , cái này không khỏi bị phạt vì đem quá số kg rồi đây huhu Nghĩ đến mà Hồng Nhi khổ tâm .

_ 9h15 máy bay đi Việt Nam cất cánh xin mời quý vị nhanh chóng lên máy bay . - Tổng đài viên của sân bay bắt loa kêu gọi mọi người khẩn trương .

_ Á ! tới giờ rồi , con đi đây , Cô Nguyệt nhớ giữ sức khỏe , về đến nhà con sẽ liên lạc - Nghe xong bảng tin , Hồng Nhi vội vội vàng vàng nhanh như điện nói như sáo xong chạy thẳng vào phòng xét xé

_ Á ! cái con bé này haizzz - Cô Nguyệt thở dài vì hành động ngây ngô của con bé , lắc đầu cười nhẹ rồi quay lưng đi về .

_ Chào Hàn tiểu thư ! mời tiểu thư lên máy bay ... - Giọng nói nhỏ nhẹ êm tai của tiếp viên

_ Á ! dạ dạ hihi - Hàn Hồng Nhi ngây ngốc cười cười có chút ngượng với nữ tiếp viên này .

Đi tìm hàng ghế của mình , đi từ cuối máy bay lên đầu máy bay không thấy 1 bóng người , Hàn Hồng Nhi có chút thắc mắc "không phải mình lên nhầm máy bay đó chứ " , thế là cô đi ngược về đuôi máy bay gặp lại chị tiếp viên hỏi này thắc mắc

_ Á ! Chị ơi , sao máy bay này không có người , và lại số ghế của em cũng không thấy ? - sự thắc mắc tò mò của cô rất đáng yêu

_ Dạ ! Quý khách đợi tí , tôi sẽ dẫn quý khách đến vị trí của mình . - cô tiếp viên kia mỉm cười nhân hậu sau đó dẫn Hàn Hồng Nhi đi đến chỗ ngồi của cô

Qua 1 lớp màng đi vòng trong 1 khoang lớn , Hàn Hồng Nhi không khỏi chằm trồ vì vẻ đẹp của khoang hạng sang này . cô còn tự nghĩ " Wow ba thật hào phóng , mua khoang hạng sang cho mình luôn chứ " . vừa nói xong , thấy tiếp viên đứng ở 1 vị trí nhất định , chính xác là vị trí của cô rồi , cô vui vẻ chạy lại , cảm ơn riu rít rồi ngồi xuống , với sự tự nhiên con nít của cô đâu có biết 1 chàng thanh niên đã ngồi kế bên , mặt 1 áo thun trắng cổ viền xanh lá đơn giản , 1 quần short như đi dạo mát , đồng hồ hàng hiệu , đôi giày Vans , đang trong tư thế ngủ , sách úp vào mặt .

Sau khi định hình được chỗ ngồi cô mới quay qua " Á " lên 1 tiếng , bàn tay của người thanh niên đó bỗng nhiên kéo quyển sách xuống nhìn qua Hàn Hồng Nhi nở 1 nụ cười mê người nhẹ giọng nói .

_ Chào em ! Anh là Viên Phúc Khang ! rất vui là bạn đồng hành cùng chuyến bay này với em .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt điển trai đang cười với mình kia . Hàn Hồng Nhi không khỏi sững sốt vì vẻ đẹp mê người của anh , đôi mắt màu hổ phách hút cô vào sâu không thể rời , sống mũi cao hoàn mỹ đến khó tả . 10s bất động khi chợt thấy anh cười khiến đôi mắt to của cô mở càng to hơn , bờ môi không thể ngậm lại chỉ chợt mắt nhìn anh 10s không động .

_ Ồ ! ờ àchào anh hi hi - Cô xấu hổ khi vừa có 1 chàng trai nhang sắc trời phú , đáng vẽ 1 tài phiệt tự cười chào cô tự nhiên 1 cách khó hiểu .

_ Em tên gì ? - Không đợi thêm nữa , giả ngây làm tới .

_ Em là Hồng Nhi , Hàn Hồng Nhi - Ngượng hết muốn trốn đi nhưng cô cũng phải trả lời theo phép lịch sự .

_ Hàn Hồng Nhi ! Quoa , cái tên đẹp quá hi em ... anh là Viên Phúc Khang - Buồng câu xua nịnh lấy lòng nàng trước đã rồi thừa dịp để nàng khắc cốt ghi tâm tên mình .

Chuyến bay kéo dài 5 tiếng , thời gian đó 2 người họ trên máy bay nói chuyện với nhau không ngớt , cô kể về công việc của cô , gia đình của cô , cách suy nghĩ về cuộc sống của cô , dường như cô tìm được 1 người bạn tâm giao cho nên cô nói chuyện không ngớt . Còn anh dường như bị 1 lực hút nào đó , khuyến anh đắm chìm trong từng câu chuyện của cô , anh quên mình là 1 con người có nụ cười 1 năm đêm chưa bằng 1 bàn tay vậy mà giờ đây trong thế giới máy bay chỉ riêng 2 người anh lại cười không thể ngưng với những câu chuyện ly kỳ hài hước mà cô từng trải qua . 5 tiếng , họ đã hiểu nhau

nhều hơn sức tưởng tượng .

_ Kính thưa quý khách ! Máy bay sẽ hạ cánh trong vòng 15p nữa , xin quý khách hãy ổn định chỗ ngồi , thắt dây an toàn để chuẩn bị hạ cánh - Cơ trưởng bắt loa nói vang .

_ Á ! sắp đến nhà rồi . Thích quá ! - Cô hưng phấn cực độ khi nghe cơ trưởng thông báo .

_ Thích về nhà vậy sao ? - Giọng nói đang vui cười hưng phấn chợt nghe cô nói có chút buồn , mắt má .

_ Đúng đó ! Về nhà có ba có mẹ , có vé xà lách , có em tân ô , còn có cả bé lượt vàng , có bé chuột , Pun và ...pla pla pla ... Oa ! nhớ mọi người quá - Cô càng hưng phấn hơn .

Anh không thể nói được gì , chỉ tròn trắng mắt nhìn về hứng thú kể về những thứ anh không kịp suy nghĩ đó là cái gì , nhưng trong lòng có chút ghen tuông với những thứ cô nhớ , anh thầm nghĩ liệu khi không gặp anh nữa cô có nhớ đến như vậy không . Đang nói mê say cô không để ý tới cặp mắt màu hổ phách của anh đang nhìn cô không thể dời .

_ Liệu sau khi xuống sân bay ! Chúng ta còn có thể gặp lại nhau không ? - Anh không muốn mất liên lạc với cô , sợ dĩ anh đi như vậy là vì cô cho nên phải thừa cơ hội mà gặp cô nữa chứ .

_ À ! Chắc chắn là được rồi . Anh sẽ ở đâu . Khi nào rảnh tôi sẽ đến dẫn anh đi tham quan người yêu Sài Gòn của tôi . - Nghe câu hỏi sẽ có ngày tái ngộ cô không mấy may lo lắng , liền nhanh miệng vì người bạn mới quen này lần đầu tiên đến Đất Nước cô mà .

_ Vậy cho tôi số điện thoại , tiện bề liên lạc - Nghe cô hỏi đáp đồng ý nhanh không cần suy nghĩ như vậy . Anh liền đưa tay vào túi quần lấy chiếc điện thoại ra và bàn tay chuẩn bị nhấn số .

_ 090..433.... rồi đó khi nào anh cần thì cứ gọi tôi - đọc rõ số điện thoại của mình cho đối phương , Lòng tốt của thiếu nữ 16 tuổi có vẻ quá lớn so với xã hội đầy cạm bẫy

_ Ok tôi đã lưu , đây là số của tôi - nhanh tay lưu số dt của cô , và tiện tay nhấn gọi để cho cô biết đó là số dt của anh .

_ Ok ! đã nhận - cô nhìn điện thoại của mình cười cười gật đầu .

Cuối cùng máy bay đã đáp , cô đứng check -out anh cũng đứng sau lưng cô đợi đến lượt , Nhanh chóng rời khỏi , cô chạy ra ngoài nhìn tới nhìn lui liền thấy dáng người quen thuộc đang vẫy tay gọi cô , cười đến không thấy mắt đâu nhảy thật nhanh đến nơi người đàn ông kia đang đứng , bay đến nằm rón trông lòng người ta .

_ Anh Hiền ! Oa hôm nay tốt bụng đến đó em nha ! - cô vui mừng khi thấy người anh trai từ thuở nhỏ của cô sau 6 tháng đi du học tự nhiên lại xuất hiện trước sân bay khiến cô vui mừng không ngớt .

_ Uhm uhm ! Nghe tin em đi Thượng Hải hôm nay về , anh phải ra đón mới được chứ . - Nhật Hiền , người anh trai lớn lên cùng cô từ nhỏ , do ba mẹ là bạn thân với nhau nên chuyện qua nhà chơi là chuyện thường .

_ Bạn trai của em sao ? - 1 giọng nói trầm đến lạnh lẽo từ phía sau phát ra , cộng với nhánh mắt sắc bén mang theo cảm xúc khá bức tức khi thấy cảnh cô ôm chàng trai kia .

_ À ! Anh Khang , đây là anh trai và là bạn thanh mai trúc mã của em chúng em cùng lớn lên từ nhỏ , anh Hiền đây là bạn mới quen trên máy bay của em anh ấy tên Viên Phúc Khang . - Cô giới thiệu 1 mạch không suy nghĩ .

_ Chào anh ! Tôi là Trần Nhật Hiền , là bạn thuở nhỏ của Hồng Nhi . - Phép lịch sự không thể bỏ qua sau khi nghe cô bé nhỏ của anh giới thiệu về người bạn mới này

_ Chào anh ! Tôi Viên Phúc Khang , bạn mới quen của Hồng Nhi - Đáp trả với 1 cái bắt tay .

2 người đàn ông nhìn nhau không rời , cái bắt tay ngày càng xiết chặt chứng tỏ họ không thể nhường nhau . Lúc này Hàn Hồng Nhi Đứng giữa thấy có vẻ không ổn liền lên tiếng làm tan đi sát khí đang tỏa ra làm cho những thân nhưng đứng chờ ở đó không kể sợ hãi .

_ À à ! em đói bụng , thôi chúng ta về đi anh Hiền để ba mẹ trông . Anh Khang hẹn gặp lại anh .. - vừa nói cô vừa kéo tay 2 người ra giải hòa

Đang đánh nhau bằng ánh mắt bỗng thấy có 1 bàn tay mềm mại đụng vào mình kéo ra làm cho 2 chàng trai chợt giật mình quay về phía nơi bàn tay và giọng nói mềm mại đó , sát khí cũng biến mất khi nghe lời ngọt phát ra .

_ Uhm ! Được về thôi , đưa vali đây anh xách - Hiền đã bình tĩnh , quay qua thấy tình trạng khó xử của Hồng Nhi nên cũng chỉ nói 1 câu đi lẹ để cô không khỏi khó xử .

_ Ok ok ! anh ra trước đi - Hồng Nhi cười vui khi thấy trạng thái của anh Hiền trở lại bình thường , bảo anh ra trước để mình ở lại còn nhắn nhủ vài điều với người bạn mới quen kia .

_ Anh Khang ! Ngại quá , em phải đi rồi , rảnh em và anh sẽ gặp nhau , à người tới rước anh đã có chưa ? - Quay sang Viên Phúc Khang cô nhẹ giọng

nói, cũng không ngừng ngóng qua ngó lại xem xét tình hình không nỡ bỏ người bạn lần đầu đến nước mình.

_ Được ! Em đi trước đi, người đón anh ở đằng kia. Anh sẽ thường xuyên liên lạc với em, nhớ giữ lời. - Viên Phúc Khang có vẻ không vui khi thấy người anh trai thuở nhỏ tùy tiện kéo vali cô đi như thế nhưng cũng không làm gì được, chỉ nói ra 1 câu cho cô yên tâm chút.

_ Vậy ! Em đi trước, hẹn gặp lại anh - Cô có vẻ luyến tiếc, hơi ngại ngần rồi quay bước đi.

Viên Phúc Khang chỉ đứng đó tay để vào túi quần nhíu mày dăm chiêu - " Hàn Hồng Nhi ! có vẻ anh phải sớm thu phục em thôi ". Suy nghĩ xong anh sai bước đến 1 cậu thanh niên đang đứng cầm cái bảng, trang phục là nhân viên khách sạn Sharton ghi " Viên Phúc Khang " anh bước đến, thong thả nhìn người phục vụ kia nhẹ miệng nói - " Tôi là Viên Phúc Khang ", người phục vụ nhìn tấm hình và nhìn lại anh thật là đúng người liền vội vã chạy ra sau xách vali của anh hướng dẫn anh đi ra phía chiếc xe BMW màu đen đang chờ.

_ Quoa ! mới đi có 1 tuần à mà nhớ ghê luôn. - ngồi trên chiếc New Morning của Nhật Hiền cô nhìn ra cửa sổ ngắm nhìn anh người yêu Sài Gòn của cô triu mến thế như 10 mấy năm rồi mới gặp lại.

_ Đói bụng rồi à ! - Nhật Hiền vừa lái xe quay sang liếc nhìn cô đang hưng phấn với cảnh vật bên ngoài, liền cười bảo.

_ Uhm ! Ta mau mau về thôi, em muốn ăn cơm của mẹ - nghe giọng nói phía bên trái cô liền quay sang gạt đầu lia lia đồng tình, lên tiếng kịch liệt.

45p từ sân bay về nhà, đoạn đường thưa dần bóng nhà cửa, hiện ra 1 cánh đồng rộng thênh thang, có chừng như cũng là Thành Phố nhưng sao khác nhau quá, nhưng cô lại cực yêu nơi này, cánh đồng lớn, còn bay, những bụi cây bóng mát dọc 2 bên đường, cô mở kính xe hít lấy hít để mùi hương đồng lúa đang vào mùa.

Sau khi xuống xe, na theo 2 và ly 3 túi xách, 1 thùng đàn guitar nặng dĩa man vào nhà, cô vội bỏ tất cả gánh nặng trên người xuống chạy u 1 mạch vào nhà, ngay phòng khách 1 người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa bắt chéo chân chăm chú xem tin tức, nghe thấy tiếng động khá lớn ông liền quay lại, không kịp phản ứng thì 1 vật thể lạ đã bay thẳng tới ông, ôm lấy cổ ông siết chặt làm ông xém ngạt thở, " Ba ba ba ba " má ông bỗng lung lay, theo 1 nhịp từ 1 thứ mềm mềm đụng lên má, hun lấy hun để. Theo bản năng, và thói quen hình như động tác này quá quen thuộc nên ông không cần quay lại, chỉ khẽ cười rồi lên tiếng

_ Hồng Nhi ! con về rồi à, mới về tới nhà đã huyền ảo thế này rồi - Giọng nói của ông ấm áp như mặt trời, lấy 2 tay để lên khuỷu tay cô con gái bé ông của mình kẻ trách mắng về hành động con nít của cô.

_ Ừ ừ ! bảo bối nhớ ba mà ... ba ba ba - nũng nịu với sự trách mắng của ba cô tiếp tục hành động con nít của mình.

_ E hèm ! chỉ nhớ ba thôi sao, thân bà già này chắc là không ai thêm ngó đến rồi - Mẹ cô từ trong bếp nghe thấy tiếng con gái đã về vội tắt bếp đi ra thấy hành động trẻ con của cô vội cười nhưng không kém phần ganh tỵ.

_ Nào nào có ! bảo bối nhớ cả ba và mẹ, nhớ lắm lắm đó. - cô bỏ vòng tay đang ôm lấy cổ ba mình chạy tới ôm lấy eo mẹ và tiếp tục nũng nịu như thế Ba ba ba ba.

_ Gái ngọc ! suốt ngày chỉ giỏi nịnh hót - Bà hài lòng với hành động của cô nhưng cũng lại mắng yêu

_ Con đói rồi ! ăn cơm thôi. - cô ngọc bị mắng vội chuyển chủ đề.

Ngoài cửa người thanh niên thân hình 1m85 đang chày chực vs 2 cái vali và 3 túi xách không lời đựng toàn đồ tặng của cô, cả nhà cô nghe thấy tiếng động liền ngó ra cửa thấy cảnh tượng vô cùng đáng thương của anh.

_ Kia kia ! gái ngọc, sao để anh Hiền 1 mình vất đồ hễ hả, mau mau đi ra phụ đem vào - Mẹ của cô chỉ chỉ về phía người con trai cao lớn trách quở cô.

_ Dạ ! Không cần đâu ạ, con đã đem vô tới rồi - Nhật Hiền nghe thấy cô bị mẹ trách quở liền có ý bình vực.

_ Vậy để đồ xuống vào ăn cơm đi - Ba của cô đứng lên nhìn Nhật Hiền bảo.

_ Yea ! Ăn cơm thôi, Quoa, ngon quá xá ... cả nhà dùng ngon miệng ! - Cô ngồi xuống bàn nhìn những món ăn của mẹ bày biện khá linh đình mừng không thể tả là lớn.

Trong buổi cơm chiều của gia đình cực kì vui vẻ đầy ắp tiếng cười, sau khi ăn cơm xong họ cùng nhau mở những túi đồ khủng của cô, còn được gọi là chiến lợi phẩm sau khi đi du lịch của cô, cùng cười nói hết tận tối. Sau đó Nhật Hiền có việc đột xuất phải về, liền chào tất cả mọi người ra về. Hồng Nhi thấy anh đi về vội chạy lại như 1 thói quen cô bay lên ôm cổ anh " Ba ba ba ba " tiếng hun của cô khá là con nít. Anh dường như đã miễn dịch với cái cách hôn này của cô rồi chỉ khẽ gõ đầu cô sau đó đặt cô xuống và đi ra ngoài leo lên xe đi về.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Hồng Nhi nhảy thẳng lên chiếc giường thân yêu của mình, xoay tới, xoay lui, cảm giác trở về cái tổ thân yêu thật khiến cô thích thú đến lạ thường. " Dinh Dinh Dong " đang nhắm mắt hưởng thụ thì chợt nghe thấy tiếng tin nhắn điện thoại vang lên, cô lười biếng không ngồi dậy mà chỉ xoay người đến đầu bên kia sau đó chậm rãi lấy cái điện thoại, mở lên xem ai nhắn tin

À ! thì ra đó là anh, anh cũng đã về đến nơi ở của mình, dùng cơm tối, tắm rửa xong, anh lấy điện thoại nhắn cho cô 1 tin nhắn có ý yêu thương rất nhiều

" Hồng Nhi ! Em về nhà chưa ? Đã ăn cơm chưa ? " - vừa bấm vừa cười , sự thể hiện của 1 người đang yêu

_ Em đã về lâu rồi ! cũng đã ăn cơm rồi , đang nằm nghỉ ngơi , Còn anh ? - Bấm điện thoại như thần tốc cô gửi liền 1 tin nhắn đáp lại anh .,

Và rồi chao tin nhắn được 2 người nấu đến nát bấy tận 1h sáng đến khi ngủ quên mới thôi . Sáng hôm sau , cô tò mò thức dậy cũng đã hơn 10h , mẹ không kêu cô cũng vì hôm nay là chủ nhật với hôm qua cô mới về nên mệt , mẹ cô không nỡ kêu để cô ngủ lấy lại sức .

_ Oa ! Oa oa Mẹ . - Cô nhò vron vai , cực nũng nịu đi xuống dưới lầu kiểm Mẹ thân yêu .

_ Mèo lười đây rồi sao ? - Không thấy tiếng mẹ đâu chỉ nghe giọng nam ấm áp quen thuộc , cô thừa biết đó là anh Hiện .

_ Sao anh đến nhà em sớm thế ? - Thừa biết đó là anh Hiện nên cô không cần cảnh giác , nhắm mắt còn đó , đi thẳng vào nhà bếp đi ngang qua anh thẳng đến tủ lạnh lấy ra 1 chai nước lạnh rót ra li uống 1 hơi thật sáng khoái .

_ 10h rồi chị 2 à . - Hiện khẽ lắc đầu cười với cái dáng vẻ không ý tứ của cô , cũng là đã miễn dịch nên chẳng mấy may để ý , nhưng cặp mắt anh lại có chút tà mị , nhìn từ mắt cô xuống đến bộ ngực đầy đặn đến mê người của cô không rời mắt , anh đỏ mặt lên trong đầu nghĩ " Từ lúc nào , chỗ đó lại đầy đặn đến thế " . Cố thoát khỏi dòng suy nghĩ nhưng chưa kịp chần tỉnh thì cô từ phía sau đè lên lưng anh 2 mui thút cực mềm mại đè lên khiến tim anh không khỏi loạn nhịp ... " Ba ba ba , chào buổi sáng anh Hiện " - cô ngốc không hề để ý đến việc trai hay gái , cứ theo thói quen từ xưa đến giờ .

_ Em ... em ngồi xuống ... ăn ... ăn đi , Cô và chú đi ra ngoài họp mặt rồi ! - Mặt anh đỏ thật đỏ vì hành động này của cô lấp bắp nói

_ Ờ ! ba mẹ đi chơi , không rù em , thật là phân biệt đối xử ... - nghe nói ba mẹ đi họp mặt , cô nhiều lần cũng đi theo , biết được mỗi lần họp mặt là có những trò chơi khá vui , còn có cả hát nữa , kì này không cho cô đi nên cảm thấy hết sức hụt hẫng , chề môi oán trách .

_ Lâu lâu phải để cho 2 người có chút riêng tư chứ , bé ngốc này ! - Anh thấy bộ dạng nũng nịu của cô cười khanh khách đáp trả để cô lấy lại tinh thần

_ Hôm nay em có kế hoạch gì chưa ? - Anh thấy cô không phản ứng , cầm đầu ăn , nên liền hỏi .

_ Có chiều nay 1 show tại PĐB ! - Nghe đến đây cô thờ dài .

_ Máy giờ xong ! - có phần thất vọng nhưng cũng muốn có chút tìm hiểu thêm

_ Chưa biết ! Phối hợp tốt thì chắc mau , còn không thì chắc lâu ! - không suy nghĩ vô vừa ăn vừa nói thản nhiên .

_ Uhm ! nếu xong sớm , gọi anh , anh dẫn em đi ăn Sushi chịu không ? - Nghe cô trả lời có vẻ chán nản , nên có phản động viên .

_ Thiệt hả ? Vậy được ! Em sẽ gọi khi gần xong - Nghe đến sushi , món cô yêu thích liền khôi phục trạng thái mặt cười thật tươi đáp trả anh .

_ Ok vậy đi ! Em ăn xong lên nghỉ đi ! chiều còn phải chạy show - thấy cô vui vẻ trở lại , lòng anh cũng thêm hưng phấn , dụ ngọt cô .

Ăn no nê ! Lên tiếp tục giặt mớ , đến 2h chiều điện thoại cô Reng lên , lười biếng bắt máy .

_ Alo !? - Ngáy ngủ in đậm

_ Chị Nhi ơi ! chị đang ở đâu , tụi em đã đến nơi rồi ! - tiếng nói lãnh lút bên đầu dây bên kia vang vào trong lỗ tai cô

_ Á chết ! mấy giờ rồi ?! - Cô giật bắn người lên .

_ 2h rồi ... 30p là vô show rồi - Giọng nói có vẻ oán trách

_ Xí ! quên quên chị xin lỗi ... 15p nữa chị có mặt ... tội tí... Á ! - Người như bay vào không trung té xuống giường vì vấp phải gối ôm của mình .

_ Ỗ da ! thật là xui quá đi . Nhanh nhanh thôi không kịp rồi . - Cô tự mắng mình , rồi chạy vào nhà tắm làm VSCN , rồi chạy như bay ra ngoài , nhảy lên chiếc Ari Back màu đỏ bạc phiên bản 2015 thần thánh của cô bay như gió .

Cuối cùng cũng đến nơi cô vội gửi xe , chạy như bay đến điểm hẹn , mẫu , make up tất cả đều đã có mặt , cô thở như điên lấy lại bình tĩnh , nhìn mọi người cười cười tỏ vẻ hối lỗi vì mình chậm trễ .

_ Boss à ! Boss tới trễ giờ phải phạt sao đây ? - Make up của cô tò vè giận lấy đi đến bên cô để tay lên vai nũng nịu nói

_ À ! 1 chậu nước ngọt ? - Hiểu ý cô liền nói

_ Không chịu ! - Cả ekip liền lên tiếng

_ À ! Vậy 1 chậu Ốc thì thế nào đây ! - Nhướn đôi mày đẹp của mình lên nhìn ekip lật mặt kia , cô thừa biết rõ cái ekip do mình tạo nên ... không thiết ngủ , không thiết uống nhưng phải ăn .

_ Á ! Yeah ,Boss là tất cả của cuộc đời em - Nghe được câu hỏi lỗi đầy quyền lực , sức thuyết phục có độ sát thương cực cao , make up liền la lên sung sướng .

_ Yeah Yeah ! Boss quá tuyệt vời . Boss là tất cả - sau tiếng nói đó là toàn bộ ekip cùng nhảy nhót hò reo .

Cả con PDB đang yên tĩnh bỗng thóang lên tiếng la hét của lũ trẻ ranh đang đứng tụ tập , nhảy nhót hò reo , khiến cho những khách tham quan ở gần đó không khỏi ngoái đầu lại nhìn .

Thấy phản ứng dữ dội của mọi người Hồng Nhi không thể nói gì , chỉ cười và lắc đầu trước hành động cực kì kích động của đám ekip kia , rồi sau đó quay đi làm công việc chuẩn bị của mình . Set up đèn , kiểm tra phản sáng , quạt đa năng , máy móc .

Trên tầng 7 của 1 nhà cao tầng gần đó là 1 quán cafe khá yên tĩnh , hình như nó dành cho các thương nhân , ngồi gần cửa sổ , có 3 người đàn ông với dáng vẻ cực oai phong , đầy hùng hậu , đang bàn luận với nhau về 1 vấn đề mua lại công ty nào đó ở đây . 2 bên là 2 người đàn ông đang luyện thuyên nói về vấn đề cần giải quyết , chính giữa chủ chốt , người đàn ông đang ngồi bắt chéo chân , mày đẹp nhưu lại như đang suy nghĩ 1 vấn đề gì đó , vẫn đang nghe về bài luận của 2 người đàn ông kể bên nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng ra con phố kia , nơi có 1 lũ kẻ gồm 7 người , 6 người đang nhảy nhót hò reo , 1 người đang chặt vật kiến những món đồ nặng hơn mình .

Mày đẹp nhưu lại chắc hơn , ánh mắt dường như đang dán chặt vào người con gái bé nhỏ đang chặt vật 1 mình khiên 2 cây đèn , 3 chân máy khá nặng , phải bắt thang để leo lên để chụp đèn . Miệng của người đàn ông chợt bùm lại có vẻ sốt xa khi thấy cảnh tượng cô gái 1 thân 1 mình khiên những thứ đồ đó , giữa trưa trời nắng , mồ hôi không ngừng chảy , vội lấy tay áo quệt lên đám mồ hôi kia , thờ phào 1 cái như đang cố sức mình . Ánh mắt thương xót kia không khỏi dấy lên tia lửa có chút căm hận khi thấy 6 tên nhí nhỏ kia lo đứng nhí nhỏ nói chuyện mà không hề phụ giúp con gái bé nhỏ đó 1 tay .

Đúng vậy ! người đó là Viên Phúc Khang , anh đang ký hợp đồng mua lại 1 công ty ở Việt Nam để tiện bề đi lại và có thể gặp cô nhiều hơn . Nhưng không hiểu sao , lúc anh đang ngồi nói chuyện với đối tác , bỗng ánh mắt chợt dời ra cửa sổ thấy 1 bóng hình nhỏ bé khá quen thuộc đang chạy thực mạng đến chỗ 6 người kia , rồi sau đó lại 1 thân 1 mình làm những việc nặng nhọc ngoài sức . Lòng anh cực chưa sót khi thấy cô vất vả thế này . Nhưng lòng lại thầm nghĩ " Guitar , Dương Cầm , Nhiếp ảnh ! Vợ của anh thật sự rất tài giỏi ! " . Anh chợt nhếch môi cười khá thỏa mãn . Đối tác đang luyện thuyên nói , anh chợt đứng dậy không cần nghe nữa , giao toàn bộ cho thư ký Lâm và đi ra khỏi chỗ không dự . Xoay người đi anh móc trong túi quần ra chiếc điện thoại để lên tai nghe và nhìn ra cửa sổ .

_ Em đang ở đâu ? - khi vừa nghe đầu giây bên kia bắt máy anh không cần đợi người đó nói , liền hỏi không chút chùng chừ

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

_ Dạ ! em đang làm việc . - Bắt máy nghe Viên Phúc Khang khẽ hỏi chợt cô nhìn lại toàn thân hình của mình lúc này trả lời .

_ Ở đâu ? Anh qua chơi ! - Nhưu đôi mày đẹp nhìn cô gái đang vừa nghe điện thoại , vừa đứng trên bậc thang , tay không ngưng hoạt động găng đèn .

_ Á ! Không được . Lúc này không được , khi em rảnh , em sẽ gọi anh đi chơi nhé - Vừa nghe anh nói muốn gặp cô đi chơi , cô giật mình nhìn tiếp thân hình của mình , Áo thun màu vàng , quần Jeans dài màu xanh lơ , tóc cột đuôi ngựa , khuôn mặt mồ hôi , thật không thể gặp anh với hình dạng này được . Rất là mất mặt đó . Cô vội từ chối khéo

_ Được anh đợi ! - Nhìn qua cửa kính thấy cô ngừng mọi hoạt động , tay nắm lấy áo thun màu vàng khoát ngoài áo gió màu đen sọc đỏ , tự mình nhìn mình trả lời hơi run rẩy .

_ Dạ Dạ ! Thôi em phải làm việc rồi . Sợ gọi anh khi em xong sớm - - Không chùng cừ cô trả lời nhanh để cho đầu dây bên kia bỏ đi ý định gặp cô trong thời khắc cô như con Ma Lem thế này thì không thể được .

Tắt điện thoại ! đi vào thang máy trở về phòng của mình , kéo cửa sổ ra , bê 1 cái ghế từ trong phòng khách sạn ra ban công , 1 cái bàn tròn , 1 lon bia trong tủ lạnh . Sau khi chuẩn bị tất cả , Anh ngồi nhàn nhạ ngoài ban công , tay mở nắp lon bia , hộp 1 ngụm nuốt xuống , thật là mát lạnh , mát hương về phía cô gái bé nhỏ đang đứng dưới kia chuẩn bị vào công việc .

Không biết là cô đang có ý hay vô tình , chọn ngay vị trí rất đẹp từ trên phòng khách sạn của anh nhìn xuống , có thể nhìn thấy rõ ràng cô đang làm gì .

Sau khi cúp máy , cô thờ phào nhẹ nhõm , lấy tay phải vút vút lồng ngực như tự an ủi lấy trái tim đang đập loạn của mình như rình trộm bị bắt . Sau khi mọi thứ đã hoàn thành , make up đã xong , Mẩu đã sẵn sàng . Buổi chụp tiến hành trong 1 sự chuyên nghiệp nhất định . Thoạt hình bên ngoài không ai có thể nghĩ cô gái đang cầm máy chụp hình kia , phong thái cực chuyên nghiệp , nét mặt cực sắc bén , động tác rất nhạy , phối hợp với mẫu cực ăn ý , chỉ mới 16 tuổi .

Sau 1 tiếng miệt mài , cô ra lệnh cho cả ekip nghỉ 15p , bỏ máy chụp xuống ghế , cô ngồi tựa hết người vào ghế gỗ kia , cổ ngửa hết ra sau , tay lau mồ hôi đang chảy , mặt đỏ bừng bừng , có vẻ như cô đang bị sốc nhiệt động thì phải . 1 nữ ekip chạy đến đưa cho cô túi chườm mát để hạ nhiệt cơ thể , cô

vẫn nhắm mắt , đưa tay ra nhận lấy túi mát kia , để ra sau gáy , sau đó tựa cổ vào , cô thở ra thật nhẹ nhõm , thật thoải mái . Nhưng chưa đến 10s cô chợt mở to mắt ngồi bật dậy , cuối xuống 2 tay ôm đầu , mặt nhắm hơn khi , nhìn bộ dạng cô lúc này có thể biết rằng , con nhức đầu đã bắt đầu hoành hành rồi . Từ sau lưng cô 1 chàng trai đưa tay vào vai cô , xoa bóp thật chuyên nghiệp như chuyện này thường xảy ra , cô ngửa người ra tận hưởng cảm giác êm ái này .

1 tay bóp vai , 1 tay chàng trai đưa vào túi quần lấy ra 1 vỉ thuốc , lấy 1 viên đưa cô , búng tay 1 cái kêu bạn nữ ekip vừa nãy đưa cho cô chai nước suối để uống nước .

_ Lại nhức đầu nữa à ! Em làm quá sức rồi đó - Giọng nói quen thuộc , đầy tình cảm nói lên

_ Anh Hiền ! đừng hỏi nhiều , cứ tiếp tục công việc anh đang làm đi - Cô thừa biết đó là ai , không hề phản ứng gì , chỉ thảnh thơi lên tiếng .

_ Anh không thích phong cách này của em . anh thích em là 1 nghệ sĩ Dương Cẩm hơn là Nhiếp Ảnh - Anh có vẻ nhăn nhó khi nghe cô nói thế .

_ Nhưng đây là cái em muốn . - Cô không hề mở mắt cứ tận hưởng mà trả lời .

Sau khi nghe cô nói xong anh không bóp vai cho cô nữa mà vòng 2 tay ôm lấy cô từ phía sau để mặt kề mặt với cô . " Anh đã làm xong bốn phần . có được hưởng gì hay không ? "

_ Ba Ba Ba - Sau khi nghe anh nói thương , cô liền quay lại hun vào má của anh 3 tiếng kêu lên .

_ Hồng Nhi của anh là nhất hiihihi - Hải lòng với cách cảm ơn của cô , anh cười tươi hơn hoa , đứng đây xoa đầu cô rồi đi đến chỗ ekip đứng nói chuyện .

_ Ách xuuuu - cô ghét bị anh xoa đầu la lên bất bình . sau đó dùng 2 tay đập đập nhẹ vào má của mình như để chấn tĩnh sau đó thờ ơ ra 1 cái đứng dậy đi đến chỗ ekip để chuẩn bị 1 chút .

Rép Ráp Ráp Ráp . Trên ban công , lon bia dường như đứt làm đôi , và còn như bị vò nát như tờ giấy . Mọi hành động hết sức bình thường của cô lại trở thành 1 nỗi bức tức , ghen ghét của 1 ai kia đang ở trên ban công theo dõi từ hành động dù nhỏ nhất của cô .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Để lại 1 bãi chiến trường ở ban công , Viên Phúc Khang quay người , mở cửa đi xuống lầu .

_ À há ! Ồ hờ ... ok ok yup yup . . ok ... i like it ... yup uhm hứm ... ok - đây là giọng nói ,phong thái làm việc của Hồng Nhi ... khi cô cao hứng rồi thì phát ra những tiếng nói nghe có vẻ kì cục ...

_ Ok ! Chúng ta nghỉ 15p . Linh Xuân , thay đồ . Hậu đậm phần , Khánh đưa 70-200 đây . - thái độ làm việc của cô thật sự làm người ta không thể ngờ tới , rất chừng mực , rất uy nghi , giọng nói cũng trầm hơn không còn mềm mại như bình thường , đúng là con người 2 nhân cách .

Sau khi ra lệnh cho đám ekip nhí nhố của cô xong , Hồng Nhi đang đứng trên thang xếp đi xuống , nhưng vừa xuống được 1 bậc thì cô thấy mặt mày tối sầm lại , đầu quay liên tục , tim đập cực nhanh trong vòng 5s , cô đã mất đi tri thức , rơi vào trạng thái hôn mê , ngã tự do từ trên thang xếp 5 bậc xuống . Mọi người vừa kịp quay qua thấy Hồng Nhi đang rơi xuống , không thể làm gì chủ hoảng hốt hét lên . vào thời điểm này từ sau lưng cô có đôi bàn tay , cùng bộ ngực to lớn của người đàn ông 1m90 kịp thời đỡ lấy cô , sau đó nhìn cô gái nhỏ trong tay mồ hôi không ngừng chảy , mặt trắng bệch , anh đau lòng không thể tả .

Sau người ôm cô bước đi , cũng kịp nhớ đến trên tay cô vẫn còn đang ôm cái máy chụp hình , anh liền lấy tay dứt ra đưa cho 1 ekip đang đứng cạnh .Thừa biết là họ không hiểu tiếng Đài Loan nên anh nói bằng tiếng anh thông dụng cho bọn họ hiểu .

_ (Dịch) Hồng Nhi không thể tiếp tục , tôi đưa cô ấy đi . Mọi người tiếp tục công việc đi ! - phong thái ra lệnh cho cấp dưới của anh thật sự rất quen thuộc nên anh tự ý cho cấp dưới của cô là của anh .

Nói xong anh quay lưng ôm cô đi , cùng lúc đó Nhật Hiền từ trong Hightland cafe trên tay cầm ly Jelly Chocola đi ra . Thì thấy tận mắt Hồng Nhi bị một người đàn ông cao lớn bế đi , không chừng chừ Nhật Hiền trên tay vẫn cầm ly Jelly chạy băng qua đường nhưng khi qua tới lại không thấy bóng dáng người đàn ông kia cùng Hồng Nhi đâu , Anh chạy lại chỗ ekip quay người của Khánh lại hỏi .

- Người đó là ai ? Sao lại bế Hồng Nhi đi ? Các cậu quen ông ta à ! - hỏi liên tục , hỏi dồn dập , Khánh không kịp phản ứng gì , nhưng cũng lấy lại được bình tĩnh để trả lời

_ À ! Cũng không biết nữa , nhưng mà anh ta rất oai vệ ! Nói tiếng anh cực chuẩn ! Đáng về là 1 người tốt , tui em nghe anh ta ra lệnh không hiểu sao lại cứ phải nghe theo - Khánh trả lời Hiền trong lúc còn mơ hồ

_ Trời ! Mấy cậu thiệt là ! Không biết hấn ta là ai sao lại để người lạ bế Hồng Nhi đi như vậy. Lỡ có chuyện gì thì sao ? - nghe Khánh trả lời có vẻ nửa mê nửa tỉnh , Hiền quát to . lúc này cả ekip mới tỉnh mộng , hồn bị cuống đi theo vẻ đẹp của Phúc Khang nay đã được trở lại sau tiếng quát của Nhật Hiền

_ Ô đúng rồi ! Sao sao anh ta lại bế Hồng Nhi của chúng ta chi ! - con mê được đập tắt lúc này mọi người mới chợt tỉnh lại liền sắp xếp từng diễn biến và bắt đầu hoảng hốt .

Sau khi mọi người lấy lại tâm trí thì bóng dáng kia cũng mất tiêu . , Nhật Hiền lo lắng đến tột độ , nhanh tay lấy điện thoại của mình ra gọi nhanh vào số của Hồng Nhi .

_ Alo ! - giọng nam trầm lạnh lùng bất máy .

_ anh là ai ? Sao lại đem Hồng Nhi đi ? 2 người đang ở đâu ? - khi nghe đầu dây bên kia trả lời Nhật Hiền càng thêm khẩn trương

_ Don't worry , i will take care her - Viên phúc Khang không hiểu tiếng Việt. Chỉ theo quán tính ngầm hiểu người bên đầu dây bên kia có vẻ khẩn trương nên suy đoán là đang lo cho Hồng Nhi .

_ Who are you ? - Nhật Hiền nghe câu trả lời bằng tiếng anh , biết là người nước ngoài , giọng nghe rất quen , anh suy đoán.

_ You don't need to know , who i am . - bên này Phúc Khang cũng đã đoán được đó là ai . không muốn bị hấn ta quấy rầy như lần ở sân bay. Nên đã ngang nhiên trả lời không cần biết sau đó cúp máy , thao pin quăng sang 1 bên .

Sau khi lên đến phòng. Anh nhẹ nhàng đặt Hồng Nhi trên chiếc giường lớn của mình , sau đó quay đi gọi địa cho thư kí Lâm

_ Điều ngay 1 bác sĩ giỏi nhất nơi đây đến Khách sạn mau . - giọng nói lạnh như băng và khẩn trương .

_ Dạ vâng thưa ngài ! - Lâm thư ký nhận được cuộc điện thoại sau khi đặt điện thoại xuống liền liên tục với bộ nội vụ thể giới ngầm ra lệnh .

10p sau , 1 vị bác sĩ trung niên đi đến gõ cửa , mồ hôi chảy không ngừng. Chứng tỏ người này chạy đến đây rất cấp bách

Cốc cốc cốc , anh đang ngồi trên giường nắm tay cô , nghe được tiếng gõ cửa liền biết bác sĩ đã đến , đặt tay cô xuống nhẹ nhàng , anh xoay người đi ra mở cửa.

Cánh cửa được mở ra , vị bác sĩ trung niên ngẩng lên nhìn chàng thanh niên đang đứng trước mặt hình với sát khí rất cao . Ông chợt rung lên nhưng vẫn được nét điềm tĩnh , nhanh miệng

_ Chào Viên tổng ! Tôi được Long Bang phái đến để khám bệnh .

_ Vào đi ! - giọng nói lạnh như băng của anh khiến cho Bác sĩ hơi cứng người

Thân làm bác sĩ cho gia đình Long Bang , 1 bang phái nhất Việt Nam. Ông trong lòng coi Long Nhuệ là người máu lạnh nhất nhưng hôm nay. Ông thấy được Long Nhuệ chủ nhân của ông chỉ bằng 1/10 cái máu lạnh của người này , chẳng trách khi chủ nhân vừa nghe điện thoại xong liền khẩn trương kêu ông chạy đến đây với vận tốc ánh sáng .

Long Bang là 1 bang phái lớn nhất giới ngầm Việt Nam. Nhưng không ai biết được nó là 1 phần nhỏ của Ân Bang . Ân bang là Ông Nội Long bang chỉ nằm ở chức cháu .

Sau 15p. Khám bệnh cho Hồng Nhi , Vị bác sĩ bước tới của nơi chàng trai anh tuổi đang đứng khoanh tay dựa lưng vô tường nhìn ông từ đầu đến cuối . Nhỏ nhẹ trả lời .

_ Thừa ngài ! Phu nhân do bị đi xa , khí hậu thay đổi bất ngờ , vốn thân thể có phần hơi yếu , còn lại phơi nắng lâu nên đã bị cảm nắng cấp độ 2 .

_ Chừng nào tỉnh ! - nghe câu tường thuật của bác sĩ . anh chỉ muốn cô gái nhỏ mau mau tỉnh lại .

_ Khoảng 3 đến 4 tiếng , từ thời gian này đến đó. Có khả năng bị sốt nóng lạnh . Tôi đã để thuốc ngay đầu giường . khoảng 30p nữa ngài cho cô ấy uống sẽ bớt ngay . - bác sĩ nhẹ nhàng nói và căn dặn anh cẩn thận .

Sau đó bác sĩ ra về để lại anh và Hồng Nhi đang nằm bất tỉnh trên giường . Anh nhìn cô không hề chớp mắt sau đó lấy điện thoại ra tìm kiếm 1 số gì đó rồi đi ra ngoài để cho Hồng Nhi có không gian yên tĩnh ngủ lấy lại sức .

Chương 5

_ Uhm Lạnh Lạnh quá , mẹ ơi ... con lạnh ... uhm ! - Trong con mê sảng , như vị bác sĩ đã nói với anh là cô sẽ bị sốt nóng lạnh . nó đang bắt đầu phát huy .

_ Hồng Nhi ! Hồng Nhi . Em sao rồi ? - Ở phòng kế bên . Phúc Khang đang nói chuyện điện thoại , nghe được tiếng nói của cô , anh liền chào người bên kia điện thoại , vội cúp máy chạy về phía phòng ngủ , cầm lấy cánh tay đang quơ gờ không trung của cô .

_ Lạnh ... ! Lạnh lắm uhm uhm - Được nắm lấy bàn tay ấm áp , cô ôm trọn bàn tay vào cơ thể của mình , dựa vào hơi ấm kia .

_ Hồng Nhi . Em có biết em thế này , tôi không thể kềm chế không hả ? - Tay trái của anh đã bị cô ôm trọn vào bộ ngực mềm mại kia , tay phải anh vút lấy những sợi tóc đầy mồ hôi , kèm dục vọng xuống khe cảnh báo cô .

" Shit " kễ mắng 1 tiếng , anh không thể nào nhúc nhích tay của mình vì cô ôm quá chặt . Anh cuối xuống nói nhỏ bên tai cô phà hơi thở ấm áp lên má đang ửng đỏ hơn của cô vì sốt . " Hồng Nhi ! Em đổ mồ hôi nhiều quá ,ngoa n , anh đi lấy khăn lau người cho em " . Vừa nói vừa lấy tay đẩy nhẹ tay người cô ra thì bất chợt vì hơi ấm kia , cô liền nâng người lên buông tay anh ra ôm lấy cổ anh , khiến anh ngã xuống giường , nằm hẳn lên người cô , trong khi đó cô vì cô được hơi ấm của anh , càng ôm siết hơn , á của cô cọ qua cọ lại má của anh vì hơi ấm , và 1 lần da quá mềm mại trong cơ mê nó khiến cô cảm thấy dễ chịu cực kì .

Anh hầu như không kịp phản ứng với cô , cứ ngơ ngát tròn tròn mắt về phía trước chưa hiểu chuyện gì xảy ra cho đến khi nghe cô nói khẽ " Uhm ! ấm quá , thoải mái quá , mịn quá , uhm , gấu bông à , em thật dễ chịu " . Lúc này anh mới tỉnh giấc , khi nghe rõ 2 chữ " Gấu Bông " từ cô gái đang trong cơn sốt mê mang kia , tay phải ôm chầm lấy cả khuôn mặt mỹ nam kia , cười không thể nói gì hơn " Gấu Bông " ư ? cô đang đùa anh chắc , Tư thế này không khả quan cho lắm , anh liền phải cố gắng thoát khỏi vòng tay đang siết chặt của cô .

_ Hồng Nhi à ! Em đã đánh bại anh hoàn toàn rồi , Tàn băng trôi đã bị mặt trời chiếu và tan chảy rồi ! - Anh cứng chiều , thân hình to lớn của anh bắt đầu xoay chuyển , lật ngược tình thế thành anh ôm cô vào lòng , vút mái tóc đen mun mượt mà của cô , hôn lên đỉnh đầu cô khẽ cười hạnh phúc nói .

Nhận biết nhiệt độ cơ thể của cô thay đổi rất nhanh , lúc thì như ngọn lửa trong người anh , lúc thì lại lạnh như băng , anh cử động quay người sang lấy đi thuốc , đỡ cô ngồi dựa vào lòng mình , bóc đi thuốc ra , lấy ly nước , đưa viên thuốc vào miệng cô thì cô lại phun ra , cứ 3 -4 lần như vậy , sức kiên nhẫn của anh có giới hạn .. Không còn cách nào khác anh ngậm luôn viên thuốc vào miệng mình uống 1 ngụm nước khá lớn sau đó nâng cằm cô lên , bờ môi mềm mại của anh đặc lên môi cô , khẽ tay bóp quoa hàm cho miệng cô hả ra . Anh cố gắng để cô uống thuốc hạ sốt .

Bên này Hàn Nguyên Thanh ngồi dựa lưng vào ghế sofa ánh mắt nhìn đắm chiu , còn Nguyễn Hồng Linh cứ đi qua đi lại , tay phải nắm thành búa , tay trái xè ra , tay đập đập vào nhay , trạng thái lo lắng cho cô gái bảo bối của mình đến tột độ .

_ Đứng đi nữa ! Chồng mặt lắm rồi - Nguyên Thành cứ nhìn bà đi qua đi lại suốt 2 tiếng từ khi nhận điện thoại đến giờ , từ trạng thái bình thường cũng trở nên mệt mỏi cũng chỉ vì nhìn bà đi qua lại trước mặt .

_ Minh à ! Sao tôi không đi được , Hàn Nhi không biết sao đây . Đang ở với 1 người đàn ông lạ , lại còn bị sốt ... tôi ... tôi ái xà tôi không thể chịu được - suốt 2 tiếng im lặng , cuối cùng bà cũn nghe chồng mình lên tiếng , lúc này bà mới bộc lộ ra tâm trạng của mình .

_ Cậu ta là 1 người tốt . - Nguyên Thành biết vợ của mình đang lo lắng về việc gì nên cất tiếng , ánh mắt nhìn bà đầy tình yêu .

_ Sao ông lại nói vậy . ! Hàn Nhi nhà ta đâu phải như những đứa trẻ kia , phát triển lại sớm hơn , vẻ đẹp cũng kêu xa ... làm sao tôi không lo lắng được lỡ người đó lợi dụng ái xà tôi không thể yên tâm . - Bà nghe chồng mình nói 1 điều hết sức vô lý , tin tưởng người đàn ông không hề gặp mặt , lại còn nói hấn ta tốt !

_ Cậu ta gọi điện , báo tình hình của Hàn Nhi cho chúng ta không phải lo . Giọng nói rất chừng mực , không phải là loại tầm thường , vả lại cậu ta rất lễ phép , chứng tỏ đã có tình ý với con gái mình . Tôi tin cậu ta sẽ không thừa nước đục thả câu . Ngày mai cậu ta sẽ đích thân đưa con gái chúng ta về nguyên vẹn . - với kinh nghiệm nhìn người của ông , cảm tính của ông lúc nào cũng chính xác hơn cả , cho nên khi bắt máy điện thoại và nghe giọng nói bên kia , ông đã suy đoán được con người đó ,

_ Thời buổi này . Làm sao mà tin người được hả ông . ! - Nghe chồng nói cũng có lý , bà đã nguội lại 1 phần về sự lo lắng , nhưng bà vẫn không yên tâm cho lắm .

_ Hãy tin tôi . Chúng ta đi ngủ , ngày mai còn đón khách quý . - Ông an ủi vợ mình , dịu bà đi vào trong phòng nghỉ ngơi .

Bên này , Hồng Nhi có tình hình khá hơn , nhưng cô vẫn thấy lạnh , tay cô vẫn ôm cứng người của Phúc Khang không buông , đầu cứ xoa xoa vào lòng ngực rắn chắc của anh , tìm 1 nơi êm ái nhất để ngủ , tư thế này thật sự là như " bạch tuột đang ôm lấy khúc cây " , " Khi đu cột đình " . Viên Phúc Khang không thể làm gì , cứ nằm đó ôm lấy cô , vỗ sau lưng cô .

_ Á ! Nóng quá nóng quá ! - Đang ôm cứng ngắt anh , bỗng nhiên cô ngồi dậy , mắt còn nhắm nghiền chứng tỏ bị mộng du , sau cơn lạnh , lại đến

con nóng , căn bệnh này như bị sốt xuất huyết vậy đó , lúc nóng lúc lạnh .

Miệng thì la lên , tay cô tự cởi bỏ áo thun đang mặc trên người , cảnh tượng hùng hĩ khiến cho Viên Phúc Khang cứng người lần 2 , chưa kịp phản ứng gì đã thấy cô cởi xong cái áo thun ra , chỉ còn lại áo lót màu đen ren khá là quyến rũ , do màu đen nên làm da thịt bên trong cô càng trắng hơn , vòng eo thon gọn ,, tấm lưng trắng toát hiện ra trước mặt anh . Anh vội ngồi dậy nắm lấy 2 tay cô , nói lớn .

_ Hồng Nhi ! Em biết đang làm gì không hả , tỉnh lại đi , sao tự cởi đồ vậy hả . - Anh cơ hồn kềm hãm mọi thứ trong người của mình xuống chân tình cô .

_ Nóng ! nóng lắm ... uhm không thể chịu được ... nóng lắm tắm , tôi muốn tắm ! - Cô hầu như không hề hay biết gì nữa , lý trí hoàn toàn bị khốn chế , giấy giũa thoát khỏi tay anh , xoay người đi lơ mơ mở mắt kiểm nhà tắm lao thẳng vào đó , mở vòi Sen hứng lấy những giọt nước mát lạnh , toàn thân cô đều ướt hết

Anh chạy vào , không kịp ngăn cô lại thì đã thấy cô đứng trước vòi Sen , toàn thân ướt hết , quần Jeans và đồ lót đều coi như không còn tình thế cứu chữa . anh vội chạy lại tắt vòi sen , cũng là lúc cô té xuống . Kịp thời đỡ cô , thân hình ướt nhẹp của cô làm nơi đàn ông ấy không thể khốn chế được nữa . Nhưng anh cố gắng hết sức để không phải làm gì cô , vì anh muốn cô phải thực sự yêu anh , và trao cho anh bằng tình yêu , như thế nó mới ý nghĩa .

Nhắm mắt lại , lấy tay cởi chiếc quần Jean , sau đó cởi bộ đồ lót của cô , hé 1 mắt lấy chiếc khăn tắm quấn quanh người cô lại , rồi bế cô ra khỏi phòng tắm , tóc cô ướt , anh đi lại tú lấy máy sấy ra , sấy cho cô khô tóc , rồi đặt cô lại giường , đắp chăn cho cô , đứng chống nạnh nhìn cô lác đầu , rồi sau đó nhìn lại mình , bộ quần áo cũng đã ướt , anh liền quay đầu đi sang phòng kế bên tay bộ đồ ngủ màu đen .

Thay xong bộ đồ , dục vọng của anh cũng đã xuống , còn nghĩ sẽ đi vào phòng tắm dội nước lạnh nữa chứ . Anh mở cửa phòng ra , tính rằng sẽ ngồi ở sofa kế bên duyệt tài liệu trên mail nhưng nào ngờ khi quay lại phòng thì thấy 1 cục bóng trên giường quấn chặt hết người Con sốt lạnh của cô lại đến , cô tìm hoài không thấy hơi ấm lúc nãy đâu nên đã tự quấn mình vào chăn cuộc mình thành 1 cục bóng để ấm hơn . Thấy cảnh tượng như vậy , anh khẽ đưa tay lên cười vì bộ dạng sốt của cô quá đáng yêu .

Đi lại ghé sofa ngồi , mở laptop , Check mail , duyệt tài liệu được khoảng 10p anh lại nghe thấy tiếng cô thì thầm trong con mê .

_ Viên Phúc Khang ... ! Hihi ... Viên Phúc Khang Sao tìm tôi lại đập nhanh khi lần đầu thấy anh như vậy . hihi ... Anh thật là kì quái . - Con mê sản , cô không biết rằng mình đang bộc lộ tâm tình trong lòng của mình trước người đang chăm sóc cô , cũng chính ta tên Viên Phúc Khang kia ,

Khi nghe cô nói về mình , anh chợt loạn nhịp tim , tỏ vẻ cực vui mừng , thì ra cô ấy cũng để ý tới mình . Thật không uổng công rồi Anh đi lại bên giường cô khẽ lấy chăn đang quấn chặt thân thể của cô , kéo xuống lộ ra khuôn mặt đáng yêu như thiên thần của cô , cười nhẹ sau đó hôn lên bờ môi mềm của cô khẽ nói . - " Vậy em yêu Viên Phúc Khang ? "

_ Hihi ! Nếu 1 ly Jelly thì chắc chắn sẽ yêu hihi - (Cô gái này ham ăn y chan ekip , cho ăn là yêu haizz) . - cô ôm lấy cái chăn , làm nũng nói .

_ Hàn Nhi ngốc ! Ai cho em Jelly là em đều yêu sao ? - Nghe câu nói đáng yêu của cô , anh có phần dịu dàng , nhưng cũng quán trách , không lẽ cứ ai cho cô ly Jelly thì cô đều yêu , thật sự là không được , cô chỉ được yêu mình anh thôi .

_ Yêu ! Yêu hết . - Con sốt có vẻ đã hạ , sắc mặt cô đã bình thường trở lại , cô trả lời lưu loát hơn .

_ Không được ! Em chỉ được yêu Viên Phúc Khang thôi biết chưa hả ? - Anh có vẻ giận khi nghe câu trả lời , liền lấy tay捏 má hồng mịn của cô .

Giận yêu xong , anh lôi cô ra khỏi cái chăn kia , kéo cô lại người anh , có vẻ anh quên rằng , cô không mặc gì cả , toàn thân hình của cô lộ ra , chiếc khăn lúc nãy anh quấn cho cô cũng đã rơi ra Ông trời thật , thách thức lòng người , Anh cố nhắm mắt , ôm cô vào lòng , vật nam tính đã Ổ Yea khi chạm vào làn da hé lộ của cô , nhưng vì tương lai tươi đẹp sắp tới ... anh chỉ có thể nhắm mắt đọc thần chú " Kim , Mộc , Thủy , Hỏa , Thổ , Mặt trăng , mặt trời , nước , trái đất , (again) ... " đây là câu thần chú của anh mỗi khi muốn kềm lòng mình lại trước 1 cái gì đó khiến anh tức giận , khiến anh bần hoảng , khiến anh sợ hãi và hôm nay anh dùng nó để khiến anh kềm nén dục vọng .

Sau khi niệm thần chú , anh cũng từ từ đi vào giấc ngủ , 4h sáng anh lại chợt tỉnh dậy , cảm thấy lửa trong người sao nóng quá , thoáng mắt nhìn xuống thì thấy cô gái nằm kế bên kia thì ra có 1 tật ngủ xấu đến không tưởng . Hình như cô đang mơ cái gì đó mà tay thì xoa ngực anh , chân thì dút lên dút xuống nơi nam tính của anh dần dần với sự cọ sát của cô làm cho không chịu nổi đang Ổ Yea . Anh thở dài 1 cái nhẹ nhàng chuyển hướng nằm của cô quay sang bên kia , anh vội đi vào nhà tắm , kì này không còn cách nào khác . anh phải dội nước lạnh thôi .

Con dục vọng đã được đè xuống , anh như thói quen chỉ mặt quần ngủ không mặc áo , trên tay cầm khăn lau đầu khô đi ra ngoài , dắt chiếc khăn trên thành ghế rồi đi lại chỗ cô . Nằm nghiêng quay người cô qua để nhìn ngắm cô ngủ , thật là tật xấu , khi vừa bị cánh tay anh quay qua cô lại ôm chặt lấy người của anh , do vừa tắm xong , mùi xà phòng thơm lại thêm mát mịn , cô lại xoa đầu mình tỏ vẻ rất dễ chịu . Anh lại không thể nói gì , Lấy tay phải bịch mặt mình cười khổ với cái cách ngủ xấu này của cô . Anh cuối xuống , cắn vào má cô như thể chừa phạt - " Ngốc à ! Em ngủ xấu như vậy , làm sao anh có thể để em đi đây . Anh thật không yên tâm chút nào ! "

Hình như anh cắn khá mạnh và nói khàn vào lỗ tai cô , làm cô mê man tỉnh lại , anh ở đây thấy cô có dấu hiệu tỉnh lại , liền giả ngủ tiếp tay vẫn ôm cô , để xem khi cô thức dậy cô sẽ có phản ứng như thế nào .

_ Uhm ... ! Uhm - cô duỗi duỗi mắt sau con mệt mỏi , cả người ê nhức , nhưng cô lại cảm thấy rất dễ chịu với cái gối ôm này , độ nhót biếng của cô cũng khá dày , tỉnh rồi mà không chịu mở mắt . Lấy tay ôm chặt cái gối ôm mịn màng , thơm tho kia , 2 tay xoa tới xoa lui đến khi trượt xuống tới 1 cái gì đó nhô lên , cắn mềm , sần chắc , trong đầu cô nghĩ " Gối ôm hôm nay lạ quá ! Sao lại có phần nhô lên mềm thế này . lại mát lạnh nữa chứ " . Lúc này cô mới bắt đầu mở mắt ra .

Đập vào mắt cô là cặp ngực săn chắc, mở cang to tròn mắt hơn khi cô nhìn xuống thấy tay mình đang bóp lấy cặp mông của 1 ai đó. nhìn về phí chàng trai không mặt áo, nhìn về phía cô, không 1 mảnh vải che thân.... thế là "Ý Ý Ý" Cô không thể thờ được, lấy tay để chặn lên miệng, hét lên to tròn mắt hơn sau tiếng hét dưới chân, cô liền nhìn thẳng vào gương mặt khá là quen thuộc. chợt tỉnh! Cô hớ đây là Viên Phúc Khang, người ngồi cùng hàng ghế với cô đây mà ... nhưng sao mà? sao mà? sao lại như vậy? cô nhớ là cô đang chụp hình mà rồi bị chóng mặt, trời đất tối đen, chính mơ màng thấy 1 người đàn ông ôm cô đi Không lẽ ... không lẽ là Viên Phúc Khang này sao.

Mắt cô không chớp, cứ nhìn chăm chăm vào Viên Phúc Khang đang nằm ngủ cô dù có chút hoảng sợ, nhưng cứ ngắm lấy khuôn mặt đẹp trai kia của anh, cô không thể nào dời đi. Thật ra trong tâm cô hình như tình yêu Sét Đánh đã hiện hồ rờ rẹt. Nhịp tim cô loạn khi lần đầu nhìn thấy anh, càng vui mừng hơn khi giữ được liên lạc với anh, nhưng lại rối bời vì sao không mảnh vải che thân nằm cùng giường với anh. Chuyện gì đã xảy ra vậy

Cô vô đầu bức tóc để nhớ lại nhưng không thể nhớ được gì ... Như 1 lực hút hồn, cô tự nhiên nằm xuống, mặt kề chuyện gì xảy ra, nằm đối diện anh, nhìn anh đang ngủ, khẽ lấy tay vút lấy sống mũi cao đẹp của anh, hàng mi dày công đẹp, cặp lông mày đậm chứng tỏ người có uy quyền. Cô khẽ cười suy nghĩ trong đầu tự nhiên nói ra "Dầu dím cảm xúc, thật sự rất khó chịu anh có biết không? Em phải làm sao đây?" Tay vô vút dọc sống mũi của anh, tới chót mũi chợt dừng lại thì bị 1 bàn tay to lớn ấm áp nắm lại. Đôi mi dày công kia mở lên đôi mắt màu hổ phách nhìn cô, đôi môi mềm, không mòng cũng không dày khẽ nhếch lên - "Vậy thì đừng dầu nữa! Hãy làm những gì em đang nghĩ".

Chụp lấy tay cô, anh ôm siết cô vào lòng, đặt lên môi đồ mọng của cô 1 nụ hôn nồng cháy. Nụ hôn quá mê người làm cho Hồng Nhi cũng không thể kháng cự. cô cũng buông ôm lấy anh đáp trả nụ hôn kia. Do là lần đầu tiên, nên hầu như mọi thứ đều do anh chủ động, dùng lưỡi tách miệng cô ra, đưa chiếc lưỡi rắn chắc của mình vào miệng cô hút lấy mật ngọt kia. Cô lần đầu tiên bị vậy, xấu hổ, thẹn thùng, theo bản năng cô rút lưỡi mình lại, tròn tròn mắt nhìn cặp mắt đang nhú lại của anh đang mê hồn chiếm lĩnh môi cô không buông.

Như 1 điệu vũ khúc, anh dẫn dắt lưỡi cô vào từ từ đi ra, giống như anh đang dẫn đường cho cô từ trong bóng tối. dạy cô cách cùng anh hòa vào vũ điệu mật ngọt của anh. Sau một hồi lâu, đến khi cô không thờ được nữa anh mới buông cô ra. Xấu hổ trước hành động của anh, cô ấp úng nói.

_ Vậy ... vậy tôi qua? ... tôi qua? - Hồng Nhi không thể nói nên lời cứ ấp úng tới đó.

_ Ha Ha Ha! Tôi qua thế nào? Em không nhớ gì sao? Anh khá là thất vọng đó nha bảo bối - Thấy vẻ xấu hổ của cô anh thật sự muốn chọc để trả thù cô đã hành hạ anh suốt cả buổi hôm qua. nói xong câu khẽ vuốt mũi cô trêu ghẹo.

_ Hờ! Vậy vậy ... chúng ta? ... đã hix hix - Cô nghe những lời nói đùa của anh tưởng như thật, cô không thể nào nói lên được điều gì lại ngủ qua đêm bên ngoài không báo với ba mẹ. Còn ngủ với 1 người đàn ông không mặc quần áo nữa chứ .. phen này cô chết chắc rồi.

Anh cười phá lên khi cô xấu hổ càng cao, tin hoàn toàn lời anh nói. - "Em nghĩ anh là kẻ đồi bại thế sao? Đùa với em thôi, chúng ta đơn giản chỉ nằm ngủ chung thôi" Anh cảm thấy mức trêu ghẹo của mình có quá lỗ, liền cười lên và giải thích cho cô hiểu.

_ Nhưng Nhưng quần áo? - Cô nghe được, có hơi mơ hồ, chỉ ngủ thôi mà sao lại hk 1 mảnh vải thế này.

_ Cái đó là do em em lên con sốt, nóng trong người em tháo chạy vào nhà tắm, dội nước vào người mà không chịu thay quần áo nên đồ em ướt hết, anh không còn cách nào khác nên đã lột đồ em ra để em không phải cảm nặng hơn thôi. - Anh nhún vai, vừa đi vào trong nhà tắm vừa giải thích cho cô hiểu.

_ Thì thì ra là vậy cảm ơn anh - Cô mừng vì mọi chuyện không tệ như cô nghĩ, anh quả thật là 1 người tốt.

_ Đồ em đã được thư ký Lâm để ở Sofa em vào tắm rửa thay đồ đi, sau đó anh sẽ chờ em về nhà. - Làm VSCN xong, anh đi từ phòng tắm ra, đi thẳng vào phòng thay đồ, không quên dặn dò cô.

_ À! Em cảm ơn ... ba mẹ ... thôi rồi huhu - Cô nghe tới về nhà, cô run hơn mấy cây.

_ Hôm qua anh đã gọi điện thoại xin phép ba em rồi, em yên tâm - anh biết rằng cô lo lắng điều gì ... liền cất tiếng để cô bớt lo toan.

_ Vậy sao? cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm. - nghe anh nói thế lòng cô bỗng thấy nhẹ hẫ đi, cảm ơn riều rít sau đó chạy vào nhà tắm.

Anh nhìn theo bóng cô chẳng nói gì chỉ khẽ cười, rồi xoay người đi thay trang phục. Hôm nay, anh chọn cho mình bộ đồ vest đen, áo sơ mi xanh lá sọc trắng bên trong, cộng với cái cà vạt màu xanh đậm hơn (nói nhỏ, sở thích của anh ta là Ton Xịt Ton), mang đôi giày tây bóng loáng bước ra ngoài nhìn cô. Anh thật đẹp, thật bảnh thật phong độ. Anh nhìn cô cũng si mê không kém, đầm ren trắng rủ hơn gối, vai xệ nhẹ, tóc cô xoăn tự nhiên Thật sự rất giống như lần đầu tiên anh gặp cô, với bộ dạng này cô đã làm anh mê đến tận sương tuyền.

_ Đi thôi! Ba mẹ đang đợi chúng ta. - Anh nhẹ giọng nói cùng cô ..

_ "Ba mẹ đang đợi chúng ta?" - Chỉ khẽ gật đầu rồi bước đi cùng anh nhưng cô lại lẩm bẩm nói lại câu nói của anh hiểu ra được 1 cái gì đó nhưng không dám xác định.

Trên chiếc Lamborghini thể thao 2015 màu vàng đang đậu trước sảnh đợi anh và cô. Cô choáng ngợp với chiếc xe, không tin nó là của anh, cũng không nghĩ rằng cô sẽ được ngồi trên chiếc xe đó. Nhưng vừa thoát khỏi suy nghĩ thì cô đã ngồi lên nó lúc nào không hay. Định thần lại quay sang trái thấy anh đang cầm vô-lăng nhìn cô, cười nhẹ nhàng bảo. "Giữ chặt". Vừa dứt lời, anh phóng thật nhanh đến nhà cô. 20p sau chiếc xe đăng cấp quốc tế kia đã đậu trước ngôi nhà mộng mơ của cô.

Chuẩn bị bước xuống, anh bị cô nắm tay lại. tiếng lại gần - "Chút nữa! Có nghe gì. thì cũng chỉ nên im lặng, không được trả lời" - Anh dặn dò cô 1

chuyện rất bí mật , rằng cô không được trả lời khi nghe bất kì cái gì . cô có đôi chút khó hiểu nhưng mà vẫn gật đầu , rồi nhanh xuống xe .

_ Ba , mẹ , con đã về - vội đẩy cửa vào chạy vào trong thấy ba mẹ đang ngồi trên bàn ăn sáng . Cô liền lớn giọng chạy đến

_ Con gái đã đỡ hơn chưa ? - Hồng Linh lo lắng cho cô con gái bảo bối của bà ôm chầm lấy cô xoay người cô như để nhìn trước nhìn sau .

_ Con không sao con không sao hết á mẹ . - Hồng Nhi choáng váng với cách quaoanh 360 độ của mẹ . hơi loạn choạng nói

_ Tốt , vậy được - nghe con gái trả lời , bà có vẻ hài lòng liền bỏ con gái ra .

_ Về rồi à . - sau lưng cô giọng trầm ấm quen thuộc cất lên .

À thì ra tiếng của ba cô , cô xoay lại chạy lại ôm lấy ba .

_ Chào cả nhà ! - đang ôm lấy ba ổng nhiên phía sau có giọng nói trầm nhẹ vang lên , cả nhà cùng quay đầu lại nhìn về hướng giọng nói vừa rồi thì ra là anh .

_ Chào cậu ! Mời vào nhà - Ba đặt cô con gái bé nhỏ của mình xuống khách khứa mời vì khách nam kia vào nhà .

_ Cậu đến từ Thượng Hải ? - Sau khi ngồi xuống , ba của cô dùng tiếng của mình để nói chuyện với anh .

_ Dạ vâng ! Cháu là người Thượng Hải ! - Lễ phép trả lời

_ Cậu tên gì ? - ông đi thẳng vào vấn đề

_ Dạ ! Cháu tên Viên Phúc Khang thừa bác - Chậm rãi trả lời Hàn Nguyên Thanh , không 1 chút do dự . rất kiên quyết , chứng tỏ uy quyền của mình

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

_ Viên Phúc Khang ? Giám đốc tập đoàn Viên Thanh ? Con trai Viên Phúc Hạo - nghe tên anh , ông liền nghiêm mặt trả lời .

_ Dạ vâng ! Bác trai biết cháu à ? - khi thấy ông có vẻ nghiêm mặt , anh liền nhìn hỏi lại .

_ ha ha ha , kì duyên , đúng là kỳ duyên bà ạ - sau khi nghe anh nói ông liền cười thóa lên tỏ vẻ rất vui vì điều này .

_ Đúng ! Đúng là kỳ duyên ... Còn 2 năm nữa vậy mà tụi nhỏ lại tự tìm đến nhau rồi ... đúng là kì duyên . - bà cũng tươi cười khi nghe tên của anh , và cùng gật đầu vừa ý với chồng mình.

Anh ngồi đó , nhìn 2 vị trưởng bối đang khóa cười lên . không hiểu họ đang nói cái gì . chỉ ngồi nghiêm tại chỗ .

_ Vì sao ? Hai bác lại biết tới ba con ? - không kềm lòng được anh phải lên tiếng .

_ Con trai ! Ba con không nói cho con biết sao ? 2 năm nữa con và Hàn Nhi nhà ta sẽ kết hôn , các con đã được đính ước từ nhỏ .. Không lẽ tên Viên Hạo đó không nói con biết à - ông cảm thấy hơi bất ngờ về việc này khi thấy anh có vẻ ngạc nhiên với sự việc đính hôn này .

_ Đính hôn ? Từ nhỏ ? Ba con chưa hề nhắc đến thừa bác . - anh hơi ngạc nhiên khi thấy Nguyên Thành nói về việc đính hôn này . nhưng trong lòng lại cực vui mừng khi biết được người sẽ làm vợ của anh chính là người anh đang theo đuổi , vậy có phải anh không cần tốn nhiều công sau này hay không ?

_ Chuyện gì mà nhà vui quá vậy ba mẹ ? - nhân vật chính vắng mặt vì phải đi tắm thay đồkhi cô từ trên lầu đi xuống thì nghe tiếng ba mẹ mình đang cười vui , không hiểu có chuyện gì xảy ra .

_ Bảo bối ! Con đói chưa ? Đi ăn cơm đi . Ba và Phúc Khang có chuyện cần nói . - nghe bảo bối đi từ trên lầu xuống Nguyên Thành liền cất tiếng bảo con .

_ À Dạ . hihhi - nghe lời ba ... cô bé nhỏ không hề suy nghĩ gì đi thẳng vào nhà bếp với mẹ .

Sau khi nhìn bóng dáng cô gái nhỏ tung tăng đi vào nhà bếp , 2 người đàn ông cùng nhìn nhau cười sau đó cả 2 đi ra ngoại đạo quaoanh vrom kiểng của vợ chồng Hàn Nguyên Thành trông cho con gái yêu của mình.

Chấp tay sau lưng, dáng người 1m80, mái tóc được cắt gọn gàng, áo pijama ngủ màu nâu, dáng đi thảnh thơi cực nhẹ nhàng. Theo sau lưng ông là chàng trai 1m90, vẻ đẹp ngất ngây lòng người. với bộ đồ vest làm tôn dáng người anh thêm phần đẹp mạnh mẽ, cường quyền hơn.

_ Cũng đã 15 năm rồi! 15 năm rồi ta không gặp Viên Phúc Hạo. Ông ấy thế nào rồi. - Hàn Nguyên Thanh mở miệng hỏi về ba anh.

_ Dạ ông ấy vẫn khỏe chỉ là bị đau lưng có phần tệ đi. - anh trả lời dứt khoát.

_ uhm! Vậy ông ấy không nói với con rằng con có vị hôn thê ư? - vừa đi, ông vừa hỏi.

_ Dạ có! 1 lần cách đây 5 năm, nhưng vì công việc phát triển công ty nên con đã quên mất. Con xin lỗi - trong thời gian vừa rồi anh đã kịp nhớ ra là ba anh đã từng nói với anh là anh có vị hôn thê nhưng thật sự anh không hề để ý đến vấn đề đó vì trong anh chỉ có công việc, phụ nữ là những con khi thích đu bám. Nhưng từ khi gặp cô thì anh đã cho cô là trường hợp ngoại lệ.

_ uhm! Vậy ông ta có cho con xem tấm hình của hôn thê con không? - ông tiếp tục hỏi

_ Dạ thưa có! - anh thành thật trả lời.

_ Con thấy con bé trong hình thế nào? - ông nhíu mày khi nghe câu trả lời có hơi phớt lờ của anh.

_ Dạ! Cô ấy rất xinh, rất đẹp. Nụ cười rất hồn nhiên - anh khẽ cười nhớ về khuôn mặt đáng yêu nằm ngủ với tạt xầu trên giường.

_ Uhm! Con biết con bé tên gì không? - ông thấy vẻ mặt của anh khá hài lòng nhưng ông vẫn hỏi

_ Dạ! Không thưa bác! - anh giả nai để xem phản ứng của Nguyên Thành.

_ Uhm! Vậy ta nói luôn cho con biết con bé tên là "Hàn Hồng Nghi" năm nay 22 tuổi hiện cũng đang sống và học tập ở Thượng Hải, không chừng các con và con bé đã gặp mặt nhau, con bé rất thích con. - Ông nói từ từ chậm rãi cho anh nghe. Anh mắt nhìn về nơi cánh đồng kia.

_ Hàn Hồng Nghi? Thưa bác không phải bác chỉ có 1 mình Hàn Hồng Nhi là con gái thôi sao? Và lại cô gái trong hình không phải Hàn Nhi sao? - anh hoảng hốt khi nghe 1 sự thật khá kinh hoàng

_ Chị em nó dù cách nhau 6 tuổi nhưng lại giống nhau như giọt nước, nên mọi người cũng nhầm lẫn. - ông quay mặt lại nhìn anh trả lời.

_ Vậy? Còn Hồng Nhi đã có hôn ước chưa? - đến lúc này anh rất là khó chịu đang tìm đến 1 hi vọng cuối cùng.

_ Hiện tại thì chưa.. nhưng có lẽ năm sau. gia đình Trần Nhật Hiền sẽ qua làm hôn ước cho 2 đứa nó - ông nhìn thấy khuôn mặt anh đang rất thất vọng nhưng ông không thể làm gì hơn vì đó là sự thật.

_ không lẽ! Cậu thích Hồng Nhi? - Nhìn dáng vẻ rối bời của anh ông đánh thẳng vào vấn đề

_ Dạ đúng thưa bác! Con đã yêu Hồng Nhi ngay từ lần đầu gặp mặt, vốn con theo cô ấy về đây để được tìm hiểu cô ấy hơn và muốn xin bác cho cháu và Hồng Nhi được kết hôn. - anh chàng si tình thổ lộ mục đích của mình ra cho Nguyên Thành nghe.

_ Con cái ta tất cả đều có hôn ước, nhưng ta không phải là người ba lạc hậu, ta Luôn yêu thương con ta và cho chúng con đường tương lai tươi sáng. Ta luôn tôn trọng quyết định của chúng nó. Như vậy đi! Cậu ở lại nơi này 3 tháng, tôi cho phép cậu qua lại tiếp xúc với Hồng Nhi, sau 3 tháng, cậu quay lại Thượng Hải, tôi sẽ sắp xếp cho con bé gặp cậu liên lạc với cậu... nếu trong vòng 3 tháng cậu yêu Hồng Nhi thì quay trở lại đây, ta đồng ý chuyển hôn ước của cậu và Hồng Nghi thành Hồng Nhi, nhưng nếu sau 3 tháng cậu đã yêu Hồng Nghi thì chúng ta. Cứ giữ nguyên hợp đồng - ông cho ra 1 biện pháp, tốt cho cả 2, ông và bà cũng không cảm thấy có lỗi với con mình.

_ Nếu vậy! Vì sao bác không để cháu đưa Hồng Nhi sang Thượng Hải?, Ba cháu cũng đang cần người chăm sóc. Cháu sẽ đưa cả 2 về nhà cháu, sau 2 năm, ba của cháu chọn ai thì cháu sẽ lấy người đó làm vợ? - không để ông sắp xếp, vì anh biết 2 chị em giống nhau như đúc nếu làm như vậy chắc chắn anh sẽ xiu lòng cô chị.

_ Thế thì cũng được. Sau 2 năm cháu đưa ai về thì người đó sẽ gả cho cháu. - ông nghe người thanh niên dàn xếp

_ Quyết định vậy đi - anh cũng không cần suy nghĩ đáp trả lại ông.

_ Giờ thì vào dùng bữa sáng thôi - ông xoay mặt đi không nhìn anh, nhưng mày đẹp đã nhíu chặt lại như toan tính 1 chuyện gì đó, không để lộ ra nên đã xoay người đáp và đi thẳng vào trong nhà

Anh đứng đó nhìn bóng lưng ông xoay đi, cũng đã sắc bén nhìn thấy được ánh mắt toan tính của ông nhưng anh không phản ứng vì muốn biết rõ ràng sự thật kia.

Chương 7

_ Hồng Nhi ! Sau khi ăn xong , con dẫn Phúc Khang đi tham quan Sài Gòn ta con nhé . - Ngồi trên bàn ăn sáng , mẹ của cô quay sang nói khi cô đang trong trạng thái chuẩn bị bỏ miếng trứng vào miệng .

_ Á ! à à hôm nay con có 1 show , nhưng không sao hihi - bất ngờ vì câu nói của mẹ , cô trong trạng thái 5s cứng đờ nhưng chuyển đổi nhanh chóng , cô đồng ý hoàn toàn .

_ Bảo bối ! ăn ngon không ? - Nguyễn Thành cha cô từ ngoài vườn bước vô , thấy cô đang ăn liền hỏi .

_ Đồ của mẹ nấu chắc chắn phải ngon rồi , ba mau lại đây ăn đi , anh Khang anh cũng mau lại ăn đi - cô ngẩng mặt lên cười nhìn ba rồi quay sang nhìn anh nói .

Trong bữa ăn , chỉ có cô và mẹ rôm rã nói chuyện với nhau , còn anh và ba cô thì cứ im lặng , phần ai nấy ăn không phản ứng gì

_ Ba ba , chút ăn xong , ba cho phép con đưa anh Khang đi tham quan Thành phố mình nha ba . ? - Thấy ba có vẻ im lặng , cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên đành nói trước , cũng để xoa dịu sự căng thẳng đang vây trùm lấy ba cô , và sát khí lạnh của Phúc Khang .

_ Uhm ! Được , 2 đứa đi vui vẻ . - đang trong trạng thái u tối vì suy nghĩ , nghe tiếng Hàn Nhi ông liền giật mình , ngẩng đầu lên , nhìn thấy nụ cười đáng yêu của con gái , ông nhẹ hẫng đi nỗi lo trong người , mỉm cười trả lời cô .

_ Yup ! anh Khang , vậy chút nữa em sẽ dẫn anh đi tham quan nhé - được sự đồng tình của ba , thiên sứ nhỏ quay sang người đàn ông kia hỏi .

_ Anh rất vinh hạnh - nhìn cô vui vẻ như vậy anh cũng rất hào hứng được đi chơi cùng cô .

8h a.m . Sau khi no nê với bữa sáng mẹ làm , cô cùng anh đi ra ngoài , vẫn không quên hun chào " Ba ba ba " cái cách chào cực kì đáng yêu của cô .

anh ra xe , mở cửa xe để cô vào , nhưng khi quay sang thì lại thấy cô đang đội mũ bảo hiểm , anh tròn to mắt nhìn cô .

_ Em làm gì vậy ? - Ngớ người hỏi cô .

_ Thì chờ anh đi tham quan !- Thân nhiên trả lời anh

_ Sao lại đợi cái đó ? - Anh hỏi tới .

_ À ! đi tham quan thì phải đi bằng xe gắn máy , chứ anh ngồi trong chiếc xe đó thì thấy được cái gì mà tham quan ! - cô phui tay về phía chiếc xe thể thao đời mới của anh , rồi quay sang dắt chiếc Air back thần thánh của cô ra , đi tới chỗ anh đưa cho anh cái nón bảo hiểm , cười thật tươi .

_ Mà ! mà ! anh không biết chạy xe này !- anh nhìn cô , nhìn nón bảo hiểm , nhìn xe , rồi lại nhìn cô trả lời 1 cách đầy bi thương .

_ Ai bảo anh chờ ! Em đã là hướng dẫn viên du lịch của anh rồi thì em mới là người chờ chứ , đừng coi thường , em chạy xe là số 1 nha . - cô biết anh không biết chạy , liền nói và làm cho mình thật danh giá .

_ Em em chờ hơ ? - về mặt anh càng biến sắc hơn khi nghe câu trả lời chắc như đinh đóng cột của cô .

_ Chứ sao , lên xe đi - không đợi anh trả lời , cô đã chụp mũ lên đầu anh , sau đó kéo anh ngồi lên xe rồi máy chạy đi ra khỏi nhà .

Do không kịp phản ứng , lại bị cô kéo lên xe , rồi ga đi khi còn chưa kịp chuẩn bị , suốt 25 năm cuộc đời , đây là lần đầu tiên anh đi xe gắn máy . nên anh không hề quen với việc này liền bật ra ngoai sau , la lên 1 tiếng , có phần khá là mất hình tượng .

_ Ôm vào hahaha - cô thấy anh như không thể ngồi vững nên đã quay sang nói với anh .

_ Em ... em có thể đi từ từ không ? - Hơi hoảng hốt anh liền nói .

_ hahaha ! được thôi - thấy anh có vẻ hoảng hốt cô quay sang cười chế nhạo rồi sau đó giảm tốc độ xuống .

Anh thấy cô có phần giảm xuống liền kể cười trong đầu khá đật ý về loại đa tính cách này của cô , cực kì hài lòng .

Cô chạy , anh ngồi sau lưng cả 2 cùng thưởng thức không khí trong lành vào buổi sáng của Thành Phố bận rộn này . 15p sau , cả 2 đã đi vào trung tâm thành phố , cô chạy từ từ , chỉ anh những nơi nổi tiếng của thành phố yêu của cô , dù những thành phố của không xinh đẹp , và phòng vinh như thành phố của anh , nhưng cô lại rất tự hào vì những thành tựu mà thánh phố cô đã có . Luyện thuyên chỉ dẫn , giải thích cho anh nghe , cái đó xây như thế nào , năm nào , nó đã được cái gì , muốn vô đó phải làm sao , Nói không ngừng . đến khi cô dẫn anh đến Đầm Sen , sau khi cô gửi xe và cùng anh mua vé

vào bên trong . cô lại tiếp tục luyện thuyền 1 mình , còn anh thì cứ nhìn cô nói , đôi môi đẹp đỏ mọng của cô cứ phải nhảy lên nhảy xuống theo từng lời kể của cô , , đối với anh nó còn đẹp hơn cả phong cảnh thiên nhiên .

_ Anh biết không ! nơi đây là khung vui chơi bận nhất thành phố tôi đó , dù so với Disne của nơi anh nhưng tôi mỗi khi buồn đều đến đây , để thư giãn đó . anh xem , hồ sen nở rất đẹp , lại có vòng xoay cao nữa đó , tôi rất thích lên đó . anh biết không trước đây có cặp nam nữ lên đó , đứng vào vòng xoay đỉnh đầu hôn nhau 1 nụ hôn nồng cháy , về sau họ sống với nhau cực kì hạnh phúc đó ! - Cô vừa kể , lại vừa đưa tay lên , chắp 2 tay lại đôi mắt mơ màng kể về những câu chuyện truyền thuyết mà của cô .

_ Vậy ! Em đã hôn với ai chưa ? - Anh nghe cô kể , trong mắt hiệp lại , hỏi cô .

_ Vẫn chưa ! - Cô đang mơ mộng , khi nghe anh hỏi , cô liền trả lời , cuối đầu xuống có vẻ xấu hổ .

_ Sao vậy ?! - trong lòng vẫn vui mừng nhưng vẫn giả nai hỏi tới .

_ Thì chưa có người yêu nên chưa làm điều đó chứ sao ! - Cô nói nhỏ thật nhỏ , nhưng anh có thể nghe được .

_ Vậy giờ đã có chưa ? - Anh rất vui khi nghe cô trả lời , nhưng lại tiếp tục muốn nghe câu trả lời của cô .

_ Có rồi ! Nhưng không biết người ta thế nào ! - Cô nghe anh hỏi , liền nói lại , mắt liếc sang nhìn anh để xem phản ứng .

_ Vậy à ! Vậy anh có biết người đó không ? - Nghe cô bảo rằng đã có , anh có phần tò mò , hơi lo lắng .

_ À ! Biết , anh biết rất rõ người đó ! - Cô úp úp mở mở để trả lời anh

_ Nhật Hiền ?! - người anh biết từ khi đến đây chỉ có Nhật Hiền mà thôi . Nên anh có phần nhẩn mặt sợ câu trả lời của cô .

_ Nhật Hiền ! Không phải , đối với em anh ấy như 1 người anh trai thôi . - cô liền chối bỏ vì người cô yêu thật sự là anh .

_ Vậy à ! vậy đó là ai ? - nghe cô trả lời không phải Nhật Hiền , anh thiếu điều muốn nhảy lên vì vui mừng nhưng cũng hên kèm chế được chỉ kẻ nhếch môi cười , ánh mắt vui hơn mức bình thường .

_ À ! Kem , Kem kia ... kem ngon lắm - đang nói về chuyện tình yêu nhưng cô lại đánh trống lảng khi thấy món kem yêu thích của mình . chỉ cho anh thấy , rồi kéo anh chạy thật nhanh đến chỗ bán kem .

Không cần biết anh thế nào , cô cứ nắm lấy tay anh chạy lại chỗ bán kem , kêu 2 cây kem Vani mát lạnh .

_ Em ăn đi ! Anh không thích ăn đồ lạnh . - anh là người vốn rất lạnh lùng , đồ ngọt các món ngọt liền không phải khẩu vị của anh .

_ Ái ! Không ăn kem ở đây , là uổng cả đời nhé ! Ăn đi , ăn đi - Cô nghe anh nói liền không cần suy nghĩ , ép buộc anh cầm cây kem .

_ Được được ! Anh ăn . - miễn cưỡng tới một môi .

Anh vát và đưa cây kem lên miệng mình , da gà bắt đầu nổi lên vì không hề thích những thứ như vậy , nhưng khi đưa cây kem vào miệng rồi , thì đôi mắt anh trừng lên với vẻ ngạc nhiên vô cùng , thật sự rất ngon , ngon đến khó tả . Anh ăn thật nhanh thường thức cây kem như 1 đứa trẻ nhỏ . Thoáng chốc anh đã ăn hơn 10 cây kem trong vòng 30p , cô cảm thấy nể phục anh rồi đó .

_ Wow ! Em ăn đến cây thứ 6 rồi , ăn đã hết rồi , anh ăn tới cây thứ 10 rồi , vẫn còn muốn ăn nữa hả . - mắt to long lanh nhìn anh sau lớp kính nguyệt trang

_ À ! hìhì - không trả lời cô có vẻ khá xấu hổ , chỉ cười cười cho qua chuyện .

Sau khi thưởng thức châu kem êm mát khi trời sắp gần trưa . thì cô và anh cùng tham gia các trò chơi , cảm giác mạnh đến nhẹ nhàng , anh lần đầu tiên chơi hết mình như vậy , cảm giác thực sự rất sảng khoái khi không phải nghỉ ngơi và đặc biệt hơn nữa là được chơi cùng cô . Mãi mê chơi bởi trời cũng đã 1h trưa , bụng cô và anh cũng đã đói meo , 2 người cùng ngồi trước quán hàng ăn trong công viên , ăn những món bình dân . Anh cũng là lần đầu tiên ăn những thứ như vậy , nên có phần khá lo sợ , khá lạ lẫm hơn là những món đắt tiền trong nhà hàng mà anh thường ăn .

Reng reng reng reng , đang cùng ăn cùng trò chuyện vui vẻ thì điện thoại của cô reng lên , cô cười với anh , rồi lấy điện thoại ra nghe .

_ Yup ! yup . 1 tiếng nữa . ok ok - cô trước đó như 1 thiên thần nhưng khi thấy điện thoại thì cô liền trả lời 1 cách lạnh đến khó tưởng .

Anh bên này đang thưởng thức món ăn lạ miệng như vậy , nghe cô nói chuyện anh liền ngẩng đầu lên nhìn cô , và thấy được rằng , trong cô có 1 thứ gì đó rất giống anh . và anh cũng không ngờ rằng 1 thiên thần lại có thể trở nên lạnh vì công việc như vậy , xem ra anh nên học hỏi cô khá nhiều .

_ Anh ăn xong chưa ? - Sau khi nghe điện thoại xong quay sang anh , cô hỏi .

_ Anh ăn xong rồi ! -cùng lúc anh vừa bỏ đĩa xuống .

_ Ok vậy chúng ta chơi nhà băng nữa là xong , chiều nay em còn có show , nếu anh có việc bận em sẽ chờ anh về Khách sạn - cô nói 1 lèo .

_ Không ! Anh rất rảnh , anh có thể đi xem em làm . - không để mất cơ hội , bên cô càng lâu càng tốt .

_ Ok vậy chúng ta chuẩn bị đi thôi - cô nghe anh nói , liền không nói gì nữa , đứng dậy chuẩn bị tư thế để đi .

_ Hồng Nhi ! anh có thể hỏi em 1 việc được không ? - anh vừa đi , 2 tay chấp sau lưng , hỏi cô

_ Oh anh hỏi đi ! - cô không mấy may suy nghĩ .

_ Vì sao em lại thích nhiếp ảnh - Đây có lẽ là câu nói anh muốn hỏi cô từ ngày hôm qua đến giờ .

_ À ! em đến với nhiếp ảnh là 1 sự tình cờ không nhất định , khi em lớp 8 , ba thường dẫn em đi các buổi hội thảo , ở đó em gặp rất nhiều anh chị , trong đó có 1 anh đang là 1 nhiếp ảnh gia , khi nghe anh ấy nói về nhiếp ảnh , em cảm thấy khá là hứng thú với câu chuyện , lần thứ 2 gặp lại anh là ở 1 quán cafe lúc đó anh đang chụp hình cho 1 khách hàng , em liền chào hỏi , quan sát , anh hỏi em có muốn chụp thử hay không và đưa máy cho em , sau tiếng tách , em cảm thấy yêu máy ảnh hơn bao giờ hết , nên em đã tự học , tìm hiểu và từ từ đi lên theo và đến nay đã được 3 năm rồi . hihi - cô kể cho anh nghe về hành trình đi đến nghề nghiệp của cô .

_ Vậy Nhiếp ảnh là nghề chính của em ? - Anh khi nghe cô kể , rất là kháng phục , cũng thầm vui vì cô gái anh yêu là 1 người khá là nghị lực chứ không phải chân yếu tay mềm như những vị thiên kim tiểu thư khác , chắc cũng vì thế mà anh đã đem hết trái tim mình cho cô .

_ Đúng vậy ! Nếu nói nhiếp ảnh là nghề chính cũng đúng ! - cô nghe anh hỏi liền trả lời .

_ Vậy nghề phục của em là gì ? - anh tiếp tục câu chuyện .

_ Nghề phục hủ , là Học Sinh hihihi - cô suy nghĩ nhẹ nhàng rồi trả lời anh 1 cách ngây thơ nhất có thể .

_ Cô ơi cho con 2 vé người lớn - nói với anh xong cô chạy đến phòng bán vé mua 2 tấm vé để vào thế giới băng đảng .

_ Anh ơi có thể chụp với em 1 tấm không ? - 1 bạn nữ khách tham quan chạy đến bên anh tay cầm 1 chiếc điện thoại , ngẩng lên nhìn anh vì anh quá cao so với cô ,

Anh không trả lời quay sang nhìn cô , vì anh không hiểu cô gái kia đang nói gì . Cô sau khi đi mua vé quay lại thì thấy cô gái kia đang nhìn anh với ánh mắt đầy hâm mộ . Cô có đôi chút hiểu vấn đề khi nhìn xuống tay cô gái có cầm theo 1 chiếc điện thoại liền đi lại .

_ À có chuyện gì vậy ? - Cô nhìn cô bạn gái hỏi .

_ Mình muốn chụp hình với anh đẹp trai này , có được hay không ? - Cô gái nhìn Hồng Nhi có vẻ cầu khẩn .

_ À hihi đợi tí để mình hỏi ý kiến anh ấy ! - An ủi cô gái cũng chặc tuổi mình đang thổ lộ mong muốn.

_ Anh Khang ! Cô gái ấy muốn được chụp hình cùng anh . - Cô chuyển sang tiếng nói của anh để nói giải thích với anh .

_ Anh không thích - khi nghe được có người chụp chung anh liền thay đổi sắc mặt , sát khí lạnh như băng .

_ Oh ! Anh không thích chụp hình hả , vậy thôi để em nói với bạn ấy - mặc dù nói là hỏi cho bạn nữ kia nhưng cũng là muốn gợi ý muốn chụp với anh 1 tấm hình để sau này anh đi thì cô còn có hình làm lưu niệm .

_ Xin lỗi bạn ! Anh ấy không được khỏe nên không muốn chụp hình . - nở 1 nụ cười khá tươi , quay sang nói với cô gái ấy . dù biết rằng làm cô ấy thất vọng nhưng anh không đồng ý thì cô không còn cách nào .

_ À được ! xin lỗi đã làm phiền - cô gái thật sự thất vọng , nhưng cũng không biết làm gì nên đành rút lui .

_ Chúng ta đi thôi ! - thấy cô gái quay lưng đi rồi anh liền nắm tay cô dẫn cô vào trong phòng băng .

Sau khi lấy áo khoát chống lạnh , cô cùng anh liền đi vào bên trong , mở cửa ra những tán băng được điêu khắc rất đẹp , rất công phu khá là lộng lẫy , làm cô quên đi những tình cảnh hồi nãy mà hòa nhập vào những tán băng bụi được điêu khắc kiaChạy hết chỗ này , chạy đến chỗ khác , ánh mắt của cô lộ rõ ra vẻ thích thú . Anh cứ đi theo sau cô , nhìn vẻ mặt con nít của cô hiện rõ thể khiến lòng anh cũng được vui lay .

Biết rằng anh không thích chụp hình , cho nên cô lấy máy điện thoại ra tự chụp 1 mình với những tán băng đẹp kia . Cô không hề để ý đến anh , cứ chạy hết chỗ này chụp , rồi chạy đến chỗ kia chụp . Do người ở sứ nhiệt đới , không khí lạnh lại không có tuyết mùa đông nên vào khoảng 10p là cô đã đất đầu cảm thấy lạnh cóng rồi , thở ra khói , dù khá lạnh nhưng cô vẫn ráng chụp lại những tán băng đẹp kia .

Đang để máy lên chuẩn bị chụp , tay bịch miệng lại vì hơi lạnh , từ phía sau cô , anh đã choàng cô vào áo của anh , ôm trọn cô vào lòng trong lòng ngực anh , áp mặt vào má của cô , thì cô nhấn nút chụp , thế là có 1 tấm hình của cô và anh , với cử chỉ khá là tình tứ , anh mở áo khoát ra , ôm cô vào lòng áo khoát , 2 tay ôm lấy người cô , mặt sát gò má của cô . khi để điện thoại xuống cô liền mở lên cô , do lạnh má đã hồng , nhìn bức hình nó đã chuyển sang đỏ chứ không còn hồng bình thường nữa , cô vốn định quay sang mắng anh 1 cái nhưng khi đầu cô quay sang không để ý anh đang ôm cô mặt nhìn vào má cô , quay sang miệng của cô chạm môi anh , 5s bất động với trạng thái nụ hôn bất ngờ do cô chủ động , cặp mắt to long lanh càng to hơn . Anh lại càng như biết rõ sẽ có tình huống này nên đã để yên , xem cô phản ứng thế nào .

_ Em.. Em.... em.... em xin lỗi ! Em không cố ý - sau 5s bất động , cô liền dõn ra lấp bắp , càng xấu hổ hơn với hành động mất tự chủ của mình .

_ " Chụt " thế là hòa - Thấy cô rút đôi môi mật ngọt ra , anh có phần khá hụt hẫng , liền đáp lại bằng 1 nụ hôn khá êm dịu mềm mại , cung chịu , nói với cô 1 câu trêu ghẹo

_ Ô ,,,, hhihi ... chúng ta đi thôi , sắp đến giờ show rồi - nghe cô nói nụ hôn thứ 2 anh tự chủ động hôn cô là để hòa . phần nào giảm bớt lo lắng vì hành động chủ động bất thường của mình .

_ Được ! Chúng ta ra khỏi đây , em đã đông băng rồi đây nè - Anh thấy cô khá ngượng ngùng về hành động vừa rồi , liền cười nhẹ , sau đó nắm tay cô dẫn cô ra ngoài phòng chờ để cô điều hòa thân nhiệt của mình .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Từ nhà băng đi ra công cũng khá là xa , nên mọi ánh mắt của các cô gái đều đổ dồn vô chàng trai 1m90 , đẹp như 1 phong thần đang sải bước bên 1 cô gái quê mùa , bình sam , kính to tròn quê mùa đến khinh thường , những ánh mắt ngưỡng mộ có , ganh tỵ với cô gái có , bài mu lập kế để tiếp cận chàng trai có , lấy điện thoại ra chụp mỹ nam cũng có . Còn anh cứ mặt lạnh đi thẳng không hề nhìn những cô gái hám sắc kia , còn cô thì cúi mặt xuống , liếc nhanh nhìn dọc , cô hiểu tất cả những gì họ nói còn anh thì không nên có phần khá xấu hổ với nhan sắc hiện tại của mình thật không xứng để đi với anh .

Cô cúi mặt xuống bước chân ngày 1 chậm hơn anh , đi phía sau anh , anh thì cứ chấp tay sau lưng , thẳng vai đi cũng không để ý rằng khoảng cách của cả 2 ngày 1 xa . Đến khi khoảng cách của 2 người cách nhau khoảng 7 bước thì đám con gái bên ngoài chợt thấy thời cơ , chạy thẳng tới anh , giả vờ ngã vào người anh , rồi la lên có vẻ thích thú , anh thừa hiểu hành động này của những người con gái háo sắc này , chỉ là anh không hiểu họ đang nói gì . 1 người , 2 người rồi cả 1 đám người nữ bao vây lấy anh , la hét , xin chữ kí , chụp hình chung , anh cực kì khó chịu về cái hành động thô lỗ này của đám nữ kia , anh đảo mắt nhưng lại không thấy Hồng Nhi đâu , đến khi xoay người lại thì thấy Hồng Nhi đang ngồi xồm xuống đang lấy tay phui phui những léc bẩn đang dính trên váy , thì ra cô bị mấy bạn nữ ganh tỵ hồi này cô tình chạy lại anh sẵn tay đẩy cho cô té xuống rồi bao vây lấy anh .

Ánh mắt anh thật sự đã đổi màu rất kinh khủng , sát khí toát ra gây thương tích rất cao , đám nữ mất hình trái tim kia bỗng dưng thấy được 1 luồng sát khí rất nặng từ phía anh phát ra , mọi hành động la hét , chen lấn đều bị đập tắt trong nháy mắt , họ bắt đầu đi ra xa anh để tránh cái sát khí kia . Anh quay sang , gạt đám nữ như đồng bóng kia ra , đi tới cô , sải được 3 bước thì 1 mỹ nữ liễu mình chạy thẳng đến anh , ôm lấy eo anh , tỏ vẻ yếu đuối sau đó dùng mắt trái tim bằng tia lửa tình vào anh nhưng búng được 2 trái thôi là mặt cô bắt đầu tái mét vì nhìn vào mắt màu hổ phách của anh đã đổi màu , cực kì đáng sợ , cô bỏ anh ra , cuối đầu xấu hổ đến không tưởng đi ra thật xa , anh như 100 con dao găm nhìn lấy cô gái đám đưng đến mình như vậy , sau đó mặt kệ cô ta xấu hổ hạ không anh đi thẳng đến chỗ tình yêu bé nhỏ của mình đang 1 mình ngồi đó phui bụi .

Bước đến cô , ngồi xuống bế cô lên , ôm trọn trong lòng ngực mình , sau đó trước bàn dân thiên hạ , hôn cô 1 nụ hôn mạnh mẽ nhưng dịu dàng đầy hơi ấm yêu thương để cho mọi người thấy , anh đã có cô ấy , cô ấy là của anh , cô không kịp phản ứng chỉ để yên cho anh hôn , trong đầu cô trống rỗng không thể suy nghĩ thêm bất cứ điều gì , vì nụ hôn lúc trong băng đảng vẫn còn trong giât mộng , chưa kịp tỉnh thì anh đã cho cô lên tới thiên đân lần 2 , mà kì này là trước mặt bao nhiêu là người .

Sau khi lưu luyến rời khỏi đôi môi mật ngọt của cô , ánh mắt dịu dàng của anh lại trở nên lạnh hơn băng nhìn đám nữ đang ngu ngời đứng đờ ra kia nhìn cảnh 2 người hôn nhau . Không cần những nữ quái đó tình mộng , anh bế cô đi ngang qua đám đông tượng hình kia đi thẳng ra công viên trong trạng thái tức giận nhưng lại rất vui sướng vì được hôn cô .

_ Vì sao lại bị ngã ? - Ra khỏi đám đông được 6 bước , anh quay sang nhìn cô đang trong lòng ngực hỏi 1 cách tức giận .

_ À ! thì các , các bạn ấy chạy đến anh đông , không để ý , em bị đám đông xô đẩy , nên bị té - cô cúi mặt như người có lỗi trả lời .

_ Vì sao lại té ở khoảng cách xa như vậy ? - Anh cứ thế nhìn cô chằm chằm với vẻ giận dữ không ai có thể hiểu được .

_ À ! Em đau chân , nên đi chậm hơn anh , nên mới ... nên mới ! - Cô không dám trả lời với anh là vì những người kia chê cô , cô cảm thấy không xứng nên mới cách xa anh cho an toàn .

_ Ai cho phép em đứng xa tôi 2 bước ! - Anh cũng đã hiểu lý do của cô liền mắng .

_ Hà ? Có ... có ... có cái quy định này hả ? - cô khá bất ngờ khi nghe được câu nói bá đạo của anh , thể hiện về độc quyền của anh .

_ Từ nay , không được rời khỏi tầm mắt của tôi - Anh không cần biết cô suy nghĩ gì liền ra lệnh .

_ Nhưng mà em ở nhà ba mẹ .. anh ở khách sạn vậy vậy sao được ! - Cô nghe nói không được rồi tầm mắt của anh , thật sự rất mâu thuẫn .

_ Tối nay , em sẽ chuyển qua ở cùng tôi . - Anh biết cô thế nào liền trả lời

_ Hà ? Ba mẹ em thì sao ? - Cô nhảy lên khi nghe rằng sẽ chuyển qua ở với anh .

_ Yên tâm ! Ba mẹ em đã đồng ý ! - Anh trả lời rất bá đạo .

_ Lúc nào ? - cô càng không thể ngờ tới .

_ Lúc em tắm , tôi đã bảo ba mẹ em cho em làm thư ký riêng của tôi , từ nay em sẽ chuyển đến ở với tôi , sau 3 tháng , sẽ cùng tôi sang Thượng Hải sống - Anh không nhìn cô nữa , nhìn về phía cổng chỗ đỗ xe rồi đi thẳng về phía đó ,

_ Trời ! Em mới 16 tuổi , biết gì mà làm thư kí . Em còn phải đi học , còn các show chụp hình nữa ! - nghe đến đây cô càng nhảy lên trong lòng anh .

_ Yên ! không là té , mọi việc của em tôi đã sắp xếp rồi . Không nói nữa , sau khi chụp hình này xong , tôi chờ em về nhà lấy quần áo . - Anh thấy nhảy dữ dội hơn nữa , liền đứng lại nhìn cô , vẻ uy nghiêm của anh làm cô có phần sợ nên đã im lặng không nhảy nữa .

Buổi chụp kết thúc khá sớm so với bình thường , vì style này khá đơn giản , mẫu cũng chuyên nghiệp nên để cho ra những shoot hình ưng ý cũng khá nhanh .

Sau đó anh chờ cô thẳng về nhà , cô đi vào cửa nhìn ba mẹ , 2 người chỉ biết nhìn con gái của mình mỉm cười , vì họ biết con bé đã biết chuyện nên không thể nói gì hơn , cô đi thẳng lên lầu lấy vali ra dọn quần áo của mình vào , lúc này bà Hồng Linh mới đi lên cùng con gái , để cho anh và chồng ở dưới nhà nói chuyện với nhau .

_ Con gái ! Phải ngoan đó , đừng nghịch ngợm con nha . ! - Bà có chút buồn đã khi phải chia tay con gái mới 16 tuổi của mình .

_ Mẹ ! Vì sao ba mẹ lại đồng ý cho con ở cùng anh Khang ? - Cô thấy mẹ nói , cô liền hỏi .

_ À ! thật ra , nhà ta có ơn với nhà họ Viên rất nhiều , nay con trai của họ đang cần 1 thư ký , cậu ấy lại tin tưởng con nên ba mẹ muốn đền ơn của họ . - bà nắm tay cô , mong cô gái nhỏ hiểu cho bà .

_ Nhưng con chỉ mới 16 tuổi ! Căn bản còn đi học , lại không thể sống xa ba mẹ được thì làm sao con có thể . - Cô bất xúc

_ Đúng như vậy ! Nhưng không sao , đến lúc này mẹ sẽ cho con biết sự thật - bà thấy không thể dấu cô hơn nữa nên đành phải nói hết cho cô hiểu mọi việc

Sau khi nghe mẹ kể , mắt của cô không hề chớp , cứ tròn mắt nhìn mẹ 1 cách ngơ ngát . Thì ra cô còn 1 người chị nữa tên là Hàn Hồng Nghi , do ba là con 1 trong nhà , mẹ lại hạ sinh 2 người con gái , không có người nối dõi nên chị gái phải thay trách nhiệm sang Thượng Hải để chăm sóc cho ông bà nội bên đó , chị hơn cô 6 tuổi , năm cô 2 tuổi thì chị 8 tuổi đã được đưa đi sang bên đó , vẫn thường xuyên gọi về nhưng giờ giắt có phần chênh lệch nên toàn gọi những lúc cô đi học , ba mẹ cũng không kể cho cô nghe , ba mẹ muốn khi chị kết hôn với con trai nhà họ Viên lúc đó sẽ nói với cô luôn , nhưng chưa gì cô đã gặp được Viên Phúc Khang cũng chính là vị hôn thê của chị , người mà cô đem trái tim non nớt của mình đặt cho anh khi lần gặp đầu tiên , nó làm cô càng dằn xé hơn nữa . Biết rằng chị 2 và mình giống nhau , cũng được gọi là Hàn Nhi nên nhầm lẫn khá lớn của anh đối với gia đình . Càng kinh khủng hơn là cô chỉ còn ở đây được 1 tuần , sau đó sẽ đi sang Thượng Hải với anh , cùng gặp chị , và cùng chăm sóc cho ba của anh , sau 2 năm nếu như ông ấy thích người nào thì anh sẽ cưới người đó . Vậy căn bản trong mối quan hệ này là không có tình yêu ? , vậy những ngày qua anh đối với cô là cái gì ? Những nụ hôn đó là ra sao ?

Cô bất động trong suy nghĩ đang chàng đầy suy nghĩ , tình yêu đầu đời của cô . Làm sao đây ? Đang lẫn quaoanh trong ái suy nghĩ suy sụp kia thì điện thoại cô reng lên , đó là Nhật Hiền , anh từ hôm qua đến nay không liên lạc được với cô cho nên rất lo lắng .

_ Em nghe nè anh ! - Cô khá mệt mới trả lời .

_ Em có sao không ? Em bệnh hả ? Anh chạy qua liền đợi tí - Nghe giọng nói khàn khàn của cô , Nhật Hiền càng thêm sốt ruột .

_ Không ! Em không sao , chỉ là hơi mệt . Anh à ! Em sắp đi Thượng Hải sống rồi , anh ở đây giữ gìn sức khỏe nha - cô thấy anh lo lắng cho mình thật sự cũng là 1 phần an ủi trong cô .

_ Hà ? Khi nào ? Sang đó em sống với ai ? - anh càng hoảng hốt hơn khi nghe cô nói sẽ rời đi .

_ Em sang đó sống với chị Hồng Nghi , anh có biết chị Hồng Nghi không ? - Cô nói với anh , sẵn tiện hỏi anh .

_ Hồng Nghi ? Em biết về Hồng Nghi hả ? - Anh đương nhiên là biết Hồng Nghi rồi , trước khi có cô , 2 người họ là thanh mai trúc mã đó .

_ À ! Thì ra anh cũng biết , chỉ mình em không biết chuyện gì . Thôi em phải chuẩn bị đồ . Anh giữ gìn sức khỏe - cô cảm thấy mình như bị mọi người lừa dối , vậy còn anh ? Anh có biết về chị 2 không ?

_ Xong chưa ? - Đang trong suy nghĩ , thì nghe tiếng nói trầm ấm từ ngoài cửa , đó là tiếng của anh . đang tựa lưng ngoài cửa , khoanh tay trước ngực

nhìn cô , thật sự rất oai phong đó nha .

_ À em xong rồi ! À anh , có biết về chị Hồng Nghi không ? - Cô trả lời anh , cũng là câu hỏi muốn hỏi anh , cô không chùng chừ . muốn biết anh thế nào .

_ Mới biết hồi sáng ! - Anh trả lời sự thật cho cô biết .

_ Vậy sao không nói với em - cô thờ phào nhẹ nhõm vì dù sao anh không phải là người lừa dối cô .

_ Anh thấy không quan trọng - Anh nhúng vai nhìn , chề đôi môi quyến rũ của mình nét mặt thành thoi trả lời cô .

_ Đó là hôn thê của anh . Sao không quan trọng - cô có vẻ khá vui vì câu trả lời này nhưng mà cũng hơi phản đối .

_ Vì người anh muốn là em chứ không phải cô ta . - Anh nghe được câu nói vị hôn thê của anh , liền khá bức , nhưng vẫn giữ được bình tĩnh , đi lại phía cô , ngồi xuống kế bên giường , nắm tay cô trả lời 1 cách thành thật suy nghĩ của anh hiện tại .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đồ Ngủ Của Em Là Áo Somi Quần Đuôi Thun

Câu nói của anh khiến cho Hàn Hồng Nhi như người trên mây . Sau khi ăn bữa tối cùng gia đình , Hồng Nhi cùng anh đem hành lý của mình đến khách sạn của anh . Nói khách sạn anh đã thu xếp 1 phòng ngủ kế bên phòng của anh . Xe đỗ trước cửa khách sạn , anh dìu cô xuống xe , ném chìa khóa cho nhân viên hành lý cũng để đó để bọn họ tự mang lên , anh nắm tay cô đi lên phòng trước .

_ Phòng em ở đây ! chúng ta sẽ ở đây 1 tuần , em hãy sắp xếp công việc của em , nếu có thể em hãy cho nó ngừng hoạt động đi , vì có khả năng em sẽ không quay lại đây nữa . - Anh dẫn cô tới phòng , sau đó giọng nói khá lạnh ra lệnh cho cô . 2 tay vẫn nắm lấy đôi vai gầy của cô mất hướng về căn phòng ngủ .

_ Làm ! làm sao có thể ngưng hoạt động được . Em em đã mất 2 năm trời để tạo dựng nó . - Cô buồn rầu trả lời .

_ Vậy chuyển nhượng lại cho ai khác làm thay . Em không còn lựa chọn nào nữa đâu ! - Anh nhìn cô , thấp giọng khi nghe cô phản đối .

_ À ! để chút em thu xếp . Vậy còn việc học ? - Cô đầu óc rối mù khi nghe thấy sự sắp xếp có phần vô lý của anh .

_ Thủ tục của em đã được chuyển sang Thượng Hải , sau khi qua đó , 3 tháng sau khi em làm quen được với nhịp sống bên đó rồi , em sẽ được đi học - anh không nhìn cô , tiến tới cửa sổ nói cho cô biết về sự việc của anh đã làm cho cô .

_ À ! Anh làm lúc nào ? - Cô càng khó tin hơn khi nghe anh nói .

_ Cách đây 2 tiếng , lúc em đang thu dọn hành lý . - Anh quay sang nhìn cô , nhếch môi cười .

Cô không thể nói gì được nữa vì mọi việc đã sắp đặt xong . Chỉ lẳng lặng ngồi đó có vẻ rầu rĩ .

_ Yên tâm ! anh sẽ đối xử với em như bảo bối , sẽ không để em chịu khổ 1 ngày nào . Hãy tin anh . - Anh biết cô đang lo lắng điều gì , liền đi lại nắm lấy vai cô nhìn thẳng vào mắt cô , nói 1 giọng nói đầy ấm áp .

Cô nghe anh nói liền có phần yên tâm nên gạt đầu nờ 1 nụ cười thật tươi , tỏa sáng hơn bao giờ hết . Anh không thể nào cưỡng lại nụ cười đầy sức mê người kia liền cúi xuống hôn vào đôi môi mềm mại của cô , 1 hồi lâu mới quyến luyến ngừng lại , không chịu dứt , trước khi rời đôi môi anh còn dùng lưỡi mình liếm lấy đôi môi ngọt mìn của cô làm cô xấu hổ vô cùng . Anh khẽ nói nhỏ bên tai cô " Em biết không ? Mỗi em ngọt hơn kẹo , anh không thể rời " câu nói bá đạo này của anh càng làm cô xấu hổ hơn nữa . Thấy cô như vậy anh tỏ vẻ cười đất chí , xoay người cô lại , bảo cô đi tắm trước . Cô nghe lời liền bước vào nhà tắm , 10p sau , cô lại bước ra , anh tròn mắt nhìn cô vẫn còn y nguyên . À thì ra cô xấu hổ quá không thể nhớ được là chưa lấy đồ ngủ . Đứng trong đó cho đỡ xấu hổ rồi lại bước ra .

Cô cười ngưng nhìn anh rồi đi vào phòng ngủ , lục vali , lấy bộ đồ ngủ , chạy như bay qua khỏi ghế sofa nơi anh đang bắt chéo chân ngồi coi phim , thấy dụ bộ đáng yêu của cô , anh cười rất hạnh phúc . Cuối cùng anh và cô cũng đã ở chung một chỗ rồi , tháng ngày sau này sẽ rất vui vẻ đây . 30p sau , cô từ nhà tắm đi ra , nhìn đang coi tivi nghe thấy tiếng cửa nhà tắm mở ra , liền quay đầu sang nhìn cô , và rồi nơi đàn ông kia lại Ồ Yea khi thấy cô mặt chiếc áo somi màu hồng của con trai , dài xuống qua hông , do quần đuôi bên trong khá ngắn nên thoáng chốc anh tưởng cô không mặc quần bên trong ý chứ (Ôi ! mấy ông này tưởng tượng ghê quá) . Anh đứng bật dậy , đi thẳng về phía cô đang đứng lau khô tóc , ôm cô vào lòng , ngửi lấy mùi thơm sữa tắm của cô , khiến anh càng không thể kiềm xuống . Cô nào biết , ngay lúc này cô thật sự rất quyến rũ .

Anh ráng kèm cái đàn ông thú tính xuống, giọng nói khó khăn, lên tiếng " Vì sao em lại ăn mặc như vậy ? Đồ ngủ em đâu ? "

Cô thật sự chỉ là cô bé 16 tuổi, dù có học giáo dục giới tính, nhưng khi đến tình huống thế này thật sự cô không kịp phản ứng, cũng không nghĩ đến mức độ nguy hiểm hiện tại của mình, nên cứ thần nhiên mà trả lời " Đây là đồ ngủ của em nè "

Anh ráng buông cô ra, gương mặt mỹ nam ngạc nhiên khi nghe cô nói bộ đồ đó là đồ ngủ của cô. " Đồ ngủ của em ? " - " Dạ ! " câu hỏi lặp lại, câu trả lời vẫn ngây thơ. Thật sự con Cừu đang thử thách lòng kiên nhẫn của con sói mà.

_ Vì sao em lại mặc thế này ngủ ? Áo này ai mua cho em ? Em mặc thế này từ khi nào ? - Anh không thể nào chấp nhận được tình huống quyền rũ này, nhưng vẫn rất thích cô mặc thế này vì nó quá quyến rũ.

_ À ! hồi đó đi cắm trại ở trường, em quên mang theo đồ ngủ, nên đã mượn áo somi đồng phục của anh Nhật Hiền, mặc 1 lần em thấy thoải mái, nên em đã về lấy hết mấy áo somi cũ của Nhật Hiền và ba em ra làm đồ ngủ. - Quả thật là con cừu này không sợ sói mà. Trả lời còn rành rọt, giải thích cực cặn kẽ nữa chứ.

_ Vậy ? Áo somi em đang mặc này là của ai ? - Nhật Hiền, mặc áo của Nhật Hiền ? sắc mặt của anh còn đen hơn cả trời đêm nữa.

_ À ! Áo này của Nhật Hiền, em mang theo 5 cái, còn 10 cái nữa của ba. - Cừu con vẫn cứ trả lời vô tư lự.

Không cần nghe cô nói nữa. Anh buông cô ra, kéo cô vào trong phòng mình, mở tủ đồ ra, hơn 40 áo somi đủ màu của anh đem ra, liện lên người cô, sau đó quay trở lại phòng của cô lục hết đồ trong vali, 14 cái áo somi (đồ ngủ) đang nằm trong đó, anh lấy 1 cái bao bỏ hết tất cả vào đó sau đó đem ra ngoài vứt chúng vào thùng rác, quay lại thấy cô vẫn còn đang đứng ngơ ngất ôm đồng áo của mình và mặt cái áo somi của Nhật Hiền, anh tức giận " Cho em 4 giây để cởi cái áo đó ra và thay áo này vào ".

_ Vì vì sao ? _ thấy anh giận dữ vô cớ, cô không hiểu tại sao, ráng nuốt nước bọt hơi nhỏ.

_ Em muốn tự cởi, anh là anh cởi giùm ? - Anh không muốn nói thêm gì chỉ gầm lên với cô.

_ Em ... em ... tự cởi ... để em ... về phòng cởi. - nói xong, cô để đồng áo somi của anh ở lại trên giường rồi ba chân bốn cẳng chạy như bay, nhưng chạy mãi không ra khỏi phòng, cô liền quay đầu lại thì lấy cổ áo somi đang bị anh nắm lại, ánh mắt như dao đâm nhìn cô.

_ Em Em ... về bên đó thay. ! - Cô ráng lặp lại câu nói nhìn anh với nét cừu con tội lỗi vô cùng.

_ Đem đồng áo này qua đó, từ nay những cái áo somi này sẽ là đồ ngủ của em ! - Anh với tay lấy tiếp đồng áo somi trên giường, ném lên tay cô và nói.

_ Dạ ! Dạ - cô ôm đồng áo, cúi mặt xuống. nói khẽ rồi đi ra, quay về phòng thay đồ. để anh đứng 1 mình bên này, về mặt tức giận cũng vơi đi 1 phần vì cô bé còn quá nhỏ chưa hiểu chuyện gì.

_ Em ... Em thay xong rồi ! - Anh thôi dòng suy nghĩ, nghe thấy tiếng cô nói, liền sai bước chân đi ra khỏi phòng ngủ của mình, quẹo trái về hướng phòng cô.

Thật sự cô rất nhỏ so với cái áo của anh quá to, nhưng không hiểu sao nó lại quyến rũ đến thế, cô thật biết giết người mà, anh nhìn cô đang then thùng 2 tay để sau mông, chân trái đang gầy gầy sau gót chân phải, thật sự đáng yêu đến chết người. Anh đi thẳng vào phòng cô, cầm chiếc áo somi của Nhật Hiền, quay trở ra, và xé nó ngay trước mặt cô. Cô ngẩn lên, thật sự rất kinh ngạc với hành động ghen tức của anh, nó khiến cô khá sợ hãi. Sau khi xé xong anh đi vào phòng bếp, mở thùng rác ra liện chiếc áo bị rác nát kia vào không thương tiếc. Quay lại phía cô anh nắm lấy đôi tay của cô kéo cô đi lại ghế sofa, bắt cô ngồi đó, rồi tự mình lại tiếp tục đi vào nhà bếp, lấy chiếc đĩa tròn khá lớn, mở tủ lạnh, lấy 1 đồng trái cây trong đó, có cả con dao ra, đi quay lại phòng khách đặt trên bàn kiếng trước mặt cô, sau đó ngồi xuống kế bên cô, bắt chéo chân, quay sang nhìn cô. Hiểu ý, cô khom người tới lấy trái bom, cùng con dao và cái đĩa trắng tròn kia để trên người, bắt đầu gọt trái cây.

Cô gọt trái cây rất rành chứng tỏ việc này cô thường xuyên làm, anh từ khi nhìn tivi lại quay sang nhìn cô, đáng về cô đang tập trung gọt trái cây thật sự rất hấp dẫn và đáng yêu, anh với tay kéo 1 lọn tóc đang che lấy mặt cô lên xếp nó ở trên tai cô, sau đó nhìn cô với ánh mắt cưng chiều cực kì. Cô sau khi gọt xong, cắt làm 4 sau đó đưa anh, anh không lấy tay nhận lấy mà dùng miệng cắn hắng miếng táo cô đưa cho, tỏ vẻ rất hài lòng. Cô ngưng đồ mặt, sau đó để miếng thừa còn lại trên đĩa tròn cho anh, chuẩn bị lấy miếng khác ăn " Ăn miếng đó đi ", miếng táo vừa được đưa lên miệng thì nghe thấy tiếng anh nói, cô miếng còn hỏ, miếng táo đang nằm lơ lửng giữa vòm miệng nhìn anh, anh liếc xuống nhìn miếng Táo của anh đã cắn phân nửa nói với cô " Ăn miếng đó đi "

Cô không hiểu vì sao nhưng vẫn cứ làm theo, ngưng ngưng bỏ miếng táo lơ lửng đó xuống, cầm miếng táo anh ăn phân nửa lên, ngập ngừng bỏ vào miệng, khá là miễn cưỡng. Sau đó cô đưa miếng táo khác cho anh. Anh chỉ nhìn cô, sau đó lấy tay cầm lấy miếng táo đưa ngược về hướng cô, ý bảo cô ăn trước, nhưng trong miệng vẫn còn miếng táo kia đang nhai, cô lắc đầu, nhưng anh nhăn mặt, biết không thể kháng cự nên đã hỏ miếng ra cắn lấy phân nửa, sau đó phân nửa còn lại anh đưa hắng vào miệng " Uhm ! Ngọt hơn rồi đó " Mặt cô hiện tại là đỏ bừng với trái táo đó rồi.

Và cứ thế gọt vỏ xong, cô cắn trước nửa miếng, nửa miếng còn lại đưa anh. Đào, Lê, Táo, Nho đều y chang như vậy. Sau khi tận hưởng hết đĩa trái cây hạng sang kia, anh bế cô đi vào nhà tắm, cùng cô đánh răng, rửa mặt, rồi sau đó bế cô về phòng của cô, đắp chăn cho cô rất kỹ hôn nhẹ lên trán cô, chúc cô ngủ ngon rồi sau đó mới đi ra khỏi phòng, quay về phòng ngủ của mình.

1h sáng. Phòng ngủ của anh khẽ mở cửa, bóng người nhẹ nhàng đi vào, đôi tay nhỏ nhắn lấy lấy đôi vai của anh khiến anh giật mình, quay sang nhìn thì ra là cô, " Sao em không ngủ ? " anh thấy cô, liền với tay bật lấy đèn ngủ sau đó ngồi hắng dậy, đưa tay lên để lên mặt cô, giọng nói cưng chiều.

_ Ừm ! Em không ngủ được , phòng lớn quá , em sợ - cô thật sự rất sợ , phòng ngủ của cô thật sự chỉ bằng 1/4 của căn phòng này cho nên cô không thể nào chợp mắt , cộng thêm ảnh hưởng sợ ma nên làm cho con sợ của cô càng không thể khờ chế , không thể làm được gì nên đã chạy đi tìm anh

_ Ngoan ! không sao đâu . Để em đưa em về phòng ngủ - Anh thấy cô sợ , an ủi cô rồi xoay người dậy chuẩn bị bế cô về phòng .

_ Ừm ! Em em có thể ngủ với anh không ? Em sợ lắm ... Em hứa em sẽ ngoan , không làm phiền giấc ngủ của anh đâu huhuhuhu - Đến lúc này cô đã khóc thật rồi . Nghĩ đến 1 mình trong căn phòng lớn kia , nó làm cô sợ đến không thể tưởng .

_ Em không sợ anh ? - Anh nghe cô nói thật sự anh chỉ sợ bản thân anh không thể kèm mình được mà làm hại đến cô

_ Em tin anh ! - cô ngước lên , nước mắt cộng nước mũi nhiều nhão , nhìn anh thích thú .

_ Ồ ! Được , vậy thôi vào đây ngủ đi . ngoan . ! - Thật sự lúc đầu anh còn có hứng , nhưng sau khi thấy cô ngước mặt lên thì thôi rồi , cái mặt đầy con nít kia đã đánh bại dục vọng của cô , anh tự nhủ , cứ mỗi lần lên mà gặp cái mặt này thì chắc chắn là không bao giờ có con được !

Sau đó , như thói quen , cô thường ôm gối ôm ngủ nên vừa nằm xuống là cô đã ôm lấy người anh cứng ngắt không buông (Đang thử thách lòng sói) . Anh muốn khóc cũng không xong , thật sự , cái ngoan của cô làm khổ anh lắm đó . Anh quay sang tính mắng cô 1 trận mà ngờ đây cô đã ngủ mất tiêu rồi . dùng tay đẩy cô ra xa hơn để đảm bảo an toàn , nhưng rồi vô ích . Đây đâu phải lần đầu 2 người ngủ chung , vậy mà sao cảm giác bây giờ lại khác xa cảm giác kia vậy . Nó làm anh muốn có cô bằng mọi giá , làm anh cảm giác hạnh phúc đến khó tả , vật nam kia lại Ồ Yea vì cái chân đáng yêu của cô cứ cạ lên cạ xuống , thật sự cô ngoan đến mức khiến người khác muốn ăn cô ngay thôi .

Cố gắng gạt bỏ đi cái suy nghĩ biến thái tiêu cực kia , anh lại đọc câu thần chú " Kim , mộc , thủy , hỏa , thổ" hơn 1 tiếng sau mới có thể đi vào giấc ngủ . Đêm nay , có 2 người đang thật ấm áp , ôm nhau ngủ như đôi vợ chồng mới cưới không thể tách rời .

Một ngày mới lại đến trên khung cửa sổ phòng anh , ánh nắng buổi sáng ấm áp chiếu vào anh , làm anh khá khó chịu , tỉnh dậy , , xoay người sang bên kia , khẽ lười biếng mở mắt , dường như tìm kiếm thứ gì đó bên cạnh , nhưng lại không thấy đâu , anh chợt tỉnh giấc ngồi dậy nhìn 2 bên , không thấy cô đâu , trạng thái khá hoảng hốt tính chạy đi kiểm cô nhưng nào ngờ , mũi anh thoang thoang mùi thức ăn thơm ngon , anh đứng dậy mở cửa ra ngoài , theo hướng mùi thơm đang tỏa ra , đi thẳng vào nhà bếp . Anh thấy bóng dáng người con gái tóc đen dài , gọn sóng tự nhiên cùng chiếc áo sơ mi màu vàng của anh to hơn người , đang xắn tay áo , tất bật trong bếp , cô chạy qua rồi chạy lại , lâu lâu lại vung tay lên lấy hũ gia vị trên cao , nhướn tay lên , liền hé bên dưới đuôi lộ ra quần short thun màu trắng của cô đang ôm lấy cặp mông căng tròn đầy sức sống của cô thật sự rất quyến rũ ,

Anh đứng dựa vào cửa nhìn cô , chạy qua chạy lại , bộ dạng vào bếp của cô thật sự rất đáng yêu , anh đứng khoanh tay dựa vào cửa nhìn cô gái nhỏ đang chuẩn bị bữa sáng cho anh , lòng cực kì hạnh phúc , lúc này đây anh cảm thấy rằng , anh và vô thật sự là vợ chồng , nó làm cho anh càng muốn chiếm hữu cô hơn thế nữa .

Nghe thấy tiếng động nhẹ , cô gái liền quay lại , tay phải cầm dưa , tay trái cầm xéng , nhìn anh , cười chào buổi sáng " Hi ! Anh đi VSCN đi , bữa sáng sắp xong rồi " cô nói xong liền quay lại , đảo lấy cái trứng ốp la . Anh cười thật sự rất hạnh phúc khi được cô nói như vợ bảo chồng phải làm gì . gạt đầu quay lưng đi , miệng không ngừng cười .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chung Phòng , Anh Quen Ôm Em Ngủ

Thời gian cứ thế mà đã đến 1 tuần , hôm nay là ngày Viên Phúc Khang và Hàn Hồng Nhi lên máy bay đi Thượng Hải , sau 5 tiếng ngồi trên máy bay . Bước xuống sân bay trong trạng thái khá mệt vì tới qua Hồng Nhi phải dự tiệc chia tay cùng lũ bạn đến 2h sáng mới về , mà 6h sáng phải lên máy bay rồi .

Xin hơn 1 ngày Viên Phúc Khang mới cho cô đi chơi với bạn để chia tay như vậy . Cho nên việc cô mệt mỏi thì cũng phải do mình chịu chứ than ai trách ai bây giờ .

_ Chào thiếu gia , chào tiểu thư ! Quản gia Trần đứng ngoài sảnh thấy bóng dáng của cậu chủ liền đi lại , cúi chào cung kính sau đó lấy tay nhận lấy chiếc xe hành lý nặng nề kia .

Sau 5p chờ quản gia Trần xếp hành lý của 2 người lên xe , thì xe cũng bắt đầu lăn bánh đi về biệt thự của Viên gia . Ngồi trong xe Hồng Nhi hết ngáp nhỏ rồi ngáp lớn " ngủ đi khi nào đến anh gọi " xoay sang nhìn cô cười cưng chiều. Từ khi gặp cô , anh cười vô ý thức rất nhiều. Nhiều đến nỗi lúc đầu anh còn hoang mang nhưng 2 tuần qua , anh đã bắt đầu thích ứng được và quen dần với việc cứ hễ thấy cô là cười .

" Hồng Nhi ! Đã đến nơi " chiếc xe hạng nhất đã đến nhà của Viên gia , anh quay sang lay nhẹ cô đang nằm trên đùi mình

"Úm . Đến rồi ư " giọng nói ngái ngủ của cô , tay dụi mắt ngáp 1 cái rồi nũng nịu nói .

"Ừ ngoan ! " lấy tay dứt những sợi tóc rối đầy yêu thương trên mặt cô xuống , sau đó anh mở cửa bước xuống xe , bên ngoài nhìn thấy thật sự anh rất bảnh đố .

Đứng trước cửa xe , 2 tay nắm lấy nút áo vest cài lại , nắm lấy lai áo khéo xuống cho ngay ngắn , cuối người xuống đưa tay vào trong xe đỡ lấy 1 thiên thần nhỏ bé từ trên xe xuống cùng anh .

Cô đang trong trạng thái còn ngái ngủ , nhưng khi vừa bước xuống xe nhìn toàn cảnh ngôi nhà trước mắt cô không thể nào chớp mắt , ngôi nhà lớn đến kinh sợ , trong đầu cô liền hiện lên ý tưởng nghề nghiệp , nếu như ngôi nhà này mà để chụp lại thì phải dùng tới Superwide hay là fisheye đứng từ hơn 200m thì mới lấy được hết ngôi nhà , thật sự quá hoành tráng .

"Đi " anh nắm tay cô kéo đi . Cô vẫn còn ngơ ngác nhìn ngôi nhà , mắt hồn mà đo theo anh khi nào không biết .

_ Mừng thiếu gia đã về ! Hoan nghênh tiểu thư ! - hơn 30 người hầu đứng xếp dài ở cửa , khi thấy bóng dáng người đi vào liền cúi đầu hô to , nghi thức chào đón cực kì trọng đại .

Cô hơi bị giật mình vì tiếng chào quá to , liền nép vào người anh khá sợ hãi . " Em làm quen là vừa . Đi thôi " anh biết cô bị giật mình vì đám người hầu kia nên đã an ủi cô , đi tới chỗ 1 vị quản gia khác

_ Thiếu gia ! Tiểu thư ! Lão gia đang chờ 2 người . - Phong quản gia cúi chào sau đó dẫn 2 người đi lên thư phòng chính của Lão gia

_ Khang ! Khang ! Không phải Trần quản gia là quản gia chính hay sao ? Sao lại còn 1 bác quản gia khác . ? - cô thắc mắc vì đó giờ theo như cô biết thì nhà giới thượng lưu thường chỉ có 1 quản gia còn ở đây tới 2 quản gia .

_ Trần quản gia là người có chức trọng lớn nhất ông coi toàn bộ việc trong ngoài , Phong quản gia là cấp dưới của Trần quản gia , khi Trần quản gia phải có việc đi ra ngoài Phong quản gia sẽ là người thay mặt giải quyết những vấn đề kia . - anh giải thích cho cô hiểu , chân thì cứ đi tiến về thư phòng .

Cốc cốc . tiếng gõ cửa của quản gia Phong . bên trong có giọng nói trầm , nghiêm trang thoảng ra " Vào đi " cửa được mở ra , anh và cô cùng đi vào , đập vào mắt cô là 1 ông lão tóc bạc trắng , vẻ mặt khá tôn nghiêm , tay trái chống gậy . Tay phải để lên thành ghế gỗ loại hạng nhất . Mắt đang nhắm lại chọn tròng lên , mở to nhìn cô , sau đó lại nhắm lại khẽ gật đầu có vẻ ưng ý , nhưng mọi chuyển biến trên mặt ông rất nhanh khiến 1 người bình thường không thể nhìn ra được chỉ có ánh thoáng hiểu đôi môi nhếch lên cười nhẹ .

_ 2 đứa ngồi đi ! - anh ngắt mặt vào chiếc ghế gỗ hạng sang dài kê bên mình .

2 người vội cúi đầu lễ phép , và đi hướng về hướng ghế ngồi xuống . Vừa an tọa cô quay sang phải của mình hướng về phía chiếc ghế kia , tròn tròn mắt nhìn , cô như nín thở không thể nói được gì . Chỉ có thể nhìn cô gái giống mình y đúc trong lòng tự hỏi " đây ? Đây là chị gái của mình ? " . tay cô khẽ rung lên .

Anh theo hướng cô nhìn cũng nhìn theo , dù đã chuẩn bị tin thần trước nhưng anh vẫn không khỏi ngạc nhiên khi 2 người con gái này không phải song sinh nhưng lại giống nhau như đúc thế này . , nếu 2 người mặc đồ giống nhau có lẽ anh sẽ không thể nhận ra .

_ Chào anh Viên Phúc Khang ! Chào em gái Hồng Nhi ! - thấy 2 người đang ngơ ngác nhìn mình cũng hiểu chút nên Hồng Nhi đã đánh tiếng trước .

_ Chị ? Chị 2 ? - đôi môi nhí đáng yêu của cô khẽ nhếch lên , lần đầu trong đời cô được gọi chị 2

_ Hồng Nhi ! - cô nghe tiếng em gái của mình gọi liền mềm giọng gọi tên cô em gái suốt 14 năm xa cách của mình , giọng nói mang tràn đầy yêu thương .

_ Chị 2 ! Huhuhuhu - Nghe được tiếng chị của mình gọi lại , lòng cô mừng hết lớn , mặc kệ những người xung quanh , cô bỏ tay của Phúc Khang ra , chạy lại chỗ chị gái đang ngồi ôm lấy chị rồi khóc nức nở .

_ Ngoan , ngoan ! chị ở đây , ngoan nhé ! - dịu dàng vuốt mái tóc dài của em gái , dỗ cô bé nhỏ nín khóc .

Thấy 2 chị em tình cảm sau những năm xa cách gặp lại , 2 cha con họ Viên nhìn cũng không thể nào không xúc động

_ Thôi 2 con đã mệt , 2 con hãy . Về phòng của mình nghỉ ngơi đi , Quản gia Phong sẽ giúp tụi đến phòng của mình . - ông khẽ nói giọng vui vẻ dỗ dành 2 cô gái . Cũng là lúc ông có chuyện để nói với con trai của mình .

Sau khi nhìn dáng 2 người ra khỏi phòng , cửa phòng cũng đã đóng lại , ông quay sang nhìn anh , sau đó nhẹ nhàng nói .

_ Ta là người rất độc đoán , khi ta muốn ai làm gì thì người đó phải làm theo như vậy , tính ích kỉ của ta rất lớn và cũng chính vì thế ta đã mất mẹ con , ta cũng đã từng nghĩ ta sẽ sắp đặt cho con 1 vị hôn thê theo ý ta ! Nhưng giờ đây ta đã nghĩ khác . Con trai , 2 cô gái ấy đều tốt , họ đều xứng đáng là con dâu nhà họ Viên ta , Ta tôn trọng quyết định của con . như con đã hứa với Hàn lão gia sau 2 năm sẽ dẫn người con muốn lấy về cho ông ấy , Đừng chỉ nghĩ đến Hồng Nhi mà cũng hãy cho Hồng Nghi 1 cơ hội để con có thể biết được ai mới là người vợ của con . - sau bao nhiêu năm ông mới có thể bày tỏ ra tâm tư của mình với anh

_ Con biết thưa cha ! - anh nhẹ nhàng nói , lòng của anh cũng đã nhẹ hơn khi nghe ông cho anh có quyền quyết định vợ của mình . Mọi chuyện dường như ngoại dự đoán của anh , nhưng anh lại rất vui vì kết quả này .

Bên này sau khi 2 chị em họ Hàn được quản gia Phong chỉ dẫn 2 phòng đối diện nhau. Hồng Nghi đưa Hồng Nhi về phòng của cô ấy. đắp chăn cho cô em gái. Hồng Nghi khẽ nói.

_ Em yêu Viên Phúc Khang? - cô vẻ mặt vẫn yêu chiều, câu nói nửa đùa nửa thật

_ Có lẽ là vậy! - xấu hổ vì câu hỏi trực tuyến của chị gái mới nhận lại của mình.

_ Chị cũng yêu anh ấy! Nếu chiến đấu vì tình yêu. Chúng ta dù là chị em nhưng chị cũng không thể hường anh ấy cho em, em đã cướp đi ba mẹ, giờ còn muốn cướp đi vị hôn phu của chị. Thật sự chị rất giận em, nhưng em gái, chị vẫn yêu em, vẫn thương nhớ em. Dù sau này có chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn mãi là chị em. - Tính người ngay thẳng của Hồng Nghi không hề dấu dím thủ đoạn, nói rõ cho Hồng Nhi biết.

_ Em cũng sẽ chiến đấu vì tình yêu! nhưng nếu anh ấy chọn chị, em sẽ vui vẻ chúc phúc cho 2 người - cô không hề sợ trước câu nói có phần hăm dọa của chị gái mình, tuổi đời nhỏ nhưng cô lại rất chuẩn chặc trong suy nghĩ về tình yêu. Cho nên đối với về tuyên chiến của Hồng Nghi cô không hề rung sợ.

_ Vậy được! Em nghỉ đi, chút nữa chị sẽ gọi em dậy dùng cơm - mỉm cười trước cá tính kiên cường của em gái mình, Hồng Nghi khá an tâm về sự việc lần này cho nên không còn gì để nói, để cho em được nghỉ ngơi sau chuyến đi, cô đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Vốn tính khá đơn giản nên Hồng Nhi chẳng suy nghĩ gì, chỉ xoay người đi ngủ. Trong lúc lim dim, cô chợt nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó lại nghe thấy chiếc chăn đang đắp trên người bị dỡ lên, rồi 1 hơi ấm và mùi hương quen thuộc ôm lấy cô, giọng nói đầy yêu thương thối nhẹ bên tai cô "Bảo bối! Không có anh em vẫn ngủ được à. ! Thật là hư. Anh không có hơi em anh ngủ không được" mắng yêu 1 tiếng sau đó anh ôm cô thật chặt rồi cả 2 cùng chìm vào giấc ngủ.

Sau 6 tiếng ngủ đã, cô khẽ tỉnh dậy, xoay người lại, đụng phải bất tường mềm lạ, biết đó là anh, cô cũng lười biếng không mở mắt, cũng vòng tay sang eo anh, ôm anh chuẩn bị ngủ tiếp.

_ Hồng Nhi! Cơm đã chuẩn bị! Xuống ăn đi em! - Hồng Nghi nghe lời lão gia đi lên lầu gõ cửa kêu Hồng Nhi xuống sau đó tính sang phòng của Phúc Khang kêu anh.

_ Uhm! Dạ! - lười biếng trả lời rồi cô buông Phúc Khang ra ngồi dậy. anh hình như quá mệt nên ngủ say không biết người con gái đang ôm kia đã rời khỏi anh.

Sau 15p vào nhà vệ sinh, thay đồ tắm rửa, cô bước ra với bộ đồ mặc ở nhà, nhẹ mở cửa đi xuống lầu, tiếng đồng hồ của làm cho Phúc Khang có chút giật mình, tay sờ sờ nơi kế bên thấy trống rỗng liền nhắm mắt, mở mắt ra. Quả thật cô dậy mà dám không kêu anh. Anh bắt đầu ngồi dậy cũng làm thao tác giống Hồng Nhi, 2 người dường như đã quen với việc này rồi thì phải.

_ Cháu chào lão gia! "ba ba ba" - thói quen không bỏ được của cô là khi vào bàn ăn chào người lớn là hôn, nhưng không phải ai cô cũng hôn vì trong tâm cô cũng đã coi Viên lão gia là người ba của mình nên thuận miệng, thuận lợi làm tới không cần để ý ông thế nào.

Ông lần đầu tiên bị như vậy, có vẻ hết thốn nhưng rồi tự trấn tĩnh lại khẽ mỉm cười vui vẻ với cái hành động vô cùng trẻ con của cô.

_ Chào chị 2! "ba ba ba" - cũng lặp lại tương tự với người chị của mình.

Hồng Nghi vừa thấy ông bị vậy cũng không nghĩ sẽ tới mình nhanh như vậy nên cũng đã bất động 5 giây.

_ Hồng Nhi! Còn anh thì sao? - từ trên lầu giọng xuống 1 tiếng nói đầy yêu thương tỏ vẻ ghen tỵ.

_ Á! Em tưởng anh còn ngủ! Mau xuống ăn cơm - cô thấy anh đi xuống gương mặt đang cười càng cười sáng hơn nữa.

_ Uhm! Em ngủ ngon không? - anh không để ý đến 2 nhân vật đang hóa đá kia. Liền ngồi xuống kế bên Hồng Nhi như 1 thói quen.

_ Dạ! Ngon lắm - cô gật đầu lia lịa. Cười rất tươi trả lời.

_ À mà sao anh lại qua phòng em - cô quên mất xung quanh có người, cứ ngỡ như vẫn còn ở Việt Nam nên vô tư hỏi

_ Vì anh quen ôm em ngủ, không có em anh không ngủ được! - anh cũng mặt kệ những người xung quanh, trả lời cô như thể nơi đây chỉ có 2 người.

2 cục đá kia bắt đầu trở thành thạch cao khi nghe cuộc nói chuyện dù nhẹ nhàng nhưng vô cùng chấn động của đôi nam nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thư Ký Riêng Mới !

Trong bữa ăn ! Chỉ có 3 người rôm rả nói chuyện vui vẻ , chỉ có Viên Hồng Nghi lặng lẽ như người vô hình ngồi ăn cho hết phần cơm của mình , sau đó đi lên lầu cũng chẳng ai thèm nói tới . Mấy ai hiểu được tâm trạng của cô lúc này ! 8 tuổi đã phải xa cha mẹ để đến ở với ông bà nội , tự lựa , tự học , tự vui rồi tự buồn , cô phải cam chịu điều này trong suốt 14 năm . Niềm hy vọng sống trong cô là anh , cô mong ước mình được 24 tuổi để nhanh kết hôn với anh , có như thế những tháng ngày cô độc của cô sẽ không còn nữa . Nhưng vì sao ông trời đã cướp đi ba mẹ cô , cướp đi mái ấm gia đình của cô và giờ đây lại cướp đi anh , nguồn hy vọng sống cuối cùng của cô . Đi thẳng vào phòng , cô không thể làm gì , lao lên giường khóc tuối than , không 1 ai hiểu cho cô . Cô thật sự rất cô đơn .

Cốc cốc cốc , tiếng gõ cửa rất tôn kính .

_ Chị 2 ! Em vào được không ? - Hồng Nhi sau khi ăn xong mới chợt nhớ không thấy chị mình đâu nên đã để cho 2 ba con kia ở dưới , cô 1 mình đem đĩa trái cây lên để cùng chị hàn thuyên .

_ Đợi chị tí ! - giật mình vì tiếng gõ cửa , biết đó là Hồng Nhi , Hồng Nghi không thể nào tỏ ra yếu đuối trước cô em mình được nên vội lau nước mắt rửa mặt , sau đó đi ra ngoài mở cửa cho em mình vào .

_ Chị ! Ăn trái cây ! - Cánh cửa được mở ra , Hồng Nhi với nụ cười sáng rạng nhìn chị mình , đưa đĩa trái cây lên cười nói vui vẻ .

Sau đó 2 chị em cùng ăn trái cây , cùng hàn thuyên , em gái kể về ba mẹ , cuộc sống của cô trong suốt 16 năm qua , kể về Nhật Hiền , kể về khu vườn , còn chị gái thì kể về ông bà , cô chú , việc học , và thành tích của cô , và cũng nói rất nhớ ba mẹ nhưng không thể về . Hàn thuyên đến tận đêm , 2 chị em nói chuyện với nhau đến khi cả 2 ngủ lúc nào không hay . Đến 11h , cánh cửa phòng của Hồng Nghi mở ra , tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng đứng mảnh thanh cao bước vào , đi đến bên giường 2 người con gái xinh đẹp kia đang ngủ , cánh tay lực lưỡng ôm lấy người Hồng Nhi , sau đó bế cô quay lưng đi ra khỏi phòng , Hồng Nghi khi nghe tiếng mở cửa đã tỉnh nhưng không mở mắt , cô biết đó là anh , anh đến để bế Hồng Nhi về ngủ cùng mình , cánh cửa phòng Hồng Nghi vừa đóng , 2 hàng nước mắt cô rơi không thể dứt , tay cô siết chặt hình nắm đấm , rất tức giận , rất buồn , rất hận , rất uất ức .

Một ngày mới lại đến , ánh sáng ban mai lại chiếu vào căn phòng màu xanh dương đầy vẻ nam tính , chiếu lên giường , nơi có đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ say , như thường lệ , Hồng Nhi luôn là người thức dậy trước , cô nhú mồm , chép chép miệng lười biếng , từ từ mở mắt ra , từ mờ đến rõ , hiện lên trước mắt cô là khuôn mặt của mỹ nam đang nằm ôm cô ngủ rất thoải mái , cô chợt thoáng nghĩ , lúc tối qua cô cùng chị nói chuyện sau đó ngủ say , sao bây giờ lại ở phòng anh , rồi cô khẽ mỉm cười , vì cô đã biết , anh đã qua phòng của chị để bế cô về ngủ cùng , cô khẽ lấy tay vút lấy sống mũi của anh , trách yêu .

Anh chợt tỉnh giấc vì hành động này , biết cô đã tỉnh , anh ôm siết cô hơn , lười biếng trả lời " Còn sớm , ngủ thêm đi " . Nói xong anh để đầu cô vào trong lòng ngực của mình sau đó ngủ tiếp . Quả thực chỉ mới 6h sáng , 8h30 anh mới đi làm , cô không muốn anh mệt nên đã ngoan ngoãn nằm tiếp để anh ôm , rồi ngủ thêm 1 lúc nữa .

8h cô lại chợt thức dậy , lúc này thấy đồng hồ cô mới giật mình , sau đó chợt xoay người ngồi dậy , hành động khá mạnh khiến anh cũng giật mình theo , mở mắt thấy bóng áo sơ mi trắng đang chạy vào nhà tắm , anh lấy đồng hồ thì biết đã 8h rồi , nên cũng đã ngồi dậy , đi vào phòng tắm với cô , cùng đánh răng , cô đuổi anh đi ra để cô tắm , sau đó cô đi xuống lầu chuẩn bị bữa sáng cho anh như 1 thói quen , để anh 1 mình lại tắm rửa sau .

Khi xuống đến nơi , mọi thứ đã được chuẩn bị trước , Hồng Nghi đã dậy từ sớm , tự tay nấu bữa sáng cho cả nhà , Viên Phúc Hạo cũng đã ngồi ở đầu bàn tay cầm báo , tay mút trứng ăn , nghe thấy tiếng chạy xuống , ông ngược lên , thấy cô bé nhỏ đang chạy xuống , đáng vẻ thật buồn cười , không thể nhìn được ông liền cười lên 1 tiếng rồi chợt giật mình vì hành động này của mình , và rồi ông hiểu vì sao con trai ông lại thích Hồng Nhi , cô bé thật đơn giản , không đánh đá , không đua đòi , mộc mạc đến mức người ta muốn bắt nạt , xem ra dù khuôn mặt và giống dáng giống nhau nhưng 2 chị em nhà này mỗi người 1 cá tính .

" Ba Ba Ba " Nghi thức chào buổi sáng của cô khiến 2 người kia vẫn chưa quen cho lắm nhưng cũng đã đỡ hơn ngày hôm qua . Sau đó cô ngồi xuống cùng ăn , Viên Phúc Khang cũng từ trên lầu đi xuống , thấy cô vui vẻ , tâm tình anh cũng rất tốt . Khiến cho Viên lão gia khá bất ngờ vì rất lâu rồi không thấy nụ cười thoải mái này của con trai mình .

Bữa sáng đã dùng xong , 8h30 , anh hôn chào cô sau đó xách cặp đi ra khỏi nhà , cũng là lúc Hồng Nghi cũng đi làm , giờ nhà chỉ còn có cô và Viên Phúc Hạo , ông không biết phải nói gì với cô bé nhỏ này , nên cũng đã để cô lại , đi lên thư phòng đọc sách . Hồng Nhi sau khi coi hết phim hoạt hình này đến phim hoạt hình kia , cảm thấy rất buồn chán , nên đã nảy ra 1 ý định , cô vội chạy lên thư phòng của ông , gõ cửa đi vào , thấy ông đang đọc sách , cô bước đến , ngồi quỳ kế bên chân ông , tỏ vẻ nũng nịu .

_ Viên lão gia ! Ngài đang làm gì đó ? - cô vừa nói , tay vừa để lên đuôi của ông bóp bóp .

_ Hừm ! ta đang đọc sách . Con cảm thấy chán à ? - ông thấy vẻ mặt nũng nịu của cô cũng đã đoán ra được 1 chút , cô chưa quen với việc suốt ngày trong nhà thế này .

_ Dạ ! Chúng ta đi ra ngoài được không ạ ? - cô biết ông đã hiểu ý mình , liền hớn hờ .

_ Ừm ! Đã lâu ta không ra ngoài , nay đi đổi không khí , thế con muốn đi đâu ? - ông có vẻ rất thích cô gái này , không hiểu sao ông lại muốn yêu chiều cô thiên sứ nhỏ này hơn là chị của nó .

_ Con không biết ! Thượng Hải rộng quá , ông biết chỗ nào , con đi chỗ đó - Rất là con nít , như 1 đứa con gái đang nũng nịu đòi quà với ba .

_ Được được ! Vậy ta dẫn con đi tới trung tâm thương mại của Viên Thành nha , trưa có thể hẹn thẳng quốắc con kia và chị con cùng ăn trưa - Ông cũng muốn đi tham quan xem tình hình làm ăn ở khu trung tâm thương mại ra sao , sẵn dịp như vậy không thể bỏ .

_ Dạ được ! - nói xong , cô đứng dậy , chạy về phòng thay đồ . Lục hết gần 30 bộ đồ của mình , cô quyết định chọn hình ảnh củ . Áo thun trắng , quần Jeans , mắt kính tròn to , bính sam

Sau đó cô đi ra , Viên lão gia thấy hình dáng của cô , không khỏi ngạc nhiên , " Cô gái này là ai ? " trong đầu chợt tự hỏi , nhưng khi thấy cô cười thì ông liền nhận ra , ông hơi nhúu mày nhìn cô " Sao con lại ăn mặc như vậy ? "

_ À À ! ông nói đi khu mua sắm của nhà , nếu con mặt đồ sang trọng , các nhân viên sẽ đối xử với con khác , nhưng nếu con mặc như vậy , con sẽ biết được các nhân viên đó có thật tâm tiếp khác hay không , hay là phân biệt đối xử , cũng là để tham khảo tình hình luôn ! - cô nói chuyện rất rành mạch , nói ra ý nghĩ vì sao cô lại mặc bình dân như vậy .

_ Ta hiểu ! ý hay , ta cũng sẽ thay đồ giống con , hôm nay , cha con ta sẽ cùng nhau đi khảo sát thị trường nha ! - Ông rất hài lòng khi nghe cô quan tâm đến cơ đồ của nhà mình , rất hài lòng nữa là đằng khác , ông liền sai quần gia đi theo cũng mặt đồ thật bình thường , ra lệnh cho các vệ sĩ cũng thay đồ bình thường , đứng ở 1 khoảng cách nhất định , những âm vệ cũng phải núp trong tối không được sơ hở .

30p rời khỏi nhà cuối cùng cô và ông cũng đến trung tâm mua sắm của Viên Thành . nó thật to với 100 tầng chưa kể 8 tầng nữa dưới hầm , 68 tầng trên cao là văn phòng nơi anh làm việc , 32 tầng dưới cộng với 8 tầng hầm nữa là 40 tầng để làm khu mua sắm , khách sạn , vui chơi giải trí , nhà hàng , hầu như cần gì có đó không thiếu thứ gì , thật là tiện lợi đó nha . Cô ngẩng hết đầu của mình lên nhìn tổng thể tòa nhà , trầm trồ khen ngợi , thật sự rất thích thú

Sau đó cô điu ông đi vào , 2 người cứ lang thang hết cửa hàng này đến cửa hàng kia cũng để mua vài món và cũng để quan sát các nhân viên . Đến cửa hàng quần áo vest nam tầng thứ 11 , 4 nhân viên trong cửa hàng đang chụm đầu nói chuyện , thấy bóng người đi vào , 4 cô liền nhìn về phía cửa , thấy bóng dáng của 1 cô gái và 1 ông lão có vẻ bình dân đi vào . 4 nhân viên này mặt có vẻ khinh thường , họ là thương hiệu nổi tiếng chỉ có những tài phiệt mới mua nổi , 2 người này chắc là vô coi chơi , sờ mó đồ thêm rồi đi ra thôi , nên cũng hầu như không muốn tiếp , được thì đuổi khéo vậy . Một cô gái nhân viên , dáng người mảnh mai , môi son đỏ ăn gian tạo độ dày bước lại về mặt hơi hất lên khoanh tay trước ngực giọng điệu khinh thường đối phương " Xin h...ô...i ! 2 vị cần gì ? " giọng nói nhẹ , khéo dài , mắt liếc lên nhìn xuống với bộ đồ của cô gái ngó kia cùng ông lão đang đứng tại chỗ treo áo vest .

_ À ! dạ , không cần đề ý , chúng tôi muốn lựa vài món , khi nào xong sẽ kêu cô . - Hồng Nhi thấy biểu hiện của cô nhân viên liền hiểu được , giả nai nhẹ nhàng đáp trả .

_ À vâng ! đồ của chúng tôi là hàng thương hiệu , có gì sinh 2 vị lựa nhẹ tay , không nhân đồ của chúng tôi - nữ nhân viên thật sự đã lộ nguyên hình với câu nói này .

Viên Phúc Hạo đang cầm trên tay cái áo vest loại 1 tính cũng hơn cả 50 ngàn tệ chứ , ông có vẻ khá ưng , đang tính nói với Hồng Nhi sẽ lấy bộ này cho ông , thì nghe được giọng nói chanh chua coi thường khách hàng của cô nhân viên , ông trên tay vẫn cầm áo , mắt nhìn cô nhân viên , trạng thái cô nhân viên lúc này , mắt không nhìn người , vẻ mặt rất khinh thường , quay sang chỗ khác , lấy tay vút vút những cái áo vest kia . Gân xanh ông đã nổi lên , ông muốn làm cô cô gái này 1 trận nhưng Hồng Nhi kịp thời ngăn lại , nhìn ông lắc đầu , ông vì hiểu ý nên đã để yên , sau đó , lấy cái áo vest trên tay để xuống vị trí cũ , gật đầu với cô quay lưng đi ra ngoài , ra đứng ngay cửa ông và cô quay lại nhìn cô nhân viên đó đang cầm cái áo lúc này ông cầm lấy chổi lông gà phui , thổi thổi như vừa bị dính dơ , đồng thời 3 nhân viên còn lại đứng trong quầy thu ngân , khoanh tay liếc mắt khinh thường , to nhỏ nói chuyện hướng về phía ông và cô . Ông hừ lạnh 1 tiếng , sau khi đi ra ngoài , ông quay sang nhìn quần gia Trần , hiểu ý ông , Quần gia Trần lấy điện thoại ra , gọi điện cho phòng nhân sự , 15p sau cửa hàng đã đóng cửa và 4 cô nhân viên đó từ nay về sau ngoài việc đi bụng mì , rửa chén ra sẽ không còn có cơ hội nào bước vô trung tâm mua sắm hoặc bất kì nơi nào làm việc được .

Bên này Viên Phúc Khang đi đến công ty , lên văn phòng tầng 99 của mình , kiểm tra lại giấy tờ , thì 1 tiếng gõ cửa bước vào , đó là thư ký Lâm , anh đi vào dẫn theo 1 cô nhân viên khác đứng sau lưng , cung kính cúi chào rồi nói với anh .

_ Viên tổng ! Đây là thư ký riêng mới của ngài ! - Thư ký Lâm cung kính đưa tay phải sang ngang giới thiệu cô gái kia .

_ Chào Viên tổng , tôi từ nay là thư ký riêng của ngài ! ngài cần gì cứ sai bảo - Cô cuối đầu sau đó cất giọng nói khá ngọt và nhỏ nhẹ .

Nghe giọng nói , anh liền ngược đầu lên , mắt tròn tròn lên nhìn cô , thì ra thư ký riêng của anh là Hàn Hồng Nghi . Anh khẽ nhếch môi cười " Lão già đó đã đưa cô đến đây ? " Anh lạnh nhạt nói với cô .

_ Dạ vâng thưa Viên tổng ! Tôi sẽ không làm anh thất vọng - cô không hề từ chối rằng chất vụ thư ký riêng này của cô là do 1 tay Viên lão gia sắp đặt , nhưng cô tự tin với năng lực của mình có thể làm việc cùng anh , cũng là có cơ hội để gần gũi anh hơn .

_ 2 sắp tài liệu đăng kia , số liệu sai , phần tiền có lỗi , 1 giờ sao tôi muốn có số liệu đúng nhất . - anh hất mặt sang chiếc bàn kính bên phải , sau đó cuối mắt xuống kí nốt tài liệu đang phê duyệt nói với cô .

_ Dạ ! Thưa Viên Tổng - cô vâng lời , đi đến bên bàn 2 tay ôm 2 đồng tài liệu cao kia đi ra khỏi phòng .

Sau khi Hồng Nghi ra khỏi phòng , anh đặc bút xuống , nhìn Thư ký Lâm " Tôi cần 1 giáo viên dạy tiếng việt , 1 giáo viên dạy khẩu hình " Sắp lịch cho tôi , 1 mỗi môn 2 ngày mỗi ngày 2 tiếng " . Anh ra lệnh cho Thư ký Lâm , sau khi thư ký Lâm tuân lệnh liền quay đi ra ngoài , anh bỏ bút xuống hoàn toàn , dựa lưng khá mệt mỏi vào ghế , mới đi có 2 tuần mà tài liệu đã chất thành núi , cộng với việc anh không hiểu tiếng Việt nên khi cô nói bằng tiếng Việt 1 mình và trường hợp như ở khu vui chơi Đầm Sen kia , anh không hiểu được nên quyết tâm học tiếng của cô , sau này còn có thể ứng phó được .

Nói đến đây anh mới móc từ trong túi áo ra , sợi lác tay anh đã bắt Mạc Y Như làm 2 tuần trước và gắng chip định vị để đeo cho cô nhưng vẫn chưa có cơ hội , anh liền nghĩ tới nay về nhất định phải đeo cho cô mới được . Vừa nhắm mắt suy nghĩ , điện thoại bàn cũng reo lên . Anh vội tay nhấn nút giọng nói lạnh nhạt " Chuyện gì " . Đầu dây bên kia là thư lý Lâm .

_ Viên tổng ! Viên lão gia cùng tiểu thư đang ở dưới khu mưa sấm , từ nãy đến giờ Viên lão gia đã đuổi hết gần 40 nhân viên bán hàng dưới đó rồi . - Giọng anh có vẻ rung khi nói điều này với Viên tổng .

Thật lợi hại , đi vòng vòng có 1 tiếng 30 phút thôi mà 2 cha con nhà đó đã đuổi của anh 40 nhân viên . Kì này muốn là mưa làm gió gì đây . Anh nghe xong liền đứng dậy , lấy chiếc áo khoát , không quên bỏ chiếc lác vào túi , sẵn đây chút xuống sẽ đeo cho cô .

_ Cái áo này đẹp nè . Ba à ! ba xem cái này có hợp với anh Khang không ? - mới đây cách xưng hô của cô cùng ông đã đổi thành ba và con rồi .

_ Uhm ! đẹp , hợp lắm . - ông gật đầu , ông rất thích những thứ sáng sủa , Viên Phúc Khang cũng vậy , chỉ cần màu tươi là cái gì cũng đẹp .

_ Cô ! Gợi cho tôi cái áo của cô gái kia đang cầm - Giọng nói đầy chanh chua , điệu đà , cường quyền chính cô nhân viên kia lấy chiếc áo mà Hồng Nhi đang cầm muốn gợi lại .

_ Xin lỗi quý khách ! Áo này đã được mua , xin quý khách đưa cho tôi , quý khách có thể chọn cái áo khác được không ạ ? - Cô nhân viên này rất lễ phép , và khá khó xử .

_ Sao được , tôi đã lựa chiếc áo này rồi , cũng đang chuẩn bị đi tính tiền . Chị bảo cô gái kia chọn cái khác đi - Hồng Nhi gắt giọng nói , không hài lòng với cái cách cướp cạ của cô gái son phấn đậm lòe kia .

_ Cô nói sao ? Quê mùa như cô cũng vô đây mua à . Cái nào này , 1 năm lương của cô không biết mua được hay không nữa . ở tầng hầm đang khuyến mãi áo , cô xuống dưới mà mua - cô gái giọng nói chanh chua , khinh thường Hồng Nhi ,

_ Tiểu thư đây là ! - Hồng Nhi chợt nhớ cô gái lấp lánh trong quán cafe của cô Nguyệt làm , nhưng cố tình không nhận ra .

_ Hờ ! cô không có tư cách để biết thân phận của tôi , à mà thôi , đã lỡ rồi thì tôi cũng nói luôn , Tôi là phu nhân của Viên tổng , chủ của trung tâm mua sắm Viên Thành đây - Cô tự tin hơn ai hết , tự cho mình là phu nhân của Viên Phúc Khang , còn nói lớn cho các nhân viên trong này biết .

_ Cái gì ? - 1 câu nói đồng thanh của Viên lão gia và Hồng Nhi .

_ Sao ? sợ rồi à . Khôn hồn thì đi khỏi đây đi , thứ bình dân dơ bẩn như các người cũng bài đặc vào đây mua hàng hiệu ... hờ tính học giả làm sang à ! Tôi thấy 2 người nên tự biết thân biết phận mình thì hơn . - Câu nói của cô ngày càng chanh chua .

_ Cô không xứng đáng làm dâu của nhà họ Viên - Giọng nói khàn khàn , chứa đầy sự tức giận của Viên lão gia thốt ra .

_ Ông là ai mà dám nói với tôi ! nói cho ông biết , không sớm thì muộn , A Khang cũng sẽ qua hỏi cưới tôi . Ông là cái thứ gì mà dám nói chứ . ! - Liệt nhìn Viên lão gia không bằng nửa con mắt .

_ Người đâu ! Sao lại để 2 kẻ ăn mày này vào đây ? làm dơ bẩn hết chỗ đồ hiệu này rồi , không mau đuổi ra - nói xong câu cô quay lại quát to với đám nhân viên kia , ra lệnh .

_ Cô dám ? - Hồng Nhi tức đến soi gan soi máu .

" Chác " tiếng bập tay rất mạnh của Mạc Y Như đánh lên mặt của Hồng Nhi , khiến cho mặt thiên sứ của cô in đỏ vết 5 ngón tay và còn bị rỉ máu vì môn tay cô khó nhọc , mắt tím vẩn ra , tóc đuôi sam của cô cũng bị tuột ra . nhưng cô không ngước mặt lên chỉ ngồi đó ôm mặt của mình vì quá đau .

_ Cô làm gì vậy hả ? - tiếng gầm lớn của người đang ông nan sát thái mỹ nam đã biến dạng , đứng ngoài cửa , nghe hết , thấy hết các cảnh tượng vừa rồi , bảo bối của anh vừa bị tát , 1 cái tát rất mạnh , ba của anh cũng vừa bị sỉ nhục .

_ Á ! A Khang , em ,,, à em hihi , em đang dạy dỗ 2 tên ăn mày không biết trên dưới , làm loạn ở đây ! - nghe tiếng gầm lớn của Viên Phúc Khang , Mạc Y Như có vẻ hoảng , nhưng rồi , con rắn đã vội trường đến quấn lấy anh , giải thích hành động của mình , tỏ vẻ oan uổng .

_ Ăn mày ? Vậy ý của Mạc tiểu thư đây nhà họ Viên chúng tôi là ăn mày à ? - Anh hừ lạnh , sát khí hơn băng , gắt giọng nói .

_ Đầu ! em nào nói anh , em nói 2 kẻ ăn mày không biết xấu hổ kia kia , anh xem , quần áo quê mùa , nhìn thấy bản thiếu vô cùng - Cô nghe anh nói liền nhõng nhẽo , tỏ vẻ oan uổng gấp đôi

_ 2 kẻ ăn mày đó ! hừ , Mạc tiểu thư , là người ở giới thượng lưu , tiệc linh đình thế nào cô cũng đều tham dự , giao tiếp rộng rãi , không lẽ cô không nhận ra ai với ai ? - Anh lấy tay đẩy cô ra , xoay người nhìn cô , ánh mắt hình con dao nhìn cô .

_ Ý anh là sao ? - Lúc này Mạc Y Như mặt không còn giọt máu .

_ Người đàn ông ăn mày kia là Viên Phúc Hạo , ba của Viên Phúc Khang tôi , người con gái ăn mày kia là Viên Hồng Nhi cũng là bảo bối của tôi , vậy hỏi cô nói họ là ăn mày vậy ra Viên Phúc Khang tôi cũng là ăn mày? - Anh vừa nói vừa chỉ tay về phía người đàn ông đang ôm cô gái dở dảnh kia . Gầm

nhẹ

_ Hà ???? Hà ????? ông ta ???? Viên Phúc Hạo ????? là là là là , ba của anh ???? còn còn cô kia là bảo bối ???? của của của anh ???? - cô thật sự muốn tự trôn mình cho xong .

_ Chính xác ! - Anh khẽ nhếch môi cười phung ra 2 chữ lạnh tanh .

_ Bác trai ! cháu cháu có mắt như mù , cháu cháu thật đáng chết .thật đáng chết - nghe xong , cô liền quay lại , quỳ trước mặt Viên Phúc Hạo , liên tục cúi đầu miệng tự chửi bản thân .

_ Cô yên tâm , ngày mai tập đoàn Đá quý Mạc thị sẽ không còn trên đất nước này nữa , hãy đi về nói với ba mẹ cô chuẩn bị tin thần đi - Viên Phúc Hạo , tay phải đề lên mặt của Hồng Nhi xoa xoa vết thương , cặp mắt lạnh như nhau nhìn cô .

_ Xin bác trai ! Cháu không cố ý , xin bác , bác đừng như vậy , hãy tha cho gia đình cháu , cháu biết lỗi rồi , xin bác - Cô nghe được những lời ông nói thật sự chỉ muốn ngất xỉu nhưng vẫn phải giữ bình tĩnh để nói .

_ Như vậy sẽ giúp cô hiểu được ăn mày là thế nào ! Người đâu , tiền Mạc tiểu thư - Ông lạnh giọng , nói với cô sau đó ra lệnh cho đám tùy tùng lôi cô đi .

Cô không ngừng giãy giụa , khóc lóc hét cái hành lang , không cần biết sĩ diện là gì nữa . Không cần nhìn con rắn đó , anh vội đi lại kéo mặt của Viên Hồng Nhi lên , 5 vết màu đỏ , cộng thêm những đường máu nhỏ chảy xuống , nước mắt nữa cô hòa theo , làm anh không khỏi đau lòng đến tận xương , anh quyết định không tha cho Mạc Y Như , phải khai trừ cô ta khỏi cuộc sống này , dám đụng đến bảo bối của anh . Sau đó anh vội bế cô dậy , đi nhanh cùng Viên Phúc Hạo vào thang máy lên tầng thứ 100 nơi này là phòng nghỉ của anh , ngoài ba , mẹ và anh hầu như chưa ai được bước vào căn phòng này , đặt cô xuống , vội đi vào tủ lấy đồ xác trùng , bông băng , que bông ra , tự tay mình trị thương cho cô

Nhìn những lằn đỏ trên mặt thiên sứ của cô , anh thật sự muốn khóc , thật sự rất muốn khóc vì quá đau lòng khi thấy cảnh tượng này . Anh nhẹ nhàng thổi vừa thổi vừa chậm chậm thuốc cho cô , da mặt mỏng nên vừa chạm nhẹ vào vết thương , cô liền đau , giật mình tránh né . Anh kèm lòng nhỏ nhẹ bảo " Ngoan ! Để anh băng bó cho em , đừng cử động " .

Sau 15p , cuối cùng vết thương cũng được xử lý , sau đó thừa cơ hội vừa rồi nếu có vòng tay thì anh đã kịp thời ngăn cản . nên anh đã lấy chiếc vòng trong túi áo ra , đeo lên tay cô , căn dặn " chiếc vòng này , dù em có lấy búa , lấy kềm , lấy đá , đốt nó cũng không bao giờ vỡ được , cho nên khi có bất kì 1 sự nguy hiểm nào em chỉ cần đập tay mình vào vòng , anh sẽ kịp thời cứu em , đây là vòng may mắn , em hãy nhớ lấy " . Anh nhẹ nhàng triều mém , cắn vòng vào tay cô .

_ dạ em biết rồi , cảm ơn anh ! - cô đã nín khóc , ngoan ngoãn nghe theo anh .

_ Em biết không anh thật rất đau lòng , hứa với anh , đừng để chuyện gì nguy hiểm xảy ra nữa có được không ? - Anh lấy tay kéo lấy cộng tóc của cô sau đó dận dỏ .

_ Dạ ! - cô nghe lời anh .

_ Ngoan giờ thì nghỉ đi , chút nữa anh sẽ kêu em dậy ăn cơm được không ? - Anh cung chiều cô hết mực .

_ Dạ được ! - Nghe theo anh cô nằm xuống , vì con hoảng sợ lúc nãy nên cô cũng đã thấm mệt rất dễ đi vào giấc ngủ .

_ Ông ấy đâu ? - nói xong anh đứng dậy đi ra khỏi giường để cô nằm nghỉ , đi ra khỏi phòng hướng về phía thư ký Lâm đang đợi hỏi .

_ Dạ thưa ! Viên Lão Gia đang ở phòng của Tổng Giám Đốc - Nhỏ nhẹ cung kính nói

Anh bước nhanh đến cầu thang , đôi mắt màu hổ phách nhú lại , thang máy đi xuống tầng 99 , anh lướt qua Hồng Nghi đang tắt bật sử lý đồng tài liệu không biết chuyện gì vừa xảy ra . Anh mở cửa đi vào , thấy ba anh đang ngồi trên ghế sofa , 2 tay chống gậy , vẻ mặt cực kì khó coi . Nghe tiếng anh bước vào . ông liền lên tiếng ,

_ Thu mua lại Mạc Thị ! Mất bao lâu ? - Lạnh giọng hỏi .

_ Nhanh nhất chiều nay ! chậm nhất sáng mai - giọng nói cũng lạnh như băng .

_ Được ! tình huống lúc này , ngoài ý muốn , con hãy thông cảm . -ông biết vấn đề cần giải quyết liền đi thẳng vào trọng tâm .

_ Mong rằng , lần đầu như lần cuối , tôi không mong rằng , sẽ có sự tha thứ lần thứ 3 - Anh lạnh giọng với ông . Về trách hận khi làm tổn thương người phụ nữ của anh .

_ Ta biết ! Ta về đây , con chăm sóc Hồng Nhi đi - Ông biết lỗi của mình , cũng không muốn ở lại lâu nên đành thoái lui .

_ Ở lại đi ! Chút cùng ăn cơm - Anh nhẹ giọng xuống , nhìn ông với vẻ đầy suy nghĩ . Anh biết ông không muốn chuyện như thế , nó không phải lỗi của ông . Hồng Nhi cũng muốn ông và anh hòa thuận nên từ ngày hôm qua khi thấy ông yêu thương Hồng Nhi như vậy lòng anh cũng đã phần nào tha thứ cho ông .

Chương 12: - Tim Khá Đau - Bạn Mới- Giận

Thời gian cũng trôi đi khá nhanh, mới đây cô đã ở Thượng Hải 2 tháng, cũng đã quen dần với nhịp sống ở đây, bây giờ công ty anh đang ở thời điểm 3 tháng cuối năm, nên hầu như anh đi sớm về trễ, lúc cô chưa dậy anh đã đi, lúc cô đi ngủ anh chưa về, họ chỉ ôm nhau ngủ vào mỗi tối, nhưng lại có nhiều khi anh ngủ lại tại công ty vì công việc quá nhiều. Anh tự nhủ, sau 3 tháng anh sẽ bù đắp cho cô, không để cô lẻ loi nữa.

Bên này Hồng Nhi hết quơ quẩn trong nhà rồi lại cùng Viên lão gia đi dạo. Hôm nay công ty anh có 1 yến tiệc cùng đối tác, nên Viên Phúc Hạo cũng phải đi, thấy con gái buồn nên ông cũng dẫn cô theo cho cô vui vẻ chút, ông không hề báo với Phúc Khang, chỉ âm thầm sắp xếp cho cô làm nghệ sỹ Dương Cẩm của buổi tiệc. Cô rất thích điều này, cô lại được chơi đàn.

Sau 5 tiếng sửa soạn, thiên sứ nhĩ từ trong phòng bước ra, Viên lão gia rất hài lòng với vẻ đẹp thuần khiết có sức mê người của cô, ông có âm mưu gì đây.

Tại công ty, anh cũng đã phê duyệt gần xong đồng tài liệu, ra lệnh cho Hồng Nghi đi thay trang phục cùng anh dự tiệc. Anh cũng đã bắt đầu quen dần với sự xuất hiện của Hồng Nghi, vì cô và Hồng Nhi giống nhau, nên anh cũng lợi dụng điều này của Hồng Nghi như là đem Hồng Nhi bên mình.

7 p.m buổi yến tiệc bắt đầu, quan khách rất đông, giới thượng lưu rất nhiều, 7h30 anh và Hồng Nghi cùng xuất hiện, như đôi trai tài gái sắc, Anh trong bộ vest màu xanh dương đậm, áo sơ mi màu xanh dương nhạt, cà vạt màu xanh dương đậm hơn (đúng tính ton-xit-ton), trong anh là tâm điều của mọi người. Nhưng người con gái đi kế bên anh cũng không kém, không biết là trùng hợp hay là do cô cố tình mà hôm nay cô mặc chiếc váy dạ hội màu xanh dương đậm, ôm người tạo nên thân hình quyến rũ, cổ chữ V, lộ ra bộ ngực đầy đặn của cô trang điểm lên càng làm cho lòng người ngây ngất. Thật sự trong anh lúc đầu suy nghĩ nếu như Hồng Nhi cũng ăn mặc như vậy anh thật sự sẽ không thương tiếc mà nhào đến ăn sạch cô.

Viên lão gia cũng đã ở đây, ông không hề nói với anh rằng có mang Hồng Nhi đi nên anh cứ thế để mặc cho Hồng Nghi tay khoát lên tay mình, dẫn cô đi gặp hết vị khách này đến người khách khác. Anh nói cười vui vẻ, nhưng trong lòng lại không biết giờ này Hàn Hồng Nhi ở nhà đang làm gì khi mọi người đã đi hết, cứ phải cười, gật đầu với khách nên anh không hề hay biết rằng mọi hành động dụ dỗ của anh, cứ chỉ vui cười nhỏ nhẹ với Hồng Nghi, Hồng Nhi ngồi trên chiếc Dương Cẩm trên sân khấu đều thấy hết, dù gì cũng hay, chiếc Dương Cẩm quay ra ngoài, ghé ngồi bên trong, căn bản là nấp đằng sau che hết con người bé nhỏ của cô. Vừa đánh đàn, cô vừa ngẩng lên, thoáng thấy anh cô có chút vui vì đã gần 1 tháng rồi cô không được nói chuyện với anh, nhưng nụ cười chợt tắt khi cô thấy được người con gái giống hệt mình đang khoát tay anh cũng nói cười vui vẻ, nhìn họ lúc này như đôi vợ chồng trẻ, mặc đồ cũng tương tác giống nhau, cô không muốn nhìn nữa, cô căn bản không biết chị cô Hồng Nghi là thư ký riêng của anh, anh không hề nói cho cô biết, giờ đây trong buổi yến tiệc ai cũng cười nói vui vẻ, không ai để ý được có 1 cô gái đang ngồi trên sân khấu tìm co như bị dao cắt, cô đang tự nhủ lòng, an ủi bản thân, cô nghĩ đến việc sẽ dành lấy anh, nhưng cô lại nhớ rằng chị của cô mới chính là vị hôn thê thực sự của anh. Vậy cô có nên buông tay? Cô sẽ chúc phúc cho 2 người được chứ? Cô nhìn xuống chiếc vòng anh tặng cho cô, 1 giọt nước mắt đã rơi xuống, nhưng cô phải cố gắng tình tình để không làm hư buổi yến tiệc của anh.

Cô nào biết mọi phản ứng của cô đã được Viên Phúc Hạo thu lại, ông thật chất muốn cô thấy được cảnh này. Và cũng muốn xem cô gái bé bỏng này sẽ phản ứng như thế nào. Ông nghĩ cô sẽ khóc rống lên vì bình thường cô hay nũng nịu, nhưng lại ngoài tầm suy nghĩ của ông, cô kiên cường mạnh mẽ hơn ông nghĩ, ông rất hài lòng về việc này "Ta xin lỗi đã làm tổn thương con" anh nhìn cô trong đầu có chút hối hận.

Cũng không ai ngờ cô đã lọt vào tầm mắt của Lãnh Xuân Phong, là tổng giám đốc nhỏ tuổi nhất trong giới thượng lưu, anh bằng tuổi cô, nói không ai tin nhưng thật sự anh là 1 thiên tài. Vốn không thích tiệc tùng nhưng bị cha mẹ ép đi. Anh đến cho có lệ, nên đã tìm 1 góc bang khá khuất ngồi, tư bóng dáng vị thiên sứ từ trong cánh gà đi ra, anh đã bị cô thu hút, không thể rời mắt, càng nhìn anh càng đắm say cô. Nhưng vừa thấy cô cười, tìm anh lại càng rộn ràng hơn, rồi lại thấy cô k hóc tìm anh tự nhiên đau nhói, anh đang tự nói "cô gái này sẽ là người của anh".

8h tối, cô đã ngồi đàn 1 tiếng đồng hồ, trong lòng thì cứ rối bời, kết thúc bản nhạc, cô đứng dậy chào quan khách rồi đi vào có người thay ca, khi cô vừa đi tới cánh gà thì cũng là lúc Viên Phúc Khang nhìn lên, chợt anh thấy bóng dáng cô gái áo trắng quen thuộc, anh có chút giật mình. Tuej hỏi vì sao cô lại ở đây? Vậy mọi hoạt động của anh từ này giờ có phải cô đều thấy hết rồi không?

Lãnh Xuân Phong thấy cô đi vào, cũng đứng dậy đi theo, cô thật sự kềm nén hết nỗi rồi, cô muốn khóc, cô đi ra sau vườn của công ty, ngồi phịch xuống nước mắt lúc đó như được phóng thích, tuông ào hơn mưa, thật sự điều này quá đau đối với cô gái non nớt 16 tuổi.

_Lau đi! - giọng nói của 1 chàng thanh niên nói từ phía sau, tay chìa ra khăn mùi xoa đưa cho cô

Cô ngẩng đầu lên, thật sự muốn làm Lãnh thiếu gia muốn bật ngửa vì đáng vẻ con nít trên mặt cô. thật sự rất muốn cười nhưng phải nhịn.

_ Cảm... cảm ơn - cô nghẹn ngào nhận lấy cái khăn cố gắng nói.

_ Có cần thuê bờ vai không? - lãnh thiếu gia thật sự muốn làm 1 nơi vững chắc cho cô tựa vào.

_ Không cần đâu ! Tôi sẽ đi liền - cô lắc đầu lia lịa dùng khăn mùi xoa của anh , lau toàn bộ nước mắt nước mũi nhều nhào trên mặt cô .

_ Đừng khách sáo ! Sau này còn gặp lại. Lúc đó bèn on tôi sau ! - vừa nói , anh vừa ngồi xuống lấy tay kéo đầu cô tựa trên vai mình .

Lúc này cô lại tiếp tục ào khóc , khóc không ngưng được . Bên trong Viên Phúc Khang sau khi nghe ám vệ nói rằng ba anh đem Hồng Nhi theo làm nghệ sĩ Dương Cẩm , anh liền chạy đi kiểm cô , để giải thích cho cô mọi chuyện .

Chạy ngang qua sân vườn , anh chợt thấy đôi nam nữ đang ngồi tựa vai nhau , bóng dáng đó là Hồng Nhi , con ghen , con tức đã làm anh biến sắc , anh hùng hăng đi về phía họ , nắm tay cô kéo lên quát to " Em làm gì vậy hả ? không có tôi em đi kiếm người khác dễ dàng vậy sao ? Hả ? " anh gầm lên nắm chặt lấy tay cô .

_ Úc ! Đau... Khang đau ... huhuhu - cô đang khít lại càng khóc to hơn .

_ Em khóc ? Vì sao em khóc ? - chợt anh giật mình khi thấy đôi mắt xung vũ của cô. Chứng tỏ cô đã khóc từ lâu , cô lắc đầu không trả lời anh , cô hiện tại không muốn nói chuyện với anh .

Cô vùng vẫy khoát ra khỏi cánh tay của anh , chạy về phía Lãnh Xuân Phong núp sau lưng anh , vẻ rất sợ . Viên Phúc Khang thấy hành động này của cô thật sự ngỡ ngàng , cô bỏ anh chạy về phía ngôi con trai khác . Tìm anh quoad đau , anh đã biết được rằng cô đã thấy tất cả nên mới làm như vậy . Nhưng anh không thể để cô bị người con trai khác cướp đi . Đi đi thẳng tới ôm ngang eo cô bế lên , mặc cô vùng vẫy . 1 cánh tay nắm anh lại . đó là Lãnh Xuân Phong

_ Anh là ai ? Sao lại mang coi ấy đi , anh không thấy là cô ấy không muốn anh sao ? - Xuân Phong lo lắng .

_ Cô ấy là vị hôn thê của tôi - không cần dài dòng , anh trả lời Lãnh thiếu gia rất dứt khoát . sau đó xoay người bước đi để lại Lãnh Xuân Phong khá bức tức nhìn anh bế cô đi mà không làm được gì .

Đi đến xe , anh để cô vào ghế phụ rồi qua ghế lái xe như bay ra khỏi nơi yến tiệc đi thẳng về nhà . Trên tầng 8 , Hồng Nghi thấy hết mọi việc. Nắm tay thành quyền .

Biệt thự Viên gia

_ Nói ! Ai đã đưa em đến buổi tiệc này ? Vì sao em lại tựa lưng vào tên nhóc kia . NÓI - anh quát rất to .

_ Anh không cần bận tâm . Em mệt , em đi nghỉ đây. Anh hãy quay lại tiệc Chị Nghi và mọi người đang chờ - cô không để ý đến anh , xoay người bỏ đi lên lầu .

_ Hồng Nhi , Hồng Nhi , Hồng Nhi nghe anh nói , Hồng Nhi , anh xin lỗi mà , Hồng Nhi đừng như vậy ! - biết mình có lỗi nên chạy theo cô , xin lỗi không ngừng .

Cô không trả lời đi thẳng vào trong phòng , đóng cửa lại , nhưng bị bàn chân găng lại . đẩy ngược lại nhào đến ôm lấy người cô .

_ Anh xin lỗi mà. Em đừng giận mà. Em không để ý đến anh , anh sẽ chết đó , Hồng Nhi .! - ôm cô vài lòng thò thè xin lỗi .

_ huhuhuhu ! Anh thật quá đáng. Anh mới là không để ý đến em 1 tháng nay. Lại còn mặt đồ cấp , cùng dự tiệc với chị 2 anh thật quá đáng. Thật quá đáng mà huhuhu - cô khóc oai oán đánh vào lưng anh . mọi bức xúc ghen tuông cô đều nói ra hết .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

_ Anh biết , lỗi của anh , anh biết , ngoan ! - cô cố sức đánh anh , nhưng anh không hề giận dữ , chỉ có cô gái này mới dám đánh anh như vậy , anh nhẹ nhàng , dịu dàng nhận lỗi với cô .

_ không thèm để ý anh nữa ! - con tức của cô cũng đã hết , cô cũng đã nín khóc , nhưng vẫn giận lấy .

_ Em dám !- anh nghe cô nói , biết cô gái đáng yêu này đang mắng yêu , lấy tay nâng cằm cô lên nhìn vào cô cười vui vẻ nói , sau đó hôn thật sâu thật mãnh liệt vào đôi môi đỏ mọng của cô .

Cô bị anh hôn , nụ hôn say đắm khiến cô cũng đắm chìm vào nơi đó , mọi việc có vẻ đã khác so với dự định ban đầu của cô , cô tính sẽ giận anh , không nhìn mặt anh không nói chuyện với anh . Nhưng giờ đây mọi sự tức giận của cô đã bị anh lấy đi hết rồi .

_ Úm ! Khang ! Úm - cô cố gắng khoát ra chưa kịp nói bị anh hôn sâu và mạnh hơn . khiến cô giờ không thể nào nói gì cả chỉ biết hưởng thụ lấy sự đam mê của anh cho cô .

Rất lâu sau . Anh mới chịu buông cô ra . 2 hai người thở gấp , hơi ẩm phả vào mặt nhau . Thật sự rất kích thích . Anh đôi mắt yêu chiều nhìn cô với vẻ đầy ham muốn , cứ hôn rồi thôi rồi lại hôn rồi lại thôi . Tạo cho người cô 1 sự hưng phấn lạ thường .

_ Em có biết không ! Em thật đẹp , thật quyến rũ , anh không thể nào buông em ra . Nếu chừng 5 phút nữa thôi , anh không biết sẽ trở thành gì . - anh đang cố kiềm dục vọng xuống , nói thò thè cùng cô .

_ Anh anh ! - cô cực kì xấu hổ khi nghe anh nói những lời yêu kích dục này .

_ Hahaha ! Em yên tâm . Anh sẽ không ăn nếu như em không cho phép . Đến khi em sẵn sàng , lúc đó tự động chuyện sẽ diễn ra . - cảm nhẹ mũi cô anh yêu chiều , rất sợ làm cô tổn thương , anh muốn cô tất cả là tự nguyện , có như vậy tình yêu của 2 người mới thật sự linh thiêng và đẹp đẽ

_ Anh thật đáng yêu ! Khang , em yêu anh ! - cô nghe được sự tôn trọng của anh dành cho cô . Nó làm cô không khỏi hạnh phúc .

Nghe được câu nói này từ cô , anh như rơi vào hủ mật ong tận hưởng đến ngất người . Bên ngoài Hồng Nghi cũng nghe hết câu chuyện của 2 người , ánh mắt buồn bã , căm hận , không thể làm gì chỉ biết siết chặt tay thành nắm đấm bỏ đi về phòng của mình .

Từ ngày đó đôi uyên ương trẻ này càng nồng nàn hơn . Anh cưng chiều cô hết mực , chỉ cần thứ gì có thể làm cô cười , anh đều làm hết , còn cô ngày càng không thể thiếu anh .

Năm mới cũng đã đến , xung quanh mai , tắc trung đầy nhà không khí tết rất thoải mái . Hồng Nghi cũng đang trang trí nhà cửa , cảm giác đang thực sự rất hạnh phúc . Đang mãi mê trang trí tiếng chuông điện thoại vang lên , là Hồng Nghi gọi cô , đang trong giờ giải lao , Viên Phúc Khang phải đi ăn cùng đối tác lớn , cô thư ký Lâm nên Hồng Nghi không cần đi theo .

_ Chị 2 - giọng nói vui vẻ của cô em gái nhỏ

_ Em ăn cơm chưa - giọng nói có chút nhẹ nhàng như có hơi lạnh nhạt

_ Dạ ! Chưa - thành thật trả lời .

_ Vậy chị đến đón em ha . Chị em ta cùng đi ăn trưa nha - Hồng Nghi vừa lái xe vừa nói chuyện

15 phút sau , Hồng Nghi đã trở về Biệt Thự đón Hồng Nghi đi đến một quán ăn cũng khá ngon . Vừa ăn chị em vừa nói chuyện .

_ Em và Khang nay có vẻ rất thân昵 ? - Hồng Nghi chưa sót hỏi .

_ À dạ cũng bình thường hì hì - Cô vừa ăn vừa nghe chị 2 mình hỏi .

_ Hồng Nghi à ! Em có thể nhường Khang cho chị không ? - Hồng Nghi có vẻ cầu khẩn .

_ Chị ! Tình yêu không thể nào ép buộc , nếu anh ấy không yêu chị , em có nhường thì chị có hạnh phúc sau ? - Hồng Nghi đang ăn thì ngừng lại ngẩng lên hỏi ngược lại chị .

_ Chị rất yêu anh ấy , có lẽ nếu không có em , anh ấy sẽ yêu chị - Hồng Nghi lạnh giọng nói .

_ Chị ! - Hồng Nghi xúng sờ trước câu nói đầy căm phẫn của chị mình .

Cô không nói được gì , chỉ khẽ cười nhạt , tim cô cũng khá đau , khi nghe người chị ruột của mình nói như vậy .

_ Có lẽ là như vậy ! Em thật sự thấy có lỗi với chị 2 , nhưng em không thể nhường Khang cho chị . - cô kiên quyết trả lời .

_ Vậy hãy tranh đấu với nhau 1 cách công bằng nhất có thể - Hồng Nghi nhẹ nhàng nói với Hồng Nghi

_ Dạ ! Vâng ! Dù kết quả thế nào , chúng ta vẫn là chị em phải không ? - cô băng lòng , cũng lo lắng , chỉ sợ chuyện tình cảm mà làm tổn hại tình chị em .

Sau bữa trưa Hồng Nghi phải quay lại công ty , Hồng Nghi bắt xe đi về nhà . Trong văn phòng trên tầng 99 tập đoàn Viên Thành , Viên Phúc Khang đang ngồi cầm bút xoay , chăm chú lắng nghe trong tai phone của mình , anh khẽ nhếch môi cười khi nghe được cuộc nói chuyện của 2 chị em . Anh càng yêu Hồng Nghi hơn , cô gái có lòng vị tha vô cùng . Dù biết chị mình có lòng với người mình yêu nhưng cô vẫn không ganh ghét chị mà còn động viên chị nữa , đúng là cô gái ngoan ..

_ Hồng Nghi ! Em có trong phòng không ? - Sau khi tan ca , anh chạy vội về nhà đi thẳng đến phòng của anh và cô . Sau khi cô chuyển đến đây 2 ngày , anh đã chuyển cô hoàn toàn đến phòng của anh , tất cả mọi người trong nhà đều biết . anh đẩy cửa đi vào .

_ DẠ ? - cô đang sửa lại dây đàn guitar của mình thì chợt giật mình khi nghe tiếng cửa và tiếng nói khá lớn .

_ Chuẩn bị hành lý, chúng ta sẽ đi đến 1 nơi - anh đi lại hướng cô, rồi quay sang tủ quần áo của cô, đứng trước tủ quần áo lấy đi cùng khoảng hơn 20 bộ đồ, bên ngoài, người hầu đã chờ sẵn, thấy anh đứng lấy đồ, cô người hầu cung kính nhận lấy những cái áo đầm của cô, sau đó sắp ngăn nắp gọn gàng vào vali cho 2 người.

_ Đi đâu? - Cô chưa kịp hiểu chuyện gì, chỉ thấy anh nói rất nhanh rồi lại lục đồ của cô ra.

_ Đi rồi biết, em thay đồ đi. - anh như có 1 bí mật động trời, không nói cho cô biết.

Thu dọn hành lý xong cô cùng anh đi ra xe, chiếc xe phóng nhanh đến phi trường, trên 1 chiếc chuyên cơ riêng của nhà anh, anh và cô cùng hưởng thụ những giây phút trên máy bay chỉ riêng 2 người, giống như lần đầu 2 người gặp nhau, nhưng đây là 1 tình cảnh khác. Sau 3 tiếng ngồi trên máy bay, cũng đã đến nơi, đó là 1 hòn đảo khá lớn, không có tên trên bản đồ, nó là hòn đảo của anh mua, và người chủ quyền là tên cô. Anh mang cô đến đây, cũng ý muốn cùng cô thư giãn và bù đắp 1 tháng trời qua không bên cô.

Đôi mắt tròn to lấp lánh của cô kinh ngạc khi thấy hòn đảo xinh đẹp như thiên đường, bãi biển cát trắng dài, biển xanh như bầu trời, trong đến nỗi có thể thấy được những vịnh san hô cùng đàn cá thực sự rất đẹp, từ phía chuyên cơ đi lên là những bậc thang được xây rất đẹp, rất tỉ mỉ, dẫn lên trên ngọn đồi là 1 ngôi biệt thự cực kì xinh đẹp, 2 bên ven đường là cây hoa ngải hương màu tím kéo dài đẹp đến mê người, có những cây ăn quả khác, cùng với những hàng dừa cực đẹp. Cô chạy tung tăng, nắm tay anh chạy qua trái chỉ chỉ rồi lại chạy qua phải chỉ chỉ. thật sự cô rất thích nơi này.

_ Hồng Nhi, em có thích nơi này không? - Anh ôm lấy cô nhỏ nhẹ hôn lên trán cô.

_ Dạ thích, thích lắm lắm lắm đó! - cô ôm lấy anh, tỏ vẻ sung sướng.

_ Được, vậy sau này nơi này sẽ là của riêng anh và em! - Anh yêu chiều, cưng yêu cô.

_ Vậy còn Lão già, và chị 2 thì sao? - cô dù rất sung sướng khi biết anh chỉ yêu mình cô nhưng cô vẫn lo lắng về việc của chị 2.

_ Lão già đó ở yên 1 chỗ, còn Hồng Nghi anh sẽ giải thích rõ ràng với cô ấy, em yên tâm, chỉ cần em ở yên bên anh là được - Anh ôm cô vào lòng, nhắm mắt lại tận hưởng phúc giây hạnh phúc này.

_ Vậy chúng ta ở đây đến khi nào? - Cô dựa hết vào ngực anh, sau đó hỏi.

_ 1 tháng nữa em sẽ đi học, và anh cũng phải đi công tác sang mỹ 2 tháng, cho nên chúng ta còn 1 tháng để ở cùng nhau. Em có đồng ý không? - Anh cưng chiều, giải thích cho cô hiểu lý do.

_ Dạ được! hihi - Cô cực ngoan ngoãn, chỉ cần được ở bên anh, chuyện gì cô cũng làm.

Sau đó anh cùng cô đi vào ngôi biệt thự lớn, họ như lúc ở chung với nhau tại khách sạn Việt Nam, mỗi sáng cô đều dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho anh, buổi trưa cùng anh nằm trong nhà ngắm nhìn biển cực đẹp, tối cùng anh ăn cơm, xem ti vi, trò chuyện, vui đùa và đi dạo quanh khu nhà. Cuộc sống vợ chồng son của họ thật rất ngọt ngào, anh tận hưởng cùng cô trong vòng 1 tháng để khi anh phải đi công tác 2 tháng thì anh cũng không phải tiếc vì đã có được cả tháng ở bên cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Du Lịch - Đi Học Lại (2)

Thời gian sao cứ trôi lẹ đến như vậy, mới đó đã đến 1 tháng, cô và anh phải thu xếp quay về, để cô chuẩn bị đi học còn anh thì phải sang mỹ công tác vì công ti mới thành lập bên đó, anh cần sang đó để chỉnh chu mọi thứ. Quay về Biệt thự Viên gia, dù thời gian đi rất nhẹ nhàng không hề gấp rút nhưng cũng đủ để cô thấm mệt. Cô ngủ ngon lành trên xe, đến nhà anh phải bế cô vào nhà đi lên phòng, Viên lão gia đang ngồi trước ghế sofa của đại sảnh, nói chuyện cùng Hồng Nghi, thì thấy bóng anh đang bế cô gái nhỏ vào nhà, ông nhíu mày lại - "Về rồi à!"

Anh không trả lời chỉ gạt đầu 1 cái sau đó bế cô đi lên phòng, cùng nghỉ ngơi, để mặt 2 người kia đang nói chuyện.

_ Thăng quốc này! thật sự khó bảo. - ông lắc đầu giọng nói khàn khàn.

_ 2 tháng tới! ta mong con sẽ thay ta chăm sóc cho A Khang, nó dù đã 27 nhưng vẫn không thể không có người chăm sóc, mấy tháng qua thật sự đã làm con chịu thiệt khá nhiều, 2 tháng tới đây con hãy chứng tỏ tình yêu của con dành cho nó. Ta từ đầu đã yêu quý con, và cũng đã yêu quý Hồng Nhi, dù như thế nào, con và Hồng Nhi vẫn là con gái cưng của ta. - Ông nhìn Hồng Nghi, an ủi và căn dặn.

_ Dạ thưa lão gia! con sẽ tôn trọng quyết định của anh ấy. - Hồng Nghi lễ phép trả lời.

Một ngày thế là kết thúc ở nhà họ Viên, sáng hôm sau là ngày anh phải lên đường đi công tác và cũng là ngày Hồng Nhi bắt đầu đi học lại, cho nên cả 2 đã dậy rất sớm, dành thêm chút thời gian ở bên nhau. Sau khi ăn sáng xong Viên Phúc Khang tự mình đưa Hàn Hồng Nhi đến trường, Hàn Hồng Nhi ngồi ghế phía sau, chỉ im lặng, trong cương vị hiện tại của cô chỉ là 1 người thư ký.

_ Khang ! Chị 2, em đi học đây, 2 người đi bảo trọng, khi đến nơi nhớ gọi điện thoại về cho em biết nhé - Trước khi xuống xe Hồng Nhi quay 1 lượt nhìn 2 người cô thương yêu sắp sửa đi xa cô 2 tháng, đặc biệt là anh, dù trong lòng không muốn nhưng cô không muốn vì sự ích kỉ của mình mà cản chân anh, hưởng chi anh vì sự nghiệp mới đi. Bắt đầu từ tối hôm nay, cô sẽ gặp nhiều khó khăn khi không có anh bên cạnh, không được anh ôm ngủ mỗi đêm.

_ Em giữ gìn sức khỏe ! Bọn chị sẽ gọi về cho em thường xuyên - Hồng Nhi ngã người về phía trước đáp lại lời nói của cô em bé bỏng.

_ Dạ ! Vậy em vào trường đây ! Hẹn gặp lại - cô vui vẻ bước ra ngoài khỏi xe, lòng thật sự muốn khóc nhưng cô kìm nén để anh không phải buồn phiền khi thấy cô như vậy.

Hồng Nhi bước ra, Viên Phúc Khang cũng bước theo, anh nắm tay cô lại, ôm cô thật chặt trước cổng trường, khá nhiều ánh mắt nữ sinh ganh tị với cô ấy, chàng trai kia thật sự rất anh tuấn. "Khang ! Đây là trường học" cô không muốn ngày đầu tiên lại bị để ý nhiều đến như vậy, dù rất hạnh phúc khi được anh ôm nhưng mà cô vẫn phải đẩy anh ra.

_ Em không ghen ư ? - anh buông cô ra, 2 tay đặt lên má của cô, nhỏ nhẹ nói.

_ Em tin anh ! - cô hiểu anh nói gì, niềm tin của cô nơi anh rất lớn, cô tin tưởng anh rất tin tưởng anh.

_ Anh cũng tin tưởng em ! - Anh tin cô sẽ không vì bạn hotboy nào đó trong lớp mà lại bỏ rơi anh.

_ Nhớ ! Khi có chuyện khẩn cấp xảy ra, hãy vô mạnh vào vòng tay. - anh không quên căn dặn cô.

Sau màn chia tay lưu luyến, anh và cô cuối cùng cũng buông nhau ra, anh trở lại xe cô đi vào cổng trường, giả vờ tung tăng vào cổng nhưng rồi khi nghe thấy tiếng xe chạy đi, cô liền chạy ra, nhìn theo chiếc xe, nước mắt cũng lại rơi, Anh trên xe nhìn vào gương chiếu hậu, thấy cảnh tượng này cực kì đau lòng, nhưng anh không dám dừng lại vì anh sợ nếu dừng lại thì anh sẽ không kềm được mà mang cô theo.

_ Khăn nê ! Lau đi - Lại giọng nói xa lạ nhưng khá quen, đó là Lãnh Xuân Phong, lần nào hắn thấy cô cũng đều thấy cô khóc, hắn hận không thể bóp chết tên đàn ông thói tha kia lúc nào cũng làm cô gái đã làm trái tim anh dao động khóc.

_ Sao câu lại ở đây ? - Cô chột nín khóc quay sang nhìn Lãnh Xuân Phong, hỏi ngơ ngác

_ Tất nhiên là đến trường học rồi - anh trả lời tình queo

_ Cậu học trường nào ? - cô càng ngơ ngác hơn, không lẽ có duyên đến vậy sao ?

_ Ủm ! Cô cũng là học sinh trường này à, thật là duyên trời định à nha - anh rất mừng khi được học chung trường với cô, nhưng lại có ý ghẹo chọc.

_ Trời định với chả đồng định, cậu chỉ giỏi ghẹo người khác - Cô đã hoàn toàn nín khóc khi nghe hắn trêu ghẹo.

_ Không phải ai muốn tôi ghẹo tôi cũng làm vậy đâu ! - thanh âm nhỏ dần xuống như đang lẩm bẩm.

_ Á Á Á Á ! Lãnh Phong kia ,..... Hội trường Lãnh kia thật may mắn, thật đẹp trai. - Câu nói đồng thay của đám fan nữ đứng sau lưng hắn.

Nữ sinh 1 : thật may mắn khi vừa đến trường đã gặp được anh thật là yêu chết đi được.

Nữ sinh 2 : Anh ấy kia, tình yêu của tôi kia. Hôm nay anh ấy thật bảnh.

Nữ sinh 3 : Thật phong độ, thật hoàn mỹ, thật mê người.

Nữ sinh5.6..7.8 .9 .20 .30 bắt đầu bu lấy anh.

_ Cậu là ai ? sao lại có vẻ thân mật với Lãnh hội trường như vậy ? - 1 nữ sinh, son đỏ, tóc xoăn, da trắng thật sự toát lên vẻ 1 tiểu thư nhà giàu, đứng đầu đám nữ sinh kia, chứng tỏ cô ta là chủ nhân của đám nữ sinh kia.

_ Á ! tôi bị bụi bay vào mắt, Lãnh thiếu gia cho tôi mượn khăn tay. - cô băt bỏ mọi thứ, không muốn cho bọn nữ sinh đó quấy rầy mình.

_ Cho cô mượn khăn tay, nè, cô biết mình là ai không mà lại dám lấy khăn tay của Lãnh hội trường thế hả. - nàng tiểu thư chanh chua nói.

_ Tôi không dám, tôi chưa nhận, tôi xin lỗi, tôi có việc phải đi gấp - cô tránh né vô điều kiện.

_ Tôi cho ai mượn khăn là quyền của tôi, các cô có quyền gì mà không cho bạn ấy nhận khăn của tôi. - Nghe được câu nói chanh chua của Lam tiểu thư kia, Lãnh Xuân Phong hết sức khó chịu.

_ Á ! Lãnh hội trường, ý của em không phải vậy ... ý em là là - nghe giọng nói đầy áp lực của hắn, Lam tiểu thư đang vẻ oai hùng trước mặt Hồng

Nhi liền như rùa rút cổ .

_ Hứ ! cô nên biết địa vị của mình ở nơi nào ! Tôi không ngại cho ba mẹ cô sang bờ vực thẳm đâu - Câu nói của hấn càng dọa người hơn .

_ Không ! Không . em không dám ... em xin lỗi , em sai rồi - Lam tiểu thư giờ đây còn thua cả người hầu .

_ Hứ ! Chướng mắt , như con ma mà tưởng mình là thiên nga . hứ - hấn hừ lạnh rồi phung ra câu nói chê bai đầy xúc phạm sau đó bỏ đi .

Nắm tay của Lam Khả Uyên đã nắm lại thành nắm đấm , không khéo đã dính chặt không thể gỡ ra được . Lòng cô lúc này tức không thể nói , cô theo đuổi anh đã 6 năm rồi vậy mà chưa bao giờ anh liếc mắt nhìn cô lấy 1 cái , nói chi là thấy cô ngã mà đỡ cô dậy , vậy mà giờ đây chỉ là 1 đứa học sinh mới toanh kia đã được anh cho mượn khăn , yêu đơn phương trở nên hóa điên , cô bỗng nhiên hận Hồng Nhi đến tận xương tủy .

_ Chào các bạn , mình là Hàn Hồng Nhi , mình đến từ Việt Nam , còn chưa hòa nhập được , mong rằng mọi người sẽ giúp đỡ . - Tiếng Trung của cô rất rành vì từ nhỏ cô đã được ba dạy nói cho đến lớn và qua đây được 4 tháng nên tiếng Trung của cô có phần tăng tốc rất nhanh , nhưng về việc viết lách còn hạn chế vài cái .

cháp chap chap . tiếng vỗ tay chào bạn mới của cả lớp hoan nghênh cô , được sự hướng dẫn của cô giáo , Hồng Nhi đi về phía bàn áp chót , nơi gần ra vào phía sau . Ngồi an tọa nơi đó , vừa ngồi xuống thì bạn phía trên và 2 bạn bên cạnh đã quay qua bàn luận với cô .

_ Chào bạn mình là Trần Tôn .Rất vui được làm bạn - mỹ nam cũng không phải , nhưng gương mặt lại khá thu hút người nhìn , khẽ nở nụ cười rất tươi , hoan nghênh bạn mới .

_ Chào Hồng Nhi , mình là Lâm Lang - Cô gái đáng yêu lên tiếng cùng cô

_ Chào ! Mình là Phong Ngạo - cậu bạn này khá đẹp trai , chắc cũng hàng top , nhưng giọng nói lạnh lùng .

_ Chào chào ! hihi , mình là Hồng Nhi các bạn có gì chịu cố mình nhé . - mới vào lớp đã được các bạn hoan nghênh đến như vậy , cô thật sự rất vui , tháng ngày học tập ở đây , chắc sẽ không nhàm chán , cô cũng đỡ phải nhớ bạn bè cũ .

Sau đó là tới giờ ăn trưa , mọi người lấy cơm hộp ra , tụ bàn lại ngay tại lớp cùng ăn , cùng nói chuyện , kể về lý lịch của mình cho cô nghe , và cô cũng vậy , tiếng cười nói rộn rã , bên ngoài hành lang , 1 luồng sát khí khá nặng đứng bên ngoài , ghen ghét , khinh thường , tức giận , ánh mắt như phung ra lửa hướng về phía cô gái đang tươi cười ngồi trong lớp kia , đó chính là Lam Khả Uyên . Cô vẫn chưa hết tức giận về việc lúc sáng , đang âm mưu làm hại cô gái nhỏ này để trả mối thù .

Ring ring ring tiếng rung điện thoại của cô , cô nhìn lên màn hình thấy đó là Viên Phúc Khang , cô liền mỉm cười , đứng dậy đi ra ngoài ban công của lớp nghe điện thoại .

_ Em nghe nè ! - giọng nói nhẹ nhàng đầy yêu thương của cô .

_ Em đã ăn cơm chưa ! - nghe tiếng cô bắt máy , ngọt như mật ong , lòng anh vô cùng hạnh phúc .

_ Dạ ! Đang ăn , em ăn cùng với bạn mới quen . - Cô vui vẻ nói với anh

_ Nhanh vậy sao ? mới đó đã có bạn , hèn gì quên anh rồi , thật là buồn - anh tỏ ra không vui khi cô hưng phấn với bạn của mình như vậy , vì sự ích kỷ của anh rất lớn , ngoài anh ra anh không muốn cô có nhiều bạn , nó sẽ làm cô quên anh .

_ Nào có ! Em đang nghĩ đến anh , không biết anh đang làm gì ! - cô tỏ ra oan uổng .

_ Anh vừa xuống tới sân bay , đang trên xe di chuyển về văn phòng ! - anh kể cho cô nghe việc mình đang làm .

_ Vậy anh ăn gì chưa ? - cô khá lo lắng vì đã trễ vậy rồi không thấy anh nói đến việc ăn uống .

_ Chút về văn phòng anh sẽ ăn ! Em đừng lo , học ngoan , có chuyện gì cứ gọi cho anh . - Anh nghe cô long lắng , lòng càng yêu chiều cô hơn . cũng lo sợ cô sẽ xảy ra chuyện nên đã dặn cô .

_ Em biết rồi ! Thôi em ăn tiếp đây . Anh về đến nơi rồi , cũng ăn cơm đi nhé - cô ngoan ngoãn nghe lời anh

_ Được ! Học ngoan - anh cưng chiều .

Sau khi tắc máy , cô đi vào bên trong tiếp tục cuộc 8 dắc với những người bạn mới quen , cô nào biết ở ban công đối diện , Lãnh Xuân Phong đang đứng đó nhìn cô tươi cười nói chuyện điện thoại , anh thật sự muốn được cô quan tâm như vậy . Lòng có chút tức giận . Sau rồi bỏ đi vào thư phòng của mình , làm tiếp công việc .

_ Ai thế ? Bạn trai à ? - Lâm Lang tính cách khá vui vẻ nên đã có chút chăm chọc .

_ À hihi . - cô cười 1 cái không từ chối cũng không đồng ý .

Nãy giờ cũng không nói đến bộ dạng đến trường của cô . Vẫn là phong thái quê mùa , mắt kính tròn to hơn mặt , bính sam ngổ đến khó ta . cô thật sự

không thích nơi trường học biết được mình thế nào , để tránh đi sự phiền phức .

Sau khi ăn xong , giờ học cũng đến , cô tiếp thu khá nhanh nên cũng rất dễ dàng hòa nhập , 4h chiều tan học , cô đi ra ngoài , chiếc xe của nhà họ Viên do Trần quản gia lái đã chờ cô sẵn ở cổng trường , đây là trường nhà giàu , nên con cái đi học toàn được xe đưa rước , nên cô được xe đưa rước đó cũng là chuyện bình thường . Về đến nhà , cô chạy ù lên phòng , thay đồ sau đó chạy đến thư phòng của Viên lão gia .

_ Thưa ba ! Con đi học mới về " Ba ba ba " - tiếng đến bên ông đang ngồi nghỉ tựa nhăm nhi li trà , được cô hôn chào , ông rất vui , và hầu như đã quen với việc được hôn rồi nên cái phản ứng hóa đá cũng đã mất tiêu .

_ Về rồi à ! Ngoan , trường học thế nào ? - Ông khàn khàn giọng nói cũng nhỏ nhẹ .

_ Dạ ! Vui lắm ạ , con có liên 3 người bạn mới nha . Họ rất vui - cô kể luyên thuyên bắt tận cho Viên lão gia nghe , ông không nói gì chỉ khẽ gật đầu , nhún mày , rồi lại nhún mày , cười lớn , trạng thái lúc này của ông là đang lắng nghe , hòa mình vào câu chuyện của cô .

_ Vậy tốt , ngoan , xuống ăn cơm nào . - Nghe cô kể xong , ông cũng cung chịu cô hết mực , nắm lấy tay cô đi xuống lầu dùng cơm .

Xong bữa tối , ông lại về phòng mình nghỉ ngơi sớm , cô cũng về phòng , chuẩn bị bài vở , 10h tối , sau khi chuẩn bị xong , cô quay sang lấy điện thoại nhún dây số rồi nhấn nút gọi , không ai khác cô gọi cho anh .

_ Alo ! - Giọng nói nữ bắt máy .

_ À xin hỏi ! đây phải là số của Viên tiên sinh không ạ ? - cô nghe giọng lạ , sợ mình nhầm máy .

_ Đúng rồi ! Hồng Nhi à , Chị 2 đây - Người bắt máy của anh là Hồng Nghi . Do anh đang trong phòng họp , lại để điện thoại trên bàn , đúng lúc cô đem tài liệu vào chuẩn bị sẵn cho anh thì thấy số của Hồng Nhi , nên cô bắt máy .

_ À ! Chị 2 , hihi , em nhớ 2 người , nên tính gọi điện cho anh Khang rồi gọi cho chị đây . - Cô khá ngượng , tìm lời biện minh .

_ Uhm , chị khỏe , đang trong giờ làm việc , A Khang đang họp , em hãy gọi sau nhé - Hồng Nghi nghiêm giọng trả lời .

_ À ! vậy anh chị rất bận ạ ? - Hồng Nhi biết mình đã làm phiền chị và anh nên thật sự cảm thấy có lỗi .

_ Đúng vậy ! Công ty bên này mới thành lập , công việc rất nhiều , chị em rằng chị và anh sẽ không thường xuyên gọi cho em được , em gọi thật không đúng lúc thì sẽ làm cho A Khang nổi giận đó - Hồng Nghi tỏ vẻ trịch trịch cô , vì đã làm phiền , âm mưu của Hồng Nghi thật sự quá rõ ràng , cô không muốn Hồng Nhi cứ gọi liên tục như vậy , cô cũng sẽ không có thời gian để mà tiếp cận anh .

_ À ! Em xin lỗi , vậy em sẽ không gọi nữa ! - Cô như muốn khóc , khi nghe nói anh sẽ giận khi cô gọi trong lúc anh bận như vậy .

_ Uhm ! Chị phải đi làm liền đây . tắt máy nhé , giữ gìn sức khỏe - Hồng Nghi chấm dứt cuộc nói chuyện .

Cô khôn hơn mọi người , ăn vụng biết chùi mép , cô liền lục vào danh bạ cuộc gọi đã nhận của mấy anh , xóa đi cuộc gọi vừa nãy của Hồng Nhi . Anh không thể kiểm tra được .

_ Cuộc họp đến đây chấm dứt , mọi người có quyền nghỉ , hồ sơ tài liệu , tôi muốn ngày mai sẽ có . - cuộc họp cực kì căng thẳng kéo dài suốt 3 tiếng đồng hồ , Nay là 1h đêm rồi , anh rất mệt mỏi đi về phòng làm việc của mình , cầm điện thoại lên xem coi Hồng Nhi có gọi cho anh không , nhưng có vẻ khá thất vọng vì không thấy bất cứ tin nhắn hay cuộc gọi nào của cô , Anh tính gọi cho cô nhưng chưa kịp gọi thì Hồng Nghi đi vào , đưa bảng báo cáo cho anh , thế là anh lại phải mém điện thoại qua 1 bên , lao vào đóng tài liệu cần giải quyết .

Hồng Nghi từ ngày làm thư ký riêng của anh thật sự làm rất tốt bổn phận , mọi thứ cô làm đều đạt kết quả và tần suất rất cao , 1 mình cô có thể thay cho 3 người làm . Anh cũng khá là ưng ý vì điều này . Hồng Nghi cố gắng hết mình , chứng tỏ năng lực bản thân , còn cả nấu đồ ăn nóng cho anh chứ không đem cơm hộp cho anh giống thư ký Lâm , nên anh cũng rất vừa lòng .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Hình Ảnh - Hiểu Lâm - Không Muốn Giải Thích (1)

Mọi chuyện cứ thế trôi qua nay đã 4 ngày rồi cô và anh không hề nói chuyện với nhau , bên này cô nghĩ rằng sẽ làm anh giận nếu gọi điện thoại , sẽ làm phiền anh nếu như nhắn tin , còn anh thì công việc 4 ngày không ngủ , thức để kiểm duyệt tài liệu , nên cũng đã quên lấy lời hứa của mình sẽ gọi cho cô mỗi tối .

4 ngày nay thật sự là cực hình đối với Hồng Nhi, vô trường dù thật rất vui vẻ với bạn mới nhưng lại bị ánh mắt ganh ghét của các bạn nữ khác chỉ vì Lành Xuân Phong cho cô mượn khăn mùi xoa để lau nước mắt, cô lại không mần đến chuyện này, lòng cô giờ đây chỉ nghĩ đến Viên Phúc Khang. Cô thật sự nhớ anh đến chết, 4 ngày nay đêm nào cô cũng đem 3 đến 4 cái áo của anh quần quaoanh người mình, để cảm giác lấy hơi ấm của anh, mùi hương của anh, như thế cô mới có thể ngủ.

6h am Rìng rìng. Tiếng rung tin nhắn điện thoại của cô. Cô lười biếng mở mắt dậy, cầm điện thoại mở lên một số khá lạ, số của nước ngoài, tin nhắn là 1 hình ảnh, Viên Phúc Khang đang ôm lấy eo của chị gái cô trong 1 quán bar, hình ảnh này làm cho cô gái mê ngủ này, thật sự tỉnh đến 200% bán cầu não phải não trái gì đều được hoạt động, cô không dám tin vào bức ảnh, cô lại muốn vị tha, cô nhớ đến buổi yến tiệc cô làm nghệ sĩ Dương Cẩm, cũng thấy anh và chị gái khoát tay nhau, lúc này cô đang tự dặn lòng rằng "Ngốc! đã nói là tin anh mà, cái này chắc là vì công việc rồi"

Cô gạt bỏ hình ảnh ra khỏi đầu liên điện thoại nằm xuống ngủ tiếp, nhưng lại không như cô muốn, bức ảnh đó lại hiện trong đầu cô, thật sự buồn thiếu ngủ mà. Lên lớp, tâm trạng cô khá là mệt mỏi, buồn bực với bức hình cứ quay vòng vòng trong đầu của cô.

3ngày sau lại có 1 tin nhắn nữa gửi đến cô vào lúc 12h đêm, không phải là 1 tấm hình mà là 5 tấm hình nhìn thấy, chị gái và anh đang khoát tay nhau đi dạo trên con đường rất đẹp của nước mỹ, trong họ như cặp vợ chồng thực thụ. có cả hình ảnh anh lấy tay để lên miệng cô lấy mẫu bánh mì nướng, cảnh này thật tình tứ.

2 ngày sau nữa lại 1 tin nhắn nữa gửi đến cô vào 4h chiều. Cô khi mở ra nhìn vào bức hình thì điện thoại đã rơi xuống đất, mặt kính vỡ nát vì bộ rơi rất mạnh. Bức hình anh đang ôm Hồng Nghi trước cửa nhà hàng sang trọng.

thật sự 5ngày rồi, 5ngày rồi cô không ngủ, không ăn, không nói, không cười. cô bị ám ảnh bởi những bức hình này. nó làm cô mất đi tinh thần rất nhiều, điện thoại bẻ, cô cũng không muốn sửa, vì sửa rồi lại phải nhận tin nhắn hình ảnh thân thiết của anh và chị mình kia. Cô rơi vào trạng thái khủng hoảng, cô thật lại không khóc, cô đang tự an ủi bản thân mình, cô hứa rằng cô không ghen, cô hứa rằng cô sẽ tin anh, nhưng những hình ảnh vừa rồi làm cô không thể nào không nghĩ đến, cô nhìn chiếc vòng trên tay, hôn thất thân hôn lấy chiếc vòng, sau đó đi vào nhà tắm, lấy xà bông tuột lấy chiếc vòng, 5 ngày nay cô không ăn uống gì nên cô đã ốm đi đến 2 kg, cổ tay cũng nhỏ lại, chiếc vòng bị nói lỏng, nên 30 phút miệt mài cô cũng đã kéo được chiếc vòng ra khỏi cổ tay mình. Cô đi vào phòng, kéo học tủ trang điểm ra, bỏ chiếc vòng vào đó, sau đó cô đi qua phòng trước kia được sắp đặt cho mình để ngủ, cô thật sự không muốn nghĩ đến, cô muốn được yên tĩnh, bình tĩnh.

Mỹ 11h30 trưa. Sau gần 1 tuần, cuối cùng anh cũng đã có thể thở được 1 chút, anh ngồi tựa lưng trên ghế sofa nằm nghỉ, lúc này anh mới chợt nhớ đến đã nhiều ngày không gọi điện thoại cho cô, nhưng nhìn đồng hồ lúc này thì chắc cô đang còn học, nên không thể gọi điện thoại cho cô, nhưng anh thật sự muốn nghe tiếng của cô, liền quay người lại, kéo trong học tủ cô anh ra 1 sợi dây tai phone cùng 1 chiếc điện thoại màu đen, anh gắn tai phone lên tai rồi mở điện thoại, im lặng ngồi nghe, nhưng đã 5 phút trôi qua, anh không hề nghe động tĩnh gì, anh lấy làm lạ, liền mở điện thoại gọi cho cô, nhưng "số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được". Lúc này anh bắt đầu lo lắng, liền gọi về nhà, quản gia Trần bắt máy.

_ Hàn Hồng Nhi đâu? - anh lạnh giọng hỏi.

_ Dạ thưa thiếu gia! Tiểu thư đang ngủ. - Quản gia Trần cung kính trả lời.

_ Hôm nay là ngày đi học, giờ này phải ở trường, sao lại ở nhà ngủ - Anh gắt giọng.

_ Dạ thưa! tiểu thư mấy ngày nay không hiểu sao không ăn uống gì, chỉ ở trong phòng, không đi học được 3 ngày rồi, lúc trưa tiểu nhân có lên xem, thấy tiểu thư bị sốt cao nên đã mời bác sĩ, hiện tại tiểu thư đã được truyền dịch và đang an giấc. - Trần quản gia cung kính trả lời.

_ Vì sao lại sốt cao? - lo lắng của anh lên tột độ.

_ Dạ thưa! bác sĩ bảo, do bị cú sock nào đó nên tiểu thư bị rơi vào trạng thái trầm cảm nhất thời. - ông có vẻ rung khi nghe giọng nói của anh đã chuyển đổi

_ Cú sock? ở trường đã xảy ra chuyện gì sao? vì sao điện thoại cô ấy lại không gọi được - anh hỏi tới tấp.

_ Dạ điện thoại của tiểu thư 5 ngày trước đã bị bể màn hình, tiểu nhân bảo mang sửa nhưng tiểu thư lại bảo không cần. Ở trường mọi việc vẫn bình thường, các bạn của tiểu thư thấy cô không đi học cũng đã gọi đến hỏi thăm - ông nhẹ giọng trả lời.

_ Vì sao không nói cho tôi biết - Anh chấp vấn Trần quản gia.

_ Dạ thưa! Tôi có gọi nhưng thư ký Hàn bảo thiếu gia đang họp nên lại thôi - ông trả lời sự thật.

_ Khi cô ấy dậy, hãy gọi cho tôi, để tôi nói chuyện với cô ấy - anh vừa nói vừa xoa 2 bên thái dương của mình, thật sự rất mệt mỏi.

_ Dạ! thưa thiếu gia. - ông cung kính đáp

Sau khi cúp máy, anh nhấn nút gọi Hồng Nghi vào. Cô mở cửa đi vào, bộ đồ công sở mặc trên người khiến cô rất quyến rũ, 1 tuần nay không có Hồng Nhi nhưng Hồng Nghi lại rất giống nên anh coi Hồng Nghi là Hồng Nhi để 1 phần đỡ nhớ cô.

_ Dạ! Thưa giám đốc gọi tôi - trong giờ làm việc, công tư phân minh, cô nhẹ nhàng hỏi

_ Vì sao Trần quản gia gọi cho tôi, cô lại không báo lại? Vậy mấy ngày nay Hồng Nhi cũng có gọi cho tôi đúng không? - Anh lạnh giọng, tức giận gầm nhẹ với cô

_ Dạ thưa lúc Trần quân gia gọi là lúc đó tôi đang thu xếp tài liệu và vội vàng đi họp , với quân gia cũng không nói gì tôi nghĩ không quan trọng nên đã không nói , còn về Hồng Nhi , con bé không hề gọi điện đến đây . - Lúc đầu hơi run vì sợ lộ âm mưu , nhưng sự đời khóe léo khuyến cô nhanh chóng lấy lại tin thần , trả lời anh như mình chẳng biết gì .

_ Từ nay về sau , dù tôi có đang họp , Quân gia của nhà hay Hồng Nhi gọi , cô phải lập tức báo cho tôi không được trễ như ngày hôm nay , Hồng Nhi đang sốt cao ở nhà , cô có biết không ? - Anh thật sự tức giận vì vẻ mặt bình thường của Hồng Nghi , nhúu màu găng nói

_ Sao ? Hồng Nhi bị sốt ? tôi không biết , tôi thật sự xin lỗi - Cô biết rằng những tấm hình đó đã làm cho Hồng Nhi sốt nhưng vẫn giả vờ không hay không biết .

_ Đi ra đi - Anh tức giận , không muốn nhìn mặt cô ta nữa nên đã quay lưng lại đuổi Hồng Nghi ra .

_ Alo ! Dạ thưa thiếu gia , tiểu thư đã tỉnh tôi sẽ đưa điện thoại cho ngài nói chuyện với tiểu thư - quân gia gọi điện thoại lại cho anh , khi nghe tin người hầu bảo Hồng Nhi đã tỉnh .

_ Được ! - anh khá vui vì cuối cùng cũng được nói chuyện với cô , nhưng thật sự giận khi cô bị bẻ điện thoại mà không sửa để anh không liên lạc được .

_ Chào ! Anh khỏe không ? -giọng nói yếu ớt của cô , khàn khàn cố gắng cất giọng .

_ Còn hỏi anh à , em sao không giữ gìn sức khỏe vậy hả ? - anh trách mắng .

_ À ! Con người lúc bệnh lúc mạnh mà anh . - cô cười khỏ , nhớ đến hình ảnh của anh cùng chị gái cô thật sự không muốn nói chuyện .

_ Em thật sự rất quá đáng ! - anh khá tức giận vì câu nói lạnh này của cô .

_ Em quá đáng ? Sao bằng anh ? khụ khụ khụ - Cô nghe anh trách mắng , không cam lòng liền cố hét lên được gần hết câu thì con ho kéo dài .

_ Sao lại là anh ? điện thoại em không liên lạc được ? sao không sửa , anh muốn liên lạc cũng không được , ai là người quá đáng đây - anh không chịu thua , dù cô bệnh anh rất lo nhưng cũng không thể nào để cô tự ý như vậy được .

_ Anh đã có chị 2 bên cạnh rồi , không cần lo đến em , em mệt rồi em ngủ đây . - cô bắt đầu khóc nghẹn nhưng vẫn không muốn anh biết liền muốn tắt máy , không là sẽ lộ ra rằng cô đang khóc .

_ Em nói cái gì ? em giờ đây đang không tin anh đó hả ? Hồng Nhi , lời hứa của em em đã nuốt lời rồi hay sao HẢ ? - anh trong trạng thái đang mệt mỏi áp lực , lại nghe cô như vậy , thật sự anh không kiềm lòng , con tức tăng cao , anh quát cô trong điện thoại .

_ Em không quên , nhưng em thấy anh thật sự rất hạnh phúc bên chị ấy , nên anh không cần quan tâm đến em làm gì . - Cô nức nghẹn , cũng giận tức theo .

_ Em thấy ? Sao em lại thấy ? - anh nhúu mày , khó hiểu câu nói của cô .

_ Nếu anh nói vậy là anh đã rất hạnh phúc bên chị 2 đúng không ? - cô nói , thật sự rất đau lòng .

_ Em muốn nghĩ sao thì tùy , anh đang rất mệt mỏi , em thật không hiểu cho anh còn nói anh này nọ , ok em muốn hiểu sao thì em hiểu anh không có tâm trí đâu mà giải thích với em , phiền phức quá đi - Anh giận dữ trong điện thoại , mọi tội lỗi đều tại cô .

_ À Em phiền anh ! Xin lỗi , vậy em cúp máy đây , chúc anh vui vẻ ! - Cô nghe được câu nói tức giận của anh , tim cô như tan thành tro bụi . Không muốn nói thêm . Cô chỉ để lại câu nói chào rồi cúp máy .

_ Shit ! Em bị gì vậy hả , Hồng Nhi ơi ! Em sao lại như thế . - Nghe cô nói , lòng anh thật không kiềm được , liền điện thoại nát báy , rồi mắng lớn .

Bên ngoài này Hồng Nghi đã nghe được tất cả , ánh mắt khá vui vẻ , lòng cũng rất vui vì mục đích của mình cũng đã đạt được , sắp lịch cho anh thật dày , không có thời gian để mà điện thoại cho Hồng Nhi , bên cạnh đó nhờ người chụp lại những tấm hình cô cố tình ôm anh , và cố tình say để anh ôm cô chụp lại rồi gửi cho Hồng Nhi , anh làm việc mệt mỏi , lại nghe Hồng Nhi oán trách , tình yêu cũng sẽ rạn nứt theo . Kế hoạch của cô thật hoàn mỹ

_ Alo ! Ba mẹ , con Hồng Nhi đây , con nhớ ba mẹ , con muốn về huhuhuhu . ! - cô lấy điện thoại , quay số cực quen thuộc , sau đó khóc nức nở trong điện thoại .

2 ngày sau . Hàn Nguyên Thành và Nguyễn Hồng Linh đã có mặt tại nhà của Viên gia , vốn cũng muốn đến thăm con gái lớn nhưng nghe người trong nhà nói rằng cô đã theo Viên Phúc Khang ra nước ngoài công tác , 2 tháng nữa mới về . Phần thấy Hồng Nhi tiểu tụy như vậy , Nguyên Thành cũng hiểu phần nào vấn đề , nên ông gặp trực tiếp Viên Phúc Hạo người bạn tri kỷ của mình , để nói về việc sẽ đem Hàn Hồng Nhi về lại quê nhà để chăm sóc .

Tình ruột thịt ông không thể thắng nổi nên Viên Phúc Hạo đã đồng ý cho Hàn Nguyên Thành đưa cô thiên thần nhỏ về lại quê nhà , nó sẽ giúp cô mau trấn tĩnh .

Thu dọn đồ đạc , cô lấy những đồ trước kia của mình , để lại hết những cái áo sơ mi của Viên Phúc Khang , sau đó rời khỏi nhà . Cùng ba mẹ ra sân bay , bay về nước .

Viên Phúc Khang không hề hay biết gì, chỉ lâu lâu mở điện thoại định vị thì thấy vị trí vòng tay luôn nằm ngay nhà mình nên phần lòng cũng yên tâm, nhưng anh nào biết, 5 ngày cô đã xuống 2kg và đã tháo chiếc vòng kia ra được 1 tuần lễ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Công việc tại Mỹ rất trôi chảy, kế hoạch làm sớm hơn dự định, anh cũng đã tuyển được giám đốc điều hành cho nơi công ty này, nên đã thu xếp chuyến bay sớm nhất, bay về, lòng anh chỉ muốn quay về, xin lỗi Hồng Nhi, xuống khỏi sân bay, anh không về nhà mà chạy thẳng tới cửa hàng hoa, mua 1 bó hoa oải hương, ghé cửa hàng thú bông, mua 1 con gấu bông khá to để về tạ lỗi với cô, và giải thích cho cô nghe vì sao ngày hôm đó anh lại nổi nóng, mong cô hiểu.

Về đến nhà, kịch bản đã sẵn trong đầu, anh hôn hờ đi vào, trước khi vào còn trong miệng lặp lại kịch bản, nét mặt có chút buồn buồn, vào gặp Lâm quân gia, anh liền hỏi " Hồng Nhi đâu ", tay ôm con gấu bông, tay ôm bó hoa ngải hương nhìn Lâm quân gia.

Lâm quân gia lúc này rung như máy cày, không biết phải trả lời thế nào khi thấy những món đồ trên tay của thiếu gia. Ông ấp úng.

_ Dạ ! Thưa thiếu gia Tiểu thư tiểu thư đã được ba mẹ đến đó về Việt Nam cách đây 3 tuần rồi ạ .

Rầm, Bịch, tiếng rơi của con gấu bông và tiếng rơi của bó hoa oải hương xuống đất, anh thất hồn chạy nhanh lên lầu, nơi mà anh và cô mỗi đêm ôm nhau ngủ. Mở cửa ra, anh như quen miệng " Hồng Nhi " nhưng lại thấy căn phòng lạnh ngắt, chứng tỏ đã không có người ở đây 1 thời gian dài, nhìn sang bàn trang điểm của cô, không còn thấy gì nữa, nhìn lên chiếc bàn ngoài cửa sổ cây đàn guitar cũng đã mất tiêu, chạy đến tủ quần áo mở ra thì 40 chiếc áo của anh cho cô và cả áo của anh đang mặc cô cũng lấy làm đồ ngủ, còn y nguyên, cô đi không hề lấy bất cứ thứ gì của anh. Anh ngồi bệch trên giường, ánh mắt thất hồn, cảm giác tệ hại ập đến, lòng anh đau nhói, ruột gan như thắt lại, anh dùng 2 tay vừa đánh vừa bực tức mình " Mày thật là ngu, mày thật là ngu ! cô ấy bệnh mày không quan tâm, cô ấy hiểu làm mày không giải thích, giờ cô ấy đi rồi, mày phải làm sao đây, làm sao đây ????? " anh tự chửi mình, tự mắng mình.

Ánh mắt vô hồn của anh đảo quanh căn phòng rồi dừng lại ở chiếc điện thoại và chiếc vòng tay anh tặng cô cùng tờ giấy. " Em không xứng đáng nhận nó, cảm ơn anh đã chăm sóc em ". Vò nát tờ giấy, cầm chiếc vòng tay trên tay, cầm chiếc máy hình điện thoại bị vỡ, mở nguồn lên, ít phút 1 loạt tin nhắn gửi đến, nó là những hình ảnh của anh và Hồng Nhi, với những cử chỉ thân thiết. Hóa ra, đây là cái cô nói cô thấy, hóa ra đây là cái làm cô sock, hóa ra đây là cái làm cô bệnh. " Viên Phúc Khang ! Mày là thằng tồi tệ nhất trên thế giới này ". Anh tự chửi mình thật nặng nề " Cái vòng này chỉ có em mới xứng với nó " sau đó anh lại dơ vòng lên nhìn vào chiếc vòng nói.

Sau khi về nhà được 3 tuần, tinh thần của Hồng Nhi cũng đỡ hơn, nhưng sức ảnh hưởng của Viên Phúc Khang trong cô quá lớn nên, nụ cười tỏa sáng, hành động đáng yêu cũng đã vơi đi 1 nửa trong cô. Ba mẹ cô thật sự rất đau lòng về điều này, con gái bảo bối của mình thành ra thế này là do tên tiểu tử kia mà ra. kì này quyết không tha cho hắn.

Sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất, dáng người cao 1m90, khuôn mặt hút hồn người nhìn, cặp mắt màu hổ phách bước từ trong sân bay ra, khuyến tất cả ánh nhìn đều dồn về anh, như 1 thân tượng âm nhạc nổi tiếng vừa bước ra, các cô gái không khỏi la hét vì độ đẹp trai đến chết người kia. Anh giờ chẳng theo quan tâm mấy con nhỏ mồm trai đó, anh chỉ muốn đến nhà của Hồng Nhi thật nhanh, xin lỗi cô, giải thích cho cô, và xin phép được đưa cô trở lại.

Lúc này tại nhà Hồng Nhi, Nhật Hiền đang cố gắng làm cô cười, nhưng có vẻ anh đã hết cách, ngay cả Jelly cũng không có thể làm cô cười. Anh thật sự rất cảm hận Viên Phúc Khang đã khiến cho Thiên thần bé nhỏ của anh trở nên xơ xác như vậy. Chợt nghĩ thì nghe 1 tiếng xe dừng gấp trước cửa nhà, anh ngồi trong phòng của Hồng Nhi đứng dậy đi ra nhìn cửa sổ, thì ra là Viên Phúc Khang đã đến, anh chưa tìm thì hắn đã lếch xác đến đây rồi.

Để Hồng Nhi ngồi trên giường, Nhật Hiền đi xuống nhà không quên bóp khóa cửa phòng Hồng Nhi, rồi đi nhân xuống lầu. Ngăn cản không cho tên họ Viên kia vào nhà, nhưng lại bị ba của Hồng Nhi cản, Ông rất lịch sự mời anh ngồi.

_ Không biết ! Viên thiếu gia đến đây có việc gì ? - ông lạnh giọng, cực kì khách sáo.

_ Thưa ba, con đến để xin phép đưa vị hôn thê của con về. - anh trầm rãi trả lời.

_ Vị hôn thê ? chắc phải con bé đang ở bên cậu đó sao ? nó vừa đi mỹ về cùng cậu đó chứ - ông nhú mày, nói rõ cho anh biết.

_ Dạ thưa không ? cô gái đó là thư ký của con, con vị hôn thê của con đã được ba mẹ đưa về đây cách đây 3 tuần, nay con trở về muốn đưa cô ấy quay về lại bên con, - Anh chợt dạ, hiểu hơn về câu nói của ông nên đã giải thích.

_ Thư ký ? cậu nên nhớ, người được đính ước với cậu là con bé thư ký đó, Hàn gia chúng tôi ngay từ đầu đã gả con gái đầu cho nhà họ Viên anh,

không lý nào anh lại đến đây đòi người khi con bé còn đang bên cạnh ? - ông tiếp tục chăm chọc vào anh .

_ Con đã biết lỗi, xin người cứ trách mắng , con xin nguyện nghe , chỉ cần người cho phép con đưa Hồng Nhi đi , ba mẹ muốn gì con cũng sẽ làm theo .
- anh ngồi trên ghế , ánh mắt nhìn thẳng , nhận lỗi của mình .

Nhật Hiền đứng kế bên , khá là xúc động với thói nói chuyện này của anh , thật sự muốn lên tiếng nhưng thân phận của anh lại không cho phép . Hàn Nguyên Thành nghe vậy cũng liền hiểu trong chuyện này có nội tình gì , ông khẽ gật đầu , sao đó bảo anh đi vào phòng của mình .

_ Nói vì sao ! Cậu lại làm con bé ra nồn nổi như vậy ? - ông ngồi xuống ghế bàn sách của mình , tay đặt lên bụng , mắt nhìn về phía người thanh niên đang đứng nghiêm trước mặt .

_ Con không có ý thừa ba . Mọi chuyện là sự nhầm lẫn tai hại , con là người có lỗi thừa ba - Anh cuối đầu nhận hết lỗi lầm về mình , mong muốn sự tha thứ của Hàn Nguyên Thành .

_ Suốt 16 năm trời từ khi sinh ra , chưa 1 ngày nào ta làm con bé trở nên như vậy , trong khi chúng ta vóc sức tạo nên cho con bé tiếng cười thì cậu lại đi làm cho nó khóc . Thử hỏi , tôi làm sao tin tưởng cậu được nữa đây ? .

_ Con hứa đây là lần đầu và sẽ không có lần sau , mong ba hãy tin con , về phần Hồng Nghi con cũng đã nói rõ với cô ấy , con cũng biết những thứ này cũng là do cô ấy làm , con mong ba mẹ sẽ bỏ chút thời gian để nói chuyện cùng cô ấy , cô ấy thiếu hụt tình thương của 2 người - anh giải thích rõ cho Nguyên Thành biết .

_ Ta ! làm ba làm mẹ , chỉ có thể quản thúc nó tất cả mọi chuyện như trừ trái tim của nó . Ta đã nói , ta tôn trọng quyết định của con ta . Cậu hiểu ý ta chứ . - Hàn Nguyên Thành cũng đã hiểu rõ sự việc vì sao lại như vậy , chỉ tội cô con gái bé bỏng ngay thơ của ông , tình yêu đầu đời lại phải gặp cảnh tình chị duyên em thế này . Thật ông rất nẫu lòng . ông đã cướp mất đi của Hồng Nghi nhiều thứ , nay con bé làm như vậy cũng là để bảo vệ hạnh phúc của mình . Thật sự ôn đã sai , sai rất nặng ,

Đề ông ngồi lại phòng đọc sách , Viên Phúc Khang bước đến phòng của Hồng Nhi gõ cửa . Nhưng lại không thấy động tĩnh , lúc này từ dưới chân cầu thang Nhật Hiền đã đi lên , tay cầm chìa khóa phòng của Hồng Nhi .

_ Cậu biết không ! tôi đã yêu cô gái này ngay từ ngày đầu tiên cô ấy được sinh ra , đến nay tình yêu của tôi đã được 16 năm , tôi luôn hi vọng rằng sẽ có ngày được cô hồi đáp , nhưng tôi đã nhận ra rằng , cô ấy yêu tôi là tình yêu giữa anh trai và em gái , chứ không phải nam nữ , nhưng khi gặp cậu , Hồng Nhi đã có những biểu hiện của tình yêu , tôi biết cậu sẽ là người mang đến hạnh phúc cho Hồng Nhi , nhưng ngày hôm nay khi thấy Hồng Nhi như vậy , tôi thật sự rất căm ghét cậu , Nhưng , chỉ có cậu mới làm Hồng Nhi cười nhiều hơn thế , 1 lần này thôi , tôi tin tưởng cậu 1 lần này thôi , nếu cô ấy lại như vậy , thôi không chắc rằng tôi sẽ cho cậu gặp cô ấy thêm bất kì lần nào nữa . - Nói ra cảm nghĩ của mình cho Viên Phúc Khang nghe , ngay lúc này Anh rút lui nhưng không có nghĩa rằng anh sẽ để cho Phúc Khang yên khi làm cho Hồng Nhi của anh khổ sở thêm như vậy nữa . Nói xong anh cầm lấy tay của Phúc Khang đặc chìa khóa vào tay anh ta , vỗ vào bả vai anh ta rồi quay đầu , đưa tay vào túi quần đi xuống , đi ra ngoài leo lên xe đi về .

Cạch . Tiếng cửa phòng của Hồng Nhi mở . Cô quán tính quay sang phía cửa cứ ngỡ rằng anh Nhật Hiền hay là ba hoặc mẹ nhưng cô lại không biết rằng người mở cửa chính là anh . Anh đóng cửa đi về phía cô , ôm cô vào lòng , cả người run lên vì sợ hãi .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Anh Sai , Tha Cho Anh Đi -

Cô đang ngồi trên giường bị anh ôm nên phản cũng không kịp , chỉ biết là cơ thể to lớn kia đang ôm cô , rung rẩy , cô giờ phút này thật sự yên lòng , rất yên lòng khi được anh ôm , cô không đẩy anh ra , cũng không ôm anh , chỉ để anh ôm , khẽ mỉm cười , đôi mắt to đen láy kia từ từ nhắm lại , nước mắt cứ tuông rơi .

" Anh xin lỗi , lỗi của anh , em hãy tha lỗi cho anh " - anh vừa rung vừa nói . thật sự anh không nghĩ rằng cô sẽ bỏ đi , mọi chuyện nằm ngoài dự tính của anh , giờ đây anh biết mất cô là 1 thứ không thể

Cô không ôm anh , cũng không đẩy anh ra , cô chỉ ngồi im đó để anh ôm , cảm nhận sự run sợ của anh , cô khẽ mỉm cười , nhắm từ từ đôi mắt kia lại nước mắt cô tuông rơi

_ Anh ! - cô nghẹn ngào .

_ Hãy tin anh ! Anh đã sai , em cứ trách cứ mắng , chỉ cần em tha thứ ... theo anh quay về , anh sẽ làm mọi việc vì em , đừng rời xa anh , anh xin em . - một vị giám đốc băng trời nay phải đi cầu xin sự tha thứ của cô người yêu 16 tuổi thật sự không phải là anh .

Cô đã tha thứ ngay từ khi anh mở cửa bước vào , càng tha thứ hơn khi cô nghe thấy lời nhận tội của anh .

_ Hồng Nhi ! Anh vì lúc đó công việc quá nhiều , liên tục 4 ngày không ngủ nên anh rất căng thẳng ... nên ... - anh buông cô ra nhìn cô thành khẩn khai rõ tội lỗi của mình .

_ Em đã luôn tự nói với lòng rằng " Hãy luôn tin anh " - cô nức nghẹn. Cố gắng nói .

_ Anh biết , anh cũng đã biết ai làm việc này . mọi thứ trong tầm nhìn là do Hồng Nghi bắt chợt nắm tay anh ôm lấy anh . - anh kể thêm

_ Chị 2 yêu anh nhiều lắm - cô đau lòng nói ra

_ Anh biết nhưng người anh yêu là em Hàn Hồng Nhi , em là cô gái làm tim anh loạn 1 nhịp ngay từ cái nhìn đầu tiên , là cô gái làm cho anh phải chạy theo em sang đây , là cô gái đầu tiên làm anh cười , và là cô gái đầu tiên anh phải vâng xin , Hồng Nhi à , cuộc đời này , anh chỉ làm những hành động này với mỗi mình em - anh yêu cầu nói ra tâm tui của mình cho cô biết .

Cô không thể nào nói thêm gì , niềm vui này thật sự quá bất ngờ. Cô ôm lấy anh , khóc nhiều hơn vì sung sướng .

_ Hồng Nhi theo anh về em nhé ! - anh ôm cô , hôn lên tóc cô .

_ Um ! - cô gật đầu . Thật sự rất hạnh phúc .

Sau đó anh diu cô xuống lầu , xin lỗi ba mẹ và nói rõ về việc của Hồng Nghi , sau khi anh đi , sẽ có người đưa Hồng Nghi đến , anh đã ra lệnh cho Hồng Nghi nghỉ phép 1 tháng , 1 tháng đó anh muốn gia đình sẽ tâm sự với Hồng Nghi , vì anh hiểu sự mất mát của cô cũng quá lớn . Bản thân anh cũng cảm thấy đôi phần có lỗi .

Từ giả Ba mẹ cô , anh diu cô lên xe , sau đó chạy thẳng ra sân bay , đưa cô về Thượng Hải gấp , vì cô còn phải tiếp tục cho việc học , cô đã nghỉ 2 tuần rồi , bài vở cũng đã trễ quá xa .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Đúng như lời Viên Phúc Khang nói , sau khi anh đưa Hồng Nhi đi thì 1 tiếng sau , một chiếc xe sang trọng màu đen dừng trước cửa nhà họ Hàn , bước xuống xe là 1 cô gái vô cùng xinh đẹp , rất giống với cô gái đi ra trước kia nhưng lại chừng chạc , rành đời , đầy mạnh mẽ .

_ Con chào bà mẹ ! - câu chào có tiếng ba mẹ nhưng sao nghe nó quá xa cách vô cùng lạnh nhạt .

Hồng Linh mẹ của cô vốn đã quen với sự đáng yêu của Hồng Nhi nay lại gặp Hồng Nghi mang hình hài giống nhau nhưng lại khác xa quá khiến bà bị đứng hình , không thể cử động .

_ Con về rồi à ! - giọng nói trầm ấm của Hàn Nguyên Thành nói với con gái mình đầy yêu thương như thể cô đi đâu có mới về chứ không phải là lạnh nhạt

Sau đó ông đi đến nắm tay cô dẫn cô đi vào nhà , bàn tay ấm áp của ông làm cho cõi lòng tự nhủ sẽ không tha thứ cho ông lại cảm thấy êm dịu và ấm áp 1 cách lạ thường , trong tim thức của cô , cô đã nghĩ khi gặp lại ba mẹ cô sẽ chạy đến , ôm , hôn khóc mừng với 2 người nhưng sự thật hiện tại cô lại không làm như vậy , chần phải họ đã gieo nên cô thêm 1 nỗi hận nữa là việc của Hồng Nhi.

Bước vào ngôi nhà 14 năm xa vắng , hoài niệm của cô càng dâng lên , cô nhớ chiếc ghế sofa đó nơi ba thường ngồi ôm cô lên đùi , đọc truyện tranh cổ tích cho cô nghe , nơi chiếc bàn Dương cầm kia , mẹ đã dạy cô đánh những bản nhạc đầy yêu thương.

Tất cả là kỷ niệm đẹp , nó đẹp đến đau lòng người nhớ đến người thương . phía sau cô Hồng Linh dường như đã hoàn hồn lại , đi tới nắm lấy 2 tay cô , vui vẻ , bà thật sự mừng , rất mừng , tấm lòng người mẹ thể hiện rõ trên mặt bà. Trên từng hành động của bà , người phụ nữ luôn từ tốn cẩn thận lại trở nên luống cuống , bất cần . Hành động của bà đều được thu vô trong ánh mắt của cô . Đôi mắt có chút lạnh nhưng lại trở nên ấm áp .

_ Hàn Nhi ! Hàn Nhi ! Con mới chưa , con đói bụng không mẹ nấu đồ cho con ăn nha , Hàn Nhi ! Ôi Hàn Nhi của mẹ - Đúng , cái tên Hàn Nhi là tên của cô chứ không phải của Hồng Nhi , đây mới chính là tên thân mật của cô .

_ Kia bà ! Con nó mới về , bà làm gì vậy , Con nó không kịp trả lời kia . Từ từ thôi - ông thấy bà vui mừng ông cũng mừng vui lây nhưng mà ông có kèm chế .

_ Ở ờ hihi , để mẹ đi pha nước cho con tắm nha - bà vui vẻ đứng dậy , đi về phía nhà tắm

_ Hồng Nghi vào phòng cùng ba - ông nhìn cô , vẻ mặt đầy suy tư .

Cùng ba vào phòng , cô ngồi ở cái ghế trước mặt ba . 2 người nhìn nhau 1 hồi lâu sau , ông mới bắt đầu nói

_ Con muốn đau khổ như vậy hoài sao ? - ông nhẹ nhàng hỏi cô .

_ Sự đau khổ này do ai gây ra ? - cô đối đáp lại .

_ uhm ! ta hiểu , tất cả là do chúng ta . Con gái ,ba mẹ chỉ muốn con sống thật tốt , con sẽ có được tình yêu của đời mình , ba mẹ đã không cho con được tình yêu thời bé , nhưng ba mẹ không muốn con vì chuyện này mà con dẫn dắt mình và đời . - ông nhẹ nhàng giải thích cho cô .

_ Tại sao phải là con ? Hơi ấm gia đình ? Vị hôn phu ? Tất cả những thứ đó là của con mà , vì sao ba mẹ lại cướp đi những thứ đó của con , vì sao lại là Hồng Nhi , Tại sao ? - cô lúc này không còn bình tĩnh nữa , cô quát to .

_ Chuyện con phải rời nhà đi là do quyền lợi gia tộc , con là đứa cháu nội đầu tiên , và cũng là người thừa kế gia tộc cho nên ta cho con đi , cũng vì muốn con có được cuộc sống xung sướng sau này . Còn về việc Viên Phúc Khang và Hồng Nhi , đó là chuyện ngoài ý muốn - Ba cô vẻ mặt đầy sầu thảm .

_ Con không cần đồng tài sản đó , con chỉ muốn Viên Phúc Khang , con chỉ muốn anh ấy , con xin ba , con xin ba mà huhuhuhu - cô quỳ xuống cầu xin cho tình yêu của cô .

_ Con gái ! Viên Phúc Khang cậu ấy yêu Hồng Nhi . Con gái à ! Hãy nghe lời ba , đừng tự mình làm đau khổ thêm , hãy nhìn nhận sự thật , thế giới bên ngoài kia , sẽ có 1 chàng trai yêu con hơn cả con yêu Viên Phúc Khang , hãy để cho ba mẹ bù đắp lại tình yêu cho con , ba rất đau lòng khi thấy con như vậy , con gái à , đừng như vậy , - ông cũng ngồi xuống van xin cô .

_ Đừng hành hạ bản thân mình nữa con gái à . Ba là người có lỗi , tất cả là lỗi tại ba , con có trách hãy trách ba , Hồng Nhi nó là 1 đứa đáng yêu, nó không biết gì , con hãy hiểu cho ba và em con nhé - Ba tiếp lời với cô .

_ Con phải làm sao đây ? Ba nói đi con phải làm sao đây ? huhuhu con yêu anh ấy. Dù anh ấy có lạnh nhạt thế nào với con , con vẫn yêu anh ấy ba à , con phải làm sao đây huhuhuhu - cô ôm ba , nói hết lòng mình .

_ Con gái tội nghiệp của ba ! Huhuhuhu - ông cũng ôm cô khóc nức nở .

Bên ngoài này Hồng Linh cũng đã khóc nước mắt không ngừng , bà đã nghe hết mọi việc , tội nghiệp cho đứa con gái bé bỏng của bà , phải làm gì để bù đắp cho con bé đây .

Sau 1 hồi khóc lóc ôm nhau , cuối cùng họ cũng đã ngưng khóc , cùng nhau dùng cơm tối , cô đã có lại cảm giác gia đình ấm cúng cách đây 14 năm , chỉ có cô , và ba mẹ , tiếng cười tràn đầy trong nhà .

Đêm tối 1 mình cô trong căn phòng của cô cách đây 14 năm , cô rất vui . nhưng lại rất đau khi nghe ba cô nói . Thật sự cô phải từ bỏ anh sao ? Cô đã yêu anh khi vừa được ba mẹ cho xem hình . tình yêu đầu tiên 14 năm ,nhưng giờ đây cô phải làm sao đây . Mọi chuyện cứ thế mà chấp nhận sao ? Lòng cô giờ đây rối bời , cô nên thế nào đây ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trở Về - Tuyên Chiến

Sau khi trở về biệt thự của Viên gia , trước cửa Viên Phúc Hạo đã đứng trước cửa chào đón cô . Ông thấy cô gái nhỏ đã quay trở về , sắc người cũng tươi tỉnh hơn rồi. Thật quả là đúng theo như dự tính của ông . Để cô đi , mọi chuyện sẽ sáng tỏ . Trong lòng ông cũng đã thầm chấp nhận cô thiên sứ bé nhỏ này là con dâu của Viên gia , dù tuổi tác 2 người có chênh lệch nhau khá lớn nhưng , tình yêu đối với ông là không phân biệt tuổi tác . Dù rằng Hồng Nghi cũng rất xinh đẹp , đậm tố chất làm dâu của 1 gia tộc giàu có , nhưng nếu so với A Khang nhà ông thì có vẻ không được hòa hợp cho lắm .

_ Nào ! Đói bụng rồi ha ? Vào nhà vào nhà đi , Quấn gia Lâm đã chuẩn bị những món con thích rồi đó . - ông nhẹ nhàng đón lấy cô , sau đó nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay cô dẫn vào bên trong.

_ Con xin lỗi , đã làm ba lo lắng huhuhuhu - cô thấy được tình yêu thương của Viên Phúc Hạo dành cho mình dù cô chỉ là ở đây thôi chưa danh chính ngôn thuận nhưng mà ông đã coi cô như con gái ruột của mình . Cô thật sự thấy rất hạnh phúc .

_ Ngoan ! Đừng khóc - anh từ phía sau vỗ nhẹ lấy đầu của cô , dịu dàng .

Bữa cơm đoàn tụ xé chiều cũng đã kết thúc trong tiếng cười của cả ba người , sau khi được anh đưa lên phòng , bảo cô nghỉ ngơi sau đó đi ra ngoài vào thư phòng có 1 số việc . Cô bên này mắt mở to , không thể ngủ , rồi cô chợt nhớ đến phải gọi điện thoại cho ba mẹ . Con ngồi dậy lấy điện thoại đi động của mình ra nhấn nhanh 1 số ; nhưng thật lãng khi điện thoại cô hết pin , mới nghe 1 tiếng reng đã tắt nguồn .

Không còn cách nào khác , cô quay lại cái bàn gỗ đầu giường , nơi có để 1 chiếc điện thoại rất đẹp , rất sang trọng , cô nhìn nó " mình nói bằng tiếng Việt mà , đâu ai hiểu hìhìhì " suy nghĩ mẹ mãnh thoáng qua trong đầu cô ; liền nhanh chóng chụp lấy điện thoại quay nhanh số quen thuộc .

Sau 3 tiếng reng cuối cùng đầu bên kia cũng bắt máy , cô cười lớn tỉnh la lên nhưng người bắt máy không phải ba hay là mẹ mà là giọng nữ trầm . Cô liền suy nghĩ đến lời nói của A Khang là cho chị mình nghỉ phép 1 tháng nên ngây ngô cười " Chị 2 "

_ Uhm ! Hồng Nhi đó hả ? - Giọng nữ bên này thanh âm khá trầm , có vẻ trạng thái không được vui vẻ cho lắm .

_ Dạ dạ ! Em gọi điện báo cho mọi người biết là em đã đến nơi an toàn , không rụng bất kì cọng tóc nào hé hé hé ! - cô bé vui mừng thông báo .

_ Con bé ngốc này ! - nghe giọng nói vui vẻ của Hồng Nhi , Hồng Nghi có chút buồn rầu vì sao cô bé này lại quá ngây thơ , dù sao cô vẫn là tình địch với nó mà.

_ Hi chị 2 , ba mẹ đâu rồi ? - vẫn cứ ngây thơ .

_ Ba mẹ đã ra ngoài , chỉ còn lại chị ! - giọng nói lạnh lùng .

_ À dạ ! Vậy chị 2 nghỉ ngơi đi , khi ba mẹ về chị 2 nhớ báo với ba mẹ giúp em 1 tiếng nhé , có thời gian rảnh em sẽ gọi lại sau .

_ Uhm ! Hồng Nhi - người chị này có vẻ bất mãn với sự vui vẻ , ngây ngô của cô em , trong khi cô thì đang như trong đầu sôi lửa bỏng .

_ Dạ chị 2 ! - giọng nói êm dịu đến tên người của cô khiến người nghe đang tức giận cũng phải siêu lòng .

_ Em ! Đừng giả ngốc nữa , chị phát ón với bộ dạng giả ngốc này của em rồi ! 1 tháng đây chị sẽ không làm phiền 2 người , cứ tận hưởng vui vẻ đi , nhưng sau 1 tháng chị trở lại , chị quyết định tuyên chiến với em . Hãy chuẩn bị tinh thần đi em gái của chị ! Mọi thứ em cướp của chị . 1 tháng sau chị sẽ dành lại tất cả . Em thật sự không biết nhục khi dành hôn phu của chị mình à ! thật là đáng khinh thường - Hồng Nghi chuyển đổi sắc thái , nhếch môi tuyên chiến rõ ràng cùng với em gái của mình

_ Chị 2 ! - nghe rõ từng câu từng lời của Hồng Nghi nói , Hồng Nhi sắc mặt tái nhợt , tiếng tút tút trong điện thoại đã ngân vang khá lâu nhưng Hồng Nhi vẫn chưa định thần lại .

Người chị mà cô vừa nhận lại , cô suy nghĩ sẽ 1 lòng yêu thương chị để bù đắp lại những tháng ngày qua chị em xa cách , nhưng rồi đây là lần thứ 2 chị cô tuyên chiến với cô , chị không phải dành đi chỉ mỗi mình A Khang mà ý rằng sẽ dành lại tất cả . Cô ngăn người gạt điện thoại lên rồi nằm vật ra giường , ánh mắt thật sự buồn não có chút ngáng lệ bởi những lời lẽ chua xót kia . Không lẽ cô thật sự là người không biết nhục sao ? Cướp mọi thứ của chị còn thần nhiên tươi cười trước mặt chị ấy .

Nước mắt cô rơi ra . Làm sao đây , cô yêu Khang nhưng cũng yêu cả gia đình của cô , nhưng sự tồn tại của cô đã cướp đi của chị gái cô , vậy có nghĩa là cô là người mang đến xui xẻo ư ? . cô cứ thế khóc trong suy nghĩ rồi bời cho đến khi thiếp đi .

Ở thư phòng , ánh mắt của 1 bóng đen cũng đã chuyển đổi , vốn định gọi quản gia pha cho anh ly trà , nhưng lại tình cờ nghe được hết cuộc đối thoại của 2 người . Anh cảm thấy may mắn khi mình học Tiếng Việt kịp thời , để biết được ý đồ của Hồng Nghi , và tâm trạng đau lòng của Hồng Nhi .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Ánh sáng ban mai lại đến ! Chiếu vào căn phòng nơi một mỹ nữ đang nằm co người , ánh sáng chiếu vào mắt cô nhưng đang bảo " Sáng rồi dậy thôi " . Hồng Nhi khẽ nhủ mầy , ứng mình , do hôm qua buồn bã khóc đến ngủ đi , mà Phúc Khang lại không về phòng nên không ai chỉnh lại tư thế cho cô . Thành ra giờ đây người cô cực kì dễ oải , mệt mỏi . Ráng ngồi dậy với đống xương cốt ra rồi , VSCN , sau đó cô đi xuống lầu , chỉ thấy Viên lão gia ngồi đó vừa ăn vừa đọc báo .

Nét mặt cô có chút vui , liền thói quen chạy lại chào buổi sang bằng nụ hôn 3 tiếng " Ba ba ba " , Viên lão gia khá hài lòng với con dâu tương lai này , khẽ cười , sau đó xếp tờ báo đang đọc lại nhẹ nhàng chỉ vào phần ăn sáng của cô " Ăn đi ! " .

Cô vui vẻ gật đầu , sau đó chuẩn bị cầm đĩa lên thì chợt nhìn xung quanh , Viên lão gia hiểu ý " Tên tiểu tử thói đó đã đi từ sáng sớm rồi , con ăn xong

cũng chuẩn bị đồ đi học đi " .

Cô không nói gì chỉ gật đầu , tâm trạng đang không tốt , chỉ nghĩ sáng sớm gặp được anh thì tâm tình cũng sẽ vui hơn được tí , nhưng nào ngờ anh lại đi trước khi trời mọc rồi . .

Nghỉ học 2 tuần với lý do , Đi biểu diễn ở nước ngoài , cho nên khi cô trở lại , các bạn cùng lớp có phần kích động , các ánh mắt xem thường cô cũng đã biến mất , 2 tuần cô không có ở trường cũng đã êm đi câu chuyện Khăn mui xoa của Lãnh Xuân Phong , nên cô thấy thoải mái hơn rồi .

Hôm nay tiết học kết thúc sớm đến 2 tiếng , đang toan tính sẽ trốn đi đâu đó , nhưng khi cô bước ra cổng trường liền thấy chiếc xe thể thao kia , cùng người con trai 1m90 đang bỏ tay vô túi quần đứng tựa vào xe , tạo nên 1 phong thái cực kì hoàng tử , cực kì chói mắt , cô vừa nhìn thấy bóng người ngược lên nhìn cô , thật sự vui mừng đến không tưởng .

Nhưng ? Làm sao để chen vào đám đông đang vây quanh anh đây ? , ôi tình hình lại như lúc ở công viên Đầm Sen rồi . Cô không biết phải làm gì , đứng đó tay ôm cặp , miệng mím lại , mắt long lanh cầu cứu anh . Anh bị đánh về mèo neho này của cô , thật không thể kềm lòng , liền đứng dậy , xải bước đi , đám nữ sinh như bị ma nhập , đứng gian ra tạo thành 1 đường thẳng , dẫn anh đến phía cô .

_ Bào bối ! Học xong rồi à . Về thôi - anh bước lại gần cô , tay bỏ ra khỏi túi quần , quay phải vén lấy tóc cô . , tay trái túm lấy cặp của cô .

_ Á ! Sao anh lại ở đây ? - cô mặc kệ đám đông kia , hỏi anh ngây ngốc .

_ Vì anh muốn rớt em . trả lời câu hỏi của cô không chút e ngại , sau đó nắm tay cô đi về phía xe ,

Tiếng nữ hò hét với những cử chỉ hành động của anh , chỉ 1 phút mới đây , anh lạnh lùng , không nỡ lấy 1 nụ cười trước mặt họ nhưng sau đó 1 phút , anh lại cực kì dịu dàng với cô bạn học kia . Đám nữ ganh tỵ nhưng lại rất ngưỡng mộ với vô . 1 số bạn nữ còn trách mắng bạn trai mình sao không được như anh ấy . Họ đã làm náo loạn cả sân trường trong vòng 5 phút . Ở 1 tầng sân thượng có đôi bàn tay đang siết chặt trước màn kịch cực kì lãng mạn vừa rồi , giữa sân trường 6 thực nữ xinh đẹp quý phái cũng đang đầu nóng lửa to , cô nghĩ có 2 tuần sau đó quay lại với màn diễn vừa rồi thật sự rất làm cho người ta mau ghét .

_ Anh ! Anh làm vậy . Sao mai em dám đến trường - cô nhìn gương chiếu hậu thấy được sắc mặt của Mạc Y Như đang căm giận kia .

_ Sao không dám ? Anh đã đóng học phí cho em đến khi tốt nghiệp . Ai dám đuổi em ? - anh nhíu mày không vui , khó khăn lắm anh mới sắp xếp hết công việc , biết cô sẽ về sớm 2 tiếng nên anh cố tình đến . Nhưng lại nhận lấy ánh mắt không ưng thuận của cô .

_ Không ai dám . chỉ là bạn học - cô không dám nói với anh rằng cô bị bắt nạt .

_ Người phụ nữ của anh ! Người nào dám phê bình chắc chắn không có rác để nhặt . Người nào dám đánh thì chắc chắn không có đất để chôn . - Anh lạnh giọng , quy quyền sở hữu .

_ Khang , anh thật sự Lãnh Khốc và là 1 tân băng rất lớn đó - cô đã cảm thấy sợ với lời tuyên bố của anh .

_ Tầng băng lớn của anh chẳng phải đang được mặt trời của em chiếu sáng làm tan chảy hay sao ? - anh trêu đùa cô để làm xua đi cái không khí căng thẳng này .

_ Em chỉ toàn mang lại xui xẻo và phiền phức cho anh và cả chị 2 - cô cuối mặt xuống thật buồn bã .

_ Lỗi không phải do em , em là may mắn mà anh có được . Anh không quan tâm em có lỗi với ai nhưng đừng làm việc có lỗi với anh là được rồi - anh lạnh giọng trả lời .

_ Á ! Làm việc có lỗi với anh ? Việc gì ? - từ khi biết nhau đến giờ . Cô chưa hề làm gì sai với lương tâm sao anh lại nói vậy .

_ Còn không nhận , lỗi của em vừa gây ra là dám lấy cặp trái tim em ngay từ lần đầu gặp , rồi lại bỏ anh mà đi không nói 1 lời và thứ ba là - giọng anh vốn trầm nhưng câu cuối vang trầm , càng tà mị hơn .

_ Thứ ba ? Là gì ? - ngờ ngác hỏi anh .

_ Là là em thật sự rất ngon . Nhưng anh chỉ có thể nhìn , và tắm nước lạnh - Anh nhúng vai xem như chuyện bình thường .

_ Á ! Cái này do anh , anh mà ăn em bây giờ , là bóc lột không dưới 10 cuốn đầu nè - cô bĩu môi trước câu nói bá đạo của anh , vẻ mặt của cô cũng ửng hồng hàm ý của anh .

_ Đó , nếu em xin sớm hơn tí , thì giờ anh đâu phải cố nhịn như vậy , thật là buồn . Không ai hiểu cho- anh giờ giọng kêu gào .

_ Vậy chị 2 đã dư thừa tuổi , thân hình lại hấp dẫn cực kì , anh mau mau chon chị ấy đi . Để khoảng phải dằn vặt nữa . - cô xấu hổ , tức giận .

_ So với cô ấy . Em ngon hơn nhiều - lòng anh lúc này còn hơn cả hủ mật ong , hạnh phúc khi thấy cô đang ghen với chị mình .

_ Vậy là anh đã ăn chị em rồi ? hả ? Đồ đáng ghét , đòi bệnh hoạn - cô nghe anh nói liêng bắt bẻ , dùng tay nhéo hông anh , dù chỉ nhéo được 1 miếng da mỏng do thịt anh lại quá săn chắc , thân hình chuẩn hơn siêu mẫu mà thì mở thừa đầu ra để cô nhéo .

_ Á ! Không, anh thề , anh chỉ biết mình em - dù biết cô nhéo không bằng con kiến cắn nhưng anh vẫn làm ra vẻ cho cô vui lòng .

Hài lòng với câu trả lời của anh , cô cười lớn , quên đi những chuyện không vui từ tối qua tới giờ. Trong xe 2 người cười nói vui vẻ , như cả thế giới này chỉ còn có 2 người .

_

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Leo Núi Cùng Trường . (1)

Hằng năm các trường trong nước từ mẫu giáo đến đại học đều có những chuyến ngoại khóa dành cho các học sinh , sinh viên của mình , trường của cô cũng không ngoại lệ . Cô hào hứng cầm tờ giấy đi về nhà sau 1 ngày học tập . về đến nhà , Viên Phúc Khang vẫn chưa đi làm về , chỉ có Viên lão gia đang ngồi trước sảnh lớn cất những chậu kiểng bon-sai của ông . Cô chạy u vào , trên tay còn cầm tờ giấy .

_ Ba ! ba con học mới về , ba ơi ba xem này trường con tổ chức đi ngoại khóa , những địa điểm tham quan trên này thật sự rất hấp dẫn . Ba ơi ! Con được đi không ? - cô hào hứng nói , nũng nịu .

_ Được được ! Con thích thì đi , nhưng mà phải hỏi ý của A Khang đã , xem nó có đồng ý không ? - ông đỡ đầu ngoan với cô .

_ Dạ , Khang về con sẽ xin phép hihi - cô hào hứng đến không tả .

Đi lên lầu , tắm rửa thoải mái sau 1 ngày ở trường mệt mỏi , lúc cô đi xuống thì anh cũng về đến nhà . Cô vui mừng chạy xuống nhưng lại chạy lên để lấy tờ giấy . Anh thấy cô đang vui mừng chạy xuống đón mình nhưng lại quay đầu chạy lên có vẻ khó hiểu , trong lòng anh có chút giận khi thấy hành động của cô . Từ trong phòng chụp lấy tờ giấy đăng ký ngoại khóa , cô vui vẻ chạy ra ngoài thì Âm , cô va vào 1 bức tường , à không đó là anh . Đôi tay anh ôm lấy eo cô , nhìn cô với vẻ tức giận .

Anh nâng cô lên , hun cô 1 cách hung hăng như đang trừng phạt hành động vừa rồi của cô dám thấy anh quay lưng bỏ chạy , đôi môi hoàn mỹ của anh tham lam chiếm lấy môi mềm mại thơm tho của cô , anh không để cô phản ứng nhiều , ôm lấy cô vào lòng . Đến khi cô cũng đỡ không thể phản ứng lại với anh vì không thể thở được nữa thì anh mới buông tha . Tiếng thở dồn dập lấy lại không khí của 2 người , hơi thở nóng ẩm phả vào mặt nhau đầy kích thích .

_ Vì sao bỏ chạy ? - anh nhìn cô si mê .

_ Ứm ! người ta quên đồ , muốn lấy cái này cho anh coi mà - cô vì bị anh trừng phạt oan uổng nên có phần thoáng mếu máo .

_ Thứ gì ? còn quan trọng hơn anh ? - không có gì quan trọng hơn anh cả .

_ Là cái này nè , trường em 1 năm chỉ tổ chức cho học sinh đi 1 lần , mà chuyến đi này rất có ý nghĩa nè , để học tập nè , vừa để giao lưu gắn kết tình bạn của lớp nữa đó . - cô nói luyên thuyên , hào hứng cực kì , không hề nhìn đến sắc mặt của ai kia đã đen mặt rồi .

_ Không cho đi - Anh là rất ích kỷ , nghe đến học tập anh không nói nhưng mà giao lưu gắn kết thì chắc chắn không được , bảo bối của anh dù đi học có làm thành lọ lem nhưng mà nếu để sơ xuất người khác thấy được cô là 1 thiên thần thì chắc chắn không được .

_ Á ! Cho đi đi mà Khang , em sẽ ngoan , em hứa , sẽ không tiếp xúc với con trai , em hứa mà , Khang ! - Cô nũng nịu , ôm lấy cổ anh , lắc qua lắc lại . về mặt cực kì đáng yêu .

_ Bao lâu ? - anh thật không cảm lòng .

_ 3 ngày 2 đêm - cô biết anh đã siêu lòng rồi

_ Ban ngày có thể tham gia các hoạt động , ban đêm phải trở về ngủ với anh - Anh thật bá đạo.

_ Á ! đi xa lắm , sao trở về , và lại buổi tối có hoạt động lửa trại , múa dân vũ , múa khiêu vũ , Hằng năm các trường trong nước từ mẫu giáo đến đại học đều có những chuyến ngoại khóa dành cho các học sinh , sinh viên của mình , trường của cô cũng không ngoại lệ . Cô hào hứng cầm tờ giấy đi về nhà sau 1 ngày học tập . về đến nhà , Viên Phúc Khang vẫn chưa đi làm về , chỉ có Viên lão gia đang ngồi trước sảnh lớn cất những chậu kiểng bon-sai của ông . Cô chạy u vào , trên tay còn cầm tờ giấy .

_ Ba ! ba con học mới về , ba ơi ba xem này trường con tổ chức đi ngoại khóa , những địa điểm tham quan trên này thật sự rất hấp dẫn . Ba ơi ! Con

được đi không ? - cô hào hứng nói , nũng nịu .

_ Được được ! Con thích thì đi , nhưng mà phải hỏi ý của A Khang đã , xem nó có đồng ý không ? - ông đồ đầu ngoan với cô .

_ Dạ , Khang về con sẽ xin phép hihi - cô hào hứng đến không tả .

Đi lên lầu , tắm rửa thoải mái sau 1 ngày ở trường mệt mỏi , lúc cô đi xuống thì anh cũng về đến nhà . Cô vui mừng chạy xuống nhưng lại chạy lên để lấy tờ giấy . Anh thấy cô đang vui mừng chạy xuống đón mình nhưng lại quay đầu chạy lên có vẻ khó hiểu , trong lòng anh có chút giận khi thấy hành động của cô . Từ trong phòng chụp lấy tờ giấy đăng ký ngoại khóa , cô vui vẻ chạy ra ngoài thì Âm , cô va vào 1 bức tường , à không đó là anh . Đôi tay anh ôm lấy eo cô , nhìn cô với vẻ tức giận .

Anh nâng cô lên , hôn cô 1 cách hung hăng như đang trừng phạt hành động vừa rồi của cô dám thấy anh quay lưng bỏ chạy , đôi môi hoàn mỹ của anh tham lam chiếm lấy môi mềm mại thơm tho của cô , anh không để cô phản ứng nhiều , ôm lấy cô vào lòng . Đến khi cô cứng đờ không thể phản ứng lại với anh vì không thể thở được nữa thì anh mới buông tha . Tiếng thở dồn dập lấy lại không khí của 2 người , hơi thở nóng ẩm phả vào mặt nhau đầy kích thích .

_ Vì sao bỏ chạy ? - anh nhìn cô si mê .

_ Ứm ! người ta quên đồ , muốn lấy cái này cho anh coi mà - cô vì bị anh trừng phạt oan uổng nên có phần thoáng mếu máo .

_ Thứ gì ? còn quan trọng hơn anh ? - không có gì quan trọng hơn anh cả .

_ Là cái này nè , trường em 1 năm chỉ tổ chức cho học sinh đi 1 lần , rất hay nè , để học hỏi , đi thực tế , còn để giao lưu , gắn kết tình thân bạn bè với nhau nữa . Khang ! Cho em đi nè - cô làm nũng với anh , lắc qua lắc lại , cặp mắt cừu con long lanh long lánh .

_ Không cho đi ! - nếu học tập anh không cấm , nhưng còn có cả giao lưu , tất nhiên là con trai sẽ có , ngày thường bảo bối của anh già lẹm đến trường , nay cho đi như vậy , nếu lỡ sơ xuất để bọn đó phát hiện cô là 1 thiên thần thì bọn họ sẽ cướp mất cô . Không được , không được .

_ Khang ! Ứ ... Khang em hứa em sẽ ngoan , em hứa mà , cho em đi đi , mọi người trong lớp nói , buổi tối có hoạt động lửa trại , múa dân vũ nè , khiêu vũ nữa , rất thú vị , ở Việt Nam không có cái này , Em rất muốn đi , Khang ,Khang Khang ơi! - Cô hạ chiu cuối , làm nũng mạnh hơn , chủ động hôn lấy anh , ôm cổ anh .

Con cừu nhỏ này , ngày thường anh ôm thì xấu hổ , vậy mà chỉ vì 1 chuyến đi chơi cô lại chủ động như vậy , thật hết cách . " Bao lâu ? " anh cuối xuống hôn đáp trả .

_ 3 ngày 2 đêm ! - cô biết cô đã được đồng ý liền hưng phấn hơn .

_ Được , Sáng tham gia hoạt động tập thể , tối về ngủ cùng anh - Anh lãnh khốc vẫn là lãnh khốc .

_ Khang à ! nơi tham quan rất xa , làm sao có thể ... ! - cô muốn được ngủ cùng các bạn , nói chuyện phiếm của con gái . nhưng bị anh cản mất rồi .

_ Nơi em tham quan , có khách sạn của công ty , tối em sẽ ở đó ngủ cùng em ! - anh liếc nhìn tờ giấy thấy địa điểm tham quan , biết được nơi đó có khách sạn 5 của nhà anh thành lập , rất nổi tiếng .

_ Vậy còn lửa trại ? - cô ảm ức , nếu tối về ngủ với anh như vậy thì lửa trại còn gì nữa .

_ Sẽ được tham gia . - Anh lạnh giọng khi thấy cô thật sự mê lửa trại đến quên anh .

_ Thật không ? - cô sáng mắt khi nghe anh nói .

_ Tất nhiên , với sự kiểm soát của anh - anh thật không dễ dàng gì cho cô tham gia , chỉ có dưới sự kiểm soát của anh mới được .

_ À được ! - Cô biết không thể nào cãi anh , nếu muốn được đi thì cô phải ngoan ngoãn trả lời , vì sự độc tài , lãnh khốc của anh rất cao .

_ Ngoan ! Ăn cơm - Thấy cô ngoan ngoãn như vậy anh cũng yên tâm , liền thả cô xuống bảo cô xuống nhà , còn anh tắm rồi xuống sau .

Bữa cơm rất vui vẻ , sắc mặt và trạng thái của Hồng Nhi đang ở mức tuyệt vời nhất , cô không ngừng cười . Anh vừa ăn vừa nhìn cô , tay gấp thức ăn cho cô , trong đầu nghĩ " Con cừu nhỏ này , được đi chơi vui đến thế sao ? Đi chơi với anh có vui như vậy không ? " , anh ảo não . Sau bữa ăn , anh lên phòng làm việc , kế bên là cái bàn của cô được anh sắp để cô ngồi học bài , có việc gì không biết có thể hỏi anh . Thật sự anh quá chu đáo , quá cưng chiều cô .

_ Khang ! Nếu không có em , anh và chị 2 sẽ kết hôn đúng không ? - cô đang làm bài tập , thì chợt nhớ đến những gì chị 2 nói vào tối hôm qua , cô mở miệng hỏi thử anh thế nào .

_ Không biết ! - Anh đang đọc tài liệu , nghe cô hỏi , anh hiểu được vấn đề , nhưng lại trả lời thoáng qua .

_ Vậy chắc chắn là sẽ lấy rồi đúng không ? - đôi mắt cô nhú lại , ánh mắt khá buồn bã ,

_ Chấn phải là gì đã có em sao ? - anh bỏ sắp tài liệu xuống , để tay trước bụng , ngã người dựa vào ghế , có ý muốn xem phản ứng ghen của cô ra sao .

_ Em hỏi rằng nếu không có em ? - cô gắng hỏi lại , khi thấy anh không trả lời đúng trọng tâm của mình .

_ Hồng Nghi đã nói gì với em ? -Anh nhún mày vì biết cô đầu anh .

_ Không có ! Em chỉ cảm thấy bản thân thật xấu xa khi ... khi ... đi yêu vị hôn phu của chị mình - ánh mắt cô trừng xuống , tâm tư của cô .

_ Mọi chuyện đều do duyên số , em sinh ra là của anh . - anh khẳng định cô thuộc về quyền của mình .

Nghe được câu nói nói , Hồng Nghi có chút an tâm , ấm áp trong cõi lòng . Sau đó cô tập trung vào bài tập anh lại xem tiếp tài liệu , tới đó 2 người ôm nhau ngủ như một thói quen không thể bỏ .

Cuối cùng cũng đã 1 tuần trôi qua , buổi ngoại khóa mong đợi của cô cũng đã đến , tới đó cô không thể ngủ được , làm hại luôn cả người kế bên , cô cứ xoay đi xoay lại , leo xuống giường rồi lại leo lên , nhìn đồng hồ lại nhắm mắt . Anh có chút tức giận khi cô chỉ lo ngoại khóa mà không lo ngủ . Nói thẳng ra là cô thức trắng đêm . Anh không đưa cô đến trường được vì phải tham gia buổi họp rất quan trọng nên đã để tài xế đưa cô đến trường , hẹn gặp cô vào buổi tối .

Hoạt động ngoại khóa của trường rất được chào đón , hầu như tất cả mọi học sinh của trường đều tham gia không bỏ sót 1 ai . Cô hưng phấn đi đến chỗ xếp hàng của lớp , vui vẻ cùng ba người bạn , Nói chuyện với Lâm Lang không ngớt . Đến khi được sắp xếp lên xe , định vị chỗ ngồi , nhìn ra cửa sổ , đợi Lâm Lang đi vệ sinh lên sau đó ngồi chung để tám chuyện , cô nhìn khung cảnh ngoài xe , nhìn mọi người rất náo nhiệt với ngày hôm nay trong lòng thật sự rất vui , cô không hề để ý đến rằng kế bên cô , 1 bóng người đã ngồi vào , cô cứ tưởng Lâm Lang , đến khi cô quay qua thì bất động 5 giây .

Lãnh Xuân Phong đang ngồi kế cô , 2 tay khoanh trước ngực , mắt nhìn về phía trước , cả xe nhón nháo lên , những bạn nữ đã như thân thiện với cô hơn nhưng với sự kiện này thật sự họ lại bắt đầu khơi dậy lòng ghen ghét nữa rồi .

_ Sao ? sao anh lại ngồi đây ? - cô khôi phục lại trạng thái cực kì , và tỉnh hơn bao giờ hết .

_ Xe lớp tôi hết chỗ , nên tôi đi qua xe này . - anh thản nhiên nói .

_ Nhưng mà chỗ này đã có bạn tôi ngồi - Cô phản kháng .

_ Bây giờ đã có người ngồi - Lãnh thiếu gia vẫn nhìn về phía trước .

_ Lãnh hội trưởng à ! Chuyện lần trước chỉ vì cái khăn thôi mà tôi rất khổ rồi , anh mà ngồi đây thì tháng ngày tới đây của tôi sẽ thế nào ? - cô cực kì tức giận .

_ Sẽ không ai dám nữa - anh bình thản nhìn qua cô .nói khá lớn đến cả xe cũng nghe thấy .

Cô ngăn người , lúc này Lâm Lang từ ngoài đi lên xe , trợn tròn mắt khi thấy chỗ của mình ngồi đã bị Lãnh Xuân Phong ngồi , càng khó tin hơn là anh ta lại ngồi rất thản nhiên dưới ánh mắt của mọi người . Hồng Nghi nhướn người lên cầu cứu Lâm Lang , nhưng cô bạn thân này đã bị ánh mắt sắc bén của Lãnh thiếu gia làm cho tê liệt nên đã lắp bắp ra hiệu cho Hồng Nghi cứ ở yên đó , không thì mạng sống không biết có giữ được không .

Hồng Nghi uất ức , cô khá sợ nếu như Khang của cô biết được hiện tại cô đang ngồi kế 1 người con trai khác thì sẽ như thế nào ? Trời đang sáng sẽ bị kéo mây đen mặt . cô nhăn nhó , khó chịu , không tìm ra được cách giải quyết . Lúc này Lãnh Xuân Phong mới quay qua nhìn cô , khả nhếch môi khi thấy bộ dạng xấu hổ cực đáng yêu của cô .

_ Vì sao lại cãi trâng - giọng nói khá lạnh của Xuân Phong

_ Cãi trâng gì ? - Đang suy nghĩ mong lung , bị tiếng nói của Lãnh Xuân Phong kéo cô lại , ngây người .

_ Cô thật sự không có lợm thợm giống vậy - hần nhẹ nhàng nói .

_ Á ! chỉ là không muốn bị dòm ngó - cô đã hiểu ý hần , nên đã nhỏ giọng

Hần đã hiểu ý cô , nên đã im lặng , lấy tai phone ra nghe nhạc , để mặt cô nhìn ra ngoài cửa sổ , đầu dựa vào ghế hết sức buồn rầu . Sự im lặng của 2 người khiến cho các nữ trong lớp không khỏi tò mò . , Đã có người tình báo cho Lam Khả Uyên đang ngồi trên chiếc xe sau về sự việc này , lửa của cô toát ra muốn thiêu rụi cả cái xe .

Sau 1 chặn đường dài cuối cùng cũng đến nơi , cô bước xuống xe , cảm thấy rất vui vẻ , bỏ mặt cho ánh mắt dòm dèm của đám nữ sinh kia , cô đi tìm Lâm Lang , 2 người nắm tay nhau đến chỗ tập trung , sau đó được giáo viên phân phối mọi người đi theo từng nhóm trực tự . cô cùng Lâm Lang nắm tay nhau đi rất vui vẻ , cười cười nói nói , phía trước cô cách 4 người là Lãnh Xuân Phong đi trước cùng 3 bằng hữu của hần , phía sau cô cách 3 người nữa là nhóm tiểu thư của Lam Khả Uyên .

Hồng Nghi cười đùa vui vẻ với Lâm Lang , nào biết được , phía sau mình đang có 1 đám người mưu tính muốn cướp đi mạng sống của cô . Đi được 1 chặn khá xa , mọi người mệt muốn xỉu , ngồi nghỉ ngơi , gần đó có con suối mát , Lâm Lang phát hiện được , liền bảo Hồng Nghi cùng đi lấy nước mát rửa

mặt cho sáng khoai , thấy được 2 cô gái đó đã tách đàn , thời cơ đã tới , Lam Khả Uyên ra lệnh cho 2 nữ đứng ngoài canh , còn cô và đám người còn lại đi vào theo sau 2 con mồi .

Thiên nhiên bao la , không chút bụi bẩn , nước suối mát đến tê người , Hồng Nhi cực kì thích thú , luống cuống ngồi xuống rửa tay chân , tháo cặp kính ra để rửa mặt , tóc do dài quá cũng đã ướt 1 phần , nên cô đã tháo bím sam của mình ra , để tóc khô tí rồi buộc lại . Lâm Lang ở kế bên lúc này mới phát hiện , cô bạn mới thân ngày ngày đi học bình thường , nay tháo kính ra , tóc sam ngố xòa ra mới phát hiện cô ấy là 1 thiên thần , lòng của Lâm Lang dù là nữ nhi như nhau nhưng không khỏi dao động với vẻ đẹp .

_ Chà chà ! Ở nơi đây thật sự rất đẹp ! - giọng nói chanh chua vang từ đằng sau tới .

Lúc này Hồng Nhi và Lâm Lang giật mình quay người lại thì thấy đám người của Lam Khả Uyên đang đằng sau , khuôn mặt có nét cười khinh bỉ , gương mặt sang chảnh khinh người . Nhưng cách Hồng Nhi giật mình quay qua nhìn Lam Khả Uyên vẫn không bằng cách Lam Khả Uyên vừa nhìn thấy cô , lòng của Khả Uyên dao động " Cô gái này ? là ai ? không phải lúc này thấy con tiện nhân đó vào đây sao ? Sao lại có 1 cô gái xinh đẹp tuyệt trần thế này " Lam tiểu thư cùng đám người kia thật sự 10s bất động .

Thấy bọn tiểu thư nhà giàu gây rối kia , Lâm Lang tức giận đứng dậy , câu mồi cũng không kém " Chà ! Đúng nha , thật sự đang rất đẹp , nhưng mà nó đã bị ô uế rồi , tự nhiên có đám ruồi bu đồng rác lại làm cho nơi này bốc mùi rồi , Hồng Nhi chúng ta đi thôi ! " nói xong cô khom người xuống , lấy tay kéo Hồng Nhi đang vẫn ngồi đó đứng lên đi ra .

Đang đi bị chặn lại . " Mày nói ai là ruồi bu đồng rác ? " Lam Khả Uyên tức giận nghiêng răng , nghiêng lợi lập lại câu nói của Lâm Lang .

_ À ! tôi nói ai , thì tôi biết , sao cô lại hỏi , bộ ? cô thật sự là ruồi bu đồng rác à , về mặt sao mà biến sắc quá vậy ? - Lâm Lang mỉa mai .

_ Mày ! - tức đến tột cùng , Lam Khả Uyên dơ tay lên định đánh vào mặt Lâm Lang nhưng bị 1 bàn tay khác chặn lại .

Đó là Hồng Nhi , cô không nói này giờ chỉ vì cô hứa với A Khang rằng sẽ ngoan ngoãn không gây bất cứ việc gì khuấy anh phiền toái , nhưng khi thấy bạn của mình đang trong tình thế , thì cô cũng không muốn nhịn nữa . .

_ À ! thì ra bấy lâu nay , có 1 vị thiên thần , đội lớp lọ lem nhì , hèn gì không ngừng giờ thủ đoạn đeo bám các đại gia . Her , tuổi đời nhỏ mà xem ra kinh nghiệm tình trường không nhỏ há há há há - Đường đường là 1 vị đại tiểu thư mà lại thốt ra những lời lẽ này , thật sự quý đội lớp người là cô .

_ Lam tiểu thư ! Theo tôi biết 1 vị đại tiểu thư danh giá , xuất thân rất cao quý , niên việc lễ nghi ăn nói cũng được dạy dỗ rất kỹ , NHƯNG , sao lại có 1 đại tiểu thư ăn nói không có chừng mực như thế ? Không lẽ Lam gia không biết dạy hậu bối của mình thế nào sao ? - Giọng nói nhẹ nhàng , từ tốn không oán không hận nhưng lại là mũi dao đâm thẳng vào tim của Lam Khả Uyên .

_ Mày nói ai không giáo dục hả con tiện nhân ! - Mặt của Lam Khả Uyên lúc này hoàn toàn biết sắc , không kiềm chế được bước tới túm lấy tóc cô đang xòa ra , tát mạnh 1 cái khiến máu trong miệng của Hồng Nhi chảy ra .

Lam Khả Uyên thấy vậy rất hả giận nhưng lại không biết rằng Hồng Nhi vốn trời sinh 2 tính cách , thật sự chọc cô điên thì tàn bạo hơn Viên Phúc Khang nhà cô . Cô đứng dậy , quẹo máu trên mạng , nhìn máu trên tay , cô cười khê " Đúng là đại tiểu thư ! Chỉ được thế này thôi sao ? , vậy để thương dân đây chỉ cho cô vài cái để cô sau này còn biết ứng phó " nói xong , Hồng Nhi xong tới , tay phải nắm lấy tay của Khả Uyên , xoay người Khả Uyên 360 độ , lật ngược cô nằm xuống đất , hình phạt này đối với Hồng Nhi tương đối nương tay , nhưng với vị tiểu thư đài cát này thì nó thật sự là rất nặng , cô mặt trắng bệch không thể làm gì , sợ đến run người với cái đòn này của Hồng Nhi .

_ Lam tiểu thư ! Tôi không thích gây sự , đây chỉ là muốn nói cho cô biết , không phải cô muốn bắt nạt ai cũng được ... cuộc giả ngoại này tôi rất mong đợi , nên phiền tiểu thư chuyện ai này làm ! - cô nhỏ nhẹ đứng lên , nói với Lam Khả Uyên , sao đó quay lại nắm lấy tay của Lâm Lang đi ra ngoài ,

Khả Uyên nhất thời đang sợ rung người , được bọn ti hầu đỡ dậy , Lý tiểu thư , vốn đi theo Lam Khả Uyên vì công ty ba cô dưới quyền của công ty ba Khả Uyên nên đi theo lấy lòng không làm mất lợi cho ba mình , thấy Khả Uyên bị như vậy , Lý tiểu thư thấy kế bên có khúc cây , chụp lấy chạy xông tới , vốn là muốn đánh vào người của Hồng Nhi nhưng chưa kịp đụng tới cô thì đã bị Hồng Nhi cho 1 đòn , văng vào trong bụi cây nằm đó . Sau đó không ai dám làm gì nữa , chỉ nhìn bóng dáng của 2 cô gái kia đi ra khỏi đường mòn , Lâm Lang thật sự không định thần lại được . Hôm nay m, trong 1 khoảng thời gian ngắn cô đã biết được rất nhiều điều khác nhau của Hồng Nhi khiến cô không định hình nổi .

Đã đi đến chỗ cắm trại , không phải ở lều như dự tính mà nơi đó đã có sẵn những căn phòng dành cho các học sinh , có thể là do trước đây cắm lều đã có chút chuyện nên nơi du lịch này đã quyết định tự xây những cái lều bằng gỗ sẵn , 1 phòng có thể chứa 7 đến 10 học sinh , có hơn 300 cái như vậy . Được phân phối lều xong , Hồng Nhi và Lâm Lang vui vẻ đi vào , cùng nhau sắp xếp đồ đạc nhưng mà Hồng Nhi lại không mang theo đồ khiến cho Lâm Lang khó hiểu.

_ Hồng Nhi đòi cậu đâu ? - Lâm Lang lên tiếng . mắt đáng chắc vô cái túi không chỉ có bánh , kem chống nắng và vài vật dụng linh tinh

_ À ! Mình quên nói với cậu , vì nhà của bác mình ở gần đây , Ba mẹ mình đã nói với thầy cô là sau khi đốt lửa trại xong mình sẽ về nhà bác ngủ , Thật xin lỗi Lang Lang - cô cảm thấy rất có lỗi vì để lại cô bạn một mình .

_ Mình giờ hiểu mà . Bạn thế này ba mẹ không lo lắng mới lạ , đúng là cô gái lọ lem có khác . Không sao , chúng ta có nguyên ngày để vui chơi mà . - Lâm Lang là 1 cô gái tốt nhưng tính cách lại khá cứng , hơi nhoi nên có chàng nào chịu để mắt đến cô gái có tính cách hoạt bát quá độ như cô , nên chỉ kết bạn chứ không có ý sẽ theo đuổi cô .

_ suýt ! Đừng để ai biết điều này ! Nó là bí mật lớn của tớ - Hồng Nhi sợ người nghe thấy nên đã dè dặt ngón tay lên miệng của mình ra về nói khê .

_ hihhi ! Ok ok ok - tính cách thích đùa nên Lâm Lang cũng như hiểu ý nhưng vẫn đùa giỡn .

Sau khi nhận liệu là thời gian hoạt động tự do đến 4h mới tập trung , nên 2 người nói chuyện với nhau không ngắt , Hồng Nhi lúc này khai thật toàn bộ chuyện của cô cho Lâm Lang mong rằng người bạn thân này sẽ hiểu cô hơn ở nơi đất khách quê người này .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Leo Núi Cùng Trường (2)

Thời khắc mong đợi cũng đã đến , Lửa trại , hoạt động chính của chuyến ngoại khóa này , tất cả các học sinh đều rất hăng hái , Hồng Nhi cũng vậy , trường ở VN thật sự có đi ngoại khóa nhưng không có thể loại đốt lửa thế này , nên cô cực kì hứng thú , cười cười nói nói , mong chờ ngóng đến giờ .

Lửa trại thật sự rất vui nha ! Hiệu trưởng sẽ thay mặt toàn trường cầm cây đuốt , đốt lên đồng củi khô , ngọn lửa bùng cháy , cũng là lúc trong lòng tất cả học sinh có mặt cũng bùng cháy theo , tuổi trẻ náo nhiệt , hoạt động lành mạnh , Hồng Nhi tham gia , quên giờ quên giắt , điện thoại để trong túi quần mặt dù để chuông nhưng vì các bạn sung quaoanh hát , hò reo quá lớn cho nên tiếng chuông điện thoại 5i đường như chìm vào quên lãng .

Đầu dây bên kia đã gọi đến cuộc thứ 20 rồi , chuông vẫn reo nhưng lại không có người bắt máy , anh mặt tối sầm , anh tự lòng rằng sẽ không cho cô tham gia bất cứ hoạt động nào của trường nữa vì nó làm cho cô không để ý anh nữa . Tài xế xe chờ sẵn đã trễ 30 phút mà vẫn không thấy tiêu thư đâu , lòng người sốt ruột . Tài xế nhận điện thoại trực tiếp của anh , nên đi ra khỏi xe , hướng về phía có ngọn khói đang bốc lên cùng tiếng hò reo vang khắp khu đồi .

Ngó trái rồi nhìn phải , thật sự 10.000 học sinh , để kiểm 1 học sinh , mắt của Tài xế không phải siêu nhân đâu mà nhìn 1 cái là ra ngay . 15 phút vẫn không thể thấy bóng người , bắt lực , Tài xế liền gọi cho anh , bên đầu dây sau khi nghe xong liền cúp máy rất mạnh bạo . Tài xế chân tay tê tái , không biết phải làm sao đây . Cứ đứng đó đợi ông chủ tới rồi tính tiếp .

Chỉ 10 phút thôi , đã có chiếc xe bóng loáng đậu trước cổng khu du lịch rồi , bước chân người xải dài hơn bình thường , đi nhanh đến chỗ bốc khói kia , thấy Tài xế của mình đang đứng lóng ngóng , đồng tây , anh không khỏi bức mình , bước đến , ánh mắt sát bên đến không ngờ . Tính rằng sẽ hạ tay thật mạnh với tên tài xế vô dụng này nhưng chưa gì thì anh chợt dừng lại , quay đầu sang phải , nhìn về phía 1 cái bụi tự dựng , nơi đó có 1 cô gái đang ôm chiếc guitar , thân hình quen thuộc .

Across the ocean, across the sea

Starting to forget the way you look at me now

Over the mountains, across the sky

Need to see your face, I need to look in your eyes

Through the storm and through the clouds

Bumps in the road and upside down now

I know it's hard to be asleep at night

Don't you worry, cause everything's gonna be alright

Be alright

[Hook]

Through the sorrow and the fights

Don't you worry, cause everything's gonna be alright

Be alright

All alone in my room

Waiting for your phone call to come soon

For you, oh, I would walk a thousand miles

To be in your arms holding my heart

Oh I, oh I, I love you

And everything's gonna be alright

Be alright

Through the long nights and the bright lights

Don't you worry, cause everything's gonna be alright

Be alright

You know that I care for you, I'll always be there for you

I promise I'll just stay right here

I know that you want me to, baby we can make it through

Anything, cause everything's gonna be alright

Be alright (Justin bieber , bài hát rất hay các bạn nên nghe)

Tiếng hát quen thuộc , tiếng hát làm lòng anh say đắm ngay từ cái nhìn đầu tiên , thì ra cô đang rất cao hứng cho nên có chương trình hát theo yêu cầu , Lâm Lang và các bạn cùng cô tham gia , nghe mọi người hát cô không khỏi khơi lại cái tài nghệ sĩ của mình cho nên đã tự đăng ký cho mình 1 bài RUỘT , Cô mãi mê hát , anh mãi mê nhìn , dù hôm nay cô không đầm trắng rù , tóc dài xỏa như thiên thần nhưng anh vẫn cứ yêu con người ấy , yêu tiếng hát ấy , yêu đôi môi ấy , cô hát rất hạnh phúc , cô vừa hát vừa cười , do hát có Micro nên hầu như tất cả mọi người đều nghe , tất cả mọi hoạt động của học sinh kể cả thầy cô đều dừng lại , tất cả như bị thôi miên , tiến lại gần cái sân khấu nhỏ kia , cùng ngồi xuống , lắng nghe cô hát , tất cả mọi người đều bị cuốn vào tiếng hát êm dịu của cô , tiếng hát của cô mang đến sự hạnh phúc , kể cả nỗi buồn trong cô .

Bản nhạc vừa dứt , đôi mắt thiên thần kia cũng mờ ra , tất cả mọi người vẫn như đang chìm trong cái âm điệu đó khi tiếng hát dứt cũng không thể hoàn hồn lại , tĩnh lặng 10 giây , đến khi cô đứng dậy cuối chào thì mọi người mới bừng tỉnh , tiếng hò reo to đến muốn đứt màn nhĩ , mọi người thật sự đã bị cô mê hoặc . " Hát nữa đi , 1 bài nữa đi , 1 bài nữa đi , 1 bài nữa đi " tất cả mọi người đều đồng thanh , cô càng hưng phấn hơn , nhìn mọi người cười thật lớn , thật sự rất hạnh phúc . Cô còn đang lưỡng lự thì chợt nhìn bên trái mình , nơi xa xa , bóng người đàn ông quen thuộc đang đứng nơi góc khá khuất nhưng dáng người cao 1m90 của anh và vị trí cô đứng hiện tại cao hơn mọi người nên nhìn có thể thấy được con người đó .

Mặt cô tái nhợt đi , mới chợt nhớ ra hình như đã quá giờ rồi , anh đến đây , không biết sẽ thế nào đây , liệu anh có xông tới mà bế cô đi trước mặt toàn thể 10.000 học sinh hờ đây không ? . Lòng cô chợt cứng lại . thì bỗng thấy cánh tay anh phẩy , vỗ tay và gật đầu ra vẻ cho phép cô được tiếp tục . Cô cười còn tươi hơn nữa , liền đồng ý , trong lúc cô đang suy nghĩ bài gì , thì chợt nghe nhẹ 1 tiếng tin nhắn điện thoại , nên thuận tay lấy ra , mắt cô tròn trố khi 30 cuộc gọi nhớ của anh và 1 tin nhắn vừa nhận , tay có chút rung rung nhưng hồi nãy được sự cho phép của anh nên cô đã bình tĩnh hơn , nhìn tin nhắn đó là do anh gửi " What Makes you Beautiful " . Đây là bài hát anh muốn cô hát , ý anh muốn nói rằng , bài hát đó đang nói về em .

Cô chợt ngưng chút , sau đó để lại điện thoại vào túi quần , ngồi xuống lại , chuẩn bị cây đàn , giọng nói nhỏ nhẹ " Bài thứ 2 mình xin gửi tặng cho các cô giáo và các bạn nữ của trường chúng ta , Bài hát mang tên What makes you beautiful " , cô vừa nói xong , mọi người đều hò reo , sự thật bài hát này đang cực kì hot luôn đó , nên được nghe cô hát mọi người càng phấn khích hơn .

You're insecure

Don't know what for

You're turning heads when you walk through the door-or-or

Don't need make-up

To cover up

Being the way that you are is enough-ugh-ugh

Ev eryone else in the room can see it

Everyone else but you-ou

Baby you light up my world like nobody else

The way that you flip your hair gets me overwhelmed

But when you smile at the ground it aint hard to tell

You don't know-ow-ow

You don't know you're beautiful

If only you saw what I can see

You'll understand why I want you so desperately

Right now I'm looking at you and I can't believe

You don't know-ow-ow

You don't know you're beautiful

Oh-oh-oh

That's what makes you beautiful

So c-c-come on

You got it wrong

To prove I'm right I put it in a song-ong-ong

I don't why

You're being shy

And turn away when I look into your eye-ye-yes

Every one else in the room can see it

Everyone else but you

Baby you light up my world like nobody else

The way that you flip your hair gets me overwhelmed

But you when smile at the ground it aint hard to tell

You don't know-ow-ow

You don't know you're beautiful

If only you saw what I can see

You'll understand why I want you so desperately

Right now I'm looking at you and I can't believe

You don't know-ow-ow

You don't know you're beautiful

Oh-oh-oh

That's what makes you beautiful

Na na na na na na na

Na na

Na na na na na

Na na na na na na

Na na

Na na na na na

Baby you light up my world like nobody else

The way that you flip your hair gets me overwhelmed

But you when smile at the ground it ain't hard to tell

You don't know-ow-ow

You don't know you're beautiful

Baby you light up my world like nobody else

The way that you flip your hair gets me overwhelmed

But you when smile at the ground it ain't hard to tell

You don't know-ow-ow

You don't know you're beautiful

(Ohhhhh !!!) If only you saw what I can see

You'll understand why I want you so desperately

Right now I'm looking at you and I can't believe

You don't know-ow-ow

You don't know you're beautiful

Oh-oh-oh

You don't know you're beautiful

Oh-oh-oh

That's what makes you beautiful

Âm điệu bài hát vui vẻ , mọi người cùng hòa nhịp , đứng dậy , nhảy theo bài hát , cùng hát theo , không khí náo nhiệt đến khi khủng , những khách du lịch riêng lẻ cũng vì đám đông hăng say này cũng đã hòa nhịp theo , cô lúc này là 1 ngôi sao lớn trong lòng mọi người . Tất cả mọi người đều hòa nhịp với cô , có 2 người đàn ông đang đứng nhìn cô , có là Viên Phúc Khang bên trái và bên phải là Lãnh Xuân Phong , 2 người đàn ông này thật sự mê cô đến chết đi sống lại rồi .

Bài hát của cô kết thúc , độ kích động thật sự tăng cao , mọi người nhón nháo , hò reo . Cô cuối chào , để lại sân khấu cho những bạn còn lại , sau đó đi xuống sân khấu , đám đông thật sự bu lấy cô thành 1 fan hâm mộ lớn , cô cảm ơn riu rít sau đó tìm cách luồn luồn đi ra ngoài cổng chính , do đã thông báo với thầy cô rồi nên cô có quyền đi , ra đến cổng chính , con người cao lớn kia đã ngồi sẵn trên xe chờ cô . Cô vội mở cửa xe leo lên , cười thật tươi cũng tỏ vẻ xin lỗi .

_ Khang ! Em xin lỗi , nhưng mà em vui quá , nên em quên hhihi - cô vừa xin lỗi vừa làm nũng bên cánh tay phải của anh .

_ Chỉ lần này thôi , không có lần sau . - anh quay sang nhìn cô , néo lấy đôi má phúng phính đáng yêu của cô , phụng 1 câu thăm chim .

_ Em biết rồi - cô hiểu đây chắc chắn sẽ là lần đầu cũng là lần cuối cô được tham gia ngoại khóa cùng trường , cho nên cô quyến lòng sẽ vui chơi cho thật đã , để có lại ấn tượng và kỷ niệm thật đẹp .

Thời gian 3 ngày 2 đêm cũng trôi qua rất nhanh , mọi hoạt động thật sự là 1 kỉ ức rất đẹp với cô , cô trân trọng mọi thứ vừa diễn ra trong vòng 3 ngày vừa qua .

Chương 23: Không Sao Tự Em Ăn Hết !

Cuối cùng hè cũng đến , sau chuyến ngoại khóa 1 tháng sau Hồng Nhi phải mài mò kính sử để thi cuối học kì khiến đầu óc cô vô cùng căng thẳng . Hồng Nghi cũng đã hết kì nghỉ phép nên đã quay lại . Mọi việc thật sự tiếp diễn bình thường . Anh và cô vẫn ôm nhau ngủ vào mỗi tối , sáng vẫn ăn cơm chung nhưng lời nói với nhau thì ngày càng ít đi .

Cô bận học , anh bận làm , mỗi người một việc , mỗi ngày anh gọi tên Hồng Nghi đến hơn 10 lần nhưng lại chỉ gọi tên Hồng Nhi có 1 lần đó là " Hồng Nhi ! Chúc em ngủ ngon " .

1 tháng nay cô cũng chẳng màng quan tâm đến , chỉ lo cho việc học của mình , đến nay là buổi thi cuối cùng , cô được về sớm cũng nghỉ sẽ về sớm nấu 1 bữa ăn thật ngon bù đắp cho anh sau hơn 1 tháng trời lơ nhau .

Cô bảo bác tài xế ghé vào siêu thị mua cho 1 đồng hồ . Tự mình xách ra xe , thờ hồn học , sau đó về nhà , bảo hết người hầu trong nhà nghỉ sớm , tự tay cô sẽ làm các món ăn này không muốn ai giúp đỡ , sau 3 tiếng vật lộn với cái bếp cuối cùng cũng đã xong . Cô thờ dài 1 cái như thể vừa trút hết gánh nặng .

8h tối xe của anh mới về đến cổng . Cô vui mừng liền dọn thức ăn ra , cơm canh nóng thật sự rất tốt cho sức khỏe . Thấy anh bước xuống xe , không đi thẳng vào mà quay lại đứng chờ ai đó , thì ra là Hồng Nghi , cô ngồi cùng ghế sau với anh , 2 người thấy nhau lại tiếp tục cười , xem ra tâm tình của 2 người đang rất tốt và khoảng cách trước kia cũng không còn . Anh có vẻ đã mở lòng với Hồng Nghi hơn , 1 tháng nay anh đi đâu cũng có Hồng Nghi , các đối tác lại rất thích cô cho nên anh rất hài lòng .

Cũng vì vậy mà hôm nay anh đã kí được 1 hợp đồng đáng giá , lợi nhuận cũng rất cao , nên 2 người cũng đã cùng nhau đi ăn mừng ở 1 nhà hàng sang trọng . Anh vừa đi , vừa cười nói với Hồng Nghi . Không để ý đến bóng hình của người nào đó đang đứng trước cửa nhìn anh .

Đến khi bước lên bất thình lình thì ngược lên mới thấy được cô , anh có vẻ hơi bất ngờ nhưng lại trở nên ôn nhu hơn , cười cùng cô " Hồng Nhi ! Em không học bài à " .

Anh nào biết câu nói này của anh đã làm cho trái tim nhỏ bé nào đó đau nhói lên . Anh thật sự đã không còn quan tâm cô như trước nữa , ngày trước nhất cử nhất động gì của cô anh đều để ý , còn bây giờ thì hầu như anh không biết gì nữa . Nó làm cô khá đau nhưng cô không muốn anh biết vì cô cũng biết suy nghĩ , anh đang rất bận .

_ Anh về rồi à ! chị 2 cũng về rồi à , mọi người ăn gì chưa ? - cô khẽ cười hỏi .

_ À ! Anh chị ăn rồi ! Hôm nay Viên thiếu gia đã kí hợp đồng lớn nên sẵn tiện anh chị đi ăn mừng luôn , Em chưa ăn sao - Hồng Nghi lên tiếng trước , Phúc Khang chỉ đứng nhìn .

_ À em , em ăn rồi . Chỉ sợ 2 người lo làm về tối chưa ăn gì thôi . - tim thật sự rất đau , đau lắm đó . Cô dấu nhem luôn chuyện bữa cơm tự mình nấu .

_ Thôi 2 người vào nhà đi tắm đi , chắc hôm nay đã mệt lắm rồi - cô sắp khóc , thật sự nước mắt sắp rơi rồi , liền đuổi 2 người lên lầu nếu không họ sẽ thấy mình khóc .

Viên Phúc Khang lúc này cảm thấy có lỗi đến tận cùng , anh nhớ ra 1 tháng nay anh và cô không hề để ý đến nhau , thấy có có biểu hiện hơi kì lạ nhưng không biết phải nói gì , lúc này anh chỉ biết cảm nín bỏ đi lên lầu vì cảm thấy mình có lỗi tất nhiều .

Sau khi cô thấy Phúc Khang đã tắm xong . Cũng quay ngược lại thư phòng , cùng Hồng Nghi kiểm kê tài liệu sáng mai họ có buổi họp sớm , Khi cửa thư phòng đã đóng , lúc này Hồng Nhi mới đi quay ngược lại nhà bếp , nhìn 4 đĩa thức ăn trên bàn do tự tay cô nấu nó đã nguội lạnh từ lúc nào , không lẽ chỗ thức ăn này cũng như tình cảm của cô và anh đang dần nguội lạnh .

Cô ngồi xuống tự cầm chén ăn 1 mình trong nhà bếp , gấp 1 miếng tôm lẫn bột món mà A Khang thích nhất , bỏ vài miếng khẽ cười nhặt " Lạnh thiệt " đúng là thức ăn đã nguội lạnh hết cả rồi Vừa nhai nước mắt cô cũng vừa rơi . Cô nhai 1 cách khó khăn .

_ Quả thật rất ngon ! nhưng sao lại khó ăn thế này - cô tự nói 1 mình trong đau khổ .

Gấp đến đĩa thứ 3 thật sự ăn không nổi nữa rồi , cô lấy tay quẹt đi nước mắt , đang tính đứng lên đổ hết chỗ thứ ăn này vào thùng rác , thì Hồng Nghi từ trên lầu đi xuống , đang tính là pha cà phê cho 2 người nhưng lại thấy Hồng Nhi đang ngồi trên bàn cùng 1 đồng hồ ăn , và cô cuống đã hiểu ta được , bước đến " Hồng Nhi ! Đồ ăn này là sao ? " .

_ À ! Tự em thấy đói quá nên đã lôi hết đồ trong tủ ra nấu rồi ăn cho hả hê ý mà ... hihi - dù lòng rất đau nhưng cô vẫn nưng ép mình cười .

_ Nhiều vậy sao ? - Hồng Nghi nhìn đồng thức ăn kia hỏi

_ Không sao , tự em ăn hết - cúi găng ngẩng mặt lên , nở 1 nụ cười

_ Vậy em ăn từ từ nhé , anh chị còn nhiều việc - giọng nói nhẹ nhàng nhưng nó là những mũi kim đang đâm vào trong da trong thịt và cả tim của cô gái nhỏ kia .

" em gái ! Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi mà ! Kịch còn dài. Đừng vội gục ngã thế chứ " trong lòng Hồng Nghi nghĩ mãi mai cười thầm

Nói xong Hồng Nghi quay lên lầu tay cầm khay có 2 ly cafe bỏ mặt Hồng Nghi ngồi đó . Sau khi Hồng Nghi đi , Hồng Nghi đứng dậy , em toàn bộ thức ăn kia đổ hết vào thùng rác . sau đó tự mình rửa hết đồ rồi đi lên sân thượng lầu 3 để tìm kiếm nơi yên tĩnh , không quên mang cây đàn theo , những lúc cô thể này. Guitar luôn là chỗ dựa vững chắc nhất của cô.

Trong phòng , Viên Phúc Khang , tay thì cầm tài liệu , mặt thì nhìn vô đồng giấy tờ nhưng tâm hồn thì đang ở chỗ Hồng Nghi . Anh thấy mình có lỗi nhưng cũng không biết phải làm cách nào. Suy nghĩ muốn những nào .

_ Thiếu gia ! Anh nghỉ chút , dùng cafe đi . ! - Hồng Nghi mở cửa bước vào .

Từ khi cô nghỉ phép 1 tháng rồi quay lại. Sự trở lại của cô thật sự là mối đe dọa lớn với Hồng Nghi , Cô tách rời 2 người ra vào đúng thời điểm là Hồng Nghi phải ôn thi thì cô bên này chỉ cần xếp lịch cho Viên Phúc Khang dạy 1 tí thì nhỡ sẽ có khoảng cách về ngôn ngữ sau đó là gặp mặt và dần là quen mắt nhau . Cô dù không nói nhưng mưu tính của cô cao hơn người .

_ Uhm ! - anh thật sự mệt mỏi rồi , công việc quá nhiều cộng thêm Hồng Nghi , làm anh có phần không suy nghĩ được.

Cầm ly cafe của Hồng Nghi đưa , anh đứng dậy đi về phía cửa sổ nhắm nhĩ li cafe nhìn ra ngoài. Trăng hôm nay quả nhiên đẹp thật , , đảo mắt nhìn 1 lần tự anh thấy bóng người nhỏ lại ôm cây đàn đang ngồi trên sân thượng trong lúc trời tối thế này , tự hát an ủi mình , ánh mắt anh chợt nhướng lên , lòng anh đau như cắt , anh tự chửi mình " Khốn khiếp ! Đáng lẽ lúc này phải ở bên cô ấy chứ " anh nhìn đáng người , anh biết được cô đang rất ảo não. Vốn tính đặt ly cafe xuống đi thẳng lên tầng lầu với cô thì cùng lúc Hồng Nghi bước đến bên anh , tay cũng cầm ly cafe về tươi cười nhìn anh

_ Trăng hôm nay đẹp thật ! - cô nhỏ nhẹ

_ Uhm ! - anh chợt thoáng nhìn cô khẽ cười nhạt 1 cái

Cùng lúc này Hồng Nghi cũng quay đầu sang sửa lại dây đàn , theo hướng mắt đi ló dờ cô chợt thấy cảnh mà cô không nên thấy , anh và chị cô đang trong thư phòng , cùng uống cafe , cùng ngắm trăng , cùng cười . xem ra chỉ 1 tháng trước đó hạnh phúc thì bây giờ cô lại rơi vãi vụn vỡ .

Không thể chịu nổi nữa . Cô đứng dậy ôm cây đàn đi vào trong , bóng người cô đứng dậy , quay đi , anh cũng vừa nhìn lên , chợt thấy . Anh không muốn chứng cứ nữa , anh dẹp mọi chuyện sang 1 bên nếu lúc này anh không đi , thì anh sẽ thất hứa và sẽ phải chạy đi kiếm cô .

_ Hồng Nghi ! - vội đi ra khỏi thư phòng tiếng đến phòng ngủ , kêu lên nhưng lạ thay lại không thấy cô , rõ ràng là cô đi xuống rồi nhưng không thấy ở đây , cô đi đâu rồi ? .

Anh bỏ cửa chạy lên lại sân thượng cũng không thấy cô . chạy xuống nhà dưới lại cũng không thấy cô . Anh bắt đầu rối loạn , anh đứng giữa nhà hét to " HỒNG NHI " .

Cô đang trong căn phòng bí mật liền nghe thấy tiếng hét tên mình của anh , cô cúi rửa nước mắt , sợ mặt mình đỏ quá cô liền lấy khăn lạnh đắp lên mũi . 15 giây sau những vết đỏ do khóc đó đã nhạt dần , lúc này , cô mới bước ra khỏi phòng , đi xuống dưới tỏ vẻ như vừa có chuyện gì , cô thật sự kềm chế cảm xúc rất giỏi .

_ Em đây ! Tôi rồi sao anh lại hét to đến thế , chẳng phải anh đang làm việc sao ? Kiểm em có việc gì - cô thật sự bình tĩnh , bình tĩnh hết sức có thể .

_ Bây giờ em đã ở đâu - anh vừa thấy cô , liền đi lại ôm eo cô nhấc cô lên .

_ Á ! À , đêm nay trăng đẹp , em lên sân thượng ngắm trăng - cô hơi giật mình nhưng vẫn giữ bình tĩnh .

_ Sau đó em ở đâu ? - anh nhún mày hỏi .

_ à ! Em đi vào phòng sách của Ba ! - quá rồi , cô nói dối không chớp mắt luôn .

Anh không thể nào nói gì được nữa , cứ ôm lấy cô nhìn chăm chăm , suy nghĩ gì đó không ai biết được . Cô như bị anh nhìn quá độ nên có phần không nhận được liền vùng vẫy thoát ra .

_ Chẳng phải anh bận việc với chị 2 sao ? Mau quay lại làm việc đi , không chị 2 chờ - nói xong cô vội quay đi không nhìn lại

_ Không làm nữa , anh muốn ngủ , chúng ta đi ngủ - anh không buông , xài 2 bước thôi đã ôm cô lại rồi bế cô thẳng lên phòng .

Hồng Nghi đứng trong thư phòng vừa đất ý được 1 chút thì lại vụt mất anh . Chắc chắn lần sau sẽ còn ra tay mạnh hơn nữa

Chương 24: Chuyện Cũ Tái Diễn , Đau Hơn Lần Trước

_ Hồng Nhi ! Anh đã sai , em đừng buồn nữa nhé , anh hứa sẽ đền bù cho em . - nằm ôm cô trên giường , anh thì thầm .

_ Đền bù ? Đền bù gì ? - coi nghe đền bù. Chắc chắn là quà nên có chút sáng mắt .

_ Tôi đó rồi em sẽ biết - anh vừa nói vừa ôm chặt siết lấy cô .

_ Đau ! - do bị ôm chặt quá nên thân hình nhỏ bé của cô không chịu nổi liền la lên .

_ Hí hí ! Anh thích thế ! - Ác ma vẫn là ác ma.

Quả thật 1 tháng nay anh ở bên Hồng Nghi , dù khoảng cách nói chuyện đã cải thiện nhưng cô vẫn không thể nào lọt vào trong tim anh dù chỉ một chút , đối với anh , cô chỉ là cấp dưới và cũng là chị vợ tương lai .

Cả 2 cùng chìm vào giấc ngủ , có vẻ con buồn của cô đã vui đi phần nào , nhưng nó vẫn nằm trong tim thức của cô .

Viên Lão gia sau chuyến đi du lịch thăm bạn cũng đã trở về , thật sự rất vui vẻ . Rất muốn tổ chức một buổi tiệc , vì lâu rồi nhà ông không có mời khách đến , cần phải thay đổi không khí thôi .

Đối với ý kiến này của ông , Viên Phúc Khang không hề có ý kiến gì , 2 cô gái còn lại không có quyền lên tiếng nên cứ thế làm theo lời ông .

Buổi yến tiệc thật sự rất tuyệt vời , đèn hoa treo hơn cả ngày hội , các bàn tiệc trang trí rất sang trọng . Hồng Nghi và Viên Phúc Khang đi đón khách vì Hoảng Nghi cũng đã cùng anh làm việc nửa năm. Nên mặt lớn mặt nhỏ nào cô cũng biết , nên việc đi tiếp khách để cô là thuận lợi nhất , Phúc Khang thân là con trai một và là chủ tịch tập đoàn nên cũng phải đi tiếp khách , chỉ là thuận lợi đi cùng nhau , còn Viên lão gia thì những nhân vật quan trọng là để chuyện ông lo . , chỉ có mỗi mình Hồng Nhi thật sự không có việc để làm , cô cũng chỉ ngồi ở 1 góc bàn. Nhìn anh và chị đi hết chỗ này đến chỗ kia chào hỏi , lòng cũng đã nổi cơn ghen tuông 10% , cũng nể chị mình mạnh dạng giao tiếp , và cũng muốn vị trí đó là mình .

Ngồi được 20 phút , thì tiếng đồn , tiếng thổi cũng theo đó vô tai cô không ngớt .

Khách 1 : cô gái đó đi cùng Viên giám đốc thật xứng đôi à nha !

Khách 2 : đúng nha ! Cô gái ấy rất giỏi , nghe nói đang là thư ký riêng , không chừng lát nữa sẽ nghe tin cô ấy là phu nhân tương lai của tập đoàn Viên Thành bây giờ .

khách 3 : nhìn kia. Cô ấy thật sự rất giỏi ứng xử . Quả là Viên gia có phúc .

Khách 4. : À mà tui nghe loáng thoáng cô ấy và em gái đang trong cuộc cạnh tranh làm con dâu của Viên gia .

Khách 5 : đúng à ! Coi em gái cũng sắc nước lăm nhưng còn quá nhỏ , sự đời chưa biết gì mà sánh với Viên thiếu thì không xứng. Tôi thấy chị cô ấy xứng hơn .

Khách 6 : Đúng đúng ! Mong rằng Viên thiếu gia sẽ chọn cô gái kia họ xứng đôi hơn .

Từng câu , từng lời của những vị khách kia lọt hết vào tai của cô gái nhỏ đang cúi mặt kia . cô muốn khóc rồi . Nhưng chỗ này không thể khóc được , cô kèm chế rung rung đứng dậy đi vào trong nhà , ý định đi lên phòng của mình . Mooyj cánh tay từ sau bắt lấy cô , sau đó dẫn cô đi thẳng lên tầng trên , vào 1 căn phòng không người , nó là phòng sách của anh .

_ Khóc đi ! - giọng nam không phải trầm âm , nhưng nghe rất ngọt ngào .

Cô lúc này thật sự như được mở van nước , nước mắt cứ thế tuông ra tuông đến không thể kiểm soát .

Cô đứng đó khóc , người đối diện đứng nhìn trong đau đớn . cô gái nhỏ thật sự được đã phải chịu đựng quá nhiều rồi .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Cô khóc thật sự rất xấu , xấu ma chê quỷ hờn , xấu không tả nổi , cô dường như cũng nhín rồi lúc này mới có thể nói .

_ Vì sao ? Vì sao lúc nào tôi khóc người lau nước mắt cho tôi lại là cậu ? - cô ghen ngào .

_ Bởi vì tôi yêu cậu - người con trái giọng nói ngọt ngào để 1 bàn tay lên người của cậu để trên đầu cô

Cô ngừng khóc hoàn toàn , ngược mặt lên nhìn hấn Lãnh Xuân Phong , đúng , là Lãnh Xuân Phong.

_ Cầu đừng đùa nữa - cô nín khóc đưa tay lên lấy tay của hấn xuống

_ Lãnh Xuân Phong tôi khoảng bao giờ nói đùa ! - hấn khá tức giận khi cô nghĩ hấn đang nói đùa .

_ Nhìn xem ! Cậu nhìn đi , anh ta có thật sự quan tâm cậu không ? Nhìn đi - hấn hung hăng nắm tay cô kéo đến cửa sổ nhìn xuống vừa nơi đang diễn ra bữa tiệc

Bóng dáng anh cùng chị quả thực rất xứng đôi , anh cũng cười tươi , hình như đã không còn nhớ được cô đã không còn ở đó . Nhìn trạng thái lúc này , cô thật sự đau lòng thờ không được .

Hấn từ sau ôm cô , nhẹ nhàng lần đầu tiên hấn nhẹ nhàng với con gái như vậy .

_ Hãy chọn anh ! Anh sẽ không nao giờ làm em khóc ! Sẽ không nao giờ - hấn nhẹ nhàng thổ lộ với cô .

_ Lãnh thiếu gia ! - cô từ từ xoay người rời xa cái ôm của hấn.

_ Đừng trả lời , tôi biết em sẽ trả lời gì , hãy suy nghĩ , đến khi em thật sự hiểu hãy trả lời tôi - hấn sợ cô từ chối mình , sợ sẽ không còn cơ hội nào khác .

Cô chỉ cười mặt , lúc này đầu óc của cô cũng đã không còn đủ để tiếp thu bất cứ thứ gì , cô chợt nghe thấy tiếng đàn quen thuộc . Lại hướng ra cửa , là chị cô đang đàn . Chị cô cũng biết đàn . Bản nhạc của mẹ . chị đàn thật hay , hay hơn cô nhiều .

_ Lãnh thiếu gia ! Hiện tại tôi không muốn ở đây ! Cậu có thể thu xếp cho tôi 1 chỗ ở , để tôi tĩnh tâm 1 thời gian được không ! - cô bắt đầu mất kiểm soát rồi , mọi chuyện đi quá đà rồi , cô cần bảo vệ trái tim mình , coi cần phải đi , 1 nơi không có bóng người .

_ Được , em muốn bây giờ hay sao ? - Lãnh thiếu lúc đầu khá kinh ngạc , nhưng khúc sau bình tĩnh hơn .

_ Cậu hãy rời ra xe trước , tôi sẽ theo sau , nếu thật sự yêu tôi , hãy giữ bí mật hoàn toàn. - cô lạnh giọng hơn .

_ Tôi chờ em - anh hiểu ý gật đầu. Liền bước ra khỏi thư phòng để cô ở lại .Đi lấy xe và điện thoại cho một ai đó .

_ Khang à ! Nếu trong vòng 5 phút nữa , anh vẫn ở yên đấy , không đi tìm em , thì em sẽ để anh cùng chị được hạnh phúc , không phá 2 người nữa . em cũng sẽ để cho anh không phải buồn lo nữa - cô đang nói với người đàn ông đứng dưới kia tay cầm ly rượu nói chuyện với người đàn ông bên cạnh cười vui vẻ hướng về phía cô gái đang đánh đàn kia .

Đồng hồ cứ trôi ! 5 phút đã qua , cô cười nhạt , rồi đứng thẳng người đi ra khỏi thư phòng , bữa tiệc linh đình , mọi ánh mắt đều hướng về cô gái đang đánh đàn , chẳng ai để ý để cô gái đang lặng lẽ đi ra khỏi biệt thự xa hoa lộng lẫy .

Đứng trước cửa xe , cô ngoái nhìn lại căng biết thự suốt 6 tháng cô đã trong đó , vui buồn , chia sẻ cùng anh . giờ cô quyết định rời đi như vậy thật sự sẽ tốt hơn đúng không . Nghỉ xong cô chui vào trong xe , biến mất khỏi màn đêm .

Biệt thự Viên gia , cả đoàn người chăm chú nghe Hồng Nghi đàn , lời khmr nức nở không thôi , anh không nhìn không phải là si mê mà là đang nhớ đến cái lần thứ 2 anh gặp Hồng Nhi , thì 1 người đàn ông bước đến khen .

_ Cô gái này được đấy chứ - đó là Hắc thiếu , con trai cưng của gia tộc Hắc .

_ Đúng đó ! Nếu cậu muốn tôi sẽ thu xếp cho cậu và cô ấy 1 cuộc hẹn - Viên Phúc Khang không cần suy nghĩ nhiều .

_ Tôi nào dám ! nghe nói cô ấy là vị hôn thê của anh mà , sao Hắc Song tôi dám - anh nghe Viên thiếu gia nói , có hơi ngắc người nhưng quả thực anh rất thích Hồng Nghi

_ Trước là vậy nhưng giờ vị hôn thê của tôi là người khác , cô ấy bây giờ chỉ là cấp dưới của tôi thôi và cũng là chị Dâu tương lai của tôi . - anh chậm rãi đáp và cũng cho lòng người 1 đáp án .

_ Nói vậy là ! Cậu thích em gái của cô ấy ? - Hắc Song càng ngờ hơn .

_ Không phải thích mà là yêu - anh đính chính cho tình cảm của mình .

_ Vậy Hắc Song tôi không nề tình mà dành cô ấy đâu nhé - cậu ta khá vui vì câu nói này .

_ Được cứ tự nhiên - anh thỏa mãn vì Hắc Song là 1 người tốt , cũng như anh , nhưng cậu ấy ảm áp hơn nhiều .

Thì ra đây là thực hư câu chuyện vui vẻ của 2 người mà Hàn Hồng Nhi từ trên lầu nhìn xuống thấy được . Sự hiểu lầm tai hại này thật sự làm cho mọi chuyện rối hơn khi Hoofinh Nhi đã đi mất mà Viên Phúc Khang không hề hay biết .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tìm Em 24H .

Sau khi Hồng Nhi rời đi , bài nhạc của Hồng Nghi cũng vừa kết thúc , lúc này Viên Phúc Khang mới bắt đầu đảo mắt kiểm cô . Trong đầu còn nghĩ " Hôm nay tiệc , nhiều thức ăn ngon , chắc con cừu non đang lòng vòng chỗ bàn thức ăn rồi " vừa nghĩ đến anh vừa cười , đảo mắt tới bàn thức ăn , nhìn hết cả vòng nhưng không thấy bóng cô , anh bắt đầu di chuyển người quay tới quay lui , anh bắt đầu nghĩ tiếp " Không lẽ ! một quả nên lên phòng nghỉ rồi ? " , anh bỏ mặt mọi người , đi thẳng vào nhà , bước lên phòng mở cửa ra nhưng cũng chẳng thấy cô đâu , anh lại quay ra đi vào phòng sách ... các phòng , các nơi của toàn bộ căn biệt thự anh đều đi hết .

Lúc này , tâm trí anh bắt đầu rối loạn , tim đập mạnh , cảm giác mất đi cô lần thứ 2 lại xuất hiện , nhưng sao lần này nó lại sợ đến như vậy , ánh mắt màu hổ phách của anh bắt đầu nhú lại , anh bắt đầu nhớ .

_ Lúc anh đang tiếp giám đốc Hoàng vẫn thấy cô ngồi đó , lúc anh tiếp bộ trưởng Phong cô vẫn ở đó , lúc anh tiếp giám đốc Mầm , khá lâu sau nhìn qua thì lại không thấy cô đâu , tính rằng đi kiểm cô nhưng chuẩn bị đi thì Jonny nhà đầu tư cho công trình sắp tới của anh tới chào , anh không thể bỏ ngang đi được nên đứng lại nói chuyện , đến khi Hồng Nghi lên đàn thì anh lại quên mất , đến bây giờ thì lại không thể tìm được cô , Anh nhú mày chắc lại , nhớ lại lúc đầu cô đang nhìn mình vui vẻ , nhưng 1 hồi sao lại thấy cô cúi mặt xuống vẻ khá buồn , và rồi cô mất tiêu . Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? .

Mất màu hổ phách bắt đầu mở to , tay lấy điện thoại trong túi quần lấy chiếc điện thoại ra , anh nhấn 1 số dài , câu miệng rất lạnh " Tiểu thư đang ở đâu ? " giọng nói anh lạnh hơn tàn băng

_ Thưa chủ tử ! Tiểu thư đã lên xe của Lãnh Xuân Phong , hướng xe đi về đại lộ phía đông . Thông tin đang cập nhật . - giọng nói rành mạch .

_ Liên tục theo dõi . - anh biết được , liền đi xuống đi thẳng ra cửa , mặt kệ mọi người kêu anh sát khí lúc này quả thật lạnh đến thấu xương .

Leo lên chiếc xe đã chờ sẵn nơi cửa , phóng thật nhanh . Bên này Lãnh Xuân Phong đã cho xe của mình vào đường hầm , và đổi 1 chiếc xe khác nhìn rất bình thường không gây chú ý . Vì anh biết thuộc hạ của Viên Phúc Khang sẽ nhanh chóng tìm ra mình .

Khóc nhiều. Nên Hồng Nhi đã ngủ thiếp đi , khi đổi xe , cô không hề biết gì , cứ ngủ nhưng lại có 1 khuôn mặt rất khó chịu , đầy đau khổ tuyệt vọng

Một đêm hỗn loạn trí não của cô đã qua. Ánh mặt trời lại soi sáng thêm lần nữa , cô khẽ tỉnh lại , cả người ê nhức , khi cô đã tỉnh hẳn mới phát hiện mình đang trong 1 căn nhà gỗ kiến trúc khoáng phái quá cũ , mọi thứ đều đơn giản nhưng không quá nghèo nàn . nhìn quanh 1 hồi , cô mới thấy 1 tờ giấy trên bàn . cô đứng dậy đi đến bàn cầm tờ giấy lên , do Lãnh Xuân Phong để lại .

_ Hiện tại em cứ ở nơi này , không nên đi ra ngoài , ngoại trừ thực phẩm trái cây đều được mua đầy đủ lạnh , 1 tuần sẽ có người đến đem thêm thức ăn cho em . 3h chiều sẽ có người đến dọn dẹp nhà cửa cho em , tối tôi sẽ ghé qua . Đừng buồn , hãy suy nghĩ những gì anh nói ! - tờ giấy ghi lại nét bút thanh cao , những chữ viết chứa đầy sự yêu thương trong đó . Nhưng thật tiếc , Hồng Nhi không hề có cảm giác gì .

Chạy xe vòng quanh cả đêm , anh ở đậu xe ở bờ xong , ngã người trên ghế nhắm mắt lại . không phải là ngủ , mà anh đang nghe thuộc hạ kể lại quá trình hoạt động 1 tháng nay của cô .

_ Thưa Chủ tử , 1 tháng nay tiểu thư ngoài việc học và đến trường ôn thi thì hoàn toàn không có chuyện gì bất thường xảy ra , chỉ có - tên thuộc hạ nói có vẻ ấp úng .

_ Nói - anh nhíu mày lại .

_ Tối ngày chủ tử về cùng chị tiểu thư , trước đó do thi xong sớm nên tiểu thư đã ghé siêu thị mua rất nhiều đồ thực phẩm. Sau khi trở về nhà , tiểu thư đã cho hết tất cả những người hầu trong nhà nghỉ sớm , 1 mình tiểu thư làm hết tất cả , nấu 4 món của chủ tử thích ăn sau đó chờ ngài về , nhưng vì nghe chị tiểu thư bảo 2 người đã ăn rồi cho nên tiểu thư không nói rằng mình đã nấu đồ ăn . Khi ngài và Hồng Nghi tiểu thư đang ở phòng sách làm việc thì 1 mình tiểu thư ở phòng bếp ăn 1 mình. Nhưng ăn chỉ 3 bữa thì tiểu thư không ăn nữa , sau cuộc đối thoại giữa chị tiểu thư và cô ấy. Tiểu Thư đã đứng dậy đem hết chỗ thức ăn đó quăng vào thùng rác . - thuộc hạ báo cáo lại những lời của ám vệ theo sau Hồng Nhi nói .

_ Tiếp tục - anh lúc này mặt đã không còn giọt máu. Anh không nghĩ rằng ngày hôm đó cô lại làm thức ăn nhưng lại không nói với anh , 1 mình chịu đựng .

_ Dạ thưa ! Đêm yến tiệc hôm qua. Lúc ngài cũng chỉ tiểu thư đi tiếp khách thì có vài vị khách ngồi bàn sau lưng của tiểu thư. Nói chuyện về Ngài và Hồng Nghi tiểu thư rất xứng đôi. Khen Hồng Nghi tiểu thư hết lời. Còn quay lại nói tiểu thư không xứng với ngài . - tên thuộc hạ thật sự chỉ làm theo nhiệm vụ nhưng hẳn biết. Hắn đang châm dầu vào lửa .

_ những người khách ngồi phía sau ? , hãy cho người điều tra. Và làm cho họ không còn chỗ để thờ . - anh hận đến tận xương những tên không biết giữ mồm mép , đã làm cho Hồng Nhi của anh bị tổn thương mà rời xa anh .

Anh chỉ nhắm mắt nhớ lại hình ảnh của cô lần đầu anh nhìn thấy . khẽ nhếch môi " Anh nhớ em. Bảo bối. Mau về với anh " , câu nói đau sứt của anh thốt ra hướng về phía cô .

Anh đã quyết định chuyện này sau khi tìm thấy cô , anh sẽ mang cô về và cho cả thế giới biết. Cô là hôn thê của anh , là vợ sắp cưới của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hạnh Phúc - Lần Đầu Anh Gặp Em Là Ở Công Viên !

Trên hòn đảo , có bóng đôi tình nhân cùng nhau dạo bước trên con đường hoa oải hương , cô ngày càng yêu anh hơn , ngày càng hạnh phúc nhờ sự cưng chiều của anh . Còn anh , cái lạnh giá bên trong nhàu như đã biết mất khi cô bên cạnh , anh kèm chế sự nóng giận của mình hoàn toàn , chỉ cần cô nhìn anh với cặp mắt cừu con thế là lửa tức trong anh bọp tắt , nhiều lần anh tự ngồi tự hỏi liệu anh có bị cô cho uống bùa mê thuốc lú hay gì không mà sao anh lại như vậy .

Cũng đã 1 tuần , vết thương của anh đã bắt đầu lành lặn , bác sĩ riêng của nhà cũng đã đến nói rằng 3 ngày nữa sẽ cắt chỉ , cô và anh vui vẻ nhìn nhau , cô hay cầm guitar hát cho anh nghe , cũng hay đánh dương cầm cho anh nghe nữa .

Đêm nay trời rất đẹp , biển rất êm , sao trên trời dày đặc , anh ôm cô ngồi trên ghế ngoài sân , nơi thiên đàng dành riêng cho 2 người . ảm áp đến không tả .

_ Khang ! nói xem , anh yêu em từ lúc nào ? - cô nhỏ nhẹ nghiêng đầu nhìn anh .

_ Yêu em từ cái nhìn đầu tiên - anh hôn lên má cô nhẹ nhàng đáp .

_ Vậy là lúc trên máy bay hả ? - cô tròn mắt nhìn anh .

_ Không phải ? - anh cười nhìn cô .

_ Chúng ta gặp nhau lần đầu tiên ở máy bay mà ? - cô ngồi hẳn lên nhìn sang anh .

_ Là ở công viên - Anh lấy tay vén lấy những miếng tóc trên má cô .

_ Công viên ? Em với anh lần đầu gặp nhau ở máy bay mà ? - cô càng khó hiểu hơn .

_ Không ! Nơi anh gặp em là công viên trung tâm thành phố - Anh lắc đầu ôm cô vào lòng ngực rắn chắc của mình .

_ Sao em không biết ? - Cô nhăn mày , miệng méo xẹo suy nghĩ .

_ Đúng ! Em không biết , vì lúc đó anh đứng sau lưng em , Hồng Nhi , em như 1 thiên thần đáng thế có biết không ? Anh si mê tiến đàn của em , si mê dáng vẻ cầm đàn của em , si mê giọng hát của em , si mê tất cả những thứ trên người của em . - anh đặc nụ hôn lên môi cô .

_ Em vẫn chưa hiểu ? - cô rời khỏi lòng ngực anh , nhìn anh .

_ Là thế này , ngày hôm đó cách đây 6 tháng , em có đến công viên thành phố ngồi đàn đúng không ? - anh kể tiếp .

_ À nhớ rồi , lúc đó em đang đợi Cô Nguyệt , vì em lạc đường , chỉ biết nó là công viên lớn chờ hơi lâu nên em mới vào công viên nghỉ tí , sẵn cao hứng nên đàn thôi - Cô nhớ lại .

_ Đúng đó , anh cùng ba đi dạo , sau khi ông quay về , anh nghe được tiếng đàn của em , liền cất bước theo , ai dè gặp được thiên sứ đáng yêu này , lúc

anh nghe điện thoại xong là em cũng đi mất , anh đã cho người tìm em nhưng em đã tự xuất hiện , em đúng là trời định cho anh - anh yêu kiều , nhẹ nhàng cung chiều cô .

_ Á ? vậy là gặp nhau trên máy bay á hả ? - cô lại thắc mắt .

_ Không ! lần thứ 2 cùng ngày , anh gặp em ở nhà hàng Romtic . Lúc đó em là nghệ sĩ dương cầm , còn anh là thằng hề 10 giây . - anh nhớ lại khoảnh khắc xấu hổ đó của mình , lòng không khỏi kêu oai oán .

_ Á ! vậy anh là cái anh chàng bị đưng bảo bàn rồi nhảy lò cò đó phải không ? - cô chợt nhớ ra , đập 2 tay vào nhau 1 cái hả miệng ra tươi cười .

_ Chính xác ! - anh khẽ gật đầu cười nhẹ

_ Vậy còn máy bay ? - cô tiếp tục suy nghĩ .

_ Là do anh sắp đặc - anh thú nhận mọi tội lỗi .

_ Hèn gì , máy bay không 1 bóng người , em còn tưởng ba em chịu chi mua cho em hàng ghế VIP nữa kìa - lúc này cô mới biết sự thật , với suy nghĩ của cô khá hụt hẫng khi biết ba mình không phải hào phóng đến như vậy .

_ Cứu con , Em thật ngây dại . - anh ôm cô , đầu tựa vào ngực đầy đà của cô âu ím .

_ Ấy ! Kì quá nha . - lần đầu tiên có người con trai dám dựa vào ngực của cô , cô tự vệ , lấy tay nắm tóc anh kéo anh ra .

_ Úm ! Thật là mềm - Anh ghẹo .

_ Đồ háo sắc - cô chề môi , tay nhéo mũi anh .

_ Chỉ háo sắc với em thôi - anh nhe răng cười .

_ Hồng Nhi , Tháng sau chúng ta trở lại đây liền , cũng là sinh nhật của em , em muốn quà gì nào ? - anh thừa biết tháng sau là sinh nhật của cô .

_ Á ! quà gì cũng được , miễn anh tặng là thích - cô cung chiều vuốt tóc anh .

_ Dây chuyền nhé . - Anh nheo mắt

_ Không - cô không thích cái thể loại vướng cổ .

_ Nhẫn kim cương - anh nhìn cô châu mày .

_ Không - cô không thích khoe của vả lại kim cương thì quá già so với cô

_ ĐUNG LOA CÔN GAI (Đúng là con gái) - anh đã học tiếng việt được 2 tháng rồi , anh học rất lẹ giờ có thể nghe hiểu , nhưng mà nói thì Ngộn quá Ngộn với đây là lần đầu tiên anh nói nên thành ra thế này đây .

_ ĐUNG LOA CÔN GAI uhm uhm uhm Á ! đúng là con gái , anh biết tiếng Việt hả cô suy ngẫm câu nói của anh . rồi chợt vỗ tay tròn mắt miệng há to , cười vui vẻ .

_ Uhm ! Anh có thể nghe , hiểu nhưng mà nói thì đây là lần đầu tiên anh nói với em cho nên - anh xấu hổ tốt cùng dùng tay che 2 con mắt mình lại về một môi .

_ Oa ! Anh học cả tiếng Việt luôn , nếu vậy em sẽ dạy cho anh nói ok không ? - cô vui vẻ ôm lấy cổ của anh nhúng nhúng trên đầu anh con ních đến cùng .

_ Được ! - anh ôm cô vào lòng yêu chiều cung cô vô cùng .

_ Hồng Nhi ! Anh hỏi em 1 việc , thành khẩn khai báo - anh đang vui cũng vừa chợt nhớ ra 1 việc cần hỏi .

_ Là việc gì ? - cô giờ hết nhúng trên người anh . Lại quay sang dùng tay nghịch ngực của anh . Tay xoa xoa nắn nắn 2 bên thich săn chắc của anh .

_ Em biết vỗ đúng không ? - anh mặc kệ cho cô tư tung tự tác trên người mình .

_ À ! Hihi ... 1 chút , đủ để tự vệ thôi- nghe đến đây cái tai đang xoa nắn cái ngực bên trái của anh dừng lại ít giây rồi lại tiếp tục .

_ Chút ít ? Tự vệ ? , căn bản người chỉ học để tự vệ thì không có đủ lực mà đá 1 tên con trai cao hơn mình tới 15cm nặng hơn mình gấp đôi bay từ cổng nhà sang bên kia đường ! - anh bắt đầu nhún nhảy với cái vẻ che dấu của cô .

_ Hihihi . Lúc đó em sợ nên dùng hết sức có thể thôi mà . Kì tích thôi , - lúc này biết rằng sắp lộ , cô bảo thủ cho lời biện minh kìa .

_ vậy cú bay người lật đối phương 360 độ dù nhẹ nhàng cảnh báo nhưng hạ gục đối phương trong vòng 2 giây ở khe núi hội trại là thế nào ? - anh quyết tâm bắt cô khai báo .

Lúc này là cô biết anh đã biết hết rồi , giờ có dấu cũng như không cho nên hít một hơi ,dừng lại mọi hoạt động vui chơi trên ngực anh , bắt đầu 1 hơi .

_ Lên 3 em bị bạn trong trường mẫu giáo ăn hiếp , lên 4 gần nhà em có 1 lão sư quy ẩn nên em đã bái sư học. Vốn chỉ tính học vài đòn để có thể trả thù bạn , nhưng càng học càng mê , càng học càng say. Lên 6 em tuổi đánh bại 1 anh học lớp 10 , lên 8 tuổi em đánh bại giáo viên của trường , năm 10 tuổi em đánh bại sư phụ mình , tồn thời gian đó em dành được tất cả là 372 cái huy chương tất cả đều là huy chương vàng . Lên 12 tuổi sư phụ em qua đời , em cũng không học nữa .Nhưng mà hầu như khoảng thời gian đó em chưa bao giờ dùng hết nội công . chỉ dùng có 1/2 công lực thôi , mà cũng khá chán , mới vào trận có mấy giây mấy bạn đó nằm bất tỉnh , em muốn đánh thêm cũng không được . Sự việc là như thế - cô kể 1 lèo , đôi mắt cừu non kể anh nghe , đầu lắc qua lắc lại tỏ ra vô tội .

Lúc này phải nói là Viên Phúc Khang nhà chúng ta đã biến thành 1 bước tượng điêu khắc bị lỗi , mắt tròn to , miệng giật giật , mồ hôi hột bắt đầu đổ người có chút ớn lạnh khi nghe về cái thành tích vĩ đại đến kinh khủng của cô . Ngay cả anh cũng không thể làm được đến mức như vậy .

_ Sư phụ dạy em bằng cách gì ? - anh có hơi ngu người nhưng vẫn giữ được tí gọi là phong độ

_ À , đánh quyền tay thì tập dưới cây đa 200 tuổi mà nó bị em đánh ngã lúc 10 tuổi rồi . còn tập quyền chân thì xuống hồ bơi lặn xuống đáy hồ 15 mét tập , còn cước , kiếm , côn , thì tập trên bê tông . - cô nhúng vai như chuyện nhẹ nhàng

(bà ơi ! Bà có nỗ quá không vậy ?) .

_ Vậy số người em có thể đánh 1 lần là bao nhiêu ? - mồ hôi anh đổ ngày càng nhiều , môi không còn giật giật nữa mà chuyển qua thành rung . Bảo bối của anh còn kinh khủng hơn anh nghĩ .

_ À , con trai thì khoảng 40 người , con gái thì gấp đôi hoặc nhiều hơn cũng được . - cô vui vẻ tiếp tục đùa nghịch với ngực của anh .

_ Em à ! Em có biết rằng em đang làm anh sợ không ? - anh bắt đầu sợ rồi .

_ Nhưng với người tập võ thường tay chân và thân hình sẽ chai cứng , sao em lại mềm mại như vậy ? - anh hỏi rất đúng lúc .

_ 12 tuổi thầy mất , em cũng không tập nữa , mẹ bảo em thân hình con gái phải mềm mại cho nên suốt 1 thời gian rất dài , mẹ cho em đi tập lại dáng đi , thường xuyên đi Spa tắm sữa , mua kem loại tốt nhất cho em rồi cho em tập thể dục nhịp điệu cho mềm dẻo lại nên mới được như vậy - cô gái thích.

_ Bối vậy ! Đừng có hỏi em mà ... huhu ... em biết thầy của em dạy võ không có như người ta. Lúc đầu chỉ là tự vệ thôi nhưng mà lại thành ra thế này . - cô nheo mắt .

_ Vậy ngày mai em có muốn đi xã gần cốt không ? - anh thật sự muốn tự mắt chán kiến tài lực của cô .

_ Lâu rồi em không đánh ! Với lại nếu anh thấy em trên võ đài , chắc chắn anh sẽ hết yêu em mà thành ra sợ em mất - cô thật sự lo sợ về điều này

_ Không sao ! Em là người của anh. Dù em có thế nào. Anh cũng yêu - anh thật sự thấy may mắn khi đã nhặt được 1 thiên thần đầy tài năng hơn người này .

_ Anh toàn nịnh - cô nheo ngực anh

_ Bảo bối ! Anh biết em còn nhỏ. Nhưng tuổi của em cũng đã học qua giáo dục giới tính , em có biết rằng , em đang đốt lửa không hả ? Hay giờ anh không nói không có nghĩa là chuyện xấu sẽ không xảy ra - anh thật sự khao khát cô đến tận cùng rồi . anh kèm chế bản thân mình xuống nửa năm , cô thì cứ vô tư . lại đi đốt lửa trong anh nữa chứ , thật là 1 Tiểu cừu yêu mà .

_ Á ! Em không có ý . anh anh ráng kèm chế ... em sẽ không nghịch đại nữa . - cô hiểu rồi , mặt cũng đỏ rồi , dưới móng cô khối thịt lạ đã nhô lên , cứng cứng , nóng nóng rồi , mặt đỏ mềnh mềnh nên rất dễ nhận biết

_ Em thật hư ! Phải trừng phạt - anh nhíu mày. Ôm lấy eo cô bắt đầu chọt , mục đích cũng là để quên đi dục vọng của mình .

_ Á ! khang ... hahahahaahha Khang hahahaha .. em biết lỗi rồi hahahaha ... Khang dừng lại đi mà hahahaha - cô bị anh chọt cười ra nước mắt tính cười rất lớn .

Mục đích của anh dường như đi sai hướng rồi , cô bị nhột giãy giụa trên đùi anh , cọ qua cọ lại làm anh càng thêm hưng phấn .

_ Hồng Nhi ! ngồi im . - mức kèm chế có giới hạn , chơi đại có thưởng , anh liền bảo cô ngồi im , mặt anh cười xuống nhắm lại để đè nén .

Cô bị anh chọt cười đến không thở được nên dù đã hiểu ngồi yên nhưng mà cô cố thở vì một làm bộ ngực đầy đặn của cô trước mặt anh cứ phập phồng , anh vừa lúc tính bảo cô leo xuống đi tắm nước lạnh nhưng mở mắt ra là chào ôi , cái nơi đầy đặn đó phập phồng đến mê người.. kích tình anh cực độ , anh không kèm nói , liền ôm lấy cô đầu dúi vào nơi đầy đặn hun rớt rít .

Do mặc đầm Maxi cổ vuông dài xuống tới gần gần ngực, lại gặp ngực cô đầy đặn hoen bạn cùng lứa , nên , nó u lên 2 cục tạo thành ke rãnh ở giữa cuống hút đến khổ cường. Anh vừa hun , rồi lấy lưỡi rà , áo mải dăng thun rứt thế này thì thật sự rất dễ tục , anh không dung tay chít cần dùng chiếc lưỡi

mà quái và chiếc cảm của mình thôi là cổ áo xung tuốt xuống được chút rồi .

Hồng Nhi vừa bị 1 bàn tay ôm lấy , những hành động tiếp theo kia cô không kịp phản xạ chỉ bị 1 cảm giác tê nhẹ làm cô tự theo phản xạ " A " một tiếng . cô không biết tiếng " A " vừa rồi của cô đã làm con thú dữ trong anh được xuất chuồng gầm thét .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sát Thủ Vô Đài .

Sự cuồng nhiệt trong anh khiến cô muốn đẩy anh ra cũng rất khó . Anh vừa chiếm lấy nhưng không phải là hung hăng bạo lực , mà anh mềm dịu . cổ áo là thun nên kéo xuống lúc nào rồi , để lộ ra bộ ngực đầy đặn , đẹp đến mê người . khiến anh thật sự miệng rất đắng , lưỡi đã khô , anh muốn thứ ngọt kia , nó có thể làm cho môi lưỡi của anh ngọt và mềm lại .

_ Mùi sữa , em có mùi sữa . - anh nhắm mắt tận hưởng , ngửi lấy thật mê người .

Cô xấu hổ đến ngơ người , đánh anh 1 cái gì anh dám ghẹo cô . Cô sợ nhưng lại không thể từ chối vì yêu anh cô muốn lần đầu tiên của cô sẽ trao cho anh .

_ Khang ! Đừng mà - lúc này bị anh ngắm nhìn quá mãnh liệt cô thật sự tăng cao , khẽ rên .

Lúc này , anh mới bắt đầu mở mắt , nhớ đến điều mình đã tự hứa với mình sẽ trân trọng cô ấy đến ngày cưới . Anh cố gắng nuốt xuống kèm mình , nhưng vẫn hun lấy 1 lần cuối cùng . sau đó ngẩng lên nhìn lên khuôn mặt đã hồng đỏ của cô . Anh hôn đầy yêu thương lên đôi môi đáng yêu của cô . kèm giọng nói .

_ Cừu nhỏ ! Anh đã hứa sẽ trân trọng em đến ngày chúng ta kết hôn phải không . Mức giới hạn này có lẽ đã đủ . Em cho phép chứ ? - anh thật sự rất coi trọng suy nghĩ của cô

_ Mọi việc tùy ý anh . Cảm ơn anh đã trân trọng em . - cô như rơi vào hủ mật , được sự che chở của người yêu thương nhất , trân trọng cô đến phút cuối cùng .

_ Anh yêu em Hồng Nhi ! - anh ôm siết lấy cô .

_ Khang , em cũng yêu anh ! - cô cũng ôm anh

_ Chúng ta ngủ thôi , ngày mai sẽ là ngày vui vẻ được không ? - anh đã kèm . Anh đang kèm , bế cô lên giường , sau đó chạy như bay vào phòng tắm nước lạnh , nước lạnh lạnh lạnh lạnh - nhiệt hòa của anh đã giảm được đôi chút rồi.

Sau đó con cừu nhỏ của anh đã say giấc , chỉ có anh nằm đó , gát tay thờ dài rồi nhìn cô , rồi nhí trợn nhà rồi lại thờ dài . " Kim , mộc , thủy , hỏa , thổ" câu thần chú của anh ơi câu thần chú ... anh phải đọc đến lần thứ 50 anh mới có thể đi vào giấc ngủ .

Buổi sáng tình yêu đã đến . Hồng Nhi lại dậy trước anh , đi xuống phòng bếp nấu bữa anh cho 2 người . Anh đang ngủ , ngửi thấy mùi thơm liền bừng tỉnh lại , nhếch miệng cười . Cứ thế này thì anh phải cưới cô sớm thôi , không thể đợi được nữa.

VSCN xong anh đi xuống phòng , nhìn dáng người áo sơ mi bị hơn mình , quần shoot trắng bên trong , lay hoay làm anh yêu cực yêu cái dáng vẻ này . bước đi nhẹ nhàng đến sau lưng cô , chụp lấy eo cô từ đằng sau , nhất bồng cô lên ôm siết hôn lấy cái lưng thẳng đẹp của cô . làm cô vừa giật mình vừa mắc cười là lên " _ KHANG ! " .

Hạnh phúc đến ganh tị người ngoài luôn đó . bữa sáng tình yêu của 2 người đã xong , anh dẫn cô đi vòng vòng , có 1 cuộc điện thoại , sau đó anh vui vẻ ním cười 1 cách bí ẩn , rồi dẫn cô đi đến 1 ngôi nhà phía sau lâu đài .

Cô cứ đi theo , chẳng hiểu gì . nhưng vẫn đi theo . vào đến nơi Ngôi nhà có mặt mã ... anh đánh nhanh mặt mã sau đó cánh cửa được mở ra . anh dẫn cô vào . nó khá tối sau đó anh đứng im , căn phòng bắt đầu di chuyển xuống , do bất ngờ nên cô bị nghiêng nga bất ngờ . khoảng 3 phút sau cánh cửa đó mở ra , thì ra cô đã đi vào thang máy bí ẩn của Ấn Bang . khi cô bước ra thật sự mắt cô không thể chớp cứ tròn mắt mà nhìn .

Anh lúc này mặt đã lạnh hơn rồi , bước lại phía 1 ẩn vệ xem ra người này là trưởng rồi , trên ngàn người dưới 1 mình anh thôi anh bước lại gát đầu như ra lệnh 1 chuyện gì đó sau đó tên ẩn vệ hiểu ý . cuối chào , bước đi rất nhanh , anh lại xoay người dẫn cô vào 1 căn phòng .

_ Đồ đã được chuẩn bị , em hãy thay đi . Rồi chúng ta sẽ cùng xả stressss ! - anh vừa nói giọng cười vừa bí ẩn .

Cô nhìn cũng hiểu nó là đồ võ , anh vẫn quyết định sẽ kiểm tra trình độ của cô đến vậy sao ? ... nhắm mắt lại , thờ phào 1 tiếng " Yêu nhau ! Yêu cả

đường đi lối về " cho nên cô sẽ cho anh biết 1 con người khác của mình. Nếu thật sự yêu anh sẽ chấp nhận cô thôi . Nghĩ xong , cô bước đến thay y phục sau đó bước ra ngoài .

Anh nhìn cô , nhủ mày có vẻ vẫn chưa hiểu ra cái gì đó thì phải . Nhìn cô mãi anh nghĩ " thay đồ võ rồi nhìn cũng mềm yếu mà , đâu ra dáng 1 sát thủ hay là 1 người võ công phi phàm đâu ? " . câu hỏi này cung y chan khi các ám vệ của anh thấy cô , họ có vẻ muốn cười khi thấy cô bé nhỏ kia lại dám đấu với họ , thật là không sợ sống chết mà .

Cô bước đến chỗ anh , nhìn anh ý " Vừa lòng chưa hả ?" . rồi cô quay qua nhìn 4 nữ ám vệ kia , bước lại hỏi

_ Nơi đây có bao nhiêu cấp bậc . - sát mặt cô có chút thay đổi khi chân vừa bước qua vạch đỏ kia .

_ Thưa ! Có 4 cấp - 1 ám vệ đứng giữa anh đứng trả lời .

_ Vậy các cô ở cấp mấy ? - cô hỏi tiếp .

_ Thưa ! Chúng tôi cấp 4 . - cấp 4 là cấp nhỏ nhất . xem ra Viên Phúc Khang xem thường cô rồi .

_ Anh kia ! Đi kiểm cây bút chì đưa tôi - cô chỉ qua người quản giáo cũng là huấn luyện viên của các ám vệ ở đây , đương nhiên là anh ta đứng cấp 1 rồi

Anh ta nhìn qua chủ tử sau khi được chủ tử gật đầu , anh mới quay đi kiểm liền 1 cây bút chì theo yêu cầu của cô gái nhỏ . Sau khi đưa cô cây bút chì anh ta quay lại phía chủ tử của mình trên tay cầm quyển sổ đứng nhìn .

Hồng Nhi nhận lấy cây bút chì , sau đó nhìn về phía anh khẩu hình miệng của cô anh đã hiểu " Nhìn kỹ nhé ! " . Sau đó cô quay lại , nhắm mắt hồi tưởng 1 thứ gì đó chỉ mình cô biết , anh bên này nhìn cô , vẻ cười nhếch miệng . Còn 4 ám vệ kia thì nhìn cô khó hiểu , cô không hề vận động nóng người hay sao , mọi người đều phải làm vậy mà , còn cô thì không . 4 ám vệ vẻ mặt không đổi nhưng trong ánh mắt có chút Khinh bỉ .

Anh cũng nhìn cô khó hiểu , cô không hề hoạt động gì cả , cô chỉ đứng đó nhắm mắt , sau 5 phút , cô bắt đầu mở mắt ra , tay phải cầm bút , tay trái quán tóc 1 cách thần tốc , sau đó những nữ ám vệ cấp 4 của anh có chút biến đổi sắc mặt , anh đứng ngang thật sự không thể thấy rõ sắc mặt hiện tại của cô , nhưng anh thấy sự động người nhẹ của 4 ám vệ .

Khi cô hồi tâm , là lúc cô gặp được sự phụ mình trong tri thức , và cô khi mở mắt ra , cột mái tóc ống mìn kia lên thì cô như 1 Sát thủ ở cấp độ hơn cả đặc biệt , cả siêu cấp . 1 ám vệ bắt đầu trước , do cấp 4 nên thể tấn công thật sự còn nhiều sai sót , đôi mắt đen long lanh của cô đã trở nên sắt lạnh , ám vệ cách cô 4 bước chân , 1 đòn thôi không cần tốn sức , nữ ám vệ đó đã nằm bất tỉnh , thật sự cô chỉ mới sử dụng 1/4 công lực thôi . thấy vậy 3 nữ ám vệ kia cùng xông tới , cô như khiêu vũ chứ không phải múa , người nữ ám vệ gần cô nhất chụp lấy tay cô ta , vòng qua eo cô ta , xoay người 360 , cô ta va thật mạnh vào nữ ám vệ kia , cú va chạm rất mạnh 2 người cũng đã bất tỉnh , sau đó xoay qua 1 cử chấp tay nhẹ , nữ ám vệ thứ 4 cũng đã té xuống .

Cô như chưa bao giờ động tay động chân gì đến những cô gái đó . 4 người trong vòng 7 giây . thật là không tưởng . Cô quay sang nhìn anh tay đưa lên , ám hiệu , tăng cấp độ , anh nhủ mày phẩy tay lên ra lệnh người kế bên làm theo lệnh cô , anh ta đang ngăn người 1 chút nhưng lại chần chừ quay sang gật đầu cùng 6 ám vệ nam cấp độ 3 .

Hành lễ cuối chào . và tích tắc 10 giây , 6 tên đó cũng nằm trên sàn . 1 tiếng trôi qua 600 ám vệ nam nữ của Ân Bang anh đã nằm thành đồng , anh bắt đầu để tay lên cằm , ánh mắt của anh bắt đầu nhú lại . ra lệnh cho người kế bên , đã đến lượt anh ta . Cuối chào rồi quay đi , đến nơi cô gái kia .

Rất tự tin với năng lực của mình , là huấn luyện viên hàng đầu của Ân Bang , anh cũng phải giữ thể diện cho mình chứ . Nên rất hùng hùng sát khí bước ra , anh cũng chưa nhìn thấy rõ mặt cô , chỉ giữ sắc thái của mình nên đã không thèm nhìn đến đối phương , anh rất tự hào vì 1 mình mình lâm chiến với 20 tên , nên đã như vậy thì anh phải giữ khí thế . Nhưng sau khi cuối chào , anh ta vừa ngược lên thì ánh mắt của anh đã chợt thay đổi , đôi môi có chút rung lên " Cô gái này là cô gái lúc nãy sao ? Đây thật sự là 1 sát thủ ? 1 sát thủ không ai ngờ tới , cấp bậc của mình thứ hạng đã cao nhưng nhìn vào ánh mắt ngay lúc này của cô , anh thật sự lạnh hơn cả tuyết tháng 12 . Thật sự rất sợ " . Anh đã trầm nghĩ trong đầu , nhưng rồi quay sang nhìn chủ tử , anh biết chủ tử muốn thử sức cô gái nhỏ này , nên anh không muốn khách khí trận đấu đã bắt đầu .

Cảm nhận được lực cánh tay , lực cú đá , lực xoay người trong lòng anh ta khỏi cảm thán " Sao 1 cô gái cô thân hình mềm yếu lại có 1 lực mạnh như vậy cơ chứ " . Thật sự anh ta rất bất ngờ với điều này mà nếu như anh được nghe cô kể về sự tính học đạo của mình thì chắc giờ phúc này anh không dám đấu với cô đâu nhỉ .

15 giây , anh ta đã nằm ngay ngắn trên sàn như 600 người kia , . Viên Phúc Khang lúc này tròn trắng mắt . sau đó đi lại , bước vào sân , thì bị 1 cánh tay của cô dơ lên như ngăn cản . cô cảm nhận được anh đang đến , nhưng cô đang trong tình trạng mất kiểm soát nặng , nên nếu anh tới gần cô không dám chắc rằng sẽ kiểm soát được mà đánh anh .

Anh thấy dấu hiệu liền đứng lại nhìn , sau đó anh đã không khỏi bàn hoàn và hiểu được vì sao các ám vệ của anh lúc đầu rất tự tin , nhưng sau khi bước lên sân nhìn cô thì lại giật mình và có chút sợ như vậy . thì ra cô đã là 1 sát thủ , không uổng sao cô lại không học võ nữa , không muốn ai biết , và các thành tích kia của cô là sự thật . Anh bắt đầu cảm thấy kháng phục cô hơn thế .

Đợi 15 phút sau cô đã lấy lại mình , tay tháo cây bút chì xuống , quay sang nhìn anh , thật sự lại là con người khác , dịu dàng ảm áp , thiên sứ mà anh biết .

_ Hồng Nhi à ! Em còn bất ngờ nào nữa không anh không thể kiềm lòng được nữa . VỢ YÊU À ! EM THẬT ĐA TÀI ĐA NGHỆ ĐÓ .

Chương 29: Không ! Ba Mẹ Thật Đã Nuôi Dạy Em Rất Tốt Bảo Bối À .

Tóm tắt về Sư phụ của Hồng Nhi .

Sư phụ cô : ông là Phù Khắc , 1 trong những đại võ sư rất kinh khủng nhưng lại rất thần bí , gia đình nổi võ , ba của ông có 1 võ đường bí mật trên núi , ngay từ khi biết đi , ông đã được theo cha lên võ đường này , máu giống nổi có sẵn trong ông , môi trường tiếp xúc ngày ngày là các anh chị đồng môn cho nên ông càng dễ dàng phát huy năng lực của mình hơn . Năm ông 20 tuổi , trong 1 trận giao đấu thường niên , do sức mạnh quá lớn , ông đã ra tay đánh 1 đòn chí mạng khiến cho 1 vị đại sư huynh chết ngay tại chỗ trong vòng 3 phút thi đấu . Từ ngày đó ông đã xuống núi , đầu đi thân thể của mình , ông phụ làm ở 1 quán cafe , sau có 1 vị khách không có chừng mực đã sờ soạn người của 1 nữ phục vụ khác , lúc đầu ông làm ngơ nhưng thấy nhiều lần như vậy , lòng người anh hùng không thể buồn tha , cho nên anh đã ra tay cho tên khách biến thái đó bay như chim trên trời , rồi rớt xuống như máy bay bị nạn , kết quả là tên khách đó nằm việc 4 tháng trời , ông bị đuổi việc nhưng mọi người rất thần tượng ông . Cuộc đời ông bắt đầu thay đổi từ đây , ngày anh dạy dỗ tên khách cũng đúng lúc 1 vị mafia rất có tiếng trong giới ngầm , đã nhìn được năng lực của ông , quyết thu phục ông về làm cận vệ cho hắn . Suốt 40 năm theo tên Mafia kia , ông đã phải giết rất nhiều người , sau khi ông chủ mất , ông cũng đã 60 nên muốn biệt tích giang hồ về quy ẩn sống cuộc sống an nhàn ở 1 nơi hẻo lánh .

Từ đó ông đã gặp được tiểu đồ nhi của ông , cô là người học trò đầu tiên và cũng là người học trò cuối cùng của ông , vốn cũng như cô , chỉ cần bản là dạy cô vài chiêu để không bị bắt nạt , nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên của ông , ông đã xác định rằng cô gái này sẽ là người mà ông truyền hết võ công của mình . Đúng là ông không chọn sai người , cô càng học càng thông hiểu , tiếp thu nhanh , lại rất nhạy bén . Nên ông truyền đạt hết tất cả võ công cho cô chỉ trong vòng 12 năm . Ngày ông mất , cô đã là người ở cùng bên ông đến giây phút cuối cùng .

_ Tiểu Nhi à ! sư phụ đã đến lúc phải đi rồi , con hãy ngoan ngoãn con nhé , như những gì ta đã dạy con , ta dạy võ cho con không phải để con đánh người , mà chỉ là tự vệ , tất cả những gì con có ngày hôm nay nó là để tự vệ con nhé . Võ không phải để giết người , không phải để trả thù , Võ là để tu rèn bản thân , là để tự vệ cho chính mình . Công lực của con , mỗi khi ra đòn con hãy nhớ chỉ dùng để tự vệ thôi . Hãy nhớ lời ta , tất cả chỉ là để tự vệ thôi con nhé !

Cô khóc rất nhiều , gật đầu lia lịa

_ Tiểu Nhi gốc ! Khóc gì . Ta và con còn gặp nhau ở Thiên Mộng Võ mà . Ngoan con nhé ! - sau câu nói này ông đã ra đi .

(Thiên Mộng Võ : ka2 1 nơi do ông dùng sức mạnh tạo ra , nơi này chỉ có ông và Hồng Nhi mới có thể vào , mỗi lần cô muốn xuất võ dùng hết nội lực của mình thì cô sẽ đến đây để xin phép ông , và cũng là nơi cô tu luyện võ nghệ của mình)

* Võ đài hiện tại .

_ Em đã nói rồi mà , anh đã thấy rồi đó , khi em bước lên võ đài , em sẽ là con người khác . Anh chắc sợ em rồi phải không ? - Cô trầm mặt giọng thờ ơ .

_ Không ! Ba mẹ thật đã nuôi dạy em rất tốt , Bảo bối à ! - anh lúc đầu thật sự rất choáng ngợp , nhưng khi bình tĩnh lại thì anh cảm thấy , rất an tâm vì không ai có thể động vào bảo bối của anh nữa rồi , Những tên ẩn vệ kia đi theo chỉ là giúp cô thôi , nếu bọn chúng làm không tốt thì cô cũng không bị gì vì bản thân lại có võ công cao như vậy .

_ Hà ? Anh anh không chán ghét em hả ? - Cô lần đầu tiên nghe người khen cô sau khi thấy cô xuất hết võ công của mình , không bỏ chạy lại còn đứng đó khen .

_ Vì sao lại chán ghét ? Bảo bối của anh võ công cao cường như vậy , sau này anh sẽ có 1 vệ sĩ vừa đẹp vừa đa tài bên cạnh vậy , anh phải giữ bên người thật kỹ mới được - anh cười khoanh tay trước ngực có ý trêu ghẹo cô .

_ Anh bắt nạt người ta - cô xấu hổ .

_ Hahahaha , em đáng yêu quá Hồng Nhi à . Nào cùng về nghỉ ngơi thôi -anh cười vui vẻ , sau đó bước lại bế cô lên quay đi về căn biệt thự lộng lẫy của anh và cô .

Buổi trưa nồng nức của anh và cô đã xong , 2 người ôm nhau đùa giỡn trên giường , sau đó lại lãng ra ngủ . Tình yêu của họ thật đơn giản .

_ Hồng Nhi ! chiều nay chúng ta sẽ rời đảo , anh có món quà bất ngờ dành cho em ! - tiếng anh êm dịu

_ Đi đâu thế ? -cô đang trong bếp rửa đồng chén vừa ăn xong .

_ Bí mật - anh ôm sau lưng cô nhẹ nhàng thổi vào tai cô .

_ Á ! Nhột - Cô bị hơi thổi của anh làm nhột nên cười vui vẻ hơn .

3h, chiếc trực thăng bị màu đen đã đến đảo , đón cô và anh trở về đất liền , sau 3 tiếng ngồi vật vờ trên máy bay , cuối cùng cũng đến nơi , anh bước xuống dẫn cô theo , có đám người đã đứng chờ sẵn ,

_ Mau chuẩn bị cho cô ấy ! -anh cầm lấy vai của cô đẩy cho 3 nữ kia , ra lệnh rất sắt . Còn anh thì quay đi về hướng khác .

_ Khang ! - cô thấy anh không đi theo liền lên tiếng .

_ Bào bối ngoan ! Chút nữa gặp lại . - anh biết cô lo lắng chuyện gì liền an ủi , sau đó quay đi về cánh cửa khác .

Đó là tầng thượng của công ty anh , anh bước xuống phòng nghỉ của mình , tắm rửa thay 1 bộ vest màu trắng rất đẹp . tin thần rất chi là tốt .

Ở 1 phòng khác , cô được 3 nữ tỉ mỉ chăm sóc , dưỡng da , trang điểm , làm tóc , thay đồ , cô cứ ngớ ngẩn , ai muốn làm gì thì làm , không hiểu đang xảy ra chuyện gì , sau đó đi vào phòng thay đồ , đã có 1 cái áo cực đậm trang trọng , màu trắng , hoa viền nhẹ , có những hạt kim cương nhẹ lấp lánh tạo nên 1 sự quý phái sang trọng đến lạ thường .

Cô thay xong trang phục , bước ra với ánh nhìn của 3 nữ tỉ , họ không khỏi mắt hờn , vốn trời xin cô đã đẹp tự nhiên , nhưng khi được châu chuốc kỹ lưỡng thì cô càng sáng chói hơn nữa , quả thật anh cưng chiều cô cũng đúng thôi .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Món Quà Sinh Nhật Là

Từ trong phòng bước ra , nơi đây anh đã đứng sẵn chờ cô , cô ngưng ngưng , 2 tay nắm tay để trước , ngẩng đầu nhìn anh , ánh mắt cô đập vào cô là 1 người đàn ông đẹp đến chết người , tướng mạo phi phàm , ánh mắt màu hổ phách hút người vào bên trong , với bộ đồ vest màu trắng trang trọng , càng làm anh khác lạ , sáng chói hơn , tim cô đập thật mạnh , thật rất mạnh , cô đã yêu anh nay còn yêu hơn với sự khác biệt này .

_ Khang ! Anh thật đẹp - cô ngưng ngưng lên tiếng .

_ Hôm nay ! Anh vứt bỏ lòng ích kỉ của mình , để cho những người đàn ông ngoài kia sẽ được ngắm nhìn thiên sứ của anh . Chỉ hôm nay thôi . - anh nhún mày , tỏ vẻ khá cường ép .

_ Là sao ? Khang - Cô nghe anh nói nhưng lại không hiểu anh đang nói gì .

_ Đừng nói nhiều ! Khoát lấy tay anh . - anh xoay ngừng cùng hướng với cổ , đưa tay cuối người xuống bảo cô khoát tay mình .

_ Khang ! Sao đầm dạ hội này giống đầm cưới quá vậy , đuôi dài quá , nặng . - cô tuy thông minh ở nhiều mặt nhưng với cái mặt tình cảm này thì thôi khỏi bàn , tại vì không có cái gì để bàn cả .

_ Lát nữa đây ! Em đừng hoảng , hãy bình tĩnh . - anh cùng cô bước đến 1 cánh cửa lớn đứng trước cửa , anh nhẹ nhàng nói với cô .

Sau đó gạt đầu với 2 tên vệ sĩ ra hiệu mở cửa . Cánh cửa cao , rất cao , to rất to , sang trọng rất là sang trọng từ từ mở ra , cô vốn tò mò lại càng không thể nhắm mắt được , mắt mở to hơn nữa khi thấy mọi người bên trong đang đứng đó nhìn cô và anh . Căn phòng rộng đến không tưởng , tất cả những thứ trong đó đều màu trắng , cực đẹp .

Anh bước về cùng cô , cô như người mất hồn , đi theo , ngơ ngác nhìn tất cả mọi người đang hò reo vỗ tay kịch liệt . Đi đến bục cao , 1 chiếc bánh kem to cực kì găng số 17 ở tầng cao ngất ngưỡng kia , thì ra anh đã chuẩn bị tất cả để mừng sinh nhật cô đây ư , rất tuyệt vời , rất cảm động , lần đầu tiên trong suốt 17 năm , cô có được 1 cái sinh nhật hoành tráng kinh khủng đến như vậy .

Mọi chuyện không chỉ là để tổ chức sinh nhật cho cô .

_ Kính thư quý vị ! Ngày hôm nay Viên Phúc Khang tôi tổ chức sinh nhật cho Hàn Hồng Nhi . Và cũng muốn tuyên bố với quý vị rằng Hàn Hồng Nhi là vị hôn thê của tôi , Ngày hôm nay , là sinh nhật của cô và cũng là lễ đính hôn của chúng tôi . - anh cầm lấy Micro , thanh giọng trầm , nghiêm túc và có chút hưng phấn .

Sau khi nghe anh phát biểu , mọi người vỗ tay hò reo vô cùng , riêng Hồng Nhi cô đã đơ , nay nhìn anh còn đơ và ngơ hơn , cô tròn mắt nhìn anh không chớp .

_ Bảo bối , có thích món quà này không ? - anh quay sang nhìn cô gái đang ngay ngốc nhìn mình .

_ Khang ! - cô ghen rồi , cô không nghĩ anh lại đi tuyên bố trước tất cả mọi người như vậy , đây là thật ? hay là mơ đây ? .

Cô còn đang ngu ngơ , thì đã bị anh ôm lấy toàn cơ thể hôn lên môi đỏ mọng của cô 1 nụ hôn dịu dàng trước tất cả mọi người . từ dưới sân khấu có 3 người lớn , đó là Viên Phúc Hạo , Hàn Nguyên Thành và Nguyễn Hồng Linh cùng nhau bước lên sân khấu với vẻ tươi cười rất hài lòng .

_ Ba , mẹ ! - cô chợt tỉnh lại , lên tiếng .

_ Bảo bối ! Chúc mừng sinh nhật con . - mẹ ôm cô vào lòng , xoa đầu , vuốt tóc cô . Còn ba đứng bên cạnh cười rất mừng nguyện .

_ Anh chị cứ yên tâm , tiểu tử nhà tui có thật lạnh lùng , khá tàn bạo nhưng mà đối với Hồng Nhi thì mềm mại vô cùng . - Hàn Phúc Hạo cười toe tét lên tiếng .

Tất cả 2 người đều gật đầu , rất vừa ý .

_ Chị 2 đâu mẹ ? - cô nhìn xuống xung quanh không thấy bóng dáng của Hồng Nghi đâu .

_ Chị con đã sang Anh tu nghiệp rồi . Nó có gửi lời chúc mừng con - bà nhẹ giọng nói .

_ Dạ ! - cô vui vẻ

Sự thật thì Hàn Hồng Nghi sau khi bị lộ tẩy , bị Phúc Khang sa thải thì đã bắt 1 chuyến bay trong ngày sang Anh , thứ nhất là để làm vui đi nỗi buồn mất mát kia , thứ 2 là để tu nghiệp thật tốt , về sau sẽ tính tiếp .

Buổi tiệc có đông đảo tất cả những quan cao chức trọng , các nhà lãnh đạo của các tập đoàn công ty thuộc hàng top của nước và cả những bang chủ nổi tiếng trong giới ngầm . Anh đã toan tính tất cả , sau 2 lần xảy ra sự việc này , anh không muốn cô bị hiểu lầm thêm lần nào nữa . Anh muốn cho tất cả mọi người trên thế giới này biết được , cô là của anh , kẻ nào dám đụng vào , chết không có đất chôn .

Sau buổi tiệc hoành tráng , mọi người trở về biệt thự Viên Gia . 3 người lớn ngồi trước salon bàn việc , cô vào bếp cắt trái cây , anh thì nhàn rỗi quẩy phá cô kể bên . Bưng đĩa trái cây ra , thấy 2 bên gia đình vui vẻ hòa hợp như vậy cô rất vui , tiếng lại gần cô dịu dàng đặt đĩa trái cây xuống .

_ Ba , ba mẹ , dùng trái cây đi ạ ! - giọng cô đáng yêu cực kì .

_ Ngoan ! - Viên Phúc Hạo , vung tay vuốt đầu cô rất ưng .

_ Thành à ! tôi nghĩ nếu được năm sau tôi muốn Hồng Nhi sẽ chính thức làm con dâu nhà họ Viên , anh thấy thế nào ? - Viên Phúc Hạo rất cao hứng .

_ Con bé còn nhỏ , tôi sợ sẽ làm phiền gia đình của ông thôi - Hàn Nguyên Thành trả lời . Vốn làm bạn với nhau gần 40 năm , ông hiểu rõ tính của Viên lão gia , khi ông đã ưng thì phải có thật nhanh .

_ Ấy ! Con bé giỏi giỏi nha , từ ngày đến đây , con bé chăm sóc tôi tốt cực kì , tôi không đòi hỏi gì hơn . Ông thấy sao , tôi không ngược đãi con gái bảo bối của ông đâu - Viên Phúc Hạo đưa tay lên như ngăn lại , giải thích .

_ Thế thì cuối năm sau thì thế nào ? - Viên Phúc Hạo lên tiếng .

_ Đầu năm . - Viên Phúc Khang ngồi kế bên nãy giờ , chỉ chờ cơ hội này để lên tiếng .

_ Tiểu tử này xem ra rất gấp - nghe thấy tiếng của anh , Hàn Nguyên Thành cười nhìn Viên Phúc Hạo lên tiếng .

_ Hồng Nhi ! ý con thế nào ? - Dù là hôn sự ba mẹ gặt đầu là được nhưng ông rất tôn trọng con gái của mình liền quay lại hỏi cô .

_ Ba mẹ đặt đâu ! Con ngồi đó ạ ! - cô xấu hổ đến không tưởng , nhẹ giọng trả lời .

Anh thấy câu trả lời của cô , lòng thật sự kích thích , rơi vào hủ mật lúc nào không hay luôn đó . Anh cười nhưng không lộ quá rõ .

_ Quyết định vậy đi , đầu năm sau chúng ta sẽ cử hành hôn lễ được không ? Từ đây đến đó còn 7 tháng . Cho nên chúng ta sẽ chuẩn bị từ từ . - Viên Phúc Hạo cười tươi .

_ A Hạo , từ khi nào ông trở nên dễ tính , hay cười đến như vậy ? - Hàn Nguyên Thành cứ nhìn người bạn già của mình , thấy lạ lắm , nên hỏi .

_ Từ sau khi Ánh Nhi mất , tôi mới biết hối hận là gì , tôi mới biết suốt 5 năm tôi đã bỏ lỡ rất nhiều điều và từ khi Hồng Nhi đến , tôi cảm thấy cô gái này thật sự sẽ thay đổi được 2 cha con tôi . - ông cười cười ngượng ngượng .

_ Vậy tốt , Viên Phúc Hạo mà tôi biết là con người giết người không chớp mắt , nụ cười là 1 thứ không bao giờ thấy , vậy mà giờ đây ông cười nhiều hơn tôi tưởng tượng rồi đó - Hàn Nguyên Thành cười nhớ lại chuyện xưa .

_ Hồng Nhi tôi nay con qua ngủ cùng mẹ nhé , ba con có kế hoạch với ba chồng tương lai con rồi , mẹ lạ chỗ không quen ngủ , con ngủ cùng mẹ nhé - Ngắt lời 2 ông già đang nói chuyện. Mẹ cô lên tiếng .

_ À ! Dạ dạ tôi con sẽ qua - cô thừa biết anh sẽ khó chịu nhưng lời mẹ nói trước mặt toàn bộ người lớn như vậy không thể không làm .

Nói xong cô liếc sang nhìn anh , thấy được ánh mắt màu hổ phách của anh đã khó chịu rồi . cô khẽ run nhưng không thể nói được gì , đành phải cho anh ngủ một mình thôi , anh có buồn bực thì cũng ráng chịu .

Viên Phúc Khang đang vui lại nghe mẹ vợ tương lai nói tôi sẽ ngủ cùng Hồng Nhi , vậy là cái gổ ôm cừu con của anh phải nhường cho người khác sao ? . Tính rằng tôi nay sẽ lời dụng đùa giỡn tí với cô , anh nhớ cái nơi đầy đủ của cô , nhớ mùi sữa thơm mát trên nó . Vậy là kế hoạch này coi như lên đường rồi sao . Anh không cam tâm . cô đã chính thức là hôn thê của anh rồi mà .

Anh không nói , không phản ứng , căn bản là ba mẹ của cô đâu biết 2 người đã ngủ chung với nhau cách đây nửa năm rồi . Nên anh cũng chưa dám mạnh dạn không là lên đường .

Cô tắm rửa rồi leo lên giường ngủ cùng mẹ , 2 mẹ con hàn thuyên 1 hồi lâu rồi mới chìm vào giấc ngủ .

Bên phòng kia có 1 ai kia đáng ngồi dựa vào gối kê cao ở thành giường , cặp mắt tức giận , tay để trước bụng , nhìn chằm chằm về phía trước , rồi lại liếc mắt san khoáng trống kể bên , rồi lại nhìn thẳng , cứ thế mấy lần . lòng của anh mong cô đợi mẹ ngủ rồi sẽ lên quay lại ngủ cùng anh , nhưng vậy mà lại ngủ luôn bên đó , không thèm để ý đến anh .

Sau 20p chịu không nổi nữa anh đứng dậy ra khỏi giường lục lại cái gì đó ở tủ , rồi đi đến căn phòng dành cho khách mở cửa ra thấy cái gối ôm cừu non của anh đang ôm mẹ ngủ , anh tức giận vô cùng sau đó anh lại phía mẹ cô để cái món đồ hồi này lấy trong tủ ra , đặt ở cái tủ đầu giường , tháo tháo , xé xé , đồ đồ cái gì đó . Rồi găm 1 sợi dây vào ổ cắm điện , sau đó đi về phía cô tách cô ra khỏi mẹ , bế cô đi ra ngoài. Lúc bị tách ra cô chợt tỉnh " Khang ? " cô hơi hết hồn. Anh thật to gan , ngay cả cô ngủ chung với mẹ mình mà cũng dám vô duyên lại .

Bế cô về phòng của họ , cô đôi phần tỉnh , tròn mắt nhìn anh " Khang ! Anh làm gì vậy , lỡ mẹ tỉnh lại rồi sao ? " cô mắng nhỏ .

" Yên tâm , không tỉnh đâu , ít nhất cũng phải 10h mới dậy " anh trả lời nhẹ như không .

Thì ra anh có cây đèn ngủ tình dầu. Chỉ cần cho nước tinh dầu vào cái đĩa trên đèn ngủ , sau đó cắm điện cho đèn chạy , nhiệt độ bóng đèn làm cho đĩa nóng , mùi hương tinh dầu sẽ tỏa ra thơm mát làm người ta dễ đi vào giấc ngủ , còn anh thì ma hơn là pha thêm tí bột thuốc ngủ , để mẹ cô ngủ , ba cô nhậu xong về phòng cũng ngủ , vậy là không phát hiện (Qua trời rồi Khang ơi)

Cô nghe được kế hoạch của anh , liền hả miệng. Không ngờ anh lại có thể dùng cả kế này .

Bế cô vào phòng đặt cô lên giường. Kéo hết rèm lại , đi đến giường nhìn cô .

_ Khang ! Anh anh anh ... tỉnh làm ... gì ... gì vậy ? - cô nửa hiểu nửa không , bắt đầu sợ .

_ Phạt em ! - anh nhếch môi cười gian .

_ Vì sao ? Em có làm gì đâu ? - cô nhăn nhó .

_ Vì dám bỏ anh mà đi ngủ cùng mẹ . , vì dám ôm người khác ngoài anh ngủ - anh bộc lộ con tức .

_ Viên chủ tịch à. Tôi đây 1 tuần ôm mẹ ngủ 3 lần đó nhé , và đã ôm được 16 năm rồi nhé , kể cả mẹ anh cũng ghen sao ? - cô chề môi phồng miệng .

_ Mặc kệ trước kia , anh chỉ biết bây giờ ngoài anh ra em không được quyền ôm ai , hay ngủ cùng ai khác ngoài anh - anh ôm chặt lấy eo cô. Mắt anh mang đầy lửa dục. Thốt lên những lời chiếm giữ .

_ Đồ kì cục . Buông em ra ..em buồn ngủ . - cô đánh vào ngực của anh 1 cái sau đó vùng vẫy . thoát thân .

_ Muốn thoát hả . đừng mơ - anh ôm siết cô hơn .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Anh . Đừng Tắm Nước Lạnh Nữa !

_ Á ! Khang anh thật ác Khang ... - cô bị anh phạt chịu không nổi la lên .

_ Sao ? Còn dám nữa không ? - Anh không ngưng tay .

_ Không không ! Em biết lỗi rồi tha em hahaha ... ! Khang . - cô chịu không nổi , nhảy lên thoát khỏi vòng ôm của anh chạy ra cửa .

_ Còn dám chạy , em chết chắc - anh đứng dậy đi theo cô .

2 người dí nhau chạy vòng vòng trong phòng , tiếng cười lớn đầy hạnh phúc của anh và cô . Trong khi đó 3 người lớn trong nhà đã ở trong giấc mộng tiên nhờ bột thuốc ngủ của anh .

Chạy giỡn 1 hồi. Anh đã chụp được cô. Không may chạy đúng cô áo , cô đang trong tư thế chạy bị túm cô áo , quán tính xoay người lại " Bựt bựt bựt bựt bựt " chính xác tính nút áo somi của anh bị đứt cuộc rượt đuổi chợt dừng lại , ánh mắt anh dao động mạnh , buổi tối cô chỉ mặc áo somi bên trong , không có nịch ngực cho nên với trường hợp này. Phần đầy đủ của cô hoàn toàn lộ ra

Vòng eo săn chắc , 2 ngấn nhẹ hai bên , chính giữa chạy xuống rốn nhận nhẹ . nơi đầy đủ kia hồng hào đến mê người , sự cân tròn hoàn mỹ , nhũ hoa chỉ vừa chớm nở .

Anh lúc này đã là người mất hồn rồi . dù không phải lần đầu tiên thấy , nhưng vẫn chưa được ăn cho nên sự thèm muốn kia rất kinh khủng , mắt anh dán chặt vào nơi ngực đó .

Cô 10 giây bất động liền chạy quay đi chạy thẳng đến giường chồm chần lại , xấu hổ vô cùng .

Anh đứng bất động , nếu nhúc nhích chắc chắn anh sẽ nhài đến ăn cô điên loạn . cứ đứng đó và đứng đó , nhắm mắt nghĩ đến những thứ khác . mất hơn 15 phút anh mới trấn tĩnh lại . sau đó quay vào tủ quần áo lấy 1 chiếc áo somi khác cho cô rồi đi thẳng vào nhà tắm . xối nước điên cuồng . 30 phút sau anh mới đập được lửa , xem ra anh có khả năng không đợi được tới ngày đám cưới rồi .

Cô ngoài này nghe tiếng nước xối của anh cũng đã biết được anh đang phải như thế nào , mặc áo ngay ngắn sau đó ngồi ở trên giường trầm tư suy nghĩ .

Anh bước ra , trong người lửa đã được nguội nhưng vẫn có thể bộc phát ngay . Nên anh đi thẳng đến giường , ôm cô vào lòng sau đó hôn nhẹ lên má cô rồi nhắm mắt để ngủ .

Cô cũng ôm lấy eo anh , con người anh đang lạnh rất lạnh , cô nhắm mắt một hồi lâu . sau đó lên tiếng

_ Khang ! Anh ngủ chưa ? - giọng cô nhẹ nhàng trong lòng ngực anh .

_ Ngoan ngủ đi ! - anh lấy tay vuốt lấy tóc cô .

_ Khang ! Sau này anh không cần tắm nước lạnh nữa . - cô đỏ mặt cực kì , có phải cô đang nói nhảm hay chưa suy nghĩ kĩ không .

_ Hồng Nhi ! Em có biết em đang nói gì không ? - nghe câu nói này của cô , mắt anh mở to về giật mình , mắt anh nhú lại không nhìn cô khẽ nói .

_ Từ nay anh khỏi phải tắm nước lạnh nữa - cô nhắm nghiêng mắt lặp lại câu nói này .

_ Em ! Em - anh buông cô ra khỏi lòng ngược lấy tay nâng cằm cô lên . Ánh mắt dao động bất thường .

"" cô không nói gì , to gan nhướn lên hôn lấy môi anh . cô biết hành động này của cô là như muốn nói " em tự nguyện " .

Anh đứng chết lử đã bộc phát , nhồm dậy. Đè lên người cô , nhìn cô sâu sắc . đầy yêu thương , đầy triều mến .

_ Em không sợ sao ? - anh nhẹ giọng .

_ Nếu là anh thì em sẽ không ! - vuốt lấy mặt anh yêu kiều .

Nụ hôn anh dành tặng cho cô thật nhẹ nhàng , như nói " Cảm ơn em " .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cảm Ơn Em ! Anh Sẽ Trân Trọng Tất Cả Những Hy Sinh Của Em

Đêm nay tại căn phòng hoa mỹ tráng lệ kia , nhiệt độ tăng lên 2 thân người hòa vào nhau .

Anh biết rằng đây là lần đầu tiên của cô , dù đã rất khát rồi nhưng anh vẫn cứ chậm rãi , đưa cô vào nơi đẹp đẽ , dẫn cô đi theo lối mòn tình yêu của anh , đầu lười , hơi thở , ánh nhìn , tất cả đều làm cho người ta thật dễ mê , cô vừa sợ nhưng cảm giác lạ lẫm dâng trào trong cô , thật sự khó chịu , khó chịu lắm , cô không kèm được cái cảm giác lạ lẫm đầu kích thích này , phản xạ “ A “ lên 1 tiếng tiếng rên thật kích thích , anh liếc mắt nhìn cái miệng đáng yêu của cô đang kêu lên theo tình yêu , nó làm lửa trong anh càng thêm bùng cháy .

Anh không làm cô sợ , anh làm cô thoải mái , thoải mái đến thờ không kịp , mọi thứ đều như mờ đi trong cô , giờ đây trong đôi mắt của cô chỉ còn có anh , người đàn ông đang dùng đôi bàn tay to lớn của mình rà đi khắp thân người của cô gái nhỏ . Anh không kèm được rồi , thật sự không kèm được rồi , anh muốn thấy , anh muốn thấy nhiều hơn .

Bàn tay nhẹ nhàng cời từng nút áo , từng nút 1 , khiến khô mê mẫn đến khó lường , thoát chốc cô và anh đều trần trụi , cô xấu hổ , lấy gối che mặt lại , anh dùng đôi tay cùng lời nói dụ dỗ đầy yêu thương .

_ Bảo bối ! hãy cho anh thấy khuôn mặt của em , anh muốn ghi nhớ tất cả hình ảnh của em trong lần đầu tiên của chúng ta - anh nhẹ nhàng đỡ cái gối ra .

_ Khang ! ... - Cô sắp khóc rồi , không không phải vì lo sợ , mà vì quá hạnh phúc khi được anh yêu chiều như vậy .

_ Bảo bối ! Em thật đẹp , lúc này đây , anh chỉ muốn khuôn mặt này. Thân hình này của em , chỉ 1 mình anh được thấy , anh sẽ móc mắt những tên nào nhìn em - anh yêu chiều , thủ đoạn , lòng ít ki chiếm lấy tâm trí anh .

_ Khang ! Xấu hổ lắm , đừng nói nữa hix - cô mặt đỏ như son

_ Anh yêu em , yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên , yêu em đến điên dại . - anh thì thảo bên tai cô .

_ Khang ! Anh thật ma quái , em giận rồi , đi ngủ đây - bị anh nói đến đỏ hết cả mặt cô quay sang giận lẫy .

_ Em đốt lửa rồi lại để tự nó cháy hay sao ? Em đốt rồi thì em phải dập nó chứ - anh nhún mày khi thấy cô xoay người đi .

_ Nếu anh nói nữa em sẽ ngưng - cô giận

_ Không nói thì làm sao biết anh yêu em đến nhường nào - anh hôn nghịch ngợm lên cặp nhũ đầy đà của cô .

Sau đó anh khóa miệng cô lại , không cho cô nói thêm lời nào nữa , lúc này anh đã rất nóng , nóng rất nóng , chỉ muốn đi vào trong cô , chỉ là xem xét coi cô đã sẵn sàng chưa hay thôi .

_ Hồng Nhi ! anh vào nhé - anh khàn giọng .

_ Nhẹ nhẹ thôi anh nhé ! - cô khá lo sợ .

_ Đừng sợ , Bảo bối nhìn anh , nói xem em có tin tưởng anh không ? - anh chần an cô .

_ Em tin , nhưng em vẫn sợ - Cô thì thảo nước mắt cô như vừa rơi .

_ Ngoan ! không sao đâu , anh vào nhé - anh ôm lấy cô , hôn lên môi cô để cô không chú ý đến bên dưới mình .

_ Á ừ ... ừ Khang ... đau huhuu - đau , đau còn hơn cả đau ruột thừa , đau còn hơn cả té xe chà da đau đến tối tăm mặt mày .

_ Bảo bối , ngoan , nhìn anh . - Anh biết cô đau , anh biết đã lấy đi của cô thứ gì , anh cung chiều cô hết mực .

Con đau đớn của cô rất lâu sau cô mới có thể mở mắt nhìn anh , nước mắt đã thấm đầy mặt cô . Cô khóc thúc thích , anh không dám cử động vì cô đang bóp rất chặt .

_ Nghe anh , em giờ đây đã là người của anh rồi , em hãy tin anh , được không ? . nghe , thoải mái lên , thả người ra nào , em cứ thế cả anh và em đều đau - anh an ủi cô , và cũng vì bị cô bóp chặt quá nên anh không thể rút cũng không thể tiến , bị siết nên bắt đầu đau .

Con đau cũng dần qua đi , cô bắt đầu nín khóc , lúc này anh mới bắt đầu động . Sau con đau , cảm giác tê dại khoái lạc tràn trong cô , cô thật sự đã bị anh làm hư rồi , Họ triển miên ời nhau không biết bao nhiêu lần nhưng chỉ biết rằng đến 4h sáng anh mới buông tha cho cô .

Trời đã về trưa , anh đã dậy từ lúc nào , chỉ có cô còn mê man vì cái hành hạ tối qua , anh thay đồ đi xuống dưới , quả thật lượng thuốc ngủ của anh rất

có tác dụng, đã 10h rồi mà 2 ông bà vẫn cứ nằm đó ngủ, anh bước xuống lầu, dọn đầu bếp chuẩn bị vài món bổ lấy sức cho cô, sau đó tự mình bung lên phòng, gọi cô dậy

_ Bão bối !, em tỉnh chưa, đã trưa rồi, dậy ăn chút gì đi - anh ôm lấy cô gái đang say ngủ, chọt chọt, cù cù, để cô tỉnh.

_ Úm, Khang - cô đã tỉnh

_ Dậy nào - anh yêu chiều.

_ Khang đau - co la lên, bụng dưới của cô nhức đến không tưởng.

_ Sao thế ? - anh thấy cô la lên, hoảng hốt hỏi.

_ Tại anh chứ tại ai - cô đánh vào ngực của anh làm nũng và có chút xấu hổ.

_ hihihhi ngoan ráng dậy ăn tí, chút sẽ hết đau - anh cười hiểu ý, chụp lấy cái tay đang đánh vào ngực anh, hôn nhẹ lên tay.

_ Em đau không đi được, tại anh, anh phải phục vụ cho em. - cô trừng phạt anh đây sao.

_ Ok ok ! vậy anh sẽ tắm cho em nhé - anh cười vui, bế cô lên hôn lấy môi cô rồi đi vào phòng tắm.

_ Không ! em tự tắm. - cô xấu hổ lắm.

_ Ngoan nào, anh đền bù cho em - anh giữ nguyên cô trong người đi vào phòng tắm.

Sau khi được anh tắm rửa sạch sẽ, sấy tóc, rồi còn đút cô ăn sáng nữa. thật sự hạnh phúc đến ganh tỵ.

Gần đầu giờ chiều 3 người lớn kia mới tỉnh lại. anh hình như cho thuốc ngủ quá liều rồi. Tuy ngủ nhiều nhưng người lại thấy sáng khoái lạ thường. Họ cứ nghĩ chắc tại tối qua dự tiệc nên mệt trong người. Thấy 2 đứa nhỏ đang ngồi dưới nhà coi tivi. Họ kể cười, khi con gái của mình đã tìm được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Công Ty Của Anh ! Xem Ra Rất Nhiều Mỹ Nữ (1)

Hôm nay, cô ở nhà, mẹ và ba của cô đã về nước rồi chỉ, Viên lão gia hôm nay có buổi hẹn đánh golf với mấy cựu chủ tịch. Nên chỉ còn mình cô ở nhà. Nằm trên sofa, coi hết phim hàn quốc rồi lại đến phim mỹ, sau đó là phim hoạt hình, lúc này cô bắt đầu chán, ngó quanh nhà chả có ai, co nhìn đồng hồ đã 10h rồi. Cô nghĩ " Nếu như mình làm cơm đem đến cho Khang thì sao nhỉ ? " suy nghĩ chọt nẩy lên đầu của cô.

Gật đầu với cái suy nghĩ này, cô chạy vào bếp lên danh sách sau đó rửa rửa cắt cắt, hoàng thành hết cũng đã 11h15. Từ nhà đến công ti mất 20p. vậy là đúng lúc giờ nghỉ, không sợ đồ ăn và cơm bị nguội. Cứ như thế cô chạy lẹ lên lầu, tắm thật nhanh, thay bộ đồ khá bình thường, nhìn thấy tóc mình lâu không hấp dầu, lại chưa tỉa, có mấy cọng tóc cứ lia chia lên, chái hoai không xuống nên thôi quyết định Thắc Bính Sam, thói quen không bỏ. Ra ngoài là cứ như 1 đứa ngốc.

Sau khi nhờ Lâm quản gia gọi tài xế, cô thay xong tất cả chuẩn bị xong, cô chạy đi thật nhanh. Chỉ có vấn đề nhỏ là quên điện thoại ở nhà thôi.

20 phút sau, xe dừng lại trước tòa nhà cao ốc 100 tầng. đây không phải là lần đầu cô đến nên cứ đi thẳng vào.

_ Chị ơi cho em hỏi ! Giám đốc Viên có ở văn phòng không ? - đến bàn tiếp tân, cô lễ phép hỏi

_ Bé con ! Em là ai sao lại tìm Giám Đốc, em có hẹn trước không ? - lễ tân đang bấm điện thoại chat chít thì bị giọng nói nhẹ làm gián đoạn nên có phần mất hứng khá bực mình.

_ Dạ ! Em có việc muốn tìm giám đốc ạ ! - thấy sắc mặt của lễ tân ngهنhngang, cô cũng không nói tiếp tục nhỏ nhẹ.

_ Bé con à ! Đừng đùa nữa. mau về nhà đi, nơi này không phải chỗ cho em đùa - cô bắt đầu mạnh giọng xem ra coi bé trước mặt cô lì hơn cô tưởng.

_ Thật mà ! Chị chủ cần nói với Giám Đốc là có Người họ Hàn đến gặp là được. Chị ơi chị làm ơn đi mà - cô bắt đầu nũng nịu giở trò.

_ Em à ! Hãy đi khi chị còn bình tĩnh. - lễ tân này sắp kèm không nổi rồi.

_ Có chuyện gì vậy Nhã Ngân - Giọng nói rất bình thường nhưng âm điệu lại không bình thường, nó xen lẫn chút chảnh, chút tự cao.

_ Chị Ngoan ! Cô bé này nói muốn gặp Giám Đốc. Em nói mãi mà không chịu đi , chị xem - cô lễ tân bắt đầu đổ lỗi .

_ Bé à ! Nơi đây là tập đoàn lớn. Nếu em muốn vào trung tâm shopping hãy ra ngoài quẹo phải cánh cửa kế bên em nhé . - Mỹ nữ này là trưởng phòng thư ký .

_ Không ! Em đến tìm Viên Phúc Khang . Các chị gọi điện bảo anh ấy xuống đi - cô bắt đầu phản ứng mạnh .

_ Cô bé ! Em có cần chị gọi bảo vệ giúp em không ? - Thư ký Ngoan đã bắt đầu nổi nóng .

_ Em không cần biết , chị kêu anh ấy xuống đây . Không em sẽ ngồi đây đến khi gặp được anh ấy thì chị và cả chị nữa chuẩn bị tin thần đi - cô nổi nóng

_ vậy mời em tự nhiên ! Chị không rảnh để nói chuyện phím với em - mắt liếc nhìn cô gái cứng đầu kia .

" her ! Em nghĩ em là ai mà dám lên giọng với tôi , giám đốc 1 tuần chị mày đây gặp mặt cao nhất 2 lần , mày đâu ra bay vào đòi gặp là gặp liền được " thư ký Ngoan liếc cô bé quê mùa kia .

_ Giám đốc của các người đâu ? - Hồng Nhi khá tức giận đi về phía sofa kia ngồi thì nghe thấy tiếng nói còn đồng đánh hơn cả cái bà cô thư ký kia .

_ Ôn tiểu thư ! Giám Đốc đang họp. ,15 phút nữa sẽ xong , tiểu thư mời lên phòng ngồi đợi - thư ký kia nãy chanh chua với cô giờ đây lại điệu ngọt với cái ả đồng đánh kia .

_ Nè ! Sao cô này được lên mà tôi lại không , cô này cũng có hẹn trước đâu - cô thấy việc bất bình này liền đứng dậy quát to .

_ Bé con ! Ôn tiểu thư là trường hợp ngoại lệ , em nên cẩn thận đừng đắc tội . - bà coi thư ký chính lấy cái mắt kính lạnh giọng với cô .

_ Cô bé này ở đâu ra vậy ? - Ôn Lâm Nhu nhủ mày ưỡn ngực tự tin , liếc nhìn hời .

_ Tiểu thư đừng bận tâm , xin mời - thư ký làm lơ cô .

_ Không lẽ mấy người không biết Giám đốc của các người đã có hôn thê rồi sao ? - cô cắn răng .

_ À ! Có thì đã sao ? Chỉ là hôn ứt thôi , chưa cưới mà , có gì đâu , và lại đàn ông có vợ rồi lãng nhăng là chuyện thường mà - cô ả quay lại lắc lư cả người , khoanh tay trước ngực trả lời giọng rất đều .

Nói xong cô ả quay đi , mông lắc như lắc vòng đi vào thang máy chuyên dụng .

Hồng Nhi tay cầm ngăn com , mắt nhìn xuống đất nắm chặt .

_ Tiểu thư , sao người lại ở đây ? - giọng nói quen thuộc .

_ Á ! Thư ký Lâm . - cô đang ngồi tức giận nghe người nói liền ngẩng lên .

Lâm thư ký được lệnh anh đi xuống mua đồ , bước ra thang máy liền thấy bóng hình nhĩ nhảnh ngồi gai góc trong ghế sofa. Liền biết được đó là cô liền đi lại

_ Tôi muốn đem com cho Khang , Nhưng mà - cô nói mục đích của mình nhưng rồi lại liếc nhìn cô thư ký làm điệu bộ giả điên làm việc .

_ Nhưng sao ? Tiểu thư nói rõ tôi sẽ giải quyết . - thư ký Lâm biết có chuyện liền hỏi tiếp .

Cô không phải kẻ thích mách lẻo nên đã quay qua , quay lại ngược lên nhìn cái Camera treo ở 5 chỗ . sau đó cười nhẹ .

_ Camera ở đây có thu âm không ? - cô mị mị hỏi .

_ Thưa có ! - thư ký Lâm nhủ mày .

_ Ok chút nữa muốn biết việc gì anh hãy đến phòng nghe nhìn , coi lại đoạn băng diễn ra lúc 11h50 là rõ .- rất ngoan , rất mưu tính .

_ Vậy ! Tôi sẽ đưa tiểu thư lên - thư ký Lâm cũng đã hiểu ra vài vấn đề , sau đó kính cẩn hướng tay về phía thang máy chuyên dụng .

_ Được ! - không quên mang ngăn com , cô bước đi

Đi ngang qua cô lễ tân , giọng nói rất ngọt " Chào chị , em lên gặp tổng giám đốc đây " . lúc này cô lễ tân ngây người. Bắt đầu run . Thư ký Lâm đi ngang qua mở miệng nói nhẹ " chuẩn bị tìm công việc mới đi " . sau đó 2 người vào thang máy chuyên dụng đi lên , còn cô lễ tân thì mặt mày không cong 1 giọt máu nào cả . .

Chương 34

Đến tầng 99 thang máy mở ra . thư ký Lâm bảo cô đứng đợi sẽ vào báo với Giám Đốc , nhưng cô ngăn lại , muốn có chút bất ngờ , cùng lúc cô thấy 1 cô nhân viên cầm 2 ly trà chuẩn bị đi vào phòng làm việc của anh thì cô vội chạy lại .

_ Chị ! Chị để em đem vào cho. - cô tươi cười .

_ Sao ? Sao được ? - cô nhân viên hơi ngây người .

_ Hãy đưa cho tiểu thư - đang đứng ngây người thì nghe giọng nói của cấp trên là Thư ký Lâm, cô liên gật đầu, cúi chào rồi quay đi, giao việc bung trà đến cho giám đốc và cô gái ông ọ kia .

Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa .

_ Vào đi ! - giọng nói anh lạnh đến gợn gai sống . Thì ra anh ở công ty lại lạnh như vậy sao .

Cô bước vào , cảnh tượng của đập mạnh vào mắt cô là 1 thân hình rắn đang đặt đôi mông trên bàn của anh , chiếc váy ngắn thiếu tí xíu là thấy hết cả nội y bên trong , đang ngồi dụ dỗ anh . Con anh thì cứ mặt kệ con rắn điên muốn làm gì thì làm . Thấy anh không phản ứng cô ta đi vòng ra sau ghế ôm từ đằng sau lưng anh đến , đôi bàn tay son đỏ để dài nhìn khiêu gợi ôm lấy đôi ngực săn chắc của anh , ánh mắt của cô ta kích tình , nhưng anh vẫn như thể mặt kệ cô ta . Cùng đang tính nhấn nút gọi thư ký Lâm vào bắt con rắn điên này dục ra ngoài thì nghe cô ả nói .

_ Đem trà rồi thì đi ra , đứng đó làm gì . - thấy cô thư ký cứ đứng đo nhìn , tưởng rằng có người anh không dám động nên vừa ôm anh , mắt nhìn lơ tai anh mê muội nói vọng về phía cô .

_ Dạ ! vậy 2 người cứ tự nhiên - cô mỉm cười , nhẹ nhàng dịu dàng nói .

Đang lo làm tài liệu để con rắn cứ quấn lấy , nhưng khi nghe tiếng nói quen thuộc quen , mềm thật mềm anh liền giật mình đứng dậy vô thức như bị phát hiện chuyện xấu.

_ Hồng Hồng Nhi em em em đừng hiểu lầm , cô , cô ta tự quấn lấy anh. - anh mặc lúc này trắng rồi. Phong thái của anh biến mất rồi. Anh sợ cô lấm đó .

_ À ! Đừng bận tâm 2 người cứ tiếp tục , tôi không làm phiền . - cô cười rất tươi , cô có cơ rồi phen này phải trừng phạt anh thật nặng mới được .

_ Không ! Không phải vậy - anh bỏ ghế chạy lại cô mặc kệ con rắn điên kia té nhào xuống đất .

_ Anh Khang ! Sao lại làm người ta té vậy , con bé đó là ai ? - Ôn tiểu thư bị xô té không thương tiếc , liền tức giận .

_ CÚT ! Anh quay lại lạnh giọng quát to về hướng Ôn tiểu thư đang ăn vạ .

_ Không cần ! Mời cô ngồi - Hồng Nhi ngăn Viên Phúc Khang . Lịch sự mời Ôn tiểu thư ngồi xuống ghế .

_ Cô là ai mà dám ra lệnh như chủ nhà - tiểu thư rắn nổi điên .

_ Tôi hiện tại chỉ là hôn thê của Viên Phúc Khang , còn cô là gì ? - cô nhỏ nhẹ .

AAnh lúc này động không dám động , nhích không dám nhích Để mọi chuyện cho cô .

_ Cô ? Cô là ... là - lấp ba lấp bắp .

_ Đúng ! Là vị hôn thê hiện tại của anh ấy - cô gật đầu mỉm cười thật tươi .

_ À lúc này ở sảnh chính cô nói gì nhỉ ? Ở " đàn ông có vợ lăng nhăng là chuyện thường phải không ? " ... à thì ra chừng nào đàn ông có vợ , chán cơm thèm phở nên có nhu cầu thì cô sẽ đến và giúp các ông ấy lăng nhăng đúng không ? ồ , tôi hiểu , tôi cũng thông cảm cho cô , nhưng mà xin lỗi hiện tại chồng tương lai của tôi đã đối bụng tôi phải lo cơm nước cho anh ấy , vậy mời tiểu thư rời đi và kiếm những người muốn lăng nhăng được không ? . - ồ , lâu rồi Hồng Nhi không nổi điên như thế này nhỉ . cô cho 1 lèo làm cho Ôn tiểu thư kia , run lên , tức điên .

_ Cô ! cô hay lắm cô đợi đấy ... tôi sẽ không tha cho cô đâu - trước khi rời đi , Ôn tiểu thư hù dọa .

_ Ồ vậy hả ? Tôi đợi , còn bây giờ mời cô đi giùm . - nhẹ thôi , ân cần thôi mà như ngàn lưỡi kiếm chắc chém đối phương ra làm trăm mảnh .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Công Ty Anh ! Xem Ra Rất Nhiều Mỹ Nữ (3)

_ Hồng Nhi .. - Lúc này đây anh không thể nói gì .

_ Viên tổng à ! Xem ra công ty anh có nhiều myz nhân lắm đó - cô quay sang trêu ghẹo

_ Hồng Nhi à ! - lúc này không có người , anh đã là 1 con người khác rồi .

_ Ăn cơm nào ! Anh chắc là đói rồi ha .- cô làm lơ anh .

_ Hồng Nhi ! - anh tiếp tục đến bên cô ôm lấy cô .

_ Hi ! Em không phải như lúc trước nữa đâu , xem ra ông bướm quanh anh quá nhiều , xem phải dùng vợt điện để đập chết mấy con này rồi nhi - cô khẽ cười ,

_ Anh chỉ mình em thôi , em thấy rồi đó , tự cô ta quán anh mà - anh nũng nịu , vui đầu vào vai cô , oan uổng .

_ em có mắt , và em thấy rất rõ . ăn cơm nào , cơm nguội rồi nè - cô hiểu rõ , và khá vui với dáng vẻ dịu dàng , nũng nịu với cô .

_ Vậy em không giận anh hả ? - anh ôm cô .

_ Vì sao phải giận ? Anh có làm gì đâu . - cô yêu kiều đánh vai má của anh .

Sau đó cả 2 cùng ăn cơm vui vẻ. Lòng anh nhẹ nhẫ đi , và anh cũng sẽ ra lệnh cấm tuyệt đối các tiểu thư khác vào đây .

Sau khi ăn cơm xong anh bảo cô lên lầu nghỉ . anh thu xếp công việc xong nhanh roodi sẽ cùng cô về. Cô trên tầng 100 của anh nằm ngủ còn anh ở tầng 99 xem lại đoạn băng .

_ Đuổi việc 2 nhân viên đó , từ này cấm lệnh không cho các cô gái tiểu thư nào vào đây , con của thủ tướng cũng không được . - anh hạ lệnh .

_ Còn nữa , 5h trước khi tan ca , toàn bộ nhân viên cá cấp bật kê cả lao công tạp vụ bảo vệ , đến hội trường cho tôi . - anh nhíu mày suy tính .

Cô ngủ say không biết rằng chớ nữa cô sẽ phải diện kiến 10.000. Nhân viên của anh từ cấp cao đến cấp bé tí .

_ Bảo bối ! Dậy thôi - đúng giờ. Anh đi lên phòng , cung chiều cô .

_ Úm Khang , mấy giờ rồi - cô tỉnh dậy , còn mè meo .

_ Bé cưng à ! Đến giờ rồi - anh cười chiều cô .

Sau khi gặp tỉnh dậy , được anh chải đầu , vuốt ve . mái tóc , thắc lại bình sam cho cô . Anh đang muốn gì đây .

Sau khi sửa soạn xong , anh dẫn cô đi đến hội trường , hội trường của công ti anh thật sự là 1 khuôn viên sau lưng công ty , nó là 1 quảng trường có sức chứa 10.000 người . nơi đây đã đề sẵn 20 máy chiếu , loa , miscro , bựt .

Ngày anh tuyên bố. Ông là hôn thê , thật suej không có 1 nhân viên công ty nào biết , chắc cũng vì vậy mới có chuyện như ngày hôm nay , anh chuộc lỗi với cô bằng cách giờ phút này , anh sẽ giới thiệu cô với mọi người và bằng với 2 con người của cô .

_ Kính chào mọi người ! Viên Tổng tôi là 1 người rất kiệm lời cho nên tôi không muốn dài dòng và cũng không muốn nhắc lại lần 2 ... Mọi người lhair nghe , nhìn , và khát cốt ghi tâm những gì ngày hôm nay. Và phải luôn nhớ rõ 2 khuôn mặt này Co gái đứng kế bên tôi đây tên là Hàn Hồng Nhi , và là vị hôn thê , vợ tương lai của tôi . Mọi người nhìn cho kỹ ... cô ấy bình thường là bộ dạng này ,

Anh đưa cô lên phía trước cho mọi người nhìn , máy chiếu chiếu cô lên màn hình , thật sự khi vừa thấy , mọi người đều xôn xao , tiếng chê bai rất nhiều .Nhưng

_ nhìn cho kỹ nhớ cho rõ còn đây là bộ mặt thứ 2 của cô ấy .

Anh thấy vẻ mặt bọn họ rồi, anh hiểu. và đây là cái anh muốn cho mọi người thấy nhất, sau khi bỏ cặp kính tròn ra, tháo kính sam ra thì mỹ nhân, thiên sứ thật sự xuất hiện

Luac này mọi người trong công ty thật sự muốn lấy lại lời nói lúc nãy của mình vì cô quá đẹp, lại đi cải trang như thế, thật muốn lừa mắt thiên hạ mà.

_ Cảm ơn mọi người, hãy nhớ rõ người này, chỉ cần ai dám mở miệng, hay ánh mắt khinh thường thì Viên tổng tôi cũng xin báo trước, đừng mơ mộng đến việc sẽ tìm được việc làm nơi khác dù là bưng thức ăn. Ngoài công ty hay trong công ty cũng như vậy. Giải tán.

Nói xong anh nắm lấy tay cô kéo cô chui vào trong xe, khá hả hê với kế hoạch của mình. về vui sướng hiện rõ trên mặt anh, con cô lúc này như người mất hồn, cứ nhìn anh không chớp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Em À ! Cứu Anh .

Mộc Dung kính gửi

_ Do thời gian gần đây, công việc khá nhiều nên Mộc Dung ra chap hơi chậm mong các bạn thông cảm cho Mộc Dung nhé. Mộc Dung sẽ cố gắng nhanh ra chap mới cho các bạn 1 ngày ít nhất 3 chap và cao nhất là 5 đến 6 chap. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ Mộc Dung.

_ Sau khi Cô ấy là vợ của tổng giám đốc tôi hoàn thành, câu truyện Mộc Dung sẽ ra tiếp theo mang tên là " Tổng tài ! Anh sai rồi ", rất mong các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ Mộc Dung nhé

Thân ái !

Kể từ ngày hôm đó tất cả các nhân viên công ty luôn thuộc lòng gương mặt của vợ yêu thương lai của Tổng Giám Đốc của mình, có nhiều người muốn bàn tán với nhau nhưng lại không dám bàn vì hậu quả thật sự rất nghiêm trọng.

Tối nay anh có 1 buổi yến tiệc tại vinh thự của trường bộ quốc phòng, ông đích thân đến nhà mời anh cùng Viên lão gia đến dự, vì quan hệ xã hội, lợi ích cho công ty anh và Viên lão gia không thể nào từ chối, anh vốn định mang Hồng Nhi theo, nhưng cô nói hôm nay cơ thể không được khỏe nên muốn được ngủ ở nhà, anh đi theo nài nỉ từ sáng đến chiều vẫn không thuyết phục được cô, cho nên đành lòng để cô ở nhà, bảo quản gia Lâm có chuyện gì phải báo anh ngay.

Một trong người chỉ là 1 cái cớ, thật ra cô muốn ở nhà để lên mạng xem xét tình hình của Studio của mình, đã hơn nửa năm cô bỏ bê, giao lại cho người bạn chí cốt là Ngọc Anh, nay cô biết Ngọc Anh hay online giờ này nên muốn lên hỏi thăm tình hình thế nào. Chắc đầu 100% phải ở nhà.

_ Buzzzzzz ! - Cách nhấc của bọn họ.

_ Boss à ! - Ngọc Anh liền trả lời.

_ Yup ! Tình hình thế nào ? Mọi người ổn chứ - Cô đánh máy rất điêu luyện.

_ Boss à ! mọi việc cũng bình thường, nhưng không có boss, ý tưởng thật sự rất cạn kiệt. Boss à ! Phân công đi. - Ngọc Anh than thở. Thật sự không có cô, bọn họ cũng hoạt động nhưng không thể nào có thành tích nhiều được.

_ Đưa hết tất cả các album đây. - Cô nhủ mày không hài lòng với sự than phiền này.

_ Đây boss - Cô gửi 1 loạt 50 cuốn album trong vòng 6 tháng vừa qua.

_ Sao chỉ có 50 album thôi ? - Công xuất làm việc tuyệt đốc, cô khá bức.

_ Khách hàng yêu cầu Boss chụp ! Nhưng mà không có boss họ không thèm chụp hix hix - Ngọc Anh khóc lóc.

"" cô im lặng không trả lời, nhấn chuột rà tham khảo hình.

_ Boss à ! 6 tháng gần đây, rất nhiều thể loại Photography ra đời, sức cạnh tranh rất cao, giá tiền lại rẻ hơn chúng ta, làm sao đây Boss ơi ! - Ngọc Anh cập nhật tình hình cho cô.

_ Ok ! đưa vài người cho Boss coi - cô nghe cũng hiểu lý do mất khách , nên muốn coi đối thủ .

Ngọc anh tìm tìm kiếm kiếm sau đó gửi hơn 20 trang các photography mới ra gần đây , quả thật họ chụp rất giống những ý tưởng của cô , nhưng lỗi tả khá nhiều , với lại hình ảnh có phần u ám , xem ra giới trẻ ngày nay không còn thích xinh tươi nữa rồi .

_ Ok Thông báo với mọi người Vào nhóm đi chúng ta sẽ chat trực tuyến màn hình - cô đã hiểu , muốn gặp toàn bộ ekip để triển khai kế hoạch

Studio Group

_ Boss !!!! Bossss - toàn thể màn hình 8 người hiện lên cùng 1 lúc , tất cả đều đồng thanh .

_ Các người còn biết tôi là Boss hà ? - cô khoanh tay ngồi dựa vào ghế .

_ Boss ! Chúng em biết lỗi rồi Bosss - Mọi người cúi mặt , nhận lỗi .

_ Tình hình 6 tháng nay tốt hơn phân nửa , các bạn muốn gì đây ? Vì sao lại xuống như vậy hả ? - Cô nghiêm giọng

_ Boss à , chúng em thật sự đã cố gắng rồi , nhưng mà họ nói nếu không phải boss họ không chụp và lại giá bên kia lại rẻ hơn cho nên chúng em không thể nói gì nữa - 1 nam trong ekip nói .

_ Vậy sau đây là chiến lược của chúng ta . - cô đã hiểu nỗi lo của tất cả mọi thành viên , sau khi xem xét tất cả mọi thứ , cô đã có những kế hoạch mới , những ý tưởng lạ hơn . Cô bắt đầu triển khai .

Trong lúc cô đang phối công tác việc , nêu ý tưởng cho studio của cô , thì anh bên này , sát khí đã lên tới tận óc rồi . Ông bướm thật sự bu anh rất nhiều , mặt dù tất cả đều biết anh có vị hôn thê rồi nhưng họ vẫn không chừa lấy cơ hội bám lấy anh khi không thấy vị hôn thê của anh . Ánh mắt anh lúc này còn hơn cả con dao thái lan nữa kia , thấy lũ ông vo ve sắp tiến đến , anh liếc nhìn như thể " Thử đến xem ! ta sẽ biết mi thành rằm rằm " , thật sự rất đáng sợ .

Reng reng reng reng .

Đang triển khai công việc , điện thoại của cô reng lên .

_ Khang ! - cô nhìn màn hình , liền bắt máy .

_ Em khỏe hơn chưa ? - anh nhẹ nhàng .

_ Đã đỡ , tiệc có vui không anh . ? - cô miệng nói , tay dơ lên như báo hiệu mọi người im lặng .

_ Em à ! Cứu anh ! - anh bắt đầu làm nũng với cô .

_ Sao thế ? - cô nhún mày .

_ Bọn ông bướm cứ vây lấy anh , em mau đến đây đi . - năn nỉ ỷ ôi .

_ Vậy em cần phải mang vọt điện tới à - cô mỉm cười , có vẻ gì đó rất thích thú ,

_ Chính xác ! mau mau đến đi - anh cười cười .

_ Ok ! Em sẽ tiêu diệt bọn chúng giùm anh - cô cười gian , âm mưu của cô rất bự đây .

Sau khi cúp máy , cô nói 1 lời

_ Mọi chuyện đã xong , các cậu cứ làm theo kế hoạch , có gì báo cáo lại với tôi , giờ tôi có việc phải đi , tối vui vẻ - cô quay lên nhìn màn hình , nói nhanh sau đó tắt màn hình , ra khỏi bàn máy tính , bước đến phòng thay đồ .

Cô lấy 1 cái túi vừa vặn , có vẻ nó chưa được mở ra , cô cầm túi nhìn nó mỉm cười rất gian " Lâu rồi không tổ chức văn nghệ , hôm nay phải phá 1 bữa mới được " . Về thiên thần của cô biến mất , cô thật sự rất ranh ma .

20 phút sau , anh cứ đưa mắt ra ngoài cửa ngón chờ dáng hình cô .

_ Kính thưa quý vị , sau đây là tiết mục của 1 nghệ sĩ hải ngoại , mong mọi người hãy tận hưởng thoải mái . - MC của chương trình đi lên .

Dù là yến tiệc sang trọng , chỉ là nhạc đêm êm dịu nhưng cũng có lúc có những bài hát khá sôi nổi để có không khí , nên cô dễ dàng lọt vào .

Trên sân khấu , Xuất hiện 1 con Cừu nói chính xác là 1 cô bé mặc bộ đồ bông hình con Cừu , chạy lên sân khấu , thật sự đáng yêu đến chết người , sau lưng là 1 bầy thú à không 1 vũ đoàn cũng mặc đồ thú . Về mặt đáng yêu là làm khiến mọi người chột quay về sân khấu nhìn . Nhạc nổi lên . Cô bắt đầu tàn phá nơi sang trọng này (bà này lên con phá như quý)

Bao nhiêu lâu để anh quên từng ngày, thời gian cứ thế trôi qua mau Nhưng hôm nay anh đã có một người ở bên anh không lo sớm mai Và anh biết trái tim anh thật lòng muốn mang em về nơi này Babe! Tin anh đi cho anh thấy nụ cười mà anh mang theo mỗi đêm Vẫn nói những tiếng yêu kia dù bao lần anh đã mơ Yêu em thì chẳng cần nghỉ phép đâu babe!

[ĐK] Giờ lòng chỉ yêu em và yêu em và thế biết đến bao giờ Từng ngày vội trôi đi vẫn qua đi và mãi chẳng biết khi nào Ngày bão tố còn về đây không? Liệu chút nắng có mang em về? Chờ ngày được bên em đừng quên anh ngày nắng ấm áp hôm nào Perché Tiamo...Tiamo...Tiamo... (Bởi vì anh yêu em)

Đã có lúc anh mong thấy đôi mi tựa lên đôi vai anh hao gầy Nơi con tim anh chỉ thuộc về người anh mong đã bấy lâu Và anh biết trái tim anh thật lòng muốn mang em về nơi này Babe! Tin đi cho anh nghe một lần rằng em yêu anh rất nhiều Vẫn nói những tiếng yêu kia dù bao lần anh đã mơ Yêu em thì chẳng cần nghỉ phép đâu em ơi!

[ĐK] Giờ lòng chỉ yêu em và yêu em và thế biết đến bao giờ Từng ngày vội trôi đi, vẫn qua đi và mãi chẳng biết khi nào Ngày bão tố còn gần anh không? Liệu chút nắng có mang em về? Chờ ngày được bên em đừng quên anh ngày nắng ấm áp hôm nào Perché Tiamo...Tiamo...Tiamo... (Bởi vì anh yêu em)

Mỗi khi em cười anh đã tin Chi em là người anh sẽ yêu Rồi ngày đó sẽ không xa Người hãy nói là anh, sẽ ở bên em Yêu em không màn tháng ngày Yêu em không cần nghỉ phép

[ĐK] Giờ lòng chỉ yêu em và yêu em và thế biết đến bao giờ Từng ngày vội trôi đi vẫn qua đi và mãi chẳng biết khi nào Ngày bão tố còn về đây không? Liệu chút nắng có mang anh về? Chờ ngày được bên em đừng quên anh ngày nắng ấm áp hôm nào Perché Tiamo...Tiamo...Tiamo... (Bởi vì em yêu anh) Yêu anh Yêu anh Yêu anh Tiamo

(Yêu không nghỉ phép - Isaac)

Bài nhạc dễ thương hết sức , giọng hát cũng đáng yêu không kém , thật sự cô đã làm thay đổi không khí ở nơi sang trọng này rồi . Dù cô hát tiếng Việt , người ta không hiểu nhưng nghe tiếng hát của cô cũng bài hát rất hay . Mọi người dời lên đến gần sân khấu . Nhảy theo cô . Không khí hết sức sôi động , Chi 1 bức tượng đang đứng đó , ly rượu trên tay rung rung , ánh mắt của O , cái miệng mở ra chữ A nhưng nhỏ không chỉ vậy miệng còn giựt giựt .

Câu vọt điện của cô đây sao ? Thật sự làm người ta không thể đỡ . Với cái vọt điện này . Cô nhảy nhảy , vẻ cực kì hứng thú . , Ánh mắt của cô thật sự rất hài lòng với cái cách quẩy quào này . Nhảy nữa bài cô chạy chân sáo xuống khán đài , chạy qua khán giả , chạy về phía anh . Múa trước mặt anh , nhìn anh với dáng vẻ trêu chọc anh . Anh chỉ đứng đó nhìn cô , miệng bắt đầu nhếch lên cười , sau lấy tay che miệng lại , cô quả thật sự rất dễ thương , đáng yêu đến người khác không thể cưỡng lại , phải cười lên , trong anh rất hạnh phúc .

Trong khi đó , anh vừa cười , cô liếc nhìn đám ong bướm đang kia ngó người , vẻ mặt bàn hoàng khi thấy anh cười , ánh mắt lại dịu dàng với cô gái nhỏ kia , vậy mà anh lại nhìn mình với cặp mắt con dao thái lan là sao . Quả thực , cô gái nhỏ kia , rất đang yêu , không giống như các cô phấn con dây cọm .

Anh hạnh phúc quá , không cần giữ hình tượng nữa , thả lỏng ôm cô vào lòng , nhất bổng cô lên hôn vào đôi môi đang cười toe toét của cô 1 nụ hôn triều mến , cung chiều , khẳng định cho tất cả mọi người thấy cô là của anh . Bên này Viên lão gia cũng không mấy ngạc nhiên , vì chính cô bé đã làm cho con trai của cô phải biến đổi , sự biến đổi tốt , ông rất vui , kẻ gặt đầu hài lòng , chứ không hề tức giận .

_ Sao ? Vọt điện của em có hiệu quả không . - sau khi anh hôn cô xong , cô nhẹ nhàng nhìn anh nói .

_ Rất hiệu quả . Rất hiệu quả anh rất hài lòng bảo bối của anh quá tài - anh ôm cô cao hơn đầu mình nên ngược lên nhìn cô .

_ Xin lỗi quý vị . Làm mọi người bất ngờ . Tôi xin giới thiệu 1 lần nữa , đây là Hàn Hồng Nhi , là vị hôn thê của tôi , dự tính đầu năm sau chúng tôi sẽ kết hôn , mọi người hãy chờ thiệp đỏ nhé . - anh vẫn bế cô , quay sang nhìn mọi người , ánh nhìn của anh đang rất hạnh phúc , quả thật khác xa với những gì mọi người biết về anh trong 6 tháng trước .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tiệc Chỉ Anh Và Em !

Nói với mọi người xong anh bế cô đi , mặt kệ tất cả mọi người đang nhìn 2 người , đi thẳng ra xe .

_ Khang ! tiệc vẫn còn mà - cô quay lại nhìn lên tiếng .

_ Mặc kệ ! Anh sẽ mở tiệc khác - anh ôm cô , để cô ngồi trên đùi vuốt lấy cô nói .

_ Tiệc khác ? - cô chẳng hiểu .

_ Tiệc này chỉ có anh và em - giọng anh ma mị .

_ Tiệc gì ... ? - cô có chút hiểu rồi.

_ Em có biết rằng , em đang trong thật ngon không , mở tiệc , ăn em - anh nhìn cô với ánh mắt đầy dục vọng

_ Anh không đàn hoàn - cô đánh vào ngực cô .

_ Hay chúng ta mở tiệc tại đây đi - anh bị cô đánh , nắm lấy tay cô anh quý quá nói .

_ Khang ! - cô mắng , đỏ mặt

Cô đỏ mặt , sau đó anh lấy tay nhấn 1 cái nút , màn ngăn giữa tài xế và ghế sau , kính màu đen và cách âm rất tốt còn cả chống đạn nữa kia .

_ Khang anh làm gì vậy ? - cô nhìn thấy vậy bắt đầu hoảng ..

_ Anh khai tiệc - anh nhấc cô lên , để cô ngồi trên đùi đối diện với anh , 2 chân cô gian ra thành tư thế kẹp đùi anh ở giữa 2 chân cô .

_ Khang ! - cô đỏ mặt với cái kiểu này .

_ Ôa ! Thật tư thế này như em đang tấn công anh vậy thật hào hứng - anh trêu ghẹo .

_ Bỏ em xuống - cô nóng mặt

Cô vừa nói xong bị anh ôm mạnh hôn lấy môi cô . hôn chiếm đoạt , sự khát tình trong anh lại trở dậy . Miệng anh hôn , tay anh đã không an phận , trước là xoa lưng cô , sau là luồn lên trước mở nút áo thú .

Cô bên trong mặc cái áo áo đầm trắng sang trọng , cổ vuông lớn , có 3 nút trước ngực màu nâu gỗ . do ngực cô lớn nên cặp ngực nhô lên thật mê người , vốn tính nhạy xon sẽ vào WC thay rồi cùng anh dự tiệc nào ngờ bị anh bắt đi như vậy .

Anh xoa xoa nắn nắn , rồi lại tiếp tục mở 3 cái nút kia , khiến ngực cô lộ ra , cô không hề mặc áo ngực , chỉ là vì áo này khá chật vì ngực cô lớn nên mặc áo ngực vô nó sẽ rất chật , được áo có cái miếng đệm ngực sẵn nên không cần mặc áo ngực làm gì .

Anh khi mở nút áo ra thấy cô không mặc áo ngực liền nhìn cô .

_ Báo bối ! Thế này là thế nào ! Em thật là hư , em đã tính trước rồi phải không . - anh trêu ghẹo .

_ Không ! Tại áo chật , mặc áo ngực nó không thờ được nên em không mặc - cô thì thào .

_ Em thật hư , anh phải phạt em . - anh lấy tay ấn mạnh lấy nụ hoa .

_ Á ! Đau Khang - cô bị anh phạt đau nên cô khẽ la nhỏ .

_ Oa , sữa .. thơm thật - cô là người rất thích uống sữa , do bộ ngực khá lớn nên cô có sữa chỉ 1 lượng nhỏ thôi , người ta thường nói phụ nữ có thai mới có sữa , còn cô thì không cần cũng có .

Anh mê đắm với những giọt sữa , khát khao chiếm lấy . Khai tiệc của anh là như vậy

Về đến nhà , anh cài nút áo thú lại cho cô sau đó bế cô vào trong , đi thẳng lên lầu . Anh đã không chịu được rồi .

Đêm nay có 2 người lại cùng nhau đốt lửa trong căn phòng kia . , nồng nàn nhất , hạnh phúc nhất . Sau lần đầu tiên , cô đã thoải mái hơn , và do anh có khúc dạo đầu quá kỹ nên cô không bị đau khi giao hợp mà lại rất thích ứng .

Đêm nay là đêm màu hồng của 2 người .

Sau đêm ấy , hầu như đêm nào cô cũng bị anh hành hạ như vậy , nhưng lại khiến cô ngàn càng đầy đà hơn , quyến rũ hơn , người đàn ông khác nhìn cô lại thấy khát cô đến lạ thường , làm bọn họ mê mẩn .

Dương nhiên họ luôn dùng biện pháp , không để hậu quả , vì cô còn quá nhỏ để có em bé , anh không muốn cô qua mệt mỏi .

Tình yêu của anh dành cho cô thật sự là vô bờ bến . mọi thứ của cô đều thuộc về anh . thật sự làm người ta ghen tỵ đến phát điên mà .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Mì Gỏi - Sinh Nhật Anh

Tình yêu của họ mặn nồng qua từng ngày. Thật lạ khi anh ngày càng khát cô hơn, không hề chán chê. Mà anh lại càng si mê hơn, muốn cô mãnh liệt hơn, thật là lạ.

Ngày ngày anh đi làm, tới trưa cô đều mang cơm đến cho anh, cùng anh ăn cơm và luôn cả anh ăn cô ngay tại phòng làm việc.

_ Alo ! Con gái ngoan, ngày mai là sinh nhật của A Khang ! Ba con ta bí mật tổ chức sinh nhật cho nó đi - Viên Phúc Hạo gọi điện, từ ngày có cô, cha con anh hòa thuận đến lạ thường.

_ Á ! Ngày mai sao ? Dạ con biết, vậy tối nay kế hoạch là gì ba ? - cô chợt giật mình khi nghe nói sinh nhật anh và bắt đầu bàn bạc kế hoạch bất ngờ với ba.

_ Ok, ok ok con hiểu - âm mưu của cô và ba đã được thiết lập.

Cô vừa cúp điện thoại đi đến kệ sách lục lục, kiểm kiểm, phát hiện vật thể liền cười ta, sau đó ngồi lại ghé làm mặt giận, anh cũng vừa từ phòng họp về. thấy cô ngồi thờ thờ trên ghế sofa anh đến gần, cung chiều. Nhưng cô làm lơ, xịch ra bên ngoài.

Anh thấy hành động cô rất lạ liền nhích lại, thì cô lại nhích ra, quái lạ trước khi anh đi họp, cô còn hôn anh, vui vẻ nhưng sao trở về lại có bộ mặt hờn giận này.

_ Hồng Nhi, em sao thế, không khỏe chỗ nào hả ? - anh kéo tay cô.

_ Buông ra - cô giả tức quăn tay anh ra.

_ Em sao vậy ? - anh kèm chế.

_ Nghe nói, anh từng yêu cô gái trong tấm hình này đúng không ? - cô quăn tấm hình lên bàn.

Anh thấy tấm hình vẽ mặt có hơi biến đổi. À đúng ! Cô gái đó anh từng rất yêu, nhưng cô ấy đã bỏ anh sang pháp để thực hiện ước mơ của mình.

_ Em em lấy đâu ra tấm hình này - anh sắc mặt xanh.

_ Em vô tình thấy được và cả dòng chữ trên hình - cô ghen.

_ Hồng Nhi à, truyện cách đây 3 năm rồi, giờ trong lòng anh chỉ có em ! - anh giải thích.

_ Em không biết - cô chu mỏ giận.

_ Thôi mà bảo bối ! Em không tin anh sao ? Anh thề anh chỉ có mình em, anh thề mà - anh dơ tay lên thề non hẹn biển.

Cô thật đâu có giận anh, chỉ là kế hoạch của cô và Lão gia mà thôi. Thấy bộ dạng của anh, cô thật sự muốn cười nhưng mà không được, cô cười là vô kế hoạch, không được không được. Cô đứng dậy đi thẳng vào WC.

_ Alo ! Ba à, các này không được, đổi đi được không ? - cô lén lút lấy điện thoại gọi cho Viên lão gia.

_ À ! Vậy thì - Kế hoạch được chỉnh sửa, Viên lão gia là người cầm đầu. Nếu bị phát hiện chắc chắn anh không nương tay mà nhốt ông vào anh cung đâu.

_ À cái này được hơn nè. Ok ok vậy ba nhé - Cô nhẹ nhẹ cười thích thú.

_ Hồng Nhi ! Đừng giận nữa ra đây - Anh thấy cô chạy vào nhà vệ sinh, đóng cửa, tưởng rằng cô đang khóc. Liền đau lòng,

Cô mở cửa bước ra, vẻ mặt u ám, sâu thương. Đã già đi thì phải làm cho tới, anh thấy cô như vậy, tâm tình liền náo loạn, lo sợ, chạy đến ôm cô không buông.

_ Phải tin anh, em phải tin anh, anh chỉ có mình em. chúng ta sắp kết hôn rồi, em hãy tin anh được không hả ? - ôm siết cô anh run rẩy.

Cô cảm nhận được cái run rẩy của anh, giờ thì cô cảm thấy có lỗi rồi, cô đùa quá trớn rồi, quả thật anh rất sợ mất cô. Anh rung như vậy. Cô tự mắng trong đầu "Nhi ngu, Nhi ngốc, rõ ràng Anh yêu mi đến vậy, mà dám nói giận anh, Nhi ngu". Cô hối hận lắm rồi. liền xoa dịu anh.

_ Em tin anh mà em hiểu rồi, em xin lỗi - cô ôm anh, xoa lưng anh an ủi.

Anh lúc này đã bớt run, được sự tha thứ của cô anh nhẹ nhàng hẳn, Cầu nguyện cho Hồng Nhi, kế hoạch ghen tuông này anh đừng biết, không là cô chết thảm với anh. Giờ thì tới lượt cô run. hahahaha, chấp tay cầu nguyện đi Hồng Nhi à.

_ Anh yêu em, Hồng Nhi - anh buông cô ra , 2 tay áp má cô cứng chùi .

_ Em cũng yêu anh - ánh mắt cô sao xuyên

Sau đó anh đặt lên môi cô 1 nụ hôn nồng nhiệt , dù đêm nào cũng cùng cô mặn nồng như cứ mỗi lần nhìn cô thôi anh lại thêm , nói chi là ôm hôn thế này , anh mắt kèm chét , liên tấn công mạnh hơn , cô sợ có người , đẩy anh ra .

_ Khang ! coi chừng có người - cô nhỏ nhẹ , thẹn thùng .

Nghe cô nói , anh cũng hiểu ý , liền cười gian , sau đó bế cô lên , đi về hướng thang máy trong phòng anh lên tầng 100 , cả 2 lại cùng triển miên đến tận 8h tối mới rời khỏi công ty .

Giờ đã là tháng 10 rồi , không khí cũng đã lạnh dần , nhưng cô lại thích , với cô gái Á Đông này , ở đất nước chỉ có 2 mùa mưa nắng , thì tuyết đối với cô là 1 mơ ước . nên còn 2 tháng nữa Noel , mà không khí lạnh lạnh mát mát thế này cô rất thích . Ngắm nhìn đường phố về đêm thật tuyệt , đã bao lâu rồi cô không được ra ngoài vào ban đêm thế này , lòng không khỏi thích thú .

_ Á . Khang , dừng xe . - chợt thấy 1 siêu thị mini cô liền la lên .

Khang nghe lời cô , có chút giật mình nhưng không sao , bắt đèn đi vào lẻ , cô liền tung cửa chạy thẳng vào siêu thị mini , lượn qua lượn lại , thấy đúng món mình cần , cô quơ lấy 2 cái , cộng 2 chai nước và 2 thanh socola , liền ra quầy tính tiền , anh lúc này chậm rãi bước vào nhìn cô lấy hoay , nhủ mày .

_ Khang ! lại đây - tính tiền xong , cô kêu anh lại nơi ghế trống bên ngoài , còn mình thì đi lột bao 2 tô mì gói .

Thì ra cô thêm ăn mì gói , cứ trời lạnh lạnh thế này mà ăn mì gói và uống nước ép cộng thêm 1 thanh socola trán miệng thì còn gì bằng . Anh chỉ biết nghe lời cô , đi lại chỗ ghế trống ngoài lang can ngồi , sau đó nhìn cô gái nhỏ của anh , đang chăm chú bóc bao mì gói , rồi chế nước sôi , nhìn đáng cô thật đáng yêu , anh triều mến nhìn cô , cô nhìn anh qua lớp cửa kính cười yêu kiều .

Lúc này cô còn đang lột 1 cái bao nữa thì có 1 nữ nhân tiến đến ngồi đối diện anh , cũng không phải là bất lịch sự là cũng hỏi anh chỗ này có ai ngồi chưa , nhưng không cần đợi anh trả lời , bàn tọa của nữ nhân ấy cũng đã đặt xuống chiếc ghế đối diện rồi . (À . có duyên , và rất chi là lịch sự)

_ Anh ơi ! chần hay anh có phải tài tử hay minh tinh gì không ? sao nhìn anh quen quá , liệu chúng ta có từng gặp nhau - Nữ nhân chống 2 tay lên bàn trường tới đưa bộ ngực chi là đầy đà , cô 10 còn nữ nhân này 11 (Khùng)

"...." Anh không thêm nhìn cô à , chỉ châu mày nhìn cô đang đứng trong cửa kính nhìn anh cười rất tươi , Ánh mắt cầu cứu của anh nhưong nhưong chân mày lên , mắt giật giật ý " Còn đứng đó , không mau lại đây " .

Cô thân nhiên hiểu được ý anh , nhưng lại không đến , liền ngồi thẳng lên cái ghế , chống 2 tay lên cằm , phẩy phẩy tay ý " Anh cứ tự nhiên " rồi cười vè đắc ý . Nói chứ cô rất hạnh diện khi thấy người yêu của mình có nhiều cô gái đeo đuổi lòng rất tự hào . Cũng có chút ghen nhưng cô không phải loại thích chím hữu , thân nhiên nhìn anh bị người phụ nữ khác làm phiền .

Anh bên này sôi gan tức ruột , bậm chặc môi ý vè " Nếu em không đến , em sẽ chết với anh " . Nụ cười của cô có chút đơ lại , cô hiểu ý anh rồi liền bung 2 tô mì ra kẹp 2 bên khủy tay 2 chai nước bỏ 2 thanh socola còn vỏ vào miệng , đi ra ngoài . bộ dạng rất chi là mắc cười .

_ Nước sôi , nước sôi , tới rồi . - cô đi đến bàn la lớn , như thể người phục vụ .

Nữ nhân kia đang say đắm nhìn anh thì bị tiếng la của cô làm giật mình , nhăn nhích nhìn cô .

_ Đâu ra vậy ? - giọng chanh chua .

_ Ủa ? tôi tính hỏi cô đó , chỗ này của tôi mà - cô tròn mắt ngơ ngẩn nhìn nữ nhân kia .

_ Ai bảo chỗ này của cô - liếc nhìn khinh thường .

_ Ủa vậy chứ cô biết người này hả ? - Hồng Nhi chỉ tay về phía anh không hề ngại ,

_ À ! tôi , à , mà đâu phải chuyện của cô - nữ nhân đầu hề quen anh , chỉ là cô ta đang thả mồi anh thôi , với con mắt nhìn đàn ông của cô , cô thừa biết anh là 1 người không phải đơn giản , nếu như thu hút được anh thì cô sẽ ầm .

_ À ! Vậy còn tôi quen người này , cho nên đây là chỗ của tôi , phiền cô sang bàn bên kia ngồi - Hồng Nhi không giống như những cô gái khác , e dè rụt rè , cô rất cứng cáp , nhất là với những hạng nữ nhân thế này thì cô càng phải chột . Cô chỉ mới phát hiện mình có tính e dè rụt rè khi chần gối với anh thôi .

_ Cô quen anh ấy ? - nữ nhân tròn mắt nhìn , không tin rằng cô gái tầm thường này có thể quen với người đàn ông phong thái lại mỹ nam thế này .

_ Chắc đâu ! Anh ấy là chồng tôi , vậy phiền cô sang bàn bên kia , để vợ chồng tôi dùng bữa tối . - rất nhẹ ., rất lạnh lẽ , rất dứt khoát .

Nữ nhân này được gọi là ngu người . Sau đó quay sang nhìn anh , mặt mày xanh mét , cô không tin rằng anh và cô gái này là vợ chồng .

_ Vợ yêu tôi đã nói vậy rồi ! cô còn không mau CÚT đi cho tôi . - anh lúc này mới lên tiếng .

Anh thật sự rất hài lòng với những gì cô nói , câu chuyện nãy giờ của cô và ả kia anh chỉ động lại cái câu " Anh ấy là chồng tôi " chỉ nhiều đó thôi , cũng đã đưa anh lên tới thiên đường rồi . ả nữa nhân xanh mặt , đứng dậy thật nhanh , rồi đi cũng thật nhanh , về mặt có chút quê độ nhưng vẫn giữ trạng thái chảnh , ngất mặt , uốn ngực bước đi .

_ Chà ! Xem ra , anh rất được hoan nghênh ở mọi nơi và mọi thời điểm - cô vừa nói , tay vừa dời đi cái ghế ả nữ nhân kia vừa ngồi , lấy 1 cái ghế khác .

_ Vì vậy . em không lo giữ chồng là có ngày mất trắng , lúc đó không ai cung chiều em nữa đâu . - anh biết cô treu ghẹo , không thể thua liền đâu lại .

Nghe từ anh nói " Chồng " làm cô vui vẻ hạnh phúc lại có chút là xấu hổ , đánh trống lảng .

_ Mì nguội giờ ăn đi - cô đẩy tô mì gói qua phía anh , sau đó mở nắp giấy ra , trộn trộn rồi ăn rất ngon lành .

Anh từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ ăn cái thứ gọi là MÌ GỐI này , nên có phần chùng chừ , thấy anh không nhúc nhích , cô phán thêm .

_ Nếu anh không ăn , uổng cả đời . - thưởng thức tô mì vừa nói .

Thấy cô ăn ngon , chắc chắn rằng không có gì , nên cũng có chút miễn cưỡng ăn cho cô vui , tính rằng chỉ ăn thử 1 đĩa nhưng mà vừa đưa vào miệng , hương vị lạ thường , không phải là tuyệt hảo , hương vị hết sức bình thường nhưng lại làm người ta rất kích thích , và thế là 1 mình anh 7 tô . Hồng Nhi ngồi cười , biết rằng anh sinh ra là con ông con chúa làm sao biết đến vị mì gói như thế này , nên việc anh ăn 1 lúc 7 tô như vậy cô cũng không ngạc nhiên .

_ Xong rồi ! về thôi ! - cô thấy anh đã bỏ đủ , nước cũng uống , socola cũng đã ăn , nên đứng dậy kéo anh đi về .

_ Nếu được , sau này tôi có thể cho em đến đây ăn - anh buột miệng nói ,

_ Cho em hay cho anh ? - cô hiểu cười ma mề hỏi ngược cố ý trêu anh .

_ Cừu nhỏ to gan nhĩ . - anh biết bị cô chọc , không thể nói gì , chỉ là đánh trống lảng .

_ Biết rồi , nè nha anh ăn như vậy giá tiền chưa bằng 1/4 cái đĩa thức ăn của nhà hàng nữa đó , rất tiết kiệm đúng không ? - cô phân tích cho anh nghe .

"..... Cừu nhỏ quý quyết " Anh không nói ra , trầm nghĩ trong đầu .

Sau đó anh và cô cùng về nhà , vui vẻ , trò chuyện , sau đó vận động 1 tí thôi rồi cả 2 ôm nhau ngủ rất hạnh phúc .

Sáng hôm sau , anh lơ mơ tỉnh dậy , thói quen là vươn tay tới ôm cô , nhưng cánh tay của anh không chạm vào đâu cả , chỉ rớt xuống 1 cái bịch , làm anh mở mắt lớn . Nhưng lại nghĩ đến việc chắc cô dậy sớm làm đồ ăn , nên anh cười nhẹ , đứng dậy đi vào phòng tắm VSCN xong , thay trang phục xong anh đi xuống lầu , lạ thay nhà không bóng người , anh bắt đầu sợ , sợ xanh mặt , chạy đi kiểm kê , nhưng không thấy gì ngoài tấm giấy để trên bàn to trước sảnh .

" Đến công ty ngay ! Không thì chết " . Anh suy nghĩ đến kẻ bắt cóc , đang đưa Hồng Nhi đến công ty . Anh không cần suy nghĩ cái sai kì lạ là Bắt Cóc mà đưa đến công ty anh làm gì hả chài ? . Cứ thế mà phóng đi như lao .

Tới công ty anh chạy u vào thang máy chuyên dụng , lên văn phòng của mình , đẩy mạnh cửa ra .

_ HAPPY BIRTHDAY VIÊN PHÚC KHANG , HAPPY BIRTHDAY VIÊN TÔNG . - tiếng vang lớn , cùng với pháo tưng bừng ra làm anh giật mình ,

Anh tròn mắt nhìn , cô đứng đầu cầm cái bánh kem đang thấp nến số 26 , đầu đội mũ sinh nhật , cười rạng rỡ nhìn anh , thì ra cô đã quy động mọi người , từ sớm đến văn phòng của anh để chuẩn bị . Anh nhũn mảy , rồi lại mỉm cười , bước đến cô .

_ Cừu con ! Em lại giỡn trò - anh nhéo má cô .

_ Khang ! Ước đi . thôi nên đi - cô liền đưa bánh kem lên vui vẻ nói .

" Anh đã có em , anh còn gì để ước ? " lòng anh trầm nghĩ , nhưng anh vẫn không cái ý cô , nhắm nhẹ mắt lại 2 giây " Chỉ mong em trọn đời trọn kiếp bên anh " sau đó mở mắt thôi nên . Bữa tiệc sinh nhật này của anh do ba và cô tổ chức , anh thật rất vui , rất mừng và hạnh phúc .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Giả Mạo - Lật Tẩy Sau 24H

Sinh nhật của anh lần đầu tiên có cô , nên 2 người đã dành cho nhau cả ngày , cùng đi dạo , cùng vui chơi , cùng nô đùa và cả việc mặn nồng , thế giới riêng của họ thật hạnh phúc .

Ngày hôm sau

_ Bảo bối ngoan ! hôm nay em ở nhà , đừng đi lung tung , anh sẽ cùng đối tác giao dịch sau đó có thể ăn trưa luôn , em không cần đợi , xong việc sớm , anh sẽ về với em - Anh căn dặn cô trước khi đi làm , cô chỉnh chu lại ca vạt lại cho anh , do anh cao quá nên cuối người cho cô chỉnh , cứ như vậy vào mỗi sáng nó thành thói quen .

_ Dạ em biết rồi . - cô ngoan ngoãn nghe lời .

Sau đó anh rời đi , dù rằng cũng muốn mang cô theo nhưng lại thôi , buổi nói chuyện nhàm chán , sợ cô buồn không có việc gì làm , xin ra nỗi loạn không hay . Quay leo lên xe , đi ra khỏi biệt thự , mắt vẫn nhìn kính chiếu hậu hướng về cô mỹ nữ đang đứng trước cửa lớn nhìn mình , lòng dâng lên cảm xúc rất hạnh phúc .

Anh đi rồi , cô lại quay vào nhà , nằm lên ghế sofa mở tivi coi . Cô ngáp , rồi ngủ quên lúc nào không hay . Ngủ được khoảng 2 tiếng , điện thoại của cô rung lên .

_ A...l...ồ ... - giọng cô ngái ngủ .

_ Hồng Nhi ! Chị đã về , em có thể ra sân bay đón chị không ? - Hồng Nghi đã chờ về ? . cô bảo Hồng Nhi ra đón mình .

_ Chị 2 , chị về rồi sao ? , em sẽ đi , đợi em nhé . - Nghe chị đã về cô mừng huih .

_ Vậy chị đợi em quán cafe Maxi ở sân bay nhé - giọng Hồng Nghi nhỏ nhẹ .

_ À dạ ! em biết rồi hihi - cô vui mừng khôn siết . Chị cô đã về , nói chuyện lại với cô .

Sau đó Hồng Nhi thay bộ váy nhẹ màu trắng , bảo bác tài xé ra xe chờ cô đến quán cafe để gặp chị . cô hào hứng , phấn khởi chạy vào trong quán cafe , quay qua rồi quay lại nhìn chán thấy chị mình đâu , cô liền lấy điện thoại ra gọi . Tiếng Hồng Nghi trầm ổn .

_ Đi lên lầu 1 đi Hồng Nhi - Hồng Nghi lên tiếng .

Con cừu ngây thơ này , cứ cười toe toét chạy lên lầu , có 1 cánh cửa , cô vội đẩy vào lên tiếng " Chị 2 " , vừa dứt chữ 2 , cô đã bị 1 cái khăn bịch miệng , trong đó tẩm thuốc mê , trước khi vào con mê , cô chấp chòn thấy được người con gái đang đứng trước mặt mình , đang khoanh tay đi lại cười đều .

_ Hồng Nhi ! này là em tự chuốc lấy , hãy tự trách bản thân mình . - Tiếng nói này là của Hồng Nghi .

Cô quy danh ẩn tính 2 tháng hơn , cô để tóc dài ngang với Hồng Nhi , cũng xoắn tự nhiên , mặc không còn phấn son nữa , dáng đi cũng giống Hồng Nhi , tiếng nói cũng giống Hồng Nhi . Cô sau khi rời khỏi Thượng Hải đến Anh , cô đã gặp 1 nhà phẫu thuật tạo hình nổi tiếng , tiếng nói , hoạt động , dáng đi , mái tóc tất cả đều được cô cấy giống y hệt Hồng Nhi , cô phải bỏ 3 tháng trời để xem lại mọi thói quen sinh hoạt , tài nghệ của Hồng Nhi , tất cả và tất cả không có 1 sai sót nào , sau khi Hồng Nhi nhân bản đạt đến 98% , không lỗi không tả , chính xác , cô bắt đầu quay về nước , với âm mưu giả dạng Hồng Nhi để được cùng Viên Phúc Khang hưởng trọn cuộc sống . Cô bắt chấp tất cả để có được anh .

Sau khi Hồng Nhi bị hôn mê , cô lột hết tất cả mọi thứ trên người Hồng Nhi , mặc vào cho mình , quả thật , cực kì giống giống để không tả được . Cô bước lại tấm gương soi mình , chỉnh sửa nụ cười . sau đó đi bước , không quên dặn dò .

_ Khi nó tỉnh , hãy mở cuộn băng cho nó coi . - 1 ngày cho ăn 3 bữa , các người không được động tới nó , 1 tuần ta sẽ tới 1 lần . Không được để sơ sót . - Giọng nói lạnh lẽo đến khiếp người .

Đây chính là con người thật của cô , cô đơn thuần không phải là 1 cô gái thích trầm , đa suy nghĩ , mà cô là 1 con người đa đoan , mưu tính . Vô công cũng có , nhưng sơ xuất của cô đó là cô không hề biết Hồng Nhi là 1 tay sát thủ , nên cứ nghĩ trốn Hồng Nhi là xong , vì tất cả mọi người cô điều tra họ đều bảo Hồng Nhi là cô gái hiền hậu , cả con mũi chít cô cũng không đập chết chỉ là phui cho nó đi thôi . Cho nên tính ra Hồng Nhi đối với 6 tên côn đồ này thật sự chả là cộng tác nào của cô .

Những nhúng nhẩy chạy xuống cầu thang , cô chạy thẳng ra xe về mặt tươi cười nói nói bác tài xé " Minh đi thôi " quả thật giống rất giống . Tài xế không thể nào nhìn ra .

Quay trở lại nhà , cô bước xuống xe . ánh mắt có chút sắc bén nhưng lại dấu đi rất nhanh , bước nhanh vào nhà . đi dạo 1 vòng , sau đó lên phòng của Hồng Nhi và anh coi tất cả các vật dụng trong đó để khi anh về , có sai bảo thì không bị ngờ người sơ xuất . Cô tính toán rất kỹ .

4h chiều , Viên Phúc Khang về đến nhà , tay cầm túi xách bước vào nhà . Trên tay cầm thêm bó hoa oải hương , để tặng cho bảo bối của anh , vì đã để cô ở nhà 1 mình cả ngày . Anh đi thẳng lên lầu bước vào phòng thói quen " Hồng Nhi " gọi tên cô mỗi khi mở cửa phòng . Hồng Nghi đang ngồi chải tóc ở bàn trang điểm có chút giật mình quay lại , thấy anh , cô cười , sau đó chạy lại ôm lấy anh , anh vui vẻ ôm lấy bảo bối trong lòng , đặt lên cô 1 nụ hôn nồng nàn , NHƯ , khi anh hôn cô , anh lại cảm giác lạ , môi cô có chút khác lạ , mùi hương trong miệng cô cũng khác . Anh nhủ mảy , nhìn cô thật kỹ ,

thật sự có cái gì đó khác khác mà anh không thể nào nghĩ ra .

Hồng Nghi thấy anh nhìn cô , liền sợ bị phát hiện , ôm lấy cổ anh , để tránh đi ánh nhìn , sau đó tuột xuống , cầm cặp , cưỡi áo khoát , tháo cà vạt , cử chỉ chính xác , anh nhìn đúng là cách cô hay làm hằng ngày , nên cũng nghĩ " Chắc mình làm việc cả ngày mệt nên mới vậy " . Sau đó Hồng Nghi bảo anh vào phòng tắm , chuẩn bị khăn , áo đồ ngủ cho anh . rồi đi xuống nấu cơm tối .

Anh tắm thoải mái , tâm tình cũng phấn chấn , nhìn thấy bó hoa oải hương để trên đầu tủ , anh cười , cầm bó hoa đi xuống , thấy cô đang đứng làm đồ ăn trong nhà bếp anh đi lại ôm lấy eo cô , để bó hoa oải hương lên trước ngực cô . " Ác xì " cô vừa hít 1 cái , mùi hoa oải hương làm cô ác xì . Cô bị dị ứng với hoa oải hương Wow 1 sơ suất nhỏ , cô không hề nghĩ đến việc này . Viên Phúc Khang thấy cô Ác xì tưởng cô bị cảm , liền lấy tay sờ trán xem , nhưng nhiệt độ bình thường .

Hồng Nghi có chút nghi ngờ " Thì ra nó thích hoa oải hương , nhưng sao chưa bao giờ nghe nó nhắc đến , chết tiệt , mình thì lại dị ứng , phải cẩn thận hơn " . Sau khi nghĩ xong , cô giả quay qua đánh vào ngực anh oán " Anh làm người ta hết hồn " .

_ Bao bối ngaoan ! hôm nay ở nhà làm gì nè . - Anh cười không chút nghi ngờ , mặt dù ôm cô trong lòng có phần khác lạ nhưng anh cũng không để ý lắm , hôn lên tóc cô .

_ Em kiểm tra vài thứ , và lên mạng kiếm những món ăn ngon để nấu cho anh - Hồng Nghi yêu cầu .

_ Thế à . Anh đâu cần em kiếm món mới , anh chỉ cần em là anh đã thấy ngon rồi - Anh yêu bảo bối đến tận trời .

_ Anh này . - cô nũng nịu .

Sau đó cô dọn cơm cho anh , cách bài trí cũng giống , cách ăn cũng giống , cách nấu cũng giống , anh không thể nghi ngờ , chỉ là cảm giác của anh có chút lệch lạc , miệng thì nói ngọt nhưng cảm giác trong lòng lại thấy xa lạ rất kì , anh không thể thấy được hơi ấm từ người cô nữa , tìm anh cũng không đập rợn rợn nữa , nó cứ làm anh hụt hẫng thế nào ấy.

Nơi gác lầu của quán cafe , Hồng Nhi lơ mơ tỉnh lại , miệng bị quần lấy bằng 1 tấm vải , tay bị buộc ở thành giường . Nghe thấy tiếng nhúc nhích từ cô gái bị trói , tên côn đồ kia ra hiệu cho đàn em bước lại , vỗ vỗ vào mặt cho cô tỉnh hoàn toàn , lúc này Hồng Nhi đã tỉnh , thuốc mê còn nhưng cô đã tỉnh , vì nội lực đã đẩy hết khí độc lạ trong người cô ra khiến cô tỉnh nhanh hơn dự định . Ý thức lúc này biết mình bị trói , cô xoay tay qua trái , xoay qua phải , sợi dây trói đã bị tuột mất rồi , nhưng cô không vội manh động , vì muốn hiểu thêm vì sao bị bắt .

Lúc này 2 bên côn đồ mang 1 cái tivi đến cuối giường , bật lên cho cô . Màn hình hiện lên là cô gái giống hệt cô , đó là Hồng Nghi .

_ Em gái ! Đã tỉnh rồi sao . Trong em lúc này chắc tội lắm nhỉ , nhưng mà đáng đời . Ai bảo chị đã cảnh báo rồi mà em không nghe , hậu quả thế này thì tự em chịu đi , sau 2 tháng chị đã biến thành em rồi nè .hahahahahahaha . em gái 1 cử ngoan ngoãn ở đó , các vệ sĩ của chị rất chu đáo , sẽ không hành hạ em đâu . 1 tuần sau chị sẽ thu xếp cho em sang Anh Quốc , cho em 1 cuộc sống mới có chịu không hahahahahahaha . Mà chị cũng không phải người vô tình , em yên tâm , mỗi ngày chị sẽ gửi 1 cuộn băng của chị và A Khang cho em xem được không Giờ thì ngoan ngoãn em nhé , chị thế này là nương tay lắm rồi , đừng có làm càn , không thì chị không nể tình cảm chị em nữa đâu . - giọng Hồng Nghi chanh chua , lãnh lút trong màng hình .

Hồng Nhi xem , không gào thét , không la , không gì hết , cô cứ ngồi im nhủ mày suy nghĩ " Giống mình ? cũng được , thừa dịp này để xem Khang có phát hiện ra người giả mạo cô hay không , có như vậy mới chứng minh được anh yêu mình thế nào , 1 tuần sau đi Anh Quốc ? trước đêm đó hành động không muộn , nhưng để xem , Khang thế nào đã " , Cô đứng là thiên sứ đội lớp quý mà . tình huống thế này mà còn muốn lợi dụng tay chị gái để thử thách chồng tương lai ư ? quá rồi .

Nơi biệt thự Viên gia , hôm nay anh cảm thấy thật quái đàng , sáng sớm anh còn rất hưng phấn với cô , nhưng giờ đây khi về thì anh không còn 1 chút nào là hưng phấn nữa , mọi việc cứ khác lạ , anh trong thư phòng ngồi trầm tư . Đúng lúc này cánh cửa phòng mở ra , Hồng Nghi mặc 1 chiếc áo somi bên trong mặc chỉ là quần chip , đêm nay cô thật tình muốn lên giường cùng anh , cô muốn quay lại đoạn clip này , ngày mai gửi cho Hồng Nhi chắc chắn Hồng Nhi sẽ nổi điên , nghĩ đến đây cô càng hưng phấn hơn bao giờ hết .

_ Khang , sao anh còn chưa ngủ - cô tiếng lại bên anh , tay đặt lên vai anh .

_ À ! anh có tí chuyện cần làm , bảo bối ngoan ngủ trước đi - anh ôm lấy eo cô ôm cô , đầu gối lên bụng cô .

Lúc này , tay anh rà xuống mông thì mới phát hiện , cô không mặc quần short thun mà chỉ mặc quần chip , anh ngẩng lên nhìn cô , ánh mắt lạ lẫm . Hồng Nghi tưởng anh đã bắt đầu muốn cô , nên chủ động ngồi xuống đuôi anh , áo somi có chút vênh lên , lộ ra cái quần chip màu đỏ gợi tình .

Anh nghiêng đầu , cảm thấy kì lạ , Cảm giác này , không phải , Hồng Nhi hôm nay , thật sự rất bạo dạn , thật rất kì lạ . Ánh mắt màu hổ phách của anh nhú lại , có chút nghi ngờ . Hồng Nhi thấy anh cứ nhìn cô , liền chủ động , không đợi anh tấn công

_ Khang ! - câu nói gợi tình , cô nhướn lên hôn lấy môi anh , nồng nàn , chủ động rờ lấy bờ ngực săn chắc của anh . cảm hứng của cô bắt đầu dâng lên .

Khang được cô hôn nhưng lại cảm thấy kì quái , tâm hồn anh nguội lạnh , không 1 chút dao động như mọi khi , anh chán nản , đẩy cô ra , tay mở quyền

tài liệu cần phê duyệt ra miệng thì thảo .

_ Hồng Nhi ! Hôm nay anh có nhiều việc phải làm , em ngủ trước đi , chút anh sẽ ngủ sau - giọng anh lạnh như băng .

Hồng Nghi nghe thấy anh không ham muốn mình , tỏ vẻ rất bức mình , giận dỗi quay đi , bước về phòng , tay cô siết chặt , dù cô có giống Hồng Nhi thế nào , nhưng cảm giác của anh cũng không có với cô là sao . Sự căm tức đến tận cùng .

Vậy là cả đêm Viên Phúc Khang làm việc rồi ngủ tại thư phòng chứ không về phòng ngủ chung , anh cảm giác xa lạ và không muốn đến gần cô gái đó , có phải đây là cảm giác cô gái kia không phải là Hồng Nhi . Anh nhieu mảy , Sáng sớm đã đi ra khỏi nhà , gọi Ân vệ đến văn phòng .

_ Hồng Nhi rất lạ ! Các người có thấy gì khả nghi ? - anh ngồi trên ghế chủ tịch , tay vừa ký bản hợp đồng , miệng vừa nói

_ Thưa chủ tử ! chúng thần có chút hoài nghi nhưng chưa thể làm rõ . - tên Ân vệ cung kính .

_ Ngày hôm qua có gì khác lạ không ? - Anh tiếp tục hỏi .

_ Thưa , hôm qua tiểu thư có đi đến quán cafe Maxi gần sân bay , lên đó 1 lúc sau đó tiểu thư lại đi xuống , bọn tiểu nhân thấy không có gì khả nghi - Ân vệ cho biết .

_ Cô ấy gặp ai ? - Anh ngược lên , rõ ràng anh bảo cô ở nhà mà .

_ Dạ ! tiểu nhân nghe tiểu thư nói chuyện điện thoại , có vẻ chị của tiểu thư đã trở về , sau đó hẹn gặp tiểu thư ở quán cafe Maxi , chính tài xế đã đưa tiểu thư đến đó - Ân vệ rành mạch trả lời .

_ Tốt , chuẩn bị pháp hình , tối nay sẽ có người tới - Anh đã hiểu mọi việc , anh cũng đã biết Hồng Nhi ngày hôm qua là giả . Anh nhếch môi cười .

" Xem ra tôi tha cho cô là vô ích rồi . " ánh mắt màu hổ phách của anh nhú lại .

Pháp hình : 1 căn phòng giam bí mật trong doanh trại quân luyện của Ân Bang , vào đó còn hơn cả xuống địa ngục , thứ gì cũng có thể .

Anh đứng dậy vút áo đi ra , chạy xe về nhà . Chỉ cần xác minh 1 việc nhỏ thôi là anh có thể biết được , cô gái kia có phải là Hồng Nhi hay không liền . Chạy như bay về nhà . thấy Hồng Nghi đang nằm suy tư trên ghế sofa , tỏ vẻ rất căng thẳng , nhưng khi thấy bóng hình anh , cô lại nhảy lên vui mừng vì anh đã về . Anh bước lại ôm lấy eo cô , ánh mắt nhìn tà mị , nhẹ hỏi .

_ Hồng Nhi , em nói em nhớ Hoa Hồng Trắng hay chúng ta đi đến đó đi - anh nhieu mảy lại , bài kiểm tra rất nhẹ nhưng chỉ cần sơ hở là chết người .

_ Hà ? Hoa Hồng Trắng ? Hoa Hồng trắng ? - cô suy nghĩ , sao cô điều tra lại sơ xuất nhiều đến vậy , Hoa hồng trắng là gì ? , 1 bông hoa hay là 1 khu vườn ? ,

_ Hà ? em không nhớ Hoa Hồng Trắng hả ? - anh đang xác định rất rõ , vì mỗi lần anh nhắc đến Hoa Hồng Trắng , Hồng Nhi liền nhảy lên vui vẻ chạy lên lầu rồi chạy xuống để cùng anh đi đến đảo thiên đường do anh mua cho cô , đây là bí mật giữa 2 người .

_ À nhớ chứ , nó thật đẹp , và thật thơm , lâu rồi em không thấy . - Cô nhắm mắt liêu nói đại .

_ Thơm ? - anh đã xác định rõ cô gái này là ai rồi .

_ Đúng vậy nó thật đẹp , thật thuần khiết , lại thơm nữa - Cô cười tươi rồi , nhưng hồ hởi xuất ra .

_ em đang nói đến Hoa ? - anh nhieu mảy chắc lại , ánh mắt màu hổ phách của anh bắt đầu thiêu đốt .

_ À ! thì chứ là gì nữa . - cô mất đi nụ cười , mặt tái đi . Không lẽ bị anh phát hiện sớm như vậy .

_ Được ! vậy anh dẫn em đi gặp Hoa Hồng Trắng - Anh cười lớn , sau đó ôm chặt Hồng Nghi hướng ra cửa .

Cô lúc này có sợ sệt rồi , nhưng vẫn cứ làm gian đi theo anh , trên xe ánh mắt màu hổ phách của anh không ngừng nhú chặt . Anh chạy thẳng đến quán cafe Maxi nơi Bảo bối thật sự của anh đang bị giam cầm . Xe vừa chạy đến nơi dừng lại , Hồng Nghi run hơn cả mấy cây .. cô không dám bước , cũng không dám nhát , mặt không còn 1 giọt máu nào . Lúc này đây cô đã bị lộ rồi ,

Anh đi ra khỏi xe , hưng hăng nắm tay cô lôi cô ra ngoài , kéo cô vào trong quán cafe , đi thẳng lên tầng lầu , cửa bị khóa chặt , anh vung chân đập mạnh bức vào , thì 4 mắt : Khang và Hồng Nghi đang nhìn 1 cô gái thân hình nhỏ nhắn đang đứng đó tay phải nắm đầu của tên côn đồ , tay trái nắm cánh tay của tên côn đồ khác , chân đạp lên người 1 tên khác , 3 tên kia nằm ngây đờ trên sàn nhà , Khi nghe tiếng đập cửa Hồng Nhi quay lại , đang trong tư thế mấy kiểm soát , ánh mắt của cô lúc này là ánh mắt giết người , Hồng Nghi nhìn thấy liền hoảng sợ hơn ai hết , cô không nghĩ em gái dịu dàng của cô lại là người thế này .

Anh đứng kế bên nhieu mảy cười , sau đó nắm lấy tay của Hồng Nghi , ném về phía Hồng Nhi đang đứng , sau đó khoanh tay đứng nhìn .

Hồng Nhi ánh mắt băng nhìn Hồng Nghi không chớp mắt , Hồng Nghi mặt trắng đến xanh .

_ Hồng Nhi ! Em - Hồng Nghi run sợ .

Hồng Nhi không nói gì , bỏ 2 tên kia ra như quăn búp bê quay hết người lại , nhìn Hồng Nghi , khom xuống , nắm lấy cổ áo của Hồng Nghi nhát bồng cô lên .

_ Cô ! Không xứng đáng để gọi tên của tôi - thật sự Hồng Nhi khi mất kiểm soát rất kinh khủng , cô có thể giết người chỉ cần 1 cú đánh , cô quăn Hồng Nghi lên giường , sau đó bước lại , ý định sẽ đánh gãy chân của Hồng Nghi , nhưng trong vô thức của cô vang lên giọng nói " Chỉ là tự vệ , tự vệ thôi con nhé " tiếng nói của sư phụ cô trong Thiên Võ Mộng nhắc nhở .

Cô quay sang nhìn anh , chớp mắt 1 cái giọng lạnh " giao cho anh , tùy quyền sử lý " , sau đó cô đi ra bang công ngồi xếp bằng xuống , nhập người vào Thiên Võ Mộng , để chấn tĩnh bản thân .,

Thời gian 5 phút trước :

1 trong 6 tên nhìn cô với vẻ thèm thuồng , cứ đánh mắt lên bộ ngực đầy đặn của cô tò vò về ham muốn , lợi dụng 5 tên kia đang đánh bài , 1 mình hần đi lại phía giường của cô , tay sờ lấy cặp đùi nõn nà của cô , dục vọng lên cao chỉ muốn nuốt chửng cô lúc này . Hồng Nhi nhắm mắt lại miệng nhếch lên .

_ Dừng lại nếu muốn sống - lúc này là cô đã nhập vào Thiên Võ Mộng , bái kiến sư phụ , lời cô nói ra là lời cảnh báo trước 1 tai họa .,

Tên còn đồ không ngừng mà còn thích thú , vuốt lên cao , tâm đã nhập , mắt đã biến đổi , cô mở mắt ra , 1 tay tung tên còn đồ cao hơn cô , nặng gấp đôi , nhưng chỉ 1 cái hất , hăng ta đã bay lên đập mạnh vào trần nhà rơi tự do rồi nằm bất động . và những tên tiếp theo cũng lần lượt nằm ngáy đơ cho đến khi cô vừa giải quyết xong 2 tên cuối là anh cùng Hồng Nghi xông vào .

Giờ thì cô cần xuất môn , trận trước do là so tài nên cô cũng chỉ dùng chưa hết nội lực nên khi hoàn thành cô chỉ cần bình tĩnh chút là có thể bình thường lại , còn đây là 1 trận đấu thật , nên công lực của cô đã đem hết ra , rất khó để bình phục lại , cô cần phải gấp lại sư phụ .

Viên Phúc Khang ra lệnh cho tên Ẩn vệ đem Hồng Nghi về nơi anh sắp đặt , còn anh ở lại nhìn Hồng Nhi đang tĩnh tâm , anh thật sự rất lo cho cô , không phải vì sợ cô bị người khác giết nhưng theo anh biết , nếu đã đạt đến cảnh giới và tạo ra được 1 thế giới ảo mộng võ thuật cho mình , có thể đi đi về về như vậy , có khả năng nếu như mất kiểm soát thì không thể quay lại . Anh có vẻ nhúm mày , anh tự dặn lòng rằng sẽ không để cô phải mất kiểm soát thêm nữa .,

Phải hơn 1 tiếng sau , Hồng Nhi mới khôi phục lại chính mình , cô mới bắt đầu đứng dậy , gương mặt mệt mỏi , đi đến bên Viên Phúc Khang , ngồi lên đùi anh , ngã vào lòng ngực vững chắc của anh thì thào

_ Rất may vì anh đã tìm được em . - nói xong , cô ngắt xiu , vì đã dùng toàn lực để ra đòn , giờ thì người cô mềm nhũn ra như nước ,

_ Bảo bối ! Anh sẽ không để em phải mất kiểm soát thêm lần nào nữa , Ngoan ! - anh yêu cúi hôn lên trán cô , sau đó bế cô lên , đi ra xe và trở về biệt thự .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Bị Anh Giận Rồi !

Trận thảm cảnh giả mạo hôm đó đã khiến cho Viên Phúc Khang đề phòng nhiều hơn thế nữa , anh bắt đầu siết chặt mọi hoạt động của cô , luôn mang cô theo , cô phải luôn xuất hiện trước mặt anh và ở bên anh 24/24 . và tăng cường Ẩn vệ theo cô nhiều hơn , trong nhà lẫn công ty .

Anh cưng chiều cô nhiều hơn , không bao giờ làm cô tức giận , nhưng cũng vì vậy mà tình yêu của 2 người ngày càng khăng khít hơn , họ thật sự không thể tách rời nhau ra .

Chiều nay , cô bảo muốn được ăn mì ở Siêu thị mini ven đường , và anh cũng rất thích cái món bình dân nhưng lại mê người như vậy , anh không hề phản nản , mà lại cực hứng thú . Biết danh Tổng Giám Đốc băng trời của anh có lẽ đã mất rồi , nhưng mà chỉ mất khi có cô , còn khi không có cô thì anh lại thành cục băng , nhân viên công ty luôn niệm vào mỗi sáng làm việc là " Cầu trời , khẩn phật , lạy chúa , cho hôm nay Hàn tiểu thư đến công ty đi ... " đây đã trở thành câu cửa miệng của tất cả các nhân viên công ty trước giờ anh đến .

Cuộc họp cuối cùng cũng đã xong , anh cùng cô vui vẻ đi đến cửa hàng siêu thị Mini kia để cùng ăn món ăn cả 2 cùng thích MÌ GÓI (người ta hết tiền ăn mì gói thì tía) . Hôm nay anh tới 10 ly mì gói , cô 2 ly ngồi xoa bụng , nhìn ăn anh , anh lúc này không hề giữ hình tượng trước mặt cô nữa . Dù sao thì cái tật xấu gì của anh cô đều biết rõ , cần chi giữ hình tượng nữa . Coi vậy mà anh thấy rất thoải mái .

Mì gói no say , cô và anh cùng nhau đi về , 2 người tay trong tay cười cười nói nói , những người đi bên đường đều nhìn đôi nam thanh nữ tú này , cô và anh cứ như 2 thiên sứ từ trên trời đáng xuống , dạo phố chiều giữa đông , dù thời tiết đã lạnh hơn nhưng 2 người này thì lại rất ấm .

Tối hôm đó , anh cùng cô xem chương trình nhạc kịch , rồi cùng cô gọi điện thoại nói chuyện với ba mẹ cô , xem cô lên mạng nói chuyện với đám nhoi nhóc ekip của cô . Anh không bao giờ quên cái cảnh lần đầu gặp bọn họ , ồn hết chỗ chê , nhí nhố , nhảy múa linh đình chỉ vì châu ốc cô khao . Bọn họ đúng thật náo nhiệt , vừa thấy cô đã nhào nhào vô , xem ra kế hoạch của cô thành công vang dội , cả ekip rất vui mừng , sau người kẻ bên đang đánh laptop , lâu lâu lại liếc nhìn cô nói chuyện với ekip , phân phối công việc , chia sẻ kinh nghiệm , tư vấn mọi vấn đề của khách , cái miệng nhỏ của cô nhấp nháy , anh thật không kém lòng được mà .

Quay nhìn cô cũng hơn cả trăm lần như vậy , lúc này anh không kém lòng được , liền nhướn qua hôn lấy môi cô , cô do bất ngờ , tròn tròn mắt nhìn màng hình , còn đám ekip kia thì mắt chữ O miệng chữ A , sau đó thì " AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA" cả đám nhón nhào lên ,

ekip 1 : Tay đề lên mặt miệng chữ O đầu lắc lia lắc lia .

ekip 2 : Oowowwowow . la lên nguyên cái mặt mắt tròn tròn dán vào màng hình .

ekip 3 : Hey , hey , hey het , ê ê ê ,,,, , dừng dừng

ekip 4 : 2 tay che mặt chừa tại cái lỗ ở 2 con mắt la hết dữ dội .

ekip 5 : 1 tay che mặt nhìn đi chỗ khác , 1 tay dơ lên màng hình .

ekip 6 : miệng chu ra " Chụt chụt chụt " đầu lắc tỏ vẻ bất mãn .

ekip 7 : Quá rồi quá quá rồi quá quá quá rồi (cô nói)

ekip 8 : 2 tay ôm đầu , mắt miệng mở to hết sức có thể

(Bọn này làm quá , vợ chồng người ta hôn nhau mà làm thấy ghê)

Anh hôn đã mãn nguyện rồi mới mở môi cô ra , cười tà , dục vọng , nhìn cô , cô xấu hổ trước cái đám vịt của mình liền quay qua đánh anh tới tấp

_ Khang thôi , Khang biến thái , Khang dê xồm , đồ mất nết , đồ dê cụ /..... - cô miệng mắng tay đánh không thương tiếc .

_ Anh là chồng em , hôn em không được sao ? - anh gắt lấy tay cô , nhúu mày hỏi .

_ Không ! từ nay không cho anh ồm , không cho anh hôn , không cho anh ngủ chung . - cô xấu hổ nên không kiềm chế được mình nữa .

_ Em nói sao ? anh là Chồng của em , anh hôn vợ tương lai của anh có gì là sai - anh có chút bực mình .

_ Nhưng không được , em không muốn , em không thích - cô giãy giụa .

_ Vậy có nghĩa rằng em không muốn ai biết anh là chồng em ? - anh gắt giọng .

_ Không phải ! nhưng mà anh - cô nghe anh hạ giọng lạnh liền sợ .

_ Em không muốn công khai tình yêu của chúng ta ? - mắt anh sụp xuống , giọng nói lạnh hơn .

_ Không ! Khang anh - cô dừng mọi hoạt động mắt tròn lên nhìn anh bắt đầu sợ hơn .

_ Anh hiểu rồi , từ nay em muốn làm gì làm , anh sẽ không đụng đến em thêm lần nào nữa . - anh đóng laptop , nói dứt câu đứng dậy đi ra khỏi phòng .

_ KHANG ! - cô la lên ,

Anh bức ra khỏi phòng , đứng trước cửa phòng lấy tay bịch miệng mình lại , cười vui vẻ , hóa ra anh không giận , cô đánh như vậy là chuyện thường , vì cô xấu hổ thôi , nhưng mà đó giờ toàn là cô giận anh nên bây giờ anh phải đổi ngược lại tình hình thôi , có như thế cô mới nhớ về anh hơn , cô sẽ không thể rời xa anh được nữa . À anh thật nham hiểm quá nha .

Cô đơ người rồi , cô ngồi im luôn rồi , bị anh giận rồi , lần đầu tiên cô thấy anh như vậy , cô sai rồi . Còn cái bọn ekip kia thấy toàn bộ sự việc , biết rằng Boss tỷ tỷ đã lên đỉnh rồi nên mọi người từ từ tháo chạy , không ngu gì ở đó để lãnh nguyên 1 thùng thuốc nổ .

Cô ngồi ngây ngốc 15 phút sau , đứng dậy đi ra khỏi phòng , hướng về phòng sách nơi anh đang cười hả hê . Tiếng chân cô đi rất kịch liệt nên từ trong phòng sách anh đã nghe được nên đã chỉnh đốn lại mình , mặt lạnh xuống , giả vờ lấy điện thoại gọi điện , không để ý đến cô .

_ Khang ! Em vào được không ? - cô đứng trước cửa , dù ngày thường cô cứ thế mà xông vào nhưng hôm nay cô lại không dám , lại lễ phép đứng trước cửa xin vào .

Đứng 1 hồi không thấy anh trả lời , cô nhắm mắt , liều mình bước vô , liều đến xin lỗi anh , cô biết cô sai rồi , dù gì cũng không nên như vậy .

_ Khang ! - cô bước vào thư phòng , nơi con người nào đó đang dờ dờ với cô giả vờ nghe điện thoại .

_ Được đôi tác bên đó thế nào ! - anh nói 1 câu rồi im lặng nhìn xuống quyển tài liệu không để ý đến cô .

Cô đứng đó đợi anh nghe được thoại xong rồi sẽ xin lỗi vì hành động vừa rồi . Đợi anh 1 hồi lâu anh mới cúp điện thoại , lấy bút kí vào tài liệu sau đó mới ngược lên nhìn cô .

_ Em xin lỗi Khang ! Em em em xấu hổ nên đã đánh anh , em không có ý đó , anh đừng hiểu lầm , Khang đừng giận nữa mà - cô cuối mặt buồn bã .

Anh trong bụng mở tiệc ăn mừng , Qua ! Sau 10 tháng yêu nhau , cô lần đầu tiên xin lỗi anh như vậy , xem ra bảo bối anh rất ngoan , biết lỗi là xin lỗi chứ không có cứng đầu. Anh giờ chỉ muốn chạy lại ôm cô và nói rằng anh tha cho cô , Nhưng thấy vẻ mặt cô lúc này , anh lại muốn bắt nạt cô thêm nữa , không ngờ hành động nhận lỗi của cô lại đáng yêu đến vậy , Sau này lâu lâu phải quật cường vài lần như vậy mới được .

_ Xuống ăn cơm đi ! Anh còn việc phải làm - anh cố gắng lạnh giọng với cô .

Cô xúng sờ đứng đó , lần đầu tiên anh lạnh giọng với cô , lần đầu tiên anh không để ý cô , anh giận cô đến vậy sao ? Giờ cô phải làm sao đây ? . Không thể nói gì nữa , biết rằng giờ nói cũng vô ích. Cô lẳng lặng quay đầu ra khỏi phòng , trở về phòng ngủ của bọn họ , ngồi ở khung cửa sổ , ôm gối khóc .

Anh nhìn cô đi ra , lòng anh lúc này cảm thấy mình hơi quá đáng. Nhưng anh muốn cô cũng sẽ tôn trọng anh nên anh đành để cô buồn bã .

Cô khóc , mệt rồi nên ngủ thiếp đi lúc nào không biết , lúc này anh mới hé hé cửa phòng nhìn vào xem cô thế nào thì thấy cô đang ngủ trên khung cửa , trên mặt nước mắt chưa khô , do khóc trước khi ngủ nên trong lúc ngủ cô vẫn con thóc thích nho nhỏ " Khang ! Em biết lỗi rồi , đừng giận em nữa hix hix " . anh yêu chịu bẽ cô lên giường đắp chăn cho cô rồi hôn lên môi đẹp của cô nhẹ giọng .

_ Anh biết bảo bối ! Nhưng em phải thế này vài ngày , có như vậy em mới yêu anh hơn anh yêu em lắm bảo bối à , ngoan ! - anh thì thào bên tai cô . Sau đó bước ra ngoài , về phòng đọc sách ngủ .

Đêm nay anh trong lòng có chút ân hận , không ngủ được vì thiếu hơi cô nhưng phải ráng thôi .

Sáng sớm cô tỉnh dậy , thấy mình nằm trên giường. Liên biết anh , có chút vui vẻ nhưng mà kể bên cô lại không có anh , anh đã đi đâu. , cô ngồi dậy ! Làm VSCN đi xuống , thường thì giờ này anh thường còn ngủ nên cô muốn chuẩn bị bữa sáng rồi lại tiếp tục xin lỗi anh . Nhưng quản gia bảo , anh đã đi từ rất sớm , nay phải kí hợp đồng ở Đài Bắc nên có thể ngày mai mới về.

Cô ngồi vật ra , tới ngày mai mới về ư . vậy là anh sẽ giận cô 2 ngày luôn sao ? Cô sao chịu được trước đó 2 người rất vui vẻ giờ thành ra thế này , cô không còn tâm trí đâu để nghĩ đến những việc khác nữa , buồn bã lên lâu , tắc hết đèn , khéo hết màn nằm cuộn mình trên giường khóc nức nở . rồi lại ngủ đi , cả ngày của cô chỉ khóc rồi ngủ , nước mắt thay cho nước uống và cơm , mắt cô sưng to rồi .

Cô mệt mỏi ngồi dậy , bước đến bàn máy tính , mở mạng lên rồi nhìn vào màn hình , thật wuaaii gỡ hôm nay trên web của cô đánh 1 dòng trạng thái mất mát " Anh đã không quan tâm nữa " rồi cô ngồi đó , 2 phút sau có người bình luận

Friendsyour : hãy xin lỗi khi còn có thể .

Nhưng người khác lại bình luận

Oppakun : Vậy bạn còn ở đó làm gì ? Hãy rời xa để người ta không ghét mình hơn .

Và những lời bình luận tiếp theo đề cho cô những thứ tiêu cực nhất . Cô khóc , lại khóc. Những lời nói này thật đúng , anh đã không cần cô nữa , anh sẽ không đụng đến cô nữa. Cô còn ở lại làm gì , chỉ làm anh ghét thêm thôi .

Cô nhớ đến siêu thị mini , cô tự nhiên muốn ăn mì ở đó. Cô đứng lên thay một trang phục bình thường , bình sam , mắt kính to , đi xuống lầu , đi ra ngoài , quản gia Lâm đang nghe điện thoại xong , thấy cô đi xuống ông liền hỏi .

_ Thiếu thư đi đâu ? Tôi sẽ bảo tài xế đưa tiểu thư đi . - ông hơi cuối người nhìn cô gái nhỏ. Bảo bối của thiếu gia , đôi mắt đỏ ao. Sung vì sau cái kính tròn kia không khỏi đau lòng .

_ Không cần. Tôi muốn tự đi ,tôi cần hít thở . - cô không nhìn ông , ánh mắt lơ đãng bước đi không cần ông trả lời .

Ông thấy vậy cũng không ngăn cản được cô . Nên đã quay mặt nhìn vào gốc tối ra lệnh cho Ân vệ theo sau bảo vệ cô . Sau đó ông đi đến banf gọi điện thoại cho anh . Lúc này anh có gọi về , hỏi thăm tình hình của cô , ông bảo rằng sáng đến giờ cô không ăn gì , chỉ ở trên phòng khóc rồi lại ngủ , cơm đưa lên 3 bữa không hề đụng miệng. Anh có căn dặn phải làm cách nào để cô ăn mới được sau đó cúp máy thì cô đi xuống và xảy ra tình huống này nên ông liền phải gọi điện thoại báo cái tình hình cho thiếu gia biết .

_ Sao ? - anh lạnh giọng bắt máy .

_ Thưa ! Thưa thiếu gia , tiểu thư , tiểu thư , đi ra ngoài 1 mình , trong tiểu thư rất thảm , tiểu nhân đã cho 10 ám vệ đi theo - ông run run nói .

_ Được tối nay tôi sẽ về - anh nhủ mảy , cô đã đau khổ như thế sao , cô quả thật rất yêu anh , xem ra kì này anh làm hơi quá rồi , phải mau về cùng cô thôi.

Cô đi như 1 người vô thần , chậm rãi trên đường đau khổ đến cùng , 1 tiếng đi bộ , cô cũng đã đến trước cửa siêu thị , nơi mà cô đã cho anh lần đầu biết Mi Gỏi là gì , nơi mà cô đã bảo vệ anh khỏi nữ nhân kia , nơi mà họ vui vẻ . Cô đi đến mở cửa vào , mua 1 gói mì , làm theo những thao tác quen thuộc nhất . sau đó đem mì ra ngoài nơi cô và anh ngồi , trời cuối tháng 11 , tuyết cũng đã rơi . cô ngồi giữa trời tuyết lạnh , mở ly mì ra , tuyết và mì hòa lẫn , cô cầm thìa ăn , hôm nay Mi sao khó ăn đến vậy .

Vừa ăn nước mắt cô tuông rơi , cô thật sự nhớ anh , nhớ anh đến phát điên rồi . trong lúc cô vừa đang ăn vừa đang khóc , tuyết đã rơi phủ lấy đầu x người toàn thân cô , thì có 1 cây dù đến và che cho cô . cô buông thìa ngược lên .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Em Xin Lỗi Em Sẽ Không Như Vậy Nữa

Anh đã về , về vì biết cô đã trải qua 1 ngày đau khổ thế nào , về vì đã hối hận vì giận cô . Giờ đây người anh rung rẩy không phải vì thời tiết mùa đông mà là vì đang đau lòng khi thấy người con gái anh yêu đang tự hành hạ mình , ngồi dưới trời tuyết lạnh , cố gắng nuốt lấy ly mì . Anh đau còn hơn cả cô .

_ Sao lại ngồi đây ? - dù rất đau nhưng anh vẫn cố gắng chinh đón cô .

_ Anh ! - cô mắt khóc sưng to , đỏ , nhìn anh mấp máy .

Anh không nói gì . bỏ cây dù xuống 2 tay cầm vai của cô nâng lên . Nhìn ngắm khuôn mặt đang tự dần dặt mình kia .

_ Anh ! Em biết lỗi rồi , anh đừng giận em . Đừng bỏ em mà , đừng không để ý em mà , em biết lỗi rồi huhuhu - lúc này cô đã dâng trào , khó la lên ôm chặt lấy anh .

Anh ôm chặt lấy cô , ôm siết cô theo từng con nhói trong lòng mình . Anh nhắm mắt lại , ngửi lấy mùi hương trên tóc cô , đã 2 ngày anh không ôm cô , đã 2 ngày không được âu yếm cô . Anh rung hơn cả lần cô bỏ đi , anh đã tự trách mình .

_ Anh tha cho em được không hix hix hix - cô không thấy anh phản ứng , cố gắng làm nũng để xoa dịu cơn giận của anh .

_ Anh xin lỗi ! Anh sẽ không bao giờ giận em thêm lần nào nữa ! - anh ngẩng mặt lên trời , hút vào sau đó lại dịu dàng .

_ Vậy ! Vậy ! Anh tha cho em phải không ? - cô nghe được giọng điệu này liền hiểu nhưng vẫn muốn khẳng định lại .

_ Hồng Nhi , sao em lúc nào cũng làm bộ mặt đáng yêu thế này trước mặt anh chứ , em nói đi , anh phải làm sao đây hả Cừu Con ! - Anh buông cô ra , ngắc cầm cô .

Tình yêu này , chỉ mình anh và cô hướng hoàn toàn trái tim của mình về nhau , sau đó họ lại làm hòa , anh cùng cô mua mì khác , cả 2 cùng anh , cùng nói chuyện , anh lấy tay kê đặt lên mặt của cô , thương sót nơi đang sưng , tất cả là tại anh , khế miệng tự mắng mình . Do anh ngu ngốc đã làm cho cô nên nôn nổi thế này .

_ Em lạnh rồi ! chúng ta nên về thôi - anh ôm cô diu cô vào xe .

_ Dạ ! - cô ngoan ngoán , trong lòng thật rất vui vì anh đã tha lỗi cho không , sẽ lại để ý đến cô , sẽ được ôm anh ngủ như mọi khi .

Trên xe , anh giữ nguyên tư thế cô ngồi trên đùi , ôm cô , vuốt tóc nhìn cô , hôn má cô , hôn mặt cô , hôn trán cô , cô chót mũi cô , hôn 2 mắt sưng to của cô , hôn môi cô , nơi này hơn nhiều hơn , sâu hơn , mãnh liệt hơn . Anh muốn cô , 2 ngày giả bộ giận đã khiến anh sắp nổ tung , đây cũng là hình phạt thích đáng cho hành động của anh . Đêm nay anh nhất định sẽ không buông cô , phải ăn trọn cô mới hả dạ .

Họ triển miên với nhau cả đêm , cả 2 dùng thân nhiệt của mình để đốt cháy không khí lạnh mùa đông , thật sự trong căn phòng ngủ ở nhà họ Viên cả đêm không cần bật lò sưởi . Tình yêu nồng nàn mê người , sự dịu dàng của anh , cái đáp trả tình yêu cô đã khiến cho họ càng dính chặt nhau hơn không thể rời .

—

Có lẽ cơn giông bão của họ đã qua chăng ? .

Sáng hôm sau , ánh mặt trời len lỏi nơi tấm rèm , nhưng không hiểu sao lại không cách nào có vẻ chui vào được để đánh thức 2 con người đang lười biếng ôm nhau trên giường ngủ . Chắc đã nhiều lần anh bị ánh mặt trời làm tỉnh giấc mộng đẹp và phải xa rời hơi ấm của cô nên kì này anh đã kéo sát rèm cửa để tận hưởng triển miên cảm giác bất tận này .

_ Ừm ! - Hồng Nhi khẽ tỉnh lại , dù có lười biếng đến đâu cô cũng dậy rất đúng giờ , ngủ nướng cao nhất cũng chỉ 1 tiếng thêm thôi .

Cô khẽ nhích người , vòng tay của anh đang ôm cô không có dấu hiệu buông lỏng . Cô mới mắt , nhìn trần nhà 1 cái rồi nhắm mắt nhắm mắt lại quay sang nhìn anh , cô cười mỉm và cũng khẽ trách vì tối qua anh không buông cô nên giờ người cô nhức ê ẩm , nhưng thật sự rất hạnh phúc vì anh yêu cô rất dịu dàng . Chuyển động ra khỏi lòng ngực anh , anh cũng vì động tác này mà buông cô ra , nằm thẳng người vẫn ngủ , cô nằm nguyên người , cánh tay gấp lại tựa đầu mình lên nhìn đáng vẻ ngủ của anh thật sự rất đẹp

Cô ngắm nhìn khuôn mặt này mỗi ngày , mỗi sáng , mỗi nơi và mọi lúc , nhưng chưa bao giờ thấy chán , ngược lại càng say mê , muốn ngắm nhiều hơn nữa . Cô lấy tay nghịch ngợm về lên lông mày của anh 1 đường , sau đó về xuống cái mũi của anh 1 đường rồi lại đụng và đôi môi đầy đặn , không dày , không mỏng vừa đủ chuẩn mê người của anh nhấn nhẹ lên nó , quả thật rất muốn ăn , rất muốn cắn lấy đôi môi này . Vừa nghĩ đến vô tội dừng lại " Hồng Nhi ! Mày trở nên biến thái khi nào vậy ? " cô chọn tròn mắt , tay rút về cắn răng , tự kiểm điểm mình .

Sau 1 hồi tự khó hiểu bản thân , cô mới bắt đầu quay qua , tính rằng tung mền ra , đi xuống lầu làm bữa sáng cho cô và anh , nhưng vừa quay qua là bị 1 cánh tay ôm lấy eo cô kéo ngược lại vào lòng ngực , cái cằm xoa xoa đầu cô , sau đó có tình trạng muốn ngủ tiếp .

_ Khang ! Sáng rồi , dậy đi , đi làm nữa - cô vùng mình ý muốn thoát khỏi vòng ôm của anh .

_ Hôm nay không đi , ở nhà cùng em ? - anh ôm chắc hơn , hôn lấy đỉnh đầu của cô .

_ Sẽ không sao chứ ? - cô cố quay người lại nhìn anh .

_ Không có mặt 1 ngày. Công ty sẽ không phá sản đâu đừng lo - anh lấy tay nhéo cái má phúng phính của cô.

_ Ồ ha ! Công ty anh toàn nhân tài - cô cười lắc lắc người .

_ Chính xác , có chút chuyện làm không xong thì anh đã không bỏ tiền ra nuôi bọn họ . - anh tay lướt trên mái tóc mềm mại của cô .

_ Giờ thì đừng ồn nữa , anh muốn ngủ tiếp. Ngoan nằm im làm gối ôm của anh - anh ôm gi sát cô hơn thở hơi thở nóng vào lỗ tai cô .

Cô cười , rồi ngoan ngoãn nằm im , nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ tiếp . Chỉ 5 phút sau cô chợt mở mắt ra như giật mình .

_ Khang ! Ngủ đi ! - cô cảm giác có đôi tay to từ phía sau cô bò tới xoa xoa xoa nắn nắn nơi đầy đặn của cô .

_ Anh đổi ý rồi ! - vừa nghe cô nói biết cô đã hiểu , liền từ đằng sau nhướn lên đè cô . Bắt đầu ham muốn .

_ Khang , anh hư quá ! - cô nhủ mảy. Tô về kháng kháng .

_ Chỉ hư trước mặt em thôi - giọng nói tà mị , khàn khàn. Hơi thở nóng phả vào lỗ tai cô khiêu khích

Không đợi cô trả lời tiếp. Anh tay nắm lấy cằm cô , hôn nồng nhiệt , Và rồi họ lại triền miên với nhau 2 , 3 lần gi đó , sau đó lại ôm nhau ngủ tới chiều mới tỉnh dậy .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Mua Đồ Ngoài Thì Cũng Phải Mua Đồ Trong

Lại thêm một ngày mới đã đến , hôm nay cô nhất định phải thoát khỏi tay anh , hôm qua triền miên cả ngày không dứt , hôm nay cô thật sự không còn hơi sức đâu để mà cùng anh nữa .

Một hồi kiểu ra mọi thứ , biết anh chưa tỉnh thế là tự mình thoát khỏi vòng tay , nhảy ngay vào nhà tắm làm VSCN rồi đi xuống bếp chuẩn bị bữa ăn sáng.

Thói quen vẫn là thói quen , chợt tỉnh dậy là anh lại có hành động chụp tới và ôm , nhưng chụp hụt , cứ những cú chụp hụt thế này luôn làm anh tỉnh vào mỗi sáng . Khẽ nhủ mảy không hài lòng cho lắm nhưng không biết vì sao lại không nổi giận ngược lại tâm tình rất tốt , à chắc hôm qua cô đã cho anh ăn hơn bữa nhiều nên hôm nay anh sáng khoái cực kì .

Ngồi dậy bước vào nhà tắm cùng làm VSCN , thay đồ rồi lại đi xuống lầu , vừa bước xuống lầu đã nghe thấy mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi rồi . Mùi thức ăn cô làm , anh đã quen , lại càng rất hạnh phúc .

_ Hồng Nhi ! Em lại bỏ rơi anh !- anh lại gần , ôm từ phía sau cô lên , tỏ vẻ buồn bực.

_ Á ! Không bỏ rơi anh thì bây giờ anh đến công ty với cái bụng trống à ? - cô vừa đập trái trứng vào chảo là anh vừa ôm .

_ Mối hỷ kêu anh cùng dậy có được không , anh không thích cảm giác thức dậy 1 mình ? - anh hôn lên cổ cô , tỏ ý nũng nịu .

_ Anh dậy cùng ? , hôm qua anh dậy cùng đó , kết quả thế nào ? - cô khẽ trách , mặt đỏ bừng lên .

_ Hihhi ! Đó là anh tự cấp phép cho mình xã streeesss đó . - anh cười gian cần lấy lỗi tai cô .

_ Giới mồm , nào em xong rồi , lại bàn ăn sáng nào . Hôm nay em tính rằng sẽ đi mua 1 cái máy chụp hình có - đẩy anh ra , cầm 2 caia đĩa thức ăn đi đến bàn

_ Máy chụp hình ? Em tính mở studio ở đây à ? - anh ôn hòa nói .

_ Không , chỉ là nhớ nghề thôi . - cô đưa cho anh đĩa , và đẩy rõ bánh mì hướng đến anh .

_ Ok , dưới tầng shopping có cửa hàng bán máy chụp , trưa ăn cơm xong chúng ta sẽ xuống đo mua cho em có được không ? - anh thuận tay lấy ổ bánh mì trong rổ cô đưa .

_ Được ! Cảm ơn anh - cô bắt đầu cắn miếng xúc xích .

Xem ra hoạt động này với họ rất quen thuộc , họ vừa nói chuyện , hành động đưa thức ăn và nhận lấy của nhau rất quen thuộc , cuộc sống của họ đã dần có nhau rồi .

Giữa trưa sau khi dùng cơm trưa xong , như lời hứa , anh sắp xếp công việc , đích thân đưa cô đi shopping , 2 người đi tới đâu , khách hàng nhìn tới đó , họ đương nhiên không biết anh là chủ của khu trung tâm này rồi . Còn đám nhân viên đứng meo mồm , vừa nghe tin giám đốc sẽ xuống khu mua sắm thì tất cả đều chỉnh chu trang phục , ra cửa đón tiếp khách nồng hậu .

Tới cửa hàng anh dẫn cô vào , tay chấp sau lưng đi vòng quanh xem xét , không phải xem xét máy đâu , mà xem xét các bài trí và bụi đó nha . còn cô thì tới đúng nơi , liền bay đến ôm liền cái Cannon 5DS mới ra , hàng siêu hot , cùng với cái ống lens cô cần . Nghiêng cừu từ khi nó chỉ mới là đề xuất , đến khi ra mắt và giờ đang bày bán , cô vẫn cừu nghiêng cừu kỹ về máy mê mẩn đến không thôi .

Những cô lại không mua nó mà chỉ cầm lấy cái 7D make II , cái này vừa hợp túi tiền cô hơn . cùng 3 ống Lens chuyên dụng cho mục đích sắp tới , gọi nhân viên đến thanh toán .

Anh dù chả hiểu gì về cái thể loại nghệ thuật nhiếp ảnh này nhưng mà cũng đã thấy được cái ánh mắt ham muốn của cô với cái cục đen thui kia nhưng lại đổi sang mua cái rẻ tiền hơn . cô đang đứng chỗ tính tiền , lấy cái thẻ của mình ra thì đằng sau cô , 1 chiếc thẻ vàng được đưa lên , nó là chiếc thẻ xài không giới hạn cùng tiếng nói .

_ Tính chung cái này bằng cái thẻ này - anh lạnh giọng với nhân viên bán hàng .

_ Dạ thưa ngài ! - tên nhân viên rung rẩy đưa tay nhận lấy chiếc thẻ vàng vô hạn mức kia .

_ Khang ! Anh mua ? - cô ngơ ngác nhìn anh

_ Mua thêm cái này , trong nó rất chuyên nghiệp , hợp với em - anh không hiểu gì nhưng nhìn giá tiền của nó cũng biết giá trị nghệ nghiệp của nó thế nào nên nói bừa lại nói trúng .

_ Á ! vậy tính bằng thẻ của em được rồi - cô thấy ngại khi dùng tiền của anh , dù sao 2 người vẫn chưa chính thức lấy nhau mà .

_ Em là vợ của anh đương nhiên tiền em xài phải là tiền của anh - anh bá đạo lên tiếng .

_ Không nhiều lời , mau tính tiền cho tôi - anh không để cô nói liền qua quay sang hất mặt lên nói với tên nhân viên .

_ Dạ thưa ngài - về mặt lạnh ác của anh khiến cho tên nhân viên sợ tái mặt .

Cô thì cứ đứng sững sờ nhìn anh , sau rồi như con búp bê bị anh nắm kéo đi ra khỏi cửa hàng , cô tuy rất ngượng nhưng lại rất hạnh phúc .

Đi đến cửa hàng áo somi hàng hiệu , cô liền nắm lôi anh vào , mắt sáng rực , lựa lựa ướm thử lên người anh .

_ Hồng Nhi ! Nhà có 100 cái áo somi anh với em mặc chung như vậy còn không hết em mua thêm hk thẻ mặc hết được . - anh khò khò nói nhẹ vào tai cô .

_ Tất cả áo đó là do anh nhờ thư ký mua , còn cái này là em mua , nó khác nhau . - cô vừa lựa , không nhìn anh , chỉ đáp lại .

Anh nghe lời coi nói thật sự là vậy , cứ 3 tháng thư ký Lâm sẽ đặt may cho anh 100 cái áo somi quần tây đồ trong đều do 1 tay thư kí Lâm lo , kì này được cô mua , sau này không cần phải nhờ đến thư ký Lâm nữa . Nghĩ đến đây môi anh nhếch lên cười , càng cưng yêu cô hơn . Cô lo lắng cho anh từng chút 1 , lại giỏi xinh đẹp tài võ công thì thâm hậu nữa chứ . Có người vợ như vậy người đàn ông nào còn muốn lãng nhăng nữa thì đem tên đó đi

chém chết luôn là vừa .

Cô lựa đến 30 cái áo rồi lại quần tây , vest nhưng tới gian hàng đồ trong , cô lảng đi như không hề thấy . Anh thấy cô như vậy liền cười thành tiếng , sau đó nắm tay cô đi thẳng vào trong . Mặt cô đỏ bừng. Đầu cúi xuống , xấu hổ trước gang hàng đồ lót nam .

_ Sao vậy ? Mua áo , mua quần tây , mua vest mua cavat , mua giày , thì cũng phải mua luôn cả đồ trong chứ , không lẽ em muốn anh mặc vậy , mà bên trong không mặc gì hay sao ? - anh thấy cô đứng im , liền biết cô đang trong trạng thái gì liền nói nhỏ.

_ Em , em ,..... em ngại - cô nhỏ nhỏ nói .

_ Em là vợ anh , thứ gì trên người anh , em chả thấy , ngại gì ? - anh khề chọc cô .

_ Khang ! - cô nổi giận với câu trêu đùa của anh .

_ Anh Anh anh mặc size gì ? - cô lý nhí .

_ Em tự đoán đi - anh cười chọc cô .

Cô biu môi , khá bức mình với cái hành động này của anh . Nhưng không thể làm khác . Cô biết đồ trong của anh dạng gì , là cũng biết đồ ngoài lòe loẹt cũng được nhưng bên trong thì chỉ có 1 màu đen nên thôi cô cũng dè không cần lưỡng lự ,

Thân hình anh 1m90 . tướng rất chuẩn , đùi hông săn chắc nên size XL là đúng nhất , cô liền lấy 20 cái , đem đi tính tiền. Các nhân viên trong của hàng rất chỉ là ngưỡng mộ cô .

Lựa đồ xong cũng đã đến giờ cơm tối. Anh liền dẫn cô đi đến 1 nhà hàng rất đẹp . Anh bảo vào phòng VIP nhưng cô lại muốn được ngồi bình thường , có người ra kê vào , không khí nào nhiệt như vậy ăn mới hứng thú . Anh phải chiều ý cô thôi . Cả 2 cùng ăn cơm. Rất vui vẻ. Nói nói cười cười.

Xem ra sự xuất hiện của cô đã khiến cuộc đời lạnh lẽo của anh có được ánh mặt trời như cô , đã dẫn anh đi 1 con đường đầy hoa hồng và ánh mặt trời ấm áp

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Người Xưa Trở Về

Hôm nay , anh đi ký hợp đồng , nên trưa cô không phải đến công ty ăn cơm cùng anh , liền cầm máy đi dạo thành phố ,

Quả thực tiền nào của đó , và với mức độ chuyên nghiệp của cô thì cái máy này phải làm việc hết công suất của mình , cô rất hài lòng với cái máy này . Đi dạo cả buổi sáng , liền đến công viên nơi lần đầu tiên cô đến đây đàn guitar. Cô cầm máy nhìn rất nhìn rồi chụp chụp , thật sự hôm nay mục đích của cô là muốn đi kiểm ý tưởng mới cho đám ekip lộn xộn kia của cô .

Đi cũng được 1 vòng công viên. Cô đã đến nơi cô trước đây ngồi đàn , đúng vậy , nhìn từ xa nơi ấy thật sự rất đẹp . cô liền chụp lại . khề cười nhớ lại lời anh nói , thì ra đây là nơi anh thấy cô lần đầu tiên và đã yêu cô . Cô không thể nào hạnh phúc hơn .

Mãi mê chụp , điện thoại cô reng lên. À là anh gọi , anh nói đã ký hợp đồng xong , hiện đang rất rảnh , muốn cùng đón cô đi chơi . Cô liền nói cô đang ở Công viên , anh liền chạy đến đón cô .

Suoota buổi chiều họ hạnh phúc bên nhau. Cô cũng thuận tiện chỉ anh chụp hình , giải thích cho anh về chức năng máy. Các set máy , lúc này anh cũng đã có phần bị thu hút vào cái cục đen xì này rồi. Anh liền hiểu vì sao cô lại chọn nhiếp ảnh làm điểm dừng chân . Anh tập chụp những tấm hình đầu tiên , trong lòng thật có chút hứng thú , xem ra anh phải nghiên cứu thêm về cái vấn đề này mới được .

Đang lúc rất vui , điện thoại của anh reng lên . Anh nhìn số điện thoại có phần khá lạ , cũng tính không bắt máy , nhưng cô lại bảo phải lịch sự nên anh nghe theo . Vừa bắt máy , anh đang trong trạng thái cười vui vẻ thì nụ cười của anh chợt tắt , đầu dây bên kia là .

_ Khang ! Em đã về. Em đang ở trước cửa Viên gia , em chờ anh về . - Nhu Diệp Loan , người con gái anh yêu năm nào , bỏ anh để đi theo ước mơ nay đã trở về .

"....." anh không trả lời đứng cứng đờ .

_ Khang ! anh sao vậy ? Công ty có việc gì sao ? - Hồng Nhi bên này đang coi cái gang hàng kẹp tóc khá vui vẻ nhưng khi nhìn lại thấy anh đứng im .

_ À không không có việc gì ! - anh chợt tỉnh. Liền tắc máy .

Thiên đàn anh vừa tìm được thì cô gái kia lại xuất hiện , mọi việc sao lại trở nên rắc rối thế này. . tâm trạng anh đang rất tốt , nhưng lại bị kéo xuống , sắc mặt anh biến đổi , Hồng Nhi ngồi kế bên xe không dám mở lời. Cô không biết anh bị gì nhưng với ánh nhìn của cô thì anh đang rất bức mình nên không dám đụng đến.

" Làm sao để nói với Hồng Nhi là Diệp Loan đã trở về đây ? " anh lòng đầy vương bận .

_ Hồng Nhi ! - anh nói tiếng .

_ Dạ ! - cô đang im lặng nghe tiếng anh kêu liền có chút giật mình quay sang nhìn anh .

_ Chỉ là. Ngày trước , ba có nhận nuôi 1 cô gái. Tên cô ấy là Nhu Diệp Loan , cô ấy đi du học ở nước ngoài , giờ đã trở về và đang đợi anh ở nhà. Anh sẽ giới thiệu em với cô ấy . - anh khó khăn nói lên từng chữ. muốn nói cô biết đón là người anh yêu đã bỏ đi như anh đã nói trước đó nhưng lại sợ coi bị thâm .

_ Oa ! Sao anh không nói điều này với em sớm , em thế này gặp cô ấy liệu có được không ? - cô nghe anh nói liền tự nhìn bản thân mình hiện giờ. Sự thật quá tầm thường .

Cách đây 15 năm , mẹ của anh trên đường đi đón ba vừa đi công tác về. Trên đường về , xe của họ đã đụng phải Nhu Diệp Loan. Liền đưa cô ấy đến bệnh viện , sau khi biết cô ấy là trẻ mồ côi nên đã muốn bù đắp cho cô , mẹ anh rất thích có con gái nhưng vì bác sĩ nói là cơ bà rất yếu , sinh lần này thôi còn nếu sinh nữa không đảm bảo tính mạng nên ba của anh đã đi thất của mình để bà không thể có thai ngoài ý muốn . Năm đó anh 10 tuổi còn cô 5 tuổi , cô được ba mẹ mang về và làm em gái của anh , cô bé đến bên anh thật rất bất ngờ , biết anh không thích cô bé vẫn làm , nói chung cô bé thường làm trái ngược với những gì anh ghét , nhưng trong 1 đêm anh tỉnh cơn tỉnh lại khát nước đi ra ngoài liền đi ngang qua phòng cô nghe tiếng thúc thích , anh đẩy cửa vào liền nghe thấy tiếng khóc nghe theo tiếng nói " Mẹ ! Huhuhu ức .. ức ... Nhu Nhi nhớ mẹ lắm .. ức ... ức ... Nhu Nhi sợ lắm ức ức " tiếng kêu mẹ đau thương của cô bé đã làm cho con tim của anh chợt đau nhói . Thì ra cô bé không phải ương bướng mọi thứ cô làm đều là vì muốn được anh chơi đùa cùng để không phải thấy cô đơn nữa. Sau này , anh lại dịu dàng hơn với Nhu Nhi , chịu chơi đùa với cô , và đã yêu cô từ lúc nào không hay . Sau đó khi cô bé lên 15 tuổi , cô bé đã nói muốn được thành nhà thiết kế thời trang , và đã kệ anh dù anh năng nỉ , quỳ van xin nhưng cô vẫn quyết tâm đi . Gần ấy năm đau khổ lạnh giá. Cho đến khi Hồng Nhi xuất hiện , anh mới lại có thể yêu thương như bây giờ.

Xe về đến biệt thự , Anh cùng Hồng Nhi xuống xe. Hồng Nhi sửa soạn lại quần áo của mình , rồi mới gật đầu cùng anh tiến vào nhà. .

Đến trước cửa nhà. Đã nghe thấy tiếng cười rộn lên của 2 người , tiếng trầm của Viên lão gia và tiếng lanh lót của cô gái trẻ , đích thực là Nhu Nhi , Anh chợt dừng lại , lòng không khỏi hỗn loạn anh . Anh sợ trái tim mình lại loạn lên vì thấy Nhu Nhi . Anh đang cảm thán trong lòng .

Nhưng việc gì đến thì cũng đến anh cũng phải vào nhà , nên đã nhắm mắt lại , hít nhẹ 1 hơi sau đó tay nắm tay của Hồng Nhi rất chắc như đang tự nói với bản thân " Cô gái kế bên này mới là người của anh " .

_ Há há há , vậy chắc cậu ta rất thích con đúng không ? - tiếng cười của Viên lão gia đang nói cùng con gái nuôi của ông .

_ Dạ hehehehe , anh ta có những hành động mắc cười thừa ba , anh ta cứ nhảy như 1 con khi vậy đó ba - cô gái đáng yêu kia đang ngồi ôm lấy tay ông cười vui vẻ .

_ Á ! Khang , anh đã về - đang ôm lấy tay của Viên lão gia , cô nghe tiếng bước chân ngoài cửa liền quay qua nhìn la lên , rồi bỏ cánh tay của Viên lão gia , chạy nhue bay thẳng đến ôm lấy anh .

_ Ồ ! Ồ , em mới về hà ! - anh cứng đờ người nhẹ giọng lắp bắp trả lời .

Hồng Nhi đứng bên cạnh có chút kinh ngạc , vì đó giờ cô nghe anh chưa hề để người phụ nữ nào khác đụng đến mình , nhưng lúc này ngay lúc này đây cô đang thật sự đứng hình . cánh tay bị anh nắm tự động theo quán tính rút lại . Nhưng không được , anh đang nắm chắc hơn , trong tim anh đang cảm thán.

Lấy tay còn lại đẩy nhẹ Nhu Nhi ra , xoa đầu cô , rồi đưa mắt nhìn Hồng Nhi đang đứng ngây người kế bên , mở miệng.

_ Nhu Nhi ! Đây là Hồng Nhi , cô ấy là vị hôn thê của anh , 3 tháng nữa bọn anh sẽ kết hôn . - anh đưa tay ra nắm lấy tay Hồng Nhi nói với Nhu Nhi .

_ Á ! Chào chị , em là em gái NUÔI của anh Khang , sau này mong chị chỉ giáo .- ánh mắt của Nhu Nhi đang cười , liền đứng lại , nhưng hành động rất lạ nên không ai có thể thấy được , nuốt cục nghẹn , nặng ra 1 nụ cười đưa tay ra chào hỏi .

_ Chào em ! Chị là Hồng Nhi , mong em chỉ giáo - đương nhiên Hồng Nhi biết được ánh mắt yêu thương của Nhu Nhi nhìn Phúc Khang cô đã hiểu ra được tí chuyện nhưng vẫn vui vẻ .

Nói xong , Viên lão gia liền lên tiếng bảo mọi người cùng vào ăn cơm . buổi tối cũng rất vui nhưng người không vui ở đây là Hồng Nhi , cô hầu như không thể nào xen vào cuộc nói chuyện giữa ba người , Nhu Nhi thì cứ luyên thuyên nhắc về chuyện ngày xưa , Viên lão gia cũng vừa kể lại vừa cười ,

Viên Khang cũng đã như hòa nhập vào với những kí ức yêu thương ngày xưa , chỉ có mình Hồng Nhi ngồi 1 bên , cuối xuống ăn hết phần com của mình , sau đó đứng lên tính rằng lên tiếng nói đi trước nhưng họ không hề quay về phía cô mãi nói chuyện với nhau , nên cô tự im lặng tự đi về phòng , mở máy tính , chép hết hình vào máy , rồi ngồi tự coi lại hình , nhưng cô không thể tập trung như mọi ngày , cứ thoáng chốc lại nhìn ra cửa mong chờ ai đó sẽ bước vào như mọi ngày .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ai Là Kẻ Thứ 3 ?

Đã 1h sáng rồi , anh vẫn chưa về phòng , cô hết chat với ekip , lại tham khảo hình trên mạng , rồi đọc báo , tất cả đều vì chờ anh về ngủ .

Cạch - tiếng mở cửa của anh , do Nhu Nhi cứ luyên thuyên chuyện cũ , anh không thể bỏ đi giữa chừng nên chờ đến khi cô nói mệt rồi ngủ đi , anh mới có thể trở về phòng .

Lúc ở phòng ăn , mãi nói chuyện đến khi sức nhớ ra , anh tính hỏi Hồng Nhi thì cô ngồi kể anh đã biến đâu mất tiêu , anh nghĩ sẽ đứng dậy đi về phòng với cô , nhưng bị Nhu Nhi kéo lại , trò chuyện tới bây giờ .

Bước vào phòng , anh chợt thấy phòng tối đen tưởng cô đã ngủ nhưng khi tiến vào thì thấy ánh đèn máy tính còn mở , anh hơi nhú mẫy bước qua bức tường ngăn giường thấy cô vẫn còn ngồi đó , nhìn chăm chăm vào màn hình như đang chăm chú 1 cái gì đó.

_ Sao em còn chưa ngủ ? - anh nhẹ giọng tới gần ôm lấy cô .

_ À ! Em đang kiểm tra vài album , cần có thêm nhiều ý tưởng , anh nói chuyện xong rồi à , chắc mệt rồi , anh lên giường ngủ trước đi em còn phải coi vài thứ , chút nữa em sẽ ngủ sau . - Hồng Nhi không nhìn anh , vẫn nhún chuột nhìn những bức hình kiểm tra lỗi của các thành viên .

_ Anh xin lỗi ! - anh cảm thấy có lỗi vì đã lo nói chuyện ngày xưa lại quên cô , cô đi lúc nào không hay .

_ Ế ! Anh xin lỗi gì ? Em gái về nhà cả nhà hàn thuyên là chuyện phải thôi , còn em có chuyện phải làm nên đi trước chứ có gì đâu - cô cố che dấu cái suy nghĩ ghen tuông của mình.

Anh nghe cô nói , liền cảm thấy tội lỗi hơn . Không để cô kịp tắt máy , anh ôm cô lên bệ lên giường , hôn cô thấm thiết , lời xin lỗi thì thảo bên tai cô khiến cô quả thật muốn khóc , nước mắt tự rơi , lúc này cô mới thừa nhận , cô sợ mất anh rồi , sự xuất hiện của người em gái NUÔI này khiến lòng cô có chút sợ hãi cảm giác bất an đến cùng . Đêm nay dù được anh yêu thương nhưng lòng cô vẫn không khỏi bất an . Không biết , sáng ngày mai sẽ như thế nào .

Trong căn phòng có 2 người đang yêu nhau đến tận cùng , thì ngoài cửa phòng , đang có 1 ánh mắt căm hận nhìn vào khe hở bên trong cảnh tượng lúc này làm cho Nhu Nhi thật sự phát tiết.

_ Khang ! Anh đã nói sẽ chờ em ! Giờ đây em lại cùng cô gái khác , Khang , anh là của em , những người này không xứng đáng với anh - cô nghiêng răng thì thảo trước cửa .

Ngày mới đã bắt đầu , Hồng Nhi luôn là người dậy sớm , cô chuẩn bị bữa sáng . Cô không quên chuẩn bị luôn cả phần cho cô em gái NUÔI nói tiếng em gái NUÔI nhưng Nhu Nhi lại lớn hơn cô 3 tuổi lận . Dù sao thì cũng vai em nên cô cũng không thấy ngại cho lắm . Bữa sáng đã Chuẩn bị sắp xong thì nghe thấy tiếng cười từ phía cầu thang phát ra , tầng dưới này Viên lão gia cũng vừa bước ra đi đến chỗ ngồi chủ nhà . Còn tên lâu thì Nhu Nhi khoát tay của Viên Phúc Khang đi xuống cười nói , lúc này người ngoài nhìn vào thì thấy là cô là người hầu chứ không phải vai con dâu là phu nhân tương lai của Tập Đoàn Viên Thành .

_ Á ! Có bữa sáng rồi à . Oa ! Nhìn con quá , Ba à cùng đến đây ăn nào ! - cô rất tháo vác , tay phải nắm lấy Phúc Khang , tay trái nắm lấy Viên lão gia kéo đến bàn ăn .

Đến bàn ăn như thường ngày , Viên lão gia ngồi đầu bàn , bên phải ông là Viên Phúc Khang , kế bên Phúc Khang là Hồng Nhi , nhưng hôm nay vị trí kế Phúc Khang đã bị Nhu Nhi chiếm lấy . Đứng ngay góc nhìn chỗ của mình đã bị 2 cô gái khác ngồi . Cô đứng ở góc bếp lẳng lặng nhìn . Phúc Khang chợt nhìn cô rồi nhìn sang Nhu Nhi anh có chút lạnh giọng .

_ Nhu Nhi chỗ của em là ở bên kia , em ngồi sai vị trí rồi - anh cố ý nhắc nhở

_ Xí , đó giờ em vẫn ngồi đây mà - cô liên liếc nhìn anh , chề môi .

_ Hồng Nhi đứng đó làm gì . đến ăn nào - Phúc Khang lên tiếng , điệu bộ như muốn đứng lên .

_ Á ! Em đau bụng , mọi người ăn trước , em lên phòng nghỉ tí , chút sẽ ăn sau . - cô chợt nhướn lên , nói xong quay đầu đi lên phòng .

Anh nhìn theo bóng cô có chút bối rối, anh quả thật rất yêu cô nhưng Nhu Nhi lại rất bướng, thói quen của anh lại không thể không chiều Nhu Nhi. Nên anh đành phải đợi dịp nói chuyện mong cô hiểu.

Hồng Nhi bước lên phòng đóng chặt cửa ngồi bệch xuống đất "con ngốc, mày ghen cái gì. Anh em lâu ngày gặp lại phải đeo bám thôi. Mày phải hiểu cho anh chứ, sao lại hành động như vậy" cô tự trách mình, sau đó đứng dậy đi lại mở máy tính, tìm tìm kiếm kiếm thứ gì đó thì cửa tự hé mở, cô tưởng anh, trong lòng có chút vui,

_ Chị Nhi! - tiếng nói lãnh lút, hóa ra không phải anh mà là Nhu Nhi.

_ À chị đây! - cô trả lời có chút mất mát.

_ Chị! Trưa nay em có hẹn muốn đi cùng anh Khang mua chút đồ, và cũng muốn nói chuyện tí với anh ấy chứ? - Nhu Nhi nhè nhè, mắt có chút gian, không nhìn cô nói chuyện mà vừa nói vừa đi chuyển, tay sờ nhẹ vào các vật, mắt nhìn khắp phòng, ánh mắt có sự căm hận.

_ À! Nếu em muốn thì cứ đi, chị cũng có tí việc phải làm - cô chột nhói trong tim.

_ Dạ! vậy cảm ơn chị, em sợ có người thứ 3 lắm - Nhu Nhi nhanh miệng nói.

_ Người thứ 3? - Hồng Nhi ngừng hoạt động bàn phím, lặp lại câu nói của Nhu Nhi, có chút nhú mày.

_ À đừng để ý! Em không có ý gì, thôi chị làm việc đi, em không làm phiền - cô mai mỉa.

Trưa Nhu Nhi vui vẻ tung tăng toéis công ty. Gọi điện cho anh xuống rút, anh nhận được điện thoại của Nhu Nhi liền cử thư ký Lâm xuống rút cô lên, sự xuất hiện của cô đối với công ty có chút lạ lẫm, thường ngày giờ này là Hồng Nhi sẽ tới, còn hay mang theo bánh kẹo chia cho mọi người. Nhưng hôm nay là 1 cô gái khác. khiến cả công ty có chút xôn xao.

_ Khang! - vừa mở cửa phòng liền la lên.

_ Em tới đây có việc gì? Hồng Nhi đâu? - anh thấy Nhu Nhi bước vào, mắt nhìn về sau lưng cô lại không có ai nữa liền hỏi đến Hồng Nhi.

_ À em đến để ăn trưa cùng anh! Chị Nhi bảo anh và em lâu ngày không gặp nên không muốn làm người thứ 3 - cô me mẩy nói.

_ Người thứ 3? - anh nhú mày lại, có chút thất vọng.

_ À cái này em không biết nha! Chị ấy nói vậy - cô liếc xuống đầu lắc lắc tỏ vẻ vô tội.

_ Ồ! Vậy đợi tí anh làm xong cái này mình cùng đi ăn. - anh lòng vướn bận.

Hồng Nhi ở nhà, buồn bã việc gì cũng làm, làm rồi cũng xong, cô chán nản, đáng lẽ giờ này cô và anh đang cùng dùng cơm nhưng Nhu Nhi bảo có chuyện cần đến Khang cả cũng muốn có vài chuyện cần nói nên cô không muốn xen ngang nhưng trong lòng có ý tức giận khi nghe Nhu Nhi nói câu "Người thứ 3" không lẽ cô là người thứ 3.

Buồn bã không biết làm gì, cô lại xách máy và cùng cái guitar đi ra ngoài, cô đi dạo khắp mọi con đường, cảm giác rất thoải mái, cô cũng đã yên lòng hơn với chuyện buồn vừa rồi. đi đến 1 con phố, các ngôi nhà, nhà hàng nơi đây trang trí rất đẹp. cô liền cầm máy, bấm vài cái sau đó nhìn lại những bức ảnh, cô chợt thấy đôi nam nữ đang ngồi trông quán, phóng to hình ra, cô thấy anh đang cười rất vui còn Nhu Nhi thì rất vui. cô thấy đau ở nơi lòng ngực, liền muốn quay đầu bỏ đi.

Cô đứng bên kia đường vừa quay lưng đi, anh cũng chợt nhìn ra cửa sổ liền thấy cô trên vai mang guitar ta, tay cầm máy chụp cuối đầu đi. Anh muốn đứng dậy thì bị tay của Nhu Nhi chặn lại.

_ Khang! Đừng đi. - Nhu Nhi mặt như sắp khóc.

"...." anh nhìn ánh mắt kia, quả thật anh chưa bao giờ thấy cái ánh mắt kia, anh nắm lấy tay kèm mình. Nhưng anh yêu Hồng Nhi, cô là cuộc sống bây giờ của anh. anh không thể bỏ mặt cô. Anh nghĩ kĩ sau đó quay lại nói với Nhu Nhi.

_ Xin lỗi! Anh có việc phải đi. Tài xế Khang sẽ đưa em về. - anh nói xong liền bỏ chạy ra ngoài. đuổi theo Hồng Nhi.

Đến ngã tư, cô đang đứng đợi đèn đỏ, bên kia đường anh cũng đã đuổi kịp cô, cả 2 nhìn nhau dưới đèn xanh xe qua lại. Khi đèn vừa đỏ, anh là người vội vàng đi trước, đèn thật nhanh bên cô.

_ Sao trưa em không đến, sao em lại đi vòng vòng ngoài đường?

_ À! Em hôm nay có hứng chụp hình, nên muốn đi chụp dạo thôi, và lại anh và Nhu Nhi đã lâu không gặp, em không muốn làm kẻ thứ 3 nên để 2 người đi với nhau để nói chuyện - cô không nhìn anh, tránh né ánh mắt của anh trầm giọng nói.

_ Em nói sao? ai là kẻ thứ 3? Em là vợ tương lai của anh, em không phải là kẻ thứ 3 nghe rõ chưa - anh định lấy vai cô như hét lên.

Cô nước mắt lúc này tuông rơi. Cô giờ đây cảm thấy yên lòng hơn rồi , Cảm ơn anh đã luôn yêu em .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Dù Có Chuyện Gì Xảy Ra , Hãy Tin Em (1)

Anh nắm tay cô đi về phía công viên nơi anh gặp cô lần đầu tiên , cả 2 cùng ngồi trên chiếc ghế đá dưới gốc cây liễu lâu năm , cảnh vật thật đẹp . Đúng vậy thời khắc này đúng là cái thời khắc anh nhìn thấy cô lần đầu tiên trong cuộc đời và đã quyết định cô là của anh ngay từ lần gặp đó .

_ Khang ! nói em nghe , anh yêu em từ lần đầu gặp phải không ? - cô tựa vào vai anh ánh mắt mơ hồ .

_ Lần đầu gặp , em đã là tim anh rồi 1 nhịp ! Lần 2 gặp , em đã chính thức lấy cắp trái tim anh ! Lần 3 gặp , anh đã khẳng định rằng cuộc đời này em là của anh - anh nhàn nhạt , cánh tay đang giang ra cho cô gối , liền đưa lên đầu cô xoa xoa , rồi hôn nhẹ 1 cái , hành động rất yêu thương .

_ Khang ! vậy còn Nhu Nhi ? - Cô cảm thấy ấm lòng hơn vì câu nói này của anh . Nhưng vẫn hỏi tiếp .

_ Nhu Nhi ! cô ấy trước giờ vẫn là em gái của anh , chỉ có là sự rung động đầu đời , có thể tình yêu của anh dành cho cô ấy ngày đó là sự thương cảm , thông cảm cho sự mất mát của cô ấy . Nhưng Hồng Nhi , anh đã lớn và anh đã xác thực , người anh yêu thật sự là em - anh quay sang nhìn cô , tay cầm lấy cằm của cô .

_ Nếu ngày đó ! Cô ấy không lựa chọn đi du học , anh sẽ không yêu em đúng không ? - Hồng Nhi mắt mắt hỏi .

_ Cừu con , số phận đã an bài em đến với anh , dù cô ấy có đi hay không đi thì chúng ta sẽ gặp nhau và yêu nhau em có hiểu không . Ngốc ! Đừng có ghen , anh là người nói 1 lần không thích nói 2 lần , cái gì anh đã quyết định thì chắc chắn sẽ có được . - anh biết cô cảm thấy thế nào .

_ Khang ! Em thật may mắn khi gặp được anh . Em không cần gì cả , chỉ cần anh tin em , dù có chuyện gì xảy ra , em chỉ cần anh tin em thôi , có được không ? - bản năng người phụ nữ cho cô biết được sắp có chuyện chấn lòng , nhưng cô không phải thầy bói , không thể biết được chính xác sẽ có chuyện gì xảy ra chỉ là cô muốn phòng vệ trước , cô biết anh là người luôn điều tra rõ mọi sự việc rồi mới giải quyết , nên có phần nào yên tâm .

_ Cừu con ! Anh lúc nào chẳng tin em ! - anh gỡ nhẹ đầu cô 1 cái , mắng yêu .

Họ vui vẻ , tận hưởng giây phút buổi chiều đông , dù trời nắng không vàng như lần đầu nhưng cũng đủ làm cho lớp băng tan ở chỗ 2 người ngồi , họ truyền cho nhau hơi ấm tình yêu .

_ Hồng Nhi ! Đàn cho anh nghe đi ! - anh chợt nhớ đến cây đàn , đã lâu anh không được nghe cô đàn .

_ Anh muốn nghe bài gì ? - cô liền với tay lấy hộp đàn .

_ Cái bài mà em đã đến đây hát - anh không biết tên .

_ À Be Aright ! - bài RUỘT cho nên cô biết liền .

_ Ừ ! vậy hát cho anh nghe đi . - anh vui vẻ .

_ Đợi tí nhé ! - cô cầm cây đàn , chỉnh sửa giây đàn .

Across the ocean, across the sea

Starting to forget the way you look at me now

Over the mountains, across the sky

Need to see your face, I need to look in your eyes

Through the storm and through the clouds

Bumps in the road and upside down now

I know it's hard to be asleep at night

Don't you worry, cause everything's gonna be alright

Be alright

[Hook]

Through the sorrow and the fights

Don't you worry, cause everything's gonna be alright

Be alright

All alone in my room

Waiting for your phone call to come soon

For you, oh, I would walk a thousand miles

To be in your arms holding my heart

Oh I, oh I, I love you

And everything's gonna be alright

Be alright

Through the long nights and the bright lights

Don't you worry, cause everything's gonna be alright

Be alright

You know that I care for you, I'll always be there for you

I promise I'll just stay right here

I know that you want me to, baby we can make it through

Anything, cause everything's gonna be alright

Be alright

Cô lại ngân nga bài hát , bài hát này luôn làm cô cảm thấy bình an , nó như 1 lời động viên mỗi khi cô mệt mỏi cho nên cô luôn đặt hết tâm trạng vào bài hát , âm thanh êm dịu , nhẹ nhàng làm cho lòng người chột dao động .

Họ bên nhau cả bữa chiều , cô hát anh nghe , lòng anh cảm thấy ấm áp khi ở bên cô , cô đã cho anh thấy cuộc sống này là muôn màu , giúp anh thoát khỏi cái hụt hẫng lạnh giá và tàn khốc kia , trong anh luôn muốn được bảo vệ cô , dù là bất cứ chuyện gì xảy ra , anh vẫn yêu cô .

Họ lại rất hạnh phúc , cùng nhau trở về nhà , lúc này người hầu vó vẻ hoảng sợ , anh nhủ mảy , bước bại hỏi . Lâm quản gia áp ứng không dám nói , chỉ là Nhu Nhi trở về tức giận , quát mắng chửi mắng hết tất cả những người trong nhà từ quản gia đến người hầu (Giận cá chém thớt đó mà) . Quản gia chỉ lắp bắp .

_ Thừa thiếu gia ! Nhu tiểu thư trở về , cô ấy tâm trạng không được vui , nên đang giam mình trong phòng . - quản gia Lâm không bao giờ than vãn , trách khừ việc bị mắng oan . cũng không có tính mách lẻo , Nhu Nhi đã sống ở đây 10 năm , cô thừa hiểu rõ nên đã làm càng không ít lần .

_ Cô ấy đâu ? - anh có cũng hiểu tính khí này của Nhu Nhi . Định rằng sẽ lên dỗ cô ấy , dù đã 20 tuổi nhưng cô vẫn nhõm nhéo như ngày nào .

_ Để em cho . - Hồng Nhi biết anh sắp lên phòng của Nhu Nhi liền ngăn lại , cô cũng muốn hiểu hơn về cô gái Nhu Nhi này .

_ Ờ cũng được ! Em hãy dỗ cô ấy giùm anh - anh gật đầu đồng ý , cũng là muốn để cô và Nhu Nhi hòa thuận hiểu nhau hơn , dù sao sau này cũng sẽ là người 1 nhà .

_ Em biết rồi , anh đi nghĩ trước đi . - cô nghe anh đồng ý liền đi lên , không quên căn dặn .

Cô đi thẳng lên lầu gõ cửa phòng của Nhu Nhi , Nhu Nhi bên trong nghĩ rằng là anh nên đã làm vui mừng nhưng lại sửa lại bộ dạng bị thảm , Thấy cửa không khóa , Hồng Nhi bước vào lên tiếng " Nhu Nhi " , cô ở bên trong nghe thấy tiếng nói này là của Hồng Nhi , liền hụt hẫng , không cần giả đồ nữa liền trở nên tức giận .

_ vào đây là gì ? - Nhu Nhi gắt giọng .

_ chị muốn sang đây hỏi thăm em - Hồng Nhi cười tươi .

_ Tôi không có ốm đau bệnh tật , hỏi thăm làm gì ? - Nhu Nhi máu đã sôi .

_ Từ hôm qua em về , chị em ta không có dịp nói chuyện với nhau , dù sao sau này cũng người 1 nhà , nên chị muốn nói chuyện hiểu em hơn - Hồng Nhi vẫn trong trạng thái cười tươi như hoa .

_ Ai là người 1 nhà với cô , Hớ ! ảo tưởng - Nhu Nhi nghe vậy liền đánh mặt , liếc mắt với Hồng Nhi .

_ 3 tháng nữa anh với chị sẽ cưới , nên ... - Hồng Nhi ngồi xuống giường , nhẹ nhàng , nhin nhục .

Vừa mới nói đến chữ nên , Nhu Nhi đã nhảy ào miệng của Hồng Nhi _ Cô tưởng anh yêu cô hả ? chỉ vì tôi đi , nên anh tìm đến cô để tìm lấy hơi ấm thôi , bây giờ tôi đã trở về , ccô đừng mơ sẽ cưới được anh ấy , nói trắng ra cô chỉ là người thay thế tôi thôi , À mà quên , cô thua tôi đến 3 tuổi mà đúng không sao lại vô lễ dám gọi tôi bằng em . Mau rút ra cho tôi , thứ dân thường như cô mà dám trèo cao hả , tỉnh lại đi , tự nhận thức lấy , rồi mau rời đi đi . - Nhu Nhi lộ hoàn toàn bộ mặt trước mặt Hồng Nhi .

Hồng Nhi đã hiểu , biết rằng tuổi đời nhỏ hơn nhưng trường đời đã dạy cô rất nhiều nên thể loại con người như Nhu Nhi cô đã gặp nhiều , huống chi Nhu Nhi cũng giống như Hồng Nghi chị cô , con người giả ngây nhưng mưu kế thì đa đoan . Cô không nói gì , đã hiểu rõ tình hình , nên đứng dậy đi ra , về phòng của mình , về mặt có chút ưu tư , nhưng lại không hiện ra , cô lấy lại nụ cười sau đó bước vào phòng nơi Phúc Khang đang đợi cô quay về .

_ Sao rồi ? con bé đó có làm khó em không ? - Phúc Khang nghe tiếng mở cửa biết rằng cô đã về nên cười vui lên tiếng .

_ Không cô ấy rất dễ thương . Em rất thích cô ấy - Cô tươi cười , không muốn anh biết .

_ Vậy thì được , anh chỉ sợ 2 người không hòa thuận được - anh nhú mày , bày tỏ lo lắng .

_ Không ! Cô ấy rất dễ thương , em sẽ hòa thuận với cô ấy anh yên tâm - Cô trấn an anh .

_ Vậy mọi việc nhờ em - Anh có phần an tâm

_ Khang này ! Em nói rồi nhé , dù có chuyện gì xảy ra , hãy tin em . - cô ngừng lại 1 chút , sau đó ánh mắt có chút cầu khẩn .

anh gạt đầu mỉm cười , sau đó ôm cô vào lòng ngủ , trong đêm cô chần chọc , bây giờ cô đã xác định được rằng , tháng ngày bình yên sẽ không còn , con bão sẽ lại đến , cô đang không biết phải làm sao đây , không thể ra tay với Nhu Nhi vì dù sao cô gái này cũng là người anh từng yêu , lại là con gái nuôi cưng chiều của nhà họ Viên .

Tháng ngày bão táp sắp đến , cô phải chuẩn bị tinh thần thôi , còn anh , anh sẽ ra sao đây , giữa mới và cũ . Anh sẽ dứt khoát được chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Dù Có Chuyện Gì Xảy Ra , Hãy Tin Em (2)

Ánh sáng lại chiếu xuyên qua cửa sổ , hôm nay tự Viên Phúc Khang dậy sớm , cùng Hồng Nhi xuống bếp phụ nấu bữa sáng , Nhu Nhi không biết , nên cố tình dậy muộn tí , sau đó giả bộ vào phòng anh đánh thức anh dậy , Nhưng cô nào biết anh đã cùng Hồng Nhi lấy hoay dưới bếp . Nói tiếng phục chứ thật ra là phá hoại , trứng đập vỡ nhưng anh lại dụi luôn vỏ vào trong . Cà sắc lát , anh lại cắt thành hạt lựu , nói tóm lại , phá cô thì nhiều còn phụ thì hầu như không có . Đến khi cô la lên anh mới làm giả ngu vô tội , ngồi ngoan ngoãn nhìn Hồng Nhi làm .

Nhu Nhi từ trên lầu đi xuống thấy cảnh này , thật sự là cô rất là tức giận , cắn môi như muốn chảy máu , 2 tay thì siết chặt , ánh mắt cực kì bức " Hồng Nhi ! cô được lắm , dám đánh Khang với tôi , cô đừng mơ " rằng lợi của cô nghiêng lại nếu mạnh thêm chút nữa có khả năng sẽ bẻ luôn đó . Cô lấy lại bình tĩnh , thần nhiên đi xuống lầu , đi thẳng đến phía anh ngồi , bay thẳng lên đuôi anh ôm lấy cổ anh , hôn lên má anh nữa chứ .

Anh đang say sưa nhìn Hồng Nhi thì bị cô nhảy lên như vậy làm cho không kịp phản ứng . 1 lúc sau anh mới lấy lại tinh thần , sắc mặt lạnh như băng , gắt giọng " Leo xuống ! " anh phung ra 2 chữ , không hề nề tình cũ tí nào . Cô trạng thái vui vẻ liền nghe 2 chữ này làm đơ người , Hồng Nhi ánh mắt như không quan tâm nhưng trong lòng lại rất buồn bức . Xem ra cuộc chiến đã chính thức bắt đầu rồi , Hồng Nhi cần phải cẩn trọng hơn .

Nhu Nhi đang trong trạng thái rất vui vì đang chọc tức Hồng Nhi nhưng đâu ngờ rằng Phúc Khang lại lên tiếng đuổi cô xuống , châu mày đẹp tức giận , cô cắn môi cuối đầu leo xuống tỏ vẻ không phục . di chuyển sang ghế kế bên ngồi cạnh anh , Viên lão gia cũng đã dậy và đi ra , Hồng Nhi cũng đã dọn đồ ăn xong , hôm nay Hồng Nhi không bị sock nữa cho nên cô đã chọn ghế ngồi đối diện anh , để chỗ kia cho Nhu Nhi ngồi .

Mọi người đã vào bàn ăn ngay ngắn , tự , Phúc Khang đứng dậy cầm đĩa ăn sáng của mình đi qua chỗ Hồng Nhi ngồi , để lại 1 Nhu Nhi ngơ ngác nhìn không cử động , Nhu Nhi đứng hình trong vòng 10 giây , còn Khang thì mặc kệ cô ta ngồi ngu người đối diện , quay sang nhìn Hồng Nhi cười rồi bắt đầu ăn . Nhu Nhi tay siết chặt cái nĩa và con dao đang cầm trên tay , chỉ muốn dùng con dao này đâm chết cái con bé chết tiệt kia dám dành Khang với cô .

Nhu Diệp Loan : tên thân mật Nhu Nhi .

Năm : 20 tuổi .

Ba mẹ mất sớm , ở trại trẻ mồ côi , được gia đình họ Viên nhận nuôi lúc 5 tuổi và yêu Viên Phúc Khang .

_ Do cô đi học lại có niềm đam mê thiết kế thời trang , thời lúc còn đi học ở đây , được học cùng trường với anh , nhưng lại bị rất nhiều bạn nữ đố ý , ganh ghét vì cô được anh quan tâm lo lắng hết mực , các bạn thường nói cô không xứng đáng với anh , thân là trẻ mồ côi thì làm sao sánh bằng với anh , cho nên cô đã quyết tâm đi du học học chuyên ngành thiết kế thời trang , nay cô cũng đã có danh tiếng bên Pháp , cảm thấy sự nỗ lực của mình đã có kết quả nên cô liền quay về , mang trên người danh " Nhà thiết kế nổi tiếng của hãng thời trang nổi tiếng " nên cô đã quay về , muốn xin lỗi anh và cùng anh gây dựng tương lai cho cả 2 .

Sự việc sau khi về nghe được quán gia Lâm nói Viên Phúc Khang đã có vị hôn thê , đích thân anh sang Việt Nam để rước cô về . Sự cố gắng của Nhu Nhi dường như muốn sụp đổ ngay khi nghe điều này , vậy công sức của cô suốt 5 năm trời bỏ ra đều đã lãng phí rồi hay sao . Không được , cô quyết phải dành lại anh , quyết phải có được anh để công sức 5 năm cố gắng mỗi đêm khóc vì nhớ anh mà có được ngày hôm nay mà lại bị 1 đứa nhóc thua mình 3 tuổi sở mũi cướp mất anh sao ? . Cô không bao giờ chấp nhận điều này .

Sau khi ăn xong , Viên Phúc Khang phải vội đến công ty vì đối tác bên Anh đã qua đến , anh hôn chào Hồng Nhi , sau đó lấy tay xoa đầu Nhu Nhi rồi bước đi , Nhu Nhi cảm tức , quay lại liếc nhìn Hồng Nhi , còn Hồng Nhi thì vui vẻ chỉ mỉm cười với cô 1 cái rồi quay đầu đi vào . Chuyện ai nấy làm , phòng ai nấy ở , họ không liên quan đến nhau . Đến trưa , Nhu Nhi đang ngồi ở ghế sofa liền nghe thấy tiếng xe của anh , Nhu Nhi tính rằng sẽ chạy ra đón anh . Nhưng , cô chợt nhận ra 1 cái gì đó ,

Cười mỉm , gian manh , sau đó cô lại chạy ngược lên lầu , đi thẳng vào phòng của Hồng Nhi đang ngồi . Cô chạy đến .

_ Nhu Nhi , em làm gì vậy ? - Hồng Nhi có chút giật mình đứng lên theo quán tính .

_ Cái này là do tự cô làm ra , giờ thì tự cô chịu - vừa thấy Hồng Nhi nói , Nhu Nhi không đợi cô dứt lời . liền xông tới nhếch miệng cười gian .

Hồng Nhi còn đứng ngơ ngời , thì Nhu Nhi đã chụp lấy tay cô , tự lấy tay Hồng Nhi tát vào mặt mình 1 cái thật đau in lằn 5 dấu tay trên mặt cô Sau đó chai thủy tinh bên bàn Nhu Nhi chạy như bay đến đó , bước về phía Hồng Nhi , cười ra tiếng , Hồng Nhi còn đang nhú mồm nhìn vì cái hành động không rõ ràng vừa xảy ra , thì nghe 1 cái " Choảng " tiếng chói tai đã vang lên Nhu Nhi tự cầm đầu chai thủy tinh bị vỡ , đưa tay mình lên , quệt 1 đường khá sâu , rồi nhét đầu thủy tinh bị vỡ vào tay của Hồng Nhi và ngồi xuống , tay ôm cánh tay bị chạy máu , nhìn Hồng Nhi 1 cái gian tà rồi la lên , khóc thê lên .

Khang đang đi lên thành cầu thang thì nghe tiếng thủy tinh vỡ trong phòng mình liền chạy lại . Khi anh mở cửa ra , cảnh tượng trước mắt anh là Nhu Nhi bị thương đang ngồi dưới sàn nhìn lên Hồng Nhi , còn Hồng Nhi đứng nhú mồm nhìn Nhu Nhi trên tay cầm đầu chai thủy tinh bị vỡ còn rướm máu .

_ Nhu Nhi , em sao vậy , - Như phản xạ từ nhỏ , khi thấy Nhu Nhi bị thương hay khóc anh đều chạy lại ôm lấy cô .

_ Huhuhuhu , Khang huhuhuhuuuu - nước mắt nướ mũi tèm nhem , Nhu Nhi khóc gọi tên anh .

_ Hồng Nhi sao em lại làm vậy với Nhu Nhi vậy ? HẢ ? - anh rống lên quát nhìn Hồng Nhi .

_ Em em em em không không có , em em không có - Hồng Nhi vội bỏ vò chai , chẳng thể hoàn hồn , liền chạy lại phía anh đang ôm Nhu Nhi .

_ Em tránh ra , Nhu Nhi đã làm gì mà em phải làm như vậy chứ , em tránh ra đi , anh hiện tại không muốn nói chuyện với em . - Anh xô cô ra , miệng quát lớn . Anh lo lắng cho Nhu Nhi đến mức quên đi ý thức .

_ Khang ! - cô bị anh đẩy ra liền nói .

_ Chút nữa anh sẽ nói chuyện với em sau - Anh nói xong , liền ôm Nhu Nhi đứng dậy , quay lưng bỏ đi , mặc cho cô đang ngồi đó ngơ người .

Cửa phòng đóng sập lại , Hồng Nhi đứng lên , quay đầu đi lại ghế ngồi , định thần mình lại , mọi chuyện xảy ra quá nhanh , bộ não của cô không xử lý kịp nên chỉ đứng ngơ ngời . Hóa ra , mấy ngày nay , cái làm cho cô bất an là tình huống này hahahaha hay thật , Nhu Nhi hành động nhanh hơn cô tưởng . Giờ thì cô sẽ giải thích thế nào với anh , tận mắt anh đã nhìn thấy cô cầm vò chai , phải nói toàn bộ chứng cứ đều nghiêng về cô .

_ Nhu Nhi yên dễ anh làm ! - anh đưa Nhu Nhi về phòng sau đó lấy bông băng và thuốc sửa lý vết thương cho cô .

_ Á á Khang á đau ... nhẹ tay thôi - do vết thương tự cắt khá sâu , nên lành hậu quả cũng khá nặng .

_ Ngoan ! Sắp xong rồi - anh nghe cô la lên liền dụ dỗ .

_ Huhuhuhuhu - cô giả ngây ,.

_ Em làm gì mà Hồng Nhi lại làm vậy với em ? - lúc này Phúc Khang hỏi sự việc.

_ Á hix em... em có làm gì đâu hix . á em chỉ đến nói chị cho ngày mai anh đi với em đến show trình diễn thời trang hix vậy mà chị hix chị bảo em là hồ ly tinh. .. bảo em cố ý dành dụm anh của chị ấy hix hix ... rồi chị ấy tát em mắng em rồi cái chai nước kế bên chị ấy đập nó rồi đánh lên em huhuhuhu ... anh nói đi , em là em gái anh mà , đi coi show diễn với anh trai thì có gì là sai chứ huhuhu - cô ầm ức , nước mắt tuông rơi . 1 câu chuyện đã được dung lên .

Ánh mắt anh lúc này có chút nhú lại , Hồng Nhi của anh tuy người vô công thâm hậu nhưng tuyệt đối sẽ không đánh người vô cớ lại còn dùng thủy tinh như vậy , Nhưng mọi việc đã rõ ngay trước mắt anh như vậy , thử hỏi anh phải làm sao đây .

Anh im lặng suy nghĩ , Nhu Nhi tỏ vẻ rất hài lòng với việc này , xem ra cô đã đạt được kế hoạch rồi .

_ Hồng Nhi ! Em ra đây chúng ta nói chuyện - anh sau khi băng bó cho Nhu Nhi , nghe Nhu Nhi kể sự việc , nhưng dù bình tĩnh thế nào thì anh cũng không thể yên lòng vì dù sao Nhu Nhi cũng là người anh đã rất yêu thương .

_ Em đây ! Cô ấy sao rồi ? - cô bước đến ánh mắt lo lắng .

_ Em còn hỏi ! Em làm rồi em còn hỏi à ? Anh hỏi em , Nhu Nhi đã làm gì mà em lại làm như thế HẢ ? - anh gắt giọng .

_ Vậy anh tin rằng em làm như vậy sao ? - cô lúc này nhú mày nhìn anh .

_ bằng chứng trước mắt anh , em còn biện minh ? Hồng Nhi cô ấy chỉ là em gái anh , em có ghen thì cũng có chừng mực chứ , vì sao em lại làm như vậy ? Anh rất thất vọng về em - anh tức giận trước sự bình thản của cô .

_ Vậy anh tin rằng em làm như vậy ? - cô lặp lại câu hỏi , mày nhú càng chắc hơn , mắt đã đỏ rồi .

_ Vậy em muốn anh phải tin ai ? - anh chống nạnh mặt nghiêm nhìn Hồng Nhi .

_ À được ! Em làm đó , tất cả do em... vậy đi , em ghét cô ấy. Em mới như vậy ! Anh tin rằng em làm như vậy thì OK em làm đó , anh vừa lòng chưa ? - cô biết rằng nếu giờ giải thích thì cũng thế thôi . Anh đã tức giận thì nói gì cũng như không . Anh hứa anh sẽ tin cô nhưng giờ đây ánh mắt anh tất cả đều đổ lỗi cho cô thì cần gì giải thích nữa .

_ Em đã sai rồi em còn nói như vậy hả ? Mau đi xin lỗi Nhu Nhi cho anh . MAU ! - anh nghe cô thú nhận liền tức giận hơn thế nữa .

_ Em không xin lỗi , em đã làm gì sai mà phải xin lỗi ? - cô cố cứng rắn .

_ Em không làm sai ? Vậy cái tát trên mặt và vết rách trên tay là do ai hả ? không lẽ em muốn nói là tự Nhu Nhi làm rồi vu oan cho em ? - anh giận dữ , lúc này ánh mắt hiền lành nhìn cô ngày nào đã không còn , giờ là 1 ánh mắt lửa đốt .

_ Nếu em nói đúng vậy , anh có tin không ? - cô ngắt mặt trả lời .

_ Nhu Nhi tự làm vậy ? Hơ , anh đã thấy Nhu Nhi lớn lên từ 5 tuổi đến giờ , chỉ 1 vết muỗi đốt thôi mà Nhu Nhi đã hoảng sợ thì làm sao có thể tự làm mình bị thương , Hồng Nhi , 1 lần nữa anh muốn em , đến xin lỗi Nhu Nhi - anh bênh vực cho Nhu Nhi .

_ Á ! Em hiểu rồi . Anh không tin em , được rồi. Vậy em không còn gì để nói nữa ! - nghe anh nói , tim cô như bị ai bóp , nhói lên đau đến hoa mắt nhưng cô vẫn cố gắng không khóc. Giữ nguyên trạng thái , nếu khóc lúc này , chứng tỏ là mình sai

Nói xong , cô để mặt anh , bỏ đi ra bên ngoài. Đi lên sân thượng tay cầm đàn , rung đến không thể đánh . Coi phải làm gì đây. Nhắm mắt lại cô nhập mình vào Thiên Vô Mộng ,gặp sự phụ để chút tĩnh tâm . Cả đêm cô ngồi như thế , không nhúc nhích . Còn anh trong phong ngồi trên ghế sofa mắt mở ra nhưng nhú lại . Anh suy nghĩ , xem xét , anh muốn tin lời cô , nhưng chứng cứ ngay tại trước mắt thử hỏi làm sao anh có thể tin. Phần cô cũng ngao mạng khiến anh không kềm được lòng

Đêm nay , có 2 người không ngủ. Chỉ riêng kẻ chủ mưu thì ngủ rất ngon .

Mặt trời đã lên , ánh sáng đã chói chan , anh ngồi đó , thấy trời đã sáng liền đứng dậy đi xuống lầu về phía nhà bếp tìm Hồng Nhi để làm rõ chuyện hơn , nhưng lại không thấy cô , tính quay lưng đi kiểm cô vì đêm qua cô không thềm về phòng thì tiếng của Nhu Nhi cất lên vang lên từ trong phòng , anh liền chạy vô lên .

Hóa ra cô gặp ác mộng nên khi tỉnh đã la lên , anh lên đồ dành Nhu Nhi sau đó điều Nhu Nhi đi ra phòng xuống lầu ăn sáng , cùng lúc này Hồng Nhi từ lầu 3 đi xuống , dự tính thay đồ ra ngoài thì thấy anh đang dìu Nhu Nhi , cô chỉ liếc nhìn 1 cái sau đó bỏ đi ngang qua 2 người vào phòng tắm thay đồ , Phúc Khang nhìn cô có chút giận nhưng ánh mắt không rời khỏi con người bé nhỏ kia , còn Nhu Nhi thì cười mĩa , xem ra kế hoạch này quá hoàn hảo .

Thấy Khang vẫn đứng đó nhìn Hồng Nhi vào phòng, cô lấy đi sự chú ý của anh về mình " Khang ! Em đói " cô cất giọng .

_Ồ ! Chúng ta xuống lầu dùng bữa sáng - anh đang mơ hồ nhìn Hồng Nhi thì nghe tiếng Nhu Nhi nói liền quay lại , sau đó tiếp tục đi xuống lầu .

Thời điểm vừa mở cửa Hồng Nhi quay sang nhìn anh thêm lần nữa , đúng thật anh không để ý cô nữa ánh mắt buồn , cúi xuống đi vào phòng tắm thay đồ mặc bộ đồ rất đơn giản , quàng máy chụp hình vào cổ và đeo guitar , cô bước ra khỏi phòng , đi xuống lầu và ra khỏi nhà ,

Do phòng bếp và phòng khách cửa rất to nên nhìn thấy được người từ cầu thang xuống , anh nhìn cô đang đi nhanh xuống , trên người xách đồ . biết cô sẽ lại đi dạo để chụp hình. Anh tính mở miệng thì Viên lão gia đã lên tiếng .

_ Hồng Nhi, hôm nay con không ăn sáng à ? - ông cũng hơi ngạc nhiên , cũng đã quen với thức ăn sáng do cô chuẩn bị , hôm nay thấy lạ là không thấy cô nấu , để người hầu nấu thay .

_ À dạ con có việc cần đi gấp , mọi người cứ ăn , không cần chờ con - cô tính rằng đi thật nhanh nhưng nghe tiếng Viên lão gia liền miễn cưỡng quay lại nói 1 câu rồi nhanh chân ra khỏi nhà.

_ Khang ! Chị ấy giận em vậy sao ? - Nhu Nhi rất hài lòng , nhưng tỏ ra ngây thơ hỏi .

_ Không có đâu , em mau ăn - Khang tâm tình không tốt nhưng vẫn ráng nặn ra 1 nụ cười với Nhu Nhi .

Hồng Nhi 1 mình dạo bước , cũng không cầm máy chụp , dù hôm nay trời rất đẹp nhưng lại chỉ có 1 mình cô có đám mây mưa trên đầu vậy . Cô phải làm gì đây . Anh đã hứa dù có chuyện gì cũng tin cô kia mà , vậy mà tối qua anh lại như vậy . lòng cô đau thắt lại. Lúc này trên 1 công viên có ngọn đồi xa , nhìn được toàn cảnh thành phố. Cô chợt khóc lớn , nước mắt rơi như mưa đổ. Có vẻ tối qua đến giờ cảm xúc của cô bị kìm nén quá rồi. Giờ thì bộc phát khiến cô không thể ngừng lại

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Không Tin ! Cần Gì Giải Thích !

Hồng Nhi cứ đứng đó khóc , khóc đến khàn cổ họng mới bắt đầu ngừng lại . Cô cứ ngồi đó , ngồi từ sáng sớm đến giữa trưa , điện thoại thì cứ reng , cô thì cứ như không hay không biết . Cô nhìn về 1 nơi xa xăm kia , cô tự hỏi bản thân vì sao lại yếu đuối như vậy , tình yêu đang trong tay cô sao lại dễ vượt mất nhanh như vậy , đây đâu phải là lần đầu tiên cô gặp phải tình địch , chỉ là cô có chút không phản ứng kịp với những gì Nhu Nhi làm nên mới thành ra chuyện như vậy .

Lau đi hàng nước mắt , cô ngồi bình tĩnh lại , suy nghĩ và bắt đầu xử lý từng chuyện .

Suy nghĩ đến đây , trạng thái cô có chút bình tĩnh hơn , cô quay sang cầm điện thoại lên , 63 cuộc gọi nhớ từ anh . Cô biết anh đang tìm cô , dù sao cô cũng đã ra khỏi nhà từ 7h sáng đến giờ là 2h chiều , anh lo lắng cũng phải . Nhưng thật lạ vì sao anh luôn cho Ấn vệ theo cô nhưng luôn lại lạc mất cô .Cô không thích bị đeo bám như vậy . Thật là khó cho anh .

_ Alo ! Hồng Nhi giờ em đang ở đâu ? sao em không bắt máy HẢ ? NÓI MAU EM ĐANG Ở ĐÂU ? - trong điện thoại tiếng người con trai sốt ruột cả buổi , gọi điện thoại cho cô cả ngày trời khiến lòng anh càng cực kì rối tung .

_ Công viên , ngọn đồi . - giọng nói của cô bây giờ chỉ vừa đủ để thều thào .

_ Ở đó , ở yên đó . - anh nghe được vị trí của cô , liền tức tốc chạy đến .

Sau 20 phút , anh cũng đã đến nơi , thấy cô gái của anh đang ngồi thất thần nơi ghế đá kia , lòng anh thoáng chốc nhói lên . Anh nhẹ nhàng bước đến , thật sự muốn ôm cô vào lòng như cái giận trong anh không thể cho phép .

_ Vì sao em làm như vậy ? - Anh ngồi xuống kế bên cô .

_ Làm là làm gì ? - cô không nhìn anh , miệng nhàn nhạt mở .

_ Chuyện của Nhu Nhi , vì sao em không giải thích với anh ? - anh cũng nhìn về 1 phía xa xăm .

_ Không tin ! cần gì giải thích . - cô khẽ cười nhạt .

_ Vậy em muốn nói rằng tất cả là do em làm ? - mày đẹp anh đã nhúu lại .

_ Em đã giải thích ngay lúc đó rồi , chính anh là người không tin em mà . Giờ anh còn hỏi . - cô tức nghẹn , vốn là đã nín nhưng lại muốn khóc tiếp nữa .

_ Anh xin lỗi , lúc đó , anh nóng quá anh đã không kèm được mình , - anh nhẹ giọng trả lời .

_ Hi ! Không sao , có lẽ em nên bắt đầu tập làm quen với việc khóa cửa phòng khi anh không có ở nhà - cô nhẹ giọng nói .

_ Ý em là sao ! - anh nhúu mày nhìn cô .

_ Hôm đó đã có 1 ần vệ trong phòng , anh có thể hỏi chị ấy - cô chậm rãi , thì ra có người làm chứng .

_ Chị có thể ra ! - cô biết chị ấy đi theo anh đến đây liền nói .

_ Dạ thưa thiếu chủ - từ trong góc tối , 1 nữ ần vệ mặc đồ bó màu đen bước ra , thân hình rất chuẩn , ánh mắt lạnh thấu xương .

_ Anh nhớ là anh không cho Ần vệ vào phòng mình kia mà - anh gắt giọng .

_ Chính em là người kêu chị ấy tới vào mỗi khi anh đi vắng - cô quay sang nhìn anh .

_ Nói đi ! - anh không ngờ cô lại là người luôn lưỡng lự trước sự việc như vậy .

Nữ ần vệ bắt đầu tường thuật lại mọi việc , và đương nhiên anh luôn tin lời Ần vệ của mình , vì trong quy định của bang phái , không bao giờ được nói dối , nếu không phải chủ nhân hỏi , sẽ không bao giờ tiết lộ , cho nên lời của nữ ần vệ này chắc như đinh đóng cột . Anh càng nghe , càng nhúu mày , ánh mắt màu hổ phách ngày càng thâm sâu , đôi mày trên có chút nhướng lên với vẻ ngạc nhiên .

Chính Nhu Nhi đã làm ra mọi chuyện , anh lòng thật sự tức giận , bỏ anh đi 5 năm , sau quay về rồi còn cố ý muốn chia cắt anh và Hồng Nhi sao ? Nhu Nhi cô thật quá đáng . Lòng anh vậy động , vậy hóa ra anh đã trách lầm cô , sự xuất hiện của Nhu Nhi lần này lại tiếp tục làm cho anh và cô càng thêm hiểu nhau hơn . Anh quyết định từ khi về sẽ xử lý Nhu Nhi cho ra lẽ .

_ Khang ! cứ để yên mọi việc , em muốn xem Nhu Nhi sẽ hành động gì tiếp theo , có được không ? -cô lấy tay đặt lên tay của anh .

_ Hồng Nhi ! anh thật may mắn khi có em , anh hứa sẽ tin em vậy mà tối qua lại làm em đau khổ , anh thật sự rất đáng chết đúng không ? -Anh xoa toàn người , 2 tay vịn vào vai cô . ánh mắt hối lỗi hiện rõ trong anh .

_ Em chỉ đau lòng vì anh không tin em như đã hứa - cô hiểu rõ lòng mình thế nào , cô chỉ buồn trách anh vì đã không tin cô , co đã hỏi anh 2 lần như vậy .

_ Anh biết lỗi rồi , em đừng buồn nữa nhé , anh sẽ không như vậy nữa - anh thật sự thấy lỗi lầm của mình , liền xin lỗi cô .

Anh ôm cô vào lòng , tự nắn mình thật thâm bại , 2 người cứ ôm nhau như thế , đến khi mặt trời lặn dần .

Cô nghĩ cũng cần phải phạt anh , cho nên tạm thời để anh cách xa cô , để anh phải hứng chịu cảm giác thiếu thốn . Sau đó 2 người về nhà , Nhu Nhi ngồi bệch trước sảnh đợi anh , thấy xe anh quay về cô liền vui mừng đứng lên , dự định chạy lại nhưng chưa gì thấy Hồng Nhi từ trong xe anh bước ra , lòng Nhu Nhi lại càng ganh ghét hơn .

Vì muốn được anh để ý nên đã tự làm mình bị thương , anh chỉ tức giận với Hồng Nhi có buổi tối hôm qua , bây giờ thì lại đi tìm Hồng Nhi về . Vậy kế hoạch của cô chỉ đặt được trong vòng mây tiếng thôi hay sao ? .

_ Nhu Nhi , Chị đã biết lỗi , chị nóng tính quá đã làm em bị thương , chị biết lỗi rồi , em tha lỗi cho chị nhé - vừa bước xuống xe , liền thấy Nhu Nhi , kế hoạch trong lòng đã có , cô liền bước lại , nắm lấy tay Nhu Nhi , xin lỗi .

_ Đúng đó Nhu Nhi , Chị đâu đã biết lỗi và đã xin lỗi , em đừng giận nữa nhé , thôi ta vào nhà ăn cơm đi - anh cũng đã lên tiếng , về mặt lại dịu dàng như không có chuyện gì xảy ra .

Nhu Nhi đã đứng hình rồi , đứng hình hoàn toàn rồi , " họ ? Họ ? Họ ? Đã hòa thuận khi nào ? Anh tha lỗi cho con nhỏ đó khi nào ? " suy nghĩ trong đầu cô làm cô không thể chớp mắt . Quay lại nhìn bọn họ , thấy họ vui vẻ với nhau , giống như chưa có chuyện gì xảy ra .

Cả người Nhu Nhi rung lên , cô nghiêng răng . Ánh mắt đỏ lên , máu trong người dồn lên tới đầu . Xem ra chia rẽ 2 người bằng bản thân cô không được , vậy cô sẽ chia cắt họ bằng quan tài . Chỉ có Hồng Nhi chết , anh mới quay trở lại với cô .

Mọi trạng thái của Nhu Nhi , ánh mắt giết người kia đều được nữ Ần vệ nhìn thấy , cô xem ra phải luôn ở bên cạnh nữ chủ nhân của mình hơn , không thể lơ là được , cô gái kia rất có thể sẽ làm cái gì đó gây hại đến nữ chủ nhân . Cô phải luôn tròn tư thế sẵn sàng mới được .

Chương 48: Nhập Môn 2 Ngày !

Cô và anh cùng nhau đi lên phòng, để mặt cho Nhu Nhi tức giận bên dưới, họ cùng nhau lên phòng, hôm nay anh lo kiếm cô, nên phải rất nhiều việc đem về nhà, còn cô thì phải lên bàn chuyện với êkip, công việc hằng ngày với bọn họ cũng thế chẳng gì khác, chỉ có tâm tình của họ có vẻ tốt hơn. Họ hiểu nhau hơn. Càng yêu nhau nhiều hơn nữa.

"Được, được lắm, tôi sẽ cho cô biết, Nhu điệp Loan này đã muốn gì phải có thứ đó. Cô hãy đợi đấy Hồng Nhi, tôi sẽ không nương tay nữa đâu" - trong căn phòng tối kia, có 1 con ma nữ đang lộ hình.

Hồng Nhi ngồi trông phòng hắc xì, có lẽ Nhu Nhi nhắc đến cô rất thành tâm thì phải. ngồi trên bàn máy tính, cô đang xem xét hình ảnh thì chợt cô giật mình, sau đó nhiều mây lại. Đứng dậy đi về phía anh đang ngồi xem xét tài liệu.

_ Khang! Em sẽ vào Thiên Võ Mộng 2 ngày, anh đừng tìm em, sau 2 ngày em sẽ trở về - Hồng Nhi đưa tay mình đặt lên má của Phúc Khang.

_ Em! Em vào Thiên Võ Mộng 2 ngày? Để làm gì? - anh đang xem xét tài liệu, chợt nghe thế liền bỏ sắp tài liệu xuống, nắm lấy tay cô, có chút lo lắng

_ Mỗi năm vào ngày này, em đều phải nhập môn 2 ngày, sau này em sẽ giải thích cho anh, anh hãy cẩn trọng, đừng cho ai theo em, rất nguy hiểm - cô căn dặn.

_ Không kể em đi ngay bây giờ! - anh nắm chặt hơn.

_ Đúng, sự phụ đang đợi em, em phải đi, 2 ngày nữa chúng ta gặp lại - nói xong coi kéo tay Khang ra chuẩn bị đi.

_ Em, em sẽ đi đâu để nhập môn? - anh lo lắng.

_ Em sẽ nói cho anh biết sau, anh hãy ở nhà, làm việc, đừng quá lạnh lùng sẽ làm cho mấy chị trong công ty sợ. - cô biết anh sẽ thế nào khi không có cô, cũng không quên căn dặn.

Cô cúi xuống hôn môi anh, sau đó cô đi ra khỏi phòng, lên sân thượng.

Trên sân thượng chỉ có mặt trăng tròn đang nhìn cô, Hồng Nhi nhắm mắt lại, gian tay. Ngẩng đầu lên, cô như có thần thông bay lên dưới ánh mặt trăng, chợt ngất lên rồi từ từ hạ mình xuống, lúc này cơ thể cô chỉ còn là cái xác, còn hồn cô đã đi vào Thiên Võ Mộng. Người ngoài nhìn vào cứ tưởng cô đang ngồi thiền. Chẳng ai biết được thời khắc này là lúc cô dễ chết nhất, có khiên cô đi chôn cô cũng không biết.

1 ngày đã trôi qua, cô lên sân thượng đã lấy hết chìa khóa phụ của Lâm lão gia, khóa trái cửa, để không ai lên được nó cũng giúp cô được bảo vệ.

Trong Thiên Võ Mộng, cô đang phải làm bài kiểm tra hằng năm, nội lực và hơi thở cô lúc này rất khác thường.

1 ngày nay không thấy Hồng Nhi, Nhu Nhi như có lợi, liền muốn thay thế chỗ Hồng Nhi, nấu bữa sáng và buổi trưa lên công ty ăn cơm cùng anh. Cô không biết làm sao để tìm ra Hồng Nhi, cô rất muốn biết Hồng Nhi đã đi đâu.

Còn Khang đang trong trạng thái lo lắng cho Hồng Nhi, anh muốn đến chỗ cô kêu người bảo vệ cho cô, nhưng lại không biết cô đang ở đâu, dù cô cũng ở trong nhà nhưng anh lại không nghĩ rằng cô đang ở tầng thượng của nhà.

Chiều nay nhà không có ai. Nhu Nhi cũng đang trong trạng thái rất tò mò, rõ ràng cô thấy Hồng Nhi cùng anh đi vào phòng, nhưng sáng ra lại không thấy Hồng Nhi đâu, anh lại không nói câu nào, Cô lấy tay cắn móng tay mình suy nghĩ. Sau đó đi vào phòng sách của anh, duej tính khiến thứ gì đó để đọc đỡ nhàm chán, Nhưng khi đi ngang cửa sổ phòng lầu 2 cô chợt thấy 1 bóng người đang ngồi bất động trên sân thượng, cô ngược lên nhìn kĩ hơn, chợt tròn mắt lên khi phát hiện đó là Hồng Nhi.

"Cô ta đang làm gì trên đó, bây giờ là 2h trưa. Nắng rất gắt, sao cô ta lại ở trên đó?" cô thầm nghĩ trong đầu. liền quay lại, đi về phía sân thượng, nhưng lên tới nơi thì lại không mở cửa được. Cô đi hỏi quản gia Lâm, ông bảo rằng chìa khóa đã bị Hồng Nhi lấy đi hết nên không biết thế nào để mở, ngồi yên 1 chỗ để suy nghĩ, chợt nhớ 1 cái gì đó. Chợt cười lên, sau đó đi ngược lại lên lầu, nhìn nhìn kiểm kiểm, 1 hồi lâu cô chợt sáng mắt sáng mắt, cười lên, thì ra cô có 1 cái chìa khóa cất giấu đã lâu ở 1 góc bí mật.

Cô mở cửa bước ra nhìn Hồng Nhi đang ngồi trong tư thế thiền, cô cảm giác khó hiểu, đi quanh Hồng Nhi. suy nghĩ rất nhiều. sau đó cô đụng vô người Hồng Nhi vài cái, thấy Hồng Nhi không phản ứng. Cô có chút giật mình. Sau đó, cô đi vào trong, cũng khóa cửa lại, cất chìa khóa vào nơi bí mật rồi đi xuống, đi thẳng vào phòng lấy điện thoại ra. Nhấn nhanh 1 số. đầu giây bên kia trả lời. Nhu Nhi mỉm cười gian 1 cái 1 âm mưu khác đã được hình thành.

Chương 49: Thử Đụng Ta Thêm Lần Nữa Xem

Sang sớm ngày thứ 2 , Nhu Nhi đã dậy sớm hơn , chạy nhanh lên lầu 3 , cộng thêm trên tay cầm 1 cái cây gậy . Cô đang tính đánh lén Hồng Nhi ?

Đi khẽ , đi khẽ , từ phía sau Hồng Nhi , Nhu Nhi có lẽ đang trong tư thế 2 tay cầm lấy cây gậy đã đưa lên cao , có lẽ là sẽ đánh vào đầu Hồng Nhi ? .

_ Thử đụng vào ta lần nữa xem ? - trong hơi thở của Hồng Nhi nhẹ thở ra. Tiếng nói lạnh lùng cảnh báo người phía sau đang có hành động .

_ Cô vẫn tỉnh ? - Đang trạng thái tập trung , tự nghe thấy tiếng nói của Hồng Nhi phát ra. nhu Nhi liền giật mình .

_ Nếu muốn sống , liền rời khỏi đây ! - trong tim thức của Hồng Nhi vẫn còn chút nhận thức , ngày hôm qua Nhu Nhi đụng vào cô trong lúc cô đang ở bài kiểm tra ,liền biết có người động vào mình , nhưng không thể ra khỏi Thiên Võ Mộng khi chưa hoàn thành bài kiểm tra nên , đã đánh thức 1 chút tim thức của mình để cảnh báo Nhu Nhi .

Căn bản khi Hồng Nhi đã nhập môn , cơ thể cô rất nguy hiểm , sẽ hạ sát người vô ý thức . Cho nên cô không bao giờ cho người nào khác biết được nơi mình nhập môn , nhưng lúc này đã bị Nhu Nhi phát hiện , cô lại không thể làm gì . Chỉ sợ thể xác sẽ làm theo sự phản xạ bảo vệ bản thân .

_ Hơ ! Cô nghĩ cô là ai mà dám nói tôi. Cô chết đi . ĐI CHẾT ĐI. - Nhu Nhi cười mỉa , hét lên , sau đó vun gậy đến đầu Hồng Nhi .

Tốc độ đập gậy xuống khá nhanh , khá mạnh , nhưng mọi việc không dễ dàng , cây gậy đã bị bàn tay của Hồng Nhi chặn lại , cầm rất chắc , sau đó ánh mắt màu đen của Hồng Nhi mở ra , nhìn lạnh rét người , miệng nhếch lên .

_ Tôi đã bảo , cô đừng đụng đến tôi lần nữa , gạn cô rất lớn đó ! - câu nói lạnh chết người của Hồng Nhi.

Nhu Nhi nào ngờ Hồng Nhi ngày thường ít nói chuyện , luôn tươi cười , sống lảng lảng mềm mỏng như bông gòn giờ đây lại có bộ mặt như thế này . Lúc này Nhu Nhi bắt đầu thấy sợ . Cô giãy giụa , vùng lấy gậy ra khỏi tay Hồng Nhi nhưng chỉ 1 cái giật của Hồng Nhi đã khiến cô ngã nhào .

Hồng Nhi đã hoàn toàn mất kiểm soát , cô đứng dậy , hướng về phía Nhu Nhi , đưa tay bóp lấy cổ của Nhu Nhi đưa lên khiến Nhu Nhi chân không chạm đất , thở không được la cũng không xong .

_ Cô . Đừng trách tôi không báo trước - nói xong Hồng Nhi dứt Nhu Nhi như dứt 1 cái bao gạo về bên tay phải .

Nhu Nhi bị quăng không thương tiếc , liền rất hoảng sợ , lùi về phía sau . Hồng Nhi quay sang đi về hướng cô gái kia , về mặt không chút thương tình . Nó còn sắc lạnh hơn cả Viên Phúc Khang .

_ Hồng Nhi ! Dừng tay - phía sau Hồng Nhi , Viên Phúc Khang đã chạy ledn kịp thời .

_ Anh. mau đưa cô ấy đi ĐƯA ĐI NGAY ! - bản năng cô cho biết sẽ giết người này nhưng giọng nói quen thuộc đã khiến tâm trí cô tỉnh lại được 10% , cố gắng 2 năm tay nắm chắc lại , mắt cũng nhắm chắc lại , cô hét to , 10% đó chỉ có thể kềm chế cơ thể trong vòng ít phút nếu không mau đi thì cô không bảo đảm cả anh cô cũng không buông tha .

Viên Phúc Khang liền hiểu ý. Chạy thật nhanh đến bên Nhu Nhi , bế cô ấy lên , vội đi nhanh tới cửa , quay lại nhìn Hồng Nhi 1 cái sau đó buồn phiền bế Nhu Nhi xuống lầu .Lòng có chút dao động khi thấy Hồng Nhi đang cố gắng kềm chế mình , anh thật mong ước Hồng Nhi không có loại võ công này , cô chỉ cần biết Dương cầm. Guitar. Chụp hình , nấu ăn , thế là đủ. Còn loại võ công này nên để anh mới phải , anh chính là muốn bảo vệ cô nhưng với tình hình võ công của cô còn có khả năng cao hơn anh nên anh có muốn bảo vệ xem ra bằng thừa .

" Hồng Nhi , mau tỉnh lại rồi về bên anh nhé " anh nghĩ trong lòng , có chút cầu khẩn . Hồng Nhi đứng nhứ mảy trên sân thượng , cảm giác khó khăn cực kì để lấy lại nội lực và kềm nén . Cô khổ sở định thần . 2 tiếng sau cô mới có thể quay về trạng thái thiên được .

Bài kiểm tra trong Thiên Võ Mộng cô cũng đã sắp hoàn thành , chỉ cần qua xong cửa cuối cùng này cô sẽ trở lại như cũ thôi .

_ Khang ! Anh xem , phải Hồng Nhi muốn giết em không ? , vậy mà bảo xin lỗi , không có anh , Hồng Nhi muốn giết em - thừa dịp này , Nhu Nhi lại đôn đốc thêm .

_ Nhu Nhi ! tình hình của Hồng Nhi lúc này em không nên đến gần , nó sẽ rất nguy hiểm , cô ấy không có ý , chỉ là đang trong trạng thái mất kiểm soát thôi - anh nhẹ giọng trả lời , ý là cũng bình ực Hồng Nhi .

_ Mất kiểm soát ? Vì sao ? - Nhu Nhi muốn tìm hiểu hơn .

_ Cái này em không cần biết , chỉ cần biết nếu sau này thấy cô ấy đang trong trạng thái ngời thiên như vậy thì tốt nhất đừng nên đến gần , sẽ rất nguy

hiếm. Lần này may mắn anh cứu được em. Về sau anh sẽ không dám chắc nên em hãy biết điều 1 chút đừng gây sự với cô ấy nữa - anh nói giọng răng đe cô.

_ Dạ em biết ! - Nhu Nhi vẫn không phục , tò mò đến cực độ.

Sau khi Khang bế cô để cô tròn phòng thì quay lại lần 3 xem Hồng Nhi , còn Nhu Nhi ở đây thì lấy điện thoại ra lại tiếp tục quay nhanh 1 số .

_ Chị ! Cô ta thật không dễ đối phó - giọng cô lạnh hơn không còn nũng nịu khi ở với Khang .

_ Cơ hội còn nhiều , không cần gấp - 2 giọng nữ bên đầu dây bên kia trả lời rất xảo nguyệt .

_ Tiếp theo em sẽ phải làm gì đây ? - Nhu Nhi xin ý kiến .

_ Ngày mai , hãy chính thức làm nhân viên của Công ty Viên Thành , cơ hội sẽ tăng cao - giọng nữ bên kia , trầm tĩnh .

_ Ý hay , em cũng đang muốn , cảm ơn chị đã nhắc - Nhu Nhi hiểu ý liền tươi cười .

_ Tốt ! Tạm thời đừng liên lạc , hãy suy theo suy nghĩ , hãy khôn ngoan hơn - giọng nữ đang chỉ Nhu Nhi cách .

_ Dạ em biết - Nhu Nhi cặp mắt thăm sâu , hiểu ý gạt đầu sau đó tắt máy . nhủ mày lại suy nghĩ .

Viên Phúc Khang sau khi bế nhu Nhi về phòng liền quay lại lần 3 , lúc này anh còn thấy Hồng Nhi đang đứng ở tư thế củ. Lòng có chút thương tâm , anh không biết phải làm sao để giúp cô thoát ra khỏi cái cảnh mắt kiểm soát này , anh giờ đây muốn gặp sư phụ cô , mong ông sẽ có cách trị cho cô để cô không phải khó khăn kiểm soát mình như vậy nữa , Nhìn cô như vậy anh rất đau lòng . Bảo bối của anh sao lại có thể phải chịu đựng những thứ sát khí như vậy được chứ .

Anh chỉ đứng đó nhìn Hồng Nhi , cho đến khi cô ngồi xuống , lúc đó anh mới biết cô đã bình tĩnh lại , anh cứ tiếp tục đứng quan sát cô , hơn 3 tiếng trôi qua , trời cũng đã xế , mặt trời sắp lặn , anh cũng đứng đó nhìn cô . Chờ cô tỉnh lại .

Đúng 7h cô đã hoàn tất bài kiểm tra của sư phụ , cô cúi chào , sau đó thoát ra khỏi Thiên Võ Mộ , trở lại , do rời khỏi thân thể 2 ngày cộng vœis bị kích động , nội lực của cơ thể có phần suy yếu nên khi vừa trở lại cô không thể nói chuyện , chỉ nhắm mắt thở những hơi thở thật nhanh . mồ hôi xuất ra , tay chân mềm nhũn ra.

Anh đi lại ngồi quỳ xuống trước mặt cô , lấy tay lau đi mồ hôi trên trán cô , ánh mắt đau thương nhìn cô . Cô và anh cũng chỉ nhìn anh , lúc này đây cô cũng không thể nói gì. Vì sức lực bị giảm đi , chỉ ngồi thở mạnh liên tiếp nhìn anh .

_ Nhu Nhi có sao không ? - hơi thở bắt đầu đều lại. Cô mới bắt đầu nói chuyện lại .

_ Cô ấy không sao . chỉ là hơi hoảng hốt khi thấy em như vậy - anh nhàn nhạt tay vuốt tóc cô

_ Em xin lỗi em đã cảnh báo nhưng cô ấy không nghe - cô cúi mặt xuống có chút ân hận .

_ Lỗi do cô ấy chứ không phải em . ! - anh đau đớn nhìn cô không 1 chút sức lực.

Sau 1 hồi , anh mới bế cô lên , ôm cô về phòng. Do luyện công 2 ngày , lại bị dùng sức ngoài ý muốn nên khi vừa được đặt lên giường cô đã lợng rs ngủ say . Anh ôm cô kể bên vuốt lấy những cọng tóc vướn trên má cô , hôn nhẹ lên đôi má hồng của cô khe khẽ

_ Bảo bối ngủ ngon ! Ngày mai tỉnh dậy , anh có chuyện sẽ nói với em . ! - sau đó , anh ôm chặt cô vào ngực săn chắc của mình rồi chìm vào giấc ngủ , 2 ngày nay anh phải ngủ 1 mình , thật khó ngủ , hôm nay lại được ôm cô , xem ra giấc ngủ của nh lại được bình yên rồi .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Phế Bỏ Võ Công !

Một ngày mới lại bắt đầu , Hồng Nhi có trạng thái hôn mê lạ , bình thường giờ này cô đã tỉnh nhưng hôm nay Khang lại tỉnh trước cô , lấy cô dạy nhưng không thể được . Anh bắt đầu có chút lo lắng , chợt anh trừng mắt lên , vẻ mặt hoảng hốt khi toàn thân cô lạnh như băng , đôi mày kia nhíu lại , hơi thở của cô cũng trở nên khó khăn , anh ngồi thẳng dậy , bắt điện thoại gọi Bác sĩ Lưu là vị bác sĩ của nhà và cũng là bạn thân của anh .

_ Lưu , mau tới đây ! - anh gấp gáp , đầu dây bên kia vừa bắt máy anh đã nói thật nhanh .

_ Ok ! 5 phút nữa tôi tới - Bác sĩ Lư đang thay quần áo , chuẩn bị đến bệnh viện thì nhận được cuộc điện thoại của anh " Hân ta vốn rất ít khi bệnh , toàn là bị thương mới kêu mình đến , sao hôm nay giọng lãnh lút lại kêu mình đến ? Không lẽ Viên lão gia có chuyện ? " bác sĩ Lư vừa đi vừa suy nghĩ trong đầu .

Đúng 5 phút sau , chiếc xe BMW màu đen đã đến cửa nhà , 1 vị thanh niên với vẻ đẹp cũng mê người nhưng nhìn lại rất ảm áp chứ không lạnh băng như Khang . Anh vội bước nhanh vào nhà , Khang đã sai Trần quản gia đứng chờ trước cửa ,

_ Viên lão gia có việc gì ư ? - Bác sĩ Lư bước vào thấy Trần quản gia liền hỏi .

_ Thưa không ! Viên lão gia rất tốt , người bị bệnh là thiếu phu nhân tương lai - Trần quản qua khẽ cúi chào , nói nhẹ

_ Ồ ! dẫn tôi đến chỗ cô ấy - Anh có hơi sùng sờ . Khang ? có vợ sắp cưới ? .

Theo sau Trần quản gia , anh không hề xa lạ gì với cái căn biệt thự này , nhưng trong lòng có chút bận tâm về vị thiếu phu nhân tương lai này , thân là bạn thân của Viên Phúc Khang , cả năm trời nay Viên Phúc Khang không hề đến quán bar nữa , cũng hầu như không gặp anh , chỉ có Viên lão gia mỗi tháng đến khám định kì , nhưng cũng không nghe ông nhắc đến sự việc này . Lòng anh có chút giận Viên Phúc Khang , bạn thân với nhau 18 năm vậy mà cả chuyện hệ trọng này cũng không nói , xem ra phải sử lý tên này mới được . Vừa đi anh vừa suy nghĩ thì đã đến cửa phòng của Viên Phúc Khang , anh thói quen khỏi cần gõ cửa , cứ bước vào .

_ Khang ! tôi đã đến - vừa mở cửa bác sĩ Lư vừa lên tiếng .

_ Xem ! cô ấy bị gì ? - Khang đang ngồi trên giường luống cuống , thì nghe tiếng của bác sĩ Lư bước về liền đứng lên .

_ Cô gái xinh đẹp này là ai ? - vốn biết được mặt của thiếu phu nhân rồi nhưng bác sĩ Lư vẫn muốn đích thân người bạn băng trôi này của mình phải tự nói ra .

_ Chữa bệnh trước ! Nói chuyện sau - anh nhú mồm , tính tò mò của bác sĩ Lư không bỏ .

Sau nghe Khang báo , bác sĩ Lư liền vào việc , hợp đồ nghề bảo bối cung hơn phụ nữ của anh được mở ra , trong đó đầy đủ các loại dụng cụ phải nói là có thể làm cả tiểu phẫu luôn đó chứ . Anh lấy ống nghe , máy đo huyết áp , bắt đầu vào việc , Tim đập rất nhanh , huyết áp bị tuột rất mạnh , toàn thân cô hình như không còn 1 tí hơi ấm nào , anh lấy nhiệt kế để vào miệng cô , sau đó rút ra , không khỏi trợn mắt . Nhiệt độ của người thường là 37 độ C nhưng sao thân nhiệt của cô chỉ còn có 34 độ C thôi , chuyện này có vẻ khó khăn , và không ai biết vì sao cô lại bị như vậy .

_ Ngày hôm qua cô ấy có biểu hiện gì bất thường không ? - anh không dám đoán mò , lại là bác sĩ có 2 bằng tốt nghiệp của 2 trường đại học y nổi tiếng nước ngoài nên anh cần biết ngày hôm qua thế nào mới có thể đoán .

_ Cô ấy luyện võ ! - Khang biết chuyện không cho người khác biết cô có võ là lẽ đương nhiên nhưng với bác sĩ Lư thì phải thành thật khai báo .

_ Là sao cô ấy có võ ? Câu kể tường tận sự việc cho tôi nghe xem - bác sĩ lư nhú mồm , không tin cho lắm .

_ Chuyện là thế này : Cô ấy là 1 võ nhân , 1 mình cô ấy đã đánh bại 600 Ân vệ của tôi đó , được luyện tập bởi 1 đại sư khép tiếng từ năm 4 tuổi , cô ấy đã đánh bại các người cao hơn mình nặng hơn mình gấp đôi chỉ trong vòng 5 đến 7 giây , 1 năm cô ấy phải nhập môn 2 ngày , đi vào Thiên Võ Mộ do sư phụ cô ấy tạo ra trước khi mất để luyện tập . Nhu Nhi đã trở về , ngày hôm qua đã làm kinh động đến việc nhập môn của cô ấy , liền bị hao tổn sức lực , sau khi trở về từ Thiên Võ Mộ , cô ấy đã thiếp đi , mình đưa cô ấy lên giường ngủ , sáng ra thì cô ấy bị như thế này . - Anh mắt nhìn đến Hồng Nhi đang nằm trên giường kể lại mọi việc .

_ Gọi điện báo Toàn Ngự đến đây mau - Bác sĩ Lư có vẻ kinh hãi khi nghe anh kể về cô gái bí ẩn này thân người nhỏ nhắn , đáng ngờ rất kêu sa , không ngờ lại là 1 loại vũ khí . Chịu chứng này cần phải nói đến những người võ công họ mới biết được .

_ Toàn Ngự ? để làm gì ? - Phúc Khang chưa hiểu ý anh .

_ Đừng nhui lời , gọi mau . - bác sĩ Lư có vẻ đã hiểu ra 1 vấn đề nào đó , nhất thời không thể giải thích rõ cho anh được nên đã thúc dục anh gọi Toàn Ngự đến thì sự việc sẽ sáng tỏ .

_ Ok ! gọi ngay - anh nghe lời bác sĩ Lư răm rắp ,

_ Toàn Ngự ! mau tới đây - anh mở điện thoại lên , nói nhanh sau đó cúp máy .

Bác sĩ Lư tên : Lư Thiên Hoàng .

Bằng tuổi Viên Phúc Khang , bạn chí cốt của Viên Phúc Khang và Toàn Ngự

Đam mê chữa bệnh từ hồi nhỏ

Bệnh nhân đầu tiên : Viên Phúc Khang .

Căn bệnh đầu tiên : Vết muỗi đốt trên cánh tay Viên Phúc Khang

Cách chữa bệnh đầu tiên : Dùng dầu ăn thoa lên kèm theo mùi hột (Ta rằng)

Kết quả : Bị viên Phúc Khang đuổi đánh chạy 4 vòng . Còn vết muỗi đốt không hề có động tĩnh gì , chỉ là hôi mùi dầu ăn

Bệnh nhân thứ hai : Toàn Ngự

Căn bệnh thứ hai : Vết kiến cắn trên ngón chân của Toàn Ngự

Cách chữa bệnh lần thứ hai : Dùng lá cây đâm ra , bó lại , dùng băng keo quấn lại .

Kết quả : nơi kiến cắn sưng to hơn . Bị Toàn Ngự treo ngược cành cây .

Toàn Ngự tên đầy đủ : Toàn Ngự

Bằng tuổi với Viên Phúc Khang và Lưu Thiên Hoàng .

Đam mê võ thuật từ nhỏ

Thành tích : Không nên bàn đến .

Làm bạn chí cốt của 2 tên kia .

Đúng 5 phút sau , Toàn Ngự cũng đã có mặt , nghe loáng thoáng về tình hình của vị hôn thê của bạn mình , anh có chút nghĩ đến nó nhưng không dám chắc . đến xem tình hình rồi mới biết tình hình .

Bước vào căn phòng có sẵn 2 người đàn ông đang đứng Toàn Ngự bước lại , anh thoáng nhìn 2 người rồi quay sang nhìn người đang nằm trên giường , lại gần hơn . Anh chợt giật mình . Thân nhiệt này ? Sắc mặt này ? Anh vội chạy lại , lấy tay cô từ trong chăn ra , nhìn lòng bàn tay , anh chợt sững sốt . Điều này không thể nào .

Anh giờ không dám động , chỉ ngồi im . Sau đó anh quay sang nhìn Viên Phúc Khang và Lưu Thiên Hoàng nói muốn 2 người đi ra ngoài . Viên Phúc Khang nhủ mày không hiểu ý , nhưng anh thật sự không muốn rời đi .

_ Có thể không đi ? - Viên Phúc Khang lên tiếng .

_ Nếu vậy đừng để bất kì tiếng động nào xảy ra , nếu không tôi và cô ấy đều mất mạng - Toàn Ngự quay sang nhủ mày nói rất nghiêm túc .

_ Rốt cuộc cô ấy bị gì ? - Phúc Khang không cảm cự được nữa.

_ Theo tôi biết , cô ấy vừa bị phế bỏ võ công ! - Toàn Ngự nhàn nhạt trả lời

_ Phế bỏ võ công? Sao có thể ? Cô ấy phế lúc nào ? - Phúc Khang không thể bình tĩnh hơn ..

_ Hiện tại tôi chưa rõ , tôi cần phải nhập môn của cô ấy nên các anh ở lại cũng được nhưng không được gây bất kì tiếng động nào ? - Toàn Ngự nhủ mày cần dặn .

Sau khi nói xong , anh bắt đầu nhắm mắt lại , hội lực của mình . So với võ công của cô thì anh cũng gần như ngang bằng nhưng lại không phải tập trong chế độ chết người như cô . Sau 1 hồi , xuất nhập , ạn cũng đã được thông qua cửa để đi vào Thiên Võ Mộng nơi cô đang cùng sư phụ phế bỏ võ công này . Anh bước vào thế giới huyền ảo này , thật không ngờ lại có 1 cái thế giới thế này , chỉ nghe đồn trong truyền thuyết thôi nhưng không ngờ lại có thật , ắc hẳn người tạo ra cái này võ công và thuật rất cao siêu .

_ Cậu là ai ? - tiếng sư phụ cô vang lên .

_ Tôi muốn hỏi , vì sao ông lại phế bỏ võ công của cô gái này ? Nó rất nguy hiểm đến tính mạng ! - anh có chút lạnh nhưng vẫn muốn biết sự thật .

_ Tiểu nha đầu này muốn phế bỏ võ công , ta đang giúp nó phế bỏ - giọng nói của lão ông đang để tay đầu của cô gái nhỏ đang ngồi trong tư thế thiền .

_ Như vậy sẽ nguy hiểm đến tính mạng ! - anh nhìn cô gái nhỏ . Mặt cô bé khí lạnh tỏa ra , nhìn cô bé thật sự rất đáng thương.

Đứng lặng nhìn ông đang truyền nội lực đẩy khí võ tròn người Hồng Nhi ra , chính anh là người võ công thâm hậu nhưng lại có chút sợ khi phải nói đến việc phế bỏ võ công . tập võ thì rất lâu mới đạt thành quả , nhưng trong việc phế bỏ võ công thì có thể nói rất nhanh , nhưng nếu phế bỏ không đúng cách và dao động khi đang làm thì sẽ chết ngay .

Anh đứng nhìn ông lão và cô gái, lòng anh vấy lên rất nhiều câu hỏi, Vì sao cô lại phế bỏ võ công? Nơi này là sao? Sao chỉ một mình cô? , còn ông lão này, nhìn rất hiền hậu nhưng lại toát lên khí thế vô biên, nhìn theo phương hướng 1 người luyện võ thì anh biết anh không đủ sức đánh lại ông.

_ Cậu còn ở đó làm gì? - ông mắt vẫn nhắm miệng khàn khàn lên tiếng.

_ Cô ấy là vị hôn thê của bạn tôi, tôi cần phải biết vì sao cô ấy lại ở nơi đây, tình trạng thân xác cô ấy đang rất xấu, tôi sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng cô ấy. - anh vội vã.

_ Tiểu nha đầu này sẽ không sao, võ công cũng đã giảm được hơn phân nửa, 2 giờ nữa mọi chuyện sẽ xong, nha đầu này sẽ ngủ 2 tuần liền thì mới tỉnh lại, cậu quay về nói mọi người đừng lo lắng. - anh lo lắng thay.

_ Tối nay tôi sẽ gặp Viên Phúc Khan để nói chuyện, cậu cứ yên tâm, giờ thì hãy đi đi, và đừng cho ai đụng đến thân xác của nha đầu này - ông căn dặn rất rõ.

Toàn Nguu chứ kịp phản ứng gì đã bị 1 lực đẩy nào đó đẩy anh ra ngoài. Anh chợt tỉnh lại, thả tay Hồng Nhi ra. Nhìn cô với vẻ khó hiểu "Đã tốn công luyện sức để có vẻ công như thế sao lại phế bỏ, thật uổng phí" anh nhủ mảy mĩu nhìn cô 1 cái rồi đứng dậy đi ra ngoài gặp Phúc khan và Thiên Hoàng.

_ Cô ấy sao rồi? - Phúc Khang thấy Toàn Nguu đi ra, liền vội vã.

_ Cô ấy! Đã nhờ sư phụ phế bỏ võ công của mình, sau khi xong, cô ấy sẽ ngủ liền 2 tuần, cậu không cần lo, - anh có chút lơ mơ nói.

_ Cô ấy? Phế bỏ võ công? - Khang nhấn mạnh.

_ Đúng, còn nguyên nhân tôi không biết, À chút quên! Tối nay sư phụ cô ấy sẽ tìm anh để nói chuyện - Toàn Nguu chợt nhớ lời dặn của ông lão.

_ Vậy chúng ta nên về thôi, mọi việc có thể đã an tâm, Khang cậu đừng quá lo lắng - Lưu Thiên Hoàng đứng kế bên lên tiếng. Tay đặt lên vai anh an ủi.

Anh không trả lời chỉ lẳng lặng phát tay, Toàn Nguu và Thiên Hoàng mở cửa bước ra, gặp Nhu Nhi đang đứng trước cửa hóng tin, liền tron mắt giật mình khi 2 anh mở cửa bước ra.

_ Nhu Nhi em về lúc nào sao không báo với bọn anh? - vừa đi ra liền thấy Nhu Nhi, Thiên Hoàng vui vẻ lên tiếng.

_ À em, em mới về, hihi, bữa nào rảnh chúng cho đi giải streesss, - Nhu Nhi ngượng ngùng nói chuyện cho quá.

_ Ok! Vậy tụi anh đi trước - 2 người đồng loạt chào Nhu Nhi.

_ Anh! Trong đó có việc gì xảy ra vậy - cô lúc ngoài cửa nghe không rõ cũng muốn nhờ người trung gian.

_ À chuyện này nhất thời khó nói, em cũng không liên quan nên tốt nhất đừng biết - Toàn Nguu lạnh nhạt trả lời.

_ Toàn Nguu đừng nói chuyện vậy chứ, Nhu Nhi, em đừng bận tâm chỉ là chuyện nhỏ thôi - Lưu thiên Hoàng thọt cho Toàn Nguu 1 cái sau đó lại cười âm áp với Nhu Nhi.

Sau đó 2 người bỏ đi, Nhu Nhi mảy mĩu, mặt nhăn đứng trước cửa, thật sự cô muốn biết Hồng Nhi hay Khang đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cả 2 người này đều tới đây.

Trong phòng Khang nhìn Hồng Nhi ngày 1 lạnh có vẻ cô đang trức nội công cuối cùng nên cơ thể có chút rung nhiều hơn, thân nhiệt hạ nhiều hơn. Anh ngồi nhìn bảo bối phải đáng chiến đấu như vậy càng chưa tốt hơn.

_ Hồng Nhi! Sao em lại phế bỏ võ công như vậy? Nếu em xảy ra chuyện gì thì anh phải làm sao đây? - anh ôm lấy tay cô nhẹ nhàng nói, vẻ chút thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Gặp Mặt Sư Phụ Hồng Nhi

Anh ôm cô ngủ, nhưng trong lòng thật sự rất bận tâm nên không thể ngủ sâu được. Trong cơn ngủ chập chờn, anh chợt thấy như đang mơ lạc vào 1 thế giới lạ, thế giới này có mỗi 1 màu xanh lá, chẳng có gì, nơi đó chỉ có 1 ông lão đang ngồi, 1 cái bàn gỗ trước mặt ông, anh nhủ mảy mĩu bước lại gần ông, sự phản ứng điềm tĩnh của anh cũng không có gì khác thường, vốn là người không sợ trời không sợ đất, sinh ra lại là con nhà Ân bang, thủ lĩnh của 1 bang phái hùng mạnh nên các trò nhát ma hại quỷ không có gì làm anh sợ.

_ Cậu đã đến , mời ngồi - ông lão vẫn nhắm mắt như đang thiền nhưng thật ra đang đợi anh .

_ Xin lỗi , lão ông là ai - anh điềm tĩnh đứng trước mặt ông .

_ Ta là người đã trao võ công cho Hàn Hồng Nhi , vị hôn thê mà cậu đã chọn - ông nhàn nhạt mở mắt nhìn anh .

Không ngờ điều Toàn Ngưu nói lại đến sớm như vậy , anh cứ tưởng 1 , 2 ngày nữa mới gặp , nhưng lại gặp ông ngay vào đêm hôm nay , nhìn ông rất phúc hậu , không có bất kì biểu hiện nào của người có võ , thật sự rất dễ làm người .

_ Vậy tôi phải gọi lão ông là sư phụ rồi ! - anh chậm rãi ngồi xuống .

_ Tùy cậu ! - ông nhẹ nhàng đưa tay rót vào li của anh 1 ít trà , như bắt đầu đàm đạo .

_ Sư phụ ! có thể cho tôi biết vì sao lại phế bỏ võ công của Hồng Nhi hay không ? - câu hỏi này là câu hỏi đầu tiên anh muốn hỏi .

_ Tiểu nha đầu đó , tự muốn bỏ , không phải ta - ông đang rót tự ngưng lại với câu hỏi này của anh , rồi tiếp tục nhìn xuống li rót .

_ Tự cô ấy ? - anh nhíu mày hỏi thêm .

_ Đúng ! Sau khi bài kiểm tra kết thúc , 3h sau , nó đã quay lại và cầu xin ta phế bỏ võ công - ông không hề muốn dấu diếm bất kì điều gì .

_ Vì sao cô ấy lại làm như vậy ? nó rất nguy hiểm , vì sao ông lại đồng ý - anh lúc này đã không còn bình tĩnh nữa , anh lo cho cô .

_ Tất cả là vì cậu . Cậu không biết sao ? - ông ngừng lên từ từ trả lời anh .

_ Vì tôi ? - ánh mắt anh lại trở nên ngạc nhiên .

_ Đúng ! vì cậu . - ông nhàn nhạt đưa ly trà lên miệng .

_ Sư phụ , hãy nói rõ hơn cho tôi hiểu - anh ngồi dậy .

_ Ngày hôm qua , sau khi kiểm tra hằng năm xong , tối hôm đó nó đã quay trở lại và nói với ta rằng nó muốn phế bỏ võ công . Ta thật sự không đồng ý , nhưng ta không thể từ chối tình yêu của tiểu nha đầu này được - ông nói từ từ .

_ Ta biết phế bỏ võ công rất nguy hại nhưng tiểu nha đầu này đã thuyết phục ta bằng trái tim của nó . Tiểu nha đầu nói rất đúng , các cô gái đều muốn được người mình yêu che chở , còn riêng nha đầu , võ công ta cho nó quá thâm sâu . Sự mạnh mẽ của nó đã vượt tầm kiểm soát ban đầu . Nó bảo , nó muốn được cậu che chở . - ông nhíu mày về mặt không đành lòng .

_ Sư phụ , Viên Phúc Khang tôi lúc nào chẳng che chở cho cô ấy , ý ngài là sao ? - anh luôn quan tâm cô hơn cả bản thân mình vậy mà cô nói muốn được che chở là sao .

_ Đối với 1 cô gái có võ . Việc tỏ ra yếu đuối thật sự không thể , hơn nữa cô gái lúc trước cậu yêu lại là người rất yếu đuối , còn tiểu nha đầu nhà ta thì quá mạnh mẽ , nó muốn yếu đuối đi , cậu sẽ hoàn toàn che chở được cho nó , nó sẽ không phải lo đến việc mất kiểm soát mỗi khi phải tự bảo vệ bản thân và cũng không muốn phải làm cậu bị thương vô cớ . - ông lắc đầu .

_ Vậy ! Hiện tại cô ấy đã không còn chút võ công nào ? - anh đã hiểu , trái tim thất vọng trước sự hi sinh quá lớn này của cô .

_ Không ! người có võ , không thể nào mất hết võ , công lực của tiểu nha đầu sau khi tỉnh lại sẽ còn lại 1/4 , đủ để nó có thể bảo vệ bản thân mình và cũng không lo bị mất kiểm soát , nếu ta phế bỏ đi hết võ công của nó . Nó sẽ chết .

_ Ta muốn gặp cậu , để cậu hiểu được những gì nó đã trải qua , nó là đồ đệ đầu tiên và cũng là đồ đệ cuối cùng của ta , ta rất cưng yêu nó , nó vì cậu mà dám liều mạng cầu xin ta phế bỏ võ công của mình để cậu có thể cảm thấy được bảo vệ và che chở nó là gì , Ta mong cậu hãy luôn thương yêu nó như ta và ba mẹ nó thương yêu nó . - ông nhìn thẳng vào anh , nói lên tâm tình của mình .

_ Tôi hiểu . Sư phụ cứ yên tâm , tôi sẽ dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ cô ấy - anh cuối đầu hứa hẹn .

_ Tốt . Vậy , Thiên Vô Mộng này cũng sẽ không còn tồn tại nữa rồi , ta sẽ rời xa , nhưng nếu cậu thất hứa , ta lại sẽ tìm đến cậu , không phải để nói chuyện mà sẽ là để hủy hoại cậu - Ông đứng lên , cây gậy chống lên lưng khá khòm .

Anh chỉ kịp nhìn thấy ông đứng đây , sau đó tất cả xung quanh anh đều màu trắng . Và anh chợt giật mình tỉnh lại . Mắt mở ra , lúc này trạng thái của Hồng Nhi đã bình thường , nhưng cô không thể tỉnh , chỉ nằm đó đến 2 tuần sau mới có thể tỉnh lại .

Mạng sống của cô cũng không màng đến , cô vì sao lại làm thế , võ công này sẽ giúp cô có được nhiều lời thế . Anh thật trước đó trong lòng muốn rằng cô sẽ là cô gái yếu đuối để anh có thể bảo vệ cô , nhưng không lại nghĩ rằng cô sẽ làm thế nhanh như vậy , lúc này anh đã hiểu được lòng cô , với sự hy sinh này của cô , anh sẽ liều tất cả , mạng sống của anh , sự nghiệp và tất cả của anh có hiện tại để chỉ bảo vệ và thương yêu cô . Sẽ không để cô chịu khổ bất kì 1 lần nào nữa.

Sau đó anh hôn lên trán cô , mặc áo khoát màu đen , choàng áo thêm cho cô ấm , bế cô đi ra khỏi nhà , leo lên máy bay chuyên dụng rời khỏi đây , để lại Nhu Nhi đang cực kì tức giận ở cánh cửa phòng .

Anh dẫn cô đến Hoa Hồng Trắng , đến hòn đảo của anh và cô , sẽ được tịnh dưỡng không lo người khác làm phiền và cũng không phải lo lắng khi để cô ở 1 mình với Nhu Nhi . Vì sự an toàn hiện giờ của cô .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đảo Hoa Hồng Trắng Tỉnh Dậy

_ Hồng Nhi ! Hồng Nhi - tiếng của cụ ông đang gọi cô ở 1 cánh đồng xanh mát .

_ Sur phụ , sur phụ . Tiểu đồ nhi đang ở đây - cô đang đứng ở giữa cánh đồng lúa xanh ngắt .

_ Đồ nhi ngốc. Con sao lại ở đây - sur phụ đi lại mảy nhíu lại tỏ vẻ không ưng .

_ Cảnh đẹp , đồ nhi muốn ngắm - cô quay lại nhìn khung cảnh thật sự nó rất đẹp . Cánh đồng lúa chầy dài , mùi mạ non xông lên , ánh trời xanh cao vút , nắng không gắt lại rất dịu , gió thổi đều làm cho cảm giác người đứng nơi đây không thể rời đi .

_ Đồ Nhi Ngốc , con thật ngây thơ , nào đã lâu thầy trò ta chưa giao đấu , chúng ta giao đấu với nhau nào ! Ông khề kí đầu cô , nụ cười phúc hậu trên môi

_ À dạ ! vậy hôm nay Đồ Nhi không khách khí - cô khề khom lưng , giọng vẫn vui đùa .

Ông không nói gì thêm , bắt đầu vũ võ , cô cũng theo phản xạ vũ võ , 2 thầy trò đấu với nhau không ngừng nghỉ , sức tài ngang nhau , cô thật hứng thú , ông không thể ngừng . sau 1 trận đấu rất lâu , họ mới dừng lại , quả thật không thể so tài được , đồ đệ và sur phụ võ thế bằng nhau.

_ Đồ Nhi ngốc , con đã hoàn thành rồi , hôm nay là trận thi đấu cuối cùng của thầy trò ta. Về sau con hãy cẩn thận - ông ngưng lại tịnh tâm .

_ Vì sao thế ? Sur phụ giận Đồ Nhi à ? - cô ánh mắt khác khổ .

_ Từ nay về sau , con sẽ có được hạnh phúc mà mình muốn , sẽ được người mình thương yêu che chở như con thường ước nguyện của ta , võ công này , ta sẽ lấy lại , con hãy sống 1 cuộc sống thật bình thường như bao bạn gái khác , không còn phải lo việc mất kiểm soát nữa - ông đặt tay lên vai Hồng Nhi khề nói .

_ Sur Phụ , Đồ Nhi không có ý làm sur phụ giận - cô cúi mặt

_ Ta hiểu , ta hiểu con mà , ta ở bên con cũng đã 13 năm , con thế nào ta biết rõ , hạnh phúc đang ở trước mắt con , Viên Phúc Khang sẽ là người thay ta bảo vệ con , hãy sống tốt con nhé - ông khàn giọng khề nói .

_ Sur phụ ! - cô nhíu mày lên. Mặt như sắp khóc .

_ Ngoan ! Con đã lựa chọn bỏ võ công để đến với cậu ấy , ta luôn tôn trọng con , đồ đệ à , tự đứng lên bảo vệ cho bản thân mình bao nhiêu năm qua đã đủ , giờ con hãy để cho người yêu thương con được bảo vệ con như con đã nói . ta dù không bên con nữa nhưng khi con cần ta sẽ luôn xuất hiện , Hứa với ta , hãy luôn cười tươi con nhé - ông ấm áp , vuốt tóc của cô , khuyên bảo đồng nhi của ông lần cuối.

_ Con biết rồi sur phụ , người hãy bảo trọng . - cô cúi đầu đáp lễ .

_ Ngoan , mau đi đi , Viên Phúc Khang đã chờ con lâu lắm rồi. Hãy trở lại với cậu ta , dù tương lai sắp tới con sẽ gặp nhiều khó khăn và mỗi nguy hiểm khi mất đi võ công , nhưng hãy đánh bại đuổi phương bằng mưu trí của mình con nhé . Đây là chìa khóa , cánh cửa ở đằng kia , con hãy đến đó - ông ôn hòa , ấm áp .

Hồng Nhi cầm chìa khóa trên tay , nước mắt cô đã rơi thành hàng , cô ôm chặt chìa khóa , nhìn bóng sur phụ thân thương rời đi . Cô cảm thấy tội lỗi khi đã bỏ rơi sur phụ , mặc dù loại võ công cô học có môn phái nhưng cô thật không biết nguồn gốc ở đâu , sur phụ cũng không kể , chỉ biết rằng nơi sur phụ được học là ở 1 ngọn núi , cô là đồ đệ đầu tiên và cũng là đồ đệ cuối cùng nay cô lại từ bỏ nó để tìm đến hạnh phúc , cô cảm thấy có lỗi với sur phụ , Hồng Nhi quỳ xuống , bái lạy sur phụ từ biệt , lau khô 2 hàng nước mắt , cô quay lại đi về phía cánh cửa kia .

Hít 1 hơi thật dài cô mới mở chốt cửa , bên kia cánh cửa là 1 luồng ánh sáng chói chan , cô nhíu chặt mày , bước vào cánh cửa . khi cánh cửa đóng lại , là vừa lúc đôi mắt cô mở lên .

Người đầu tiên cô nhìn thấy sau 1 giấc ngủ dài đó là Viên Phúc Khang, anh đang nắm chặt tay cô, ánh mắt đầy vui mừng.

_ Cừu con, cuối cùng em đã tỉnh - giọng nói ấm áp của anh vang đến tai Hồng Nhi.

_ Khang! Cô đưa tay ôm chầm lấy anh, nước mắt cô như hạt pha lê thủy tinh vỡ hòa trên khuôn mặt sắc nước hương trời của cô.

_ Ngoan! Em tỉnh là tốt rồi. - anh ôm lấy cô. 2 tay nhẹ vuốt lấy tấm lưng đang rung rẩy của cô.

_ Khang! Em đã phản bội sư phụ huhuhuhu Khang sư phụ giận em rồi ... huhuhuhu ức ... ức - cô khóc như 1 đứa trẻ. Thét lên vì sợ hãi. Cả thân người của cô rung lên, cô đã làm sai hay sao.

Ngày hôm đó lúc cô mất kiểm soát muốn giết Nhu Nhi, trong tim thức của cô biết anh đến, cô cố gắng kiềm chế, nói anh đem Nhu Nhi đi. Cô dù đã không còn kiểm soát nhưng cô vẫn biết anh đã quay lại nhìn cô, anh không đến gần chỉ đứng đó nhìn cô trong sự đau đớn, cô thật sự muốn tự giết chết bản thân mình đi, người đàn ông nào chẳng muốn được bảo vệ người mình yêu, còn cô thì sao, võ công của cô quá cao, khiến anh cảm thấy hụt hẫng, với việc xảy ra với Nhu Nhi vừa rồi, cô thấy được ánh mắt của anh nói rằng cô đã mất kiểm soát mới đánh Nhu Nhi thế này, cô muốn là 1 người con gái bình thường, vừa đủ mềm yếu để được bảo vệ nhưng không phải là mềm yếu đến nhu nhược. Cho nên cùng đêm đó cô đã quyết định đi tìm sư phụ của mình, và quyết định phế bỏ võ công. Sư phụ lại không trách mắng ngược lại rất yêu thương và hiểu ý của cô nên đã không từ chối mà còn làm ngay cho cô, điều này khiến cô khá shock vì cô đã chuẩn bị rất nhiều, cứ mong rằng sư phụ sẽ mắng có như thế cô mới cảm thấy đỡ hơn.

Cô cứ ngồi đó khóc, Khang cứ dỗ dành cô, mặc cho cô khóc, anh biết giờ phút này, cô khóc sẽ khiến cô thoải mái hơn. Một hồi lâu sau, Hồng Nhi cũng đã nín khóc, cô nước mắt cộng nước mũi nhìn ánh, anh cười không thể nín.

_ Hix đồ quý, ta đau buồn, mà còn cười - cô đánh vào lòng ngực săn chắc của anh.

_ Cừu con, hahaha, em có biết rằng lúc này, em rất đáng yêu không, phì phì phì hahahahahha ... - anh cười hả hê, thật sự không phải cười vì nước mắt cộng nước mũi của cô mà là vì quá mừng khi cô tỉnh lại, thấy cô khóc có nghĩa rằng cô vẫn có cảm xúc, và cô gọi tên anh khi vừa tỉnh. Nhiều đây thôi cũng đủ để anh vui đến phát điên rồi.

_ Hix hix - cô thúc thít.

_ Biết rồi, anh có lỗi, anh có lỗi, ngoan nào. - anh ôm lấy cô, vỗ về dịu dàng.

Hồng Nhi trong lòng thấy thoải mái hơn khi có sự chở che của anh, cô cảm thấy giờ phút này cô thật sự chỉ muốn ở bên anh, ở bên anh 24/24, chỉ muốn ở nơi chỉ có 2 người, không có Hồng Nghi, không có Nhu Nhi và trong tương lai tới không biết sẽ còn xuất hiện thêm cô gái nào nữa xen lẫn cô và Khang nữa đây. Cô thật sự không muốn về đất liền, sự hi sinh vừa rồi của cô lại khiến cô cảm thấy muốn ích kỉ hơn. Muốn anh chỉ nhìn thấy cô.

_ Bảo bồi ngoan! ăn chút cháo đi, 2 tuần nay em không ăn gì rồi. - anh bế cô dậy dỗ dành.

Hôm nay là ngày cô tỉnh lại, mọi việc có vẻ trôi qua suông sẻ. Giờ đây cô chỉ muốn ở lại Đảo Hoa Hồng Trắng thôi, không muốn về đất liền nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Em Không Phải Người Yếu Đuối !

_ Khang! Chúng ta chừng nào trở lại đất liền? - vừa ngồi trên đùi anh, dứt anh ăn và tự mình ăn.

_ Khi nào em muốn chúng ta sẽ quay về - anh vừa ăn miếng cô dứt vừa nhàn nhạt nói.

_ Có thể không trở về được không? - cô dừng lại, khẽ cuối mặt, có vẻ cô đã bắt đầu ích kỉ.

_ Sao vậy? - tay anh vuốt những cọng tóc vron trên má cô.

_ Em! ... em không muốn quay về, em thích ở đây hơn - cô giọng nói rung rung.

_ Hồng Nhi! Em là 1 cô gái mạnh mẽ, em không yếu đuối như vậy. Hồng Nhi mà Phúc Khang biết là 1 cô gái luôn đương đầu với thử thách kia mà - anh âu yếm cô.

_ Lúc đó em còn võ, còn bây giờ - cô ngập ngừng.

_ Cừu con, việc em không còn võ công không ai biết ngoài anh, Toàn Ngưu và Lưu Thiên Hoàng, và việc em có võ công cũng không ai biết ngoài anh.

và 2 người đó - 2 tay ôm má cô , đôi mắt anh nhìn thẳng vào cô .

_ Toàn Ngu , Lư Thiên Hoàng ? Là ai ? - cô đó giờ chưa nghe anh nói .

_ Khi trở về đất liền , em sẽ được gặp họ - anh với đũa gấp 1 miếng thịt đưa cho cô .

Anh yêu thương cô đến tận cùng , kì này quay trở lại , anh sẽ cho người theo sát cô hơn , và cũng đã cho người đưa Nhu Nhi ra ở riêng không làm phiền đến họ ở biệt thự Viên gia . Hồng Nhi giờ đây võ công chỉ còn lại 1/4 chỉ đủ để chạy thoát thân chứ không còn hạ sát như trước nữa cho nên anh mới sẽ để cô trong tầm kiểm soát của mình hơn . Lúc này anh thật sự đã có cảm giác cô cần anh bảo vệ , cần sự che chở thật sự của anh .

Tối hôm nay , 2 người đã tận hưởng những ngày tháng vừa qua , họ ấm áp bên nhau . Anh yêu cô nhiều hơn trước kia , mãnh liệt hơn thế nữa , cô cũng đã ngất ngưỡng trước sự yêu thương cưng chiều sủng ái của anh . Anh quả thật đã yêu cô trong tận xương máu của mình , không bao giờ là đủ , anh chỉ muốn nhập cô vào người anh , hơi thở của cô cũng là của anh , trái tim cô đập cũng là của anh . Anh sẽ không cho ai đụng đến người phụ nữ này dù chỉ là cọng tóc mây . Giờ phút này , sự ích kỉ của 2 người với nhau đã thật sự tăng cao . Tình yêu của họ ngày càng mãnh liệt đến thượng đế sinh tử cũng không ngăn cản được họ .

Những ngày trôi qua , cô cùng anh ở đảo Hoa Hồng Trắng , tận hưởng những giây phút thế giới chỉ có 2 người , không có bất kì ai xen lẫn giữa họ , chỉ có tiếng cười không có khóc thương , đau lòng .

Cuộc sống thiên đường là đây , Nhưng họ cũng không thể nào ở mãi nơi đây , họ cần phải trở về đất liền dù muốn hay không chỉ là khi nào Hồng Nhi sẵn sàng với tất cả thử thách sắp tới ngoài kia . Trước đây cô có võ công không sợ gì cả , nhưng nay cô đã quyết định từ bỏ võ công để được anh che chở nên sự sợ hãi trong cô đã bắt đầu dâng cao , nhưng đó là điều Hồng Nhi đã chọn nên cô sẽ phải sẵn sàng vượt qua tất cả , chỉ cần anh luôn bên cô thì mọi chuyện sẽ không sao nữa .

Cuộc sống đảo thiên đường cũng đã đến ngày cuối , cô sẽ cùng anh trở lại đất liền , dù lòng có chút lo ngại nhưng cô tin rằng mình sẽ làm được , dù cô còn rất nhỏ tuổi nhưng ý chí sống còn của cô rất cao , chỉ cần có động lực , chỗ dựa vững vàng thì dù khó khăn đến đâu cô cũng sẽ vượt qua được . Hít 1 hơi thật sâu , kẻ cười và nói câu châm ngôn của mình " Cười lên rồi mọi chuyện sẽ qua " .

Sau đó cô cùng anh lên máy bay và trở về đất liền , anh đã không quên trấn an cô .

_ Cừu con ! Dù có chuyện gì xảy ra . Anh muốn em nhớ rằng Anh sẽ luôn ở sau em , Chỉ cần em gọi tên , anh liền xuất hiện , giờ thì bình tĩnh , mọi chuyện như bình thường , chúng ta vừa đi du lịch về . OK ! - trước khi xuống máy bay , anh 1 lần cuối trấn an cô .

_ Cảm ơn anh ! Nếu không có anh , sự việc này thật sự rất khó khăn với em . Em luôn tin anh ! Khang ! - cô nắm chặt tay anh khẽ gật đầu .

Sau đó 2 người cũng bước xuống máy bay , đi vào nhà , Viên lão gia đang đứng chờ sẵn , đang rộng vòng tay chào đón cô , cô thật sự may mắn hơn những người con gái khác , gia đình cô chỉ là người bình thường nhưng lại được gia đình anh là một gia tộc bề thế như vậy không hề xem thường mà lại yêu thương cô hơn cả mạng mình . Cô còn có thể đòi hỏi gì hơn , cô chỉ cần có động lực để vượt qua những rào cản trước mặt , và cùng anh sánh vai trên con đường sắp tới thôi .

Dùng cơm bữa xong , cô mới phát hiện ra rằng không thấy Nhu Nhi liền hỏi anh , anh chỉ trả lời rằng Nhu Nhi đã ra ở riêng , cô ấy muốn sống tự lập cho nên cô cũng không hỏi nhiều hơn nữa . Còn về phần Hồng Nghi , anh không hề giết hoặc sử lý cô ấy bằng những biện pháp mạnh bạo mà chỉ giao cô ấy cho ba mẹ , giúp cô ấy an thần lại , từ bỏ ý định hại Hồng Nhi .

Nhưng chẳng ai biết được , 2 tháng Hồng Nghi bị điều sang Anh Quốc cũng đã gặp được Nhu Nhi đang có buổi tọa đàm về phương án thiết kế bên đó , họ gặp nhau trong tâm tình không tốt nhưng sau câu chuyện 2 cô gái này biết được họ cùng yêu 1 người và bị 1 người khác cướp đi , Hồng Nghi biết rằng mình đã bị lật tẩy , chỉ có thể trả thù , không hề muốn quay lại , nên đã sau lưng Nhu Nhi chỉ dẫn Nhu Nhi để hại Hồng Nhi , khiến cho tình cảm của họ rạn nứt , vốn rất tự tin về tình yêu của Viên Phúc Khang dành cho mình , Nhu Nhi không hề chú ý gì , cứ tưởng rằng anh vẫn sẽ như trước , bảo vệ và luôn tin cô 100% những gì cô nói nhưng sự thật đã không phải như cô nghĩ . Hồng Nhi chỉ ở bên anh có 1 năm đã chiếm hết tình yêu của anh dành cho cô suốt 15 năm trời như vậy , cô càng không cam tâm khi sự nỗ lực của cô cũng bị vứt bỏ . Mọi chuyện hình như đã đi ngược với những dự tính của họ , 2 cô gái này thật sự không muốn buông tha cho Hồng Nhi .

Nhu Nhi bị chuyển ra ngoài sống , dù được ở trong 1 căn nhà rất sang trọng trong 1 khi biệt thự cấp cao , nhưng cô lại không cam lòng khi bị đẩy đi như vậy , cô cho người theo dõi tình hình của Hồng Nhi , cũng bị phong tỏa , cô trở nên bất lực trước sự che chở của anh đối với Hồng Nhi . Chỉ còn 1 cách để tiếp cận anh mỗi ngày đó là trở thành nhân viên của công ty Viên Thành , không phải là chức vụ nhân viên quen mà là trưởng phòng thiết kế . Cô sẽ có nhiều cơ hội để tiếp xúc với anh hơn , mọi chuyện có lẽ sẽ thay đổi hơn . Cô luôn mong muốn rằng lại được anh yêu thương như trước khi , có như thế công lao 5 năm trời của cô sẽ không bị bỏ phí , Hồng Nghi chỉ là sự lợi dụng của cô . Tất cả đều có mưu tính , người được trả thù , người có được của . Hồng Nhi phải tiếp tục đương đầu với 2 cô gái này hay là còn sẽ xuất hiện thêm đây .

Hồng Nhi à ! Cố lên nhé . Em không phải người yếu đuối !

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Boss Tỷ Tỷ Đi Học Trở Lại , Và Tham Gia Hoạt Động , Người Hát Đàn Đó Là Ai ?

Thời gian cũng đã thoáng đưa , cuộc sống của Hồng Nhi cũng đã trở nên tỉnh lặng , những con sóng kia cũng không còn thấy , cô cũng đã bình thường trở lại , cô xin anh lại được đi học và đi làm chơi đàn ở 1 nhà hàng sang trọng . Anh không thể nào không đồng ý , nhưng trường cô được học lại được chuyển sang 1 nơi khác , trường cũ đã không còn là nơi đáng tin cậy nữa , ngôi trường mới này là thuộc quyền sở hữu của anh , anh đã thao túng hết cổ đông của trường , trở thành của riêng mình anh , cũng là vì muốn đảm bảo quyền lợi cho bảo bối của anh .

Mùa xuân đến , gió trời rất thoáng đãng , đám cưới của họ cũng đã bị cô nài nỉ dời lại thành năm sau vì cô muốn được tốt nghiệp hoàn toàn , anh không còn sự lựa chọn nào khác , điều bảo bối muốn , anh thật không thể nào không nghe . Cô thật sự rất vui mừng vì được sự đồng ý của anh .

Ngôi trường mới này thật sự rất tuyệt nha ! Có rất nhiều bang hội , hoạt động , cô có thể tham gia bất kì hoạt động nào cô muốn . Điều đương nhiên đó là club Guitar và club Nhiếp ảnh và Club Dương Cầm rồi . Cô hào hứng đến trường hằng ngày , cô rất giỏi nha ! tham gia club rất tích cực nhưng lại không hề bỏ bê việc học của mình , điểm số luôn đứng vững nhất hoặc nhì chứ không bao giờ trượt . Các thành viên trong club rất là nể cô , cô không hề cho ai biết quá khứ của cô là 1 đại boss lại là người có tài chơi đàn dương cầm thừa hưởng từ mẹ và cũng là 1 ân danh guitar khé tiếng . Mọi việc cô cứ thể hiện như bình thường , không làm mình quá nổi nhưng cũng không là thuộc dạng không khí . Cuộc sống cấp 3 của cô cũng trở nên êm ái hơn . Nhưng hình như cô không thể nào che dấu tài năng của mình được .

Guitar Club :

Những ngày đầu , cô thật sự bị coi là tân binh , dù tất cả mọi người đều phải qua cuộc khảo sát trước rồi mới vào club , club được chia thành 3 nhóm , " Nhóm chưa biết gì " , " Nhóm đã biết " , " Nhóm thâm niên "

+ Nhóm chưa biết gì là gồm những bạn yêu thích guitar nhưng lại không biết đánh .

+ Nhóm đã biết là gồm những bạn đã biết đánh guitar nhưng là người mới vô .

+ Nhóm thâm niên là gồm những người đã vô trước .

Hồng Nhi nhà chúng ta thuộc nhóm đã biết nhưng cô không chọn bài ruột của mình khi tham gia , chỉ đánh 1 bài cực kì nhẹ nhàng thôi , cũng tỏ ra lỗi tả khá nhiều , Trưởng nhóm mang tiếng người có thâm niên đánh đàn 8 năm nhưng làm sao bằng được Hồng Nhi nhà chúng ta đã ôm đàn suốt 12 năm . Nhưng cô biết rằng mới vô không nên làm lộ , nên đã nể mặt tất cả thành viên nhóm thâm niên mà tự trọng .

Vào nhóm tất nhiên sẽ bị phân biệt giai cấp rồi , các thành viên của nhóm chưa biết gì là thảm họa nhất , bị sai vặt đến không dám nói gì , bị la bị mắng cũng không dám lên tiếng , còn nhóm đã biết thì đỡ hơn nhưng lại được giao những trọng trách sắp tài liệu , lên dây đàn , đánh đệm cho các thâm niên . Trưởng nhóm là 1 nam sinh năm 3 , trên Hồng Nhi 1 tuổi , anh chàng này tính khi thật sự có phần nóng giận , lại thêm 1 cô phó nhóm chánh chọi và các bật thâm niên lên mặt rất cân bằng . Họ sử sự với các thành viên mới như nô bộc của họ , chỉ thì chỉ qua loa , làm không được thì xia xối . Boss tỷ tỷ nhà ta làm sao chịu đựng được cái loại như vậy , dù nhiều lần sôi máu nhưng cũng ráng kềm nén vì dù sao cũng là tân binh , Boss tỷ tỷ tính khí rất nghiêm nhưng lại không phải thừa cơ mà chà đạp người khác . Trong giờ họp club các thành viên mới thường bị chèn trách rất nhiều , Boss tỷ tỷ chúng ta thường ghi chú lại những thứ đó , và cô luôn quan sát từng người , biết được khuyết điểm của họ , nên mỗi khi tan club , cô thường nói mọi người trong nhóm chưa biết gì hãy ra công viên sau lưng trường , cô sẽ chỉ dẫn thêm . Quả thật Boss tỷ tỷ nhà chúng ta là số 1 , cô chỉ dẫn rất thành thạo , chỉ cần nói 1 lần là các bạn hiểu , những thứ cơ bản dường như nắm được mà không cần phải ôm đồm tài liệu dày cộm do các trưởng bối kia phát nhìn mà chán ngấy , bài tập về nhà đã nhiều còn phải nuốt cái đồng này ai mà chịu cho nổi .

Chỉ sau 1 tháng Boss tỷ tỷ chúng ta đã có hơn 30 đàn em , cứ thứ 3 và thứ 5 lại họp tại công viên cùng đàn , trao đổi với nhau , giờ đây các thành viên trong nhóm chưa biết gì hầu như đã đánh được , từ những bài căn bản nhất đến những bài khá phức tạp , dù không đánh được những bài cao siêu , cái này là do tự mỗi người rèn luyện . Nên giờ đây mọi người khi họp club thì cứ im lặng , mặt cho tên trưởng nhóm và con phó nhóm lải nhải nhai sin-gum , thì họ đều mong chờ giờ họp club sẽ nhanh kết thúc và cùng ra công viên tập với Boss tỷ tỷ hơn .

Dương cầm club :

Thứ 3 và thứ 5 là ngày tham gia club Guitar thì thứ 2 và thứ 4 là ngày Hồng Nhi tham gia club dương cầm , trái ngược với guitar club có thể chọn xô bồ , ai cũng có thể vào thì Dương Cầm club lại càng khắc khe hơn . Nhóm trưởng là bạn nữ sinh , cô gái này thật sự rất nhẹ nhàng , tận tình nên Boss tỷ tỷ nhà ta tham gia club này để luyện tay cho không bị cứng , còn việc thành viên của nhóm Boss tỷ tỷ hầu như không thêm đếm xia vì họ toàn con nhà đại ca , tất cả đều có thầy giáo riêng cho mình . Cô chỉ tham gia cái này vì MUỐN LUYỆN CHO KHÔNG CỨNG TAY và không quên nốt thôi .

Nhiếp ảnh Club :

_ Nói đến cái thể loại này thì Boss tỷ tỷ nhà chúng ta thì có vẻ không kèm chế được bản thân rồi . Những bước hình từ ngày đầu bước vào của cô làm cho từ bật cao đến bật thấp không thể nào không khen thưởng , những bước ảnh , những góc độ cực kì chính xác và có cả phá cách thì nhiều nhưng lại làm cho bức ảnh sinh động đến động lòng người . Boss tỷ tỷ cũng đã nhiều lần sang bằng trường nhóm vì cái lý luận tào lao và các chỉ dẫn cũng vô cùng không liên quan , nên trong Club này , Boss tỷ tỷ có vẻ không được hoan nghênh cho lắm , dù muốn đuổi nhưng lại không thể , những bước ảnh của cô được đăng trên web trường luôn được đứng nhất số lượt bình chọn . Có kì cô không đăng ảnh nữa , số lượt truy cập của club cũng bị tuột đến không thể tưởng tượng . Nên trường nhóm cứ ngậm nguyên cục tức không thể làm gì cô , vì những lý luận của cô quá đúng khiến mọi người không thể nào không nghe theo .

Nhập học cũng được 2 tháng , cô hầu như thâu tóm hết 3 club trên , vì là sở trường lại khó có thể kèm chế được bản thân mình , nên đã dần làm nổi bật mình lên , mọi người tôn trọng cô hơn , chỉ có các trưởng nhóm , phó nhóm trừ club dương cảm ra thật sự đã cho cô làm môi thù , vì mọi thành viên mới đều nghe lời cô , xem lời nói của trưởng nhóm không bằng 100g thịt nữa là . Nên họ cũng đã có ý định rằng sẽ dạy bảo cô , nhưng thật đáng thương , họ chỉ vừa nêu ra ý định tại 1 quán cafe gần trường thôi mà ngày hôm sau họ đã bị tuột hạng điểm . Xem ra để tạo cuộc sống màu Hồng cho cô , Viên Phúc Khang cũng đã không tốn ít công sức rồi .

Trường học hiện tại không như những trường khác . Các buổi ngoại khóa bên ngoài rất hiếm hoi hết sinh viên học sinh đều hoạt động tại trường nên các ngày hội đều diễn ra 3 tháng 1 lần . Boss tỷ tỷ cũng có góp mặt nhưng chỉ là được ở chức vụ trợ lý thôi để cô không phải lộng hành , các trưởng nhóm , phó nhóm và thâm niên khác thương sai cô đi lấy này lấy kia nhằm để cô không phải xen vào công việc chỉ huy của họ .

Bị sai vặt mệt mỏi , cô ngồi nghỉ trong 1 căn phòng , nơi đây có các nhạc cụ , cô thoáng nghĩ đây là phòng nhạc bị bỏ trống cô liền chiếm hữu nơi đây để nghỉ ngơi , mặt kệ diễn biến dưới sân , sự lười biếng của cô đã đến rồi . Cô ngồi tựa vào cái ghế xoay kia , quay quay , quay quay , sau đó chợt cao hứng thấy cây đàn guitar , cô liền chụp lấy , À cũng lâu rồi cô không đàn bài ruột , chỗ này không có ai , nên đàn chút có sao .

Across the ocean, across the sea

Starting to forget the way you look at me now

Over the mountains, across the sky

Need to see your face, I need to look in your eyes

Through the storm and through the clouds

Bumps in the road and upside down now

I know it's hard to be asleep at night

Don't you worry, cause everything's gonna be alright

Be alright

[Hook]

Through the sorrow and the fights

Don't you worry, cause everything's gonna be alright

Be alright

All alone in my room

Waiting for your phone call to come soon

For you, oh, I would walk a thousand miles

To be in your arms holding my heart

Oh I, oh I, I love you

And everything's gonna be alright

Be alright

Through the long nights and the bright lights

Don't you worry, cause everything's gonna be alright

Be alright

You know that I care for you, I'll always be there for you

I promise I'll just stay right here

I know that you want me to, baby we can make it through

Anything, cause everything's gonna be alright

Be alright

Cô yêu bài hát này nhất , mỗi khi mệt mỏi , tâm trạng không vui , cô lại hát bài hát này để xua tan đi mọi mệt mỏi đó . Cô nào biết được , cái phòng mà cô đang ngồi lại là phòng phát thanh của trường , lúc cô xoay ghế để lấy cây đàn cũng là bị thành ghế đập vào nút đỏ phát thanh , cô người trong này hát , người người ở ngoài cùng nghe , mọi người dừng mọi hoạt động lại khi nghe tiếng hát của cô cất lên , họ mê tê với bài hát , họ bất động trước âm thanh mềm mại của cô . Toàn trường thật sự đã đứng hình rồi . Cô cứ hát không hề để ý rằng , cô cũng đã vừa cướp đi trái tim của các bạn học sinh trong trường . Đến khi cô kết thúc bài hát , họ như chấn tỉnh lại , tất cả cùng nhau ủa đến phòng phát thanh , nhưng cô đã rời đi vào nhà vệ sinh rồi . Căn phòng chỉ trống rỗng , chỉ có cây guitar đang được dựng đứng trên tường , sờ tới còn hơi ấm của bàn tay cô để lại . Hội trường hội học sinh của trường cũng đã bị cô cướp đi trái tim rồi . Anh ta nắm chắc cây đàn và quyết rằng sẽ tìm cho ra cô gái này .

Buổi lễ hội cũng diễn ra như bình thường như lòng mọi người lại luôn vươn vắn giọng hát kia , mọi người như mất đi tin thần , cô thì như con cừu non chả biết gì , chỉ thấy mọi người có trầm tư suy nghĩ . nhưng những người xung quanh bàn tán cô cũng nghe được vì sao .

HS 1 : cô ấy là ai vậy nhi ? giọng hát thật hay , lại đàn guitar giỏi nữa , chắc hẳn là trong club guitar rồi .

HS 2 : Không lẽ là chị Mộng Thanh , chị ấy là hot girl của club guitar , giọng hát cũng không kém .

HS 3 : Nhưng hồi nãy chị Mộng Thanh đã ở đây mà . Chắc chắn là người khác .

Hs....335..65.7. : plap plap plap plap .

Mọi người bàn tán không thôi , Hồng Nhi mặt mày của đã đỏ lên , lúc nãy cô hát , không lẽ mọi người đã nghe được ? , Không thể nào , cô ngồi trong phòng kho mà , làm sao họ nghe được . Lòng cô có chút là lạ , liền quay bước quay về nơi căn phòng lúc nãy , hồi nãy mệt mỏi không thèm để ý , giờ tỉnh đã tỉnh lại còn tỉnh hơn khi biết nãy mình đã trong phòng Phát Thanh của trường . Ôi ! Số trời đã định . Boss tỷ tỷ nhà ta không thoát khỏi rồi . Thật là bất cần mà .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tìm Kiếm Cô Gái Đánh Đàn Bí Ẩn !

Một ngày lễ hội đã trôi qua , cô về nhà an giấc , cứ nghĩ rằng ngày mai sẽ lại như cũ , mọi người chỉ rằng tò mò thôi ngày mai sẽ không còn nữa , nhưng mà ngờ , sáng sớm ngày hôm sau , vừa đến trường , mắt của Hồng Nhi đã mở thao thác khi thấy cái poster dán đầy trường , các tờ rơi cũng đầy trường , in hình của 1 cô gái ôm cây đàn đen thui với dòng chữ màu đỏ " Who is she ? " cô đi vào trường được 1 bạn phát cho tờ giấy , cầm trên tay thật sự cô ngỡ người rồi . " Làm sao có thể thế này ! mọi người có làm quá không vậy ? " , cô thầm nghĩ cũng trách bản thân bất cần . Bước đi trong vô thức , từ phía trước cô có 1 bạn nữ khá dễ thương xuất hiện , miệng cũng rất đáng yêu .

_ Nhi tỷ , chị xem , cô gái này là ai ? mọi người đều nói là trong club guitar của mình , nhưng em không đoán được ai . Chị nghĩ người đó là ai ? - cô bé ngây thơ khoát lấy tay Hồng Nhi , vừa đi , đầu lắc qua lắc lại vừa nói trong điệu bộ cũng rất đáng yêu .

_ À ! chị cũng không biết , thật là bí ẩn - cô đánh trống lảng , giả ngây không biết gì .

_ Mọi người đều nói là có thể là chị Mộng Thanh nhưng theo em biết là chị Mộng Thanh giọng hát đâu có ngọt được như vậy . - cô gái nhàu mày nhìn sang Hồng Nhi .

_ Chị cũng không biết , thôi trẻ rồi vào lớp nào - cô không muốn bàn , ai cũng được , đừng tìm ra cô là được , mọi chuyện sẽ rắc rối hơn .

_ Chào các bạn ! Tôi là Hoàng Nghiệp Du , là hội trưởng hội học sinh trường chúng ta các bạn đã biết , hôm nay tôi muốn thông báo rằng tôi sẽ mở ra cuộc thi tìm kiếm cô gái bí ẩn này , không hề có mục đích riêng , các bạn đã biết hằng năm trường chúng ta thường dự thi với các trường các trong và ngoài thành phố , việc tìm kiếm cô gái là giúp cho trường chúng ta năm nay , vì vậy Cô gái bí ẩn , cậu đừng trốn nữa , hãy vì tập thể mà hiện diện . - Hoàng Nghiệp Du phát biểu , nói rằng không phải mục đích riêng như sự thật thì cũng vì cậu ta thôi .

Câu phát biểu vừa kết thúc , tất cả học sinh đều nháo nhào lên , nhất là trong các hội nhóm có liên quan đến nghệ thuật ca nhạc , các cô gái dù biết không phải mình như vẫn cứ rất tự tin , tham gia ứng cử không cần suy nghĩ , chẳng may hên lọt vào được mắt hội trưởng thì số phải nói là sung sướng rồi . Thế là cuộc thi tìm kiếm cô gái bí ẩn đã diễn ra còn xôn xao hơn cả lễ hội . Các cô gái thi nhau đăng ký , đến dự thi , Hoàng Nghiệp Du đích thân làm ban giám khảo , nhưng sự thật là hần ngày 1 năn chí rồi , các cô gái kia không hề lượng sức mình , đến tham gia , hát thì như bò rồn mà rất tự tin người bí ẩn là mình .

Giờ ra chơi cũng đã đến , đài phát thanh của trường chọt vang lên tiếng hát cũng là bài hát đó , cũng tiếng đàn đó , giọng hát cũng ngọt nhưng không phải là cô gái mà hần đang tìm , mọi người nghe qua lại phát giác là đúng là cô gái bí ẩn , nhưng với Hoàng Nghiệp Du , tiếng hát đã in đậm trong anh , dù có tương tự 80% nhưng anh cũng biết rằng chắc chắn không phải . Mọi người chạy đến phòng phát thanh . Không ngoài dự đoán Mộng Thanh đang vừa đàn vừa hát , mục đích rất dễ hiểu , cô ta đã tìm ra được bài hát , cũng luyện giọng như cô gái bí ẩn , cũng hát ở phòng phát thanh , cửa để mở , mục đích cho mọi người phát hiện . Lòng Mộng Thanh thật sự rất sung sướng khi cướp cạn được của người khác . Toàn trường công nhận Mộng Thanh là cô gái bí ẩn , nhưng Hoàng Nghiệp Du lại không nói không rằng , vẫn âm thầm tìm kiếm .

Còn 2 tuần nữa là cuộc thi bắt đầu . Mộng Thanh từ ngày được công nhận là cô gái bí ẩn càng nổi tiếng hơn , cô ăn mặc cũng có phần lố lăng hơn tí , chủ đích là để thu hút Hội trưởng đẹp trai của mình . Nhưng lại không biết rằng , trong mắt cậu ta , cô không đáng 1 xu , dù cô được công nhận nhưng anh lại không màng , cứ âm thầm cho người tìm kiếm , mong rằng sẽ có cơ hội tìm được cô . Mọi việc diễn biến rất suông sẽ cho đến khi trước đêm cô đi thi , đã cùng các bạn nữ khác đến quán bar chơi , rượu uống không ngừng nghỉ , thậm họa là sáng hôm đi cô bị tắt tiếng . Mặt màu không còn miêng máu , cô chỉ ước chề đi cho rồi . Vào đến trường Mộng Thanh ngồi dưới gốc cây sau trường ôm mặt khóc ngất . Cùng lúc Hồng Nhi đi ngang qua , cô dù biết Mộng Thanh không ưa gì mình nhưng cũng không thể bỏ mặt cô ta ở đây , chỉ còn 3 tiếng nữa cô ta phải lên thi rồi , giờ này còn ở đây khóc là không tốt cho giọng hát , nên tấm lòng Boss tỷ tỷ dâng trào .

_ Mộng Thanh ! chị bị sao vậy ? - Hồng Nhi đến bên Mộng Thanh tay đặt lên khuỷu tay của cô .

Không trả lời Hồng Nhi , Mộng Thanh hát tay Hồng Nhi ra , tỏ vẻ rất căm ghét . Nhưng nước mắt thì cứ chảy , lại không thể nói chuyện , cô uất ức cứ nhìn Hồng Nhi mà nước mắt chảy không kiểm soát . Hồng Nhi thấy chuyện có chút kì lạ , liền dùng tay véo lấy eo của Mộng Thanh , do bị eo bắt ngờ lại ngay chỗ huyết nên Mộng Thanh la lên nhưng tiếng không lên chi nghe " Ó ... Ứ ...khờ khờ " lúc này Hồng Nhi đã hiểu sự việc , biết rằng Mộng Thanh đã tắt tiếng , đưa tay lên nhìn đồng hồ , chỉ còn 2 tiếng 30 phút nữa vào thi , tình hình có vẻ rất cấp bách . Hồng Nhi bím chặt môi suy nghĩ rất nhanh , sau đó nắm chặt lấy Mộng Thanh kéo cô đứng dậy " Đi theo tôi ! " cô không đợi Mộng Thanh lên tiếng , liền kéo Mộng Thanh đến 1 phòng học vắng không người .

_ Đáng lẽ như thế này phạm luật , nhưng không làm thì chị sẽ rất mất mặt , Chị hãy đàn hát theo miệng của tôi không cần lên tiếng . - Hồng Nhi lên tiếng , ánh mắt rất nghiêm túc .

Mộng Thanh vẫn chưa hiểu chuyện gì , ánh mắt có phần ngây đại nhìn Hồng Nhi khó hiểu , nhưng lại quay về tập trung hơn . Cô bắt đầu đánh bài hát , miệng bắt đầu hát thì âm thanh cực kì ngọt thoỉ ngay trước mặt cô , miệng của Mộng Thanh ngừng hoạt động , đơ người , cô đã phát hiện cô gái bí ẩn đó là ai rồi , chính là Hồng Nhi , tay cô rung đến cực độ . Hồng Nhi biết rằng Mộng Thanh đang rất sock , cô liền trấn tĩnh Mộng Thanh .

_ Tôi biết chị sock , nhưng thời khắc này hãy tập trung vào , chuyện sau tôi và chị sẽ nói chuyện , giờ thì hãy tập theo tôi được không ? - cô nắm lấy tay đang run của Mộng Thanh ánh mắt nhìn Mộng Thanh an ủi .

Mộng Thanh có phần dờ người nhưng vì danh tiếng của mình trong trường không thể nào làm hư nó nên đã chịu trận , 2 cô gái trong căn phòng vắng cùng luyện với nhau , người đàn thiết nhưng hát giả , người không đàn lại hát thiết . sau 2 tiếng 15 phút tập cũng đã đến giờ , Mộng Thanh có phần rung sợ , sợ bị phát hiện nên ánh mắt cầu xin nhìn Hồng Nhi . Cô hiểu Mộng Thanh đang sợ , vào lúc này không thể nói gì thêm , chị nắm chặt tay Mộng Thanh gật đầu , ánh mắt rất nghiêm túc ra hiệu " Tôi tin chị "

Mộng Thanh hít 1 hơi thật dài , nhắm mắt lại thở ra , sau đó gật đầu lại với Hồng Nhi và cầm đàn bước ra sân khấu . Mọi người vỗ tay chào đón , Mộng Thanh lúc này lòng rất cảm thán trước hành động của mình , quay vào cánh gà nhìn Hồng Nhi , Hồng Nhi lại gật đầu an ủi cô , nên cô đã quyết định mặt kệ tất cả , chuyện đâu cũng tới đó nên đã bắt đầu hòa nhịp .

Quả thật Hồng Nhi rất giỏi , Hồng Nhi nhìn miệng của Mộng Thanh hát y như vậy , cả chuyên gia cũng không thể nào phát hiện . Kết quả thật đáng ngờ , Mộng Thanh đạt giải nhất , mang danh dự về cho toàn trường , Hồng Nhi đứng từ xa khẽ cười rồi bước đi . 2 cô gái này có vẻ đã hiểu nhau hơn rồi nhưng họ đã không để ý rằng , có 1 chàng trai đã thấy hết mọi việc của họ rồi . Ánh mắt sáng lên , miệng khẽ cười tươi như đã kiếm ra được vật báu .

Ngày hôm sau , Mộng Thanh rất được chào đón tại trường , cô sau 1 ngày ăn tắc nầu , uống lá trà xanh , ngâm chanh nay cũng đã lấy lại giọng nói rồi , mọi người tung hô cô như 1 vị nữ thần . Cô hưởng thụ cảm giác này nhưng cũng không quên người đã cho cô vinh quang . Cô quay đi tìm Hồng Nhi . thấy Hồng Nhi đang ngồi trong căn tin , cô ra hiệu bảo Hồng Nhi ra ngoài .

_ Thật sự tôi rất ghét cô ! Nhưng sự việc vừa qua , tôi phải cảm ơn cô - Dù lòng không muốn như Mộng Thanh nếu không làm vậy cô thật sự không thể nào yên được .

_ À có gì đâu , chỉ cần chị không được nói với ai tôi là người đã hát là được - Hồng Nhi khẽ mỉm cười , giọng nói rất dễ nghe ,

_ Cô tài năng như vậy . sao lại che dấu ? - Mộng Thanh thật sự vẫn không hiểu được cô gái này .

_ Chị cứ hưởng thụ , không cần quan tâm đến tôi - Hồng Nhi không muốn giải thích , chỉ nói cho qua chuyện .

_ Chuyện lần này không phải vì vậy mà tôi và cô là bạn đâu đấy . - Mộng Thanh đã thay đổi thái độ .

_ Chị yên tâm, việc ai nấy làm - Hồng Nhi cũng khẳng định .

Sau đó Mộng Thanh không nói gì, liền quay đi, để lại Hồng Nhi đứng đó nơi gốc cây, miệng vẫn còn tươi cười, cô thật sự đã tìm được người thể thân, sẽ không lo lắng nữa, cuộc sống cũng sẽ bình yên thôi. Ráng hết năm nay, cô trở về già cho Viên Phúc Khang thì coi như chả biết ai cả.

_ Vì sao cô lại dẫu ? - Vốn định bước đi, nhưng lại nghe tiếng nói sau lưng mình truyền tới, làm cô đứng hình, mắt mở to.

_ Nói, vì sao cô lại dẫu ? - âm thanh ngày càng gần hơn, cô từ từ quay lại, ánh mắt tròn to hơn khi phát hiện ra âm thanh này.

_ À tôi, chuyện không liên quan đến anh ! - đó là Hoàng Nghiệp Du, từ nãy giờ anh ta đã nghe hết câu chuyện của cô và Mộng Thanh rồi, chuyện này sẽ rất phức tạp đây.

_ Tôi đã thông báo rồi còn gì ! Tôi không muốn bị lừa dối ở đây - Hoàng Nghiệp Du bước tới đứng gần cô hơn, ánh mắt có chút giận dữ vì bị cô lừa.

_ Dù sao cũng đã mang vinh quang về rồi, có còn quan trọng không ? Nếu không có gì tôi xin đi trước - cô ngẩng mặt lên, không sợ bất kì điều gì.

_ Có còn quan trọng ? Nó rất quan trọng lắm đó. - khoe miệng cười tà của Hoàng Nghiệp Du, khiến cô có chút ớn lạnh.

_ Quan trọng gì. Cúp cũng đã có, hạng cũng đã lên, tất cả đã xong, vậy đâu còn gì quan trọng - cô nói xong xoay người đi không muốn ở lại chút nào.

_ Quan trọng là tôi đã tìm ra em, Hân Hồng Nhi, em thật sự dẫu mình kĩ quá đó, tôi đã tìm em cực khổ biết bao em biết không ? - thấy Hồng Nhi xoay người đi, Hoàng Nghiệp Du đã chụp lấy cô, ôm cô từ phía sau tới, siết chặt cô trong lòng.

_ Hoàng hội trưởng, đây là trường học, anh hãy bỏ tôi ra - Cô giãy giụa.

_ Em đã cướp đi trái tim tôi khi vừa cất tiếng hát, 1 đoạn đường dài tôi mới tìm được em, làm sao cho em đi dễ dàng như vậy. - Hoàng Nghiệp Du ôm Hồng Nhi siết hơn.

Hồng Nhi biết rằng không thể thoát nếu cứ giãy giụa, liền cho 1 chiêu nhẹ nhàng đẩy hân ra, hân ngã xuống đất, người có chút bần, Hồng Nhi phui tay, quả thật cô chỉ dùng có tí thôi đã thoát được rồi, hân mặt lên sau đó bỏ đi, để lại Hoàng Nghiệp Du ngồi dưới đất. Cô đi đã khuất, Hoàng Nghiệp Du bắt đầu cười lớn, hân cười trong vô thức.

_ Há ha ,,,, há ha hahahahah Cuối cùng cũng tìm được em rồi, Hân Hồng Nhi, trái tim tôi bị tan chảy cũng vì em, em phải chịu trách nhiệm với nó ! - Ánh mắt có chút vui sướng nhưng lại trở nên sắc bén hơn. sự tham lam độc chiếm trong hân đã nổi lên, con tim 18 năm của hân giờ bị cô cướp mất, làm sao dễ dàng cho cô thoát như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Khang ! Em Lại Gây Chuyện Nữa Rồi !

Bước ra khỏi khu vườn sau lưng trường, Hồng Nhi khá run sợ, cô biết chuyện không chỉ cô và Mộng Thanh mà giờ hội trưởng của đã biết, ngày tháng tới lại có gió bão nữa rồi. Cô luống cuống, phải làm sao đây, cô không muốn bị tẩy chay như ở trường cũ khó khăn lắm cô mới cải thiện lại cuộc sống của mình, không lẽ lại bị 1 tên ác ma phá hoại nữa hay sao. Phải làm sao đây, cầu cứu anh chẳng ? . Vừa nghĩ đến cô đã móc điện thoại ra, chừng chừ 1 lát, sau đó mới nhấn 1 dãy số dài.

_ Khang ! - tiếng bên kia bắt máy, cô nhẹ giọng.

_ Bảo bối ! chưa vô học hả ? - anh đang phê duyệt tài liệu, thấy điện thoại hiện lên tên cô, liền vui vẻ bắt máy.

_ Khang ! Em lại gây chuyện nữa rồi. - giọng cô thều thào, lẫn cả van xin.

_ Lần này em lại cướp tim ai nữa đây ! - anh buông bút xuống, quả thật anh đoán chắc chắn sẽ có chuyện này xảy ra mà, bảo bối của anh tài nghệ hơn người, nhan sắc cũng là hơn người nữa, việc cô bị mấy tên nhóc kia để ý là chuyện thường.

_ Hội hội trưởng hội trưởng hội học sinh - cô cúi mặt, vẻ ân hận.

_ Xem ra bảo bối của anh toàn thu hút những người cấp cao, uy quyền, chà, giờ sao đây. - anh biết rằng chuyện này thừa thôi rồi, cũng có kiểu trêu ghẹo.

_ Khang ! Em không cô ý mà . - cô nhướn lên , biện minh cho lỗi lầm của mình .

_ Thôi được rồi ! Chiều nay tan học , anh đến đón em , kể mọi việc cho anh nghe , được không ? - Anh yêu chịu nhỏ nhẹ cô .

_ Dạ được ! - cô ngoan ngoãn không phản kháng lại anh .

_ Ngoan ! hôm nay học tốt nhé - anh cười tươi nhỏ nhẹ trong điện thoại .

Sau đó cô tắt máy , nhắm mắt lại , hít 1 hơi rất dài , sau đó thở ra như trúc khô khỏi bầu tâm sự " Chuyện gì tới ! sẽ tới , mặc kệ , dù sao cũng đã có Khang , mình không lo " cô tự an ủi bản thân , đầu cô suy nghĩ cực thoáng để không phải bị áp lực bởi tên ác ma kia . Sau đó chậm rãi bước vào lớp . phía sau cô , tên ác ma kia như bóp chặt tay , hần nghe được những gì cô nói , trước mặt hần thì lạnh nhạt nhưng lại nói chuyện nhỏ nhẹ với tên đàn ông kia , lòng ganh tỵ của hần tăng cao , liền bóp nát vỏ chai nước ngọt , dụt đi trong sự tức giận , sau đó mặt lạnh , 2 tay đưa vào túi quần bước vào trường .

Hần thật là hotboy của trường , kể mà các nữ sinh đều mê mệt , chỉ riêng mình Hàn Hồng Nhi là dù hần đã đá pha nhưng cô vẫn không hề xi nhan gì lại với hần , khiến lòng hần không khỏi tức giận , hần chưa hề quan tâm đến những cô gái khác , nay hần dành sự sùng ái này cho cô mà cô lại từ chối thẳng thừng như vậy , thật sự rất không xem hần ra gì . Hần phải có cô , có Hồng Nhi , bằng mọi giá .

Bên này Viên Phúc Khang đã cho người điều tra về cái tên hội trưởng hội học sinh đang dám mơ tưởng đến bảo bối của anh . sau 10 phút , mọi thông tin của hần đều đã nằm trên mail của anh . Quả thật thân thể hần không kém , thân là con trai thứ 2 của tập đoàn Hoàng Kim , so ra cũng ngang ngửa với Viên Thành , xưa nay nước sông không phạm nước giếng , lại ít qua lại với nhau nên đối thủ này anh phải thận trọng mới được . Kì này không thể nào làm bừa bãi được , anh phải đích thân sử lý tên này thôi . chọ hần thấy được người hần đang nhắm tới là người của ai . Không phá sản , không phá hủy như những lần trước , mà chỉ là đối mặt .

Đúng 4h , Hồng Nhi tan học , cô cực vui về chạy xuống lầu , dù động phai ai đó không để ý , chỉ quẩn lại đúng 1 câu xin lỗi thôi , rồi chạy như bay ra cổng trường , nơi mà Viên Phúc Khang đang đợi cô , Hồng Nhi cũng không lo lắng việc anh xuất hiện tại trường nữa , cô muốn cho tên ác ma kia thấy cô đã cô chủ và còn đẹp hơn hần , giàu có hơn cả hần .

Dù là chạy như bay nhưng Viên Phúc Khang cũng bị ác ông nhòm chọt được , các ông nhòm này trong giờ học thị giác chỉ có 1/10 thôi nhưng mà khi gặp trai rồi thì lên đến 11/10 lận , nhìn rõ từng cọng lông tóc để mà đoán luôn ý chứ . Các nữ đã quay quanh anh rồi , đám ong bướm này đối với anh thật phiền phức , anh chỉ muốn mau đón Hồng Nhi rồi rời khỏi cái nơi này .

Hồng Nhi chạy như bay đến , tách mọi người ra , chen vào đám đông , để đến chỗ Khang của cô đang đứng . Cô cũng bị mấy con ong bướm đó quờ trách , nhưng khi thấy cô bay lại ôm lấy mỹ mỹ mỹ mỹ của mỹ mỹ mỹ nam kia thì họ như đã thành đá rồi . Họ không ngờ Hồng Nhi lại là người mà mỹ mỹ mỹ của mỹ mỹ mỹ nam kia đến đón , cô gái ấy thật mỹ mẫn biết bao .

Nhìn 2 người này ôm nhau vui vẻ , đám nữ sinh chảy nước miếng đến không ngưng , họ mặc kệ lũ bướm kia , đi vào xe , sau đó vui vẻ nói chuyện với nhau rồi rời đi , chiếc xe đã mất hút , đám người vẫn còn đứng đây nhớ người . Họ thật sự rất ganh tỵ với Hồng Nhi , kì này Hồng Nhi bị ganh ghét cũng đã ít hơn , có vẻ trường học này mọi người hòa thuận với nhau hơn là trường cũ kia .

_ Nói xem ! bảo bối của anh làm sao lọt vào mắt của Hội trưởng kia được ! - anh ôm cô trên đuôi , mặt dí sát vào ngực đầy đà của cô , hôn hôn nhẹ nhàng , mũi ngửi ngửi (Háo sắc nó vậy đó) .

_ Em đâu biết , cách đây 2 ngày , trường có tổ chức ngày hội , em bị sai vặt quá liền kiếm 1 phòng trống trốn vào đó , thấy cây đàn , em muốn xả stress nên đã đánh bài Be Alright đó , xong không hiểu sao lại vào đúng phòng phát thanh , Khang ! Đừng pháem hát xong mọi người lại đổ đi tìm em , có 1 cô gái đã già em và được chọn để tham gia cuộc thi hát cho trường , ngày đi thi cô ấy lại bị mất giọng , Ứ Khang ! nên em đã giúp cô ấy hát thay , không may là bị tên hội trưởng ác ma kia phát hiện , còn dám bảo là em đã cướp đi trái tim hần nữa chứ . Anh xem có phải oan cho em không . Khang ! đừng phá mà - cô vừa kể lại câu chuyện , lại bị anh quậy phá trên ngực của mình .

_ Bảo bối xem ra , em thật đã gây chuyện lớn rồi ! - anh lúc này là 3 cái nút áo của cô đã bị anh dùng miệng cởi ra , áo lót bên trong của cô cũng đã lộ ra , anh dùng đầu quậy quậy , sau đó dùng tay nhấn nút ngăn măng lại , ý gian ác .

_ Khang ! Trên xe Khang giải quyết cho em đi Khang đừng nghịch nữa - tiếng cô vừa cầu cứu , vừa cố gắng ngưng cái hành vi nghịch phá của anh .

_ Vậy em sẽ thưởng gì nếu anh giải quyết cho em đây ? - anh đã tuột 1 bên áo ngực của cô ra , lộ ra nơi tròn trịa phần hồng đã hô lên trước mặt anh , anh vừa thưởng thức vừa ra điều kiện .

_ Khang ! Anh quá đáng , không lẽ anh muốn người khác cướp em đi sao ? - cô vừa nói tay vừa nắm đầu tóc anh đưa ra .

_ Không bao giờ có chuyện đó ! Nhưng anh muốn có phần thưởng - anh bất chấp sự phản kháng của cô . có vẻ làm thô bạo hơn .

_ Thì anh đang lấy phần thưởng đó thôi ! - cô bắt mắng , bắt lực trước sự thô bạo của anh

_ Vậy hãy chủ động đi . Anh muốn phần thưởng của anh là được em làm thảo mẫn , thế nào ? - anh đã được lợi rồi , liền đòi hỏi .

_ Khang ! Anh thật quá đáng - cô đánh vào anh ,

_ Vậy anh sẽ để mặc ác ma quậy rầy em - anh ngưng cái hành động thưởng thức nhị hoa lại , liền ngẩng đầu lên cặp mắt gian manh .

_ Em! em khi nào anh nhận phần thưởng ? - cô cúi mặt xấu hổ .

_ Ngay tối nay - anh biết anh đã thắng .

_ Vậy, đến chợ thả em xuống, anh về nhà trước, em cần chuẩn bị vài thứ - cô mặt đỏ hơn nữa, cô đang chuẩn bị gì đây ? .

_ Được, anh sẽ đợi. - anh biết rằng phần thắng đã nằm chắc trong tay anh rồi. liền nghe lời cô, đóng 3 nút áo của cô lại, sau đó đến cái siêu thị gần nhà, anh thả cô xuống, điều 1 xe khác đến đón cô cùng 10 An vệ theo sau cô .

Trong bữa tối, Viên Phúc Khang không ngừng dùng ánh mắt gian ma nhìn cô, anh thật sự không thể đợi được đến khi cô chủ động, anh chỉ muốn ăn thật nhanh, sau đó mọi việc giải quyết xong liền đến bên cô . Hàn Hồng Nhi, mặt như trái cà chua, cô đang suy nghĩ đến cái cô đã chuẩn bị, nó có lỗi lằng không nhỉ . cô đã chuẩn bị vậy không biết anh có thích hay không, đi học thường nghe mấy đứa con gái bàn đến, nay cô đánh liều, làm thử xem sao .

Tối cũng đến, anh đã phê duyệt xong tài liệu liền hưng phấn bức về phòng .

Vừa bước vào, lối vô đèn để màu vàng. có mùi hương thơm của sáp nến, khiến cho con người ta thật sự rất hưng phấn, anh bước qua sau bức tường, 1 nữ nữ đang ngồi đáng gọi cảm trên giường cùng bộ đồ ngủ màu đỏ, ren mỏng thấy được bên trong cô, cổ áo hình tim xê dài xuống có đệm miếng lông tơ kéo dài, tà dưới sẽ ra, cô mặc 1 quần chip chữ T, nơi đây đã đã hơn mức bình thường tí rồi, còn ngồi đáng như vậy nó làm cho đường rãnh kia sâu hơn, kéo viền miếng lông tơ cổ áo, làm người ta thật sự muốn nhào tới và ăn ngay, anh khẽ cười, tay để lên trán, nhắm mắt lại " Cừu con của anh đã học từ ai vậy trời ơi, chắc anh chết mất " . Thật sự anh muốn nhào tới chén cô rồi nhưng vẫn cố gắng nuốt nước bọt . bình tĩnh, ngồi xuống ghế sofa, tay phải 1 cái ra hiệu cho cô tiến đến .

Ngồi trên giường, cô thấy anh ra hiệu, thật sự rất lúng túng, tay đầu phải lần đầu tiên nữa nhưng trước giờ chưa bao giờ cô phải chủ động như vậy . Cô cố gắng, rất rung nhưng vì lời hứa cô phải thưởng anh thôi . Cô leo xuống giường tiến đến bên anh, giang 2 chân mình ra, ngồi lên đùi anh . 2 tay đặt lên má anh, hôn anh 1 nụ hôn đầy khiêu khích, nụ hôn này anh dạy cô rất nhiều nhưng hôn này cô mới thuần phục làm với anh . Hôn anh rất lâu mới buông ra, thật ra chẳng cần cô làm nhiều, chỉ cần như vậy thôi là anh đã mê dại dè cô ra rồi, nhưng vẫn cố kềm lấy bản thân mình, để xem cô sẽ làm gì tiếp . Cô ngồi trên đùi anh, khẽ cúi xuống, đôi tay cũng dờn má anh, khiến anh cũng có chút luyến tiếc, 2 tay rung rung cời áo của anh, từng nút 1, nhịp thờ của cô trở nên hỗn loạn, lòng ngực cứ nhấp nhô, anh thật sự muốn tắt thở với cái đáng điệu nhấp nhô kia .

Cô đã cởi xong cái nút cuối cùng, quàng qua cời áo anh ra, lộ nên bờ ngực săn chắc đến mê người, cô dùng tay vút nhẹ xuống lòng ngực kia, hành động nhẹ nhàng thôi đã khiến cho vật nam tính của anh Ồ Yeah rồi, anh thờ rất gấp, anh muốn cô làm mau hơn . Nhưng cô lại ngượng ngùng khiến anh như phát điên . Sau đó cô ngược lên nhìn anh, thấy đôi môi anh rung rung, cô ngồi quỳ lên, đưa nơi đây đã tiến về miệng anh như dâng hiến cho anh . Cô đã uống 2 ly sữa tươi trước đó cho nên ngực cô giờ đã đầy sữa, cô nhẹ kéo nơi cổ áo xuống đưa ra nơi đây đang, đưa lên miệng anh ..

Mùi sữa trên ngực cô xông vào mũi, lúc này coi như là anh muốn cô ở yên đó cho anh tùy động tùy thích . Anh mê mê với dòng sữa nóng của cô, không thể nào rời, bàn tay cũng thật không yên vì đã đang bóp lấy 2 núm thịt dưới của cô tỏ vẻ rất thích thú . Cô cứ ngoan ngoãn ngồi quỳ mặt cho anh muốn thế nào cũng được .

Cuộc chiến của 2 người đã bắt đầu, anh không còn kềm được nữa, đã xông thẳng vào cô, sự triển miên lần này khiến anh thích thú hơn những lần trước kia . Anh trong suy nghĩ sẽ tìm cách bắt cô phải như thế này lần nữa, anh thật thích cô như thế này .

_ Bảo bối ! em lại gây chuyện nữa rồi, đừng trách anh ! - nhịp không ngừng, anh yêu thương cưng chiều cô .

Sự sùng ái của anh chỉ cô mới có được và cũng chỉ cô mới chịu đựng được sự ham muốn không ngừng nghỉ này của anh . Anh yêu cô quá rồi . Đêm nay căn phòng hoa lại âm lên, kích thích hơn nữa là mùi thơm nền sáp làm cho anh hưng phấn hơn mọi lần . Khiến cô phải dùng hết sức mình mới đáp ứng anh đến phút cuối cùng . Xem ra ngày mai cô phải nghỉ học rồi .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Vì Sao Cô Nghỉ ?

Ánh mặt trời đã lên, Hồng Nhi khẽ quay mình, giờ thì cô đã bắt đầu hối hận vì đã chiều Khang quá mức rồi . Sau này sẽ phải tìm biện pháp kiểm soát anh mới được. Chứ cứ thế này thì cô không thể nào chịu được rồi . Đang tính mở chăn leo xuống, từ phía sau lưng có 1 cánh tay vung đến, ôm toàn bộ cơ thể nhỏ nhắn của cô vào người, âu âu yếm yếm cô, rất cưng chiều .

_ Khang ! Sáng rồi. Dậy thôi ! - cô khẽ nói .

_ Hôm nay em mệt, nghỉ ở nhà 1 ngày đi. - anh xoa xoa mặt vào tóc cô .

_ Em cũng muốn vậy . Tất cả tại anh , Khang xấu xa - cô quay người lại ôm lấy anh , sau đó khẽ đánh vào lưng anh , về mắng yêu .

_ Chứ không phải hôm qua em dụ tình anh sao - anh đưa tay nhéo lấy cái mũi xinh của cô .

_ Chứ không phải anh muốn em làm thế hả ? - cô đánh vào cánh tay của anh một cái .

Anh yêu chiều , ôm cô chặt hơn , rất vui vì cô luôn nghe lời . Anh hôn lên trán cô , khẽ cười , sau đó xuống giường , còn cô thì cứ lười biếng nằm trên giường , dù sao nay cũng nghỉ học nên cứ nướng cho đã đi rồi dậy . Anh sau khi làm vệ sinh thay đồ ra , liền đi tới giường hôn lên môi cô . Chào sau đó anh đi đến công ty , hôm nay anh có việc gấp , rất muốn nghỉ ở nhà với cô nhưng lại không được đành phải kèm tâm dậy đi làm .

Sau khi anh đi , cô lại ngủ được thêm 1 giấc khá dài . Khi tỉnh dậy , người cũng đã đỡ hơn , cô liền tắm rửa sau đó lại đi xuống lầu dùng cơm trưa . Đang ngon lành thưởng thức bữa cơm , điện thoại của gia đình reng lên , Lâm quân gia bắt máy , sau đó đi vào nhà bếp đứng trước mặt cô .

_ Thừa tiểu thư ! Có bạn học gọi điện với cho cô - ông kính cẩn nói .

_ Bạn học ? ai vậy ? - cô khá ngỡ ngàng . Vốn là trường mới vào , lại đầu thân với ai , chỉ bạn xã giao , cô lại không cho số điện thoại cho ai vì sao lại có người biết mà gọi .

_ Thừa ! Tôi không biết , là giọng của nam sinh - quân gia Lâm bổ sung .

_ Nam sinh ? - mày cô nhủ lại , chuyện này càng không thể . Cô không tiếp xúc với nam sinh trong trường .

Cô đứng dậy đi lại chỗ sofa lớn kia , cầm lấy điện thoại lòng có chút do dự .

_ Alo ,tôi là Hồng Nhi, xin hỏi ai kiếm tôi - cô nhẹ giọng .

_ Vì sao cô nghỉ học ? - bên kia giọng nói vó vẻ tức giận , lại có phần lo lắng .

_ Anh là ai ? - cô nhất thời không nhận ra được giọng nói .

_ Tôi Hoàng Nghiệp Du - giọng nói từ từ , phung ra từng chữ .

_ Anh gọi tôi có chuyện gì ? - cô mất hứng khi người gọi là tên ác ma kia .

_ Tôi hỏi , vì sao cô nghỉ học ? - giọng nói có phần gay gắt hơn lúc nãy .

_ Chuyện có liên quan tới anh sao ? Tôi muốn nghỉ thì nghỉ - cô lạnh giọng .

_ Trường chúng tôi nội quy rất nghiêm ngặt , cô muốn nghỉ là nghỉ sao ? Tôi có thể sẽ đuổi học cô nếu cô không có lý do chính đáng ! - Nghiệp Du nhủ mày .

_ À ! Vậy anh muốn thì đuổi đi , tôi không quan tâm , vì sao tôi nghỉ , sẽ do hồng giáo vụ giải quyết , anh không có quyền hỏi - cô không thèm quan tâm đến hắn ta .

_ Cô! NÓI MAU , VÌ SAO CÔ NGHỈ HẢ ? - hắn tức giận hơn khi cô lại phớt lờ sự quan tâm của hắn . Lúc này hắn không còn giữ được bình tĩnh nữa . Đã thế lên trong điện thoại .

_ Tút TUT TUT - đó là câu trả lời của cô , cô không thèm nghe hắn nói cũng kệ cho hắn nổi giận nhảm nhí , liền cúp điện thoại khi vừa nghe hắn rón lên .

Bên này , con ác ma đã thực sự hiện hình , hắn quơ tay đẩy đổ hết đồ trên bàn , ánh mắt của hắn lúc này còn hơn cả những mũi dao sắc nhọn , sẵn sàng giết chết người nếu như họ xuất hiện lúc này .

_ Khang ! Em muốn ăn mì . - cô lấy điện thoại di động của mình ra , gọi cho Phúc Khang và xem như không hề có cuộc gọi kia .

_ Được , hôm nay anh sẽ thu xếp về sớm , cùng dẫn em đi ăn mì rồi dạo phố có được không ? - Viên Phúc Khang dù có đang làm việc mệt mỏi đến đâu chỉ cần là Hồng Nhi gọi thì anh liền tươi tỉnh , công xuất làm việc sẽ rất siu phạm .

_ Được em sẽ đi đến đó trước được không ? - cô vui vẻ .

_ Được , nhớ cẩn thận ! - anh nhu hòa vui vẻ.

Nói xong , trời đã xế chiều , cô bắt đầu thay đồ và bước ra ngoài , dạo qua những con phố lớn đến những góc đường nhỏ , cô vui vẻ tận hưởng cuộc sống thoải mái , đang trong niềm vui phấn khởi thì kể bên cô là 1 chiếc xe màu đen sang trọng , tấp vào vội vã , 1 thanh niên mặc đồng phục trường cô vội bước ra , đi đến nắm lấy tay cô giật cô lại .

_ Vì sao cô lại tắt máy . HẢ ? - Hoàng Nghiệp Du trên đường đi học về lòng đang có chút tức giận thì đã gặp được người làm cho hắn tức lại đang tung tăng trên đường như không có chuyện xảy .

_ Buông ra ! - Hồng Nhi lúc này là đã bực mình hết sức rồi .

_ Cô nói mau , vì sao cô không trả lời tôi hả ? - hấn tức giận , siết chặt tay cô hơn .

_ Vì sao tôi phải trả lời anh ? Tôi nói rồi. Muốn đuổi thì đuổi . - cô bị anh siết như với công lực này với vô thật sự không đau dù cô có đã mất võ nhưng nó cũng không làm ảnh hưởng đến cô .

Hoàng Nghiệp Du có vẻ ngạc nhiên vì cái siết của anh rất mạnh nhưng lại không hề hừng gì đến cô , ngược lại cô còn ngang nhiên trừng mắt nhìn anh , rất cương quyết bất cần .

_ Buông tay vợ tôi ra - trong lúc có 2 bất tượng đang đứng nhìn nhau thì từ phía sau. 1 âm thanh lạnh như băng phung ra sau lưng Hoàng Nghiệp Du .

_ Khang ! - cô nghe tiếng người quen thuộc liền vùng tay bỏ ra. Chạy về phía anh.

Hoàng Nghiệp Du đã đứng hình nay còn đứng hình luôn khi nghe chữ " Vợ " từ miệng Viên Phúc Khang phung ra . Hấn không thể nào lấy lại hồn phách được chỉ như ngẩn người

_ Vợ ? Hàn Hồng Nhi , cô đã có chồng ? - chỉ kịp sắp nhiều đó chữ .

_ Đúng vậy ! Đây là Chồng tôi , Viên Phúc Khang - Cô không cần suy nghĩ. Nói thẳng thừng .

Hoàng Nghiệp Du lúc này thật sự đã đứng hình rồi .

_ Nếu không có chuyện gì nữa , xin phép học trưởng , vợ chồng tôi đi trước - cô mạnh giọng với chữ học trưởng và vợ chồng tôi .

Sau đó cô nắm tay Phúc Khang đi , vui vẻ cười nói với anh , bỏ mặt cái kho tương mới dứt đứng sau lưng .

_ Hồng Nhi ! Em thật to gan - Phúc Khang cực kì hạnh phúc khi nghe cô dám nói trước mọi người anh là chồng của cô .

_ Em ... nói là sự thật mà chúng ta đi thôi ... hấn ta thật phiền phức - cô bủ môi phản kháng .

Viên Phúc Khang rất hài lòng với suy nghĩ này của cô . Người phụ nữ của anh chỉ biết có anh , nó là những gì anh muốn, cô thật là ngoan . Có lẽ anh nên trọng thưởng cô thêm lần nữa mới được.

2 người vui vẻ bước cùng nhau trên con đường mát mẻ rất vui vẻ. Hoàng Nghiệp Du , tay siết chặt thành quyền , hấn hận vì cô đã lợ hấn , lại hận hơn vì sao cô lại có chồng sớm như vậy . Từ nhỏ đã muốn gì được nấy , nên thì hấn muốn thì phải có được , dù là đã là của người khác hấn cũng không mản đến , quyết dành cho bằng được . Sau đó hấn bỏ chui vào xe , về giận giữ trong hấn rất tàn bạo

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Lễ Hội Mặt Nạ - Nguy Kịch

Sau 1 ngày nghỉ ngơi , vui chơi sảng khoái cùng Viên Phúc Khang , Hồng Nhi nhà ta lại phải trở về trường , nhưng cô đầu óc khá đơn giản nên không hề động chút gì về chuyện hôm qua của Hoàng Nghiệp Du , Cô tới trường trong tâm trạng rất tốt .

_ Hồng Nhi ! Cuối tuần này trường ta lại tổ chức Lễ hội mặt nạ đó - Ánh Hoa 1 đàn em trong club nhiếp ảnh có vẻ hứng thú .

_ Lễ hội mặt nạ ? Có sao ?- Hồng Nhi cũng có hào hứng không kém .

_ Có nha ! Hằng năm đều tổ chức , em thì vài đây chỉ vì lễ hội này đó ,trong lời truyền , lễ hội này tất cả Nam nữ của trường đều phải đeo mặt nạ trước khi vào cổng trường nha ! Vào đúng nửa đêm , đèn sẽ tắt , các chàng trai sẽ đi đến chỗ cô gái mình cho là người mình thương , 5 phút sau đèn mở , những cặp nam nữ nắm tay nhau có thể sẽ yêu nhau trọn đời đó . Thật sự rất thú vị ! - Ánh Hoa kể luyên thuyên .

Hồng Nhi chỉ lắng nghe thôi , cô muốn sẽ cùng Viên Phúc Khang tham gia tiệc này , muốn được anh nắm tay và ở bên anh trọn đời .

_ Vậy người ngoài có được tham gia không ? - mục đích chính của Hồng Nhi .

_ Chỉ có những người thân anh chị của học sinh trong trường mới được tham gia , còn tự ý vào thì không được , vì mỗi người sẽ được phát 2 thiệp mời , có công soát vé để đảm bảo an toàn - Ánh Hoa nhúng nhúng đôi vai gầy trả lời .

Vậy là Khang của cô đã có cơ hội tham gia rồi, Nghĩ đến đây cô cực kì hứng thú, cô muốn nhanh chóng hết tiết học sau đó về nhà kể cho Khang nghe, mong anh sẽ đồng ý đi cùng cô, không là dù có đi thì cũng chẳng ý nghĩa gì.

Sau 8 tiết vật vả, cuối cùng cô cũng tan học về nhà, Chờ anh ở nhà, lòng cô hưng phấn không thôi, ra vào cũng hơn 1h, cuối cùng Khang cũng đã về, xe vừa đậu ở sân là cô đã chạy ra, nhào vào lòng anh cực thích thú.

_ Khang! Anh đã về - cô nằm gọn trong lòng của anh tươi cười ôm lấy cổ anh.

_ Cừu con, xem ra hôm nay tâm trạng em rất tốt - anh bế cô lên, hôn lên trán cô.

_ Khang! Vào nhà đi em có chuyện muốn nói - cô chỉ tay vào nhà.

Anh bế cô vào nhà, anh ngồi trên ghế sofa, đặt cô ngồi trên đùi mình, nhéo lấy gò má đáng yêu của cô.

_ Chuyện gì nào? - anh nhẹ nhàng yêu thương.

_ Khang! cuối tuần này trường em có lễ hội tên là " Mặt Nạ " anh cùng em tham gia có được không? - cô hứng thú nói.

_ Cuối tuần? Anh không hứa vì có cuộc gặp mặt với đối tác rất quan trọng - anh nhíu mày biết rằng cô sẽ thất vọng.

_ Dạ! - quả thật khuôn mặt cô đã toát lên vẻ thất vọng rồi.

_ Nhưng mà! Anh sẽ cố gắng xong sớm và đến buổi tiệc kiếm em có được không? - anh dịu dàng yêu chiều cô.

_ Người đồng như vậy, lại đeo mặt nạ làm sao kiếm đây? - cô bĩu môi vẻ không tin tưởng.

_ Anh sẽ kiếm được em! Vì em là của anh - lời nói yêu thương của Khang làm cho Hồng Nhi muốn vờ òa.

Họ yêu nhau đến trời đất cũng không thể cản, cô đã thay đổi con người anh hơn cả những gì người khác có thể nghĩ, và chính bản thân anh cũng đặc biệt thay đổi theo cô lúc nào không hay. Anh dường như không còn tàn ác như trước kia. Nụ cười của anh giờ đây thật sự luôn luôn thấy. Sự thay đổi này thật quá tốt.

Nôn nao đến buổi lễ hội cũng đến, sáng sớm Hồng Nhi đã không quên căn dặn anh phải đến, cô sẽ chờ. Cả ngày hôm nay cô đã chuẩn bị rất nhiều thứ, lòng tin rằng anh sẽ đến là động lực lớn nhất để cô tham gia buổi dạ vũ này.

Cô bước ra với bộ váy xòe lộng lẫy óng ánh ngang gối, váy nhiều lớp bên trong nên tạo độ phồng, tay áo xệ ngang vai, lớp ngoài là 1 loại voan mỏng kim tuyến làm cô thật sự rất sang trọng, chiếc mặt nạ màu trắng điểm lên những hạt đá làm cô càng quyến rũ hơn thần bí hơn.

Bước xuống xe. Cô đã thu hút mọi ánh nhìn, mọi người tự hỏi rằng trong trường mình lại có mỹ nữ kia sao. Dù cô có đeo mặt nạ để che giấu vẻ đẹp hiện hữu của mình đi chăng nữa thì cũng không khỏi che giấu được nét đẹp của mình.

Cô bước vào hội trường, nơi có những học sinh đang đứng, thật sự lúc này chẳng ai biết ai với ai. Trừ những bạn nữ cùng theo nhóm thì họ mới biết nhau, và những bạn nam thì đưa mặt nạ mình lên nhận dạng bằng hữu, chỉ có mình cô lẻ loi nơi đây. Tự tách mình ra núp vào 1 góc khá khuất. Nhưng cũng không thể thoát khỏi ánh nhìn của các tên hám gái kia. Cô hầu như là tâm điểm của các chàng trai. Còn các cô gái thì đứng gần đó soi rọi lại mới xem cô gái này là ai để nhận dạng được, nhưng thật tiếc khi ngày thường cô chỉ là cô bé tầm thường nên giờ đây cô trở thành thiên nga thì chả ai nỡ ra được.

" Khang! Mau tới đây đi " cô khẽ miệng nói, cô giờ chỉ muốn Khang của cô bên cạnh thôi, cô đến buổi dạ vũ này là muốn cùng anh như trong lời đồn chứ không còn mục đích nào khác.

Buổi dạ vũ kéo dài, cô lòng ngóng, bên trong, nhưng chẳng thấy bóng dáng quen thuộc đâu, cô bắt đầu chán nản, liền đứng dậy, đi ra khỏi nơi mình ngồi, lúc cô di chuyển chuẩn bị ra ngoài cũng là đi đến giữa sân khấu, thì 1 cánh tay đã nắm cô lại, kéo cô quay ngược lại với mình. Trong lòng cô có chút vui vẻ nghĩ rằng chính là Viên Phúc Khang, nhưng khi quay lại thì không phải đó chính là Hoàng Nghiệp Du, hắn ta đã để ý cô bước ra từ chiếc xe quen thuộc nên đã đoán được mỹ nhân ấy là cô, Thấy cô di chuyển nhue muốn rời đi hắn liền đuổi theo nắm cô lại. Cô gầy gù thoát thân.

Liền đèn tắt, cô tưởng rằng sẽ bị hấn cường hôn, nhưng trong bóng tối, lại có 1 cánh tay khác dứt cô ra khỏi người của Hoàng Nghiệp Du.

_ Cừu con để em phải đợi lâu! - tiếng nói thì thào đầy yêu thương.

_ Khang! Anh đã tới - cô biết đó là anh, dù anh không kên tiếng nhưng mùi hương này, lòng ngực này cô thừa biết đó là anh.

Hoàng Nghiệp Du đứng trong bóng tối nhưng do dinh dưỡng hằng ngày rất tốt nên việc nhìn trong bóng tối cũng có thể thấy được.

_ Hực - cô có 1 tiếng kêu lạ.

1 bóng đen lướt qua cô, Hoàng Nghiệp Du có thể thấy được nhưng lại không thể nhìn rõ là bóng đen đó làm gì cô và người đó là ai.

Đến khi đèn mờ lên , cô vui vẻ vút lấy má anh , Hoàng Nghiệp Du đứng sau lưng trọn tròn mắt về kinh hãi , anh mãi nhìn cô không để ý .

Một chất lỏng lạ trong cơ thể cô vướn vào tay anh , cô từ trạng thái trong bóng tối liền có cảm giác đau lạ như có vật nhọn gì vừa đâm vào cô , nhưng bây giờ cô mới cảm nhận hoàn toàn ..

Sắc mặt cô chợt trắng bệch , cái nhau nhói hồi nãy giờ đã đau hơn khiến cô không thể chịu đựng được mà té xuống , Viên Phúc Khang hoảng hốt khi thấy máu trên tay mình từ thân thể cô tiết ra , Hoàng Nghiệp Du chỉ kêu được lên tên cô , rồi mọi người trong phòng đều hét lên . Mọi chuyện rồi tung lên .

_ Hồng Nhi , Hồng Nhi ! - anh vỗ vỗ mặt cô , nhưng không hề thấy động tĩnh gì .

_ Lưu ! Cấp cứu , Hồng Nhi bị đâm - trong giây phút này anh chỉ kịp phản ứng gọi điện thoại cho Lưu Thiên Hoàng báo anh ta chuẩn bị phòng cấp cứu cho cô.

_ Cậu tránh ra ! - Hoàng Nghiệp Du . 1 tay đang nắm lấy bắp tay của Hồng Nhi bị Phúc Khang hất ra , sau đó bé Hồng Nhi lên chạy ra khỏi buổi dạ vũ , leo lên xe phóng thật nhanh đến bệnh viện .

Hoàng Nghiệp Du cứ quỳ chỗ đó. Bất lực trước người con gái hắn yêu đang bị thương mà không thể làm gì hết , nắm tay hắn siết lại , hắn hận , hận ông trời đã làm hắn phải ra nôn nổi này , hận ông vì sao đưa cô đến lại để cô phải dày vò hắn như vậy . Hắn không nói gì chỉ quỳ ngồi giữa sảnh. Các học sinh khác không dám động đậy , buổi Lễ Hội coi như là đã kết thúc .

Tiếng xe thắng gấp trước cửa bệnh viện . Một chàng trai với vẻ đẹp mê người vội vã bước ra. Lúc này trên mặt anh không còn 1 chút suy nghĩ nào. Anh chỉ muốn cứu Hồng Nhi , Lưu Thiên Hoàng cùng đoàn người đã đứng đợi sẵn trước cửa bệnh viện , Phụ anh đặt Hồng Nhi lên băng-ca , đẩy cô vào phòng cấp cứu .

Sau 1 giờ cấp cứu , Lưu Thiên Hoàng vội vã bước ra. Vẻ mặt hết sức hoảng loạn , .

_ Cần máu , cần máu ngay , cô ấy bị đâm quá sâu , nguy kịch rất nguy kịch , à cậu cùng nhóm máu. Hãy truyền máu cho cô ấy - Bác sĩ Lưu đi như bay ra chỗ của Phúc Khang đang ngồi , nói không kịp thở

_ Mau ! - Phúc Khang nghe được anh cùng nhóm máu , thật sự rất may mắn. Nên đã chạy như bay đến phòng truyền máu .

Sau khi truyền máu xong anh đi ra ngoài ngồi đợi. Lúc này đầu óc anh không dám nghĩ đến bất cứ điều gì. Viên lão gia cùng Trần quản gia đã nhanh chân đi đến về mặt họ cũng lo lắng không kém gì anh . Lúc này anh không thể nào nói gì cả. Chỉ lặng thinh nhìn đèn cấp cứu , cầu mong cô không sao .

2 tiếng sau , Lưu Thiên Hoàng bước ra , vẻ mặt không chút biết đổi .

_ Khang ! Cậu hãy bình tĩnh nghe tôi nói , vết thương hiện tại của Hồng Nhi rất sâu và nguy hiểm , chúng tôi đang cố hết sức mình , nhưng chúng tôi không dám đảm bảo với cậu . Tôi ra đây , thật sự rất khó để nói với cậu nhưng . " KHANG ! CẬU HÃY NÊN CHUẨN BỊ TINH THẦN " .- về mặt bác sĩ Lưu như biến hóa .

Viên Phúc Khang vùng tay đám cho tên bác sĩ này 1 cái hét thật to .

_ ĐỪNG LẦNG PHÍ THỜI GIAN , NẾU CÔ ẤY CÓ MỆNH HỆ GÌ , NGƯỜI ĐI TIẾP THEO LÀ CẬU , MAU NGHĨ CÁCH CỨU CÔ ẤY , 2 TẦM BẢNG ĐẠI HỌC ĐỂ LÀM GÌ ? TREO CHO ĐẸP HẢ , MAU CÚT VÀO TRONG VÀ LÀM CÔ ẤY SỐNG LẠI CHO TÔI - Viên Phúc Khang đã mất đi sự bình tĩnh , anh hét lên , gân xanh nổi lên .

Bác sĩ Lưu ôm mặt máu đi vào bên trong với vẻ hoảng hốt cực kì .

_ " Hồng Nhi ! Em nhất định không sao , em nhất định , không sao , chúng ta còn phải đám cưới , sinh con , em và anh sẽ cùng sống ở Hoa Hồng Trắng đến hơi thở cuối cùng , em đã hứa như vậy , em nhất định sẽ qua khỏi , em không được bỏ anh. Hồng Nhi " - anh đang đứng rất vững nhưng khi nghe Bác sĩ Lưu nói thế. Anh liền quỵ xuống , quỳ trước phòng cấp cứu thầm gọi cô trong con tuyệt vọng .

Anh không bao giờ khóc từ khi mẹ mất , giờ thì anh đã khóc , nước mắt anh đã chảy ra vì cô , anh siết chặt nắm tay , cõi lòng anh đau không thể thấu , anh như người chết nếu cô có mệnh hệ gì . Những giọt nước mắt này của anh thật là những giọt nửa mất vô giá thật phải khiến những người khác chứng kiến không khỏi động lòng khóc theo . Cầu cho cô gái bé nhỏ trong kia mọi việc sẽ bình an

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Em Đã Hứa. Em Không Được Chết !

5 tiếng chờ đợi, nay đã 6h sáng, Hồng Nhi trong phòng cấp cứu vẫn chưa hay tin gì cả, Viên Phúc Khang ngoài này vẫn tư thế ngồi quỳ xuống 5 tiếng, Viên lão gia do tuổi cao đã đã được Trần quân gia đưa về nhà trước đợi tin.

Trong giây phút này, Viên Phúc Khang nhớ lại cái lần gặp cô đầu tiên ở công viên, chạy đi kiếm cô ở nhà hàng, cố tình đuổi theo cô về quê nhà của cô, đương đầu với ba mẹ cô, mọi sự việc lúc này đang được anh từ từ nhớ lại, những giây phút hạnh phúc kia, những lúc anh vô tình làm cô khóc, mọi thứ hiện rõ ràng trước mắt anh. Anh giờ đây làm được gì, bất lực ngồi đây để cô phải chịu trận trong cái sinh tử kia anh cười nhẹ, sau đó lại cười lớn, tiếng cười lớn của anh khiến cả bệnh viện phải giật mình, tiếng cười nãy nê, tuyệt vọng của anh.

Đèn trong phòng cấp cứu vẫn còn mờ, Bác sĩ Lưu mệt mỏi bước ra, nhưng vẫn không bằng ánh mắt mệt mỏi kia.

_ Khang! Tôi cần cậu, cần cậu cho cô ấy động lực - Bác sĩ Lưu đi đến bên anh, đặt tay lên đôi vai anh, ánh mắt đầy hi vọng.

Khang không thể nói gì, chỉ vừa đứng dậy lại quỳ xuống vì anh đã quỳ thế này suốt 5 tiếng, được Bác sĩ Lưu đỡ dậy, điều anh vào phòng mổ, khử trùng, mặc áo cách ly vào cho anh, sau đó dẫn anh vào phòng, nơi cô đang phải đối mặt với cái chết và sự sống suốt 6 tiếng vừa qua.

Lòng anh càng thắt chặt khi thấy cô đang mê mẫn trong căn phòng lạnh lẽo này. bước đến nắm chặt tay cô, truyền hơi ấm của anh đến cô. Mong cô sẽ cảm nhận được mà trở về bên anh. Lúc này nhue đã ổn định Bác sĩ Lưu ra hiệu cho mọi người bắt đầu làm tiếp.

Sau 20 phút, huyết áp của cô đột nhiên giảm mạnh, tim cô bắt đầu chậm nhịp, các bác sĩ bắt đầu buông dao mổ. Chạy điên loạn trong tình huống nguy kịch này.

Dùng mọi biện pháp để cứu cô, nhưng, huyết áp giảm không ngừng. Tim có dấu hiệu ngừng đập, Bác sĩ Lưu mặt mày biến dạng hoàn toàn, Viên Phúc Khang người bác đầu im lặng, lạnh dần.

"Tttttttttttt" tiếng kêu này vang lên chói tai mọi người trong phòng mổ, không ai dám nhúc nhích hay thở, chỉ có 1 cô y tá mới vào không biết trời đất là gì "Bệnh nhân tử vong vào lúc 7h 12 phút sáng". Bác sĩ Lưu nhue muốn tắt thở theo Hồng Nhi khi nghe y tá phán.

_ Cô vừa nói cái gì? - giọng nói lạnh như băng của Viên Phúc Khang vang lên, Bác sĩ Lưu như muốn đào mồ chôn ngay tại chỗ vì câu nói này.

Cô y tá dường như siêu phách tán với cái loại khí lạnh rét người này.

_ KHÔNG! CÁC NGƯỜI LÀ LỪ VÔ DỤNG. MAU, LÀM CHO CÔ ẤY SỐNG LẠI, MAU! Anh hét lên trong phòng mổ, chạy đến từng bác sĩ nằng chừ vào mặt họ.

_ HỒNG NHI! HỒNG NHI! EM KHÔNG ĐƯỢC CHẾT, NGHE KHÔNG EM KHÔNG ĐƯỢC CHẾT. EM ĐÃ HỨA SẼ BÊN ANH, SẼ KHÔNG ĐỂ ANH CÔ ĐƠN NỮA, EM MAU, MAU TỈNH LẠI, HỒNG NHI - anh chụp lấy cô, lấy người cô, hét vào mặt cô. Tay anh đặt lên tim cô nhấn liên hồi, tháo ống thở của cô ra, hô hấp nhân tạo cho cô.

1 vị bác sĩ muốn đến ngăn anh, nhưng bị bác sĩ Lưu ngăn lại, giờ phút này, Viên Phúc Khang nguy hiểm nhất, cứ hãy để anh ấy làm những gì anh ấy muốn.

_ Hồng Nhi! Lại đây - tiếng 1 ông lão đang gọi cô.

_ Dạ sư phụ - cô đang thấy mình đi giữa cánh đồng xanh bát ngát quen thuộc.

_ Đồ Nhi ngoan! Nào theo sư phụ nào! - ông khẽ vút đầu cô, nắm lấy bàn tay cô

_ Sư phụ, chúng ta đi đâu? - cô chợt lo lắng.

_ Đi cùng ta - ông ôn hòa nói

_ Sư Phụ? - cô vẫn chưa hiểu ông muốn gì.

_ Chẳng phải con đã chết rồi hay sao. Thượng đế đang chờ con. Theo ta. Đừng để ngài ấy chờ lâu - ông nắm tay kéo cô đi không chùng chừ

_ Hàn Hồng Nhi, con đã đến - tiếng nói vang dội từ trong cánh cửa lớn kia.

Cô bước vào, mắt không chớp.

_ Hồng Nhi, mau quỳ xuống! - Sư phụ cô đứng bên cạnh nhắc nhở

_ Thưa thượng đế - cô lễ phép quỳ xuống

Thượng đế vẽ mặt phúc hậu vô biên phẩy tay gạt đầu đồng ý.

_ Thưa ngài, vì sao ngài lại mang con đến đây - cô nhú mày vẽ không phục.

_ Nơi đây vốn là nơi của con, đến lúc con phải quay về rồi - Thượng đế tròn mắt nhìn cô.

_ Vậy còn Khang ? - cô nghĩ đến anh lòng cô cùng chua xót .

_ Con thích ở với hân hơn là ở nơi đây à ? - Thượng đế trầm giọng nói.

_ Tình yêu của chúng con còn đẹp hơn cả nơi đây, thời khắc này , con chỉ muốn có anh ấy , xin ngài hãy cho chúng con được đoàn tụ - nước mắt cô khẽ rơi .

_ Tình yêu chỉ mang lại đau khổ , con lại muốn có nó ư ? - thượng đế nhìn cô .

_ Thừa người , nơi nhân gian kia. Lễ sống của con người là nhờ vào tình yêu , chúng con yêu nhau thật lòng , gian khó gì chúng con cũng xin trải qua. Miễn xin người đừng bắt chúng con phải xa nhau , đó là điều làm con đau hơn cả cái chết - cô nước mắt không ngừng cầu xin .

_ Thật khó trách con người lại không thể đứng dậy nếu như không có tình yêu , ta cũng không phải là kẻ không có trái tim . Ta sẽ cho con 1 cơ hội nữa , hãy sống thật tốt và giữ lấy tình yêu con đã chọn - Thượng đế , nhìn nương nương miệng khẽ cười , chính ngài cũng không thể nào không thừa nhận việc này .

Sau khi nói xong , cô chợt bị lực đẩy , đẩy cô ra khỏi nơi thiên đình .

Trong lúc này Viên Phúc Khang đã hô hấp , đập tim cho cô đã 20 phút , cô cứ nằm im , anh thật sự đã bắt lực rồi , anh leo xuống. Ánh mắt chợt vô hồn. Cuộc đời anh xem như rằng đã chấm dứt . anh quay lưng bỏ đi , thì máy đo nhịp tim chợt nghe " Tít , tít ... tít " 1 kì tích đã xuất hiện

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Trở Về Từ Cõi Chết

Lúc này , đám bác sĩ đã chợt thấy kì tích , liền như phản xạ , như bay vào cấp cứu cho cô tiếp tục . 1 kì tích hiếm thấy từ cô , lúc này vết thương không có cách nào cầm máu thì giờ đây đã không còn bị chảy máu nữa , lại khâu rất dễ dàng khiến các bác sĩ lần y tá rất hoảng sợ với sự kì diệu này . Ca cấp cứu này chỉ tốn 1 tiếng là xong .

Cô không còn bị nguy kịch nữa nhưng mà chỉ hôn mê , chưa biết được khi nào tỉnh . Người gọi điện thoại về Viên gia báo tin cô đã không sao nữa . , Viên lão gia vui mừng khôn siết z liền gọi cho ba mẹ Hồng Nhi , 2 ông bà nhue bắc đầu học thờ họ thờ ra không ngừng .

Người phải nói rằng vui sướng nhất là Viên Phúc Khang , anh giờ đây 1 lời nói không thể diễn tả được hết. Hôn mê rồi sẽ có lúc tỉnh , chỉ cần cô không chết là được . Sau khi cấp cứu xong , cô được chuyển đến phòng VIP của bệnh viện . Viên Phúc Khang bỏ hết tất cả mọi thứ chỉ để ở bên cô .

Sau từ cõi chết trở về đến nay là 1 tháng rồi cô vẫn chưa tỉnh lại, ngày ngày anh vẫn bên cô , tới lại ôm cô ngủ , công việc thì Lâm thư ký đem đến bệnh viện cho anh , gắng luôn cả 1 máy chiếu online cho anh để chủ trì cuộc họp .

Anh ngày ngày vẫn nói chuyện với cô , vẫn vui vẻ kể cô nghe những dự định của anh sau khi cô tỉnh lại , dù 1 dấu hiệu nhỏ cũng không bỏ . Anh vẫn cứ kiên trì chờ ngày cô tỉnh .

Bác sĩ Lưu vẫn vậy hằng ngày đến thăm bệnh án của cô , sau đó lại cho anh lời khuyên , hôm nay , Bác sĩ Lưu bảo anh được đưa Hồng Nhi về nhà , sẽ có 2 hộ lý theo anh , và Bác sĩ lueu 1 ngày sẽ đến xem tình hình 3 lần , vì thấy Viên Phúc Khang lúc này rất mệt mỏi , dù thể nào về nhà vẫn tốt hơn .

Sau khi về nhà an vị cho cô , anh cùng bác sĩ Lưu ra ngoài nói chuyện. Những ý kiến. Chỉ dẫn của bác sĩ đều được Khang rất chú trọng . Anh cũng mở mạng , gặp mặt đám ekip nhí nhố của cô , cho họ biết tình hình về cô lúc này , dù tiếng Việt vẫn chưa rành nhưng 1 tháng này được họ hỗ trợ , anh lại càng tiếp thu hơn .

Về nhà được 10 ngày , cô vẫn nằm yên đó , Khang lại không hề từ bỏ , luôn nói chuyện với cô , chờ ngày cô tỉnh . Hôm nay , anh đã như suy nhược cơ thể , hình tượng đẹp đẽ trong anh cũng mất , khó khăn lắm anh mới đưa muỗng com lên miệng. Khó nhọc nhai nó rồi nuốt xuống .

_ Viên thiếu gia , Viên thiếu gia . Phu nhân đã tỉnh ! - tiếng cô trợ lý la lên từ trong phòng , chạy xuống báo tin cho anh .

Anh liền dẹp tất cả qua 1 bên , chạy như thực mạng lên lầu để khi cô mở mắt sẽ nhìn thấy anh đầu tiên . Lên đến phòng , những ngón tay của cô đang cử động từ yếu ớt đến mạnh hơn , Lòng anh thật không thể tả , chỉ qua qua ra lệnh cho y tá báo cho bác sĩ Lưu đến ngay và lui ra ngoài , để không gian này chỉ có anh và cô .

Mắt cô cũng dần hé mở. Đúng như anh muốn. Người đầu tiên cô thấy là anh . Cô vừa mở mắt đã thấy bóng người quen thuộc ngay trước mặt , bóng người này không còn vẻ sang trọng lịch thiệp nữa , râu cũng không cạo , tóc tai bù xù , 2 mắt thâm quầng do thiếu ngủ , ốm hơn lúc trước rất nhiều . Cô

chỉ mới không quan tâm anh 1 tháng hơn mà anh đã ra nôn nổi thế này rồi .

_ Khang ! - giọng cô yếu ớt đầy yêu thương gọi tên anh .

_ Cừu con , cuối cùng em đã tỉnh , em có biết em đã từ cõi chết trở về không ? - những giọt nước mắt hạnh phúc của anh đã chảy lên bàn tay của cô .

_ Em biết , em đã về , anh đừng lo nữa - cô thật xúc động trước những giọt nước mắt này của anh , giọng nói an ủi anh .

_ Hứa với anh , đừng bao giờ xa anh , có được không ? - anh tay cầm lấy tay của Hồng Nhi , tay còn lại để lên má cô lau đi những giọt nước mắt kia của cô .

_ Khang ! Em mới không quan tâm anh , mà ạn đã thành ra thế này rồi sao ! - hơi sức còn yếu nhưng cô vẫn. Ráng máng anh

_ Hihi ! cừu con thật to gan , vừa tỉnh dậy đã dám mắng anh ư . Bác sĩ Lưu đã đến anh ta sẽ khám bệnh cho em .- anh nhéo má cô .

_ Được vậy trong lúc đó , anh đi tân trang lại mình đi , bộ dạng thế này. Em sẽ không yêu anh nữa - cô dù thều thào nhưng vẫn muốn anh giữ hình tượng .

_ Được ! Chỉ cần em luôn bên anh , nói gì anh cũng sẽ làm , ngoan cho bác sĩ khám , anh sẽ mau trở lại - anh vút tóc cô rồi đứng dậy , nhường chỗ cho Bác sĩ Lưu kiểm tra cô sau đó quay bước vào phòng tắm .

Tự anh còn phải giặt mình với bản thân ngay lúc này , xem ra nếu không có Hồng Nhi , Viên Phúc Khang đẹp trai hơn người này cũng sẽ biến mất thôi.

Sau khi kiểm tra , Bác sĩ Lưu báo tình hình cô hiện tại rất tốt , cần bồi bổ để lấy lại sức là được , sau đó thu dọn đồ đạc , cùng 2 cô y tá bước đi ,

Đêm nay , Khang ôm cô ngủ thật sự rất hạnh phúc , cứ trải qua 1 chuyện là anh lại càng biết rằng không có cô , anh không thể làm gì được , ôm chặt cô vào lòng , đã hơn 1 tháng anh mới lại có giấc ngủ ngon như vậy .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Phối Hợp Điều Tra

Ngày hôm nay , trời không mấy đẹp , mây đen trên đầu khá nhiều có dấu hiệu sẽ mưa . Viên Phúc Khang từ trong xe bước ra , tài xế lấy chiếc dù đen to bự chạy đến bên cửa che cho anh , rồi cùng bước vào trong 1 nhà hàng sang trọng . Khí phách rất cao ngạo , các nhân viên trong nhà hàng có phần rung rẩy với cái loại khí này , những nhân viên nữ không khỏi ảo mộng vì thần sắc soái ca của anh.

_ Viên Thiếu ! Mời ... mời ngài. - Chủ nhà hàng vẻ khấn trương .

Anh bước vào không thèm đếm xỉa tới tên chủ nhà hàng nịnh nọt kia , cứ bước theo sự chỉ dẫn của hần đi vào 1 phòng riêng biệt , đây chắc hẳn là phòng VIP của nhà hàng này rồi , phòng được cách âm rất tốt . Anh bước đến bàn vuông dành cho 6 người nhưng chỉ có anh và 1 người nữa .

Họ nhìn nhau với ánh mắt không chút động tâm ,sát khí trong căn phòng lúc này rất ngọt ngào .

_ Điều tra đến đâu rồi ? - Anh lạnh nhạt , cặp mắt không dao động .

_ Đã điều tra ra , đây là tài liệu , anh hãy tự mình xem . Cô ấy thế nào rồi ! - người đối diện có chút lo lắng .

_ Đã tỉnh - Khang điềm tĩnh . cầm ly rượu vang

_ Tôi có thể gặp cô ấy không ? - ánh mắt của người đối diện thay đổi , có chút vui mừng .

_ Vì sao ? - anh nhếch miệng , tay vẫn cầm ly rượu , ánh mắt kêu ngạo nhìn cái ly trong tay .

_ Vì tôi lo cho cô ấy ! - người đối diện nhủ mày , tỏ vẻ kiên cường .

_ Cô ấy là vợ tôi , không cần cậu phải lo - anh ngừng hoạt động lại , trừng mắt nhìn người đối diện , có chút ghen tức .

_ Hãy để tôi được nhìn thấy cô ấy . Tôi cũng sắp đi Pháp , sau khi xong việc này tôi cũng sẽ không còn gặp lại 2 người nữa - ánh mắt buồn bã lộ ra .

_ vậy được ! tôi tin cậu , tôi nay cậu có thể đến thăm cô ấy . Sau đó tôi muốn cậu phải thực hiện lời hứa - anh nhủ mày chắc , nhìn người đối diện .

_ Được , tôi nói , tôi sẽ làm - người đối diện có chút buồn nhưng gặp được cô lần này sau đó ra đi hẳn vẫn mừng nguyện , hơn là ra đi không được gặp .

Cuộc đối thoại đã kết thúc , Viên Phúc Khang đứng dậy tay không quên cầm sắp tài liệu người đã ra tay hạ sát bảo bối của anh . Để lại người đối diện đang ngồi trầm tư .

8h tối , Hoàng Nghiệp Du đã đứng trước cửa nhà họ Viên . Lòng không khỏi vui mừng nhưng lại rất buồn bã , cửa nhà được mở ra , quản gia Trần ra nghênh đón hẳn vào . Căn nhà này rộng hơn so với nhà của hẳn , kiến trúc theo thời đại hơn nhà hẳn , và điều làm hẳn không khỏi kinh ngạc đó là Viên Phúc Hạo , Viên lão gia người được giới ngầm truyền tụng là 1 con người lãnh khốc , tàn ác nhất thời trước , nhưng nay lại là 1 lão ông rất ôn hòa , phúc hậu , lại rất ấm áp không như ông và cha hẳn , rất nghiêm khắc và lạnh lùng . Được Viên lão gia đón tiếp nồng hậu , Hoàng Nghiệp Du không khỏi đồ kị cùng Viên Phúc Khang . Sau khi được an vị tại ghế sofa ở sảnh lớn , anh cười ý vui vẻ với Viên lão gia nhưng lòng lại muốn mau mau nhìn thấy Hồng Nhi .

Nói chuyện được 10 phút , từ trên lầu Viên Phúc Khang bế Hân Hồng Nhi xuống , nhìn thấy cảnh tượng này , lòng của Hoàng Nghiệp Du không khỏi đồ kị .

_ Hoàng hội trưởng ! Anh đến thăm tôi à ? - Hồng Nhi đang trong lòng Phúc Khang đã lộ đầu ra , dù thật sự không ưa tên này nhưng hẳn có lòng đến thăm cô không thể làm ngơ .

_ Đúng ! Cô đã khỏe hơn ? - hẳn như thở phào khi cô không chán ghét hẳn .

_ Tốt ! Khang bỏ em xuống - cô vừa cười gật đầu với hẳn lại quay qua bảo Khang để cô ngồi xuống ghế sofa

Anh đặt cô ngồi xuống sau đó ngồi kế bên cô nhưng đang muốn nhắc nhở ai kia đừng quá làm căng . Ánh mắt hất lên đầy vẻ cao ngạo của anh khiến cho Viên lão gia bên này nhìn qua cũng biết 2 người là tình địch . Ông không muốn làm ki đà nên đã thông báo rồi đi lên lầu nghỉ ngơi trước để lại 3 người trẻ ngồi dưới sảnh .

_ Tôi đã khỏe cảm ơn anh đã đến thăm - cô nhẹ giọng , mỉm cười nhìn hẳn .

_ Không có gì , thân là hội trưởng hội học sinh , học viên của trường gặp bất trắc như vậy đây là trọng trách của tôi - đây có lẽ là lời biện minh hay nhất mà hẳn có thể nghĩ ra vào lúc này

Viên Phúc Khang ngồi im lặng nhìn hẳn thay đổi chuyển biến của sắc mặt không khỏi hài lòng , xem ra cô không hề để ý đến hẳn anh không phải lo sẽ mất cô , nhưng chỉ là anh phải cảnh giác việc hẳn có âm mưu bắt cóc cô thôi .

_ Hồng Nhi ! Em mệt chưa , hãy về phòng , anh có việc bàn với Hoàng thiếu gia - anh cắt ngang câu chuyện của họ .

_ À được ! Vậy em lên trước , Hoàng hội trưởng cảm ơn đã ghé thăm gặp lại sau - cô vui vẻ ngoan ngoãn nghe lời anh , sau đó quay sang chào Hoàng Nghiệp Du rồi chậm rãi bước lên lầu .

_ Cậu ! Vào phòng với tôi - đợi đến khi Hồng Nhi đóng cửa phòng , anh mới vừa đứng dậy , 2 tay đưa vào túi quần , chậm rãi và lạnh lùng .

Hoàng Nghiệp Du cũng không phải vì thế mà mất đi phong độ của mình , so với Viên Phúc Khang thì địa vị gia đình hẳn cũng là ngang ngửa nên không có gì là phải sợ , chỉ có là gia đình hẳn không có nằm trong giới ngầm kia nên việc này cũng được gọi là phải nể 3 phần nếu muốn yên ổn .

Hắn không nói tiếng nào , cũng lạnh lùng ửng ngực oai vệ lên đi theo anh vào phong sách. Nơi đây , 2 bóng người thật sự rất căng thẳng .

_ Cậu khẳng định đúng là người này ? - tiếng anh lạnh lẽo phát ra , trên tay ném lấy sắp tài liệu về phía hẳn .

_ Chính xác là như thế , sau khi cho người điều tra , kết quả là thế này. Anh không tin tôi sao ? - hẳn nhứ mày , tay khoanh trước ngực dựa vào ghế .

Anh búng tay , trong bóng tối đi ra hơn 15 tên Án vệ , xếp thành hàng ngay ngắn đợi anh ra lệnh .

_ Trong vòng 15 phút , xác thực tin này cho tôi - anh nhướn mày đẹp về phía sắp tài liệu trên bàn ra lệnh .

Một tên Án vệ bước lên , tay cung kính cầm sắp tài liệu sau đó cúi đầu quay đi cùng 14 tên khác , đến kệ sách ấn 1 nút bảo mật ,cánh cửa ngầm được mở ra , những tên đó bước vào. Cánh cửa được đóng lại , không gian thật sự chỉ còn lại 2 người đàn ông sắc đá .

Họ cứ ngồi đó nhìn nhau với vẻ không hề thua tình địch , lòng rất tự tin với những gì mình có , chỉ là có Hoàng Nghiệp Du có sự mất mát vì anh đã không được sự đề ý của cô , công sức lúc này của anh cũng như công cốc. Nhưng anh vẫn tình nguyện làm vì cô , không cần cô biết , chỉ cần cô được an toàn , anh sẽ làm tất cả.

Tình yêu không phải có được sẽ hạnh phúc . Tình yêu là khi thấy người mình yêu được hạnh phúc đó mới chính là tình yêu .

Nhìn nhau 15 phút , cuối cùng cánh cửa bí mật cũng lại mở ra , tên Án vệ cầm sắp tài liệu bước đến bên anh , đưa lại cho anh chỉ gọn gọn gật đầu 1 cái chỉ ý là thông tin này hoàn toàn chính xác . Anh lúc này mày nhứ đã chắc , vốn dĩ anh không muốn tin nhưng nó là sự thật .

_ Vì sao cậu lại có được thông tin này ? - anh nhìn lên , miệng có chút nghiêng ngấu

_ Cô gái đó là học sinh của trường tôi. Camera ghi lại tôi rất dễ nhận ra . Cô ta chỉ là người bị sai khiến , vì hận Hồng Nhi được tôi để ý cộng thêm người đứng sau lưng kia đôn đốc. Nên hậu quả mới như vậy - anh nhìn bộ hồ sơ nói rõ .

_ Vì sao cậu lại biết đây là người chủ mưu ? - anh vẫn giữ nguyên trạng thái nhìn hấn .

_ Số tiền được chuyển vào tài khoản của cô ta từ người này mà ra , đồng thời , người này cũng có hận thù với Hồng Nhi trước đó , tôi nghĩ anh biết rõ điều này - sự việc không phải 1 mình hấn gây ra. Mà còn có sự góp mặt của anh nữa vậy mà anh dám lớn tiếng với hấn à .

_ Được ! Cậu có thể về. Nhân tiện tôi cho phép cậu chào Hồng Nhi một tiếng , Viên Phúc Khang tôi không phải là kẻ quá ích kỉ , để cảm ơn cậu đã thay tôi điều tra , đây là điều tôi có thể trả ơn cậu - anh nhàn nhạt đứng lên , bước ra cửa sổ nhìn về phía ánh trăng khuyết kia .

Hấn thật không thể ngờ. Anh lại khí phách oai hùng như vậy , xem ra giữa hấn và anh , Hồng Nhi ở bên anh là cách tốt nhất. Hấn căn bản khí phách này không thể so bì cùng anh , nhưng nếu Hồng Nhi có bất trắc gì , hấn sẽ không ngần ngại cướp Hồng Nhi đi .

Hấn quay đầu đi , được sự hướng dẫn của Trần quân gia , đưa hấn đến phòng Hồng Nhi gõ cửa , tiếng cô chạy lạch bạch ra mở cửa cũng làm hấn có chút rất vui. Như thể hấn được cô chào đón .

_ Á ! Hoàng hội trưởng chưa về sao ? - Hồng Nhi mở cửa phòng ánh mắt có chút ngơ ngác nhìn hấn .

_ Tôi đến để chào tạm biệt và cũng có vài điều muốn nói với em - hấn nhẹ nhìn cuối mình , vẻ mặt rất vui khi nhìn thấy cô .

Cô quả thật rất đẹp , đẹp hơn so với những gì hấn tưởng tượng , ngày thường đến trường. Hấn hầu như không để ý đến diện mạo cái trang của cô , chỉ yêu say đắm tiếng đàn và giọng hát của cô. Nay lại thật sự thấy được nhân sắc của cô. Hấn không khỏi động lòng . Người con gái hấn yêu thật sự sắt nước hương trời thế sao .

_ _ Vậy mời hội trưởng vào . ! - cô theo phép lịch sự . phòng ngủ của 2 người căn bản cũng có phòng khách nên cô không ngại .

Hấn bước vào , mắt nhìn quan sát căn phòng , căn phòng này rất rộng , trang trí rất tin tế , thật sự rất ấm lòng người . Sau đó hấn ngồi xuống ghế sofa .

_ Hồng Nhi. ! Thấy em khỏe tôi rất mừng , ngày mai tôi phải đi Pháp , chắc sẽ không trở về . Nếu tôi đi , liệu em có nhớ đến tôi ? - đây là câu hỏi hấn ấp ú , chỉ muốn gặp cô và hỏi rõ chuyện này .

_ Vì sao lại đi ? , ấy , chắc là nhớ rồi , anh hay quấy rầy tôi thế này mà lại đột nhiên đi , nên tôi sẽ nhớ đến anh chứ hihhi - độ ngây thơ của cô vẫn không thể tránh .

_ Đây là sổ của tôi bên Pháp , nếu như em cần tôi bất kì lúc nào cũng có thể gọi , tôi sẽ giúp em bằng hết sức mình - hấn đưa ra 1 tờ giấy có vẽ đã chuẩn bị trước .

_ Ấy ! Hoàng hội trưởng. Tôi nghĩ không cần đâu - cô đẩy tờ giấy ngược lại .

_ Hãy cứ cầm , chỉ là để phòng thân - hấn cương quyết đưa lại tờ giấy cho cô .

Cô trầm tư , từ chối cũng không được nên cũng đã để yên tờ giấy , hấn thấy cô không còn từ chối nữa cũng có phần yên tâm hơn . Nên đã đứng dậy phớt áo , nhìn kỹ coi lần cuối rồi quay ngược ra ngoài , rồi khỏi căn viết thư này .

Hồng Nhi ngồi đó nhìn tấm giấy , coi thật sự không muốn xó bất kì thứ gì liên quan đến hấn , nhưng lại không thể làm gì hơn , nên đã chủ ý đem tờ giấy cất vào 1 cái hộp đựng những món đồ không cần tới . Sau đó quay lại bàn làm việc của mình .

_ Ngày mai ! Hãy đưa cô ta đến công ty - trong căn phòng sách tối mù , 1 giọng nói lạnh thấu xương vừa lên tiếng , bàn tay siết chặt vò nát tờ giấy tài liệu có hình của người đã đứng phía sau vụ sát hại Hồng Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Anh Ấy Bảo Cô Phải Xứng Với Anh Ấy U' ?

_ Phúc Khang bỏ điện thoại xuống , lòng anh chột nhừ nói , đây là kết quả điều tra mà anh không hề muốn có. Vì sao lại thành ra thế này . Sau kết quả này có lẽ anh đã hiểu rõ hơn thứ mình cần và thứ mình phải vứt bỏ . Ánh mắt anh càng thêm căm phẫn , lấy tay xoa nhẹ giữa vầng trán nhăn nhu của mình , sau đó anh nhẹ đứng lên đi về phía căn phòng kia. Lúc này anh chỉ muốn được ở cạnh Hồng Nhi , chỉ có cô ấy mới làm anh thoải mái .

_ Khang ! Anh mệt sao ? - cô đang lạch cạch gõ bàn phím thì chợt dừng lại nhìn về phía con người vừa bước vào kia , ánh mắt có chút mệt mỏi .

_ Ủ ! Anh tắm đã ! - anh gật nhẹ đầu sau đó đi vào phòng quần áo , lấy bộ đồ ngủ rồi quay lại phòng tắm .

Hồng Nhi đã chuẩn bị sẵn nước ấm cho anh , anh cần phải thoải mái mới được . Trong lúc anh đang ngắm mình thoải mái trong phòng , Hồng Nhi ngoài này đang lục đục chuẩn bị 1 thứ gì đó cho anh . Xem ra cô lại bày trò gì nữa đây .

Từ phòng tắm bước ra , anh đã lại nghe thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng khắp phòng , mắt chợt mờ sáng , không phải chữ , vết thương cô mới lành , mà giờ lại muốn phục vụ anh sao . Anh nuốt mạnh nước bọt đi ngang qua cánh tường ngăn phòng ngủ lại , tinh thần có chút hứng thú , khi nghĩ đến bước qua tường ngăn này nếu cô lại mặc loại đầm ngủ gợi cảm thì anh sẽ không nề tình cok bị thương mà tấn công cô đâu .

Trong đầu đang có chút lạch quan liên bước qua bức tường ngăn , mọi thứ không phải như anh suy nghĩ , cô không mặc đồ sexy , cũng không phải đợi anh làm chuyện người lớn , mà là đang bài binh bố trận gì đó trên giường của họ . Anh có chút hụt hẫng , đi lại , ánh mắt mất mát nhìn cô .

_ Bảo bối ! Đây là gì - anh chỉ tay về phía đồng xà bàn cô tạo ra .

_ Hân hạnh phục vụ quý khách . Hôm nay tôi sẽ Mat-xa cho ngài - cô cúi chào , vẻ hưng phấn , cười tươi rồi rồi .

Cách đây 2 ngày cô còn nằm chèm bẹp trên giường khi vừa tỉnh lại , sau đó 2 ngày cô đã tung tăng phá khắp nơi rồi .Anh thật phải canh chừng cô kỹ hơn mới được .

_ Bảo bối ! Em lại bày trò gì đây ? - anh nhú mày , 2 tay véo má cô .

_ Đừng nói nhieu . Nằm xuống nào - cô nhanh tay đẩy anh ra , đẩy đẩy xô xô anh bắt anh nằm sấp trên giường

Anh thật không thể căng nha đầu này mà . Nên để xem cô lại bày trò gì . Sau khi để anh nằm an vị rồi , cô bắt đầu vận công , cái cách vận công của cô , cộng với thân hình nhỏ bé của cô thật sự rất buồn cười , anh không thể kiềm lòng , liền cười khấu lên . Xen ra chính xác là ở bên cô anh mới thật sự thoải mái .

Sau khi vận động xong cô bước lại chỗ anh , tay không ngần ngại lột áo của anh ra , khiến anh đơ người với hành động hết sức to gan này của cô . cô lấy 2 tay sờ sờ nhần nhần những múi thịt sau lưng anh . Ánh mắt nhìn lên trời như đang xem xét điều gì đó . Hành động này của cô thật làm Viên Phúc Khang không nhin nổi , nó thật sự quá đáng yêu

Sau khi mò mò mần mần xong , cô mới bắt đầu phán xét

_ Khang ! Thịt anh rất săn chắc nếu mat-xa theo kiểu thường thì không ăn thua . Vậy em mat-xa kiểu Thái cho anh nhé - cô ngồi lên người anh , nằm dài trên người anh , đầu ngang đầu anh , quay miệng về phía má anh nói .

_ " Chụt " bảo bối muốn làm gì thì làm - khoảng cách quá gần , không hôn thì uồn , nên anh đã lợi dụng thời cơ hôn cô 1 cái sau đó cười vui vẻ nói .

Sau khi được sự cho phép của anh , coi bắt đầu ra tay , cô nắn , cô bẻ , cô co , cô gậy , những động tác này cứ như đánh nhau , vật lộn vậy đó nhưng không hiểu sao Khang nhà ta rất thoải mái . Anh rất dễ chịu , cứ muốn cô mat-xa vậy hoài đừng ngưng .

Sau 30 phút , Viên Phúc Khang thật sự thấy rất thoải mái . Ngược lại Hàn Hồng Nhi thì thở không ra hơi , cô có phải đã sai lầm khi đã phục vụ anh bằng cách này , thân hình anh bự hơn cô gấp mấy lần , khiến cô phải vật lộn với nó muốn ná thờ .

_ Dịch vụ đến đây kết thúc , ngài có quyền đi ngủ . Tôi không chịu nổi rồi - cô phì phò , nằm thẳng trên giường , giọng thều thào .

_ Tôi chưa đã , yêu cầu nhân viên làm tiếp tục .Anh biết cô mệt nhưng vẫn muốn chọc cô .

_ Ngài tự sử đi , tôi không làm nữa , người gì đâu mà bự quá không biết haizzz , tôi đi ngủ đây - cô phớt lờ anh .

Anh cười lớn về rất hạnh phúc trước cái cách đầu hàng đầy trẻ con này của cô , Sau đó anh ôm cô ngủ , lòng rất thoải mái , rất yêu cô vì đã nghĩ ra cách để anh thoải mái thế này.

Ánh sáng 1 ngày mới lại đến , Hồng Nhi thức dậy chuẩn bị bữa ăn sáng như mọi ngày . Phúc Khang cũng hạnh phúc vô tận , tâm tình anh nay rất tốt nhưng cũng không quên hôm nay phải thế nào . . Ăn xong bữa sáng , hôn tạm biệt cô sau đó đến công ty.

Bước vào phòng làm việc , anh phải xử lý đồng giấy tờ kia , họp ban ngành , sắp xếp lịch với thư kí Lâm . Điện thoại anh reng lên . Anh nhát máy , mày đẹp nhieu lại , sau đó phung ra 1 chữ lạnh lùng " Được " rồi cúp máy .

Sau 10 phút , cửa phòng anh có tiếng gõ . Anh biết liền lên tiếng

_ Vào đi - sất mặt anh trầm lại .

_ Khang! - tiếng nói êm dịu đến lạ thường

_ Nói vì sao cô lần thế - anh không chờ được liền nhấn mạnh câu hỏi , mắt nhướng lên nhìn người con gái kia .

_ Khang ! Ý anh là gì em không hiểu ? - cô ta nhú mày như không hề biết chuyện gì .

_ Cô còn giả ngốc ở đây sao ? . nói , Nhu Diệp Loan , vì sao cô lại làm như vậy ? - anh đã thật sự mất bình tĩnh .

Hít 1 hơi thật dài , Nhu Diệp Loan mới bắt đầu biến sắc . Tay nắm thành quyền , kế hoạch của cô tỉ mỉ như thể lại sớm bị anh phát hiện , dù sao cũng không thể dấu , nay cô sẽ nói tất cả cho anh biết .

_ Đúng ! Là do em làm . sao nào ? Em làm vậy là sai sao ? Tình yêu của em và anh bị cô ta pha vỡ , cô ta là kẻ thứ 3 . Là người chen ngang , anh đã hứa với em thế nào ? Mà giờ thì sao hả ? - cô dồn hết tâm trí của mình , sự uất ức của mình .

_ Bị cô ấy phá anh là chính tay em tự phá , em hãy nhớ ngày ấy chính em là người đã lựa chọn sự ra đi , em chính là đã phá vỡ tim anh , cũng chính cô ấy là người kéo vớt cuộc đời anh , vậy hỏi ai là người đã phá đi tình yêu ? - Anh lớn tiếng quát to .

_ Em làm như thế là vì anh . Em muốn mình phải thật xứng với anh . em thân là trẻ mồ côi , bạn bè chê em từ nhỏ đến lớn , em quyết tâm đi để học thật giỏi thật tốt , để làm gì , tất cả để vì anh , vì anh đó anh biết không , em đã bỏ ra 5 năm , chỉ để xứng đáng với anh . Vậy mà khi trở về , anh lại tay trong tay với con tiện nhân đó , nó không xứng , nó không hề xứng với anh , em mới là người xứng với anh , anh hãy mở mắt to ra mà nhìn . EM MỚI LÀ NGƯỜI XỨNG VỚI ANH CHứ KHÔNG PHẢI CÔ TA - Nhu Diệp Loan , lúc này đây như 1 con đập vỡ .

_ Xứng ? Anh ấy đã từng nói với cô là phải xứng với anh ấy sao ? - trong lúc Nhu Diệp Loan đan gào thét trước mặt Viên Phúc Khang , Hàn Hồng Nhi cũng vừa tới , cô đã nghe được câu chuyện của 2 người . nay đã lên tiếng .

_ Con tiện nhân , mày nên im đi , đồ ranh con không biết xấu hổ . ,mày nghe đây mày chỉ là đứa thay thế tao . Tao đã trở về , mày nên mau cút đi , mày không xứng đáng với anh ấy . MÀY KHÔNG XỨNG - Nhu Diệp Loan quay sang tát vào mặt Hồng Nhi .

_ Anh ấy đã từng bảo cô phải xứng với anh ấy sao ? - Cô bình tĩnh , cái tát rất đau nhưng cô không khóc , ánh mắt cô lại càng sâu nhìn Nhu Diệp Loan .

_ Hồng Nhi ! Em - Phúc Khang thấy Hồng Nhi bị tát , liền lên tiếng .

Vừa lên tiếng thì anh đã bị bàn tay của Hồng Nhi đưa lên . Ý bảo rằng đừng xen vào.

_ Tôi hỏi cô ! Anh ấy từng bảo cô phải xứng với anh ấy sao ? - Sau khi ra lệnh cho Phúc Khang đứng đó , Hồng Nhi tiếp tục nhìn Nhu Nhi hỏi lần 3 .

_ Mày ! - con tức giận đã làm Nhu Nhi mất đi lý trí liền dơ tay tính rằng tát Hồng Nhi thêm cái nữa

_ 1 cái là đủ , giờ hãy trả lời câu hỏi của tôi . - khí chất mạnh mẽ của Hồng Nhi không hề giảm , cô chụp lấy cánh tay của Nhu Nhi đang đưa lên sau đó trừng mắt .

_ Anh ấy anh ấy chưa hề nói , nhưng với cương vị của người phụ nữ của anh ấy , phải có địa vị cao mới xứng đáng với anh ấy . Mày hiểu cái gì . Tao đã phải chịu đau khổ suốt 10 năm với cái từ này , và đã dốc lòng bỏ ra 5 năm để có được như ngày hôm nay , Nhưng mọi thứ đã đổ bể . Tất cả tại mày , tại mày đó con tiện nhân xấu xa . - Nhu Nhi vùng tay , thét lớn vào mặt Hồng Nhi , tay thoát ra tính rằng sẽ đánh xuống .

_ Chỉ vị miệng thiên hạ thôi mà cô để anh ấy chịu đau khổ trong 5 năm ư ? Cô yêu anh ấy mà lại để anh ấy phải đau khổ chỉ vì cô chạy đi theo cái chữ gọi là " Xứng " ư ? . Nhu Nhi , chị lớn hơn tôi , chị học cao hơn tôi nhưng sao đầu óc chị đơn giản quá . Có lúc nào anh ấy mở miệng bảo chị phải học cái này , biết cái kia để chỉ là XỨNG với anh ấy chưa ? Tôi thấy tiếc cho chị , 10 năm chị được bên anh ấy nhưng chị lại không hiểu gì về anh ấy . Cái anh ấy cần không phải là XỨNG mà là sự yêu thương , sự bên cạnh , hơi ấm của chị thế là đủ . Anh ấy chỉ cần chị ở yên bên anh ấy thôi , đó là đủ , còn cái chữ " XUNG " kia nó hoàn toàn vô nghĩa chị có biết không . - Hồng Nhi vẫn chụp lấy cánh tay đang dơ lên của Nhu Nhi , ánh mắt trừng lớn .

_ Đúng ! Cô ấy nói đúng - Phúc Khang nãy giờ chứng kiến cảnh tượng không khỏi giật mình , nhưng khi anh nghe Hồng Nhi trả lời , lòng anh thật sự rất ấm áp , vì cô gái này thật sự hiểu anh .

_ Khang ! Anh nói sao ? - Nhu Nhi từ từ đưa tay xuống , mắt bắt đầu ngáng lệ

_ Khóc ! Không còn tác dụng nữa đâu Nhu Nhi à , Hồng Nhi nói đúng , anh không cần em phải con nhà quyền quý , vị cao danh trọng . Bản thân em là trẻ mồ côi , anh lại không màng đến mà yêu thương em hết mình , em còn không hiểu sao . Sự việc lần trước anh bỏ qua , sự việc lần này anh e rằng sẽ không thể bỏ qua . Anh không muốn hạ sát em nhưng cũng không muốn nhìn mặt em nữa . Hãy quay về Pháp , anh sẽ cung cấp cho em 1 số tiền đủ để em sống đến chết , và hãy cắt đứt mọi liên hệ với nhà họ Viên , chúng ta như chưa từng quen - anh lạnh lùng nhìn cô , không 1 tia dao động .

_ Không ! Khang , Nhìn em đi , em trở thành thế này là vì anh , Khang , hãy nhìn em đi , con tiện nhân kia dám chia cắt 2 chúng ta . , cô ta phải chết - Nhu Nhi như nghe phải sét đánh liên điện loạn .

_ Thư ký Lâm , đặt ngay 1 vé đi pháp cho Nhu tiểu thư , chuyển vào tài khoản cô ấy 1 số tiền đủ để cô ấy sống đến chết , đảm bảo rằng cô ta không có thể quay lại đây dù chỉ 1 lần , 5 Án vệ sẽ hộ tống cô ta . Lâm ngay cho tôi - anh ra lệnh cho Thư Ký Lâm .ánh mắt không chút sót thương .

_ Hồng Nhi hãy đợi đấy cô sẽ không yên đâu , đợi đấy - Nhu Nhi bị 2 Án vệ kẹp chặt nhưng vẫn không ngừng la hét giãy giụa

Chương 63: Em Nguyễn

Sự mệt mỏi tràn đầy trên khuôn mặt của Phúc Khang, anh như bị sock với sự thật Nhu Nhi người con gái anh đã từng yêu thương chiều chuộng hơn cả Hồng Nhi giờ đây lại có thể làm ra những trò này. Anh mất bằng giá của anh làm cho người kế bên cũng phải rét lạnh.

Hồng Nhi chỉ đứng đó nhìn anh, không lên tiếng cũng không cử động, cô chỉ đơn giản là đứng nhìn anh. Nhìn anh đang mệt mỏi với những thứ xảy ra, nhìn anh bế tắc với loại diễn cảnh này. Lòng cô thật rất chua xót cô tự nhủ " Có phải sự xuất hiện của cô đã làm anh có thêm nhiều rắc rối? " cô khẽ nhếch miệng cười.

Đúng, từ ngày cô xuất hiện, anh đã phải trải qua vô số mệt mỏi, vô số phiền hà từ cô, cuộc sống vốn bình yên của anh đã bị cô xáo trộn. Con người khí phách của anh cũng dần trở nên yếu mềm hơn. Có phải sự xuất hiện của cô là một sai lầm trong cuộc đời của anh.

Thầm nghĩ những thứ cô đã gây ra cho anh, cô cảm thấy có lỗi rất nhiều, đáng kể cô phải nghĩ đến tâm tư của anh nhiều hơn, Cô đã cũng như Nhu Nhi, dựa vào sự cưng chiều của anh mà quên đi anh đang cần gì.

_ Khang ! Em là bão táp của anh - lặng thinh rất lâu Hồng Nhi mới bắt đầu lên tiếng.

_ Hồng Nhi ! - anh đang ảo não nghe thấy câu nói này của Hồng Nhi liền ngẩng đầu lên.

_ Có phải em đã quá lệ thuộc vào anh không ? Có phải em cũng đang bắt đầu giống Nhu Nhi không ? - cô có chút bận tâm.

_ Nhu Nhi khác, em khác, Hồng Nhi, anh thật sẽ không chịu nổi nếu mất em. Hồng Nhi - Anh đứng dậy đi đến bên cô, ánh mắt mệt mỏi những chuyện vừa qua.

_ Khang ! Cuộc đời này. Em chỉ yêu thương ba và mẹ. Mọi việc trên dưới, em chỉ biết ba và mẹ. Từng chén cơm giấc ngủ em cũng chỉ biết ba và mẹ. Em đã nghĩ rằng em sẽ chết nếu như không có ba mẹ, Nhưng có lẽ giờ đây đã khác ... trong cuộc sống của em người thứ 3 đã xuất hiện. Hắn ta rất đẹp, luôn có những lũ ong bướm vây quanh, hắn là 1 người độc tài, lãnh khốc nhưng lại rất dịu dàng chỉ với 1 mình em. Hắn ta có thể liều chết để cứu em. Hắn ta từ bỏ tất cả để đi theo em. Anh xem tên đó có phải đại ngốc không ? Cuộc sống của hắn ta đang rất yên bình, thì lại chạy theo em, rút em về để mang lại tất cả phiền toái cho mình. Người đàn ông như vậy có phải ngốc, ngốc, ngốc lắm không anh. Vậy mà Hàn Hồng Nhi này đã từ khi nào đã xem hắn như nhịp thở của mình. Trước sự sống và cái chết, em vẫn không từ bỏ quyền được sống để về bên hắn, từ bỏ võ công cũng vì hắn. Hắn đã hy sinh quá nhiều cho em. Viên Phúc Khang ! Em mặc kệ trước đó anh đã yêu ai, và ai yêu anh nhưng hiện tại em là người yêu anh hơn tất cả bọn họ. Dù có chuyện gì xảy ra, em vẫn thế, vẫn sẽ luôn bên anh, khi anh mệt mỏi và buồn đau, em hy vọng rằng bờ vai nhỏ bé này có thể giúp anh vơi đi phần nào, khi anh rơi vào vực thẳm, em hy vọng rằng bàn tay nhỏ bé này có thể giúp anh trèo lên được dù chỉ còn 1 chút sức lực. và khi anh chết, trái tim này cũng sẽ chết theo anh. Và khi anh nằm xuống, em nguyện sẽ nằm chung 1 quan tài với anh để anh không còn cảm thấy cô đơn nữa. Khang ! Em yêu anh - co khóc nức nở. Ôm anh thật chặt, có lẽ cô đã hiểu anh hơn, cô đã nhận ra điều gì đó từ anh sau chuyện này. Cô tự hứa với lòng và trước mặt Phúc Khang.

_ Hồng Nhi, cảm ơn em, cảm ơn em đã luôn hiểu cho anh, anh sẽ dùng thân thể này để che chở cho em đến suốt cuộc đời, và đến khi em nằm xuống, anh cũng nguyện nằm chung 1 quan tài với em để đôi ta không cảm thấy lạnh lẽo nữa có được không ? - anh cũng ôm siết cô. Lời hứa yêu thương đã được anh phát ra.

Nơi căn phòng làm việc ở tầng thứ 99 tập đoàn Viên Thành, đã có đôi tình nhân cùng thề với nhau, họ đã yêu nhau hơn mức tưởng tượng.

_ Hồng Nhi ! Chúng ta đám cưới đi, em không cần phải đi học nữa, đám cưới rồi em sẽ luôn bên cạnh anh, mọi nguy hiểm cũng sẽ không còn có được không ? - anh chợt buông cô ra, tay lau 2 hàng nước mắt của cô.

_ Được ! Em nguyện làm theo anh, chỉ cần được ở bên anh, em sẽ làm tất cả - Nước mắt cô rơi như chưa từng rơi.

Họ ôm nhau, trao nhau nụ hôn nồng cháy của tình yêu của 2 người, sợi dây liên kết có vẻ đã có thể cắt không đứt nữa rồi. Giờ đây, mọi thứ diễn ra xung quanh kia dường như là vô nghĩa với đôi tình nhân kia, giờ đây thế giới này họ chỉ còn nhìn thấy nhau.

Chương 64: Khang ! Đủ Rồi .

_ Thưa ba ! Chúng con muốn tháng sau sẽ làm đám cưới - tiếng Phúc Khang vang lên trong căn biệt thự nhà họ Viên.

_ Há há há ! Cuối cùng cũng có đại hỷ . Há há há , nhà họ Viên ta cuối cùng cũng có dâu , chà ta còn sẽ có cháu bé nữa chứ há há há há - tiếng cười vang vang của Viên lão gia .

_ Thưa ba , chúng ta chỉ mới cưới thôi , còn chuyện sinh con sẽ tính sau ! - Hồng Nhi đỏ mặt vì câu nói của ông .

_ Được được , tùy tui con , tùy tui con , nhưng phải sớm sớm để ta còn bế bồng . Hồng Nhi , mặc kệ con sinh con trai hay con gái ta đều thích , chỉ cần mẹ tròn con vuông là được - ông vỗ vỗ đầu Hồng Nhi , rất cưng chiều cô .

_ Vậy ngày mai con sẽ dẫn Hồng Nhi về nhà cô ấy , chính thức xin phép ba mẹ cô ấy - Phúc Khang phụ thêm ý nghĩ của mình .

_ Đúng đúng ! Phải làm , à con đón luôn ông bà xuôi qua đây luôn đi để tiện bề tổ chức hôn lễ - Viên lão gia gật đầu tán thành .

_ Dạ con biết - anh cũng nghiêm nghị cuối đầu .

Họ vui vẻ ăn tối với nhau , tiếng cười rộn rã , tin nhà họ Viên sắp có hỷ , có đám người phụ việc rất vui mừng , vì căn bản họ cũng yêu thích Hàn Hồng Nhi , việc thiếu phu nhân của nhà là cô thì họ không hề ý kiến gì ngược lại còn rất mừng nguyện là khác .

Bữa tối xong , anh và cô lên phòng , hôm nay không hiểu sao tâm tình của anh rất tốt , nên cứ ở phía sau chọc ghẹo Hồng Nhi .

_ Viên tổng tài , Viên bang chủ ! Nếu như chuyện này lộ ra ngoài , xem anh con mặt mũi hay không - cô nhún mày dẫn giọng với anh .

_ Em dám để chồng mất mặt - anh lại càng trêu đùa cô hơn.

Anh cứ ngồi phía sau lưng , quây quây , phá phá cái lưng của cô rồi lại choàng tay lên trước , phá nơi đầy đà của cô , hành động của anh đang khiêu khích cô , nhưng lại rất mê nheo , thật sự rất mất hình tượng đó .

_ Khang ! Đủ rồi . - cô chịu không nổi nữa liền quát lên .

_ Há há há há há - anh cười phá lên , mục đích chọc điên cô cũng đã đạt được . vì cô lo làm việc nên không để ý đến anh , nên anh mới chọc cô để cô liên tưởng đến anh .

_ Anh còn dám cười , hôm nay Hàn Hồng Nhi em phải cho anh 1 trận - cô đứng dậy sẵn tay áo lên , không quên cài 5 cái nút áo hời này bị anh tháo ra .

Nói xong , cô nhanh chân dí anh . Anh chạy chạy những lại kiểu chạy thực lùi , 2 tay đưa lên trước đỡ lấy những cái đánh yêu của cô , miệng cứ cười không ngớt .

Cô cứ dí rồi đánh anh thế đó . Đánh không chút đau , còn anh thì vừa thực lùi vừa cười không ngừng nghỉ . Đến khi tới chân giường , anh không thực lùi nữa mà lại nhào đến ôm cô khiến cả 2 cùng ngã xuống giường . Anh ôm cô rất chặt , lồng ngực cứng rắn vững chãi này luôn bảo vệ cô .

Anh hôn lên tóc cô , hôn xuống trán cô , rồi hôn xuống mũi cô , và dừng lại ở bờ môi đầy khiêu gợi của cô , anh hay không thể buông tha cô rồi . Nụ hôn hôm nay sao ngọt thế , ngọt hơn cả những nụ hôn trước đó . Nó như đĩa trái cây hảo hạng , thơm ngon , mát rượi khiến anh không thể nào buông . Nụ hôn nồng cháy , nụ hôn đòi hỏi của anh đã lang đi khắp cơ thể của Hồng Nhi . Cô không chút kháng cự , chỉ mềm nhẹ lướt theo , thật rất si mê lòng người .

Con say của anh đã đến đỉnh điểm , anh không thể kiềm chế được nữa , cả tháng nay anh chỉ có thể nhìn không thể ăn , nay anh được cô hồi đáp , ngại gì mà không tự thưởng cho mình sau những tháng ngày phải kiềm chế như vậy .

Anh không còn nhận thức được nữa , cứ hành động theo thói quen , mọi việc cứ để theo sự tự nguyện của cả 2 cùng tiến đến , Đẹp nay thật đẹp , đẹp cả đôi người trên chiếc giường lớn kia , đẹp cả khung trời trắng sáng , có lẽ , bão gió đã qua , sau đêm nay họ sẽ bắt đầu một câu chuyện mới . Câu chuyện mang tên " Trọn cuộc đời " .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Quy Định 7 Ngày

9h sáng, Phúc Khang cùng Hồng Nhi ra sân bay bay về VN để xin phép và đón ba mẹ Hồng Nhi sang để chuẩn bị cho hôn lễ của họ. Tiếp tục ngồi máy bay 5 tiếng, Hồng Nhi lòng thật rất thoải mái khi được về nhà, cô hưng phấn không thể ngủ.

Sau 5 tiếng trên máy bay xuống. Cô càng hưng phấn hơn, liền chạy thẳng ra ngoài, hít thở khí trời tiếc mùa hè có chút ối bức, nhưng lại rất thoải mái. Anh thấy cô vùng chạy bỏ rơi tay mình giữa không trung có chút không hài lòng. Liền nhủ mày đứng nhìn cô gái nhỏ đang hưởng thụ hương vị quê hương kia.

Anh cứ đứng đó nhìn con cừu con của anh, liền quên rằng nơi đây là nơi công cộng, mà anh chỉ cần đứng ngay nơi công cộng là y như rằng, tất cả ông bướm xung quanh liền vây lấy anh, thật sự rất nhức đầu. Sự trở lại lần này, anh đã có thể hiểu họ nói gì về anh, họ ngưỡng mộ, khen ngợi, trầm trồ ước ao. Anh thật đang rất bức mình trong khi đó cái con Cừu con kia lại không giải cứu anh mà chỉ lo tung tăng ngắm cảnh.

_ HÀN . HỒNG . NHI - anh rổng to thật to, giọng nói của anh nhấn mạnh từng chữ. Ánh mắt lạnh băng nhìn cô.

Lúc này Hồng Nhi mới giật mình khi nghe toàn tên mình bằng tiếng Việt. Liền quay lại nhìn anh đang bị lũ ông bướm bay bay quanh người, nhưng lại có chút đứng hình cách xa anh hơn khi nghe anh rổng lên. Cô cười rất vui vẻ, mắt nhìn anh có chút trêu đùa vẫn không đến giúp anh, mà cứ đứng đó lắc lắc cái đầu nhỏ điệu bộ đáng yêu nhìn anh.

Anh nhủ mày thật chắc, thấy cô cứ đứng đó. Anh nhếch miệng "Cái này là lỗi của em" giọng nói thâm nhìn thẳng vào Hồng Nhi, ánh mắt có phần gian xảo đi. Hồng Nhi chợt bất gặp ánh mắt này. Thấy môi anh nhếch lên dù không hiểu nhưng ánh mắt của anh làm cô giật mình.

Anh thấy cô mặt mày có chút biến sắc liền cất bước hướng về phía cô. đàn ông bướm cũng ngớ người tách mình ra, nhường đường cho anh hướng đến cô. Bước chân của anh chậm rãi, ánh mắt gian manh hiện rõ hơn. Cô vội nuốt nước bọt như có điều chẳng lành, ngược lên nhìn anh.

_ Bảo bối! Cái này là lỗi tại em - anh đã đến bên con Cừu nhỏ, nhẹ nhàng nói, hơi thở mạnh mẽ phả vào mặt cô làm cô chớp một cái.

Không đợi cô kịp mở miệng. Anh đã cúi xuống dán lên môi cô một nụ hôn rất nồng cháy, khẳng định cô là của anh trước tất cả công chúng. Cô nay đã thành đá rồi. Trước đám đông mà bị anh hôn nữa, xấu hổ cực kì.

Đó là sự trả thù của anh với việc cô dám bỏ tay anh chạy đi còn để mặt anh bị đám ông bướm bu mà còn cười trêu ghẹo. Hôn xong anh liền vút tóc cô về mặt yêu chiều, sau đó nắm tay cô đi chui tọt vào trong xe để mặt cho đám ông bướm kia thêm chảy nước miếng và ngớ người.

Sau một năm rưỡi không ở đây, thành phố thật sự thay đổi quá nhiều, có những toà nhà trước khi cô đi nó vẫn còn xây, giờ cô quay lại nó đã xây xong và bắt đầu hoạt động, các cửa hàng tiện ích mở nhiều hơn, Quả thật thay đổi rất nhiều so với suy nghĩ của cô. Ngắm cảnh phố phường lòng cô rất vui. Cô liền miệng nói về những cái mới mẻ. Lay tay của Phúc Khang chỉ hết cái này đến cái khác. Phúc Khang chỉ biết cười và lắc đầu thôi. Trước đó còn giận anh vì anh dám hôn cô trước sân bay, 5 phút sau lại hết giận, tâm tình cũng tốt hơn, luôn miệng kêu tên anh "Khang nhìn cái này. Khang xem cái kia. Khang cái này đẹp. Khang cái kia mới mẻ" trong lòng cô lúc này rất hưng phấn, còn anh không khỏi ngỡ ngàng với việc cái gì cô cũng kêu anh.

Cuối cùng cũng về đến nhà, miệng cô không thể khép lại được. Cánh đồng cỏ bay lúc nào giờ đã mọc lên những căn nhà cao tầng, đường phóng lớn hơn. Cô rất thích thú. Sau đó vội vàng bước vào ngôi nhà thân yêu, chạy sòng sọc vào nhà. Lúc này ba và mẹ cô đang cùng thưởng thức đĩa trái cây thì nghe thấy tiếng động rất lớn.

2 cái nữa trên tay họ rơi xuống, mắt chữ A miệng chữ O nhìn về phía cửa, như có quỷ ma gì xuất hiện. Cái con bé ngốc nghếch đáng yêu ngày nào của họ đã về. Bộ dạng quen thuộc "MẮT NÉT" của cô vẫn như thế, không hề y tá gì cả.

Mẹ của Hồng Nhi hoàn hồn trước gọi tên cô về vui mừng, khi bà nghe tin cô bị đâm và có thể sẽ không qua khỏi, bà như rơi vào vực, nhưng giờ con bé nó đang ở đây, còn đang chạy về phía bà nữa chứ. Lòng người mẹ không khỏi dân trào, nước mắt bà tuông rơi, những giọt nước mắt lo lắng, những giọt nước mắt của ngày đoàn tụ. xen lẫn vào nhau. Bà không thể nào ở yên được. Ba Hồng Nhi cũng không khỏi bất ngờ về sự xuất hiện này của cô. Ông cũng như bật khóc. Cả 3 người ôm nhau. Tiếng khóc của 3 người vang vang trong căn nhà nhỏ ấm áp này. "Khụ khụ" đang trong kì hạnh phúc họ nghe thấy tiếng ho nhẹ của chàng trai ngoài cửa. Phúc Khang nhìn cảnh họ ôm nhau khóc cũng không muốn quấy rầy nhưng Hồng Nhi của anh mới về, cô lại khóc như thế thật sẽ không tốt (Yêu vợ quá nha).

_ Thưa ba mẹ, chúng con đã về! - giọng anh trầm ấm hướng về phía ba mẹ vợ tương lai.

_ Ừ ừ, vào đây, vào đây, các con mệt rồi đứng không. Vào đây nghỉ ngơi. - Người mẹ hiền từ vẫy vẫy tay, rồi lau nhanh những giọt nước mắt kia.

_ 2 người đã về sao? - mọi thứ đang rất vui, một giọng nói có chút trong trẻo nhưng lại rất chừng mực.

Hồng Nhi cũng Phúc Khang ngược nhìn lên giọng nói kia. Ánh mắt Hồng Nhi có chút sợ khi thấy gương mặt này, Phúc Khang nhủ mày, ánh mắt sắc bén nhìn về phía con người đó.

Từ ngày anh trục xuất cô ta về đây, anh cũng đã chuẩn bị tin thần gặp cô ta khi đưa Hồng Nhi về, Nhưng lại quên nói với Hồng Nhi, nên giờ đây cô có chút sợ. Nhưng tốt là cô ta không hề biết Hồng Nhi đã tự phế bỏ võ công của mình, nên Hồng Nhi có chút dè dặt hơn, xem ra anh cũng có phần yên tâm.

_ À dạ chị 2 chúng em đã về - Hồng Nhi có chút sợ , người ngồi hơi nép vào với anh .

Cô không thể nói với ba mẹ về việc chị 2 đã làm với mình , nó quá khó , ba mẹ sẽ đau khổ nếu như biết sự thật khủng khiếp này , đến lúc này họ vẫn nghĩ rằng Hồng Nghi đã từ bỏ nên quay về ở với họ , nên kì này cô phải cẩn thận tí .

_ Thưa ba mẹ ! Tháng sau , chúng con muốn kết hôn , xin ba mẹ hãy đồng ý và thu xếp sang Thượng Hải để tổ chức hôn lễ cùng chúng con - anh không thèm để ý đến Hồng Nghi liền quay sang tiếp tục câu chuyện muốn nói với ba mẹ Hồng Nhi .

_ Tháng sau sao ? - mẹ của Hồng Nhi nắm tay cô liền quay sang nhìn Phúc Khang .

_ Dạ thưa mẹ ! - anh từ tốn trả lời , khẳng định lại câu nói của mình .

_ Cùng được nhưng nếu vậy các con sẽ phải thực hiện quy tắc của nhà họ Hàn - ba của Hồng Nhi chậm rãi nói , nhìn thẳng Phúc Khang .

_ Quy định thế nào thưa ba ? - anh nhẹ nhàng cuối người chờ nghe ông nói .

_ Hồng Nhi ! Con không nói cho Phúc Khang biết quy định kết hôn của Hàn gia sao ? - ông quay sang nhìn Hồng Nhi , mày nhíu lại tỏ vẻ không ưng ý.

_ Dạ ! Con chưa nói . Con xin lỗi - Hồng Nhi cuối đầu ,quả thật là sai sót của cô rồi .

_ Vậy ta sẽ nói cho con nghe . Quy định chỉ có 1 điều đó là trước khi kết hôn , cô dâu và chú rể không được gặp nhau trong vòng 7 ngày . Mọi phương tiện đi lại , thông tin , điện thoại mạng đều bị nghiêm cấm . - ông nhẹ nhàng nói nhưng giọng lại rất rặng đe .

_ 7 ngày ? - Khang tròn mắt nhìn . Làm sao anh có thể xa cô 7 ngày như vậy được .

_ Đúng 7 ngày ! - ông nghiêm giọng nhắc lại .

Hồng Nhi không biết nói gì chỉ ngồi cuối mặt xuống biết rằng sẽ rất khó khăn cho cả 2 với việc này . Nhưng cô không biết làm thế nào , chỉ mong anh sẽ hiểu và cố gắng vượt qua .

Phúc Khang không thể nói gì . Chỉ cuối mặt xuống về trầm tư . Cô và Hồng Nghi vốn đã không thuận , lại còn vụ việc Hồng Nhi đã dám giả mạo cô , nay lại ở chung 1 nhà , tuy là nhà ba mẹ cũng không tránh khỏi trường hợp ngoại lệ . .

_ Có khả năng ngoại lệ không thưa ba ? - anh thật sự lo lắng cho Hồng Nhi .

_ Đây là quy định , chính ta và mẹ con cũng phải như vậy . - ông lắc đầu .

Anh không thể nào cãi lại , nếu muốn lấy cô , anh phải làm theo quy định thôi , nhưng anh sẽ phải tăng cường Ân vệ theo sát cô . để tránh trường hợp nguy hiểm nhất có thể xảy ra .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: 7 Ngày Nỗi Khổ Của Viên Phúc Khang

Từ ngày nhận lệnh của ba mẹ Hồng Nhi , anh cùng Hồng Nhi đã cùng nhau vui vẻ 3 tuần . Họ vui chơi , đi hết mọi con đường gốc phố của Sài Gòn , thưởng thức những món ăn phong phú nơi đây , và còn cùng nhau đi du ngoạn từ miền Tây ra miền Trung . Anh càng hiểu thêm về cô hơn , hiểu thêm về đất nước quê hương nơi người vợ yêu thương của mình đã sinh ra . Anh cảm thấy yêu luôn cả Việt Nam nó là sự yêu thương giữa con người mà mảnh đất nơi họ ở . Điều này chứng tỏ anh rất yêu cô , yêu đến không thể thiếu cô dù chỉ 1 giây .

Nhưng giờ đây phải chịu cảnh không được nhìn thấy cô , không được ôm cô , không được hôn cô , không được thấy nụ cười của cô , nó thật sự rất tàn nhẫn với anh . Cô gắng chịu đựng thôi . Cuối cùng 7 ngày quy định cũng đến , anh hận vì cái quy định vớ vẩn này . Anh tăng cường Ân vệ quanh cô ,quanh căn nhà thôi đã 25 Ân vệ bao quanh bán kính 100 mét , kết bên cô là 7 Ân vệ nữ hạng nhất . cách căn nhà rải rác thêm là 50 Ân vệ , và đặc biệt 3 Ân vệ theo sau Hồng Nghi 24/24 để đảm bảo cô ta không dám làm gì Hồng Nhi của anh . Đó có thể là biện pháp hay nhất của anh khi phải để coi lại Việt Nam 7 ngày . Mọi hoạt động của cô , gặp ai làm gì , lai lịch người đó đều được anh nắm rõ mọi thông tin . Anh có phải là đã bảo vệ cô quá mức rồi không ?

Cứ 30 phút , thông tin của cô lại được Ân vệ báo cáo cho anh , chuyện anh làm thế này hầu như không ai biết , mọi chuyện nằm trong sự bí mật chỉ có người bài ra mới biết rõ .

Hồng Nhi sau khi lưu luyến tiễn Phúc Khang ra sân bay . Cô có chút lấy lại bình tĩnh , ba mẹ cô muốn 7 ngày , thật ra chẳng phải là quy định gì , nhưng nó

là những ngày cuối cùng cô được tự do , , còn được ôm ấp trong vòng tay ba mẹ , được vui vẻ với bạn bè . Lấy chồng tuổi 18 quả thật rất khó khăn , tuổi trẻ cô chỉ vừa bắt đầu. Đôi cánh kia chỉ vừa mới được gian ra lại bị kềm kẹp lại , ba mẹ không muốn cô phải hối tiếc , thời gian 7 ngày có thể đủ để cô quyết định rõ hơn về tương lai của mình . Hoặc là chấp nhận đến với anh mặc kệ tuổi thanh xuân đang chào gọi , hoặc là sẽ lựa chọn con đường tự do cùng đôi cánh bay đi khắp nơi đến mọi nơi mà cô muốn .

Quả thật , cô đã được ba mẹ làm việc tình thần rất kỹ , dạy cho cô những tình huống giữa vợ chồng , chỉ cho cô thấy những tấm gương của những người xung quanh . Cô vốn mau hiểu chuyện nên đã thu thập rất nhanh , và có vài chuyện cần bàn luận với Phúc Khang trước giờ cưới , một hợp đồng nhỏ , nhẹ , để anh và cô sẽ không phải mệt mỏi như những đôi khác . Ba mẹ cô muốn cô phải thật sự hiểu về ý nghĩa của Lấy Chồng là gì để cô không phải sock .

Hôm nay đã là ngày thứ 2 , cô dường như được rong chơi hết mực . Bạn bè cô đều lui đi chơi từ sáng đến chiều , có vẻ như cô đang thật sự tận hưởng những ngày cuối được độc thân .Nên cô toàn tâm toàn lực ăn chơi cho đã .

Trong lúc con cừu nhỏ ở quê nhà vui chơi , bên này có 1 con người rất chi là bức dọc , ghen tị , và khó khăn khem nên sự nhớ nhung với cô , tối anh ôm gối có mùi hương của cô để ngủ . anh thật sự rất nhớ cô , mới 2 ngày thôi mà anh nhớ cô như muốn phát điên rồi. Viên lão gia thật không còn cách nào khác , nhưng mà ông có mẹo mờ nhớ lại là làm bạn với Hàn Nguyên Thành bao năm , có lúc nào nghe ông nói đến , lễ cưới cũng diễn ra bình thường mà .

Ông nghĩ ngợi khá nhiều , thấy con trai của mình phải khó khăn như vậy , ông quả rất đau lòng nên đã nhất điện thoại gọi về nhà Hàn Nguyên Thành . Sau 20 phút , ông cúp máy , gạt đầu hiểu ý . 2 người ba này mưu mô với 2 đứa trẻ , dầy vò 2 đứa nó làm chi không biết .

Chưa bao giờ Viên Phúc Khang lại cảm thấy ngày trôi qua đều dài như vậy , anh sắp xếp công việc dầy dặt. Vui đầu vào công việc chỉ để quên đi giờ giắt và để trôi qua thật nhanh để đến ngày cưới cô , trong tâm anh muốn trừng phạt cô lắm lắm lắm , xa anh có 2 ngày mà cô lại vui chơi như vậy , lại không hề có biểu hiện nào là đau khổ nhớ nhung anh , ngày cưới xong tối đó anh sẽ trừng phạt cô gấp đôi mới hả giận .

_ Toàn Ngu , gọi Thiên Hoàng tới nay tại chỗ cũ - anh đang ở đây văn phòng không thể không nghĩ đến cô nên đã kiếm hai người chiến hữu lâu ngày không gặp để giải sầu .

Đúng 8h tối , người đàn ông lịch thiệp , vẻ đẹp mảnh trời bước từ trong siêu xe ra , con người ngênh ngang đầy lạnh lùng nhưng lại khiến cho những cô gái đứng đó thật sự rất muốn té xỉu vì vẻ đẹp này . Anh giờ đây trong đầu chỉ có mình con nhỏ cừu kia chạy vòng vòng trong đầu anh thôi . Phất vạt áo , anh bước những bước chân mạnh mẽ vào trong đi thẳng vào trong 1 căn phòng nơi đây đã có hai thanh niên ngồi hai tay hai bên ôm 2 cô gái vẻ đẹp cũng mặn mà nhưng son phấn thì dầy rất dầy . Anh vừa mới bước vào , căn phòng đã trở nên lạnh hơn . Hai tên bạn thân kia hiểu ý liền bảo 4 cô gái kia ra ngoài .

_ Khang ! Nghe nói , cậu bị cảm tức 1 tuần - Toàn Ngu giọng trêu ghẹo , tay cầm ly rượu uống 1 hơi.

_ Không ngờ ! Viên tổng băng trôi lại có ngày hôm nay - Luru Thiên Hoàng nua theo.

Khang không nói gì , chỉ đi lại ngồi im lặng , tay cầm ly rượu nốc sạch .

_ Huỳnh à ! 7 ngày này là 7 ngày anh được hưởng thụ sự tự do còn lại của cuộc đời độc thân , sao lại không thả lỏng - Toàn Ngu tay đặt lên vai anh đưa cho anh một ly rượu khác .

_ Tôi muốn cô ấy biết rằng tôi tôn trọng cô ấy thế nào . - anh nhàn nhạt cầm lấy ly rượu .

_ Xem ra ! Cừu con này có sức ảnh hưởng rất lớn rồi , hai chúng tôi nể phục cô ấy đã thay đổi được cục bằng như cậu .

Khang không nói gì cả chỉ uống rượu. Mặt kệ 2 tên kia ngồi 2 bên lải nhải . quả thật rất khó khăn với tên si tình phải xa cách cái gối đó rất khó khăn mà .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Cưới !

_ Hồng Nhi ! Mau lên - tiếng của Nguyễn Hồng Linh đang quát lên . hỏi hà cô con gái của mình .

_ Xong , xong rồi . ! - Hồng Nhi la lên

_ Con bé này ! - tiếng bà lại đáp kèm theo vẻ buồn phiền và 1 cái lắc đầu sau đó quay lưng .

_ Thưa bà ! 15 phút nữa buổi lễ sẽ tiến hành - tiếng người nữ nhân viên cung kính .

_ Được được ! Xong ngay , Xong ngay - bà gắt gắt về khăn trương hơn trước . .

_ Hồng Nhi ! Cậu xinh đến ngắt lòng người - tiếng của người bạn thân của Hồng Nhi.

_ Cậu ghẹo mình ! Nào nhanh lên , sắp trễ rồi .- cô châu mày , miệng cười rất tươi .

7 ngày trời qua, cô đã vui vẻ tận hưởng hết mình nhưng ngày tháng cuối cùng của tuổi trẻ để quyết định từ bỏ tất cả theo Viên Phúc Khang . Cô cũng đã từng nghĩ đến tương lai , tuổi đời nhưng nếu không có Viên Phúc Khang cuộc đời này của cô cũng như là số 0 . Cho nên cô đã sẵn sàng để gạt đầu đồng ý hoàn toàn sẽ làm đám cưới với anh , mặc cho anh có ích kỉ hơn nữa cô cũng cam chịu . Cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh . Vì cô nghĩ " Khi người đàn ông ích kỉ là lúc họ chỉ biết một mình người họ yêu " cho nên cô càng không lo rằng anh sẽ ngoại tình . Và lại cô cũng được tự do chứ đâu phải bị cầm tù 24/24 phải ở nhà và luôn bên anh . Anh luôn tôn trọng quyết định của cô , miễn cô vui mọi việc anh đều làm theo .

15 phút cuối của cuộc đời độc thân , cô ngẫm nghĩ và dặn do " Hồng Nhi ! Khi mày bước ra khỏi cánh cửa kia , và tiến đến cánh cửa lớn , mày chính thức là của anh , những gì mày đã làm , những gì mày đã trải qua hôm nay là kết quả cho sự kiên trì đó của mày . 10 năm , 20 năm 40 năm và đến lúc mày nhắm mắt khỏi cuộc đời này , người đàn ông mang tên Viên Phúc Khang kia sẽ là chồng của mày đến trọn cuộc đời " - cô nhắm mắt , đôi bàn tay đan vào nhau kia đang siết lại , yên tĩnh một mình tự dặn lòng .

Chiếc váy cưới của cô được nhà thiết kế nổi tiếng của mình do chính tay nhà thiết kế nổi tiếng của Pháp được anh mời qua đo cho cô nên bộ váy hợp với vóc dáng của cô , tạo nên một vóc dáng cực kì hấp dẫn , kêu xa lòng lấy đến ngộp người . Áo cúp ngực , viền vòng nơi cúp ngực 5 hân kim cương rạng người , hoa mai nhỏ điểm nhẹ quanh khung áo , đuôi dưới dài 4 thước nhìn khá nặng nhưng thật ra là vải vôn nên nhẹ hơn so với tưởng tượng , lớp vải độ 7 lớp phồng tự nhiên . Thật sự áo cưới của cô là 1 tác phẩm công phu nhất của nhà thiết kế đã từng làm . Ông ký quy định với Phúc Khang rằng ông chỉ được phép may một cái và không có cái thứ hai dù là na ná . Nên phải nói rằng , cái váy cưới này trên cả thế giới là độc nhất vô nhị .

Hồng Nhi đã sẵn sàng . Cô mở mắt ra . Lời tự hứa với bản thân đã xong . Đôi mắt to đen lấy của cô , long lanh hơn nữa với đôi mắt cười về rất hài lòng với quyết định này của mình . Cô đứng dậy thật chậm rãi đứng dậy , xoay người đi , nhìn cô bạn thân đang triều mến nhìn mình , cô vui vẻ . Nở 1 nụ cười thật tươi , sau đó bước ra , hai tay vén váy dài lên để đi . cùng người bạn nơi xứ người này cùng bước ra khỏi phòng cô dâu . Mở cánh cửa ra , cảnh tượng khiến cô chợt muốn rơi nước mắt , ba mẹ cô đang dịu dàng nhìn cô , gạt đầu hài lòng với cô lúc này . Cô ôm lấy hai người , nước mắt có rơi nhưng nhanh chóng bị ba cô ngăn lại , sau đó ông nắm lấy tay cô khoát lên khủy tay của mình , nhìn cô , hai ba con cùng nhau bước tới cánh cửa lễ đường rộng lớn kia , nơi người đàn ông của cô đang sốt ruột đợi cô .

Hai ba con nhìn nhau rất hạnh phúc , ông không nói gì , chỉ nhìn cô cười mỉm . Đứng trước cánh cửa lớn đang sẵn sàng mở , ông thở nhẹ .

_ Bảo bối ! Cánh cửa này mở ra trong vòng 1 phút nữa , ba muốn nói với con lần này là lần cuối , Từ nay , mọi việc của con sẽ do người con trai sau cánh cửa kia quyết định , ba mẹ sau 1 phút nữa sẽ không còn quyền kèm kẹp con nữa . Nhưng , khi con đau khổ , khi con tuyệt vọng nhất ta mong rằng , người mà con nghĩ đến sẽ là chúng ta . Bảo bối , con hãy thật hạnh phúc con nhé ! Ba mẹ luôn cầu nguyện cho con - ông chậm rãi , thổ lộ tình cảm của mình trong giây phút trọng đại này .

_ Ba ! Con yêu ba mẹ nhất , con sẽ ghi nhớ ! Con cảm ơn ba đã luôn ủng hộ con - cô cuối đầu vào vai ông ôm ông thật chặt .

_ Bảo bối ngoan ! Nụ cười của con là nguồn động lực sống của chúng ta , khi con cười , chúng ta lại có thêm một động lực rất lớn , đừng khóc . Ngày cưới , phải vui - ông vỗ về cô , giọng rung rung như thể ông cũng muốn khóc .

Cố gắng kềm lòng , ông buông cô ra , yêu chiều vuốt chỉnh mái tóc của cô , sau đó nghiêm trang , gạt đầu với 2 người đàn ông đang nắm thành cửa ra hiệu đã sẵn sàng . 2 người đàn ông hiểu ý , liền nói qua bộ đàm thông báo ! Sau 1 phút , họ mở cửa .

. Cánh cửa lớn được mở màu tím oải hương trang trí đầy căn phòng lễ đường . Quan khách đông chật cứng , báo giới cũng được mời nên đã không uổng công sạc đầy pin máy ảnh và flash đánh đèn lia lịa .

Hàn Nguyên Thành chậm rãi cùng cô con gái bước từng bước thật đều đi vài lễ đường . Cô từ lâu đã mất chỉ còn nhìn thấy chàng trai kia cô khẽ cười nhẹ hàm răng trắng buổi của mình ra , tặng cho anh một nụ cười thật hạnh phúc và từ bước hướng về anh .

_ Ta giao bảo bối lại cho cìn , hãy thay ta chăm sóc con bé - ông dùng cả 2 tay của mình đưa tay cô về phía cánh tay đang đưa ra của Viên Phúc Khang , dẫn dò .

_ Con hứa thừa ba - anh nhẹ nhàng hồi đáp .

Anh nhìn cô , giờ đây cô chính thức là vợ của anh rồi , nhìn cô càng đẹp hơn , sau 7 ngày mới được gặp cô , lòng anh như nhảy cẫng lên , khi cô vừa xuất hiện thật chỉ muốn chạy thật nhanh , nhanh hết sức có thể đến ôm cô đã bỏ đi cái thèm muốn đang trong đầu . Nhưng hình tượng cũng rất cao , Cộng với lễ cưới quan khách , anh không muốn làm . Nên đã kềm nén và chờ đợi .

Vì cha xứ , tuyên thệ , hát nhạc , giăng vài điều , sau đó cũng để phút quan trọng . Giấy phút chứng nhận 2 người là của nhau .

_ Tôi Viên Phúc Khang , đồng ý lấy Hân Hồng Nhi làm vợ , cô ấy sẽ là mạng sống , là hơi thở của tôi . Dù có chuyện gì xảy ra , tôi vẫn sẽ là người bảo

vợ cô ấy - anh nhìn người con gái đẹp nhất trần gian đang đứng trước mắt anh tuyên thệ .

_ Tôi Hàn Hồng Nhi , đồng ý lấy Viên Phúc Khang làm chồng , anh ấy sẽ là mạng sống , là hơi thở của tôi . Dù có chuyện gì xảy ra . Tôi vẫn sẽ cùng anh ấy vượt qua . không bao giờ chia lìa - cô mỉm cười tuyên thệ cùng anh .

_ Ta tuyên bố , hai con là vợ chồng , hãy trao nhẫn cho nhau - cha xứ rất hạnh phúc hài lòng với sự kiện này .

Viên Phúc Khang cầm lấy chiếc hộp trong túi quần ,hộp nhỏ đựng 2 chiếc nhẫn đôi rất đặc biệt , anh nhẹ nhàng nhìn cô , tay cầm lấy chiếc nhẫn sở vào ngón áp út tay trái của cô . Cô cúi mặt xấu hổ , sau đó cũng làm như anh .

Không đợi cha xứ nói tiếp , sau khi cô vừa đeo xong chiếc nhẫn vào tay anh , anh đã dùng lực kéo cô vào lòng , sau đó hôn cô say đắm . Quý quan khách vỗ tay kịch liệt , họ hò reo với hành động này . Hồng Nhi ngượng đỏ cả mặt nhúm mày nhìn Phúc Khang sau đó lại dùng tay che miệng cười .

Anh nắm tay cô chạy ra lễ đường , nơi có đàn người đứng đợi sẵn , khi thấy cô và anh xuất hiện. Họ vui vẻ thấy bông hồng lên trời , anh và cô nắm tay nhau chạy qua con đường hoa , đánh dấu cho con đường đầy tươi đẹp của cô và anh đã hiện ra .

Cô thấy bông cầm tay . Người chụp được là Hồng Nghi chị cô , cô khẽ cười , giờ phút này , cô đã quên sạch ân oán của cô và những người kia , mùi vị ngọt ngào của tình yêu đã che lấp tất cả . Cùng anh bước lên chiếc siêu xe trang trí hoa cưới , 2 người cùng nhau đi đến sân bay . Họ hưởng tuần trăng mật trên hòn đảo của riêng họ .

Anh thật không kềm chế được vừa lên máy bay đã không cần nỗ lực cố gắng để không ngủ .

Còn tiếp

_____.._____

Xin lỗi mọi người. Truyện sẽ còn tiếp tục. , đám cưới đến đây chưa kết thúc , và số chương kết thúc Mộc Dung còn đang cân nhắc nên không trả lời các bạn về vấn đề này được .

Thời gian này ! Công việc của Mộc Dung rất nhiều nên không có thời gian để ra chap , mong các bạn thông cảm giùm , Mộc Dung sẽ không bỏ truyện , Chỉ là thời gian không cho phép như trước nữa nên số lượng chap ra bị giới hạn và có thể 1 đến 3 ngày không ra được . Các bạn ráng thông cảm giùm Mộc Dung nhé. , Công việc được thoải mái rồi Mộc Dung sẽ lại ra đều đặn như trước. Cảm ơn các bạn đã quan tâm Cmt và cả inbox hỏi thăm trong mấy ngày qua

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Vợ Chồng Son !

Hôn lễ đã trôi qua 4 ngày , cặp đôi vợ chồng son này đang hưởng tuần trăng mật tại hòn đảo của mình , có thể cưới rồi mọi việc khác hoàn toàn so với lúc đang yêu , Phúc Khang say đắm Hồng Nhi hơn trước , đòi hỏi của anh cũng mãnh liệt hơn , hành động của cô dù không cố ý nhưng cơ thể Phúc Khang lại cho là như vậy nên không khỏi hành hạ Hồng Nhi đến như cả người .

_ VIÊN PHÚC KHANG ! - Hồng Nhi không thể chịu nổi liền gọi cả họ lẫn tên của người chồng ngang ngược kia

Phúc Khang vốn chỉ muốn ghẹo chọc thôi , nhưng lại không nghĩ đến tình hình xấu này nên đã bị cô quát to vào lỗ tai .

_ Viên phu nhân ! Có việc chi dạy bảo ? - anh nhúm mày , ngừng mọi việc cười nham hiểm trước mặt Hồng Nhi .

_ Anh thật quá đáng , em đã rất mệt , sao anh lại có thể đòi hỏi cao như thế ? - cô uất ức , thích thích , giận dữ .

_ Viên phu nhân ! chồng của phu nhân hiện tại đang rất khó sở khi dừng lại , Phu nhân hãy vui vẻ làm xong bổn phận rồi sau đó chúng ta nói chuyện được không ? - anh thổi vào lỗ tai của Hồng Nhi hơi thở nóng đầy dục vọng .

Hồng Nhi tuy chuyện này cũng gọi là bình thường rồi , nhưng mà cô thật vẫn ngại , căn biệt thự to lớn này , 4 ngày nay phải nói là nơi nào anh cũng có thể đòi hỏi cô được , nhà bếp là nơi thường xuyên nhất , người làm ở đây chỉ được đến làm vào giữa đêm khi anh và cô đã ngủ , sáng hôm sau thì nguyên căn biệt thự chỉ còn có 2 người nên anh lộng hành không thương tiếc .

_ Anh ! Đòi bại ! - cô khế máng , cũng biết rõ rằng sẽ không thể làm gì được anh rồi nhưng cũng không cam chịu im lặng .

Anh cúi xuống , cắn ngay mũi đáng yêu của cô một cái , sau đó lại tiếp tục việc của mình. Vốn biết cô nghe lời mình như cún con , nên anh cũng không

cần lo lắng, thể hiện vừa rồi của cô, chỉ là mắng yêu thôi, anh cũng không thể nào kèm chế được sự ham muốn cô nên "Vợ ngoan! cứ để anh". Con triền miên cứ kéo dài, Hồng Nhi thật sự đã không thể chịu đựng, cô chỉ muốn chịu đến khi anh xong. Anh biết cô mệt chỉ hôn nhẹ lên trán cô thỏ thẻ nhỏ "Bảo bối anh xin lỗi! Sắp xong rồi" anh trấn an cô, cho đến khi chạy nước rút đã xong, anh thì không sao, cô coi như là thành nước rồi, cùng lúc ngất xỉu không biết gì nữa. Anh yêu chịu bế cô lên phòng tắm rửa sạch sẽ cho cô, sau đó ôm cô ngủ.

Chiều vàng trên hòn đảo thiên đường, ánh nắng vàng len lỏi qua những ngọn lá, cơn gió nhẹ thổi vào tấm rèm khiến nó bay lên, ánh nắng thừa cơ chui vào, đánh thức đôi vợ chồng son đang ngon giấc. Hồng Nhi chợt tỉnh sau cơn mê, cô đau nhức khắp người khẽ nhẹ nhàng xoay chuyển, mảy may lại có vẻ khá bức mình. Đầu đụng vào lồng ngực to săn chắc kia, cô chu môi, mắt mở lên nhìn khuôn mặt tuấn tú kia đang ngủ. Tỉnh tỉnh cô không sợ ai, nên thừa cơ hội, dùng tay nheo lấy đôi má mọng mọng của anh, mắng yêu thật mạnh.

_ Phúc Khang ngốc! Phúc Khang cặn bã, đã bảo người ta chịu không nổi, mà cứ thích làm theo ý mình. Làm gì mà dư thừa sức lực thể không biết - cô vừa nheo, miệng vừa lẩm bẩm thì thầm.

_ Anh chỉ dư thừa sức lực với em. - Đang say giấc, chợt giật mình với tiếng động đập của cô, nhưng anh không mở mắt cứ nằm đó, biết cô lợi dụng mình ngủ dám giờ trò liên có hành vi như bắt quả tang.

_ Anh đã dậy. ! Hờ! Ông xã đòi bại. - cô chợt giật mình rút tay về.

_ Anh chỉ đòi bại với mình em, em nên vui vì điều này, có chồng chỉ biết ham muốn mình không màng những phụ nữ khác, em xem em có phải là có phúc, và anh là người rất chung tình hay không? Vậy mà em còn oán trách à. Hay là em muốn anh ra ngoài kiếm người khác để thỏa mãn hả? - anh chụp lấy tay của cô, nắm mạnh, ánh mắt trên ghẹo có chút hù dọa.

_ Anh Dám? - Cô nhướn người lên khi nghe anh nói kiếm người khác.

_ Há há há há. Viên phu nhân, anh yêu em chết đi được, vì sao lại có người đáng yêu thế này cơ chứ Anh làm sao có thể kiếm người khác, trong khi vợ mình là tuyệt thế mỹ nhân thế này, luận về số vòng thì các cô gái đó đã thua xa, nói chi đến khuôn mặt, trần mộc của em đã gây chết người, làm sao có cô gái nào sánh bằng em hả, BÀ XÃ của tôi? - anh ôm chặt cô, cười hạnh phúc đến muốn la lớn.

_ Anh đó! Chỉ giỏi miệng! - cô lườm khinh thường anh 1 cái, quay lưng với anh.

_ Viên phu nhân! nàng có biết, nàng đã thay đổi một ác quỷ hay không? - Anh ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng như ôm một vật bảo bối.

_ Có hả? - cô nhướn mày, liếc về phía sau lưng.

_ Nè nha! Viên Phúc Khang trước đó là 1 người rất kiêu ngạo, nụ cười một năm chưa chắc gì được 3 cái, không chờ đợi ai bao giờ, lại còn rất quý dử, đã nói một sẽ không nói hai, tàn khốc và khát máu hơn người. Vậy mà giờ đây, Viên Phúc Khang lại trở nên nói nhiều như vậy, một ngày cưới không dưới 100 lần, lại còn tìm rận rần mỗi khi được Hàn Hồng Nhi quan tâm, Viên phu nhân xem, có phải em đã thay đổi một ác quỷ rồi không? - anh thỏ thẻ, nói ra những sự thay đổi của bản thân.

_ Vậy, anh có hối hận? - cô xoay người đột ngột lại, nhìn anh với ánh mắt cực kì nghiêm túc.

_ Nào xấu hổ? Em không thấy rằng anh đã rất vui sao, lại cảm thấy thế giới này đẹp nữa là đằng khác, Hồng Nhi, em là thiên sứ của anh, là vị thần của anh, người đã mang lại cho anh cuộc sống muôn màu. Anh thật không thể sống thiếu em. - anh ôm chặt cô hơn, bảo vệ cho tình yêu của mình.

_ Vậy, anh cũng đã yêu chịu Nhu Nhi như em? - cô gian tà bắt bẻ.

_ Cũng yêu chịu, nhưng lại không cười nhiều như vậy - anh nhìn cô, ánh mắt chân thành đến mê người.

Cô gật đầu, thỏa mãn với câu trả lời của tướng công, cô chủ động hôn lên môi thường cho anh một cái, cười rất tươi rồi lại rút vào lồng ngực săn chắc kia, ôm anh một cái ôm nồng cháy. Sau đó cùng anh ngồi dậy đi vào nhà tắm, cô như nữ hoàng còn hay là thuộc hạ, anh nhẹ nhàng tắm rửa cho cô, không dám động mạnh sợ cô bị vỡ rụng. Tắm rửa thoải mái, đôi vợ chồng son lại xuống bếp cùng nấu nướng, sau những tháng ngày vất vả, Hồng Nhi cũng đã dạy cho phu quân của mình biết được rửa rau là gì, cắt hành lá là gì, cắt hình hột lựu là gì, cho nên anh không còn phá cô nữa mà toàn tâm phụ cô chuẩn bị cho bữa cơm tối.

Món anh không thịnh soạn, dù giàu có nhưng đôi vợ chồng này rất ăn ý với nhau, vì lẽ cô xin ra trong gia đình bình thường, lại sớm biết kiếm tiền nên cô rất quý những thứ phải mua bằng tiền, lại càng không bao giờ muốn lãng phí (Thật không? chứ bữa cô nào đổ 4 đĩa thức ăn vào thùng rác hả?). Bữa ăn chỉ trọn vẹn 1 món canh, 1 món mặn thế là đủ cho một bữa ăn của 2 người.

_ Khang! Hình như em chưa nói với anh về bạn thân của em phải không? - cô cùng anh ăn cơm, nhưng lại chợt nhớ ra một điều gì đó.

_ Không là là Lâm Lang à? - anh đưa đũa gấp miếng thịt bỏ vào chén của cô nhàn nhạt nói.

_ Không! Lâm Lang là sau này, còn người này là bạn chí cốt của em. - Cô như thói quen đưa chén ra cho anh gấp đồ ăn.

_ Vậy sao? Là nam hay nữ, quen lúc nào? - anh vừa ăn vừa nói, cũng khá bình thường, không phải là ghen, chỉ muốn biết rõ người bạn của vợ yêu.

_ À bạn ấy là nữ! Rất đẹp đó, tên là Viên Viên, chúng em quen biết nhau hồi nhỏ tí, lúc mà em cùng ba mẹ sang Thượng Hải thăm di Nguyệt, tình cờ gặp bạn ấy tại một trường học, chúng em đã trao đổi số điện thoại, và giữ liên lạc với nhau đến giờ, Nhưng mà - cô kể về cuộc gặp gỡ của cô

cùng cô bạn kia , nhưng lại ngập ngừng .

_ Sao thế ? - Anh đang nghe cô kể , thấy cô dừng lại , liền dừng đũa nhìn cô có vẻ ưu tư .

_ Bạn ấy ! Bỏ nhà đi rồi , lại không có chỗ nương tựa , em vừa liên lạc được với bạn ấy qua mạng , hiện tại bạn ấy đang phải sống nhờ nhà người quen , em rất lo - Cô nhủ mày , thương sót cho người bạn đáng thương .

_ Vậy em biết gì về cô ấy ? - anh cũng hiểu ý cô , chắc rằng cô muốn đem cô gái kia về , nhưng muốn biết rõ cô gái ấy .

_ Chuyện là vậy ! cách đây hơn nửa năm , cô ấy đã bị một vị tài nhân đụng phải khi đi đường . Sau đó anh ta đã đem Viên Viên về nhà , lúc đầu là chỉ để chăm sóc xin lỗi , nhưng mà sau đó vị ấy đã muốn Viên Viên ở lại , vì cô là trẻ mồ côi , cũng rất bất cung chịu , em nghĩ anh ta có tình cảm thật sự với Viên Viên nên cũng mừng thay cho cô ấy , nhưng mà sau đó , người yêu cũ của anh ta trở về , cô ấy dường như bị bỏ rơi , lại bị anh ta chửi mắng , còn tát mấy bạt tay vào mặt , tình huống đại khái cũng giống như lần Nhu Nhi đối với em , nên cô ấy đã quyết bỏ đi dù rất yêu anh ta , để cho anh ta cùng người cũ tái hợp . Nay Viên Viên không có nhà để ở , cô nhi viện lại không có chỗ nên Viên Viên hiện tại phải ở nhờ nhà của một người bạn làm cùng chỗ . Cô ấy là người rất lương thiện , em giờ có cuộc sống tốt đẹp , nhìn người bạn thân của em như vậy , thật không cam lòng , Khang ! Anh nghĩ xem , chúng ta có thể giúp cô ấy ? - cô bộc lộ tâm tình của mình với anh , suy nghĩ mấy ngày nay , mới dám nói anh biết .

_ Hồng Nhi ! Em có thật quá thương người . Vậy em muốn thế nào ? - anh nhủ mày , muốn xem cô đang nghĩ gì .

_ Tâm nguyện của Viên Viên là muốn trở thành một chủ cửa hàng tiện lợi , cuộc sống thanh nhàn không lo không nghĩ , Khang ! việc này em nghĩ đối với anh rất dễ , anh có thể giúp em , và lại nếu như vậy , chúng ta cũng có chỗ để ăn mì gói . - cô tỏ ý của mình , cũng không nhằm đánh vào sở thích của anh .

_ Chuyện đơn giản ! Vậy anh sẽ thu xếp cho cô ấy khi chúng ta trở về . - anh như thờ phèo , kì thật anh không mong cô sẽ bảo anh đem cô gái kia về ở chung , nó cũng rất phiền phức .

_ Tốt quá ! Khang của em thật sự rất tốt , Em chọn không làm người - Cô hớn hờ , cao hứng hơn nữa .

_ Em đó ! đạt được mục đích là lại như thế ! - anh dùng ngón tay , chia vào trán của cô khẽ trách .

Cô cười cười , vui vẻ cực độ , dùng tay xoa xoa trán của mình , sau đó gấp thức ăn cho anh . Rồi lại kể cho anh nghe về Viên Viên và cô từng có những kỷ niệm gì . Bữa ăn này , cô và anh lại hiểu thêm về nhau , biết thêm về nhiều thứ nữa .

_ Kháng ! Chúng ta như vậy có được gọi là vợ chồng son ? - sau khi ăn cơm tối , cô cùng anh ngồi trên ghế sofa tầng 3 , ngắm ra cửa sổ nơi biển mênh mông một màu đen như lại có chút sáng bởi ánh trăng cùng các vì sao trên trời .

_ Chúng ta đang là vợ chồng son này . - anh hôn nhẹ lên tóc cô , câu hỏi của cô quả thật rất ngốc nghếch .

_ Vậy sau này chúng ta già sẽ bị gọi là vợ chồng già sao ? - cô lém lỉnh sau người nhìn anh .

_ Đúng vậy ! Vợ chồng già , nghe rất hay - anh nhẹ cười , ánh mắt rất hạnh phúc .

_ Ba em hay nói vậy với mẹ " Chúng ta là vợ chồng già " . Nghe rất mắc cười - cô giả giọng của ba mình .

_ Vậy em có thích không ? - anh cười kháu với cái điệu bộ đáng yêu này của cô , lấy tay kéo vài cọng tóc của cô bị gió thổi bay trên mặt .

_ Thích chứ , em rất muốn mọi người gọi chúng ta là vợ chồng son , khi về già rồi họ lại gọi chúng ta là vợ chồng già , có phải rất ý nghĩa - cô gật đầu lia lịa , tỏ vẻ rất hài lòng về việc này .

_ Vậy thì cứ như thế ! Ngoan , vào nhà thôi , gió thổi lạnh rồi - sau đó anh bế cô đi về phòng .

Lại một ngày trăng mật trôi qua , cô cùng anh rất chỉ là hạnh phúc , mọi việc rất êm a khi 2 người chỉ ở cùng nhau trên hòn đảo này . Quả thật vợ chồng son , xung quanh họ , cái gì cũng có thể làm họ cười , cái gì cũng có thể làm họ vui . Chỉ mong rằng ngày tháng sau này họ sẽ không phải vướn bận việc gì nữa .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Gặp Viên Viên !

Sau một tuần hưởng tuần trăng mật ngọt ngào bên nhau , cuối cùng họ cũng đã phải đến lúc trở về nơi thành thị huyền ảo kia , Viên Phúc Khang đã sắp

xếp hết việc ở công ty, nhưng cũng không khỏi phải quay trở lại giải quyết những tài liệu thành núi, à thành những ngọn núi trong văn phòng anh. Còn Hồng Nhi sau khi trở về liền liên lạc với Viên Viên, Hồng Nhi đưa địa chỉ của mình cho Viên Viên đến.

_ Viên Viên ! Thật lâu quá không gặp, tớ chờ cậu mãi - cô không có đứng trong cửa lớn mà đích thân đi ra cửa chính cách căn nhà 700m kia, đứng đó đợi người bạn thân đến, liền thấy chiếc xe taxi màu vàng, cô ra hiệu mở cổng, sau đó chạy ù ra, ôm lấy Viên Viên rất tình thân.

_ Hồng Nhi, đã lâu không gặp, tớ thật làm phiền cậu - Viên Viên một cô gái tốt bụng, vốn không định kể cho Hồng Nhi nghe về sự việc nhưng cô sợ rằng với tính của Hồng Nhi thà tự thú hơn để cô ấy điều tra nên đành phải nói ra, nay được bạn chính thức kêu đến nhà, lòng rất ái ngại phải làm phiền mọi người như vậy.

_ Kẹo Viên Ngốc này ! chúng ta là bạn với nhau 10 năm rồi, chuyện to chuyện nhỏ gì chúng ta đều tương trợ nhau dù là ở khác đất nước, nay tớ đã ở đây, chỉ hận là lúc đã qua đây sống lại không có dịp để gặp cậu, giờ đây tớ sống trong sung sướng mà nhìn bạn mình ở ngoài khổ sở thế này, Hân Hồng Nhi đây làm gì còn mặt mũi nhìn mọi người ! - Hồng Nhi cao hứng, quát mắng Viên Viên, bạn bè lâu năm vậy còn cố tỏ ra khách khí là thế nào. " Kẹo Viên Ngốc " tên do Hồng Nhi đặt cho Viên Viên, vì lần đầu tiên gặp mặt, Viên Viên trong tay cầm 2 viên kẹo tròn, cứ mỗi lúc nói chuyện lại nghe thấy tiếng Viên Viên chóp chép, quả là đang ăn kẹo viên, lại tiếng Việt dịch ra là Viên Viên nên lấy chữ Viên thêm chữ Kẹo vào, biến thành biệt danh của Viên Viên mà chỉ mình Hồng Nhi mới gọi.

_ Hồng Nhi, chẳng phải cậu đã đổi sang họ của chồng rồi sao ? - Viên Viên nhún mày, cô bạn cao hứng của cô quên mất một chuyện thiếu sót.

_ Há há ! bị lú rồi, thôi vào nhà, nắng quá, sắp khết rồi đây nè. - Hồng Nhi quên mất chuyện trọng đại này, kết hôn xong, cô cũng đã đổi sang họ của chồng mình giờ cô là Viên Hồng Nhi.

_ Có chồng rồi mà cái tính hâm hồ vẫn không bỏ là thế nào, thôi cùng vào nào ! - Viên Viên tuy là mồ côi cha mẹ từ nhỏ, phải sống trong cô nhi viện nhưng tính tình lại là cô gái yêu kiều, từng câu từng lời thốt ra rất thận trọng, nếu cô không nói ra người ta khi tiếp xúc sẽ nghĩ cô là một thiên kim tiểu thư chứ không phải là một cô nhi.

Bạn thân có khác, trách mắng nhau không thương tiếc, sau cùng nhau đi vào trong nhà, vừa đi, Hồng Nhi vừa giới thiệu cho Viên Viên về căn biệt thự này, và cả chồng của cô, ba chồng cô. Viên Viên sống ở nhà của Nghiêm gia, đất đai cũng cò bay gây cánh, biệt thự cũng xa hoa lộng lẫy, lối vào cũng cách nhà không dưới 500m, nhưng lại cảm thấy không khí nơi biệt thự này rất chi thoải mái, cảnh vật và con người rất ôn hòa, lộng lẫy xa hoa, có chút kiêu ngạo nhưng lại rất âm áp, không phải như Nghiêm gia, quả thật lộng lẫy ngang bằng, cảnh vật cũng chút phần sánh ngang nhưng lại rất lạnh lẽo, rất khó để thờ trong cái thế giới đó. Cô thầm bội phục người bạn này của cô, thật có phúc được người ta chạy theo về đến nhà, nỗ lực tranh dành, cho cô một cuộc sống rất chi thoải mái, còn cô thì hoàn toàn ngược lại. Nghĩ đến thôi nước mắt lại rơi, ánh mắt buồn lại thực xuống, nhưng cô lại cố nén nó đi, không để cho cô bạn thân tâm tình đang vui về kia thấy nó làm không khí trở nên buồn phiền theo cô.

_ Lâm quản gia ! bạn con đã đến - vừa vào đến nhà Hồng Nhi đã rồng to lên, gọi quản gia của mình.

_ Dạ thưa thiếu phu nhân ! mọi việc đã chuẩn bị xong - Lâm quản gia từ tốn từ phòng trong đi ra, rất chậm rãi đáp.

_ Tốt ! Viên Viên đi thôi - Hồng Nhi gạt đầu hài lòng, sau đó dùng tay kéo Viên Viên theo.

Phòng bếp bày biện những thức ăn ngon, lại lạ hơn toàn những món Viên Viên thích, một thời gian dài như vậy rồi mà Hồng Nhi còn nhớ được quả thật cô ấy là một cô gái tốt. Viên Viên tròn to mắt ra nhìn, toàn những thứ cô thích, có cả những món ăn cô như quên lãng, Nghiêm Khanh còn chưa biết được cô thích ăn món này nữa, chỉ có mình Hồng Nhi là nhớ rõ, đúng là bạn tốt có khác. Cô quay đầu hôn lên má của Hồng Nhi một cái, tình bạn thắm thía, người đứng bên cạnh là Lâm quản gia có hơi bất ngờ với cái hành động này, nhưng lại thấy một phản ứng độc lạ của Hồng Nhi, cô không những hôn lại Viên Viên mà còn nhảy xôm lên người của Viên Viên, rất là ân ý, Viên Viên chụp không kịp, cả hai té nhào ra đất, đau mộng nhãn mày, nhưng sau đó lại nhìn sau, cười rộ lên, Bạn nào Thân này, hai cô gái ngồi y chan nhau, trả trách lại thân như vậy, Lâm quản gia không thể thốt nên lời, quay đầu bỏ đi, mặc cho hai cô gái ngồi này muốn làm gì làm.

_ Viên Viên ! ăn cái này đi, ăn cái này nữa, ăn cái này nè, à còn cái này nữa, ý cái kia kia, á cái này nha ăn mau ăn mau - Boss tỷ ty nhà ta có vẻ quá cao hứng, tay gấp miệng nói lia lịa, chỉ có cô bạn thân kể bên ngồi ngây ngốc ra mặc cho cô gấp lia lịa chến toàn thức ăn của cô.

_ Hồng Nhi ! từ từ - Không thể chịu nổi tính khí này của boss tỷ ty nên Viên Viên liền rất nhanh chặn tay của cô lại.

_ Á ! hahahaha ,,,, sor-ri, mình quên ,,,, hé hé ... ăn đi ... ăn đi - chợt nhớ ra, liếc nhìn xuống cái chén Đầy - Tràn trên tay của Viên Viên, Hồng Nhi liền khựng lại, xem ra tâm trạng tốt làm cô mất đi kiểm soát.

Hai cô gái vừa ăn vừa nói chuyện, câu chuyện mấy năm trời gặp lại, cô kể rõ hơn về chồng đẹp trai của mình, kế hoạch tương lai, dự tính sẽ thế nào cho Viên Viên nghe, duyên duyên không ngớt, Viên Viên chỉ lặng thinh ngồi nghe cô bạn nói chuyện, lòng thật ngưỡng mộ cô ấy, dám làm dám chịu, ai như cô võ công không có, tình cảm chỉ là vật thay thế, lại không cha vắng mẹ, cuộc đời cô, còn gì bất hạnh hơn nữa không. Cô chợt rơi một giọt nước mắt, rồi 2, 3 và một tràn. Hồng Nhi mới chợt dừng lại, hoảng loạn với gương mặt nứt nẻ trước mặt kia, xem ra cô đã nói quá nhiều rồi, thật là tài lạnh quá mà.

_ Viên Viên ! mình..... mình mình xin lỗi..... mình không cố ý mình ấy ... Viên Viên đừng khóc nữa mà ! - lúc này thì cô đã cả lâm rồi, hậu quả tự gánh lấy đi. ai bảo biết bạn bè tâm trạng không tốt, lại còn đi kể chuyện thiên đường của mình làm gì khiến bạn tuổi thân.

_ Không sao ! Hồng Nhi bạn quả thật tốt số, mình thật rất ngưỡng mộ bạn, mình muốn được một phần như bạn, nhưng có lẽ ông trời đã rất ghét mình nên mình mới phải gặp những chuyện như vậy - Viên Viên ngừng đầu,, nước mắt cứ rơi, cầm lấy tay của Hồng Nhi ánh mắt đỏ hoe vì khóc, có chút chân thành.

_ Viên Viên ! mình thật có lỗi, mình sẽ bù đắp cho bạn, tuy không nhiều nhưng mình muốn bạn được sống tốt có được không ? - Hồng Nhi lúc này nước mắt cũng lại rơi, thương xót cho cô bạn đồng trang lứa nhưng lại luôn khô tâm.

_ Mình đã nhận từ bạn quá nhiều, mình chỉ muốn đến thăm, không có ý làm phiền - Viên Viên biết chắc Hồng Nhi sẽ có thứ gì đó để giúp nhưng cô đã mang ơn Hồng Nhi rất nhiều, cô hôm nay đến chỉ là để được cùng Hồng Nhi vui vẻ lâu ngày không gặp, ngoài ra không có ý gì.

_ Nào được ! Khang cũng sắp về, mình và anh ấy đã bàn luận với nhau, chúng mình sẽ mở cho cậu một cửa hàng tiện ích bạn thường muốn, để bạn có công việc ổn định và cả chỗ ở nữa, có được không ? - Hồng Nhi siết chặt lại tay của Viên Viên ánh mắt nhũn lại nhìn Viên Viên.

_ Mình không thể nhận Hồng Nhi à ! - Viên Viên lắc đầu, cô đã đoán đúng rồi.

_ Không cho phép ! nếu cậu không nhận, tức khắc không làm bạn nữa. - Hồng Nhi quả quyết.

_ Thôi được được mình nhận, mình nhận mà, nhưng mà, sau này nếu thuận lợi làm ăn, mình sẽ trả tiền lại cho hai người - Viên Viên tuy bị ép buộc nhưng cũng rất vui vì người bạn này luôn nghĩ cho cô, quả thật cuộc đời này cô làm bạn với Hồng Nhi thật may mắn.

_ Chuyện tiền bạc, tính sau, bây giờ, mình muốn cậu phải có một nơi ở tốt, Khang cũng đã liên hệ rồi, đợi anh ấy về chúng ta cùng đi, cậu sẽ dọn đến đó ở, trên lầu là phòng của cậu, dưới đất là cửa hàng - Hồng Nhi nghiêm chỉnh nói về vấn đề này, xem ra cô đã chuẩn bị trước tất cả.

Viên Viên không thể nói thêm lời nào nữa, trong lúc cô hoạn nạn nhất là lúc Hồng Nhi luôn xuất hiện giúp cô, Viên Viên nhào đến ôm chặt Hồng Nhi, nước mắt lại rơi, cô nhắm mắt lại, tạ lạy trời đất đã mang một thiên sứ đến bên cô vào lúc này. Hồng Nhi thật thấy bạn mình thế này, lòng rất vui vì lại làm việc tốt, nó làm cô cảm thấy rất mừng nguyện với bản thân.

_ Khụ khụ khụ - Trong lúc 2 cô gái đang ôm nhau thắm thía, có tiếng ho nhẹ từ phía sau nhắc nhở nơi đây còn có một người khác. Đó là Viên Phúc Khang, anh nay nghe lời Hồng Nhi cố gắng xong sớm để về cùng cô gặp bạn thân của cô và dẫn họ đến cửa hàng mà anh đã chuẩn bị. Liền về thấy cái cảnh tượng này, dù biết họ là bạn thân, lại là nữ nữ không vấn đề nhưng mà lòng ích kỉ của đàn ông không thể tha thứ dù là nữ.

_ Á ! Khang, anh đã về, mau lại đây. - Hồng Nhi nghe tiếng ho liền quay đầu lại, la lớn, buông Viên Viên ra, chạy thẳng đến chỗ của Viên Phúc Khang nắm lấy tay anh lôi lại.

_ Viên Viên ! đây là chồng tôi, Viên Phúc Khang, cậu xem, có phải đẹp phải lắm không ? - Cừu con hớn hờ, giới thiệu với bạn mình, vẻ rất tự hào.

_ Vâng ! chào anh, rất vui được gặp anh, tôi là Viên Viên bạn của Hồng Nhi - nói thật sự vẻ đẹp của Viên Phúc Khang thật sự rất mê người, vẻ đẹp này so với Nghiêm Khánh thật sự hơn hẳn rất nhiều, nhưng lòng cô chẳng một chút gì gọi là động lại, chỉ đơn giản rằng "Người đó đẹp trai, hết " đối với cô dù có là thiên thần hay là thượng đế thì cũng không thể nào bằng Nghiêm Khanh.

_ Chào ! tôi là Viên Phúc Khang chồng của Hồng Nhi, cô cứ tự nhiên - anh xem phản ứng cổ của bạn này, quả thật như những gì Hồng Nhi nói, vẻ đẹp của anh lại không hề thu hút cô gái này, cô ấy cứ rất lạnh lẽ, không hề chút dao động gì với anh, lại cực kì bình tĩnh. Xem ra là một người rất tốt, Cừu con nhà anh có cô bạn vậy rất tốt, anh không phải đi chong chừng cô nữa rồi.

Giới thiệu xong, Phúc Khang quay sang hôn lên má của vợ yêu một cái, nói nhỏ bên tai cô " Vợ yêu ! anh đã về " sau đó bỏ đi, để lại Cừu con đứng ngây ngốc, mặt đỏ chót lại xấu hổ hơn khi anh lại hành động trước mặt Viên Viên, mà Viên Viên lại tâm tình không tốt, không khéo cô ấy lại rất buồn, đôi mày đẹp của Hồng Nhi nhíu lại, nhưng miệng vẫn cố cười "Viên Viên ! mình đi chuẩn bị, chúng ta sẽ ra ngoài, cậu cứ tự nhiên, tí mình quay lại " vừa nói xong cô quay đầu đi thẳng lên phòng, dự tính rất bức mình, anh quá lỗ mãng trước mặt bạn của cô rồi. Cô phải xử anh mới được.

_ Khang ! sao anh lại làm vậy trước mặt Viên Viên hà ? - cô vừa đẩy cửa vào đã la lớn tiếng.

Không đề cô nói câu thứ 2, môi cô đã bị " Chồng yêu " cưỡng lấy, hôn rất nồng nhiệt, khiến cô tê dại quên đi bức tức hồi nãy rồi. Hôn một hồi thật lâu anh mới buông cô ra, nhũn mày đẹp về mặt cười tà.

_ Anh làm sai sao ? chào vợ khi về nhà là điều các ông chồng phải làm. - anh néo lấy má cô về cưng chiều.

_ Nhưng Viên Viên đứng đó, anh cũng biết tâm tình cô ấy không tốt cơ mà - cô không chấp nhận, lại gằng co.

_ Viên Viên sẽ không đề ý ! em yên tâm, nào để anh thay đồ rồi dẫn em cùng cô ấy đến cửa hàng được không, Ngoan ! - anh cưng chiều, dụ dỗ cô.

Hồng Nhi không thể nói gì hơn, chỉ nhũn mày nhìn ông chồng lỗ mãng kia đang rất sáng khoái đi vào nhà tắm như không có chuyện gì. Anh làm cô thấy có bức nhưng trong lòng lại rất vui vì anh rất dịu dàng và ấm áp. không khinh thường cô lại rất tôn trọng cô. Xem ra sự xuất hiện của Viên Viên anh không hề có phản ứng, anh đã nhìn ra được mặt tốt của Viên Viên nên đã chấp nhận cho cô chơi cùng cô ấy. Những ngày tháng sắp tới cô không còn buồn nữa rồi. Viên Viên sẽ làm bạn với cô mỗi khi anh đi làm. Nghĩ đến đây cô rất hài lòng, sau đó tâm trạng lại tươi tốt, đi vào tủ quần áo kiểm cái đầm thật thoải mái để mặc.

Chương 70: Không Cho Phép !

Phúc Khang, Viên Viên và Hồng Nhi, cả 3 cùng nhau leo lên chiếc xe màu đen sang trọng đi ra khỏi biệt thự Viên gia, tiến vào nội thành, nơi anh đã mua một cửa hàng tiện ích cho Viên Viên. Và nó cũng là nơi mà anh và cô thường thích đến ăn mì ăn liền, Nên việc anh thu mua lại cửa hàng cũng là điều có lý.

_ Khang ! chỗ này ? - Vừa xuống xe, Hồng Nhi đã tròn to mắt lên nhìn Phúc Khang, tay chỉ về hướng cửa hàng.

Khang không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu, hai tay chấp sau lưng, nhìn vợ yêu của mình, Hồng Nhi hiểu được hành động của chồng liền mắt chữ A miệng chữ O cực kì vui sướng bay thẳng lên người chồng, cô vui sướng quên cả đây là nơi công cộng. Anh như thói quen thấy cô bay tới là liền đưa tay ra. Xem ra anh vừa làm một việc rất vừa ý cô nên đây là phần thưởng anh nhận được. Tâm tình của cả hai vô cùng tốt.

Viên Viên lại không để ý đến cặp vợ chồng son này mà đứng ngẩn đầu nhìn tấm bảng hiệu và toàn bộ cửa hàng, quả thật nó rất lớn, cô cảm thấy nợ đời vợ chồng này rất nhiều, có lẽ đây sẽ là nơi cô bắt đầu lại cuộc đời, nơi mà cô sẽ không có anh, không có sự che chở của anh nữa, cô sẽ lại tiếp tục một cuộc sống độc lập như 17 năm qua cô vẫn làm, chỉ là 6 tháng có anh mọi chuyện có chút đảo lộn, nay cô sẽ tự mình lập lại cuộc sống như cũ. Và chưa từng gặp anh, 6 tháng vừa qua giống như cô bị một tai nạn và hôn mê, giờ thì đã tỉnh trở về hiện thực, không có gì phải suy nghĩ nữa.

_ Viên Viên ! Cậu ngẩng người như vậy làm gì, mau vào xem nơi cậu sẽ làm chủ này. - Hồng Nhi sau khi vui vẻ thưởng cho Phúc Khang một tràn ôm, liền nhảy xuống, chạy về hướng Viên Viên đang đứng ngơ người.

_ Ồ ! Ừ. đi thôi - Viên Viên giật mình, nhưng lại bình tĩnh rất nhanh, cười nụ cười nhẹ nhàng với Hồng Nhi.

2 cô gái ngốc hí hửng đi vào cửa hàng, một thanh niên đáng người dừng mãi đi theo sau. Cả ba cùng bước vào, Viên Viên mắt không thể chớp, nhìn ngắm tất cả những thứ trong cửa hàng, dù là cửa hàng tiện ích là nơi rất thân quen với cô vì trước đó cô đã từng đi làm ở những chỗ như vậy. Nhưng cảm giác lần này khác hoàn toàn với việc kia, cô lại cảm thấy cửa hàng này rất đẹp, bày trí rất bắt mắt, mọi thứ đều như có hết, xem ra anh không những mua cửa hàng mà còn cả mua hết đồ hiện có trong cửa hàng. Mọi việc rất dễ dàng, cô chỉ việc tiếp quản cửa hàng, không cần lo gì thêm nữa.

_ Anh Khang ! Mọi thứ trong này ? - Viên Viên ngạc nhiên quay sang nhìn Phúc Khang cái người đàn ông đang bận ôm vợ yêu của mình mặc kệ có cô hay không.

_ Đúng vậy ! Con Cừu con này không muốn bạn thân của cô ấy phải vất vả để chuẩn bị nên đây là nơi vợ chồng anh hay đến đây, việc mua lại hết cũng để em đỡ phải vất vả, và vợ chồng anh sẽ không phải chờ lâu để được ăn món yêu thích. - anh vừa ôm Hồng Nhi vừa nhìn Hồng Nhi rất yêu chiều.

_ Đúng đó ! Khang nhà tớ ăn rất nhiều nhé, nếu như mà cậu để chúng tớ chờ lâu là không được - Hồng Nhi rất vui vẻ, đồng ý với Phúc Khang về vấn đề này.

_ Viên Viên tôi nợ 2 người, nợ rất nhiều nếu có kiếp sau, tôi nguyện sẽ làm người hầu kẻ hạ cho hai người - Viên Viên cúi khom người, rất cung kính.

_ Nè Nè ! tôi không cần biết cậu trả nợ cho tôi bằng cách phải sống cho thật tốt, thế là được rồi. - Hồng Nhi thấy Viên Viên cúi đầu như tạ mình, liền buông Phúc Khang chạy đến đỡ cô ấy dậy, có vẻ trách mắng không vui.

Phúc Khang đứng đó nhìn hai cô gái vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu lại tốt bụng, xem ra chỉ có hai người đàn ông may mắn lấy được hai cô gái ngốc này, người thứ nhất là anh rồi, còn người thứ hai kia có vẻ vừa tuyệt lấy cơ hội, anh cũng sẽ phải điều tra về người đàn ông đó của Viên Viên, để xem anh ta là người thế nào, lại có thể bỏ qua một cô gái như vậy, thật có phúc mà không biết hưởng.

_ Khang ! tối nay em muốn ngủ lại cùng Viên Viên có được không ?- nhất thời đang cao hứng, Hồng Nhi liền quay sang nhìn chồng yêu một cái.

_ Em nghĩ sao ? - Phúc Khang tâm tình đang vui lại nghe con Cừu của mình dám nói như vậy, liền trở nên bức mình.

_ Đi mà ! chỉ đêm nay thôi, em với Viên Viên muốn nói chuyện mà, Khang ! - Hồng Nhi thừa biết không được, liền giở trò.

_ Không cho phép ! - Anh không cần biết mỹ nhân hay quý nữ, cái gối ôm của anh mà lại để cho người khác ôm là thế nào, đàn ông càng không, phụ nữ càng không bỏ qua, ba mẹ cũng mặc kệ.

Hồng Nhi bắt đầu chơi chiêu cuối, lấy nước mắt là vũ khí, môi dưới bị hàm răng trên cắn chặt như muốn chảy máu rồi. Về uy hiếp anh, nếu anh không cho cô sẽ cắn chảy máu cái môi này.

_ Buông ra ! Nghe không - Phúc Khang thấy hành động này của cô, nếu không nói chắc chắn cô sẽ cắn đứt môi mình. Anh liền rất đau lòng, đôi môi đó là nơi anh si mê nhất, lại càng không để nó bị thương được, vợ ngốc này thật quá đáng.

Hồng Nhi như biết mục đích của mình sắp đạt được liền cắn chặt hơn, máu cũng sắp rỉ ra. Phúc Khang càng khẩn trương hơn, chạy lại ôm Hồng Nhi vào lòng, dùng tay bịt miệng cô để cô không cắn môi mình nữa, như lại không có tác dụng, càng bịt cô càng cắn chặt hơn, một ít máu tươi đã chảy ra, Phúc Khang thật rất đau lòng với cảnh tượng này, liền dùng miệng mình hôn lấy môi cô, dùng lưỡi tách lấy hàm răng kia đang gặm xé đôi môi đáng

yêu kia . Cô bị anh hôn , liền phản ứng bỏ môi mình ra , thờ không được với sức tấn công này của anh , phải nói là muốn chịu thua . Cũng không lâu , anh thấy cô không còn cần môi mình nữa liền bỏ ra .

_ Hồng Nhi ! Cậu không cần làm như vậy , ngày mai rảnh lại đến đây chúng ta còn cả buổi mà . - Viên Viên nhìn cảnh tượng Hồng Nhi liêu thân mình để được ở lại bên cô , dù lòng cũng muốn như thừa biết đàn ông ích kỉ thế nào , cũng thương sót cho đôi môi của Hồng Nhi nên đã ngậm đi mà ngăn cản .

_ Viên kẹo ngọc ! - Hồng Nhi nghe bạn mình từ chối ở chung , liền có chút mếu máo .

_ Thôi ngoan nào ! Cùng về với anh Khang , làm sao vợ chồng có thể tách nhau ra như vậy , ngày ngày không có việc gì làm cứ đến đây với mình , chúng ta còn cả buổi , cậu cũng có thể phụ mình vài thứ . Anh Khang có được không ? - Viên Viên rất lạnh nhạt an ủi bạn mình , còn xem ra quay sang xin phép cả Phúc Khang .

_ Nếu như vậy thì được , chỉ là trưa cô ấy phải đến công ty ăn trưa cùng tôi và miễn không được ở qua đêm - anh gật đầu đồng ý với việc cho Hồng Nhi đến chỗ Viên Viên cùng làm việc để cô đỡ chán , lại có người tâm tình nhưng không được ở qua đêm và phải đến công ty ăn trưa với anh .

_ Vậy thì tốt quá , Hồng Nhi , chồng bạn thật hào phóng - Viên Viên rất vui mừng , Viên Phúc Khang lời nói với cô tuy rất lạnh nhưng lại rất thỏa đáng với nguyện vọng của cô . Liền ôm lấy Hồng Nhi mừng rỡ

Hồng Nhi môi vẫn chề , mặt bí xị , cô chủ yếu muốn cùng bạn qua đêm , buổi tối cùng vui vẻ , lại bị anh ngăn cản nữa , xem ra kế hoạch kì này thất bại , cô thật không tại nguyện . Chỉ cuối đầu , liếc nhìn cái ánh mắt màu hổ phách kia đang nhìn mình vẻ rất gian xảo , cô cũng biết rõ kết cục tối nay của cô là gì rồi . Thật là quá đáng mà , Phúc Khang này cô phải tìm cách trị lão chồng độc đoán này thôi .

_ Hồng Nhi ! Trả thù sẽ khiến mối thù càng thêm nặng - Phúc Khang biết rõ trong đầu cô đang muốn gì , liền cười gian lên tiếng .

Cô không đáp , chỉ ngẩng mặt liếc anh một cái khinh thường , sau đó bỏ mặt anh quay đi cùng Viên Viên dạo quanh cửa hàng để Viên Viên nắm bắt được mọi thứ . Phúc Khang nhìn cô vợ ngọc của mình tỏ hành động cực kì đáng yêu kia mặt cũng rất vui vẻ , đi theo sau hai nữ quái kia . Xem họ đùa đùa giỡn giỡn , phần anh thì quan sát xung quanh xem có cần sửa chữa thêm hay bố trí thêm gì nữa không . Sau đó họ cùng nhau ăn trưa , tuy chỉ là mì gói nhưng họ lại cảm thấy nó ngon cực kì , những món sơn hào hải vị bây giờ thật không thể sánh bằng tô mì gói trên tay họ .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Nỗi Khổ Của Viên Viên

Mọi việc có vẻ thật êm đẹp , vốn là những cô gái xuất thân từ gia đình bình thường , lại trải đời rất sớm nên Hồng Nhi và Viên Viên thật không ngại gì với công việc của hàng , lại còn rất thành thạo trong công việc , hai cô gái cùng nhau sắp xếp vài thứ theo ý mình , nhập những mặt hàng cần thêm , sửa chữa vài chỗ ở ngoài nơi khách ngồi ăn và nghỉ ngơi , tăng cường thêm vài thứ khác , cửa hàng của Viên Viên đến lúc này thật sự rất là hoành tráng , nhờ vào bàn tay nhiệt tình của Hồng Nhi và tài chính từ Phúc Khang , cô thật không muốn nhận nhưng lại phải nhận trong sự cưỡng ép , được cho tiền còn bị chửi nữa chứ , cô cũng khá là uất ức về vấn đề này . Còn Hồng Nhi thì thôi xả láng , trong mắt Boss tỷ tỷ cái gì cũng thiếu , lúc nào cũng cần mua thêm , nên cái kho của cửa hàng thật sự là không thể nhét thêm thứ gì , vậy mà Boss tỷ tỷ cứ bảo chưa đủ . Viên Viên phải can ngăn dừ lắm cô ta mới không lộng hành nữa .

Có vẻ mọi việc rất êm đẹp , họ mở cửa hiệu được cũng đã gần 1 tháng , khách hàng cũng đông lên , vì cửa hàng cái gì cũng có nên mọi người rất chuộng , gặp phải hai cô nhân viên đáng yêu , miệng lúc nào cũng cười toe toét nên khách quen ngày càng nhiều , Phúc Khang thì coi như cửa hàng này là tính đúng tính đủ là 20 cái Camera , những cái 5 Camera chính thôi đã làm cho người ta không dám mạnh động rồi vậy mà còn có thêm 15 cái camera bí mật chỉ mình anh biết , Camera không phải loại thường đâu nha , là loại tốt nhất luôn , có thể quay khuôn mặt người ở bán kính 100m còn thấy rõ mặt " Thấy rõ từng cục mụn " mới đúng , Camera luôn có người ngồi quan sát khi gặp phải biến thái , cướp giật là nó sẽ báo động rần rần , nơi quầy 2 cô gái đứng sẽ có tấm kính chắn đạn sập xuống , cửa ra vào , cửa kho , cửa hậu đều bị khóa , đến khi cảnh sát đến thì mở ra , quanh cửa hàng là hơn 10 ẩn vệ luôn trong tư thế sẵn sàng , xem ra Viên Phúc Khang đã bảo vệ Hồng Nhi quá mức , cũng giống như lúc anh phải theo quy định của Hàn gia xa cô 7 ngày vậy , lúc đó anh càng làm dừ đội hơn thế này nhiều .

_ Viên Viên ! tới giờ rồi , tớ đi đây , cậu ở lại cửa hàng cẩn thận nhé , chút tớ quay lại - đã đến giờ ăn trưa , Hồng Nhi lại xách ngăn com , đi ra khỏi cửa hàng , đi về hướng công ty của Phúc Khang để cùng ăn com với ông xã yêu của mình .

_ Ồ ! đi đường cẩn thận - Viên Viên đang kiểm sổ sách liền nghe Hồng Nhi nói , cũng biết đã đến giờ ăn com , cô cũng vui vẻ cười , rồi sau đó cuối xuống tiếp tục làm xong cái chốt sổ rồi mới ăn com trưa .

Vừa cuối xuống , tính lăm bầm , thì nghe tiếng " Dinh Dong " tiếng chuông khi có người vào cửa hàng báo cho người trong cửa hiệu biết được có khách vào . Như phản xạ , Viên Viên không ngẩng đầu lên , vì có camera nên cô cứ để khách thoải mái lựa chọn , tiếp tục công việc của mình không để ý đến người khách đó .

Dáng người thanh lịch, một bộ Vest đen cùng áo khoác ngoài dài xuống đầu gối, tóc xướt lên lộ ra trán cao thanh tú, ánh mắt to mí công dài đều mê người, người khách kì lạ này không hề đi chọn bất kì một thứ gì, bình thần đi thẳng đến nơi cô chủ đang ngồi lo cuối đầu tính sổ kia không để ý đến hắn ta. Viên Viên cứ không hề biết rằng người đó đã đứng trước mắt mình, cuối đầu tính sổ, tính tính, bấm bấm, nhăm nhăm, sau đó ghi ghi, cuối cùng kết sổ, làm xong việc, Cô liền thở phào một cái rồi ngẩng mặt lên để xem người khách kia đã lựa tới đâu có cần giúp gì không, thì chợt giật mình thật mạnh, khiến cô như té khỏi ghế một nửa, nhìn thấy trạng thái giật mình té xuống như vậy, tay và chân của người đàn ông kia chợt ngước lên phía trước như đang muốn đỡ cô, miệng há nhẹ lên, mắt trợn lên mày cũng nhướng lên tỏ vẻ rất khẩn trương.

Nhìn thấy cô đã đỡ được mình, lại bị cái quầy thu ngân khá cao, chắn hơn ngang bụng hắn nên không thể nào đứng được đến cô mà đỡ cô dậy, hai tay nắm siết lại thành quyền sau đó rút lại, ánh mắt khẩn trương lúc này cũng đã thu về, giữ nguyên trạng thái ban đầu nhìn cô đang lặng thinh nhìn mình, mồ hôi trên trán cô bắt đầu đổ xuống. anh ta nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng với trạng thái này của cô, bộ dạng gặp anh cô lại hoảng sợ đến thế hay sao.

_ Quý ,,,, quý ,,,, quý khách cần gì ? - cô đơ người hơn 10 giây, sau đó lấy lại bình tĩnh, đứng dậy, chỉnh lại trang phục một chút, rồi điềm đạm, mắt nhìn thẳng vào mắt anh như người xa lạ, hỏi có chút lắp bắp.

_ Anh cần em ! - anh ta trả lời rất gọn, không cần suy nghĩ nhiều, phun ra 3 chữ làm cho Viên Viên thật có chút rung sợ.

_ Xin lỗi quý khách, anh cần mua gì ? - cô chợt khựng người lại với câu nói kia, nhưng chuyện đã qua, mọi việc đang bắt đầu xuống sẽ cô không muốn lại phải dính liếu đến anh, dù vừa thấy anh, lòng cô vui mừng đến lạ thường.

_ Anh cần em ! - anh ta lại trả lời câu như lúc này.

_ Xin quý khách thận trọng lời nói, cửa hàng chúng tôi không có dịch vụ kia. - cô nhẹ nhàng xoay người, với lấy một đồng giấy trên bàn, mạnh tay sắp lại.

_ Hãy về lại bên anh ! - anh ta trạng thái không thay đổi, vẫn cứ bỏ qua câu trả lời không liên quan của cô, nói tiếp điều mình cần nói.

_ Vật thay thế, chủ nhân đã về, thì cần chi vật thay thế quay về - cô nhẹ nhàng như không, mọi cử chỉ vẫn cứ lưu loát, cô không muốn cho anh thấy được cô đang bối rối và đang động lòng.

_ Anh đã không nhìn ra, Em đã thật sự nằm trong đầu, trong tim của anh lúc nào không biết, hãy quay về với anh Viên Viên - anh ta vẫn cứ kiên trì.

_ Nếu quý khách không cần mua gì, xin quý khách vui lòng về cho - cô không muốn nhìn anh nữa, nếu nhìn nữa nghe nữa cô sẽ khóc và siêu lòng ngay, cô cũng biết anh sẽ tìm ra cô nhưng cô đã vững tâm nếu gặp lại, cô sẽ không để con tim này bị tổn thương thêm lần nào nữa.

Nghiêm Khanh chỉ đứng nhìn cô gái nhỏ kia đang tránh né anh, những tháng ngày qua anh thật đã mê mụi với sự trở về của Mạc Trân, lại đối xử với cô tệ hại vô cùng, cô quyết định bỏ đi như vậy cũng là đúng, nhưng anh lại thật sự không nhận ra rằng, cô chỉ mới rời đi có 1 ngày, anh đã thật sự không thể làm việc gì ra hồn, lại càng không hề cảm giác gì nữa bên Mạc Trân, mọi chuyện không hề như anh suy nghĩ, Anh cứ nghĩ rằng cô sẽ đi theo Hồ Ngôn nhưng thật lại không phải, Hồ Ngôn tìm thẳng đến nhà, đánh anh 2 cái đòi lại Viên Viên, lúc này anh mới biết mọi việc anh làm, anh nói, si nhục cô trước đây đều là sai lầm, cô lại không hề giải thích dù một lần, chỉ lẳng lặng cuối đầu, sau đó biến thành một con búp bê vô hồn, ngày ngày chỉ ăn rồi lên phòng tự giam mình, đến khi lúc anh về thấy cô đang cầm con dao trên tay, tóc Mạc Trân bị cắt mọc chồm, lại còn những vết thương trên người Mạc Trân, anh lại không thể xác định được, liền tới tát cô 2 cái, dùng dao xén một chổm tóc của cô vì dám đụng đến Mạc Trân, lúc đó anh hoàn toàn không cần biết cô là ai. Cho đến lúc khi anh quay về, thì cô đã mất tích, hơn 1 tháng trời tìm kiếm không hề có tung tích gì về cô, đến khi nghe tin cô mở một cửa hàng tiện ích cùng một cô gái liền tìm đến gặp.

Ánh mắt cô không còn dịu dàng nữa, thân người cô cũng đã gầy đi rất nhiều, cô trắng đến xanh chứ không còn trắng hồng như trước nữa, việc này khiến lòng như thật sự trở nên tan nát, có phải anh đã quá vô tình hay không, con người luôn kiểm soát được như anh làm sao lại có thể trở nên như vậy, khiến cho cô gái nhỏ kia phải tổn thương vô mức như vậy. Anh thật muốn xin lỗi cô và mong cô quay về, nhưng xem ra với tình hình lúc này, cưỡng ép cô thêm lần nữa có khả năng anh sẽ mất cô mãi mãi, cho nên anh liền im lặng nhìn cô một lúc rồi quay lưng bước đi.

Viên Viên nhìn bóng người đã đi khuất, leo lên chiếc xe quen thuộc kia rồi lao đi, lúc này cô mới dừng mọi hoạt động lại, ngồi xuống, nước mắt lúc này mới tuông rơi, cô dùng hai tay ôm lấy nơi trái tim mình đang đau như ai đang dùng dao cắt nó, cô khóc thê lên, vì sao anh lại có thể đối xử với cô như vậy, vì sao lại làm như vậy rồi giờ đây lại đến đây xin lỗi, anh có thật muốn xin lỗi anh không, lời nói ra rồi làm sao thu hồi lại được, anh làm không suy nghĩ, để lại một thương tổn quá lớn cho cô. Thử hỏi cô làm sao có thể tha lỗi cho anh đây.

Cô gái nhỏ xuống đất, 2 tay vẫn ôm nơi con tim mình đang đau hơn là một cắt kia, nó làm cô không thể được, tìm nó thắc lại, cô lại khóc càng làm khó thở hơn, cô cố gắng thở, rặng thở những hơi thở khó khăn, mắt cô nhào đi, nước mắt rơi hơn nước mưa, nó làm cô càng thêm khó chịu, càng thêm đau hơn nữa, gai óc cô nổi lên, 2 vai cô rung hơn bao giờ hết, lúc này nhìn cô thật thê thảm, cô nhớ đến lời si nhục của anh, hành động thô bạo của anh rồi giờ anh chỉ phong ra 2 chữ " Xin lỗi " rồi lại muốn cô quay về. Đàn ông có phải ai cũng thế không ? làm rồi mới xin lỗi, trái tim người phụ nữ rất giỏi chữa lành vết thương, nhưng không có nghĩa rằng nó sẽ không làm cho mẫn tính, và đến khi không thể chữa khỏi nữa thì mọi việc coi như là không còn đường cứu vãng.

Cô gái nhỏ thuận tay nhấn nút đóng cửa để khách không phải vào nữa chữ " " Close " hiện lên trên cửa, cô bên trong ngồi khóc như chưa từng được khóc. gần 2 tháng rồi, cô vát cả cỏ nào để không phải khóc mỗi đêm vì anh nữa, vát và cỏ nào để không phải nhớ về anh nữa, vậy mà vì sao anh lại xuất hiện nơi đây, chẳng phải anh đã có Mạc Trân rồi sao ? Anh chẳng phải vì Mạc Trân mà đánh đuổi cô không thương tiếc hay sao, vậy sao giờ lại đến đây làm gì, Tổng Giám Đốc anh thật quá tàn ác rồi, lòng tham sự ích kỉ của anh thật là không có đáy, chẳng có gì có thể đứng được lòng tham của anh, dù cho là vũ trụ. Cô cứ thế ngồi ôm ngực mình khóc.

Hồng Nhi tâm tình tốt khi vừa ăn cơm bên chồng trở về, thấy cửa hiệu để chữ Close liền khá ngạc nhiên, liền lấy chìa khóa cảm ứng để vào, cửa lại mở

ra , vừa bước vào , Hồng Nhi hoảng hồn khi nghe tiếng khóc nức nở bên dưới bàn thu ngân , cô liền chạy lại , thấy Viên Viên đang ôm ngực khóc , khóc rất khổ sở , thờ cũng rất khổ sở . Cô liền gần com chạy như bay vào trong quầy ôm lấy Viên Viên .

_ Viên Viên ! Bình tĩnh , Viên Viên - Hồng Nhi ôm Viên Viên , lòng không khỏi chua xót cho người bạn này của mình .

_ Hồng Nhi huhu Hồng Nhi tớ phải làm sao đây huhuhuhuhuhu tớ phải làm sao đây Hồng Nhi ... Hờ hờ hờ hờ huhuhuhuhuhu - Viên Viên ôm chặt người bạn và cũng là chỗ dựa duy nhất hiện tại của cô liền khóc rống lên .

_ Khóc đi ... cậu cứ khóc đi mình ở đây đừng sợ ... cứ khóc đi - Hồng Nhi lúc này nước mắt cũng đã rơi , đau đớn cho người bạn đáng thương này của mình , tay vỗ lưng của Viên Viên , bảo cô ấy cứ khóc .

Hai cô gái ôm nhau trong quầy thu ngân khóc nức nở , chỉ là Hồng Nhi khóc trong im lặng còn Viên Viên thì như nước bị vỡ đập , òa lên , rống lên , càng to hơn như muốn trút hết mọi đau buồn trong lòng , một tháng nay cô không hề khóc trước mặt Hồng Nhi sợ người bạn này của cô buồn , nhưng có lẽ giờ đây đã không còn thể nhịn được rồi , nước mắt không còn nghe lời cô nữa rồi . Nó chảy ngày càng nhiều hơn , chảy ngày càng mạnh hơn , tìm lại càng đau hơn , thối hơn Nhưng lại cảm thấy có chút ấm áp hơn , cô không còn phải tự khóc một mình nữa mà giờ đây , trận khóc này , bên có đã có Hồng Nhi .

Viên Viên và Nghiêm Khanh :

2 nhân vật này nằm trong truyện Tổng Tài ! Anh sai rồi . truyện thứ 2 Mộc Dung sẽ viết về hai nhân vật này . Các bạn nhớ ủng hộ Mộc Dung nha

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Người Đàn Ông Lạ !

_ Viên Viên ! Anh ta lại đến - Hồng Nhi đang đứng tại quầy thu ngân khi nghe tiếng chuông cửa mở ra , cô liền ngẩng đầu lên , lại thấy một người như kẻ thù liền nhủu mày gọi Viên Viên .

_ Kệ hần ! - Viên Viên thừa biết là ai nên cũng không mản đến tiếp tục công việc của mình .

Sau trận mưa bão mấy ngày trước , Viên Viên đã kể cho Hồng Nhi nghe hết sự thật và cũng đã cho Hồng Nhi biết mặt của Nghiêm Khanh , Viên Viên xem ra hận Nghiêm Khanh đến tận xương tủy nên cũng không hỏi bạn thân hiểu ý Hồng Nhi cũng vì thế mà ghét lây .

Từ khi biết được cửa hàng của Viên Viên , Nghiêm Khanh lui tới thường xuyên hơn , cứ vào 3h chiều là anh lại có mặt ở cửa hàng cho đến khi cửa hàng gần tới giờ đóng cửa anh mới đi về , không hề bị đuổi vô cớ , anh mua một đồng hồ để đó , sau đó nhìn Viên Viên làm việc , còn đồ mua kia thì sau khi đi về lại quẩn cho tài xế , muốn nuốt muốn nhai gì đó thì tùy hần ta . Xem ra tài xế nhờ vậy mà đều có phúc ăn mỗi ngày .

Hôm nay đã gần 1 tuần , mọi việc cũng như vậy , Viên Viên và Hồng Nhi coi vậy cũng mặt kệ tên thừa tiền , cứ coi là khách , đến mua đồ ngồi nghỉ là xong , việc ai nấy làm .

Phúc Khang một tuần đến 2 ngày , nên cũng không mấy để ý cho lắm về người đàn ông lạ này , vì anh ta không có biểu hiện gì là bất thường nên cũng coi như là không khí , cho đến khi thuộc hạ trình báo lại với anh là ngày nào người đàn ông này cũng đến cho đến khi cửa hàng đóng cửa mới ra về . Phúc Khang sai người điều tra về người đàn ông này .

Kết quả thật đúng với suy nghĩ của anh , người đàn ông kia chính thực là Nghiêm Khanh , tổng giám đốc của tập đoàn JK đứng đầu Nhật Bản . Lúc đầu anh có hơi kinh ngạc về lai lịch của người này , nhưng tìm hiểu cận kề mới thấy , nếu anh là bầu trời của Thượng Hải thì hần ta là Bầu Trời của Nhật Bản , xem ra địa vị của hai người phải nói là ngang bằng . Nhưng anh lại không biết vì sao cô gái Viên Viên kia lại trốn hần như vậy , rồi hần lại đi tìm cô , anh lại không thuận miệng hỏi Hồng Nhi về việc bạn của cô ấy , nó không phải cái anh cần quan tâm , nhưng hai lần đến đều gặp người đàn ông này , cũng khiến anh lo lắng cho cô gái của mình , nên đã điều tra và ra được thứ có vẻ không cần nhưng lại rất cần .

Hôm nay là lần thứ 3 anh đến , cũng lại gặp người đàn ông kia đang ngồi chỗ ghế cũ , ánh mắt cũng hướng vào nơi quầy thu ngân , Viên Viên đang bận bịu với khách hàng , chỉ là bước thoáng qua nhau nhưng anh có thể biết được ánh mắt của Nghiêm Khanh đang nhìn Viên Viên rất mực yêu thương , mày đẹp nhưu lại , có chút suy nghĩ rồi lại bước nhanh vào bên trong , lấy 1 lúc 4 ly mì , sau đó như không có chuyện gì , đổ nước sôi vào , bước ra ngoài ngồi sau lưng người đàn ông kia . Hồng Nhi thấy anh có chút biểu hiện lạ , liền nhìn Viên Viên , cả 2 cũng không hiểu anh muốn gì nhưng khách hàng thì lại đang đông nên 2 cô liền gạt bỏ chuyện này , lo làm việc đang dở .

_ Đang tiếc nuối sao ? - Viên Phúc Khang vừa cầm đĩa hủ miêng ngâm một đũa mì khá to , vừa nhai nhẹ vừa nói , mắt vẫn nhìn ly mì , tay vẫn đảo những sợi mì trong ly .

_ Anh biết tôi ?- Nghiêm Khanh đang mãi suy nghĩ về cô gái kia , chợt nghe thấy giọng nói phát ra từ phía sau , miệng có chút giật , nhưng mắt vẫn nhìn về phía cô gái , gương mặt anh rất điềm tĩnh .

_ Rất rõ ! - Viên Phúc Khang vẫn cứ ăn ngon lành ly mì vừa đáp , thật chất ai nhìn cũng sẽ không biết hai người này đang nói chuyện với nhau .

_ Cô gái xinh đẹp kia là Vợ của anh ? - Nghiêm Khanh liếc mắt nhìn Hồng Nhi đang lật đật kiểm đồ cho khách .

_ Đúng ! xinh đẹp lắm , đúng không ?- Viên Phúc Khang cũng điềm tĩnh không kém , theo cái liếc nhanh anh biết ánh mắt người đàn ông kia đang nhìn vợ mình .

_ Anh thật có phúc ! - Nghiêm Khanh nhẹ miệng lạnh giọng nói , trong tâm có chút chua xót .

_ Vì tôi biết giữ , chứ không buông tay . - Viên Phúc Khang lúc này dùng nhanh động tác ăn mì , ánh mắt nhìn thẳng sau gáy của người đàn ông kia .

"....." lúc này Nghiêm Khanh chỉ có thể im lặng không nói gì , có lẽ người đàn ông ngồi phía sau anh nói rất đúng .

_ Hãy nắm lấy cô gái kia . Cơ hội chỉ có một , tôi tin rằng , khi anh đã kiên trì ngồi đây những ngày qua , thì về sau sẽ không làm cô ấy đau lòng đến như vậy nữa . - Viên Phúc Khang nhú mày , nhìn thẳng gáy người đàn ông kia , ánh mắt có chút lửa giận thay cho cô gái đang bận rộn ở bàn thu ngân .

_ Anh biết việc của chúng tôi ? - Nghiêm Khanh nghe thấy liền nghiêng đầu sang phải ánh mắt nhìn xuống như liếc về sau .

_ Không hẳn ! Nhưng , tôi biết anh cũng như tôi nhưng tôi bình tĩnh kịp thời . Nếu có thời gian , hãy đến Viên Thành , tôi sẽ đón tiếp anh - vừa thấy Hồng Nhi đang chuẩn bị đi ra chỗ anh ngồi , liền nhanh miệng kết thúc câu chuyện của cả hai , một cuộc hẹn bí mật của 2 người đàn ông đã được thành lập .

_ Khang ! Em cần anh giúp - Hồng Nhi bên trong này khách đông bu lấy cô , lại quay sang nhìn thấy chồng yêu mình lại thành thoi ăn mì gói , lòng bức mình của cô đã dâng trào , liền mở cửa bước ra .

Viên Phúc Khang biết vợ yêu đã mệt , sẽ cầu cứu anh bất kì lúc nào , nên đã cũng chuẩn bị tin thần , vừa nghe cô lên tiếng anh cũng liền đứng dậy , cười nhẹ và gật đầu với cô một cái trạng thái như " Anh biết ! Đến ngay " Hồng Nhi nhìn thấy cử chỉ này của anh liền nhẹ lòng , quay vào bên trong tiếp tục công việc , Viên Phúc Khang lúc này đã ăn 3 ly mì , còn 1 ly nhưng anh không ăn , anh cầm ly mì đứng dậy , đi ngang qua Nghiêm Khanh để ly mì ngay trước mặt hắn ta , nhìn nhanh Nghiêm Khanh một cái sau đó , từ từ sải bước vào bên trong phụ giúp vợ yêu của mình .

Nghiêm Khanh ngoài này nhìn ngắm ly mì như vật thể lạ , thật sự anh chưa bao giờ ăn món ăn này , nó khá là phức tạp , lại nhìn rất hỗn độn không hề có một trật tự gì , người Nhật rất xem trọng cách bài trí nhưng đây lại có một món ăn khá kì cục như vậy , anh nhìn nhìn ngắm ngắm cái ly , mày nhú lại , sau đó quay sang nhìn Phúc Khang đang bị một lũ con gái vây lấy , nhận lấy được cái gật đầu của Phúc Khang " Ăn đi ! " anh vẫn cứ chững chừ không biết là có thể nuốt hay không , sau đó quay về phía sau nhìn 3 ly mì lúc này của Phúc Khang , thật là nước cũng không còn , anh có chút lưỡng lự , nhưng rồi cánh tay cũng từ từ đưa đến ly mì , mút lên một cách khó khăn , miệng há ra cũng gặp chút rắc rối , sau đó nhắm mắt , đưa đầu đưa mì vào miệng rồi ngậm lại . chừng 3 giây sau , mắt to của anh nay còn to hơn , hàng lông mày nhướng lên , ánh mắt kinh ngạc càng làm người ta cảm thấy có chút sợ . nhưng sau đó lại nhu hòa , Nghiêm Khanh cũng như Viên Phúc Khang bị món bình dân này làm cho mê dại cả người . Anh không biết rằng lúc này đây , anh hầu như hình tượng không còn nữa , món lạ này quá ngon , anh không thể dừng nữa .

Trong quầy thu ngân cô gái kia đang bận rộn thanh toán , nhưng chợt lại nhìn về hướng Nghiêm Khanh , kì này về kinh ngạc hiện đầy trên mặt cô , " Anh ấy ! ăn mì gói ? " đó là những gì cô có thể suy nghĩ ngay lúc này khi nhìn dáng vẻ ăn rất chi là ngon lành của anh . Cô liền nhìn về Viên Phúc Khang đang cố thoát khỏi đám ong bướm , Hồng Nhi thì lại há hê với việc này , rồi lại nhìn về người đàn ông cô yêu kia đang say mê với món bình dân lạ thường . Mọi việc hôm nay có vẻ khá bất ngờ đối với cô .

Gấp được 5 đĩa , mì đã hết , nước cũng đã húp sạch , thật không đã người ăn , lúc này anh mới biết vì sao người đàn ông kia ăn một ly 3 -4 ly mì , trong có vẻ khá miễn cưỡng chia phần cho anh , quả ra nó lại ngon đến như vậy . Nghiêm Khanh lại bước vào trong cửa hàng , đi đến quầy mì gói , bao nhiêu mì ly được đặc trên kệ , anh một tay quơ hết vào giỏ đựng , sau đó xếp hàng , những người đứng trước , và sau anh rất chi là ngạc nhiên với cái giỏ đựng toàn mì ly của anh . Viên Viên thấy được anh đang xếp hàng , lại thấy trên tay anh cầm một giỏ toàn mì ly , cô thật muốn cười với cái bộ dạng này của anh . Cô khẽ nhếch môi một cái , mắt tròn nhú lại khá vui . nhưng lại cuối đầu không cho ai thấy .

Không biết từ đâu có một nguồn động lực lạ khiến cho cô tính tiền rất nhanh , có vẻ cô muốn nhanh nhanh đến anh thì phải . 7 người đã xong , anh là người thứ 8 , thật cô muốn cười lên với bộ dạng lúc này của anh nhưng lại nhịn , bấm môi cắn răng nhịn thật nhịn . không hề nhìn anh , chỉ chăm chú thanh toán tiền , Nghiêm Khanh thì cứ thần người ra nhìn cô gái nhỏ , anh có bất gặp cái ánh mắt cười của cô , không biết vì điều gì nhưng lại khiến cho tâm tình anh tốt hơn . Liền nở một nụ cười , đưa tiền cho cô , sau đó nhận lấy gói đồ , cũng không bỏ thời cơ , lấy tay mình đụng lấy tay cô khiến cho cô có chút giật mình , liếc anh có chút khinh thường , sau đó ôm cả bìch mì bước đi , hôm nay anh không ở lại đến đóng cửa , thấy được cô nở một nụ cười dù chỉ là bằng mắt nhưng anh biết rằng mọi cố gắng của anh đã sắp có kết quả , hôm nay anh lại biết một món ăn cực ngon , vốn bụng tính ôm đồng mì ly này về ăn một mình và cũng để lại cho cô chút thắc mắc , lưu luyến như thế sẽ nhớ đến anh hơn . Bước lên xe , cũng không khỏi quay đầu lại , miệng khẽ nhếch lên " Viên Viên ! rồi em cũng sẽ về lại với anh " , nói lẩm bẩm một mình xong , Nghiêm Khanh ôm đồng đồ chui vào xe , chiếc xe lạng bánh đi , nơi cửa hàng còn lưu lại một ánh nhìn của Viên Viên .

Cô có chút bận tâm rồi " Sao hôm anh ta về sớm vậy ? có việc gì nghiêm trọng hay sao ? Sao lại mua nhiều mì như vậy ? đã xảy ra chuyện gì ha ? " cô lo là rồi , không tính tiền mà đứng thần người ra đó , đến khi vị khách gọi cô , cô mới tỉnh lại tính tiền tiếp . Và mọi hành động từ đầu đến giờ của cô và Nghiêm Khanh , tất cả đều đã lọt hết vào đôi mắt xanh của cặp vợ chồng son kia , xem ra vợ chồng son này rất hiểu ý nhau , liền quay sang nhìn nhau cười một cái rất tươi . Các chần là hai tên ma giáo này đã có một âm mưu gì rồi đây . Viên Viên không hề để ý đến cặp vợ chồng son này , chỉ im lặng

mà thanh toán . Có lẽ cô sắp sửa bị bán đứng lúc nào không hay rồi Hô Hô Hô

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Giúp ! (1)

_ Thưa Viên Tổng ! có vị khách họ Nghiêm muốn gặp người - thư ký Lâm sau khi nghe cú điện thoại từ bàn lễ tân gọi lên , liền đứng dậy đi nhanh vào phòng của Viên Phúc Khang , cung kính gõ cửa sau đó bước vào , lên tiếng rất nhẹ .

_ Mời anh ta lên đây ! - Viên Phúc Khang đang coi xử lý tài liệu thì nghe thư ký của anh báo , liền dừng bút mày nhíu lại có vẻ hiểu rõ việc gì đó .

Có vẻ Phúc Khang đã đoán được Nghiêm Khanh sẽ sớm tìm anh thôi nhưng lại không nghĩ là sớm đến như vậy . Đám nhân viên nữ được tình báo là có một đại soái ca đang ở công ty tìm Viên tổng , liền như một nháo nhào lên , ò ạc đổ ra xem thử (mê trai ón) . Bọn họ thật sự đã được rửa mắt thêm lần nữa rồi . Bình thường tổng tài của họ đã là người tuyệt thế , cứ tưởng rằng cuộc đời này không có người thứ ai , nào nghĩ rằng ngày hôm nay lại gặp được thêm một " Mỹ nam đại soái ca " thế này .

Họ nhìn Nghiêm Khanh vẻ cực kì ngưỡng mộ , cực kì thích thú , nhưng tất cả mọi người đều chột nhìn ra được rằng , thần thái của Nghiêm Khanh lúc này thật như Viên Phúc Khang cách đây 2 năm về trước , lúc mà Phu Nhân chưa xuất hiện , ánh mắt , con người , vẻ mặt của anh là như Nghiêm Khanh bây giờ , phải nói là cực kì tàn bạo , cực kì lãnh khốc , cực kì cay độc , và không thể đoán được người đó đang vui hay đang buồn , bước tới đây thì không khí nơi đó thật sự trở nên lạnh lẽo khiến người ta phải run lên .

_ Viên tổng bên trong , mời ngài theo tôi - " Ding " tiếng thang máy mở ra , trước mặt Nghiêm Khanh là thư ký Lâm đang rất chuẩn mực cung kính đứng trước mặt anh ta , đưa tay lễ phép hướng dẫn anh .

" " thật chất anh không có gì để nói với thư ký cả , cứ thế sắt mặt vẫn lạnh tanh như vậy đi theo thư ký Lâm đến phòng của Viên Phúc Khang .

Cốc cốc cốc , tiếng gõ cửa rất đều đặn của thư ký Lâm .

_ Vào đi ! - giọng nói rất lạnh của Viên Phúc Khang phát ra , tay vừa ký bằng tài liệu , mắt cũng không ngước lên .

_ Chào Viên giám đốc - giọng nói thanh âm lạnh cũng ngang ngửa Viên Phúc Khang nhưng lại có chút xen lẫn buồn phiền .

_ Chào Nghiêm Tổng , mời ngài ngồi - Phúc Khang nghe thấy âm thanh này liền ngẩng mặt lên , hiện lên một nụ cười không chút là thuận cho lắm . Nhưng vẫn giữ phép lịch sự .

Hai người đàn ông khí phách hơn người cùng ngồi đối diện nhau , nhìn nhau , mỗi người đều có một lòng kêu hãnh riêng của bản thân nên họ ngồi im đợi thư ký Lâm bưng xong cà phê ra ngoài lúc này cuộc đối thoại của hai người đàn ông mới bắt đầu . Tất cả nhân viên trong công ty đều suy nghĩ chắc đây là đối tác mới , cũng sẽ có dịp gặp dài dài nhưng nào ngờ hai người đàn ông kia lại không hề nói về việc hợp tác công ty mà là hợp tác chinh phục tình yêu . Cũng sẽ không ai nghĩ rằng hai người đàn ông này là những kẻ lụy tình si mê , liều chết vì một nữ nhân như vậy đâu nhỉ . Nhưng câu chuyện thật nằm trong căn phòng kia .

_ Nghiêm tổng ! Xem ra người rất vội - Viên Phúc Khang rất hài lòng với ý tứ này , anh thật kêu ngạo khi người khác phải cầu cứu anh.

_ Viên giám đốc , anh cũng biết tôi và Viên Viên thế nào , tôi tin rằng thuộc hạ của anh cũng đã đề cập hết mọi thông tin về chúng tôi và không sót bất kì một chi tiết nào - Nghiêm Khanh vốn là người không bao giờ khuất phục trước ai , sự lãnh khốc của anh vốn rất tàn bạo , dù có là tình yêu thì cũng không thể làm anh mềm như Viên Phúc Khang được . Hôm nay , anh đến đây đúng thật là muốn nhờ Viên Phúc Khang trợ giúp , nhưng cũng không phải vì thế mà hạ thấp bản thân mình như thế .

_ Nghiêm tổng nói xem ! Tôi có thể giúp gì cho anh đây - Viên Phúc Khang thông qua ánh mắt biết được Nghiêm Khanh thật là có trái tim sắt đá , dù tình yêu anh dành cho Viên Viên cũng lớn nhưng cũng không thể nào nuông chiều Viên Viên như anh nuông chiều Hồng Nhi được , sự việc ngày hôm nay , Viên Phúc Khang thật sự muốn Nghiêm Khanh sáng mắt ra .

_ Viên giám đốc ! Anh cũng biết rồi , còn hỏi tôi sao ? - Nghiêm Khanh vẫn giữ thái độ không hề lay chuyển (thằng cha này đi xin người ta giúp mà làm như ông nội người ta , đá văng ra cửa cho rồi)

_ Vậy ? - Viên Phúc Khang quyết cứng rằng , anh biết người có thể giúp anh ta lúc này chỉ có anh . Nên đưa ra giá cao hơn nữa thật rất xứng đáng .

_ Anh hãy giúp tôi là Viên Viên ! - sự cao ngạo vẫn thế những sát giọng và ánh mắt của Nghiêm Khanh thì trùng xuống .

_ Anh đã có kế hoạch nào chưa ? - Viên Phúc Khang đã trúng số độc đắc rồi , tâm tình rất tốt khi nghe câu nói này của Nghiêm Khanh .

_ Hiện tại tôi chỉ biết vợ anh là bạn thân của Viên Viên , lại rất nghe lời anh , nếu anh nói chắc cô ấy sẽ thuyết phục được Viên Viên - Nghiêm Khanh trình bày rõ ý định của mình .

_ Vậy là anh không hiểu gì về Hồng Nhi của tôi rồi . xem ra , rất khó để giúp anh - Phúc Khang nhúng vai , tỏ vẻ chịu thua rồi không còn cách nào nữa . Vì vốn tính của vợ yêu cứng đầu , lại thấy bạn bị tổn thương nặng , anh không thể nào xen vô mà nói giúp được .

_ Vậy anh có thể giúp tôi thế nào - Nghiêm Khanh lạnh giọng hơn khi nghe Viên Phúc Khang có trạng thái này .

_ Hi ! Nếu anh chịu phối hợp , tôi sẽ giúp anh - Viên Phúc Khang đã câu được cá rồi , giờ thì đem cá lên thớt mà chém thôi .

_ Được ! Tôi sẽ làm theo anh , nhưng anh đừng vì thế mà lợi dụng - Nghiêm Khanh dùng ánh mắt sắc bén nhìn Viên Phúc Khang .

_ Á ! Xem ra có trò vui À không hiểu sao mình lại xen vào chuyện người khác thế nhỉ ácxaxa không lẽ bị lây tính này bởi Hồng Nhi sao ? Không được rồi ... chặt ... chặt chặt . - Viên Phúc Khang cầm ly cà phê lên hớp một ngụm sau đó tự thân phân trách phận như một kẻ ngốc , cũng nhằm trêu chọc Nghiêm Khanh .

_ Xem ra ! Viên tổng rất tốt , cưới được người vợ tốt - Nghiêm Khanh có chút ngây ngốc nhân miệng lại thậm cười khổ .

_ Á ! Vì tôi biết nắm lấy sự may mắn ấy , tôi không có ngu dại mà để vụt mất nó sau đó lại hối tiếc mà đi tìm - Viên Phúc Khang ý có khinh thường , nhắm thẳng vào Nghiêm Khanh , dọa ý đang chờ mắng hấn .

Nghiêm Khanh thật không muốn nói thêm điều gì , chỉ trầm mặt nhìn ly cà phê trên tay , ánh mắt thâm sâu đầy đau thương , Viên Phúc Khang nói đúng , anh không thể nói gì được . Cuộc đời của Nghiêm Khanh này lần đầu tiên bại dưới tay một người con gái , lại còn phải đi gặp người khác cầu xin trợ giúp thế này " Viên Viên , em bắt anh trả một cái giá có đắt quá đó ! " . Cuộc đối thoại có vẻ tới đây là kết thúc , xem ra ngày mai cuộc chiến tình yêu của Nghiêm Khanh sẽ bắt đầu dưới sự trợ giúp của Viên Phúc Khang , không biết là sẽ làm trò hề gì đây .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Giúp (2)

Cửa hàng của Viên Viên đã mở cũng được 3 tháng hơn . Cửa hàng nằm ở khu vực quá tốt nên hầu hết là nơi tiện ích rất chi là tốt cho mọi người nên khách hàng ngày càng đông lên , Viên Viên và Hồng Nhi nay đã không thể chạy kịp nữa , 2 cô gái này đã quyết định sẽ tuyển thêm nhân viên 1 nam và 1 nữ để phụ giúp họ . Sau gần một tuần thì hai cô gái này cũng đã tuyển được hai nhân viên .

Nhưng điều làm 2 cô gái thật sự rất rối bời vì Nam nhân viên được tuyển lúc trước lại không phải anh ta mà là Nghiêm Khanh . Sắc mặt lúc này của Viên Viên thật sự đã thay đổi 360 độ , biến sắc hoàn toàn , đứng hình hơn 10 giây , Hồng Nhi đứng kế bên cũng không khỏi ngớ người khi thấy người đàn ông này đang mặc trên người bộ đồng phục nhân viên thật sự rất bảnh trai , nhưng mặt anh ta biểu hiện ra một sự khá là khó chịu giống như bị bắt buộc làm việc này .

Ở một tòa nhà cao ốc 100 tầng , có một vị Tổng Giám Đốc lãnh khốc nào đó đang ôm mặt cười đến không thể ngừng , hóa ra kế hoạch hạ gục Viên Viên là do Viên Phúc Khang bày ra cách này . Anh có vẻ thỏa mãn với cái biểu hiện của người con trai trước mắt , cũng như trả thù hấn ta dám làm cho Hồng Nhi của anh phải lo lắng vì không chăm sóc tốt cô bạn thân của vợ yêu của anh , cũng hại anh không ít lần phải tốn công hao sức phái người còn bị Hồng Nhi bắt làm Siêu Mỹ Nam để câu khách vào tiệm , nay anh làm vậy cũng là để trả thù mục đích riêng này Tuy là hạ sách nhưng miễn thỏa mãn lòng người thì cỡ nào cũng chả sao .

_ Chào cô chủ , tôi nhân viên mới Nghiêm Khanh xin được chỉ giáo - Nghiêm Khanh tỏ ra một nụ cười đầy sức mê người , tuy rằng anh rất khó chịu với cái cách hạ mình thế này nhưng vì Tình Yêu Bự anh phải đành như thế , miễn rằng Viên Viên chịu quay về với anh là được .

_ Anh ! không phải anh ta - Hồng Nhi lên tiếng , mặt vẫn còn đơ ra , tay chỉ chỉ ngừng ngừng , hành động không hề dứt khoát , lại vừa dứt câu liếc sang nhìn cái tượng đá mới vừa đứt ra lò kế bên mình .

Viên Viên chả có một phản ứng nào ở đây , cứ đứng bất động ở đó , có vẻ cô đã bị sock rất nặng thì phải . Sau 5 giây nhìn bạn thân bị đứng hình , Hồng Nhi rung rung tay của Viên Viên để cô tỉnh lại , phản ứng cũng chả đâu vào đâu .

_ Anh sao ... anh đây không phải sao là thế nào - Cái lúc thế này thật sự Viên Viên đang hiểu mình nói cái gì là chết liền tại chỗ .

_ Tôi nói rồi , tôi là nhân viên được 2 cô chủ tuyển vào - Nghiêm Khanh mặt trở nên dày hơn

_ Người chúng tôi phỏng vấn đâu phải anh - Hồng Nhi bước lên một bước , có vẻ như cô đã lấy lại bình tĩnh .

_ Là tôi mà - Nghiêm Khanh vẫn giữ giọng , mặt có chút nụ cười .

Hồng Nhi có chút tức tối , liền quay lại bàn vuông màu xanh đặt phía sau nhà kho , lật thật nhanh ra để kiểm chứng , Nhưng sự thật lại không thể ngờ đến , Hồng Nhi mắt như muốn rớt ra khi trên giấy tài liệu thật sự là tên của Nghiêm Khanh , hình cũng của Nghiêm Khanh , sơ yếu lý lịch cũng của Nghiêm Khanh , coi như hình dáng của Hồng Nhi lúc này là như có keo dán hai con mắt của cô vào trong cái tên NGHIÊM KHANH bị thật bị trên tờ giấy , cô quay đầu lên tính lên tiếng thì bị bàn tay của người kẻ bên nắm lại , khá giật mình quay sang .

_ Không sao ! đã vậy thì để anh ta làm - Viên Viên sau một hồi dứt tượng đã trở lại , cô cũng muốn biết , tên này sẽ giờ trò gì .

Công việc đã bắt đầu , Nghiêm Khanh đang trong trạng thái có vẻ hồi hận khá nặng nề , miệng không ngừng rủa Viên Phúc Khang , thân là một chủ tịch tập đoàn giờ phải đi làm một nhân viên cho một cửa hàng tiện ích này thật hèn là công ty anh ở Nhật Bản chứ không phải ở đây . Bắt đầu công việc lạ lẫm này , đối với Nghiêm Khanh nó thật có chút phiền hà nhưng lại rất thú vị , anh có thể hiểu được tâm trạng của nhân viên của mình thế nào xem ra nó cũng bổ ích chứ không phải thừa thãi .

_ Nghiêm Khanh ! nước ở tầng thứ 2 đã hết , Nghiêm Khanh , đem chất thêm bánh lên tầng thứ 4 , Nghiêm Khanh xe hàng đến , Nghiêm Khanh khách hỏi , Nghiêm Khanh bưng cái này Nghiêm Khanh Nghiêm Khanh . - À đây không phải là ai khác mà là giọng của Viên Viên , cô như báo thù , truc giận , không hề ngại tí ngừng nào mà ra lệnh thẳng tay với Nghiêm Khanh . Xem ra lá gan của cô sau 4 tháng xa anh đã lớn hơn nhiều rồi .

Một ngày trôi qua thật rất chi là vất vả đối với Nghiêm Khanh , nó có vẻ là ngày tệ hại nhất với anh ta , lưng đau , tay đau , miệng thì mỗi không nhát lên được chữ màn ăn uống nữa . Về đến Khách sạn , anh mặc kệ dơ hay bẩn nhảy thẳng lên giường ngủ không cần suy nghĩ gì thêm nữa .

Nơi phía căn phòng nhỏ bên trên cửa hàng tiện ích , có một mỹ nhân đang tùm tùm nhìn vào một cái màn hình cười có vẻ rất hạnh phúc , Viên Viên , dù như thế nào tình yêu của cô đối với Nghiêm Khanh vẫn như vậy , quả thật lúc đầu cô rất bất ngờ nhưng sau lại rất vui cả ngày làm việc cô luôn nhìn anh xem anh phải vật vả với những món đồ trong thật tội nghiệp đến đáng yêu vô cùng , cô đang xem lại đăng ghi hình thu lại trong ngày hôm nay , nhìn anh phải chạy đi chạy lại mồ hôi đổ lóng cô thật rất sốt , dù rằng thế nào anh cũng là một đại tổng giám đốc lãnh khốc nhưng nay lại vì cô mà làm những việc này , xem ra lòng thành của anh không hề nhỏ .

Ở một căn phòng rộng lớn khác có đôi vợ chồng đang ôm nhau đọc sách , Hồng Nhi thật không thể chú tâm được cứ nhúu đôi mày đẹp lại lâu lâu lại ngược lên nhìn Viên Phúc Khang như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi cuối xuống mặt mày rất là khó chịu . Viên Phúc Khang lòng cũng hiểu vì sao vợ yêu của anh hôm nay lòng lại bất an , kế hoạch của anh coi vậy đã thành công được bước đầu rồi .

_ Bảo bối ! Em đang có việc gì bận lòng ? - anh cố nhìn cười với dáng vẻ khó chịu lại thể hiện ra cái vẻ mặt ngốc nghếch đáng yêu cực kỳ của cô , làm anh thật lòng rất chi là yêu thương với cái điệu bộ ngây ngốc đó của cô , lúc này chỉ muốn nhào đến hun 1000 nụ hôn lên cái gương mặt đáng yêu đến giết người kia thôi . Nhưng anh phải cố nhịn để không kế hoạch vỡ nát , anh không tránh bị vợ yêu giận thì khổ .

_ Khang ! Em thật không hiểu ? - Hồng Nhi như được mở lối , liền ngẩng lên nhìn đến nằm lên người của Viên Phúc Khang , giọng điệu rất có chút nghiêm trọng .

_ Em không hiểu gì ? - Viên Phúc Khang thấy cái cử chỉ đáng yêu của cô , liền không màn liên nhanh quẹo sách qua một bên , hai tay chụp lấy ôm chặt cô vào lòng , nâng niu .

_ Khang ! anh biết Nghiêm Khanh phải không ? - cô nhúu mày lên tỏ vẻ tò mò , cần một sự thật .

_ Có biết ! - anh vậy bình thản , trả lời sau một nụ hôn .

_ Ừ ! Nghiêm túc coi Khang nè , anh xem , Nghiêm Khanh có phải rất kì không ? Một mực đuổi thẳng Viên Viên ra khỏi nhà , rồi giờ lại đi tìm chai lý ở cửa hàng tiện ích của chúng em , giờ lại còn là nhân viên của tụi em nữa chứ , Khang ! anh xem anh ta có kế hoạch gì - Hồng Nhi bị Viên Phúc Khang hun bắt chợt liền đẩy anh ra , tâm tình đang rối bời .

_ Đó là tình yêu - Viên Phúc Khang nhìn dáng vẻ vợ yêu , anh thật muốn phát hỏa , nhưng vẫn cố kềm nén .

_ Nếu yêu thì sao lúc đó lại đuổi Viên viên ? - Cô gái chậm tiêu trong tình yêu làm người khác rất phiền mà .

_ Vì lúc đó Nghiêm Khanh chưa nhận ra tình yêu của anh ta đối với Viên Viên , và vì người cũ đã quay về nên anh ta không biết phải thế nào , và làm tổn thương Viên Viên - Anh ôm chặt Hồng Nhi , tay phải để lên đầu cô vỗ nhẹ , miệng khẽ cười . ý rất xác .

_ Đúng thật đàn ông các anh chỉ giỏi làm tổn thương phụ nữ - Hồng Nhi bắt mắt với câu trả lời này liền phán một câu mà sáng mai cô có phần rất chi là hối hận .

_ Viên phu nhân , em vừa nói gì ? - Viên Phúc Khang thấy câu trả lời của vợ yêu , có lóa gì cô ấy gồm lại một cục , lại còn cử chỉ tính ngồi dậy muốn thoát khỏi anh , tay anh giữ chặt hơn , ghì cô lại , ánh mắt hút sâu có phần tà quái .

_ À ! Em nói Nghiêm Khanh ,,,, à em buồn ngủ , mai phải đến cửa hàng sớm , vậy nha , em đi ngủ - Không cần đợi đến sáng , ngay tại giây phút này Hồng Nhi của chúng ta đã bắt đầu cảm thấy hối hận vì câu nói này rồi , nhắm mắt nhắm mũi thoát thật nhanh .

_ Viên phu nhân ! xem ra , đêm qua em không thỏa mãn ? - Lúc này coi như là Viên Phúc Khang đã bốc hỏa rồi liền quật Hồng Nhi xuống , dạy bảo tận tình .

_ Á Khang ! Em không dám nữa - Hồng Nhi thật sự hối hận lắm lắm lắm rồi , nhưng xem ra tất cả sự hối hận kia đã vô ích rồi .

Viên Phúc Khang quyết tâm dạy bảo cô vợ đáng yêu này của anh . điều bộ của cô này giờ cũng đã phản kích anh rất nhiều . Sự kềm chế lại lên đến đỉnh điểm , nắm được sơ hở của cô anh thật không thể bỏ qua được , cộng với cô dám suy nghĩ về người khác trước mặt anh . Tất cả cộng lại , đáng để anh trừng phạt cô rồi . Đêm nay anh sẽ làm cô phải vang xin , sáng mai sẽ gọi điện báo Viên Viên cho Hồng Nhi nghỉ một ngày , cũng là để cho hai người đó có cơ hội . Hồng Nhi có mặt ở đó , thật không hổ là kì đà cản mũi mà .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hotboy Tiệp Ích !

Từ ngày Nghiêm Khanh đến làm tại cửa hàng tiệp ích , số lượng khách hàng nữ nhiều hơn nam ... Những ngày cuối tuần Nghiêm Khanh đứng quầy thu ngân phải nói rằng những cô gái đứng xếp hàng để vô mua đồ , mua càng nhiều. Đứng nhìn Nghiêm Khanh được càng lâu , khiến doanh thu của cửa vọt . Dù rằng Nghiêm Khanh vẫn không hề nở một nụ cười , chỉ đơn thuần thanh toán xong ngắn gọn hai chữ " Cảm ơn " vậy mà có người đã xỉu khi nghe câu này , sung sướng đến tột cùng .

Hồng Nhi có chút bất mãn về thái độ này của Nghiêm Khanh nhưng việc kinh doanh lại tăng vọt như vậy khiến cô cũng không thể nói gì , có vẻ vì cái vẻ lạnh lùng thế này của Nghiêm Khanh mà khách lại thích , xem ra xu thế hiện nay của phái nữ là thích những chàng trai lạnh lùng thế này . Dù bị quoad nguyên trái bơ vô mặt nhưng họ vẫn cứ rất thỏa mãn , Hồng Nhi chỉ biết nhìn Viên Viên rồi lắc đầu chịu thua . Tiếp tục công việc của mình , mặc kệ cái đám người mê trai kia .

Viên Viên chỉ biết cười lắc đầu với cái tình huống này , anh thật đúng là anh , dù có thế nào anh vẫn cứ thế , vẫn im lặng , không phải ai cũng được anh quan tâm như cô tưởng tượng . Chỉ nhìn một cái sau đó cô bỏ đi vào trong kho kiểm hàng . Lòng có chút rất tự tin với những cô gái kia cứ phải đeo bám nhưng không được đáp trả , còn cô thì lại chạy trốn nhưng anh vẫn cứ đuổi theo .

Nghiêm Khanh quả thật khó chịu với cái đám người mê trai này , họ thật ồn ào , như những loài thú hoang , khiến người ta rất chi là nhức đầu . Đang trong trạng thái chán nản , trực giác cho anh biết Viên Viên đang nhìn anh , khuôn mặt lúc này của anh có chút dịu dàng hơn , nụ cười có chút lộ , chuyển biến khuôn mặt của anh đã được những cô gái kia thu lại hết trong tầm mắt . Con gào thét đã tăng lên , khiến cho Nghiêm Khanh thật như phát khùng , liếc nhìn đồng hồ trên máy tính tiền , chỉ còn 2 phút nữa thôi là tan ca , phải cố gắng , cố gắng nào . Anh có chút lười biếng , cử chỉ hành động có chút chậm lại , thờ dãi cũng nhiều hơn . Cho đến khi cô gái thay ca đến , anh như được thoát ra khỏi cái địa ngục này , liền bỏ của chạy lấy người .

Trong nhà kho Viên Viên tay cầm sổ tay ghi ghi , miệng lầm bầm , mắt liếc ngang dọc . đôi chân nhurong nhurong kiểm kê vào thứ . Do chiều cao có chút gọi là giới hạn nên đã không cần thận nhurong quả đã khiến cô như chuẩn bị ngã về phía trước . Nhắm mắt lại chịu đau , nhưng chờ hoài không thấy tiếp đất , cô liền mở mắt ra khá hoảng khi thấy bụng mình bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy , hơi ấm dịu dàng sau lưng truyền đến . Thật là may khi Nghiêm Khanh vào kịp lúc , thấy cô ngã mất thăng bằng , anh liền nhào đến ôm lấy cô . Tim đập rất mạnh sợ hãi điều gì đó , hơi thở của anh phả vào tai cô rất gấp biểu hiện của người vừa bị hù sợ .

_ Cảm cảm ... ơn anh - Viên Viên ngại ngùng , vội dùng tay kéo tay của Nghiêm Khanh dưới bụng mình ra .

Không để cho cô thoát khỏi mình , cũng rất lâu rồi anh mới được ôm cô vào lòng như thế này , mùi hương của cô thật làm anh cảm giác rất dễ chịu , đã rất lâu rồi anh mới lại có cảm giác dễ chịu thế này , và chỉ có cô mới mang lại cho anh điều này , nhưng anh lại vô tình làm cô tổn thương và chính anh cũng tự đưa mình xuống vực thẳm lúc này không hay .

_ Nghiêm Khanh buông em ra ! - Sự im lặng của Nghiêm Khanh khiến cho Viên Viên thật rất sợ , ngày còn ở bên nhau , mỗi khi anh im lặng là lúc anh đáng sợ nhất , người cô có chút run rẩy .

Nghiêm Khanh đang tận hưởng cảm giác dễ chịu đã lâu ngày anh mới có lại nhưng cảm nhận được rằng Viên Viên đã có chút rung rẩy , liền mở mắt ra , vòng tay nói lỏng , Quay người Viên Viên đối diện với mình , nhìn cô thật lâu sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn đầy yêu thương chứ không phải thô bạo như trước đó nữa . Viên Viên chợt thấy anh hôn liền phản xạ nhưng một lúc sau cô lại rất bất ngờ , mắt tròn to nhìn xuống hàng mi dài của Nghiêm Khanh có chút kinh ngạc . Nụ Hôn này , thật không giống anh , anh có thể dịu dàng thế này sao ? Nụ hôn này thật rất ngọt ngào , cô cũng trở nên xiêu lòng lúc nào không hay , đáp trả một cách yếu ớt . Nghiêm Khanh cảm nhận được sự đáp trả này khiến cho anh càng thêm ôm cô vào lòng hơn , hôn cô say đắm hơn . Hai người cùng hòa nhịp , nụ hôn như không muốn dừng lại cho đến khi tiếng bước chân của Hồng Nhi đang tiến gần , lúc này 2 người mới buông nhau ra . Lần đầu tiên hai người cảm thấy ngại ngùng như thế này cứ chỉ lúng túng như bị bắt quả tang .

Hồng Nhi vừa bước vào nhìn thấy điệu bộ luống cuống của Viên Viên có chút nghi ngờ , nhìn lại Nghiêm Khanh mặt đang cố giữ bình tĩnh liền rất muốn biết có chuyện gì xảy ra nhưng không thể nào hỏi trực tiếp được liền giả vờ như không biết , đi đến bên Viên Viên , đưa cho Viên Viên bảng hàng tồn sau đó cất bước quay ra , lòng rất chi là cảm thán nhưng Hồng Nhi lúc này cũng đang ngầm hiểu có vẻ hai người đã làm huê rồi , vậy Viên Viên của cô sẽ không phải buồn bã nữa , nhưng mà không biết tên đáng ghét kia có lại làm cho Viên Viên của cô phải buồn như vậy nữa hay không .

Viên Viên thật rất xấu hổ , liền ôm lấy quyền sở chạy ra ngoài , đuổi theo Hồng Nhi để mặt Nghiêm Khanh ở lại đó . Mặt cô lúc này đỏ bừng , vẻ xấu hổ , cuối mặt xuống để Hồng Nhi không thấy được vẻ mặt này mà trên ghẹo , liền quẹo ngay vào nhà vệ sinh , nhìn mình trong gương rồi sôi nước liên tục lên mặt cố gắng trấn tĩnh bản thân .

Nghiêm Khanh thấy dáng vẻ bỏ chạy của Viên Viên , tâm trạng anh đang thật rất tốt , được ôm , được hôn lại còn được đáp trả , xem ra anh đã không uôn công tốn phí với cái kế hoạch này của Viên Phúc Khang rồi . " Thật không muốn nói ! Nhưng ... Cảm ơn anh Viên Phúc Khang " Miệng đẹp của Nghiêm Khanh có chút khẽ cười , trên tòa nhà 100 tầng có một người vừa bị hắc xì một cái thật lớn liền vội kêu Thư ký Lâm đem tách trà nóng uống vào để không phải bị cảm .

Sau sự việc này , hai con người này có những hành động rất chi là lạ , Hồng Nhi thật muốn hiểu nhưng với cái đầu chậm tiêu Tình yêu của cô thì không thể nào hiểu được có chuyện gì đang xảy ra ở đây . Nghiêm Khanh và Viên Viên bắt đầu đứng gần nhau hơn , Viên Viên lại hay ngại ngùng khi nhìn Nghiêm Khanh , Nghiêm Khanh táo bạo hơn hay đến đứng sát bên Viên Viên , mọi hành động thể này người ta gọi là Tình Tứ vậy mà Hồng Nhi nhà chúng ta lại chẳng hiểu nó là gì cứ luôn miệng bảo " Hai người này bị cái quái gì ? " .

_ Chị ơi ! Anh nhân viên còn ở đây không ạ ? - đang trong một suy nghĩ khó hiểu , liền bị đập tắc bởi tiếng nói nhẹ nhàng của cô gái đáng yêu nào đó , khiến Hồng Nhi vội mình quay lại nhìn cô gái ấy .

_ Anh ấy vừa hết ca đang chuẩn bị về , có gì không em ? - Hồng Nhi nhẹ nhàng , gương mặt cười tươi .

Cô bé học sinh thật ngất ngây trước một mỹ nhân đang đứng trước mình , nở một nụ cười rạng rỡ chào đón , đến bây giờ cô bé mới để ý , hai chị ở đây thật rất là xinh đẹp , chỉ có một chị hơi lớn tuổi đáng vẻ cũng bình thường " Dạ ! Em em ... chị đưa cái này cho anh ấy giùm em , cảm ơn chị " Cô bé cố gắng hoàn hồn , lấy nhanh tin thần , đưa thẳng một lá thư màu hồng rất đáng yêu chia thẳng ra trước mặt Hồng Nhi cuối đầu Hồng Nhi có chút giật mình nhưng vẫn cố gắng đưa tay cầm lá thư . Lá thư đã được giao , cô bé cuối chào rồi như ma đuổi chạy nhanh ra khỏi cửa hàng để lại Hồng Nhi đứng ngây người tay cầm tấm thiệp có chút khó hiểu .

_ Hồng Nhi ! tôi về đây - Cùng lúc Nghiêm Khanh đi ra từ phòng kho , đồ đã được thay chuẩn bị ra về .

_ Anh Khanh , cái này cho anh . - Hồng Nhi chợt bừng tỉnh khi thấy chủ nhân của bức thư liền bàn giao lại .

_ Đây là ? - Nghiêm Khanh đưa tay nhận lấy bức thư lòng rất tò mò .

_ Một cô bé đáng yêu gửi cho anh . - Hồng Nhi cười tà , nói đâm thẳng vào Nghiêm Khanh .

_ Cho anh ? - Nghiêm Khanh nhún mày khó hiểu .

_ Một đại nam nhân làm việc trong cửa hàng tiện ích thế này , doanh thu lại tăng vọt lạ thường , phải nói là nhờ công của anh , nay lại có người đưa thư tỏ tình nữa chứ , thật là hành diện lắm đó - Hồng Nhi mỉa cho Nghiêm Khanh một câu , sau đó cất bước đi .

Nghiêm Khanh tay cầm bức thư , xé xem tại chỗ , liền có chút mắt cười với những gì ghi trong thư , cô bé cũng rất đáng yêu đó nha , viết thư rất nhẹ nhàng , nét chữ cũng thanh mảnh , lời tỏ tình rất vụng về khiến cho Nghiêm Khanh không thể ngừng cười . Đang trong cơn cười vui thú , bức thư bị giật lấy khiến Nghiêm Khanh tắt ngay nụ cười quay lại . Sắc mặt anh tái dần , khi thấy Viên Viên đang đọc lá thư đó , anh khản trương giải thích , nhưng không kịp .

_ Ô ! anh thật là biết cách thu hút người khác giới , cả cô bé 17 tuổi này cũng bị anh hút hồn phải đưa thư tỏ tình . - tay trả lại bức thư cho Nghiêm Khanh , mắt nhìn anh tỏ vẻ trên chọc .

_ Sao ? Em ghen à ? - Anh biết cô đang nói gì , liền chuyển mặt xanh thành mặt gian .

_ Ghen , hớ anh thật biết đùa - Viên Viên hừ lạnh một tiếng sau đó bỏ đi .

_ Nếu em không lo giữ anh , có ngày sẽ bị người khác cướp mất - anh kêu ngạo , khoanh hai tay lại , giọng nói thách thức .

_ Em đã bị cướp rồi đó thôi nếu anh thích , xin mời . - Viên Viên lạnh mặt nhìn Nghiêm Khanh trả lời không suy nghĩ nhiều .

Câu trả lời này của Viên Viên khiến cho Nghiêm Khanh như đang trên trời cao phải rơi thẳng xuống dưới đất , sắc mặt cũng thay đổi rất nhanh . Nhún mày nhìn Viên Viên tỏ vẻ không hài lòng với câu trả lời này của cô , nhưng anh lại không thể làm gì hơn vì câu trả lời này của cô thật rất đúng , và giờ người phải canh giữ là anh phải canh giữ cô mới đúng , nếu như cô thay lòng yêu một người khác ngoài anh thì xem như là cuộc đời này của anh như chấm dứt rồi .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Thành Công

_ Đã đến lúc - Giọng nói trầm ấm trong điện thoại .

_ Như kế hoạch - Một giọng trầm ấm khác bên kia điện thoại cũng vang lên .

_ Nghiêm Khanh ! anh đi mua 2 thùng sơn màu xanh đi , chúng ta cần sơn lại vách tường - Viên Viên trong kho vang giọng to lên .

_ Được - Nghiêm Khanh nghe tiếng Viên Viên liền lên tiếng .

Đang sắp đồ lên kệ , Nghiêm Khanh nghe tiếng của Viên Viên bảo , liền đứng dậy , dọn dẹp nơi bài bừa kia , rồi thay cái tạp dề đi ra khỏi cửa hàng . Viên Viên nghe thấy tiếng bước chân của Nghiêm Khanh đang đi ra ngoài , liền lén ló đầu ra nhìn trộm , miệng khẽ cười đầu lắc nhẹ một cái .

Sau ngày nhận được nụ hôn táo bạo của Nghiêm Khanh , Viên Viên nhiều đêm liền thao thức , cô nhớ lại mọi thứ đã diễn ra giữa cô và anh , những ngày đầu gặp nhau đến khi sống với nhau hòa thuận và cho đến lúc Mạc Trần xuất hiện thì thiên đường kia đã vỡ mất , cô thật rất giận anh nhưng tình yêu này cô không thể trối bỏ nó , tình yêu đầu đời của cô đẹp và lung linh lắm . Cô tự miệng hỏi rằng có nên tha thứ cho anh ? có nên tha thứ hay không ? liệu khi cô tha thứ và quay về bên anh sẽ còn những nỗi đau nào nữa ? thật cô đã rất sợ , sợ lắm cái cảm giác bị người mình yêu hắt hủi mạnh mẽ đuổi ra khỏi nhà đến nơi ở cô cũng không có , nếu như không chợt nhớ đến Hồng Nhi thì bây giờ chắc cô phải ngủ ở ngoài đường rồi .

Đấu tranh tư tưởng rất nhiều , Viên Viên cân nhắc rất kỹ cho trái tim mình , cô rất sợ cảm giác bị tổn thương , nó làm cô không còn muốn sống nữa , nhưng Nghiêm Khanh đang làm cô chao đảo bởi lý trí và con tim , lý trí mách bảo đừng nên làm tim đau , nhưng tim thì lại muốn quay về với nơi đã làm mình đau thật quá nhiều rắc rối để lại đầu óc của mình mà .

Reng reng reng reng , đang trong hồi suy nghĩ , tiếng chuông điện thoại của hàng vang lên , Viên Viên bỏ quyển sổ đang ghi xuống chạy ra quầy thu ngân .

_ Alo ! Tiệp Ích xin nghe - Giọng nhỏ nhẹ với khách hàng như đã quen .

_ Xin hỏi phải cô là Viên Viên không ? - Một giọng nữ rất gấp gáp trong đầu giây điện thoại .

_ Phải , xin hỏi cô là ai ? - Viên Viên nhíu mày khó hiểu với tình huống này .

_ Tôi gọi đến từ bệnh viện , Chúng tôi vừa nhận được một ca cấp cứu tai nạn , người bị thương tên là Nghiêm Khanh , xin hỏi cô có phải là vị hôn thê của anh ấy không ? - Giọng nữ nói rất nhanh .

_ Anh ấy đang ở bệnh viện nào ? - Viên Viên chỉ nghe mỗi một câu bị tai nạn người bị thương là Nghiêm Khanh hết , cô liền hỏi địa chỉ .

Cúp máy thật nhanh , chạy đi đóng cửa hàng , nhớ lấy được áo khoác và túi xách là rất hay cho Viên Viên rồi , cô chạy thật nhanh ra ngoài , chặn đường một chiếc taxi , leo nhanh lên xe , hỏi hỏi bảo tài xế đưa cô đến bệnh viện nơi Nghiêm Khanh đang nhập viện .

15 phút xe chạy như bay đến bệnh viện , thanh toán tiền không cần thối Viên Viên như người mất hồn chạy như bay vào trong bệnh viện đến thẳng quầy lễ tân hỏi tên và lao đi như gió khiến cho y tá ở bàn lễ tân chỉ vừa kịp đọc số phòng chưa kịp ngược lên thì người đã bay đi mất . Tâm trí Viên Viên lúc này như rơi xuống địa ngục , cô không ngừng cầu khẩn cho Nghiêm Khanh không có việc gì xảy ra .

Chạy thật nhanh trên một dãy phòng màu trắng , có ánh đèn sáng lên trong căn phòng đang phẫu thuật kia , đó là nơi Nghiêm Khanh đang được phẫu thuật , Người của Viên Viên run lên không ngừng , ngay lúc này cô chỉ có thể nhấn được số của Hồng Nhi , giọng nói thều thào chỉ có thể nghe được " Nghiêm Khanh bị tai nạn cấp cứu ở bệnh Viện AK " sau đó điện thoại rớt xuống , nước mắt cô không ngừng rơi , cô lúc này đã sợ , sợ lắm rồi , sợ rất sợ cô ôm hai tay của mình lại bịt miệng của mình đang khóc thành tiếng .

20 phút sau , Hồng Nhi cùng Phúc Khang xuất hiện , Hồng Nhi chạy như bay đến bên Viên Viên ôm cô vào lòng , cảm nhận được cái run sợ của Viên Viên lòng Hồng Nhi không khỏi chua xót , cô rơi nước mắt khi thấy bạn của mình như vậy , Phúc Khang đứng kế bên mặt không hề biểu lộ bất kì một cảm xúc nào , chỉ đứng đó và nhìn vào trong phòng cấp cứu , trong tia mắt thoáng nhẹ của anh đã hiện nên một nụ cười nhưng lúc này chả ai thấy được .

Sau gần 30 phút chờ đợi , cuối cùng đèn cấp cứu cũng đã tắt , vị bác sĩ từ trong phòng mở bước ra , Viên Viên đứng dậy rồi bỏ cánh tay Hồng Nhi đang ôm mình chạy đến chỗ vị bác sĩ

_ Bác sĩ ! Nghiêm Khanh anh ấy sao rồi ? - giọng nức nức của Viên Viên .

_ Con nguy kịch đã qua , chỉ là cánh tay của anh ấy bị thương rất nặng , nếu như không chăm sóc đặc biệt tôi e sẽ bị tàn phế suốt đời - Vị bác sĩ lộ ra một khuôn mặt rất nghiêm trọng nói với Viên Viên .

_ Nếu được chăm sóc kỹ sẽ bình phục phải không bác sĩ - Viên Viên như có tia động lực , chỉ cần Nghiêm Khanh còn sống , chỉ cần có ý chí thì sẽ không có gì là không thể ,

_ Đúng ! Và phải có người ở bên cạnh anh ấy 24/24 , vì thời gian này rất khó khăn , nếu cô có lòng tôi nghĩ mọi chuyện sẽ ổn - Bác sĩ nhìn Viên Viên nở

một nụ cười rất phúc hậu .

Viên Viên chỉ gạt đầu không nói gì thêm nữa , sau đó nhìn chiếc xe băng ca đẩy Nghiêm Khanh ra , anh ấy còn tỉnh , nhưng ánh mắt lại không nhìn Viên Viên mà quay đi chỗ khác mặt kệ cho cô đang đi theo anh , sắc mặt anh lúc này rất lạnh nhạt khiến cho các bác sĩ và y tá thật rất run sợ , nếu lỡ hay gì thì chắc sẽ chết không toàn thay .

Chiếc xe đẩy anh vào phòng VIP của bệnh viện , các bác sĩ và y tá sau khi kiểm tra nước biển , kiểm tra tư thế xong thì cùng nhau đi ra , cũng không quên dặn dò người nhà cũng mau chóng đi về để cho anh được nghỉ ngơi .

_ Khanh ! Anh thấy thế nào ? - Viên Viên lặng lẽ ngồi xuống bên giường , giọng nói lo lắng và tràn đầy yêu thương .

_ Em về đi ! tôi không cần ai ở đây . -Nghiêm Khanh không quay lại nhìn cô , ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ .

Viên Viên hốt hoảng với câu nói này của anh , nước mắt cô tuông như nước cô không thể nói gì thêm , chỉ biết khóc và nhìn anh Hồng Nhi nhìn thấy cảnh tượng đau lòng này liền đi lại dịu dàng lấy Viên Viên đem cô ra ngoài trấn tĩnh , trong phòng lúc này chỉ còn có Viên Phúc Khang và Nghiêm Khanh .

_ Anh diễn rất đạt - Viên Phúc Khang thông thả đưa tay vào túi quần đi thẳng đến giường .

_ Đừng nói nhiều không thì lộ - Nghiêm Khanh quay mặt qua nhìn Viên Phúc Khang với vẻ dặt dĩnh .

Quả nhiên , anh không hề bị gì cả tất cả chỉ là một màn kịch rất chi là cẩn thận của hai người đàn ông này , xem ra hai cô gái đang ngồi ngoài kia bị lừa thê thảm rồi .

_ Vậy tiếp theo , tự anh giải quyết - Viên Phúc Khang hiểu ý , nói nhẹ một câu rồi quay lưng đi .

_ Tôi sẽ đưa cô ấy về Nhật Bản - Nghiêm Khanh lại quay đầu ra cửa sổ nhìn trời mây , giọng nói rất dịu dàng như rằng đã mong chờ điều này rất lâu .

_ Được ! Nhưng đừng để cô ấy khóc thêm lần nào nữa , vì nó có liên quan đến vợ tôi , tôi không muốn Hồng Nhi phải quan tâm đến người nào khác ngoài tôi ra - Viên Phúc Khang đứng lại chột lất .

Kế hoạch đã xong , Viên Phúc Khang bước ra ngoài cùng hai cô gái đang ôm nhau ngoài cửa , Anh đi lại vỗ nhẹ vai của Hồng Nhi ánh mắt rất triều mến , Hồng Nhi buông Viên Viên ra quay lại nhìn anh vẻ mặt rất đau thương cho người bạn của mình .

_ Viên Viên ! cô đừng xúc động , Nghiêm Khanh đang bị sock với vết thương , tôi nghĩ lúc này thay vì cô đứng đây khóc thì hãy vào trong đó an ủi Nghiêm Khanh là đúng nhất - Viên Phúc Khang lên tiếng về mách bảo cho Viên Viên phải làm gì .

Nghe được những lời nói của Viên Phúc Khang , Viên Viên cảm thấy đúng rằng mình phải bình tĩnh ở lại trong đó cùng anh , chứ khóc lóc thế này thì làm được gì . Cô gái nhỏ tự trở nên mạnh mẽ hơn , cô lau đi hàng nước mắt đang rơi , mỉm cười cùng Hồng Nhi và Viên Phúc Khang , ánh mắt hiện rõ chữ Cảm Ơn sau đó buông Hồng Nhi ra , lấy lại bình tĩnh rồi bước tới cánh cửa phòng hít một hơi thật sâu đưa tay kéo cánh cửa ra bước vào , cô lúc này đã nghe lời con tim của mình rồi , lý trí hoàn toàn bị con tim đánh bại rồi .

_ Nghiêm Khanh ! - cô bước vào nhẹ giọng .

_ Tôi chẳng phải bảo em biến đi rồi sao ? - giọng nói đầy giận dữ của Nghiêm Khanh làm cho Viên Viên bị giật thót lên , và ngay cả người vừa nói câu này cũng đã tự mắng mình .

_ Khanh ! Em sẽ ở đây cùng anh , em sẽ cùng anh đi hết chặng đường này , em sẽ chăm sóc cho anh , anh đừng đuổi em nữa , một lần là quá đủ giờ đây anh có đuổi thế nào em cũng sẽ không đi đâu - Viên Viên giọng nói hết sức cứng rắn .

_ Hơ ! tôi giờ đây đã là người tàn phế , em muốn lấy một người chồng tàn phế sao ? người đời sẽ cười chê em cho mà xem - Nghiêm Khanh cười mỉa .

_ Không ! người đời miệng thối tha , chả biết gì chỉ biết nói , em chỉ cần biết em yêu anh em muốn được bên anh , muốn quan tâm lo lắng cho anh thế là đủ , anh bình thường hay là một người thực vật em cũng nguyện ở bên anh chăm sóc cho anh cả cuộc đời này - Viên Viên đặt tay mình lên tay của Nghiêm Khanh .

_ Em đang khinh thường tôi đấy à ? - Nghiêm Khanh lòng vui như nhảy lên nhưng anh vẫn giữ nguyên bình tĩnh , anh phải khiêu khích cô , khiến cô tự nguyện nói ra , tự nguyện ở bên anh như thế anh mới có thể hoàn toàn có cô trong niềm vui về chứ không phải như lúc trước nữa .

Sau một thời gian quan sát cặp vợ chồng kia , Nghiêm Khanh đã thấm dần cách sống của họ , họ vì nhau mà sống , họ vui vẻ khi có nhau , tình yêu của họ là thật sự nó thật đáng để người ta phải noi theo , có như vậy mới mang lại nụ cười cho Viên Viên được .

_ Không ! Em nói thật lòng , anh dù có thế nào đi nữa , em vẫn sẽ ở bên anh - Viên Viên nói với những suy nghĩ rất thật lòng của mình , cô giờ đây chỉ muốn ở bên anh , mọi chuyện khác cô không muốn măn đến .

_ Anh muốn quay về Nhật Bản ! - Cá đã cắn câu , một điều kiện được đưa ra .

_ Được em sẽ về cùng anh - Không cần suy nghĩ , Viên Viên trả lời rất nhanh .

Cô ôm lấy Nghiêm Khanh , trái tim yêu thương của cô làm cho lòng anh ấm lên , niềm hạnh phúc loan tỏa trong căn phòng kia , cuối cùng kế hoạch của anh và Viên Phúc Khang đã thành công , nhưng những ngày tháng sau này anh thật phải vật vả lắm đây , vì căn bản tay không bị gì mà bó bột thì rất khó chịu , cộng với nó là vật bình thường nếu sơ hở để cho Viên Viên biết được cô sẽ giận và hận anh lắm . Nghiêm Khanh phải cẩn thận mới được .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Con

Hôm nay quả là một ngày đẹp trời , Hồng Nhi khóc không thể ngừng , tay cứ ôm chặt người không muốn cho đi bên cạnh thì lại có luồng khí quá kinh khủng phát ra một chữ " Ghen " nồng nặc tại sân bay . Viên Viên cũng khóc không thể ngừng kể bên cũng một luồng sát khí quá chí là nồng . Xem ra hai người đàn ông này ích kỉ quá mức rồi đó .

_ Viên Viên ! Phải thường xuyên giữ liên lạc với tớ , còn nữa mỗi tuần phải gọi 3 lần , chưa kể nếu cái tên đàn ông này mà ăn hiếp cậu cậu phải gọi ngay cho mình , mình sẽ sử tên đó ngay cho cậu - Hồng Nhi bản tính không đời nào muốn bảo vệ cho người cô yêu thương , miệng vừa nói mắt vừa liếc mạnh nhìn Nghiêm Khanh đang bị băng bó " Giã " ngồi trên chiếc xe lăn .

_ Hồng Nhi ! mình biết rồi nhưng mà cậu đừng có sử anh ấy , tính khí anh ấy đó giờ là vậy mà - Viên Viên bản tính lại hiền lành lương thiện , cô không muốn ai làm tổn thương đến người cô yêu nên liền bên vực cho Nghiêm Khanh .

_ Khang ! Xem kia , anh xem kia - Hồng Nhi tức tối ôm lấy tay Viên Phúc Khang tỏ vẻ không vừa ý .

_ Vậy nếu như anh bị bạn của em đánh em cũng sẽ để cho đánh sao ? - Viên phúc Khang đặt bàn tay lên tay của Hồng Nhi hỏi ngược .

_ Em em.... em ! Tất nhiên là không rồi - quả là Viên Viên nói đúng , cô cũng như Hồng Nhi thôi . Chẳng muốn chuyện xấu ra nào xảy đến với người mình yêu .

Hồng Nhi có chút phản đối với thái độ của 3 người kia . Cô không nghĩ hôm nay lại bị bạn thân của mình lật mặt như thế . Rất là bất công với cô mà . Viên Phúc Khang nhìn cái mặt nề nếp của Hồng Nhi liền rất vui vì bắt nạt cô thật là sở thích của anh .

Giây phút chia tay đã đến , máy bay cũng sắp cất cánh , Viên Viên an ủi bạn thân của mình phải ngoan đừng khóc , riêng cô thì đang cố kìm nén nước mắt lại mắt cô đã xung đỏ lên vì khóc từ tối qua đến giờ rồi . Hồng Nhi cũng hiểu không muốn bạn mình lo lắng nên đã cố nín khóc chỉ hít hít như một đứa trẻ ôm lấy Viên Viên .

Nghiêm Khanh nhìn Viên Phúc Khang gật đầu một cái , có một nụ cười nhưng nó rất nhỏ không ai có thể nhìn thấy được nhưng con mắt tinh vi của Viên Phúc Khang đã nắm bắt kịp anh có chút bước nhanh về chiếc xe đẩy nơi Nghiêm Khanh đang ngồi yên .

_ Ráng hồi phục sớm . càng để lâu tôi không chắc anh sẽ ra sao - giọng nói gian xảo của Viên Phúc Khang dù nhẹ nhàng nhưng lại là những mũi dao đang đâm vào người Nghiêm Khanh và nhất là những vết thương già kia .

_ Cảm ơn Viên giám đốc đã quan tâm , tôi sẽ cố gắng mau chóng bình phục - Nghiêm Khanh nhói lên cái khuyết của mình nhưng không chịu thua liền đáp lại .

Viên Viên buông Hồng Nhi ra , quay sang đẩy chiếc xe Nghiêm Khanh đang ngồi đi vào bên trong , dù gì đầu cũng không thể nào ngừng quay lại , tay cũng vẫy vẫy chào tạm biệt với Hồng Nhi .

Đợi đến khi bóng của Viên Viên cùng Nghiêm Khanh trên chiếc xe lăn mất hút vào trong , Hồng Nhi mới chiếc quay đầu ra về trên tay vẫn còn cầm cái khăn giấy xoa xoa mũi , mắt mũi má gì đỏ lên hết trơn . Viên Phúc Khang nhìn thấy thật rất đau lòng khi thấy vợ yêu với bộ dạng như vậy , ôm Hồng Nhi vào lòng dịu cô đi ra khỏi máy bay leo lên chiếc xe thể thao đời mới đã chờ sẵn .

_ Tiểu tử , con dâu , 2 đứa về rồi sao ? - Viên lão gia đang ngồi dưới sofa ở nhà lớn , nghe tiếng xe thắng lại trước cửa nhà cùng tiếng bước chân , ông liền cao giọng .

_ Dạ thưa ba chúng con đã về . - Hồng Nhi chính xác là nắng mưa thất thường , mới đó trên xe còn khò lóc ầm ỉ với Viên Phúc Khang , bước xuống xe nghe tiếng của Viên lão gia lại vui vẻ tung tăng .

_ Tiền Viên Viên đi rồi sao , chắc con khóc nhiều lắm nhỉ ? - Trước đó 20 năm nếu ai hỏi đến Viên Phúc Hạo đều phải rùng mình với sự tàn khốc của ông , nhưng sau 20 năm không ai có thể ngờ rằng Viên Phúc Hạo ngày xưa giờ là một người ba rất thương con trai và cả con dâu thế này . Thật người ta trước đó còn sợ không biết vào làm dâu nhà ông chắc sẽ khổ sở lắm nhưng đầu biết được cô gái may mắn đang ngồi dưới chân ông đây lại được nuông chiều hết cỡ như vậy .

_ Dạ ! Khóc nhiều lắm . Con nhớ cậu ấy , không biết tên Nghiêm Khanh kia có lại ức hiếp cậu ấy không . - Hồng Nhi tỏ vẻ mặt không ưng lòng .

_ Con gái ngốc ! Tình yêu không thể nói được , Nghiêm Khanh có một tính cách của cậu ấy nếu Viên Viên chịu được thì đó mới là tình yêu , cũng như con và tiểu tử kia con phải hiểu mới có thể chịu đựng được đúng không ? - Viên lão gia rất yêu chiều giải thích cho con dâu ngốc nghếch của mình .

Viên Phúc Khang vừa mới ghen tức với Viên Viên giờ vừa về thấy cảnh vợ yêu lại xà vào lòng một người khác càng nổi con ghen thêm cộng thêm bị xia xối làm cho trạng thái lúc này của Phúc Khang là " Ghen Tức " liền đi đến , tay nắm lấy khuỷu tay Hồng Nhi nâng cô lên ngồi trên đùi mình . Hồng Nhi do bị hành động của Viên Phúc Khang nhanh quá làm cho cô khi đã được đặc ngồi lên đùi của chồng mình rồi mà vẫn còn đang " Ưa chuyện gì vậy ? " cho đến khi cô bình tỉnh và nhận thức được sự việc thì như muốn nhảy xuống khỏi lòng của Viên Phúc Khang khi ba chồng đang có mặt ở đây . Lúc này cô chỉ muốn tự mình đào ngay một cái hố rồi tự nằm tự lấp đầy lại tự cắm búa lên trên .

_ Hồng Nhi em sao vậy ? - thấy cô có phản ứng muốn nhảy khỏi lòng mình , Viên Phúc Khang liền dùng tay ôm chặt cô lại quyết không để cho cô thoát .

_ Khang ! Ba đang ở đây mà ? - Hồng Nhi dùng tay che mặt lại xấu hổ vô cùng .

_ Ông ấy cũng thế thôi , em không cần phải xấu hổ - Viên Phúc Khang trả lời rất rành mạch .

_ Há ? - Hồng Nhi nghe được câu nói này liền bỏ tay xuống mắt tròn lên hà to miệng .

_ Há há há há ! Đúng là cha nào con nấy há há há tiểu tử rất được há há há . - Viên lão gia nghe được đứa con trai độc nhất này của mình nói câu y như mình lúc ba của ông vẫn còn , vợ ông vẫn còn và Viên Phúc Khang được 5 tuổi .

_ Là là là sao ? - Hồng Nhi ngây ngốc chả hiểu được hai cha con nhà này đang nói cái gì .

_ Con gái ngốc ! ba nói cho con biết , cái hành động này và câu nói vừa rồi của tiểu tử này là cách đây 22 năm lúc mà vợ ta còn sống và cha của ta cũng vậy tiểu tử này được 5 tuổi đó . Không cần ngại , không cần ngại ... há há há - ông vui vẻ giải thích cho đứa con dâu ngốc nghếch này .

" " Hồng Nhi chỉ biết ngây người ra trước câu trả lời này của ba chồng . liền ngồi yên không dám nhúc nhích gì nữa .

_ Được rồi ! ta cũng có chuyện muốn nói với các con vì đã quá lâu ta không thể để nữa - Viên lão gia thấy được sắc mặt không được tốt của con dâu ngốc liền chuyển hướng không lại làm cho cô xấu hổ hơn nữa .

_ Có chuyện gì thưa ba ? - Viên Phúc Khang một tay lấy tay của Hồng Nhi đang đặc trên mặt xuống , đầu thì quay qua hướng của Viên lão gia nhẹ giọng hỏi .

_ Ta muốn có cháu nội . - Ông nhẹ nhàng , lả lướt , giọng nói vô cùng là bình thường .

_ HAAAAAAAA - chữ này do Hồng Nhi mà ra .

_ Con hiểu thưa ba - Viên Phúc Khang cười khẽ gật đầu với ba mình .

_ CON ? ... CÓ CON ? - Hồng Nhi cố gắng rặn ra từng chữ một để không bị nhầm lẫn .

_ Đúng ! Các con nên có con đi , ta còn có cháu để bông . - Viên lão gia gật đầu với Hồng Nhi , vẻ mặt rất nghiêm túc .

" " Chỉ đám cuối đầu im lặng không dám nói gì thêm , để bộ mặt mèo neho lên nhìn Viên Phúc Khang nhưng mà thật tội nghiệp rằng nó bị phản tác dụng rồi .

Bữa cơm tối rất vui chỉ trừ một con ngốc đang ngồi ngơ ngẩn trước bàn ăn , Viên Phúc Khang quay sang nhìn bộ dạng này của Hồng Nhi thật rất muốn cười thật lớn nhưng nếu anh làm vậy thì chắc chắn tối nay anh sẽ không có cơ hội để mà có CON với cô ấy đâu .

_ Á ! Khang anh làm gì thế ? - đang ngây người , câu nói " CÓ CON " cứ quay vòng vòng trong đầu của Hồng Nhi thì cảm giác bị nhát bồng lên làm cô kịp hoàn hồn .

_ Thì làm điều ba anh bảo ? - Viên Phúc Khang nhìn Hồng Nhi vẻ rất gian xảo .

_ Anh anh - mặt của Hồng Nhi đã đỏ lại càng đỏ hơn khi nghe Viên Phúc Khang nói thế .

_ Sao ? hay là em không muốn có con với anh ? - Viên Phúc Khang neho đôi mắt màu hổ phách của mình lại toát ra tia lửa .

_ Không phải không phải thế . - Hồng Nhi lí nhí .

_ Tốt vậy mau đi có con thôi nào . - Viên Phúc Khang nhìn vẻ mặt đỏ ửng đáng yêu của Hồng Nhi càng làm cho anh thêm sôi máu nhanh bước tiến lên đi về hướng cầu thang .

Đêm nay Viên Phúc Khang còn nhiệt tình hơn những đêm trước , xem ra anh rất là hào hứng với việc này .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Con ... Con ... Gái ?

Đêm nay nhà họ Lãnh tổ chức yến tiệc rất chi là linh đình đương nhiên gia đình quý tộc đều được mời nhà họ Viên luôn là cái tên được nhắc đến đầu tiên trong danh sách khách mời. Nên Hồng Nhi được một ngày đi mua sắm thỏa thích cùng Viên Phúc Khang, cái này rồi lại cái kia, cứ cô chi cái nào là cái đó được gói lại và mang ra xe TẢI chứ không phải là xe hơi nữa. Cứ mỗi cửa hàng là 5-10 bộ mà trung tâm của nhà họ Viên đến hơn 100 cửa hàng lớn nhỏ.

Viên Phúc Khang cứ mặc kệ cho cô, chỉ cần cô vui tất cả đều được, và mọi thứ được dừng lại khi cô gặp được cái váy cô ưng ý nhất. Viên Phúc Khang cũng rất ưng ý với nó nên chỉ cần gạt đầu là cái đầm nó là của cô.

Được anh chăm sóc kỹ đến không còn gì để cô có thể đòi hỏi, nên cô cũng khá chán, trước khi còn vô công cô có thể tung tăng khắp nơi, được cầm guitar và máy chụp hình đi khắp nơi nhưng giờ thì không còn nữa, cô vì anh đã bỏ hết tất cả kể cả cái phòng thân của mình nên giờ đây cô không được đi lung tung nữa vì anh không muốn cô bị bắt cứ thương tổn nào.

Buổi yến tiệc cũng đến đôi uyên ương cùng sánh vai nhau từ trong siêu xe đi ra khiến cho các nhà báo không thể rời khỏi họ. Chủ tiệc bị bỏ qua một bên giờ đây mọi người chỉ biết đến đôi trai tài gái sắc kia. Ở một bên góc nào đó có một ánh mắt cực kì yêu thương nhưng lại cảm hận nhìn đôi vợ chồng đẹp mê người kia, nốc hết ly rượu trên tay rồi bỏ đi vào bên trong.

_ Anh đã thế nhưng hôm nay anh lại làm trái lời thề - Cùng Hồng Nhi bước đi chậm rãi trên thảm đỏ anh khẽ nói.

_ Là thế nào ? - Hồng Nhi cười môi có miệng nhưng vẫn phải cười, nghe Chồng mình nói câu khó hiểu đôi mày đẹp của cô nhíu lại nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười.

_ Em không nhớ sao ? Lúc sinh nhật của em anh đã tự nói với lòng sẽ chỉ để cho bọn đàn ông kia nhìn thấy vẻ đẹp chết người này của em. Em nhìn đi giờ chỉ muốn nhào vô và ăn em thôi - Phúc Khang chỉ cho Hồng Nhi biết.

_ Khang ! Em không sợ những người đó. Em chỉ sợ mỗi mình con sói đang đi kề bên em thôi - Hồng Nhi liếc nhìn xung quanh

_ Em nói sao ? Em ... tôi nay chết với anh cái chắc - Phúc Khang nghe được câu nói thẹn thùng của cô.

Cả hai nhìn nhau rất hạnh phúc vui vẻ, cùng nhau bước vào trong sân tiệc. Nơi đây các bật doanh nhân, quý tộc kể cả quan to chức trọng tham gia nên buổi yến tiệc này xem ra là rất to.

Viên Phúc Khang dẫn Hồng Nhi đi hết nơi này đến nơi khác, giới thiệu với mọi người về cô dù hôn lễ của hai người hầu hết tất cả đều biết, báo đài cả bộ ảnh cưới của họ cũng được làm tiêu đề cho các cặp uyên ương khác họ bắt chước chụp giống họ.

Đi hết bàn này đến nơi khác, Hồng Nhi chỉ biết gạt đầu chào. Cười thật tươi dù chả biết ai. Mọi việc rất suôn sẻ đến khi cô cảm thấy đầu có chút choáng và khó thở lạ thường khiến cô muốn ngã mấy lần nhưng lại không muốn Khang biết nên cô đã cố gắng chấn tĩnh mình, nói nhỏ với Viên Phúc Khang cô muốn ăn trái cây nên đã để anh tự nhiên tiếp khách còn cô thì ăn trái cây. Hôm nay không biết vì trái cây tươi đúng hay là do cô đói bụng lại cảm thấy nó lại ngon nhất là món Táo và món Nho cô cảm thấy mọi mệt mỏi lúc này đã bay đi hết mà lại muốn ăn hai thứ này nhiều đến vậy.

Bên cạnh cô có một cô gái khác cũng đang lấy trái cây cô gái quay sang nhìn Hồng Nhi đang ăn rất chi là ngon lành liền mỉm cười.

_ Chắc là bé gái rồi - cô gái nhẹ nhàng lên tiếng.

"....." Hồng Nhi mãi mê ăn món ngon này thì nghe cô gái kế bên nói khá to làm cho cô phải dừng lại mọi hành động đáng vẻ cũng khá mắc cười, miệng phồng to vì hai miếng táo vừa nhét tròn tròn mắt nhìn cô gái kế bên.

_ Con con GÁI ? - Hồng Nhi ghen với hai miếng Táo kia.

_ Chẳng phải sao ? Thường thích ăn trái cây vậy là con gái đó cô đẹp thế này chắc chắn con bé cũng sẽ rất xinh đẹp giống mẹ nó rồi - cô gái đang rất vui vẻ.

Hồng Nhi cứng đờ người và nhìn cô gái kia bùng cái đĩa đi, Cô như chả hiểu gì chỉ biết đứng yên đó. Viên Phúc Khang thấy vợ yêu đang ở trạng thái ngu người, thật rất tức cười rồi bỏ những người đàn ông kia đi đến bên vợ mình, làm cô ấy tỉnh mộng lại. Hồng Nhi giật mình khi bàn tay của Viên Phúc Khang đặt lên vai của mình.

_ Cừu con sao thế ? - Viên Phúc Khang cuối xuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô.

_ À không có gì ! - cô không thể kể chuyện này với Viên Phúc Khang sợ anh sẽ làm loạn .

_ Thật ? - Anh thấy vẻ mặt cô lấp lóe liên nhủu mày.

_ Thật mà , em chỉ là hơi mệt vì quá đông người - cô lảng tránh vì chưa biết có thật hay không .

_ Vậy chúng ta về nhé ? - Phúc Khang lo cho Hồng Nhi khi thấy vẻ mặt cô không được tốt .

_ Không sao ! Anh cứ tiếp khách ... em ngồi nghỉ tí là được - cô không muốn làm cho anh thất lễ với những người quan lớn kia .

_ Được. Vậy em ngồi chỗ này đợi anh nhé , 30 phút nữa anh sẽ quay lại chúng ta cùng về để em được nghỉ ngơi có được không ? - anh có chút lo cho cô nhưng nghe cô nói vậy anh cố làm nhanh mọi việc. .

_ Anh đi đi , em chỉ cần có đồ ăn là được rồi - Hồng Nhi cười thật tươi nói cho anh đừng lo .

Anh ngoan ngoãn gật đầu sau đó hôn nhẹ lên môi cô cười yêu chiều rồi quay đi trở lại nơi bàn luận lúc nãy nhưng mắt vẫn cứ nhìn theo dõi vợ của mình . Hồng Nhi vừa ăn vừa chờ dần cô suy nghĩ nhiều về câu nói của cô gái lúc nãy . Có thật là cô có con hay không ? Trầm tư suy nghĩ .

Hồng Nhi hạ quyết tâm ngày mai phải ở nhà mời bác sĩ Lưu đến để làm rõ tình hình nhưng mà không thể cho anh biết được , cô muốn phải bí mật tất cả mọi việc làm sáng tỏ rồi mới nói với Khang sau để tránh làm anh hụt hẫng .

Tối đó về đến nhà , Hồng Nhi trong vẻ mệt mỏi nên Phúc Khang không hề đụng đến cô anh chỉ yêu chiều ôm cô ngủ thôi .

_ Khang ! Anh nói xem, anh có thích trẻ con không ? - Hồng Nhi nhẹ nhàng ôm Phúc Khang

_ Chúng rất ồn ào em biết anh mà - Khang ôm lại Hồng Nhi . nhẹ nhàng hôn lấy tóc cô .

_ Vậy sao ? - Hồng Nhi có chút hụt hẫng với câu nói này của anh , vậy là anh không thích trẻ con sao ? Vậy cô thật sự có con thì đứa bé sẽ như thế nào nếu như anh ghét nó đây .

Hồng Nhi không muốn nói nữa , cô chỉ muốn ngày mai thật mau để gặp bác sĩ Lưu để biết rõ tình hình của mình thế nào, rồi lúc đó sẽ tính đến Phúc Khang sau . Cô tự nhủ lòng dù anh không thích em bé thì cô cũng quyết bảo vệ đứa bé đến cùng và sẽ vì đứa bé làm tất cả để bù đắp cho nó khi anh không hề quan tâm đến nó .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Tin Nhắn Khẩn

Buổi sáng , Viên Phúc Khang đi làm , Hồng Nhi quyết tâm ở nhà anh nói cách máy cũng không chịu đi , lại bảo rằng người không được khỏe nên anh dành chịu để vợ yêu ở nhà nghỉ ngơi , anh hôn Hồng Nhi một nụ hôn thật ngọt ngào sau đó quay đi .

Anh hôm nay cô không có bên anh nên anh sẽ làm cho xong việc rồi quay về thật sớm để xem cô thế nào .

Nhìn chồng yêu quay bước đi , lòng cô nhẹ đôi chút liền đi ra ngoài cửa đảm bảo rằng anh đã đi , chiếc xe đã đi khuất , cánh cổng cũng đã đóng Hồng Nhi chậm rãi bước vào nhà , cầm điện thoại lên quay nhẹ một số .

_ Bác sĩ Lưu nghe - bên đầu dây , Lưu Thiên Hoàng đang bận rộn với đồng bệnh á . Nên không kịp nhìn số .

_ Bác sĩ Lưu là tôi , vợ của Khang ! - Hồng Nhi nhẹ giọng nhỏ nhẹ .

_ À Viên Phu Nhân ! Đã lâu không gặp - Lưu Thiên Hoàng cười rất vui .

_ Tôi muốn nhờ anh một chuyện , anh có thể đến nhà tôi không ? Và làm ơn đừng nói với Khang điều này . - Hồng Nhi thở thê cầu xin .

Lưu Thiên Hoàng hiểu chuyện cũng không nói nhiều liền cúp máy ra xe đi thẳng đến nhà họ Viên

_ Chào Lâm quản gia ! - Anh đến nơi cũng lúc Lâm quản gia chờ anh trước cửa .

_ Chào bác sĩ Lưu , phu nhân đang chờ người trên phòng - Lâm quản gia kính cẩn .

Lưu Thiên Hoàng không nói gì chỉ cười nhẹ gật đầu rồi đi lên phòng của vợ chồng Viên Phúc Khang, Anh cũng chẳng hiểu có việc gì xảy ra mà nghe trong điện thoại giọng nói của Hồng Nhi vô vẻ rất bí ẩn lại nói rằng không cho Khang biết.

_ Viên phu nhân tôi đã đến - Lưu Thiên Hoàng biết rằng Khang vốn rất nhạy với mấy việc này. Khang không có ở nhà anh lại tự tiện vào phòng của hai người thì sao ra việc bị đem đến pháp trường là chuyện sáng hoặc chiều thôi.

_ Bác sĩ Lưu mời vào - Hồng Nhi ngồi chờ sẵn ở ghế sofa.

_ Có thể phiên phu nhân xuống đại sảnh được không? Thế này tôi nghĩ không tiện - Lưu Thiên Hoàng là người luôn biết hiểu ý mọi việc.

_ À được - Hồng Nhi cũng không chút ngờ ngàng cũng hiểu mọi việc liền đi ra cùng bác sĩ Lưu đi xuống phòng đại sảnh.

_ Phu nhân không khỏe ở đâu? - Lúc này Bác sĩ Lưu mới có thể thoải mái hơn. Làm việc công khai, có đầy đủ nhân chứng ở đây Khang sẽ không dám làm gì anh.

_ Vui lòng anh khám giúp tui tui nghĩ ... tui - Hồng Nhi cố gắng rặn từng chữ một cố gắng hết sức để nói cho bác sĩ Lưu hiểu

Lưu Thiên Hoàng thật có chút gì đó gọi là hiểu nhưng đúng lúc Lâm quân gia đưa trà lên nên cả hai im lặng, anh chỉ lẳng lặng lấy đồ nghề ra chuẩn bị khám.

chẳng cần nói nhiều với kinh nghiệm của Lưu Thiên Hoàng 3 phút thôi anh đã hiểu lý do. Hồng Nhi chăm chú nhìn vị bác sĩ với ánh mắt " Có đúng không? "

Về mặt của Hồng Nhi ngày càng căng ra khi không thấy chút phản ứng nào của Lưu Thiên Hoàng, nó làm cô lo lắng hơn mờ hời bất đầy đủ.

Lưu Thiên Hoàng thấy được phản ứng này của cô xem ra rất miễn nguyện giống như anh vừa trả thù được Viên Phúc Khang vậy.

Cũng không phải là ác lắm để cho Hồng Nhi đợi lâu, Lưu Thiên Hoàng nhìn Hồng Nhi nở một cười thật tươi nhẹ nhàng gật đầu với cô.

Hồng Nhi biết được rằng những gì cô suy nghĩ tất cả đều đúng, Cô như nhảy lên khi biết tin này. Cô quay đi, tìm ngay điện thoại nhắn một tin nhắn nhẹ thật là nhẹ. Sau đó chạy đi xuống nhìn Lưu Thiên Hoàng như tỏ lời cảm ơn rất nhiều.

Ở một nơi đó. Căn phòng màu trắng, rộng thật rộng, có một người đàn ông đang ngồi dựa vào ghế lớn, mắt nhắm lại nghe một người đàn ông đang thuyết trình và hai bên của anh là một hàng dài 40 người ngồi im lặng như muốn ngộp thở.

Tất cả điện thoại đều được tắt chỉ trừ điện thoại của cái người đang nhắm mắt kia. Không khí lúc này chỉ có mỗi tiếng nói của người thuyết trình, bấm bút hay hơi thở cũng không có vậy mà trong tích tắc lại vang lên một tiếng chuông tin nhắn khiến cho mọi người giống như bị sắp bị rơi vào địa ngục.

Người thuyết trình là nhân viên mới nên anh ta rất kỹ càng trong lần thuyết trình đầu tiên này. Biết quy tắc rất rõ ràng nhưng đang say mê nói thì nghe xen lẫn giọng nói của mình có tiếng chuông tin nhắn làm anh ta giật mình mà rơi luôn sắp tài liệu đang nằm trên tay. Ngừng mọi hoạt động lại run lên từng cơn

Con mắt màu hổ phách từ từ mở ra, nhíu lại. Sau đó một tay để vào túi quần lấy ra cái điện thoại màu đen rất đẹp. Mắt từ mở nhỏ đến mở to dần, to dần, to dần và to hơn nữa, to hết cỡ. Sau đó bỏ qua tất cả mọi thứ đứng dậy bước đi rất nhanh lại không quên để lại một lời nói.

_ Ngày mai, Anh ta sẽ là trưởng phòng Tài chính mới - Câu nói rất nhanh nhưng đủ để 40 người còn lại có thể nghe được.

Anh đi mất tiêu để lại 40 bức tượng đồ người. Chỉ có hai người biến sắc hoàn toàn một là máu tăng lên mặt mày đỏ lên hết, một người thì mặt không còn một miếng máu nào.

+ Mặt đỏ là người vừa được nói là thăng chức

+ Mặt không còn giọt máu là người vừa biết được mình đã bị mất việc làm.

Anh chạy nhanh hơn cả gió về đến nhà. Anh như muốn liên tục chiếc xe rồi chạy nhanh như bay vào trong nhà, ôm lấy Hồng Nhi.

_ Có thật không? Có thật là vậy không? - Anh thở từng hơi thở

Hồng Nhi then thưng chỉ dám gật đầu rồi vui mừng vào lòng anh. Viên Phúc Khang nhận được tin thì như muốn hét lên. Anh và cô thật sự đã có con. Đã có con rồi. Anh mừng đến không thể nói gì hơn nữa.

Hồng Nhi càng then thưng hơn khi anh có hành động này.

_ Khang! Sao anh bảo. Anh không thích trẻ con kia mà - cô nhớ ra lúc tối anh nói.

_ Cừu con, anh bảo rằng anh không thích trẻ con nhưng anh đâu có nói là không thích con của chúng ta đâu?, con của anh anh phải thích chứ - Viên Phúc Khang cuối xuống hôn nhẹ lên môi của Hồng Nhi ý rất mừng nguyện.

Hồng Nhi rất là hạnh phúc với câu nói này của anh , cô như hơn trên mây nữa chứ . Thì ra anh lại thích có con với cô như vậy , vậy là tối qua đến giờ cô đã trách lầm anh rồi .

Họ hạnh phúc đến nỗi quên luôn cả có một người khách đang ngồi trong phòng khách , nhưng người này rất là biết điều không dám xen vào họ . Nên cứ ngồi yên cho đến khi có người nhớ ra là anh đang ngồi đây .

Nhìn đôi vợ chồng trẻ đang rất hạnh phúc anh cũng có chút dao động , xem ra cũng đến lúc anh phải có vợ và sinh con rồi để đỡ phải đem gỏi lạnh tanh còn phải ganh tỵ với hai người này nữa .

_Khang ! Vậy là anh phải chịu đựng một năm đó. Anh có thể chịu được không ? - vui mừng thì vớ nhưng cô vẫn nhớ rằng anh đang rất hưng phấn việc chần chừ nên cũng nhỏ giọng nhắc nhở .

Lúc này anh mới chợt nhớ ra. Thật cũng có chút suy nghĩ nhưng lại không thể nói được xem ra anh phải nhịn một năm rồi . phải cố lên thôi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Bá Đạo Trong Tiệc

Thông tin Hồng Nhi đã mang thai được truyền đi rất nhanh , ba mẹ cô được báo tin rất vui vì điều này liền đón máy bay ngay để cùng đến bên con gái cưng của mình , còn Viên Phúc Khang thì thôi khỏi nói anh thay đổi tâm tình rất nhanh lại cười nhiều nữa khiến cho những người viên trong công ty có chút sợ .

Tối nay nhà Họ Viên có tin đại hỷ , nên họ tổ chức buổi yến tiệc rất linh đình để chúc mừng con dâu quý của nhà họ Viên có thai .

Hồng Nhi đang bắt đầu hồi hận khi cho anh biết điều này quá sớm , bây giờ cô đi lại cũng bị anh dè chừng , cô vẫn có thể đi đứng bình thường nhưng anh lại không cho . , cứ bế cô rồi lại cho cô ngồi chễm chệ một chút một thiếu điều để cô lên xe lăn và đẩy đi chứ không muốn cô phải đi bộ tốn sức .

Hồng Nhi có chút bức mình vì sự quan tâm thái quá này nhưng mà trong lòng lại rất hạnh phúc khi thấy Khang lại yêu thương mình vô cùng như vậy

_ Cừu con uống sữa nào ! - trước khi xuống sảnh anh đưa ly sữa cho Hồng Nhi muốn cô uống hết rồi mới bế cô xuống .

Hồng Nhi vốn rất ngoan rồi nên không hề phản kháng gì mà cầm ngay ly sữa uống một hơi không cần suy nghĩ . Viên Phúc Khang rất hài lòng với việc này , anh rất yêu cô , yêu ái sự ngoan ngoãn của cô đối với anh .

Sau khi cô uống xong ly sữa anh bế cô lên chậm rãi đi xuống cầu thang nơi mọi người đang chờ . Nhân vật chính cũng đã xuống , toàn thể quan khách khi vừa thấy họ rất vui vẻ những tràng vỗ tay rất lớn dành cho đôi vợ chồng hạnh phúc này . Hồng Nhi có chút hổ thẹn khi phải nằm trong người Viên Phúc Khang để gặp quý quan khách thế này , và lại cô chỉ mới có bầu được 2 tháng thôi bụng chưa bự cái gì cũng chưa vậy mà đã đãi một bữa tiệc linh đình thế này thật làm cô rất ngại .

Viên Phúc Khang rất hài lòng với thái độ ngênh tiếp này của mọi người , anh luôn muốn cô luôn được hạnh phúc và có được những thứ hơn cả người khác . cái cô có được luôn phải đi đầu mọi người chỉ có thể là bắt chước theo cô thôi .

_ Cảm ơn ! Xin thành thật cảm ơn quý vị đã đến chung vui đại hỷ của nhà họ Viên chúng tôi - Mọi người đang hướng mắt nhìn đôi vợ chồng trẻ từ trên lầu đi xuống , nơi sân khấu tiếng nói rất đậm vang lên làm mọi người quay lại nhìn , đó là Viên lão gia , chưa bao giờ ông lại hạnh phúc như thế này .

Mọi người càng vỗ tay nhiều hơn gật đầu cười hài lòng với sự kiện này của nhà họ Viên . Buổi tiệc rất chi là thành công tốt đẹp . Viên Phúc Khang không rời khỏi Hồng Nhi nửa bước , cứ ôm khư khư cô bên mình mà tiếp khách nó làm cô khó chịu vô cùng , đến khi Hồng Nhi là mặt giận Viên Phúc Khang mới chịu bỏ cô xuống để cô có thể tiếp khách dễ dàng và lịch sự hơn .

Buổi tiệc có mặt tất cả quan khách đương nhiên là có cả bạn bè của Hồng Nhi , Viên Viên , Lâm Lang đầy đủ , còn có cả đám êkip lo ngại của cô khiến cho cô thật vui không thể ngừng cười , nghe nguyên cái hàm răng ra ngoài không dấu đi đâu được , Viên Phúc Khang thấy tâm tình của Hồng Nhi tốt như thế làm anh cũng vui lây .

Khách 1 : Đại hỷ đại hỷ nhà Viên Lão gia .

Khách 2 : thật là nhà ông rất có phúc , con trai tài giỏi và con dâu xinh đẹp thế này thật khiến người ta không khỏi ngán tị .

Khách 3 : Viên lão gia , ông thật có phúc .

Khách 4 : Viên lão gia , ông thật may mắn

Khách 5.6.7.8.9.93.3.3.3 : tất cả đều đồn về Viên lão gia , chúc mừng ông những điều tốt lành nhất , nó làm cho ông cũng không khỏi rất hài lòng , vui lại càng vui .

Viên Phúc Khang đang đứng cùng Hồng Nhi thì nghe quản gia bảo anh đi lại bên Lão gia chào hỏi 1 số quan khách quan trọng , Viên Phúc Khang nhìn Hồng Nhi một cái thấy cô đang nói chuyện không ngừng với bạn bè cũng không đành cắt ngang nên đã vỗ đầu cô một cái rồi quay đi .

Cứ tưởng được yên ổn hàn thuyên rồi thì chừng 8 giây sau , Viên Phúc Khang bước được 4 bước chân rồi lại đứng lại , quay lại nhìn vợ yêu đang ngồi nói chuyện , anh nhủ mầy lần nữa hai tay đưa vào túi quần sau đó quay về hướng Viên Lão gia bước tiếp . 2 bước của anh khá chậm , ánh mắt màu hổ phách của anh càng chắc lại chả hiểu anh đang muốn gì , rồi lại sau đó quay lại đi thẳng đến chỗ Hồng Nhi lại bế cô lên nhẹ nhàng với bạn bè cô .

_ Xin lỗi mọi người ! Tôi phải mang vợ tôi theo . - anh thật chẳng cần biết Hồng Nhi thế nào , lòng anh không muốn rời cô dù nữa bước nên mặc kệ cô đang nói chuyện với bạn bè anh cũng phải mang cô theo bên mình mới được .

Chả dám ban cứ ngồi yên đó nhìn anh và Hồng Nhi , chỉ biết gật đầu , lòng không khỏi ganh tị , sau khi họ quay bước đi cả đám như muốn thét lên vì hành động của anh thật đáng yêu cực kì , họ không thể nhịn được , ganh tị với Hồng Nhi cực độ . Chồng vừa giàu có , lại là một bang chủ Ân Bang , yêu thương Hồng Nhi vô cùng , đến nỗi xa cô nữa bước cũng không được .

_ Khanh ! anh xem Hồng Nhi có thật là rất may mắn không ? - Viên Viên đang ngồi cùng Nghiêm Khanh câu ganh tị thốt ra .

_ Vậy em không may mắn sao ? - Nghiêm Khanh nhủ mầy chắc khi nghe câu này .

_ À em cũng may mắn hihi - Viên Viên chợt nhớ câu " Cái miệng hại cái thân " liền hối hận và muốn rút lại lời nói trên .

_ Vậy chúng ta đi về , anh sẽ cho em thấy ai may mắn hơn ai - Nghiêm Khanh không nói hai lời , hành động rất nhanh .

Viên Viên hoảng hốt , liền vùng vẫy ý muốn thoát thân nhưng hình như là vô ích rồi , Nghiêm Khanh dẫn cô đi thẳng đến chỗ Phúc Khang và Hồng Nhi chào bọn họ rồi ra về sớm hơn dự định .

Hồng Nhi hiểu ánh mắt của Viên Viên liền dùng ánh mắt trêu ghẹo chọc Viên Viên . Mặt cũng đỏ không kém . Nghiêm Khanh và Viên Phúc Khang thật rất giống nhau , họ cứ làm những gì họ muốn , mặc kệ mọi người sung quanh , việc này khiến cho hai cô gái rất ngượng ngùng nhưng lại rất vui vì bản tính độc chiếm này khiến họ biết được trong lòng của họ chỉ có mỗi một mình mình nên cũng không hề ý kiến gì hết . Dù biết phản bát là vô ích còn bị hậu quả nặng thì ngu gì mà làm , cứ gật đầu hết thì mới yên thân được với những người đàn ông bá đạo này .

Buổi tiệc diễn ra hơn cả sự mong đợi , Hồng Nhi được rất nhiều quà , cô rất thích thú với những món quà , tiễn quan khách về hết , Hồng Nhi dù rất mệt nhưng vẫn đeo bám Phúc Khang hết làm nũng rồi lại mè nheo rồi lại giận giận để được mở quà ngay vì cô không thể đợi cho đến sáng ngày mai được , Phúc Khang lòng thật rất cứng nhưng mà sau 30 phút lì lợm của cô , Phúc Khang cũng phải đầu hàng với cô , quả cuộc đời này anh hơn cả mọi người nhưng chỉ thua một mình Hồng Nhi mà thôi , thứ cô muốn anh thật không thể nào không đáp ứng được , cứ suy nghĩ là chưa đủ và muốn cho cô thêm nhiều nhiều nữa nên nương chiều Hồng Nhi lên đến cực độ .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Trở Về Đảo

Sau buổi tiệc linh đình . Hồng Nhi mãi mê bên những món đồ dễ thương kia , còn Khang ngồi kế bên nhìn cô vui vẻ hí hửng khiến Khang rất vui lòng .

Đoạn đường sắp tới còn tới 7 tháng nữa , với anh sự an toàn của Hồng Nhi bây giờ là trên hết , chưa kể rằng hiện tại còn có cả bảo bối trong bụng của Hồng Nhi , giờ đây anh không phải chỉ bảo vệ Hồng Nhi và giờ đây cuộc đời anh còn phải bảo vệ thêm một người nữa đó là con của bọn họ .

Trời cũng đã khuya , Khang phải khuyên bảo Hồng Nhi mới nghe theo anh lên lầu đi ngủ . Đêm nay là đêm rất vui của đôi vợ chồng trẻ , Họ yêu thương nhau hơn bao giờ hết . Khang dỗ dành Hồng Nhi đi vào giấc ngủ êm đẹp rất nhanh .

Anh nhìn người con gái nhỏ nhắn bên mình đang ôm chặt cứng eo mình mà say giấc . Càng nhìn anh càng yêu cô nhiều hơn , càng muốn bảo vệ cô hơn , càng muốn cùng cô sống mãi không chết .

Hôn lên trắng trắng mịn của cô , anh nhẹ nhàng đắp mền cho cô , cuộn tròn cô vào cái mền rồi nhất bổng cô lên , sau đó đi thẳng ra ngoài lên thẳng lầu 3 nơi chiếc trục thẳng đang chờ .

Kẻ thù của anh rất nhiều . Người theo Hồng Nhi không ít họ có thể bất chấp tất cả để có được cô , anh biết điều này chứ nên không để những tình trạng xấu đó có thể xảy ra anh đã quyết định khi xong tiệc , đợi cô ngủ anh sẽ đem cô ra đảo Hoa Hồng Trắng để cô có thể dưỡng thai , và không có bất kì

chuyện gì có thể xảy ra gây hại đến sức khỏe của cô .

Ngồi trên trục thẳng , điệu bộ của anh như con hổ lớn đang ôm con cừu nhỏ , thật cô rất nhỏ nhắn so với anh . Nhưng con cừu nhỏ này rất lợi hại khi đã thâu tóm được trái tim của mãnh hổ kia .

Sau một chặng đường dài cuối cùng cũng đến đảo Hoa Hồng Trắng của anh mua tặng cho riêng Hồng Nhi . Anh nhẹ như không bế Hồng Nhi vào trong . Đặt cô lên chiếc giường êm ái . Hôn nhẹ lên trán cô , vỗ nhẹ cho cô an giấc sau đó anh mới đi ra ngoài tiến về nơi gian nhà sau của đảo .

Như được lệnh sẵn , tất cả Ân Vệ đã đứng xếp hàng ngay ngắn đợi lệnh anh . Viên Phúc Khang rất hài lòng về việc này . Anh đi đến ngồi trên chiếc ghế bang chủ , ánh mắt không còn là yêu thương như ở bên Hồng Nhi nữa mà là một đại lãnh chúa , sau đó phẩy tay ra lệnh trong thật oai vệ .

Từng top từng top theo lệnh dằng hàng ngang , chừa ra nơi cánh cửa u tối khiến người nhìn vài cũng không khỏi ghê rợn . Thật hôm nay là ngày kiểm tra thường niên của Ân bang , các Ân vệ đều được tập hợp về hết .

Bài kiểm tra của Viên Phúc Khang rất tàn bạo đó là rừng chết , đây là cấm địa trên đảo Hồng Nhi không hề biết gì về việc này , nếu cô biết ngày Viên Phúc Khang muốn thử cô chắc chắn cô sẽ không ngần ngại chui thẳng vào đó vì cô rất thích những bài kiểm tra mang đầy sự ghê rợn bạo lực đến chết người . Nhưng giờ đây đã không được rồi nên coi như Viên Phúc Khang dấu nhem luôn cái chỗ này .

Anh ngồi trên ghế cao nơi có thể quan sát toàn bộ và bài kiểm tra đã bắt đầu . Mỗi top đi là 30 người . và chỉ được đi và ra trong 30phút . ai có thể ra kịp 30 phút thì được thông qua và ở lại , ai qua trễ hơn sẽ bị đuổi đi , số còn lại không ra được có nghĩa là đã chết .

Chính xác là vậy . vô 30 người nhưng khi ra thì chừng 5 đến 6 người , bài kiểm tra ngày càng khó . Việc đề sống sót trở ra ngày càng căng thẳng hơn . Anh đang mãi mê xem thì nghe thấy tiếng Khang trong một cái máy đàm được anh để lại khi anh rời khỏi nó cũng là phòng khi cô tỉnh dậy mà không thấy anh như thế này .

Bỏ hết tất cả , giao lại cho trưởng bang tiếp tục , anh rời khỏi nơi địa ngục giết người kia để đến bên người vợ yêu của mình đang bị giật mình mà thốt tên mình .

Sải bước của anh rất nhanh , anh mau thật mau đến bên cô . đẩy cửa ra ánh mắt anh có chút hốt hoảng khi thấy cô đang ngồi dậy tìm mình . liền chạy lại ôm lấy Hồng Nhi vỗ về.

_ Ngoan ! Cừu con ngoan ,có anh đây , ngủ tiếp đi - Giọng nói đầy yêu thương của anh dụ dỗ cô vợ nhỏ .

_ Úm ! Anh đi đâu vậy ? - Hồng Nhi bị giật mình tỉnh dậy không y Khang đâu .

_ À ! Anh đi kiểm tra một số việc thôi - Viên Phúc Khang vẫn chưa cho Hồng Nhi biết rằng hiện tại họ đang ở đảo Hoa Hồng Trắng

_ Anh cũng phải ngủ ! - Hồng Nhi nhú mồm tỏ vẻ rất bất mãn khi giật mình mà bên cạnh chồng mình mất tiêu .

_ Rồi rồi ! Ngủ mà . Anh ôm em ngủ nhé - thấy Hồng Nhi giận dỗi Viên Phúc Khang liền dụ ngọt hơn

Sau đó cả hai cùng chìm vào giấc ngủ rất đầy yêu thương cho đến khi trời như muốn trưa .

Hồng Nhi luôn là người dậy sớm , cảm giác bây giờ của cô khi dậy không còn như trước nữa mà là muốn ới khi dậy vào mỗi buổi sáng thế này . Vừa tỉnh dậy cô liền chạy thẳng vào nhà vệ sinh , sau đó thờ phào nhẹ nhõm bước ra . Tâm tình lúc này cũng đã tốt hơn thì mới nhận ra rằng cô đang ở một căn phòng khác .

_ Ủa ? Phòng mình ? Sao giống phòng ở Đảo Hoa Hồng Trắng quá vậy ? - Hồng Nhi ngơ ngác nhìn xung quanh .

_ Khang ! Khang dậy dậy mau - cô đi đến bên giường lay mạnh anh dậy .

_ Cừu con. Đừng mạnh tay không bảo bối tổn thương - anh vừa mở mắt liền thấy cảm giác lay ời của cô rất mạnh liền bắt an nói .

_ Khang ! Có phải chúng ta đang ở Hoa Hồng Trắng không ? - cô tròn xoe mắt nhìn anh vẻ rất phấn khích .

_ Đúng rồi ! - anh ôm cô vào lòng vỗ đầu nhỏ của cô tươi cười.

_ Vậy hôm qua anh đã đem chúng ta đến đây ? - Hồng Nhi ngẩng đầu lên .

_ Cừu con có thích không ? - Anh nheo má mèo của cô nựng nịu

_ Thích lắm. Thích lắm " Ba ba ba " - cô vui vẻ hôn anh cảm ơn .

_ Vẫn chưa đủ - anh nhú mồm nhìn cô

_ Vậy phải thế nào mới đủ ? - Cừu con giả ngốc .

Viên phúc Khang không nói gì chỉ cười gian sau đó để ngón trỏ của mình lên khóe miệng vỗ 3 cái cười rất gian .

_ Á ! Anh đi làm VSCN đi - Hồng Nhi thấy hành động của anh liền hiểu ý buông anh ra thoát ra khỏi vòng tay hồ kia .

Anh cười đất chí liền lắc đầu ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh . Buổi sáng ra tâm tình đã tốt rất tốt rồi . cứ duy trì thế này Hồng Nhi và đứa bé chắc chắn sẽ bình an " Mẹ trong con vương " . Bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn , đôi vợ chồng trẻ cùng nhau xuống ăn sáng , rồi dạo vườn hoa , bãi biển . Lúc này đây , khoảnh khắc nắng chiều vàng trên mặt biển chiếu vào hai con người đang ôm nhau ngắm cảnh hoàng hôn , thật khiến cho người ta thật ganh tị . Các ân vệ đứng canh gác chỉ giám cười trộm đôi vợ chồng kia , trong họ hạnh phúc đến người khác nhìn thấy cũng cảm thấy hạnh phúc lây . Viên Phúc Khang thật yêu Hồng Nhi quá rồi .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: 9 Tháng Nhẫn

Mộc Dung kính gửi các tình yêu

_ Mộc Dung xin lỗi mọi người vì đã off lâu quá , thời gian cận tết thế này Mộc Dung phải làm việc gấp đôi , và có những chuyến công tác khá xa nên Mộc Dung phải ngừng ra chap mới để lo công việc . Rất mong các bạn thông cảm cho Mộc Dung , Mộc Dung không có bỏ Fic đâu chỉ là bận quá nên không thể nào viết được . Còn truyện chưa full nha mọi người . Mộc Dung nghĩ kết thúc lúc này còn chưa đủ , Mộc Dung cảm thấy chưa đủ để full nên chap sẽ còn ra tiếp nữa , chưa dự đoán được ra tới chừng nào hết nhưng mà sẽ tiếp tục câu chuyện Vợ Chồng Khang - Nhi và bảo bối sắp ra đời nữa . Nên mọi người cố gắng cùng Mộc Dung nhé . Gần 3 tuần không viết thật sự rất nhớ mọi người chứ không có bỏ ngang đâu ... :(. Cảm ơn mọi người đã cùng ủng hộ và góp ý với Mộc Dung , Mộc Dung xin ghi nhận tất cả " Gạch , đá , bê tông , sỏi , xi măng " gì Mộc Dung nhận hết có vậy mới có ngôi nhà chắc chắn để tiếp tục những truyện sau cho mọi người thật hoàn chỉnh chứ hí hí

Và sau đây là tiếp câu chuyện

Từ ngày trở về đảo Hoa Hồng Trắng , bụng của Hồng Nhi ngày một to hơn , tâm tình của Hồng Nhi cũng thay đổi theo độ lớn của cái bụng . Cơ thể của cô được Khang nuôi rất chỉ là chu đáo , cô lên kí nhanh rất nhanh , đứa bé trong bụng khỏe mạnh hơn thế , Khang rất hài lòng về việc này .

Ngày chuyển về đảo Hoa Hồng Trắng Viên Phúc Khang thật sự phải chịu đựng bà bầu này khá nhiều , tâm tình của cô lúc này lúc khác , lúc vui lúc buồn lúc thích lúc không , thật sự 9 tháng bầu của Viên phu nhân được coi như một khóa luyện chữ " Nhẫn " của Tổng Giám Đốc Viên Phúc Khang nhà ta rồi .

_ Khang ! Em đói- Đang mãi mê xem ti vi , thì bụng của Hồng Nhi lại kêu .

_ Bảo bối , em vừa mới ăn xong mà kia mà - Phúc Khang ngồi kế bên đang xem vài tài liệu thì nghe thấy tiếng vợ mình yêu bảo đói bụng , anh liền nhủ mày cảm thán

_ Em đói mà em đói đói đói - Hồng Nhi bắt đầu làm nũng .

_ Được được , liền đi ăn nào - Phúc Khang thừa biết cô lúc này đang rất khó chịu trong người , nên chỉ có thể chiều cô mà thôi .

Hồng Nhi đạt được ý muốn liền vui vẻ đứng lên , cái bụng lúc này cũng khá to rồi nên cô làm gì cũng chậm , đứng lên phải nhờ Khang vịn lấy mới lên được , có lúc thấy cô lè mề quá Khang bế thẳng cô lên luôn đi cho lẹ . Như lúc này đây , cô đã 9 tháng bầu rồi sắp sanh rồi nên chân tay đã phù , duy chuyển thật rất khó khăn nên Khang cũng không ngại mà bế cô cả ngày . Anh lại rất thích thế , chả biết ai bảo sao chứ anh lại cứ thấy bình thường chả nặng nhọc gì , chỉ cần được ôm cô là anh mừng nguyện vô cùng .

(TG : Giỏi , chỉ có mình Khang tổng mới dám bế bà bầu thôi , chứ mấy người chồng khác MIỄN BÀN nha MÁ :v :v ATSM vừa thôi :v :v)

Hồng Nhi thì an phận trong người của Phúc Khang , tính tình đã thích là nũng , lại được Khang cưng chiều hết mực như vậy lại làm cô trở nên nhõm nhõm hơn bao giờ hết .

_ Ăn cái này nhé - Phúc Khang yêu thương cầm trên tay chiếc muỗng cùng miếng thịt bò đưa vào ngay miệng của Hồng Nhi .

_ Ứ , lạt quá - Hồng Nhi rất ngoan liền há miệng ra nhưng rồi cô lại nhủ mày vì khẩu vị không như cô muốn .

_ Sao lại thế ? - Phúc Khang tỏ vẻ không ưng , nhủ mày nhìn Hồng Nhi , rõ ràng đây là vị của cô thường ăn kia mà .

_ Thật , lạt lắm - Hồng Nhi gật đầu tỏ vẻ không ưng .

_ Để anh thửÚ ! Chưa quá - Phúc Khang ném thử để cho Hồng Nhi hài lòng , nhưng vừa ngậm vô là coi như cái mặt anh nhăn không thể tả .

_ Há há há há há Khang há há há há - Thấy vẻ mặt của Phúc Khang , Hồng Nhi thật không thể nhịn cười , liền cho 1 tràng cực lớn .

_ Em giám . - Bị vợ yêu cười khá lớn , Phúc Khang thật không thể chịu nổi liền trừng phạt cô .

_ Á ! Em không giám , em sai ... há há há Khang ... em sai há há há - Bị Phúc Khang chọt không ngừng Khiến Hồng Nhi rất là nhột lại càng quấy thêm .

Sau bữa ăn thêm vui vẻ này , Hồng Nhi đã buồn ngủ rồi nên Viên Phúc Khang bế cô lên phòng để cô được an giấc , còn anh thì đi vào phòng sách , đưa tay lấy chiếc điện thoại ra , nhấn nhanh 1 dãy số , dây bên kia rất nhanh trả lời anh . Đó là Bác sĩ Lưu , người bạn chí cốt của anh , 1 vị bác sĩ tài giỏi , anh được Viên Phúc Khang phân công mỗi tháng ra đảo 2 lần để xem tình hình của Hồng Nhi , và có cả máy hỗ trợ giúp phụ sản thật tiện nghi . Đã 9 tháng rồi , nên Viên Phúc Khang gọi điện báo Bác Sĩ Lưu thu xếp mọi việc chuẩn bị ra đảo 1 chuyến cùng với 1 y tá lai lịch trong sạch và bị bịch mất khi đưa ra đảo nhằm không cho biết nó thế nào cũng không được dùng điện thoại hay bất kì thứ gì khác tránh trường hợp gây hại đến Hồng Nhi cùng bào bối .

Sau một hồi căn dặn , Viên Phúc Khang gác máy , lại tiếp tục xem tài liệu kiểm kê mọi thứ , anh đang muốn làm cho xong hết tất cả mọi việc và rồi dành hết thời gian cho 1 tuần tới của Hồng Nhi vì đứa bé sẽ ra đời bất kì lúc nào mà không ai biết được , cho nên mọi việc cần phải chuyển bị cho thật kỹ .

Căn phòng của đứa bé cũng được sắp xếp , một căn phòng với tông màu Xanh lá , thích hợp với cả trai lẫn gái , Hồng Nhi không muốn biết giới tính của đứa bé , nên không thể biết nó là giới tính gì mà sắp màu phòng , chỉ chọn một màu sắc hòa nhã cho cả hai .

Bước nhẹ nhàng vào phòng , Viên Phúc Khang không dám đánh thức bà bầu ấy dậy khi đang ngon giấc , vì trước đó anh vô tình làm Hồng Nhi giật mình thức giấc , nên anh bị cô la cho một trận quá trời vì thế bây giờ không dám nữa , rón rén đi vào , đến cạnh giường , gỡ chăn lên , lấy đầu Hồng Nhi nằm gát lên tay của mình sau đó vỗ nhẹ cô và cùng cô đi vào giấc ngủ .

Buổi sáng tại đảo thật rất đẹp , ánh mặt len qua những tán cây , chiếu nhẹ vào phòng nơi vợ chồng đáng yêu đang ngủ . Hồng Nhi luôn là người thức giấc trước tiên , cô lay lay chồng yêu mình cùng dậy , Phúc Khang như một quán tính quen thuộc liền mở mắt , nhìn xuống cô vợ đáng yêu của mình đang xoa đầu làm nũng kêu mình dậy . Công việc hằng ngày là một thói quen không bao giờ bỏ được , Anh bế cô ra khỏi giường , đi vào nhà phòng tắm , sau đó là xuống ăn sáng .

Bữa sáng ngọt ngào bị gián đoạn bởi bác sĩ Lưu cùng y tá của anh vừa đến . Hồng Nhi rất vui mừng khi có khách , 9 tháng nay cô cứ một mình chỉ với Viên Phúc Khang ra thì có cái điện thoại gọi cho ba mẹ chứ không có khách đến nhà , cho nên mỗi lần bác sĩ Lưu đến cô lại vui vì có người ngoài mà nói chuyện lại được anh kể cho nghe ở Thượng Hải đã thay đổi những gì , có gì nữa .

Viên Phúc Khang thì ngược lại , anh không thích có người khác xen vào hai vợ chồng anh , Bác sĩ Lưu dù là làm nhiệm vụ nhưng cũng không khỏi bị anh lườm cho vài cái khi mỗi lần đến .

_ Viên tổng khỏe chứ , Viên phu nhân người thế nào - Bác sĩ Lưu là bạn thuở nhỏ của Viên Phúc Khang nên rất chi là biết tính cách của Viên Phúc Khang , không hề dám mạnh động và đừng nghĩ đến việc mơ tưởng . Kỳ này anh ra đây ở tới 15 ngày theo lệnh của Viên Phúc Khang lại chăm sóc đặc biệt cho vợ yêu của anh ta thì làm cho anh thật rất phải chi là cẩn trọng đó .

_ Khỏe lắm , Bác sĩ Lưu anh đến rồi - Hồng Nhi mừng lắm , miệng cười toe toét lên .

_ Tới rồi sao ? - Giọng nói lạnh xen vào trong cái giọng nói rạng rỡ kia .

Bác sĩ Lưu đang cười cũng rạng rỡ , liền nghe tiếng nói này thì dừng lại nụ cười cứng hơn , ngu ra . Chỉ dám gật đầu rồi quay sang đưa cô y tá đang bị bịch mất kia tiến lên tháo khăn ra , để cô nhìn thấy được .

_ Đây ! đây là y tá giỏi nhất của bệnh viện khoa phụ sản chúng tôi , tôi đưa cô ấy đến để cùng chăm sóc phu nhân - Bác Sĩ Lưu cung kính

Y tá vừa mới được mở khăn bịch mắt , lại bị đập vào mắt với kiến trúc môi nhà hoành tráng nên cũng chưa kịp hoàn hồn , chỉ nghe loáng thoáng tiếng của bác sĩ nói phụ sản gì đó liền cúi đầu hơn 90 cung kính .

Hồng Nhi cuối cùng cũng tìm thấy được một người bạn để bầu bạn trong những ngày sắp tới , liền cố gắng trò chuyện với người Phúc Khang , nhẹ nhàng à không nặng nề tiến về phía cô y tá đang cúi đầu kia , đưa đôi bàn tay trắng nõn nà của cô ra đỡ cô y tá đó lên , cười rất hạnh phúc . Y tá vừa ngước lên , lúc này mới nhìn rõ được khuôn mặt của người được gọi là Phu Nhân kia , vốn cô rất khinh người giàu , khi được bác sĩ Lưu chọn lựa , cô thật đã muốn khinh họ nhưng lúc này đây cô đã đổi ý rồi . Cô gái trẻ đứng trước mặt cô cùng cái bầu bự kia thật rất đẹp , dù đang mang bầu nhưng người con gái này lại thật cao sang diễm lệ , hút cả lòng người vào trong cái cười hiền hòa của cô khiến cho y tá cả thấy có chút hối hận khi đã nghĩ xấu về những người này .

Xa xa , đã có 1 chùm mâu đen thui đang ở giữa 1 cái bàn , Phúc Khang không hài lòng với việc bào bối của anh tự ý rời khỏi người anh đi đến bên người khác như vậy dù là nữ . Liền đứng dậy không cần nói nhủ đi thẳng về phía cô vợ ngang bướng kia , bế cô lên quay lại chỗ ngồi hiện tại tiếp tục cho cô ăn sáng , mặc hệ hai tên ngốc kia đứng đó .

Thật ra Bác sĩ lưu cũng đã miễn dịch với cái hành động đầy tính độc chiếm này của Viên Phúc Khang , nhưng chỉ có cô y tá lần đầu tiên thấy được cảnh

này , lại được thấy một mỹ nam đẹp tuyệt trần thế này cô bị đứng hình , ánh mắt đứng lại một chỗ trên người của Viên Phúc Khang , nhìn anh đang cho Hồng Nhi ăn liền một hình ảnh khác hiện ra người đang được cho ăn đó là cô chứ không phải Hồng Nhi .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Viên Phúc Khôi

_ Chị Doãn ! Chị Doãn ơi ! - Tiếng của Hồng Nhi gọi vọng từ trong phòng ra .

_ Tôi đây thưa phu nhân - Y tá Doãn từ dưới nhà đang chuẩn bị vài món ăn dinh dưỡng cho Hồng Nhi liền nghe thấy tiếng kêu .

_ Chị lên đây với em - Hồng Nhi nghe tiếng đáp liền hớn hờ .

Y tá Doãn chạy thật nhanh lên để xem phu nhân cần gì , vội mở cửa ra thì thấy Hồng Nhi đang bày bừa cả đồ đạc ra trên sàn nhà . Y tá Doãn có chút nhúm mày nhưng liền rất nhanh đi lại ngồi ngay xuống .

_ Phu nhân sao người bày nhiều đồ như thế - Y tá Doãn liếc liếc nhìn mọi thứ .

_ Chị xem , đây là đồ mà Khang mua cho bảo bối đó .- Hồng Nhi vui vẻ khoe những món đồ mà chồng yêu đã mua cho bảo bối .

_ Đẹp lắm ! Người thật có phúc Phu Nhân - Giọng nói có chút khen ngợi xen lẫn sự ganh tị , người con gái nào chẳng ước mơ có chồng giàu có lại được cưng chiều như Hồng Nhi thì thật là phúc đức tích rất nhiều nên mới được cả hai như thế này , thật khiến cho người khác phải ganh tị .

Cô y tá chỉ ngồi đó cười với một nụ cười ngượng ngạo chứa đầy sự ganh tị và mơ ước cho vị trí đó là của mình , một người chồng giàu có thế này thật cô sẽ không phải cực khổ chạy ngược chạy xuôi thế này . Cũng chẳng trả lời Hồng Nhi cứ ừ ờ rồi cười chỉ có Boss tí ti nhà ta là luyên thuyên khoe của thôi .

Theo như bác sĩ Lưu dự đoán Hồng Nhi sẽ hạ sinh thiên thần nhỏ vào 5 ngày nữa nên Viên Phúc Khang đã túc trực bên cô 24/24 do cũng có y tá chăm sóc đặc biệt nên anh cũng có chút rảnh tay rảnh chân mà đi đến phòng kiểm tra tài liệu chuyên lớn nhỏ gì cũng chiếu qua máy kết nối chứ anh không đi bất kì nơi nào sợ rằng cô sẽ sinh sớm hơn dự định , và thời khắc quan trọng thế thì nhất định phải có anh bên cạnh cô mới được .

Bữa cơm trưa cũng đã xong , Hồng Nhi vui vẻ để cho Khang tiếp tục công việc của mình ngồi bên cạnh , còn cô thì lên mạng xem những bộ đồ dễ thương , những clip hài vui nhộn của những đứa trẻ , lâu lâu lại cười tóa lên làm cho Khang có chút gật mình , rồi những đoạn nào hay không thể tả thì cô lại kéo Khang lại và cho anh xem , cả hai cùng xem cùng cười với những hành động đáng yêu của đứa trẻ trong clip .

Việc khiến cô cười nhiều sẽ rất tốt cho thai nhi , bác sĩ Lưu đã tặng riêng cho Khang 1 quyển sách dày 2000 trang nói về sản phụ , thai nhi , cách chăm sóc , lợi ích . Khang không ngần ngại bỏ ra 2 tuần để nghiên cứu cho hết 2000 trang sách đó và anh đúc kết ra được rất nhiều thứ nên việc chăm sóc Hồng Nhi khi mang thai được anh hoàn thành rất chu đáo , chủ yếu anh cho Hồng Nhi cười thật nhiều , tâm tình lúc nào cũng vui vẻ là được . Không để cô phải buồn bực 1 ngày nào trong 9 tháng qua , cô muốn gì anh mua nấy cô thích gì anh cũng cho .

Boss tỷ tỷ khả năng mua sắm cũng rất cao , nhất là những bộ đồ lấp la lấp lánh (Chiếu và chụm chụm) nên thường lên mấy trang web online để mua hàng , cô mua gì cũng hỏi ý Khang , dù anh có nói rằng thích gì cứ mua vậy mà cái gì cũng hỏi , anh riết không thèm trả lời chỉ gật gật gật gật và gật gật gật gật thế thôi , thiên thần nhỏ chưa ra đời mà đồ dùng của bé đã mua gần ngập phòng , Khang lại không hề phiền hà gì khi cô mua cả tá đồ như vậy . tất cả đều được đặc và mang về Biệt thự của Viên gia , Viên lão gia lúc đầu không sao lại cũng rất hứng thú với những món đồ bé con này nhưng rồi lại thành ra quá nhiều nên cũng nhiều lần gọi điện thoại nhắc nhở Khang nên ngăn Hồng Nhi lại nhưng khi thấy con cừu con của anh vui vẻ cười toe toét thế thì anh lại thôi mặc kệ .

Khang vừa check xong tài liệu giờ thì đã thành thói cùng Hồng Nhi rồi , nhưng mà lo làm việc quá nên anh cũng chẳng để ý rằng bà bầu kê bên anh đã lảng đùng ra ngủ lúc nào không hay , anh chỉ biết lắc đầu cười rất vui về kí ỷ đầu của cừu con một cái làm cô cựa quậy tí rồi chui rút vào trong gối sofa ngủ mặc kệ anh . Viên Phúc Khang thấy vậy liền sợ cô bị cảm lạnh nên đã bế nhẹ cô lên đi vào phòng ngủ , đặt cô êm ái trên chiếc giường , hôn nhẹ bờ môi quyến rũ của cô .

_ Cừu con , mau mau sanh bảo bối , anh thật không nhịn được rồi . - Viên Phúc Khang thì thảo bên tai Hồng Nhi (tg : Biến thái biến biến biến thái thái thái)

_ Ừ , em cũng vậy ... hí hí ... em cũng muốn ... em cũng muốn - chả hiểu Hồng Nhi đang mơ thấy gì mà lại quay lại ôm Viên Phúc Khang nói mớ lại cười thật tươi (tg : đầu ra mà trùng hợp quá vậy tí)

_ Cừu con , em đang trêu anh đó à - Viên Phúc Khang thoát đầu có chút giật mình với câu nói này nhưng xem kỹ lại thì có vẻ cừu con của anh đang mơ thấy gì rồi nên trả lời đại nhưng lại trùng hợp với câu nói của anh , làm anh có chút chịu không nổi nhin cười không được liền cười thành tiếng khá lớn .

Sau khi để cho Cừu con yên giấc , anh trở lại phòng sách tìm vài thứ rồi quay lại . Vừa lúc anh đi , được khoảng 15 phút thì Hồng Nhi chợt đổ mồ hôi đầm đìa , cô đã vội tỉnh giấc ngủ , con đầu kinh khủng đồn đập tới , cô chỉ vừa thốt lên chữ " KHANG " là đã la toán lên vì quá đau . Y tá Doãn đang bụng lỵ sửa lên cho cô liền nghe tiếng la từ trong phòng , chạy ngay tới mở cửa ra liền thấy cảnh tượng này , cô biết rằng Hồng Nhi đang lâm bồn , liền vội bấm nút đỏ ngay đầu giường báo hiệu . Tiếng báo hiệu vang lên khắp nhà , Viên Phúc Khang đang lục lọi đồ thì nghe tiếng kêu anh như người mất hồn bỏ hết tất cả chạy thật nhanh đến phòng ngủ . Bác sĩ Lưu đang tra cứu tài liệu cũng vừa nghe thấy tiếng kêu cũng chạy nhanh ra khỏi phòng . Xem ra thiên thần nhỏ đã ra đời sớm hơn dự định .

Khang nắm tay Hồng Nhi , nhìn cô trong cơn đau đớn lòng anh đau không thể tả được , anh nắm thật chặt tay cô chỉ mong rằng cơn đau kia là anh phải gánh chịu chứ không phải Hồng Nhi chỉ mong rằng cô thật nhanh hết đau , thiên thần nhỏ ra thật nhanh để cô không phải đau đớn như thế này nữa , ruột gan tim của anh cũng sẽ không nhảy loạn xạ như thế này .

Bác sĩ Lưu phải mời Khang ra khỏi phòng , để lại anh và y tá làm việc , Khang nhất quyết không chịu muốn rằng sẽ ở bên cô trong thời khắc thế này , nên bác sĩ Lưu cũng yên lặng , để anh nắm tay Hồng Nhi cho cô thêm niềm tin và sức mạnh . Cơn đau làm cho Hồng Nhi khóc rất nhiều , cô làm theo bác sĩ , nhưng đứa bé thật cứng đầu lại nằm im không ra làm cô ngày một đau hơn . Viên Phúc Khang thấy vậy liền quát to mắng đứa nhỏ một cái vì dám lì như thế khiến cho bảo bối của anh phải chịu đau thế này .

Sau 20 phút cuối cùng , thiên thần nhỏ cũng đã chịu rời khỏi nơi ấm áp trong bụng mà chui ra chào đón thế giới này , Quòà , nó là 1 Viên Phúc Khang thu nhỏ , một cậu bé kháu khỉnh , vừa xin ra đã cười rồi , không hề khóc lóc như những đứa trẻ khác , Cậu chỉ " Ê ê ê " rồi cười thật tươi , Viên Phúc Khang bế lấy đứa bé từ tay Bác sĩ Lưu , dùng ngón tay của anh đánh nhẹ lên mũi nhóc con 1 cái vì dám cứng đầu làm cho bảo bối của anh phải chịu đau dài như vậy .

Hồng Nhi nhìn thấy hành động của Viên Phúc Khang liền phản ứng không đồng ý bằng cách nhủ mầy , sau đó đón nhận đứa bé từ tay Viên Phúc Khang , Hôn lên trán của đứa bé một nụ hôn đầy tình yêu thương và sự mong đợi của cô trong 9 tháng qua . Phúc Khang nhìn cô hạnh phúc như thế liền ngồi lên ôm thẳng hai mẹ con vào lòng hôn lên mỗi người một cái . Lúc này đây căn phòng đó hơi ấm hạnh phúc gia đình loan tỏa khắp nơi khiến cho Bác sĩ Lưu và y tá Doãn cũng phải hạnh phúc lây .

Sau khi Hồng Nhi an giấc và đứa bé cũng đã no say ngủ , Viên Phúc Khang mới gọi điện thoại thông báo cho từng người về việc cậu bé đã được sinh ra đời khiến cho tất cả mọi người đều rất vui mừng . Anh cũng dự tính rằng sau 1 tháng khi Hồng Nhi cùng đứa bé khỏe hơn thì sẽ đưa cô quay lại đất liền để tiện bề chăm sóc , ba và mẹ của Hồng Nhi cũng sẽ đến Thượng Hải ở 1 năm để phụ cô chăm sóc đứa bé .

Đúng 1 tháng sau , Viên Phúc Khang cũng đã đưa Hồng Nhi cùng bảo bối quay lại đất liền , tất cả mọi người đều đã có mặt ở đó chờ đón gia đình hạnh phúc kia . Trục thẳng vừa đáp xuống , Viên Phúc Khang tay đỡ Hồng Nhi đi vào , còn Hồng Nhi thì ôm đứa bé bên mình , cả hai cùng đi vào nhà , mọi người thật rất vui mừng khi nhìn thấy họ .

Một bữa tiệc gia đình đã được diễn ra rất đầm ấm , mọi người đều rất yêu đứa bé này .

_ Đúng là ! y hệt thẳng cha nó - Viên lão gia trên tay bế đứa bé nhìn đứa bé với gương mặt đầy hạnh phúc nói .

_ Cha ! - Viên Phúc Khang nghe thấy Viên lão gia nói điều này trước mặt mọi người liền nhủ mầy phản kháng

Để chứng minh cho mọi người thấy ông đã lôi từ trong túi áo của mình ra một cái ví nhỏ trong đó chứa đựng hình ảnh của gia đình ông , và tấm hình đầu tiên ngày và Viên Phúc Khang sinh ra đời , ông đã lưu giữ lại tấm hình này , luôn mang nó bên mình dù là ở nơi đâu và khi ông ngủ cũng vậy , mọi người truyền nhau tấm hình và đều gật đầu đồng ý với Viên lão gia rằng đứa bé thật sự là một Viên Phúc Khang thu nhỏ .

_ Vậy ! con rể , con và Hồng Nhi đã đặt tên cho đứa bé chưa ? - Hồng Linh mẹ của Hồng Nhi lên tiếng trong sự vui mừng .

_ Dạ ! chúng con muốn ba mẹ hai bên đặt tên cho đứa bé - Hồng Nhi nhẹ nhàng lên tiếng .

_ Được vậy ! Ta sẽ đặt nó tên là Viên Phúc Khôi , mọi người thấy thế nào ? - Nhìn đứa bé say đắm , Viên lão gia đã nghĩ ra tên .

_ Được , chúng tôi thấy tên này rất hay - Cả Nguyên Thành và Hồng Linh ba mẹ Hồng Nhi cùng lên tiếng rất ưng ý với cái tên này .

_ Vậy quyết định vậy đi , đời thứ 43 của gia tộc họ Viên là Viên Phúc Khôi .- Trước toàn thể mọi người Viên Phúc Hạo nói với mọi người trong niềm hạnh phúc cực độ .

Hồng Nhi được Viên Phúc Khang ôm rất vui mừng vì điều này , cả hai nhìn nhau hạnh phúc không thể tả . Cô giờ đây không có bất kì một mơ ước nào khi cuộc sống của cô hiện tại rất hạnh phúc .

Sau bữa tiệc vui vẻ , Hồng Nhi cùng mẹ mình lên lầu nói chuyện và chăm bé , Viên Phúc Khang ở lại cùng cha mình và cha vợ nói chuyện cánh đàn ông . Cũng hơn nửa đêm anh mới quay lại phòng , cũng chẳng thấy Hồng Nhi đâu anh có chút bức mình khi cừu con này dám bỏ rơi anh . Anh liền quay lại tìm cô ở phòng thiên thần nhỏ , quả nhiên cô đang nằm nằm gác tay trên nôi ngủ , anh bước lại bế cô lên , cũng khiến cho cô giật mình tỉnh giấc .

_ Khang ! Đêm nay em ngủ cùng con , sợ nó lạ chỗ - Hồng Nhi lên tiếng .

_ Đã có người lo , đêm nay anh và em ngủ cùng nhau . - Viên Phúc Khang mặc kệ Hồng Nhi . Liền bế cô ra ngoài .

Bên ngoài đã có 1 bà vú nuôi đợi sẵn chịu trách nhiệm trông chừng đứa nhỏ để Hồng Nhi không phải mệt mỏi vì chăm con mà thay vào đó cô lại tiếp tục nhiệm vụ chăm anh . Anh bế thẳng cô vào trong phòng liền đi đến giường đặt cô lên giường , tặng cô ngay một nụ hôn nồng cháy , mãnh liệt , đói khát . Hồng Nhi hiểu ý liền muốn đẩy Phúc Khang ra .

_ Khang ! Không được - Hồng Nhi thì thào .

_ Cừu con , đã 10 tháng rồi , anh đã để em thoải mái rồi thì bây giờ em phải làm anh thoải mái như vậy mới công bằng - ánh mắt của anh đã đổi , lửa trong anh đã bùng phát , giờ có ngăn cũng không ngăn được .

Hồng Nhi có chút phản kháng nhưng rồi cũng đưa cờ trắng đầu hàng , vì nụ hôn của anh quá ngọt ngào đầy yêu thương nên cô bị anh dẫn vào lối mê tình lúc nào không hay , và đêm nay , sau 1 năm vắng bóng chủ , căn phòng này lại được chính hai chủ nhân của nó thả lại ngọn nến làm cho nó ấm lên , nóng lên , nhiệt độ trong phòng đã được gia tăng rất cao bởi hai con người nồng nhiệt kia . Phúc Khang do trong người có men rượu nên anh càng ham muốn cô hơn bao giờ hết , đêm nay anh quyết không để cô yên , bắt cô phải bù đắp cho anh sau 10 tháng ăn chay của anh .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Cha Con Nhà Họ Viên

Đến nay đã 6 năm từ ngày Thiên thần nhỏ của cả hai ra đời . Cậu bé là một Viên Phúc Khang thu nhỏ , tính khí , tàn độc , lãnh khó điều y chang nhau gương mặt lại càng không thể nói được vì càng lớn lại càng khẳng định đó là con của Viên Phúc Khang , hai người giống nhau như giọt nước , Nhất là cái ánh mắt màu hổ phách kia nó làm người ta phải bị hút vào . Viên Phúc Khôi dù nhỏ tuổi nhưng tài cán hơn người , thừa hưởng cả ba lần mẹ về tài nghệ nên cậu được xem là một thiên tài , 5 tuổi cậu đã cho ra quyển sách nói về khái niệm cuộc sống , và đã được mời đi lưu diễn ở các nước về những bản nhạc đánh bằng Piano .

Ba mẹ cậu không hề ngăn cản bất kì chuyện gì về việc này , họ đáp ứng tất cả mọi thứ từ năng khiếu của cậu để cậu có được như ngày hôm nay phải nói sự giáo dục của Viên Phúc Khang kinh khủng đến nhường nào , nhưng luôn bị Hồng Nhi can ngăn khi nó quá áp lực . Nên cả nước coi cậu là một thiên tài rất sáng giá , Và cậu luôn là tâm điểm của các bạn nữ trong lớp nhưng với cái tính thừa hưởng của Viên Phúc Khang thì " CÚT " luôn là chữ mà cậu hay dành cho những con ong bướm mám trai kia . Không hề có một cô gái nào có thể lọt vào mắt của cậu được chỉ mỗi mình " Hồng Nhi " mẹ của cậu là vĩ đại nhất không ai có thể sánh bằng mẹ cậu .

Cho nên cha con họ đều có một điểm chung rõ nhất là cả hai đều rất yêu Hồng Nhi . Và khi ganh tị cũng giống nhau. Cứ mỗi tối đến là luôn có một trận cãi giữa hai cha con không phải là họ bất hoà mà là dành nhau để được ngủ chung với Hồng Nhi

Riết rồi cũng như thành quen , việc mỗi tối có trận cãi thế này lúc đầu mọi người còn vô can nhưng mà sau rồi thì lại mặc kệ bọn họ

_ Ba ! Bà là đồ vô sỉ dám cướp mẹ khi con đang ngủ say , con sẽ khoá cửa phòng - tiếng giọng nói trong trẻo thét lên khi cậu biết được mỗi tối khi mẹ ngủ chung với cậu là đến giữa đêm Người ba yêu quý của cậu lại mò vào phòng và dành lại mẹ của cậu .

_ Ta là ngủ chung với vợ ta , việc ta làm là đúng vợ chồng không bao giờ ngủ riêng , vô si ở đây là con mới phải sao lại đi dành người phụ nữ của người khác như vậy - Viên Phúc Khang nhẹ nhàng từ tốn bùng chén trà lên hộp một ngụm.

_ Mẹ là mẹ của con , con có quyền ngủ chung - cậu vẫn bất mãn với người ba này liên không chịu thua nhất quyết làm tới.

_ Ta không cho phép - Viên Phúc Khang mặt sắc lạnh nhìn Viên Phúc Khôi

_ MẸ ! BA BẮT NẠT CON - cảm thấy cãi không lại cậu liền cầu cứu người mẹ yêu thương của mình

_ Mẹ không can - Hồng Nhi từ trong bếp bước ra hai tay cầm hai cái đĩa trái cây rất ngon .

_ Mẹ ! Mẹ không yêu Khôi sao ? - cái tính trẻ con này là thường hưởng từ Hồng Nhi , nhưng mà cậu chỉ biểu hiện cái tính này với ba và mẹ mình thôi .

_ Tất nhiên là Không ! - âm thanh trầm ổn đầy khiêu khích của người đàn ông ngồi ghế chủ đang thưởng thức trà chiều rất nhẹ nhàng thốt ra .

Viên Phúc Khôi thất thế liền không trả lời chỉ tặng cho ba thân yêu của mình một cái lườm khá bực , sau đó quay sang làm mặt cừu con với Hồng Nhi , thật lòng người mẹ thấy cái mặt này của Khôi không thể kiềm chế được liền để ngay hai cái đĩa xuống ngồi xuống sofa đưa tay bế thẳng Con trai cưng của mình lên đuôi hôn riết rít . Ngồi trong lòng của Mẹ yêu hưởng thụ cảm giác được hôn rí rít , còn bên tay phải của Hồng Nhi thì bầu không khí tự thay đổi đến chết người .

Viên Phúc Khôi ngồi trong lòng của Mẹ yêu mờ mắt to nhìn ba mình khiêu khích như cậu là người thắng cuộc còn cái con người kia là kẻ thua cuộc .

Viên phúc Khang quả thật độ ghen đã lên đến đỉnh, anh không nói nhiều chỉ dùng tay búng một cái ra lệnh cho Trần quản gia , Trần quản gia gật đầu đi vào phòng bếp đem một cái khăn trắng h ra đưa cho Thiếu gia . Phúc Khang cầm lấy cái khăn kia rồi đứng dậy đi đến chỗ đang hiện đầy trái tim kia dùng cả hai tay bẻ tách con trai hư ra khỏi vợ yêu của mình sau đó dùng khăn lau mặt cậu bé nhất là những nơi mà Hồng Nhi đã hôn , sau đó quay lại nắm tay Hồng Nhi đi lên phòng khoá cửa lại phạt Cô vì dám hôn người khác ngoài anh .

Viên Phúc Khôi do bị ba mình hành động quá nhanh nên khi cậu còn chưa định hình là ba mình đã đem mình biến mất và cậu tỉnh lại được là nhờ tiếng đồng của của Viên Phúc Khang . Cậu tỉnh dậy lên phá rồi dành lại mẹ nhưng quản lý đã đến nơi vì tới giờ cậu phải đi lưu diễn 6 ngày tại New York . Nên cậu phải kèm lòng mà đi , đợi sau khi về cậu sẽ xử lý ba mình sau vì dám mất dây dành mẹ với cậu . Dù lòng không muốn nhưng vẫn phải bước ra khỏi nhà leo lên chiếc xe dành cho các thần tượng . Nghe hơi vị hoan đường nhưng cậu có tính tự lập rất cao những buổi lưu diễn đầu tiên mẹ luôn bên cậu nhưng sau khi đã quen dần với việc này cậu lại không muốn mẹ phải cực khổ đi theo mình thức khuya chờ cậu diễn xong nhiều lần như vậy nên cậu đã tự muốn mình phải thật ngoan tự lập . Viên Phúc Khang nghe con trai nói liền đồng ý , dù sao Viên Phúc Khôi cũng là người thừa kế tập đoàn Viên Thành để cho con tự lập , quyết đoán từ nhỏ sẽ lợi ích sau này khi nó bước vào ghế Tổng Giám Đốc . Hồng Nhi trước không hề đồng ý dù sao cậu vẫn còn nhỏ nhưng ba cậu nói được nên không thể nói gì hơn .

Nơi căn phòng ấm kia ; nửa nhân xinh đẹp đang chôn cực quyết liệt .

_ Khang... ngừng lại nghe em nói úm ... Khang - câu nói của cô không rõ rệt vì bị đôi môi cuồng dã của anh lấn chiếm .

_ Cứu con , em còn dám lên tiếng - câu nói cùng ánh mắt đầy kích tình của Viên Phúc Khang thổi vào tai Hồng Nhi .

_ Em đã làm gì .. úm - tay thì chống lại những ngón tay của Viên Phúc Khang đang trên người cô

_ Em dám hôn người đàn ông khác trước mặt anh - thì ra là anh ghen với chính con trai của mình .

_ Khang ! Em hôn con của em và anh . Chứ ai là người ngoài - Hồng Nhi đẩy mạnh Phúc Khang ra.

tỏ vẻ mặt bất mãn

_ Anh mặc kệ , em chỉ được phép hôn anh - Khang vẫn cứ theo ý của mình .

_ Khang ! Không lẽ con của mình anh cũng ghen sao ? - Hồng Nhi hôn má của Phúc Khang to ý trêu chọc .

(Đối với Hồng Nhi hôn má đã đủ nhưng với người kia nó không hề đủ tí nào)

Chính là như vậy - anh dừng lại giây lát rồi lại tiếp tục hành động của mình khiến cho Hồng Nhi hết thốn phải rên lên . Lúc này thì ạn đã thật sự không ớn tí nào không cần đợi Hồng Nhi trả lời anh đã trực tiếp đưa cô thẳng vào nơi mê người cuộc đời thoạt đến đây kết thúc . Thân nhiệt của cả hai tăng cao nhịp thở càng dồn dập . Hôm nay Viên Phúc Khang triền miên cùng cô đến sáng .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Anh Hai

Mùa hạ lại đến , hôm nay trời nóng hơn những ngày khác , máy lạnh luôn được bật 24/24 , Hồng Nhi không hề bước ra khỏi nhà không phải là cô không muốn mà là Viên Phúc Khang không cho chỉ sợ cô bị nắng mà cảm, thời tiết thế này không hề ổn cho sức khỏe của cô .

Thật ra Phúc Khang lo bằng thừa , cô là cô gái Đông Nam Á kia mà , đội nắng 12h ngày hè chụp hình mà chẳng nhắm nhò gì với cô nhưng vì muốn Khang vui lòng nên cô đành phải nghe theo .

Phúc Khang ra khỏi nhà đúng 8h sáng đến công ty , hôm nay đối tác đến để kí hợp đồng rất lớn . Hồng Nhi tiễn Phúc Khang ngay cửa thôi rồi phải đi vào Khang thật không cho cô ra khỏi nhà mà.

Buổi sáng của người mẹ trẻ trôi qua vô cùng nhẹ nhàng , Phúc Khôi hôm nay trên lớp có buổi thuyết trình nên cũng phải ra khỏi nhà sớm , biệt thự rộng lớn lúc này chỉ còn có mình Hồng Nhi thôi , cô có chút chán nản , hết nằm rồi lại ngồi cho qua buổi sáng .

Cuối cùng thì giờ ăn trưa cũng , hôm nay nhà bếp nấu nấu món cá chiên và canh sâm , Hồng Nhi rất thích món này nha , cá chiên giòn da giòn thịt bên trong lại mềm ngọt béo ngậy thêm nước mắm đậm với tỏi hòa lại làm cho món cá này thật ngon đến chết người . canh sâm thì cô không thích cho lắm vì suốt 10 tháng mang thai và nằm ổ ngày nào cô cũng ăn canh này đến thấy nó là buồn nôn .

Gắp một miếng cá bỏ vào miệng nhai nhai thật ngon miệng, nhưng, sao lại, tanh quá, mắc ói nữa, Hồng Nhi bỏ đĩa nhanh chóng chạy thẳng vào nhà vệ sinh cho ra hết miếng cá vừa rồi, cảm giác thật đỡ hơn nhiều.

Sau khi bước ra ngoài, đi chậm chậm lại bàn, trong đầu Hồng Nhi hiện lên một số sự việc, cô chậm chậm bước đi, đôi mày đẹp cũng từ từ nhíu lại chắc lại hơn nữa, và rồi Hồng Nhi không quay lại bàn ăn mà đi thẳng vào phòng mình, lục lục xem xem, sau một hồi Hồng Nhi cũng đã tìm thấy cái mình muốn, nắm chắc nó trong tay cảm giác lưỡng lự, nhưng rồi cô cũng quyết định dùng nó.

Sau 15 phút chờ đợi. Kết quả rồi cũng có, chính xác từng hình ảnh khiến Hồng Nhi phải tròn mắt và há miệng ra không ngậm lại được. Cô nắm chắc nó trong tay bỏ vào túi quần sau đó quay xuống lầu.

Vừa xuống đến nơi, cũng vừa lúc Phúc Khôi về đến nhà, khi thấy con trau cung của mình đang lững lờ đi vào điệu bộ đáng yêu vô cùng cô muốn chạy xuống ôm lấy cậu con trai cung của mình nhưng chợt nhớ ra cô lại thôi và đi xuống từ từ nhất có thể.

Viên Phúc Khôi bình thường mẹ mà thấy mình liền chạy đến ôm hôn ríu rít, nhưng hôm nay lại không như vậy thật khác lạ, cậu bé có chút hụt hẫng khi thấy mẹ không như vậy liền có suy nghĩ tiêu cực mặt trở nên méo máo như sắp khóc, cùng lúc tỉnh là nước mắt chảy rồi thì từ phía sau cậu bị một cái cặp đập ngay vào đầu khiến cậu phải la lên

_ Á á á á á ai ... - Viên Phúc Khôi bực mình.

_ Ý khiến? - Thì ra là Viên Phúc Khang cũng vừa về đến, khách hàng kí xong sớm anh nhớ rằng Hồng Nhi ở nhà một mình nên đã ra về sớm hơn bình thường. Nào ngờ vừa vào đến nhà lại thấy cái con kì đà này đang đứng ngay ngõ giữa nhà.

_ Ba, sao ba lại làm thế hả? Đau lắm đó - Viên Phúc Khôi biết ba mình là tình địch liền ôm đầu thét lên.

_ Ba giúp con tỉnh mộng - nhẹ nhàng thanh lịch, người ba đầy quyền lực cho ra 5 chữ rất dễ nghe.

_ Thôi 2 người đừng cãi nữa - Hồng Nhi lúc này cũng vừa xuống tới.

_ Vợ (Mẹ) phân xử đi - cả hai cha con cùng thốt lên tỏ vẻ rất bức bối.

Hồng Nhi không nói gì chỉ lắc đầu cười sau đó đi vào bếp để chuẩn bị phần ăn cho cả hai.

Thấy Hồng Nhi không phản kháng gì hai cha con biết không ai bình liên nhìn nhau hất mặt cạnh nhau sau đó phòng ai nấy đi. Thay xong quần áo cả hai lại cạnh tranh nhau đi xuống cầu thang và xem ai xuống trước, Nếu nhìn vào mọi người sẽ không nghĩ rằng đó là những lúc cha con họ đang đùa giỡn với nhau. Nhưng đó thật là những giây phút cha con họ hạnh phúc nhất khi ở bên nhau.

Hồng Nhi luôn được ngồi chính giữa hai người này. Hôm nay tâm tình của Hồng Nhi rất vui.

_ Nào! Hai cha con ăn nhiều vào - Hồng Nhi đưa đĩa gấp cho Phúc Khang trước sau đó lại gấp cho Phúc Khôi.

_ Cảm ơn em (mẹ) - cha con không hện mà lại chung ngôn.

_ Ba! Sao lúc này ba lại đề cập lên đầu con - Viên Phúc Khôi còn thù việc bị ba đề cập lên đầu

_ Chẳng phải lúc này ba nói rồi sao, ba giúp con tỉnh mộng - Phúc Khang vừa gắp miếng thịt vừa nhẹ nhàng nói

_ Nhưng đầu con là thiên tài. Ba làm như vậy hỡn đầu con rồi sao? - Phúc Khôi không chịu thua liền nói

_ Con là cấu trúc thu nhỏ của ba. Không dễ ngốc đến vậy đâu. - Phúc Khang tâm tình đang rất tốt. Chọc được tiểu quỷ này tức lên nó là niềm vui của anh trong suốt 6 năm qua.

_ Ba vô sỉ - dù cậu có thông minh đến đâu nhưng cũng không qua được cha của mình nên khi không thể cãi được liền dùng chữ này để làm mình tự hạ hỏa

_ Vẫn chưa bằng tiểu quỷ nhà người - Anh cười mỉa nói

_ Ba thật sự rất rất rất vô sỉ - vẫn không chịu thua Phúc Khôi liền lớn tiếng hơn

Hai cha con tiếp tục tranh luận cho đến khi Hồng Nhi lên tiếng

_ Thôi nè! Khôi mau ăn đi, con đó sau này làm anh cả rồi phải ý tứ ngoan ngoãn để em học theo. Khang đừng như vậy đã là ba của hai đứa con rồi anh nên nhường con chút - Hồng Nhi mút cho Con trai yêu một muỗng canh sau đó mút cho Chồng yêu một muỗng mỗi người cô cho một câu.

Vừa cãi xong liền không để ý lắm nên hai cha con cứ ung dung đón lấy muỗng canh của người phụ nữ họ yêu thương nhất

Cả hai cùng mút từng muỗng đưa vào miệng, trong rất ngon lành cho đến muỗng thứ hai thì hai cha con này bỗng ngưng mọi hoạt động nhìn Hồng Nhi.

_ Cừu con ! Em vừa nói cha của hai đứa con ?- Phúc Khang có chút thắm dần với câu nói của Hồng Nhi

_ Mẹ ! Mẹ vừa nói làm anh hai ? - bên này Phúc Khôi cũng đang thắm dần với câu nói đó .

_ Em (Mẹ) có em bé - Cả hai cha con lại khôn hện mà cùng phát ngôn

Hồng Nhi có chút giả vờ .

_ Ờ thì là vậy đó ! - Cô từ từ vui vẻ mút muỗng canh húp một hơi .

Cả hai cha con cùng nhau tròn mắt nhìn Hồng Nhi thật rất chỉ là kinh ngạc . Nhà họ Viên lại có thêm bảo bối rồi . Tin vui lại đến với gia đình nhỏ của Khang và Nhi . Cả gia đình cùng nhau ăn bữa cơm đầy yêu thương và hai cha con cùng nhau gấp rất nhiều thức ăn cho Hồng Nhi bắt cô phải ăn nhiều vào . Sáng hôm sau Khang sẽ nghỉ làm và đưa Hồng Nhi đến bệnh viện để khám còn Phúc Khôi rất muốn đi nhưng vì cậu phải kiểm tra nên không thể nghỉ , gương mặt có chút buồn rầu .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Vật Nhỏ Đạp

_ Khang ! Khang Đi mà Khang - tiếng Hồng Nhi lãnh hót sau lưng anh .

_ Cừu con ngoan nào ! - Anh vẫn không cảm thán gì. Vẫn trầm tĩnh trả lời cô một cách nhẹ nhàng nhất .

_ Khang Đi mà - Hồng Nhi dù đã năn nỉ , bám đuôi cả 2 tiếng đồng hồ nhưng thật không có tác dụng .

Đúng thật anh rất yêu cô , xem lời cô còn quý giá hơn vàng hơn ngọc nhưng giờ phúc này lại không nghe theo , nhất quyết với quyết định của mình .

_ Mẹ , nghe lời ba đi , tất cả là lợi ích cho mẹ thôi , mẹ đừng làm ồn nữa . - Phúc Khôi dù rất hay cãi ba mình nhưng mà với quyết định vừa rồi thì Phúc Khôi lại nhất quyết nghe theo ba. Không bênh cho mẹ nữa .

_ Cả con cũng thế sao ? - Hồng Nhi tay vẫn bám lấy vạt áo của Phúc Khang nhưng lại quay mặt cảm thán với con trai cưng của mình .

Ngày nghe tin Hồng Nhi có thai , Phúc Khang lại quyết định như lúc nghe tin có thai Phúc Khôi anh liền mang Hồng Nhi ra đảo cho đến khi Phúc Khôi được một tháng tuổi anh mới cho Hồng Nhi trở lại đất liền . Bây giờ cũng thế , anh cũng lại sắp xếp mang Hồng Nhi ra đảo Hoa Hồng Trắng để cho cô được dưỡng thai . nhưng với kinh nghiệm của cô thì cô rất tự tin vào lần mang thai thứ hai này nên cô có thể tự chăm sóc mình chứ không như lần đầu tiên nữa .

Để tránh việc bị giam cầm suốt như vậy Hồng Nhi đã kéo dài thời gian hơn dự định của Phúc Khang là nhờ vào bác sĩ Lưu bảo sức khỏe không được ổn định không thể đi được . Đến nay cũng đã được 7 tháng , Phúc Khang không dờn khỏi ý định sẽ mang cô ra ngoài Hoa Hồng Trắng để tịnh dưỡng .

Phúc Khang hôm nay quyết định sẽ đem cô ra đảo , nhưng tính bướng bỉnh của cô làm anh cực kì nhức đầu , cô lại thấy vui khi được ở đất liền vì có người khác lui tới nói chuyện , cố gắng cãi để chỉ được ở đây nhưng bây giờ lợi thế của cô đã vụt mất khi cả đứa con trai bé bỏng của cô cũng không theo cô nữa .

Hết cách rồi Hồng Nhi chỉ im lặng trở về phòng , buông áo anh ra , lẳng lặng cúi mặt xuống đất không nói thêm lời nào , đi vào phòng , ngồi nơi cửa sổ nhìn cảnh xung quanh có chút thất vọng . Phúc Khang nghĩ cô đang giận nên không muốn mềm lòng mà gây hại cho cô nên mặc kệ đi vào trong phòng sách dù cảm thấy có lỗi muốn chạy đến bên cô an ủi cô . Phúc Khôi thấy mẹ như vậy im lặng một chút quay lưng đi xuống bếp lấy một ly nước cam rồi quay ngược lên phòng của ba mẹ .

Nhẹ nhàng mở cửa ra nhìn quanh không thấy mẹ đâu , cậu đi thẳng ra ngoài bang công thì thấy mẹ đang dùng tay sờ bụng mình , trong ánh mắt tinh sáng của cậu chợt thấy nơi bụng mẹ có chút nhấp nhô làm cậu không khỏi bất ngờ .

_ Mẹ ! Bụng của mẹ ? - Bước đến mẹ yêu , mắt không rời khỏi cái bụng

_ À ! Em con đang đạp đấy - Hồng Nhi dù buồn là phải đi ra đảo nhưng mà vẫn không trách khừ con mình vui vẻ trở lại .

"..." Phúc Khôi nghe rằng vật nhỏ trong bụng mẹ đang đạp liên tục mừng rỡ im lặng .

_ Vật nhỏ hư , dám đạp mẹ Vật nhỏ thật hư - sau một hồi im lặng , cậu liền lên tiếng cảm thấy không hài lòng .

_ Đứa con ngốc này ! Em con đang nói chuyện với mẹ sao lại hư Vốn con ngày trước cũng như thế , lại đập mẹ hơn cả em nữa - Hồng Nhi rất vui nhéo mũi của Phúc Khôi

_ Con cũng vậy sao ? - Cậu đang cảm thấy có lỗi khi nghe mẹ nói mình cũng như thế , hoá ra mình đã hành mẹ suốt 9 tháng như vậy .

Hồng Nhi gật đầu nhìn Phúc Khôi cười rất vui vẻ. Hành động của trẻ nhỏ thật đáng yêu .

_ Con có thể chạm không ? - Phúc Khôi vẽ muốn rất chạm vào cái bụng tròn đó

Hồng Nhi không nói câu nào liền lấy đôi tay bé nhỏ kia đặt lên bụng mình , hành động này khiến cho Phúc Khôi có chút bất ngờ liền đứng hình trong chốc lát . Nhưng cái làm cậu hoảng hốt hơn nữa là thật sự bàn tay nhỏ nhắn của cậu cảm nhận được từng cái nhút nhút trong bụng của mẹ yêu , cậu há họng thật to thật không thể ngờ .

Cậu không rời tay đi , cảm nhận của Phúc Khôi về từng cái nhúc nhích trong bụng quả thật thú vị , cậu không muốn rút tay ra chỉ muốn để đó , và lúc này cảm nhận của cậu là rất yêu thương đứa trẻ trong bụng này , cậu tự hứa với lòng khi đứa trẻ này sinh ra dù là trai hay gái cậu cũng đều bảo vệ vật nhỏ này hết mình .

Hồng Nhi nhìn dáng vẻ của con trai cưng liền rất hạnh phúc khi Phúc Khôi đang rất quan tâm đến em mình .

_ Bảo bối ! Nói xem , con thích em trai hay em gái ?- Hồng Nhi rất muốn nghe được lời thật lòng của Phúc Khôi .

_ Đối với con dù là em trai hay em gái con đều thích , nhưng tốt nhất là em gái em ấy sẽ giống mẹ rất đáng yêu lại rất hiền , chứ em trai thì sẽ giống con mà con lại giống ba quả thật không hay , nhưng dù sao dù là trai hay gái đều là em con , con cũng đều yêu và bảo vệ em hết mình - Phúc Khôi thổ lộ lòng mình với mẹ .

_ Bài bối thật ngoan - cô rất hài lòng với câu nói này của cậu , cậu rất hiểu chuyện , lại không phân biệt trai gái như thế thì cô yên tâm rồi .

_ Cừu con ngủ thôi - Tiếng Phúc Khang mở cửa bước vào .

_ Á ! Dạ - đang trò chuyện vui vẻ cùng con trai cưng liền nghe thấy tiếng Phúc Khang .

_ Tiểu quý , sao lại ở đây ? - Phúc Khang nghe tiếng cô bước ra ngoài liền thấy thứ không nên thấy .

_ Tại người nào đó đã làm cho mẹ yêu buồn , con đây phải an ủi . - Cậu lại tiếp tục phản công với ba mình vì dám làm cho mẹ yêu phải buồn bã như vậy . nên không tiếc dao mà phóng .

Phúc Khang biết rằng anh đang phải hứng 1 đòn dao do chính tiểu quý nhỏ của mình đang phóng . Thật trận này anh thua vì anh làm buồn nên không nói nhiều liền nắm lấy cổ áo của tiểu quý nhỏ xách cậu ta lên lôi ra khỏi phòng , Hồng Nhi chỉ kịp " A" lên một tiếng , và bóng dáng của Phúc Khang và Phúc Khôi biến mất sau cánh cửa .

Ra đến cửa Phúc Khôi vùng vẫy rồi thoát ra được cái xách tay của Ba ruột mình, liền bỏ chạy thoát thân , trước khi vào phòng cậu còn quay lại , lè lưỡi lêu lêu sau đó đóng cửa nhanh lại biến mất tiêu. Phúc Khang nhìn thấy hành động của Phúc Khôi liền môi đẹp cong lên bất thường sau đó rất nhanh thì biến mất , và anh quay lại phòng để đến an ủi con cừu nhỏ của anh.

Lúc đầu còn tưởng cô dùng chiêu nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt ảo não của cô khi đang nói chuyện với tiểu quý đó anh liền biết đã làm sai với vô , nên giờ phải quay nhanh vào để an ủi và xin lỗi cô , không để cô buồn lâu được , phụ nữ có thai phải luôn vui vẻ , tâm trạng không tốt sẽ gây hại đến đứa trẻ và cả người mẹ .

_ Cừu con ! Em còn giận sao ? - Tiếng anh nhỏ nhẹ đến bên cô , từ phía sau ôm lấy cô .

_ Ai thêm giận anh - cô còn giận anh liền nói lấy .

_ Cừu con ngoan , anh làm điều này chỉ để tốt cho con và em - Anh ôm cô chặt hơn , hôn lên má cô , an ủi và chỉ mong cô hiểu cho anh .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Viên Phúc An Nhiên

Hôm nay , là ngày gia tộc họ Viên hồi hã hơn bao giờ hết , Viên Phúc Hạo lão gia vội và đến mang dép này giày kia không biết , Viên Phúc Khang áo nút không cài được hết mồ hôi đổ ướt nhẹp, Viên Phúc Khôi sắc mặt không khỏi nhăn nhúm.

Thật đang vui về thì Hồng Nhi lên con chuyển dạ muốn hạ xanh , cả ba người đàn ông trong nhà liền cuống lên ,phải đưa cô đến bệnh viện , dù là sinh lần 2 nhưng lần sinh thứ nhất do Phúc Khang bàn xếp nên không phải lo lắng nhiều còn ngày hôm nay là do Hồng Nhi dứt khoát không chịu đi nghe lời anh nên mới có giờ phút này .

_ Lưu Thiên Hoàng ! - Tiếng Phúc Khang vang lên khi vừa thấy bóng dáng của 1 vị bác sĩ mặc áo blu trắng bay tung tóe do chạy rất nhanh .

_ Tòii đây ! Yên tâm- Bác sĩ Lưu vừa chạy tới đã chụp tay Phúc Khang muốn anh an lòng rồi bỏ đó chạy thẳng vào phòng sanh .

Cứ mỗi tiếng thét của cô vang lên lại làm cho ba người đàn ông họ Viên kia tim nhu muốn rớt ra ngoài. Phúc Khang trong lúc này còn hơn cả ngồi trên đống lửa . Anh không thể nào đứng yên được cứ ngóng vào đèn cấp cứu .

Suốt 2 tiếng đồng hồ , Hồng Nhi cố gắng hết sức mình , lần này lại đau hơn lần trước , bé trong bụng có vẻ sinh khó nên bác sĩ cố gắng giúp cô sanh bé nếu 30 phút nữa bé vẫn không ra thì họ buộc phải mổ để lấy đứa bé nếu không sẽ nguy cả con lẫn mẹ .

Phúc Khang nghe được bác sĩ Lưu nói vậy liền rất lo sợ , anh biết Hồng Nhi rất sợ mổ , liền nói với bác sĩ Lưu cho anh được vào để trấn an con cừu bé nhỏ đang sợ của anh . Bác sĩ Lưu không hề phản đối lại rất cần anh lúc này .

Sau khi mặc áo , khui trùng bước vào phòng , nghe tiếng la của cô lòng anh thật nhói đau , anh đang thấy có lỗi khi đã bắt cô lại chịu đau như thế này một lần nữa . Bước nhanh đến cầm tay Hồng Nhi lòng anh không khỏi đau xót .

_ Cừu con ! Cố lên , anh ở bên em- giọng nói cung chịu nhẹ nhàng của anh .

Hồng Nhi lúc này chỉ có thể thều thào nắm chặt tay anh và gọi chỉ vụn vụn hai chữ tên anh thôi " Phúc Khang " rồi con đau lại đến khiến cô thét lên con đau càng làm cô không còn ý thức nữa . người ta thường nói sanh lần hai sẽ dễ hơn nhưng mà đối với cô sao nó lại khó hơn , xem ra đứa bé này lại cứng đầu hơn anh của nó rồi . Vậy là con bé này sẽ giống cô bú đống bình cứng đầu .

Phúc Khang lòng nóng hơn lửa khi thấy đứa bé cứ mãi không chịu ra khiến cho Cừu Con của anh cứ phải chịu đau thế này thật muốn mắng nó một trận . Lòng anh nghĩ khi đứa quý này ra đời sẽ mắng và đánh nó 1 phát thật đau vì dám cứng đầu làm mẹ phải chịu đau đến thế .

Bác sĩ Lưu cảm thấy huyết áp của Hồng Nhi đang bắt đầu giảm như thế sẽ nguy hiểm cho cả mẹ và con liền quay sang nhìn y tá gập đầu ra hiệu chuẩn bị phòng mổ để lấy đứa bé ra . Phúc Khang không hề ý kiến chỉ cần làm mọi cách cho Hồng Nhi mau mau hết đau thì như thế nào cũng được.

Hồng Nhi mê man chỉ biết đau không thể tả , cô nghe lời bác sĩ hít vào thở ra và rặng , đến thật sự rất đuối sức cô không thể thở được nữa ,

Phòng mổ đã được chuẩn bị , các bác sĩ khẩn trương đưa sản phụ sang phòng mổ . Mọi việc rất nhanh , Hồng Nhi thì cứ làm theo bản tính. phúc Khang thì rồi bởi lên. phúc Khôi chỉ biết kêu mẹ khóc lớn và chạy theo quá thật hôm nay là một ngày khó khăn đối với cha con nhà họ Viên kia chỉ để đón tiểu bảo bối ra đời .

Phúc Khang không được vào , anh đứng bên ngoài trầm tĩnh hơn , lấy lại bình tĩnh hơn , còn tay để trên đầu của Phúc Khôi dù đây là lần đầu tiên nhưng anh cảm thấy được đứa con trai của mình đang run rẩy đến cỡ nào . Dù sao nó vẫn là một đứa bé 6 tuổi , việc thấy mẹ mình như vậy quả là đã làm cho cậu bé một cơn hoảng sợ . cậu thân hình nhỏ cực nhỏ so với chiều cao của ba mình là một khối đá cực kì lớn . chiều cao của cậu lúc này là tới được hông của ba mình liền ôm lấy người ba ngày ngày cãi nhau để dành mẹ ngủ chung thì giờ đây lại là chỗ dựa cho cậu trong cơn khủng hoảng .

_ Tiểu quý ! Ngoan , mẹ và em con sẽ không sao đâu ! - dù anh cũng đang rất rối loạn nhưng anh không thể nào cùng mất bình tĩnh trước mặt đứa con này của mình được , mở miệng nói cũng như đang tự an ủi mình .

_ Con ghét tiểu bảo bối , tiểu bảo bối hại mẹ phải ra nôn nỏi này ,con ghét em ấy huhuhu hức hức huhuhu hohohohoo aaaaaaa hức - tiếng khóc , tiếng oán của đứa bé vang khắp hành lang , mọi người từ bác sĩ đến y tá và bệnh nhân đều có thể nghe thấy điều này .

_ Ngoan ! Không được ghét em. Em là mẹ tận tâm mà có con ghét em cũng như ghét mẹ - anh biết. Anh cũng thế cũng oán trách tiểu quý nhỏ đã hành hạ bảo bối anh ra thế này , nó còn cứng đầu hơn cả thằng anh nó nữa .

Hai cha con đang trầm tĩnh nhau , từ trong phòng tiếng cửa đây mạnh ra. Bác sĩ Lưu bước ra tinh thần lúc này căng hơn cả bánh tráng phơi khô . Phúc Khang thấy vẻ mặt này liền mặt mày tái xanh. Bác sĩ Lưu không nói một lời nào chỉ đứng cuối mặt xuống. thở hổn hển , như đã nín thở từ lúc nào giờ thì lo lấy lại hơi trước rồi mới nói sau được .

Phúc Khang hỏi hã vợ và chụp lấy Lưu Thiên Hoàng .

_ nói mau ! Hồng Nhi thế nào , nói mau , bộ mặt này là sao , nói mau , có ấy thế nào ! - Phúc Khang hét lớn vào mặt của bác sĩ Lưu

_ Mẹ. Mẹ Mẹ Mẹ - tiếng hơi thở đứt quãng của Lưu Thiên Hoàng không nói nên lời xem ra ca phẫu thuật vừa rồi đã làm anh không dám thở .

_ Hồng Nhi hờ Hồng Nhi thế nào nói mau - Anh chỉ nghe được chữ mẹ ý nói đến Hồng Nhi anh liền sốt ruột , tay càng thêm run rẩy .

_ Mẹ mẹ Mẹ tròn , con vuông ... hờ hờ hờ ... - Bác sĩ Lưu đã biết cái câu đứt quãng của cô đã làm cho Phúc Khang hoảng sợ hơn nên lúc này anh cố gắng nói cho hết câu để người đàn ông điên này không ra tay ám sát oan mình thì khổ thân

_ Tên khốn , sao nhà ngươi không nói sớm hà ... có muốn ta đánh cho chết không ! - Nghe được những chữ cuối , Phúc Khang thật vui mừng muốn nhảy lên , nhưng lại nổi điên với thằng bạn này dám làm cho anh phải khổ sở . Thật không biết sống chết là gì .

_ Từ từ , tui thở không ra hơi , cậu gấp quá đó , cô ấy đã được chuyển sang phòng hồi sức rồi và chúc mừng cậu là một tiểu công chúa . - Bác sĩ Lưu than oán. Lỗi do Phúc Khang đã quá gấp chứ đâu phải tại anh . và cũng không quên thông báo về đứa bé .

_ Phúc Khôi con theo y tá đến phòng với mẹ , chú dẫn ba con đi âm em về - Tháo tay của Phúc Khang ra , chỉnh chu trang phục sau đó lấy lại phong độ của mình .

Hai cha con đôi chỉ biết nghe lời mỗi mình Hồng Nhi và hôm nay cũng vì Hồng Nhi mà nghe lời người khác không nói một lời nào chỉ hành động làm theo mà thôi .

Phúc Khôi đi theo bác sĩ đến phòng nơi mẹ thân yêu của cậu đang nằm nhìn mẹ yêu ớt như vậy cậu thật rất đau lòng .

_ Mẹ ... mẹ có sao không ? - Phúc Khôi nắm lấy tay mẹ mình , bàn tay nhỏ bé êm ấm của Phúc Khôi .

_ Bảo bối ngoan ! Mẹ không sao. Mẹ khỏe. Ba và em con đâu ? - dùng tay vút lấy đầu của Phúc Khôi trấn an cậu bé

Phúc Khôi thấy mẹ mình đã khỏe nên cậu có phần yên tâm hơn

_ Dạ ba đã theo chú Hoàng đi âm em rồi , chút nữa sẽ đến ngay - Phúc Khôi cực ngoan ngoãn trả lời mẹ .

Vừa nói xong cánh cửa cũng mở ra , người đàn ông lịch lãm , ánh mắt rất lạnh nhưng lại hạnh phúc và cung chiều nhìn vật nhỏ trên tay anh vừa mở cửa vào liền nhìn thấy Hồng Nhi .

_ Cừu con ! Em xem tiểu quý đã làm em phải chịu đau đớn giờ lại ngủ ngon lành này - Phúc Khang bước lại bên giường cùng cô , đưa đứa bé cho cô miệng không khỏi oán trách .

Đúng như anh suy nghĩ khi tiểu quý nhỏ này ra đời anh sẽ mắng và đánh cho một trận . khi vào nhận đứa bé từ y tá anh đã rất muốn đánh ngay mắng ngay nhưng Phúc Khang ánh mắt màu hổ phách của anh không thể nào tỏ vẻ kinh ngạc hơn thế vì vật nhỏ này rất đáng yêu , tựa hình gương mặt từ đôi mắt , sống mũi đến cái miệng thật giống với Cừu con của anh , anh lại cảm thấy rất yêu đứa bé này hơn bao giờ hết. Chắc vì nó giống Cừu con của anh . Khiến lòng anh ấm áp hơn bao giờ hết .

_ Tiểu bảo bối ! Con thật rất giống mẹ con. đáng yêu - lời đầu tiên anh nói trước vật nhỏ này , câu nói đầy ấm áp , đầy tình yêu thương.

Y tá đứng đó thật là phúc ba đôi khi được thấy anh cười và vẻ mặt đầu hạnh phúc đó thật còn hơn cả trứng số so với cô rồi .

Riêng anh , chả thèm nhìn mặt cô ta liền quay bước đi ôm đứa bé và nhanh trở về bên vợ yêu đang đợi của mình .

Nhận đứa bé từ tay của Phúc Khang. Hồng Nhi rơi nước mắt , thật lần trọng sinh thứ 2 này đã làm cho cả anh và cô đều cảm nhận được đứa bé là điều kì diệu nhất . Phúc Khôi thì tất cả nhờ có anh mà cô an toàn hơn . Thật tất cả đều nhờ có anh mà cô mới được như ngày hôm nay là cô đã có phúc từ kiếp nào mới được hưởng phúc của anh như ngày hôm nay .

Cả nhà 4 người nay đã cùng ở bên nhau ,anh có thể thấy cảnh này một gia đình tổ ấm thân yêu của đang rất hạnh phúc và tất cả cùng nhau chào đón sinh linh nhỏ này .

Sau 1 tuần nằm viện , cuối cùng Hồng Nhi cũng được xuất viện , mẹ con họ được đưa về nhà trong sự chào đón của mọi người . Viên lão gia mừng ra nước mắt khi thấy được con dâu cưng của ông đã vì gia tộc mà 2 lần vào sinh ra tử , khiến lòng ông không khỏi thương cô nhiều hơn .

Viên lão gia ngồi dưới ghế đưa tay đón nhận đứa bé nhỏ , ôm đứa bé vào người ông ngày xưa là một người khát máu lạnh hơn cả Phúc Khang , nhưng nay đã biết rơi nước mắt , đã biết cười z đã biết dùng ánh mắt hạnh phúc , mọi thứ đã thay đổi thật sự khi Hồng Nhi đến với nhà ông .

_ Thật rất đáng yêu , tiểu công chúa của nhà họ Viên , cháu cưng à , con sẽ là người tiếp tục mang đến điều hạnh phúc , sự vui vẻ với gia đình ta và tên của con là " Viên Phúc An Nhiên " tên con có nghĩa là Chân Thành và điềm tĩnh giống như mẹ của con . Cháu cưng của ông hahaha - tiếng của ông nói vang dội trong phòng .

_ Ông nội vậy còn con thì sao ? - Phúc Khôi tuy là thiên tài đến đâu nhưng với người nha cậu vẫn chỉ là một đứa con ních mà thôi .

_ Há há há , Phúc Khôi , con là niềm hãnh diện của chúng ta. Chúng ta đều yêu thương các con , con đã là anh cả , con bé này con sẽ là bảo vệ cho em ấy , hãy yêu thương em ấy bằng cả tấm lòng con nhé - Viên Phúc Hạo nhẹ nhàng từ tốn cung chiều vuốt tóc của Phúc Khôi .

_ Dạ ! Viên Phúc An Nhiên em là em gái của Viên Phúc Khôi này. Anh hứa sẽ bảo vệ em , không ai được ăn hiếp em ,sau này có bạn trai cũng phải qua sự đồng ý của anh . - Phúc Khôi dùng hai tay để lên má của bé cưng .

Câu nói của cậu làm cho cả nhà rất hài lòng liền rộ lên những tiếng cười , vợ chồng Phúc Khang nhìn nhau thật yêu chiều .

_ Cừu con ! Cảm ơn em ! - nhẹ nhàng đặt lên môi của Hồng Nhi một nụ hôn cảm ơn .

Hồng Nhi không nói gì chỉ nhắm mắt. Về mặt hạnh phúc hơn bao giờ hết .

=> còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Mẹ Trẻ Hạ Sách !

Nơi khu vườn trong căn biệt thự sa hoa kia , tiếng hai đứa trẻ một nam một nữ đang cười đùa với nhau . Xem ra những ngày tháng phong ba bão táp của gia đình nhỏ họ Viên này đã tan biến đi từ lúc nào không ai hay .

Người phụ nữ yêu kiều tựa như nàng tiên dù đã hai con nhưng cô ấy vẫn còn hấp dẫn mê người , người chồng không thể nào rời xa cô , chỉ đến công ty thôi anh đã không chịu nổi cứ muốn rằng cô luôn phải trong tầm mắt của mình , đến nỗi lắp camera trong nhà kết nối với công ty khi anh ở công ty thì camera luôn hoạt động theo dõi cô mọi hành động .

Nơi căn nhà đó luôn được người đàn ông tướng mạo hơn người kia kỹ lưỡng bảo vệ , những ngày tháng của gia đình thật không hề lo nghĩ gì cả .

_ Mẹ ! nhìn xem , Nhiên Nhi có đẹp không ? - tiếng của cậu bé trai tay nắm tay cô bé nhỏ đi lại nhìn người phụ nữ đẹp như thiên sứ kia.

_ Rất đẹp ... tụi con rất ngoan ! - Hồng Nhi mãi mê đọc sách đến khi nghe được giọng nói của đứa trẻ đáng yêu cất lên ,cô mới dòi sự chú ý của mình từ quyển sách sang .

_ Mẹ ! Anh hai làm ý - đứa bé gái nhỏ nhắn đang được người anh mình nắm tay đứng sau lưng liền chồm lên

_ Uhm ! Các con chơi đi , mẹ lấy nước cam cho tụi con nhé . - Hồng Nhi yêu kiều cung chiêu đôi má hồng phấn đáng yêu của cô bé .

Từ ngày trọng sinh lần hai đến nay đã được 4 năm , An Nhiên bé sáu ngày nào nãy đã được 4 tuổi , Phúc Khôi cũng đã 10 tuổi , sự yêu thương dạy dỗ của đôi vợ chồng Viên gia đã tạo nên một cặp anh em như thiên sứ . Anh hai thiên tài , em gái tuyệt sắc , hai đứa trẻ lại rất yêu thương nhau .

Nhớ ngày mới sinh An Nhiên , Phúc Khôi suốt ngày chỉ biết đến em gái mình , có lúc cậu còn giả bệnh để được ở nhà chăm em , đến trường thì tâm trí lúc nào cũng nghĩ đến cô em gái nhỏ của mình . Cho đến lớn đứa bé cũng theo đó mà đeo anh hai của mình suốt cả buổi đến tối cũng trèo lên giường ngủ chung với anh hai cho bằng được , Hai anh em tình thương nhau rất lớn . Phúc Khang và Hồng Nhi rất hài lòng với việc khi thấy anh em đó yêu thương nhau đến như vậy Lúc đầu hai người còn sợ tính tình của Phúc Khôi thất thường lại ghét con gái nên cảm thấy có một bé gái sợ rằng Phúc Khôi lại chán ghét thì sẽ mệt cho con bé lắm . Nhưng nào ngờ lại thành ra thế này .

Cảnh nhà thật rất êm ấm , khiến Hồng Nhi không hề muốn ước thêm vấn đề gì nữa , nó đã rất hoàn hảo rồi .

Trời hôm nay cũng bắt đầu nắng rồi buổi trưa nắng rất gắt nên Hồng Nhi cầm hai ly nước đi đến khu vườn , vừa đưa cho hai đứa bé vừa nhẹ nhàng đẩy hai đứa vào nhà " đã nắng lắm rồi vào nhà thôi hai đứa " .

Hai đứa trẻ rất ngoan , tay cầm ly nước Phúc Khôi vẫn nắm tay An Nhiên đi dắt cô bé đi vào nhà , còn An Nhiên rất vô tư tay cầm ly nước cam uống vừa đi theo anh hai mình vào nhà .

Hồng Nhi ngồi tại ghế salon , giờ này là đến phim hoạt hình yêu thích của cô và cả hai đứa nhỏ , lấy tay cầm điều khiển bấm số kênh quen thuộc . Hình như còn sớm nên chương trình chưa đến đang còn quảng cáo nên cô để luôn. Tay với lấy trái nho trên đĩa trước bàn do quản gia chuẩn bị rồi bỏ vào miệng.

_ Hôm nay ! Theo thông tin vừa nhận được , Tổng giám đốc tập đoàn Viên Thành Viên Phúc Khang thường xuyên đi cùng với tiểu thư độc nhất tập đoàn Nghi Danh , nghe rằng hai công ty đang dự tính hợp tác , Tổng giám đốc Tập Đoàn Nghi Danh có ý định sẽ cho cô con gái của mình qua lại với đối tác . Thông tin họ có thật sự qua lại hay không hiện vẫn chưa làm rõ , đây là một số hình ảnh - Quảng cáo vừa hết đáng lẽ đến phim nhưng lại có một bản tin nhảy vào .

An Nhiên chưa biết gì chỉ thấy ba mình trên ti vi liền hò reo " Á ! Ba kia , anh hai ba kia , mẹ ba kia " cô bé chẳng biết gì cứ hò reo .

Phúc Khôi đang cho An Nhiên uống nước cam liền nghe được tên ba mình ngẩng đầu lên ngay , cặp mắt từ từ sắc lại lạnh hơn khi thấy những hình ảnh ba lại cười nói bên người đàn bà khác , cậu nhói lòng quay lại nhìn mẹ .

Hồng Nhi nghe tin chưa kịp nhai liền nuốt trọng luôn trái nho khiến cô mắc nghẹn , phải đập ngực mấy lần nó mới xuất ra ngoài .

Thông tin kết thúc , phim hoạt hình đến , cô quay sang nhìn Phúc Khôi tỉ về rất nhẹ nhàng.

_ Bảo bối ! Con đừng có manh động. Đừng nói gì. Cứ giả vờ như chưa từng có chuyện xảy ra . - Hồng Nhi ôn nhu nói với con trai mình .

Cậu bé chỉ gật đầu lại càng làm lạ sao mẹ chẳng hề tỏ vẻ gì cả lại rất điềm tĩnh . Với tình hình như lúc này đáng lý ra mẹ phải tức giận lên mới đúng nhưng sao lại thành thoi thế này , lại còn bảo cậu phải đầu đi nghĩa là sao ? Trong lòng của cậu bé vô cùng cảm thán càng thật khó hiểu .

_ Bảo bối ! Mẹ biết con vẫn chưa hiểu. Thay vì mẹ phải nhảy lên thì giờ đây mẹ chỉ ngồi đó. Đây là cách bảo vệ gia đình con có hiểu không ? , giờ thì dẫn em lên phòng để em ngủ trưa , ngày mai mẹ sẽ dẫn hai đứa đi xem phim nhé - Hồng Nhi nhỏ nhẹ như không , giọng nói dịu dàng chẳng một chút gì là ghen ghét .

Hai đứa nhỏ đã đi vào phòng , Hồng Nhi lúc này mới đứng dậy , gọi to Lâm quản gia , làm ông chạy hồi hả đến nơi phu nhân bảo .

_ Dạ ! Phu Nhân gọi tôi ! - ông cúi đầu nghe lệnh , hơi thở còn đờn đập tí

_ Cháu nói với bác Lâm nghe , Bác Lâm thông báo với mọi người trong nhà là bằng tin lúc này xem như không biết gì cả . Không ai được nói đến , nhất là trước mặt Phúc Khang , nếu anh ấy có hỏi ông , thì ông bảo tôi cùng hai đứa nhỏ chơi trong vườn không hề xem tivi . - Hồng Nhi ánh mắt tinh nghịch nói với Lâm quản gia .

_ Tôi rõ ! - Lâm quản gia có chút lạ lẫm , không lẽ cô không ghen . Nhưng mà sau 12 năm biết phu nhân ông biết mọi thứ phu nhân nói đều có lý do nên ông cũng nghe theo .

Phúc Khang lúc này còn hơn cả ngồi trên đồng lúa , anh vừa xem bằng tin , bọn nhà báo rất vô phép. Dám nói xạo lại bịa chuyện , anh chỉ là đi ăn với đối tác để kí hợp đồng mà lại dám nói hện hò . Không biết Hồng Nhi của anh có xem được không , Nếu cô coi cô sẽ giận anh mất .

Vừa nghĩ đến anh liền mặc kệ cuộc họp kế tiếp nhanh chóng ra khỏi tòa nhà , lái xe nhanh trở về Viên gia .

_ Hồng Nhi ! - vừa về đến nhà anh chạy ngay vào thấy cô đang đứng trong bếp .

_ Khang ! Hôm nay anh về sớm thế - Hồng Nhi có chút giật mình , nhưng cố gắng bình tĩnh .

_ Hôm nay thế nào ! - anh bước nhanh đến chỗ cô , ôm eo cô từ sau lưng , tựa cằm lên vai cô , áp sát hai má của anh và cô với nhau giọng nói cực kì chiều chuộng .

_ Rất tốt , còn anh ! - Hồng Nhi vẫn vui vẻ mỉm cười .

_ Rất tốt , anh nhớ em lắm ! - vội lấy một câu lấy lòng cô .

_ Anh thay đồ đi , em vừa làm xong món sế , gọi hai đứa nhỏ dậy luôn anh nhé - cô bước sang bên trái cố ý né tránh cái ôm của anh .

Anh chẳng nói gì , thấy tâm tình của cô cũng vui vẻ , xem ra cô không có cô cái bản tin nhảm nhí kia .

Anh chuẩn bị bước lên cầu thang , dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Lâm quản gia , hiểu ý , Lâm quản gia đi theo sau anh vào phòng trước khi đi ông quay đầu nhìn vào nhà bếp . Hồng Nhi từ trong bếp thò đầu ra , nháy mắt với Lâm quản gia

_ Phu Nhân có xem gì bất thường không ? - anh không thể nói với Quản Gia về bản tin đó dù sao cũng chưa biết là cô có coi hay không nếu nói thẳng ra là lộ tẩy .

_ Thiếu chủ ! Ý cậu là sao ? - Quản gia rất bình thản hỏi , xem ra ông cũng diễn kịch hay không kém .

_ Cô ấy có xem tivi không ? - Phúc Khang dù giọng rất lạnh nhưng lòng rất khẩn trương đợi câu trả lời của quản gia .

_ Dạ thưa ! Hôm nay thiếu Phu nhân ở ngoài vườn cả buổi cùng cô chủ cậu chủ , sau đó cả ba lên lầu thiếu Phu Nhân ru họ ngủ sau đó xuống bếp bảo làm món sế. Và rồi thiếu chủ về - quá trời rồi , ông nói dối không ngượng mặt , cũng không đỏ mặt không chớp mắt luôn , dám hợp tác với thiếu Phu Nhân lừa thiếu chủ , chuyện mà bại lộ ông chết là chắc . Nói một đường nhưng lòng lại cầu nguyện cho cái mạng già này của mình .

_ Được rồi ! Đi ra đi - phúc Khang như được thở liền nhẹ thật nhẹ lòng , phẩy tay kêu quản gia đi ra.

Sau khi thay đồ xong , anh bước ra đi qua phòng của hai đứa con mình , đánh thức anh em nhà đó dậy. Cùng xuống ăn sế , món bánh ngon thơm do chính tay Hồng Nhi làm .

Lòng của Phúc Khôi thật rất cảm thán muốn nói ngay cho ba biết nhưng mà mẹ cậu bảo phải đầu nên cũng bực bội cố đầu cái bí mật tẩy trời này .

Mẹ cậu có vẻ đã có kế hoạch gì rồi nên mới bảo cậu đầu , thôi thì cứ vui vẻ đi , ngày mai xem mẹ thế nào.

Chương 89: Muốn Lấy Gạo , Phải Lấy Luôn Cả Cơm

Ngày hôm qua là một ngày khá mệt mỏi với Phúc Khang, anh không phải mệt vì đám báo chí, hay những tin tức mà là mệt vì lo lắng Hồng Nhi sẽ hiểu lầm anh sẽ không để ý đến anh nữa.

Mà điều khiến anh đau đầu hơn nữa là vì sao tin tức báo chí tung tin cực nhiều như vậy, mà Hồng Nhi lại không có động tĩnh gì, nếu như cô biết, cô nói, thì anh còn có thể mở lời mà giải thích, còn bây giờ thì cô không hề nói gì, khiến anh lại càng khó mở lời, Thật sự Viên Phúc Khang giám đốc máu lạnh lòng danh như anh lại ohair lo sợ vì một cô gái nhỏ bé như vậy, thật nhiều lúc anh không cam lòng nhưng trái tim anh lại cho điều đó là nên làm.

Reng reng reng, Đang trong đầu suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại vang lên làm anh phải thoát ra khỏi dòng suy nghĩ kia. Không đành lòng mà nhấn nút

_ Chuyện gì? - tiếng nói lạnh hơn băng của anh vang lên trong điện thoại khiến thư ký bên đầu dây phải ngừng khá lâu mới dám đáp

_ Viên tổng! Nghi tiểu thư đến - cô thư ký mới tuyển lúc đầu rất tin với mình nhưng sau 1 ngày làm với Phúc Khang mới biết được thế nào là Bầu trời thế nào là vũ trụ.

_ Cho cô ta vào! - anh không thích tiếp trong phòng riêng như vậy báo chí bắt gặp được lại càng không hay, nhưng cô ta lại tìm đến, cũng vì cái hợp đồng ngàn tỉ kia mà anh cũng im lặng chờ ngày tấn công.

Tiếng bước gót êm thanh điệu đà của thiếu nữ kia đập xuống sàn từng nhịp, có thể chơi một bản nhạc với giai điệu bước chân của cô luôn ý chứ. Cô gái trẻ này không giống như những cô gái đã bám theo Phúc Khang, cô gái này sở thích là màu trắng giống y như Hồng Nhi của anh, không biết có thật sự là bản chất của cô như vậy hay là vì đã điutra trước nên cô như là Hồng Nhi sao chép ra 60% chỉ khác có cái mặt và dáng người gầy hơn Hồng Nhi, da cô trắng bạch chứ không trắng hồng như Hồng Nhi, bộ ngực kia lại nhỏ size hơn Hồng Nhi của anh rất nhiều (tg: cái này là Phúc Khang để ý nha chứ không phải tác giả đâu nha =.=)

Cô luôn nhẹ nhàng, từ tốn, cử chỉ cũng 9-10 so với Hồng Nhi. Đây cũng là điều khiến anh không chán ghét cô cho lắm vì cô không như những người kia.

Bước chân lại gần Phúc Khang hơn, cô như chẳng ngại ngừng gì cứ tiến thẳng đến anh, vẻ mặt rất từ tốn không hề biến đổi,

_ Chào Viên Tổng! - thanh âm trầm hơn. Không quá điệu đà cũng chẳng phải chanh chua.

_ Nghi tiểu thư đã đến rồi sao! Mời ngồi - lúc nghe tiếng nói của cô gái kia, Phúc Khang mới bắt đầu bỏ bút xuống, đứng lên, lịch sự mời cô gái kia.

Ánh mắt của cô gái có chút bén hơn nhưng lướt qua rất nhẹ, miệng vẫn cười thật tươi. Phúc Khang lại chẳng bao giờ để ý đến những cái cử chỉ đó, người đàn ông si tình này chỉ biết mỗi mình người vợ cùng hai đứa con đáng yêu của anh thôi. Còn ai xinh thế nào đẹp ra sao anh đều mặc kệ.

_ Nghi tiểu thư đến đây, thật quý quá, chẳng hay có việc gì mà Nghi tiểu thư phải đến tận đây? - Câu nói của anh lạnh thật lạnh, đến nỗi làm cho người nghe được không thể mở lời được, chưa vào câu chuyện đã muốn kết thúc rồi.

_ Không lẽ tôi không được đến đây sao Viên Tổng? - Lời nói của cô rất ngọt, con tức dù có nổi lên đến đỉnh đầu cũng phải dần xuống.

_ À không! Tôi tự hỏi không lẽ Nghi tiểu thư lại rảnh đến thế, vậy tiểu thư muốn gì? Xin hãy nói thẳng Phúc Khang tôi không có thời gian sợ rằng không thể tiếp cô lâu được! - Phúc Khang đứng lên, cầu ly trà vừa khuấy xong, uống lấy một ngụm dừng nghĩ rằng anh làm ly trà cho cô mà là cho anh.

_ Không có gì đặc biệt! Tôi đến đây muốn biết rằng anh có xem tin tức mấy ngày nay hay không thôi - Cử chỉ tao nhã, người khê chuyển động về phía trước, ánh mắt cô khẽ nhìn xuống nhìn về phía cái bàn trước mặt miệng nhẹ nhàng cử chỉ như muốn nhắc nhở một việc gì đó rất quan trọng.

_ Về việc tin tức! Xin thứ lỗi, Viên Phúc Khang tôi là một người hết sức bận rộn, không có thời gian để ăn nói chỉ là rảnh rang xem mấy tin lâm nhâm kia. - Anh thừa biết rằng cô đang muốn nói gì nhưng cứ lờ đi cho xong việc.

_ Cũng không có gì quan trọng, chỉ là họ đang nói đến việc tôi và anh giống như hên hò! - Nghi Huệ nhấn mạnh hai chữ Hên Hò

_ Tiểu thư để ý đến những lời đồn nhảm thế sao? Tôi lại nghĩ người trong cuộc phải hiểu rõ hơn những kẻ ở ngoài chứ, Tôi và tiểu thư cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đến công trường tất cả đều là bàn về công việc tôi chưa hề có một câu nói nào khiến cho tiểu thư phải hiểu nhầm, vậy sao tiểu thư lại đến đây nói với tôi chuyện này? - Phúc Khang xem như không có gì quan trọng, lại nói thẳng thừng về mối quan hệ giữa hai người.

_ Anh có biết chính vì vậy mà tôi bị người khác từ hôn hay không, họ hiểu nhầm chúng ta, giờ thì tôi không thể lấy chồng, anh tính sao về việc này? - Đến lúc này, Nhu với Mi tất cả đều dẹp bỏ, Nghi Huệ tấn công trực tiếp, không chùng chừ nữa.

_ Vậy ! ý của Nghi tiểu thư đây muốn thế nào ? - Anh bỏ ly trà xuống bàn , dùng ánh mắt cực băng lạnh nhìn Nghi Huệ .

_ Anh phải chịu trách nhiệm cho việc này - Nhìn thấy được ánh mắt giết người của Phúc Khang khiến cho lá gan lúc nãy của Nghi Huệ bị giảm xuống khá nhiều , cô không nghĩ anh lại có loại ánh mắt đó , quen biết cũng được một tháng , dù biết ánh mắt của anh có sắc lạnh nhưng cô lại không tưởng tượng được rằng nó lại ghê rợn đến thế và ngày hôm nay anh dành ánh mắt đó cho cô . Dù người đã run nhưng cô vẫn lấy bình tĩnh để nói lên điều cần nói , Mục đích vẫn phải đạt được .

_ Tiểu thư ! Chúng ta ăn một bữa cơm , không lẽ tôi phải chịu trách nhiệm cho bữa cơm của tiểu thư sao ? - Phúc Khang thừa biết mọi chuyện là do cha của cô ta sắp xếp , nay lại đến đây lấy cái cớ là lũ nhà báo kia mà bắt anh phải chịu trách nhiệm nạp cô làm thiếp à ... há há hình như là họ đã quá xem thường Viên Phúc Khang anh rồi thì phải .

_ Tôi giờ không lấy được chồng , mọi người đều đồn đại tôi và anh , không ai chịu lấy tôi tất cả là tại anh mà ra , vậy mà anh còn hỏi sao ? - Nghi Huệ tỏ vẻ tức giận đứng dậy dứt giọng xách sang một bên .

_ Vậy tôi phải chịu trách nhiệm sao đây ? - Phúc Khang nhướn mày nhìn cô ta , ánh mắt hơn cả giết người .

_ Anh phải lấy tôi ! Đó là bồi thường danh dự cho tôi - Không cần lòng vòng nữa Nghi Huệ đi thẳng vào vấn đề , giọng nói ra lệnh , bức ép đối phương kịch liệt .

_ Nghi tiểu thư ! Chẳng hay cô không biết là tôi đã có vợ rồi sao ? Không lẽ vị tiểu thư cao quý như cô lại muốn làm vợ lẽ sao ? - Phúc Khang rất ôn hòa , bước từng bước chậm rãi về phía Nghi Huệ , câu nói rất bình thường như lại dọa người .

_ Tôi không quan tâm ! chỉ cần anh lấy tôi , tôi chấp nhận tất cả , và lại tôi tự tin rằng tôi sẽ yêu thương và chăm sóc anh tốt hơn cả người vợ hiện tại của anh nữa kia - Đúng là một vị tiểu thư đầy bản lĩnh , được nuông chiều từ nhỏ nên Nghi Huệ luôn xem tất cả mọi việc mình làm là đúng và luôn hơn người .

_ Thật sao ? - Phúc Khang mở miệng ra nhưng giọng nói lại không phải của anh mà là của một người con gái giọng nói cực kì quen thuộc . Đó là Hồng Nhi , Boss tỷ tỷ của chúng ta đã đến rồi . Giọng nói và ánh mắt rất cương quyết .

Hai bên tay là hai cục thịt dư đang đứng tròn xoe mắt nhìn cô gái kia . Sự xuất hiện này của Hồng Nhi khiến cho Phúc Khang đứng hình , anh không nói nên lời , cô đã biết rồi , biết rất rõ là đang khác lại còn mang theo hai đứa nhỏ nữa chứ , giờ phút này Phúc Khang như con mèo đang ăn trộm bị phát hiện , anh chỉ đứng im không nói gì .

Hồng Nhi biết rằng kì này đã nắm lấy điểm yếu của Phúc Khang rồi , sau khi về nhà cô sẽ xử anh sau , còn bây giờ là làm việc với vị tiểu thư cao quý này trước đã .

_ Vị tiểu thư này ! Cô có thật là muốn làm vợ lẽ của Viên tổng chúng tôi ? Và sẽ yêu thương anh ấy chăm sóc anh ấy hơn cả người vợ hiện tại không ? - Về mặt Hồng Nhi bình tĩnh cực độ , từng câu từng chữ từng lại nói ra rất rõ ràng , dù người nghe có ồ ồ tai đến đâu cũng có thể nghe thấy .

_ Đúng vậy ! Tôi sẽ làm được , sẽ chăm sóc và yêu anh ấy hơn cả người vợ kia - Nghi Huệ không nhận ra được cô gái đang đứng trước mặt cô là Hồng Nhi , bởi ngày thường của Hồng Nhi giản dị đến khó tả , cô rất khác so với tám hình cưới mà Nghi Huệ được cha cô cho xem . nên việc cô không nhận ra là cũng phải lý .

Cô tự soi gương và so sánh mình với Hồng Nhi rất nhiều , dung mạo của cô cũng không kém gì Hồng Nhi , cô dư sức cạnh tranh với Hồng Nhi , cô đã luôn nói với bản thân mình như vậy , và cố gắng thay đổi bản thân cực hoàn hảo , để không thua kém người vợ đó của Phúc Khang và kế hoạch của cô là sẽ cướp Phúc Khang ngôi vị Viên phu nhân là của cô và cũng là để giúp cho công ty của gia đình họ Nghi thêm sức mạnh . Cô vừa được người chồng đẹp trai giàu có tài giỏi lại kết hợp với gia đình cô thêm hùng mạnh . Sự hi sinh này chả đáng gì cả cô được lợi chẳng hại vào đâu cho nên ngu gì mà không làm .

_ Vậy ! Cô có biết rằng anh ấy đã có con chưa ? - Hồng Nhi cũng quen với việc phải đuổi ong bước quay quanh anh .nên cô bình tĩnh hơn bao giờ hết .

_ Tôi không quan tâm , tôi chỉ cần biết đến Phúc Khang đã đủ còn con của vợ trước để vợ trước nuôi , chừng nào chúng tôi có con thì tôi sẽ nuôi - Nghi Huệ trả lời rất tự tin .

_ Đâu có được ! Cô muốn lấy Gạo thì phải lấy luôn cả Cơm chứ , Các con lại chào Mẹ Hai đi nào ! - Hồng Nhi giọng nói rất nhanh , cô phân tích rất hay đến đối thủ không kịp trở thì mọi chuyện đã được cô giải quyết xong .

_ Dạ ! Chúng con chào Mẹ Hai ạ ! - Dẫn đầu là Phúc Khôi , cậu bé thiên tài này hiểu rất nhanh chiến lược của mẹ , nhằm mục đích cũng để báo thù trả thù với ba cậu nên cậu cố tình thừa thật lớn , An Nhiên vốn rất hay làm theo những gì Phúc Khôi làm nên thấy anh hai của mình khoanh tay thừa cô bé cũng làm theo , điệu bộ bắt chước của cô bé thật nắc cười . lại đáng yêu vô cùng khiến cho người ta chỉ muốn nhào đến hôn cô bé cho thật đã mới thôi .

Nghi Huệ không kịp phản ứng đã bị hai đứa nhóc kêu lớn gọi mình là Mẹ Hai hai chữ " Mẹ Hai " này cũng là khẳng định vị trí của cô sẽ có được nếu như bước vào nhà họ Viên lòng cô có chút cảm thán , chưa kịp hoàn hồn thì đã bị hai đứa nhỏ chạy đến vây lấy cô , đứa đòi kẹo , đứa đòi đi chơi , chúng nó thật làm cô nhức cả đầu .

_ Buông ra , tụi bây buông tao ra ,,,, cái lũ con ních hôi hám này , ai là Mẹ Hai của tụi bây hả . Ranh con mắt dạy - Không cần giữ hình tượng nữa , Cứ như bị bọc phát , Nghi Huệ mặt sắc chừi rủa .

_ Cô bảo ai là hôi hám , cô bảo ai là mắt dạy ? - Phúc Khang nghe được những lời nói đó của Nghi Huệ , đang sĩ nhục con của anh , những đứa con anh

hết sức cung chịu là thành quả của anh và Hồng Nhi mà nay bị người phụ nữ không biết trên dưới này gọi là Hôi Hám , gọi là Mất dạy này dám nói trước mặt anh , thật là không biết đâu là trời đâu là đất mà .

_ Tôi bảo chúng nó ! hai đứa ranh ma này , không biết ở đâu ra , còn người phụ nữ này nữa , cô ở đâu ra mà dám nói chuyện với tôi kiểu đó , mau đưa hai đứa quỷ này ra khỏi người tôi , thật khó chịu mà - Nghi Huệ lúc này bình tĩnh đã không còn , cô chỉ cần biết làm sao để thoát khỏi hai đứa nhỏ này trước cái đã .

_ Bảo bối ! lại đây với mẹ , xem ra Mẹ Hai không thích tụi con rồi , không biết rằng ba các con sẽ cưới cô gái này về rồi sẽ hành hạ các con ra sao nữa , Ba thật nhẫn tâm có đúng không ? - Hồng Nhi thật sự đang trừng phạt anh đó , cô vừa giúp anh nhưng cũng đang cho anh một bài học vì dám dẫu cô trước đây mỗi khi có việc này xảy ra anh đều kêu ca với cô bắt cô phải đến nơi giúp anh , vậy mà bây giờ lại im lặng . Phải trừng phạt mới được .

_ Cô bảo gì ? Con của Phúc Khang ... Còn cô là ai ? -Nghi Huệ có chút nghi ngờ , cô tựa tựa cái khuôn mặt đang cười kia , hình dung ra là nhớ lại nó thật rất quen .

_ Đây là con của Viên Phúc Khang , còn tôi là vợ của Viên Phúc Khang , Người mà nãy giờ cô nói xấu không ra gì đó , cô không nhớ à ? - Hồng Nhi rất từ từ , tay phải lau vết bẩn nhỏ trên mặt bé cưng mắt không nhìn Nghi Huệ mà lại nhìn An Nhiên cực cưng chiều .

_ Cô là Hàn Hồng Nhi ? - Nghi Huệ giống như là một kho tượng , cố gắng nói lại lời của Hồng Nhi .

_ Chính xác cô ấy là vợ tôi , còn hai đứa trẻ hôi hám kia là con tôi , sao nào ? - Phúc Khang sau một hồi im lặng anh cũng đã lên tiếng , anh bước thẳng đến chỗ Hồng Nhi cùng hai đứa con của anh đang đứng , rất thân nhiên mà nói tay không an phận ôm lấy bả vai của Hồng Nhi siết chặt , ý cũng như đang muốn hỏi lỗi với Hồng Nhi .

Nghi Huệ không thể nói được gì , cô như chết trân ra đó , một màn bề mặt cực ngoạn mục cô không thể lường trước được , cô giờ đây không thể nói thêm được gì chỉ im lặng .

_ Cô bảo hai đứa nhỏ này hôi hám , cô bảo chúng nó mất dạy , vậy xem ra cô cũng nói Viên Phúc Khang tôi cũng hôi hám và mất dạy phải không ? Nghi Huệ tiểu thư , tôi nghĩ là bây giờ còn lại 18 tiếng nữa là hết một ngày , cho nên cô hãy về và tận hưởng cho hết 18 tiếng còn lại của một tiểu thư đài các đi . Vì tôi tin chắc rằng ngày mai Tập Đoàn Nghi Danh ngày mai chỉ còn là lịch sử . - Phúc Khang chậm rãi từ tốn nói ra .

Nghi Huệ sợ đến mặt không còn một giọt máu nào . Thời khắc này cô chỉ kịp lấy túi xách đang nằm trên ghế , và chạy thật nhanh ra khỏi toàn nha này , Thật nhanh về nhà cùng cha cô , vì cô cũng nhận thức được Viên Phúc Khang nói là làm .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: The End 1

_ Anh hai , Sao còn chưa ra nữa Một muốn chết rồi nè ? - giọng nói trong trẻo của tiểu thư họ Viên đang nhõng nhẽo với anh hai mình .

Cũng đã được 10 năm , Gia đình Phúc Khang bên nhau hạnh phúc vô cùng , Phúc Khôi sau khi lên 15 tuổi đã bị cha mình là Phúc Khang tự tay tống cậu qua Mỹ để học sau khi về chắc chắn là nối nghiệp gia tộc và hôm nay là ngày trở về của cậu . Cô em gái An Nhiên ngày nào nay đã là cô gái 16 tuổi xinh tươi rạng rỡ và là bản sao của mẹ mình , cô tuyệt đẹp nhưng lại hơi bị ngốc , lại đánh đá kém linh và mạnh mẽ như Hồng Nhi , Nhưng sở thích mặc đồ lại giống mẹ cực kì , cô không thích khoát trên người những bộ đồ đắt tiền cô luôn mua áo thun , quần jeans .

Một mối đời anh hai hơn 2 tiếng tại sân bay , Vừa thấy điện thoại reng lên cô liền bắt máy la lên ngay khiến người bên kia muốn thủng luôn màng nhĩ .

_ Em gái ! Phải nhẹ nhàng . Không được bất lịch sự như vậy , 15 phút nữa anh hai ra với em - Phúc Khôi nhẹ giọng dụ ngọt em gái .

Tất nhiên đời hai tiếng chưa đủ sao lại còn phải đợi thêm 15 phút . Mặt của An Nhiên méo xẹo , đôi mày đẹp nhíu lại tỏ vẻ không ưng lòng . tay chống hết lên gò má làm đôi gò má mông của cô phồng lên biến dạng toàn khuôn mặt .

Phi trường nay khá đông , chắc có lẽ là ngày lễ nên việc chen lấn rất kịch liệt , khó khăn lắm An Nhiên mới có thể luồn lách vào tận bên trong để dễ dàng đón anh hơn .

Mọi người đang rất ngóng người thân , do đông người nên không khí nóng hơn mức bình thường . Gương mặt nhăng nheo của mọi người chột mắt dạng , ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ đang dâng lên người của chàng thanh niên với bộ comle lịch lãm màu đen , vừa bo người , chiếc cavat màu xanh dương đậm sọc ngan xám , đôi giày tây bóng lờng làm cho mọi người không thể rời mắt , Khuôn mặt đẹp trai cùng ánh mắt màu hổ phách càng hút hồn người nhìn hơn .

Dù rất đông nhưng chỉ cần một cái lướt mắt cậu thanh niên kia có thể xác định được cậu nên đi đến đâu . Cô bé ấu rầu đang đứng trước mặt kia chính là

em gái cực cưng của cậu .

Nhẹ nhàng bước từng bước thong dong tiến đến cô bé đáng yêu kia , anh thật muốn cười phá lên khi thấy được khuôn mặt của An Nhiên Lúc này .

_ Em gái cưng ! Chờ lâu lắm rồi phải không ? - bàn tay nhẹ nhàng của cậu lướt lên mái tóc mềm mại của con bé .

_ Anh hai à ! Em mệt quá huhu tại anh hai đó - không chịu đi , còn đứng đó làm nũng mỗ chu lên .

_ Ngoan , ra đây chúng ta cùng về nào - Phúc Khôi an ủi em gái cưng của mình .

An Nhiên giận mau hết mau chỉ cần anh hai chịu một chút là nguôi ngay , cô bé liền vui vẻ thân hình bé nhỏ của cô nhảy vọt lên khỏi thanh ngang bay lên rồi đáp xuống đất khiến cho mọi người kinh ngạc .

Phúc Khôi không nghĩ đến việc cô bé sẽ làm như vậy liền đứng hình chỉ nhìn đến khi cô bé làm xong mọi việc thì mới quay qua mặt nhăn nhít tỏ vẻ không đồng ý .

_ Một mảng ngoạn ngục - từ đằng sau Phúc Khôi có tiếng của một thanh niên , bước đến vỗ vai của Phúc Khôi.

_ Nghiêm Tuấn ! Cuối cùng cũng được ra rồi à ! - Phúc Khôi nhẹ nhàng đưa mắt qua nhìn cậu bạn của mình .

Trong lúc đi du học , tính tình thất thường gặp phải tính tình thất thường nên hợp nhau lạ thường . Hai người con trai này một ở nhật một ở Thương Hải gặp được nhau . Tính tình ít nói lại rất tâm tư y như nhau nên đã chịu nhau kết thành bạn bè . Nghiêm Tuấn khi được nghỉ hè nhàm chán với việc ở nhà nên cậu đã cùng người bạn thân của mình là Viên Phúc Khôi về Thương Hải chơi .

_ Anh hai ! Đây là ? - An Nhiên tỏ vẻ ngạc nhiên .

_ À ! Em gái đây là Nghiêm Tuấn. Bạn cùng phòng với anh . Mau chào đi - ngày thường Phúc Khôi lạnh như băng nhưng đối với em gái và mẹ thì rất nhẹ nhàng .

_ Dạ ! Em chào anh , Rất vui được gặp anh - An Nhiên vốn ngốc. Lại rất lạnh lẽ cũng quen với việc giao tiếp thường ngày nên cô không hề e sợ .

Nghiêm Tuấn giống như bị đứng hình với loại con gái này , cô gái đầu tiên không bị anh làm mê mẩn. Lại xinh như một thiên thần , nụ cười chào hỏi tặng cho cậu lại rất chân thành . Khiến cho Nghiêm Tuấn cảm thấy được từng chuyển biến trong nhịp tim của mình

Phúc Khôi không thấy Nghiêm Tuấn động đậy đáp lễ liền nhìn qua thì kể bên anh thật là kho trương .

_ Đi nào ! Anh mệt rồi về với mẹ và ba nào , Nghiêm Tuấn cùng đi nào - Phúc Khôi cố tình đánh thức Nghiêm Tuấn .

Nghiêm Tuấn bị tiếng kêu của Phúc Khôi làm cho thức tỉnh , cậu vội bắt tay cô gái nhỏ kia , bàn tay thật mềm , thật êm làm cho cậu không muốn bỏ ra , An Nhiên phải giật ra mấy lần mới có thể lấy tay ra được .

Cả ba cùng nhau đi ra khỏi phi trường dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người xung quanh , hai mỹ nam cùng một thiên thần đi giữa , Sân bay như lặng đi khi thấy cả ba cùng bước đi .

_ Mẹ con đã về ! - Vừa vào đến nhà Phúc Khôi đã lên tiếng đi nhanh về phía người phụ nữ đang đứng nơi gốc bếp kia .

Hồng Nhi đang lấy hoay trong bếp chợt nghe tiếng nam thanh trầm gọi mình liền quay lại , Trước mặt cô là một cậu thanh niên gương mặt cực quen thuộc đó là Viên Phúc Khang ngày Hồng Nhi biết anh ấy , Phúc Khôi thật là một bản sao hoàn chỉnh của Phúc Khang .

_ Con trai ! Con đã về rồi - nước mắt rơi không kịp suy nghĩ , 10 năm , nỗi nhớ con của Hồng Nhi như òa ra , bao nhiêu năm chỉ có thể nói chuyện qua điện thoại . Giờ thì người bằng da bằng thịt đã ở trước mặt cô . Nhớ ngày nào cậu bé chỉ tới vai cô nhưng giờ đây cậu bé đã cao hơn cô rất nhiều , cô chỉ đứng đến vai cậu thôi ngực cậu bé . Chiều cao cũng ngang ngửa Phúc Khang 1m90 thật là khéo nặn người mà .

Hồng Nhi ông cậu con trai của mình khóc những giọt nước mắt hạnh phúc .

_ Vừa về đã làm cho mẹ khóc rồi sao ? - Phúc Khang vừa đi làm về , thấy chiếc xe đậu ngoài kia cùng trong nhà khá ồn nên cũng đã đoán được Phúc Khôi đã về .

Phúc Khôi nay đã lớn , cũng không còn cái lại ba mình như ngày trước nữa , cậu chỉ im lặng không thêm màn đến .

_ Cháu chào bác , cháu là bạn cùng phòng với Phúc Khôi - Nghiêm Tuấn điềm tĩnh đưa tay ra chào hỏi .

_ Chào cháu ! Cảm ơn đã xem chừng nó giữm bác - Phúc Khang rất điềm đạm

Sau cái bắt tay Phúc Khang nhìn lên ánh mắt màu hổ phách của anh có chút biến đổi , gương mặt của cậu bé này thật rất giống một người anh đã từng gặp . Tựa hồ anh đã nhận ra điều gì đó .

_ Nào cùng ăn cơm thôi ! An Nhiên con dẫn bạn của anh hai con lên phòng dành cho khách đi , các con và anh lên phòng tắm rửa thay đồ rồi xuống ăn

com nào - Hồng Nhi sau một hồi xúc động cũng đã lấy lại được bình tĩnh ra lệnh cho mọi người .

Tiếng của vị Phu Nhân đầy quyền năng này đã ra lệnh cho mọi người phải làm theo mình . Còn cô thì ngày hôm nay là ngày tuyệt nhất . giọng hát nhẹ nhàng cất lên , đôi tay như quen thuộc dọn ra những món ăn do chính tay mình làm ra .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: The End 2

Buổi chiều mùa thu lá vàng bay khắp nơi, nhưng cơn gió se se lạnh lâu lâu lại chợt thổi qua khiến cho người ta có chút rùn mình .

Tiểu công chúa họ Viên hôm nay được ở nhà , Ba và mẹ đã cùng nhau đi du lịch dài hạn không biết chính xác họ đi đâu nhưng nó là một nơi hạnh phúc chỉ riêng mình họ . Anh hai sau khi về đã phải lãnh trách nhiệm tổng giám đốc của ba , còn Nghiêm Tuấn bạn của anh hai cũng như giết thời gian nên theo anh hai vào công ty phụ giúp anh hai đỡ nhàm chán , cho nên trong căn nhà rộng lớn hôm nay chỉ có mình cô gái nhỏ .

Cô giống như mẹ , tính tình thẳng thắn , lại rất giỏi , việc bạn bè chơi lợi dụng nhau cô đều rõ từng tận , thấy chuyện bất bình thì lại nói thẳng không cần vòng vo cộng thêm nhan sắc thừa hưởng từ mẹ và ba nên cô lại càng đẹp hơn khi lớn lên khiến các bạn nam trong trường luôn là mục tiêu nhắm đến cho nên cô rất bị ghét trong trường học . Cô nghĩ rằng bạn bè chơi đó rồi thôi , về nhà là xong nên cô không cần có bạn .

Nói thẳng ra cô là bản sao của Hồng Nhi ngày ấy , chỉ là cô trầm hơn mẹ , võ công thì mẹ 10 cô cũng 9 (Không bạn không bè ở nhà không nên học võ là giết thời gian) . Có được người mẹ tài giỏi như Hồng Nhi thật sự cô gái nhỏ này rất có phúc , bao nhiêu bí kíp suy nghĩ của Hồng Nhi đều truyền lại cho cô tất cả . Chỉ là cô khá ngốc trong việc thể hiện tình cảm và hiểu về tình yêu , mỗi lần Hồng Nhi bàn đến chuyện trai gái thì An Nhiên lại cố tình lãng đi .

Trời chiều thu vàng thế này , ngồi nơi khu vườn kia thật buồn mà , cô bé lấy cây đàn guitar của mẹ ra ngồi gảy lại bài hát mẹ đã dạy cô " Be All Right " đó là bài hát mà mẹ hay hát , mẹ thường xuyên hát nên cô chưa kịp biết chữ thì đã thuộc mà hát theo .

Cô gái nhỏ cùng chiếc guitar bụi hơn người ngồi đánh bài hát nhẹ nhàng trong khu vườn nhỏ giữa một buổi chiều vàng mùa thu , cảnh tượng này thật đáng tái diễn lại sao , như là lần đầu tiên Phúc Khang tìm ra Hồng Nhi cách đây 25 năm về trước . Nó có thật sự lặp lại hay không khi cô bé đang ngồi ngay tại khu vườn nhà mình chứ không phải nơi công viên như mẹ ?

Giọng hát của An Nhiên có phần đậm hơn Hồng Nhi , tiếng hát vang ra trầm hơn tí so với Hồng Nhi nhưng nó vẫn mang đến cho người nghe bài hát hay tuyệt vời thế nào .

Kết thúc bài hát trong sự mãn nguyện của chính bản thân , lòng người càng thêm êm ái .

_ Grap grap ! Anh không nghĩ em lại có giọng hát hay như vậy , thật là vinh hạnh khi được nghe em hát . - bài hấy vừa kết thúc , trong 2 phút tĩnh lặng thì lại có tiếng vỗ tay vang lên . Nghiêm Tuấn , do bị Phúc Khôi đuổi về vì làm việc không lo lại đi tán tỉnh các nhân viên của cậu ta nên bị cấp phép cho về sớm .

_ Anh ! anh anh ở đây từ khi nào ? - ngoài ba mẹ và anh hai ra chưa một ai có thể nghe tiếng hát của cô , nay người con trai này lại nghe được còn vỗ tay ý như trêu ghẹo làm cô thật xấu hổ .

_ Từ khi cô thiên thần cất giọng hát . Thật là mê lòng mà ! - Nghiêm Tuấn tiếp tục trêu ghẹo .

_ Anh anh tôi không nói với anh nữa ! - do lần đầu bị người lạ nghe mình hát nên An Nhiên có chút lo sợ đối tượng lại là bạn của anh hai thật là cô mất mặt , nên không muốn tiếp câu chuyện liền chạy thẳng vào nhà , bay lên lầu đóng cửa phòng lại .

Bỏ mặt người con trai Khôi ngô kia đưa một mình nơi khu vườn , Anh mất sắc xảo của cậu làm người ta có chút lo sợ , chẳng ai có thể biết được cậu đang muốn gì mà nghĩ gì . Chỉ đứng nhìn bóng dáng nhỏ bé kia chạy đi biến mất nơi cửa nhà . Đôi mày đẹp nhiều lại có chút suy tư , Nghiêm Tuấn đi lại nơi ghế đá cô bé vừa ngồi miệng chợt mở lên " Còn nhỏ lắm " sau đó Nghiêm Tuấn đứng dậy đưa hai tay vào túi quần chậm rãi bước đi vào trong nhà .

Cô gái nhỏ lén lút nhìn mọi hành động của người con trai lớn hơn mình 10 tuổi kia , lấy tấm màn che nguyên người lại chỉ dám thò đầu ra dòm . mọi hành động cử chỉ của anh ta đều được cô bé thu lại . Ánh mắt to tròn long lanh của cô bé càng mở to hơn khi thấy được anh ta ngồi xuống nơi mình vừa ngồi .

Trong một sự vô thức bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô tự đặt lên ngực phải nơi trái tim non nớt của cô đang lần đầu tiên bị loạn nhịp .

Buổi tối cô không muốn xuống nhà bếp ăn cơm nhưng lại bị chính người anh yêu quý của cô cưỡng chế bế cô xuống bắt ép cô phải cùng ăn .

Tâm đang loạn tìm cũng không yên mà phải ngồi đối mặt với tên tội phạm đã làm ra việc này thì xem ra bữa ăn này của cô bé khó mà nuốt trôi . Cố gắng nuốt cho hết chén cơm rồi mới được anh hai thả lên phòng . Cô như bị ma đuổi vừa bỏ chén xuống là cầm đầu chạy thực mạng lên phòng .

_ Tôi sẽ không giao em gái tôi cho cậu đâu , đồ sở khanh ! - sau khi nghe tiếng đóng cửa của An Nhiên , Phúc Khôi chậm rãi gấp thức ăn rồi nói .

_ Tôi sở khanh lắm ư ? - Nghiêm Tuấn tác phong vẫn thế , lịch lãm không chút biến đổi.

_ Tất cả mọi người đều biết chuyện này ! - đối đáp với nhau .

_ Nếu tôi thay đổi thì sao ? - Nghiêm Tuấn chậm rãi đưa đĩa tới đĩa thịt bò trước mặt .

_ Cậu làm được chần ? - như đang quyết định , Phúc Khôi không ngần ngại đưa thẳng đôi đũa của mình đè lên đĩa của Nghiêm Tuấn trên đĩa thịt bò .

_ nếu tôi làm được thì sao ?! - Lời nói như đinh đóng cột của Nghiêm Tuấn ngưng mọi hoạt động nhìn nhau .

_ Nếu cậu làm được tôi sẽ không thấy hứa ! - Phúc Khôi dùng lực đè cây đũa của Nghiêm Tuấn xuống . Ánh mắt sắc hơn nhìn Nghiêm Tuấn .

_ Sẽ sớm thôi ! - miệng xinh của Nghiêm Tuấn cười nhếch lên , vẻ mặt rất tự tin và cương quyết .

Phúc Khôi lúc này bỏ đũa ra , trở về trạng thái bình thường , tiếp tục dùng cho xong bữa ăn . Cả hai không nói thêm chuyện gì khác . Ăn xong phòng ai nấy ở không một ai nói với nhau tiếng nào . Xem ra hôm nay là một đêm dài của cả ba người rồi .

Bình minh rồi cũng ló dạng , những giọt sương còn đọng lại trên lá được ánh nắng ban mai chiếu vào làm nó lấp lánh mê người . Hôm nay An Nhiên đi học lại , cô bé tẻnh thích ngủ nướng lại bị thức khuya suy nghĩ chuyện mới lớn nên sáng nay dậy trễ , mọi việc hấp tấp , không kịp mang vớ không kịp mang giày chỉ kịp thay bộ đồ , đeo cái ba lô chạy nhanh xuống lầu , quơ ngay cái bánh mì của phần mình sau đó là lớn "Các anh em đi " rồi biến mất đẹp , Phúc Khôi và Nghiêm Tuấn vừa kịp nghe tiếng người đến khi ngẩng lên thì chỉ thấy được cái bóng lướt qua mình .

Phúc Khôi nhìn Nghiêm Tuấn sau đó cả hai tự nhiên cười thành tiếng , lắc đầu tỏ vẻ rất thú vị bởi cái hành động đầy đáng yêu này của cô bé .

Đang lúc cười thì Nghiêm Tuấn nhìn qua bên bàn thấy cái túi xách màu Hồng nhạt đó là phần cơm trưa của An Nhiên cô bé lo trễ giờ nên lo chạy mà quên luôn phần cơm đang hiện diện kia .

Phúc Khôi từ ánh mắt của Nghiêm Tuấn nhìn qua cũng thấy được cái hộp cơm.

_ Đúng là ngốc mà ! Chút trưa tớ sẽ đem cho em ấy ! - Phúc Khôi miệng nói tay thì cất miếng trứng ốp la .

_ Để tớ mang cho ! - Nghiêm Tuấn lên tiếng .

Phúc Khôi dùng mọi hành động ngược lên , ánh mắt tất cả đều tập trung vào con người trước mặt mình . " Không lẽ hẳn ta thích An Nhiên thật " Trong đầu của Phúc Khôi liên nhay bén lên cái suy nghĩ đó .

_ Vậy nhờ cậu ! - Phúc Khôi cũng muốn biết cái con người máu lạnh kia , anh 10 thì hẳn tới 11 đó , quen nhau 10 năm đây là lần đầu tiên thấy hẳn ta quan tâm đến con gái mà người đó lại là em gái cưng của mình .

Theo như kinh nghiệm và sự hiểu biết của Phúc Khôi về Nghiêm Tuấn , hai người đều là chàng trai nổi tiếng của trường , Về bản thân Phúc Khôi thì chán hề có tiền án nào vì cậu như ba cậu vậy chả thích nhưng đứa con gái mê trai luôn ngày bám theo cậu . Còn Nghiêm Tuấn , cậu này thì lạnh thiệt nhưng lại rất hay trêu đùa với những đứa con gái , tất nhiên cậu chưa bao giờ nghiêm túc với đứa con gái nào cả . Cũng không trách được vì sao Phúc Khôi không muốn giao An Nhiên cho cậu ta . Nhưng có thể xét lại rằng từ trước đến nay lời nói của Nghiêm Tuấn nói được làm được ,nói có là có , nói không là không chưa hề hai lời lẩn nào nên điều này cũng khiến cho Phúc Khôi đáng suy nghĩ .

"Cho cậu ta một cơ hội , nếu cậu ta thật sự yêu Nhiên Nhi thì mình không có gì để nói, nhưng còn mà cậu ta chỉ giả diễn trêu đùa thì sao " Phúc Khôi nghĩ ngay trong đầu , nên cậu quyết định sẽ cho người theo sát Nghiêm Tuấn , xem cậu ta dám giữ trò gì làm Nhiên Nhi của cậu bị tổn thương thì đừng nghĩ đến việc có cửa trở về Nhật Bản .

Trên chiếc siêu xe đời đời vừa phóng như bay đến cửa trường học lớn kia . Cậu thanh niên ưu tú , vẻ trai mê người , trên người khoát nguyên bộ màu đen da , mái tóc xước lên hết trong thật ngẫu , trên tay cầm hộp cơm màu Hồng Nhạt đứng trước cửa trường . Ánh mắt sâu thẳm của anh làm cho mọi người có phần kiên nề .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: The End 3

Ngôi trường cấp ba vốn dĩ rất bình yên mỗi ngày , nó không phải là một ngôi trường sang trọng hay là danh giá gì , chỉ là một ngôi trường tầm thường mà thôi , tất cả đều do Hồng Nhi sắp đặt , cô muốn rằng con gái cưng của cô sẽ được trải qua những ngày tháng đi học thật yên bình , có những người bạn thật bình thường , ở nơi ngôi trường bình dân đó An Nhiên có thể học được không những là tình thương người mà còn có những người bạn không khoe khoang , không ý lại gia đình đó cũng là cách dạy của Hồng Nhi.

Hồng Nhi không muốn con mình học cách đua đòi của một vị tiểu thư gia đình danh giá , cô muốn An Nhiên phải biết quý trọng những gì mình đang có , hòa nhập với những người bạn cực kì bình thường .

Người con trai đứng trước chiếc siêu xe kia ánh mắt thâm túy , đầy sự băng lạnh , dù rằng Nghiêm Tuấn có hay trêu đùa con gái nhưng thật sự ra cậu ta chỉ trêu đùa với những đứa con gái tự cho mình là thiên kim là cao quý ý vào gia đình mà vĩnh mất với đời . Nó cũng là thú vui của cậu ta , như là muốn lợi dụng rồi bỏ và dạy cho các vị thiên kim đó một bài học .

Trước khi về Thượng Hải với Phúc Khôi , cậu ta cũng biết sơ về An Nhiên , cậu cũng đã từng liệt kê An Nhiên cũng sẽ giống như những đứa con gái khác , sẽ rất kênh kiệu , rất hắt mặt bất cần đời , và sẽ dễ dàng si mê anh . Nhưng có lẽ giây phút đầu tiên gặp được An Nhiên thì Nghiêm Tuấn đã phải có một suy nghĩ khác , cô gái bé nhỏ này lại coi anh như một người rất bình thường những việc cần nói cần kêu thì thôi còn ngoài ra An Nhiên chưa hề có một cử chỉ hay một ý định nào muốn gần gũi , nói riêng và tỏ vẻ tình tứ với Nghiêm Tuấn điều này làm cho anh rất ấn tượng với cô . Có khi anh cố tình bày trợn ra để cô phải sập bẫy nhưng lại không nghĩ rằng cô lại chẳng bao giờ để hấn vào mắt của mình . Trong lòng Nghiêm Tuấn có chút mâu thuẫn từ lúc đó .

Cầm hộp com của An Nhiên , bình thần sai những bước chân đầy mạnh mẽ , dáng người của những vị lãnh đạo tài năng .

Reng reng reng reng . À đó là tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ trưa .

Rất nhanh , những tiếng la hét vang lên khắp sân trường , Những cô bé gái chạy ra lan can hò reo rất lớn một mỹ nam đang đi trong sân trường của mình , thật là một cảnh tượng ngàn năm có một lần đó nha .

Sân trường bắt đầu đông dần , nhưng chỉ đông ngay chỗ của Nghiêm Tuấn đứng , các nữ sinh bao vây lấy anh thật rất kinh khủng , cứ hò reo , lấy điện thoại ra chụp hình này nọ . Nghiêm Tuấn đứng yên một chỗ , hình như đang cố gắng định vị xem cô gái mình cần tìm đang ở đâu , cũng nghĩ rằng cô mà nghe có mỹ nam để trường thì cũng sẽ chạy ra giống như bọn nữ quái này nhưng nhìn hoài chẳng thấy .

Ánh mắt của Nghiêm Tuấn bắt đầu tập trung vào một cô bé , đang dùng ánh mắt say đắm nhìn anh , xưa nay anh chỉ chọc ghẹo những cô gái nhỏ hơn anh 2-3 tuổi thôi những cô bé này còn quá nhỏ xem ra nếu mà anh chọc ghẹo thì được gọi là Sói Già rồi , mà cũng là lần đầu tiên xem ra cũng rất thú vị ; anh không ngần ngại bước thẳng về phía cô bé tay trái vẫn còn nắm lấy hộp com , tay phải thì bỏ vào túi quần rất nhẹ từng bước , ánh mắt có ý cười miệng cho ra một nụ hoa .

_ Tiểu muội ! Anh có thể hỏi em một chuyện được không ?! - Mỹ nam kể , nhẹ nhàng thôi mà lời mọi việc .

_ DẠ DẠ . - Cô bé gật đầu như điên , miệng không ngừng một chữ " Dạ " liên hồi

_ Em có bé bạn nào lên Viên Phúc An Nhiên không ? - Tiếp câu của Nghiêm Tuấn .

_ DẠ em biết - Giọng nói này không phải là cô bé anh hỏi mà là cô bé đứng kế bên .

Anh liếc sang bảng tên à thì ra cô bé anh hỏi nhỏ hơn tiểu yêu kia 1 tuổi còn cô bé này lại cùng tuổi , cùng tuổi cùng khối chắc chắn sẽ biết thôi .

_ Vây ! Em có thể dẫn anh đi đến chỗ bạn ấy được không ? Anh là người nhà của bạn ấy - Nụ hoa vẫn còn trên mặt của Nghiêm Tuấn , như một thuật thôi miên .

_ DẠ ! Anh theo em - Cô bé kia như trúng một tờ vé số độc đắc , không khỏi hò reo trong đầu .

Tiếp bước sau lưng cô bé kia , Nghiêm Tuấn mắt nhìn quan sát từng phòng học , từng cửa sổ , từng lan can nơi An Nhiên được học , đôi mày đẹp của anh có phần nhíu lại khó hiểu . Cô bé dẫn đi đằng trước rất cung kính , cô bé không dám đi nhanh , vừa đi tay vừa chỉ hướng cho anh phải quẹo khúc nào phải đi thẳng ở đâu , nhưng Nghiêm Tuấn lúc này chỉ biết đi theo còn việc cô bé kia đang nói gì thì anh không hề nghe .

Đi theo sau cô bé gái tới ngã 3 quẹo phải , vừa quẹo cô bé đụng phải giáo viên của mình , đồ trên tay giáo viên đổ xuống , cô bé có phần lúng túng , cuối đầu xin lỗi nhiều lần về rất xấu hổ trước mặt anh .

Người thầy giáo không nói gì chỉ ngồi xuống nhặt mấy thứ bị rơi sau đó đứng lên vỗ nhẹ đầu của cô bé ý trách rằng " Lần sau cẩn thận " sau rồi ánh mắt của thầy mới dời đến người thanh niên đang đứng sau lưng cô bé .

_ Tiểu Vân ! Đây là ai ? - Giọng nói trầm ổn , rất ấm của thầy giáo phát lên . Xem ra độ tuổi của hai người cũng có thể gọi là ngang bằng .

_ Dạ ! Đây là người nhà của An Nhiên đó thầy , anh ấy muốn đưa đồ cho bạn ấy nên em dẫn anh ấy đến phòng học của mình - Cô bé ngây ngô kể sự tình với thầy giáo .

_ Chào anh ! Tôi là chủ nhiệm của An Nhiên , trường học có quy định trong giờ không cho người lạ vào , nếu anh muốn gửi gì cho An Nhiên anh có thể đưa cho tôi , tôi sẽ đưa lại cho cô bé - Thầy giáo có vẻ kiên quyết không cho Nghiêm Tuấn gặp An Nhiên .

_ Tôi là bạn của anh trai An Nhiên ! Tôi đến để đưa com hộp cho cô bé , và có vài việc cần nói với cô bé , mong thầy cho tôi được gặp cô bé - Nghiêm Tuấn không cần giả vờ cũng chẳng cần sợ một ai , anh cứ nói sự thật .

Màn này diễn ra trước mắt một cô nhóc 14 tuổi , một người là thầy giáo hot nhất của trường , một người là soái ca từa tựa tìm tới trường , Dù câu chuyện và người họ kể không phải nói đến cô nhưng nó làm cô rất hạnh phúc có thể gọi một sự ảo tưởng cực độ của cô bé mới lớn .

Nghiêm Tuấn không phải vì thế mà chịu thua , ánh mắt sâu của anh nhìn người thầy trách nhiệm đẹp mã kia một hồi rồi lôi điện thoại trong túi ra , nhấn một dãy số .

_ Tiểu yêu ! Anh đang ở lầu 2 trường em , mau ra đây - Thầy không đồng ý là chuyện của thầy anh tự liên lạc với cô bé là chuyện của anh .

Chưa tới 1 phút , An Nhiên như phóng tên lửa tới , hơi thở của cô không đều khiến cô phải thở bằng miệng há mồm ra mà thở . Nhưng chưa kịp lấy lại hơi thì đã thấy trước mắt một cảnh tượng vô cùng kinh khủng . Hai người đang đứng đối đầu với nhau . Một là thầy chủ nhiệm người kia lại là tên đáng ghét . Trong đầu An Nhiên lúc này hiện rõ ra câu hỏi " Sao anh ta lại ở đây ? " , Ánh mắt của cô cũng cho ra câu hỏi đó , liền bước đến .

_ Em chào thầy , ! Anh sao anh lại ở đây ? - Lễ phép chào thầy trước sau đó cô mới quay qua bước nhanh đến chỗ của Nghiêm Tuấn .

_ Em để quên hộp com trưa , Phúc Khôi kêu anh đưa đến cho em - Nụ hoa trên mặt của Nghiêm Tuấn nở rõ hơn khi nhìn thấy An Nhiên , tay đưa lên hộp com lắc lư .

_ À ! Sáng vội quá em quên , đang tính cùng bạn xuống căn tin , anh đã đưa đến thật cảm ơn , vậy anh về đi - miệng vừa nói tay vừa hoạt động chồm tới bắt lấy hộp com .

_ Vậy chiều anh đón em - Cô bé nhỏ tính lấy hộp com nhưng Nghiêm Tuấn lại nhanh tay hơn đưa hộp com lên cao hơn xa khỏi tầm với của An Nhiên , như rằng một trao đổi.

_ À ... à không cần , em tự về được rồi - An Nhiên nhún mày đẹp vì chụp huyệt . Có ý bất mãn , không chịu thua tay vẫn vịn lên lấy hộp com còn miệng vẫn cứ từ chối như cũ.

_ Anh sẽ đón - Biết rằng bé cưng sẽ làm gì , Nghiêm Tuấn đưa cao hơn nữa , dẫn lại câu nói , đôi mày nhướng lên vẻ thách thức nếu không đồng ý thì còn lâu anh mới đưa hộp com .

Cô nhìn xung quanh rất nhiều bạn bè đang nhìn thật rất xấu hổ nên đành phải chịu thua gật đầu với anh , và nói cho anh biết mấy giờ cô tan học . Thầy giáo chủ nhiệm này giờ đứng nơi đó mọi hành động của người thanh niên kia đều được thu vào trong mắt của thầy , trong lòng có một ngọn lửa đang đốt lên nhưng không thể nói được có dẫn xuống .

Giao dịch thành công , Nghiêm Tuấn cũng không ở lại mà lập tức ra về , anh muốn mau thật mau thoát khỏi đám yêu tinh nhỏ ham trai kia . An Nhiên sau khi lấy được hộp com cũng chần ngu dại gì đứng đó liền biến nhanh khỏi hiện trường . Đám học sinh cũng dần tản ra , và câu chuyện cho ngày hôm nay là chàng Soái Ca tìm đến cô công chúa nhỏ bị thầy giáo hotboy của trường ngăn cản . Thông tin tin truyền đi nhanh hơn cả điện và tia chớp .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: The End 4

Hôm nay trường của An Nhiên đã đủ để rộn chuyện rồi , ngày mai tiểu thư họ Viên thật không dám đến trường . Mang gương mặt đầy vẻ uất ức về đến nhà , An Nhiên thật không muốn nhìn thấy tên bạn của anh trai đó nữa , cô hận có ngày sẽ xé xác hắn ra thành ngàn mảnh mới hả dạ .

_ Bảo bối ! Sao em lại mặt như thế - Phúc Khôi đã ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh chờ cô bé về từ lúc nào .

"....." An Nhiên chần nói gì , chỉ tặng thẳng thùng cho anh trai mình 1 cái lờm cực chuẩn .

_ Nghiêm Tuấn , cậu đã làm gì đứa em bảo bối của tớ hả ? - Thắt gương mặt của An Nhiên , Phúc Khôi liền biết cô đang rất tức giận liền quay lại , chính xác là do tên hắc ám bạn cậu mà ra .

"....." Nghiêm Tuấn cũng chần nói gì , tặng cho Phúc Khôi 1 nụ cười đầy bí ẩn .

Phúc Khôi không biết phải nói gì thêm , hai con người này chắc chắn đã xảy ra chuyện nhưng lại chẳng nói 1 lời khiến cậu chẳng biết đường đâu để giải

quyết , liền chỉ nhìn hai người đường ai nấy đi phòng ai nấy vào để lại 1 mình Phúc Khôi ngồi ngây ngốc ở đại sảnh .

Cô gái bé nhỏ mặt đầy bặm trợn đi thẳng vào phòng mình đóng cửa thật mạnh ý như muốn để cho người đang đi đằng sau mình biết được sự tức giận của mình lúc này . Nghiêm Tuấn nghe tiếng đóng cửa mạnh như vậy liền nhếch môi cười một cái, sau rồi cũng tự đi vào trong phòng .

Hình như chẳng ai biết được rằng từ khi gặp An Nhiên , Nghiêm Tuấn đã ít tiếp xúc với các cô gái khác , cậu cũng chẳng hề liên lạc gì với bọn lầy lợ đó thẳng tay xóa số điện thoại . Chỉ trong công ty của họ Viên cậu có chút đùa rồi thôi chỉ để làm cho mấy nữ nhân viên đó thêm phấn khích để làm việc hiệu quả hơn chứ chẳng có ý gì khác . Cuộc đời này của Nghiêm Tuấn thật đã tìm thấy được một niềm vui , đó là trêu ghẹo cô bé kia , khiến cô bé tức giận biểu cảm càng nhiều .

Hình như cũng chẳng ai biết được và chính bản thân của An Nhiên cũng không biết được từ khi Nghiêm Tuấn xuất hiện , trong tâm trí của An Nhiên lúc nào cũng nghĩ đến anh ta , dù rằng nghĩ đến bằng một tâm trạng tức giận , nhưng cô bé đã không nhận ra rằng cái tên và khuôn mặt ấy đã đi vào tâm trí của cô lúc nào không hay .

Phúc Khôi đang trầm tư với cái suy nghĩ là hai người kia đang xảy ra chuyện gì thì điện thoại lớn của nhà reng lên . Mày đẹp vẫn nhủu chắc giọng của Phúc Khôi đã lạnh xuống lúc nào không hay .

_ Alo ! Nhà Viên gia đây - Do đang cũng bị bức lầy nên có chút cộc cằn trong điện thoại .

_ Á ! Khôi à , bà ngoại đây , bà ngoại đây , cháu khỏe không ? - Hồng Linh bà ngoại từ Việt Nam gọi sang .

_ Bà ngoại ! Cháu khỏe thưa bà , ông thế nào rồi ạ ?! - Ồ cái này không thể đặc tội đâu nhé , Phúc Khôi liền hạ giọng xuất , giọng điệu lẫn khuôn mặt đều tỏ vẻ rất vui .

_ Khỏe ! chúng ta khỏe hết , ba mẹ con đâu rồi ? - Giọng nói của bà ngoại lúc nào cũng ấm áp đầy yêu thương .

_ Dạ họ đi du lịch rồi thưa bà - Phúc Khôi nghiêm chỉnh chút ít .

_ Ồ ! Chấn là hè sắp đến , chúng ta muốn qua đó chơi , nhưng lại xương cốt không cho phép , ta lại nhớ An Nhiên và con nhưng chắc là con đi không được rồi , nên bà tính hỏi nếu An Nhiên nghỉ hè không có việc gì làm thì qua đây với ngoại -Bà Ngoại nhỏ nhẹ than , truyền cảm hứng cho đứa cháu yêu của mình .

_ Vâng thưa Ngoại ! con bé nghỉ hè cũng không có việc gì làm , để qua chăm sóc ngoại là tốt nhất - Phúc Khôi thư thả nói .

_ Được , vậy khi nào con bé nghỉ con hãy nhớ gọi ta nhé - tiếng cười nói của bà ngoại lẫn vào nhau trong điện thoại tỏ vẻ rất đồng ý .

Điện thoại vừa tắt , Phúc Khôi cũng tỏ vẻ hài lòng hơn , con bé tâm tình không tốt , hơn một tháng nữa là được nghỉ hè , chẳng là đem con bé giao cho ông bà tâm tình nó tốt hơn , tránh gặp mặt tên phiền toái kia , cái tên mà đuổi hoài không đi đồ cứ hết lần này đến lần khác chọc tức con bé , nó thật không tốt chút nào .

Cơm tối đã xong , cả 3 chẳng nói lời nào chỉ lẳng lẳng ăn cơm , tâm tình của cả 3 thật không tốt , một nữ nghĩ về một nam , một nam nghĩ về một nữ , chỉ có nam ở giữa đang nghĩ về cả nam và nữ kia . Ồi thật là rối đầu .

Đến khi phòng ai nấy nở rồi thì cánh cửa phòng của An Nhiên chợt mở ra , An Nhiên có chút giật mình nhưng rồi kịp chấn tĩnh vì đó là anh của mình Phúc Khôi . Cô bé nở một nụ cười thật tươi , bỏ hết tất cả thứ đang ôm trên tay chạy đến ôm anh hai của mình .

_ Anh Hai - từ nhỏ đến lớn , người mà cô bé có thể làm vậy là Phúc Khôi , cô bé luôn làm vậy với Phúc Khôi .

_ Bảo bối , chưa ngủ sao ? - Phúc Khôi thừa biết cái tính lảm nhảm này của cô , liền chặn đề ý gì cứ mặt cho cô muốn làm gì làm . tiên tay bé cô lên giường .

_ Chưa ! Em còn vài bài tập phải làm . - Môi nhỏ của cô bé chưa ra tỏ vẻ bất mãn chút .

_ Ngoan ! Hay đến anh làm cho rồi em đi ngủ ? - Lúc nào cũng vậy , Phúc Khôi không thể nào rảnh khỏi cái chiêu trò này của cô bé , miệng luôn bắt giặc nói ra câu này khi cô bé không chịu ngủ lí do còn vài bài chưa làm xong , thế là cậu phải làm thay cô để cô có thể ngủ đủ giấc .

_ Thật sao anh Hai ! Oa Oa anh Hai của em là số một , - Biết rằng anh Hai đã dính chương , cô bé còn gì thích thú hơn .

_ Anh thua rồi ! À , Còn một tháng hơn là em nghỉ hè đúng không ? - Phúc Khôi lắc đầu cười với cô bé , tiện thể hỏi luôn .

_ Dạ , còn khoảng 46 ngày nữa á anh Hai - An Nhiên ngây ngô nói .

_ Được ! Vậy nghỉ hè xong 3 ngày sau anh liền cho em về quê ngoại nghỉ hè có được không ? - Dụ dỗ cô bé , anh thật muốn làm cho cô bé vui .

_ Được được được , được ngay . - Nghe được về ngoại , đó là điều cô bé luôn muốn , liền nhảy ra khỏi chăn ấm , nhảy thẳng lên người anh Hai , tung búng trên đầu của anh Hai .

_ Nặng , nặng , đừng ồn ào nữa , em có biết em nặng lắm không , rồi sao lấy chồng đây , béo phệ thế này người ta chế hết , không lẽ anh Hai phải coi

em suốt đời sao ? - Số kí của cô bé chả nhằm nhò gì với Phúc Khôi , nhưng anh luôn cố tình chọc ghẹo cô bé như thế đó .

_ Á ! vậy em cứ béo phệ vậy , bám theo anh Hai , già cũng anh Hai nuôi há há - lúc đây còn nhảy đánh đập lên méc ba rồi méc mẹ nhưng riết rồi cô bé quen , không biết ai dạy cho cô bé câu này để đối phó với anh liền về sau mỗi khi anh chọc cô bé về cân nặng thì cô bé luôn dùng câu này để trả đũa bất kì lúc nào không cần nung tay .

_ Bảo bối ngọc , anh Hai còn phải lấy vợ , có con , rồi sẽ không được như bây giờ nữa không thể nào lúc nào cũng canh em 24/24 được , nên em phải ngoan , sau này còn có chồng người sẽ thay anh hai chăm sóc em có được không ? - Dễ ngọt cô bé .

An Nhiên không nói gì thêm , chỉ gật đầu rồi cúi đầu vào lòng ngực rộng lớn của anh trai mình , theo độ vuốt tóc điều đặn , đưa qua đưa lại nhẹ nhàng của Phúc Khôi cô bé đã từ từ chìm vào giấc ngủ . Nếu người ngoài chợt nhìn thấy hình ảnh này liền rất kinh ngạc vì Phúc Khôi nổi tiếng lạnh lùng , ngoại trừ chuyện công việc ra anh sẽ không mở lời lấy một lần , mà giờ đây hình ảnh trước mắt này là anh đang nhẹ nhàng ru đứa em gái bé nhỏ của anh ngủ . Cảnh tượng thật sự làm người ta rất kinh động .

Bên ngoài khe cửa khép hờ kia , có ánh mắt sắc bén xiên vào trong phòng nơi hai anh em kia đang đầm ấm với nhau , ánh mắt của sự ghen tuông dù rằng họ là anh em ruột nhưng cũng làm người ta phát ghen lên , bàn tay to lớn kia siết thật chặt vào nhau , chỉ rằng thêm chút nữa là có thể chảy máu rồi . Nhưng rồi đã quay đi biếng mắt sau bóng tối kia . Phúc Khôi có chút cảm nhận có người đang nhìn , cậu cũng biết đó là ai rồi , nhưng , để có được bảo bối của cậu không phải là chuyện dễ . Vượt qua những cửa ải cái đã , phải cho cậu biết được có thật lòng hay không thì Phúc Khôi mới yên tâm mà giao cô em gái bảo bối của anh cho người đó được . Còn bây giờ là không được đâu . Và cuộc sống của An Nhiên sẽ là do Phúc Khôi sắp đặt , chẳng ai có quyền lên tiếng vì điều này .

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: The End 5 (Kết Thúc)

Sau một tháng vật vả cuối cùng mùa hè mong đợi của An Nhiên rồi cũng đến , Hon ai hết An Nhiên thu dọn đồ đạc cực kì nhanh chóng , điệu bộ tung tăng của cô cũng cho người ta biết được rằng cô đang rất hưng phấn chờ đợi . Phúc Khôi không hề xa lạ gì với bảo bối nhỏ nhà anh nên cứ mặc kệ cho đứa trẻ này muốn làm gì thì làm . Chỉ có một con người kia mặt lạnh hơn bao giờ hết , khí hắc tỏa ra xung quanh khiến mọi người thật dám đến gần .

An Nhiên 1 tay một kéo 1 tay hai kéo , chặt vật từ trên lầu đi xuống người làm trong nhà nhìn mà hoàn hồn , cảnh tượng này y như cô gái nhỏ đó đang bỏ nhà đi còn không thậm tệ hơn là bị đuổi ra khỏi nhà , bao nhiêu quần áo tư trang cô bé hầu như cho hết vào vali mà kéo đi . Ba vali và 1 túi xách nhỏ .

_ An Nhiên ! Em không tính quay trở về hả ? - Phúc Khôi gương mặt sắc lại một chút .

_ Á ! Có chứ , 3 tháng hè rồi quay lại mà - An Nhiên vừa nặng nề kéo từng cái vali từ trên cầu thang xuống vừa trả lời . Hơi thở không đều làm cô có chút đứt quãng .

_ Vậy sao lại mang hết đi ? - Phúc Khôi giọng nặng nề hỏi , ánh mắt hồ phách sâu hơn tỏ vẻ không đồng ý .

_ Tất cả đều cần thiết , bỏ lại không được ! - An Nhiên ngây ngô quay lại trả lời anh , tay vẫn cứ lúi lúi kéo kéo cái vali nặng nề đó .

_ Trấn quân gia ! đem hết vali quay lại phòng cô chủ ! - Không cần nhiều lời Phúc Khôi cứ ngồi tựa lưng , miệng ra lệnh .

_ Á ! vậy em không được đi sao ? - An Nhiên bất giác sợ run người .

_ Việt Nam giờ cái gì cũng có , em cứ mang người không qua đó , Ông bà sẽ dẫn em đi mua sắm sau ! - Phúc Khôi tay bưng chén trà lên , thổi thổi rồi hớp một ngụm .

An Nhiên không trả lời nữa , ngoan ngoãn nhìn đồng hồ của mình bị lúi quay ngược lại phòng ngủ , tỏ vẻ có chút bất mãn nhưng không thể làm được gì . Lời anh hai đã nói nếu không nghe thì tai họa vào thân cái chắc . Chỉ lờm cho anh hai một cái đỡ tức rồi dùng đũa đi xuống về không phục .

_ Bảo bối ! Cục cưng ba mẹ về rồi đây ! - Tiếng nói lãnh lút của Hồng Nhi vọng ngoài cửa vào , chưa thấy người đâu mà tiếng đã vào tới nhà .

Mọi người xung quanh tỏ mắt ra cửa lớn nhìn ra , chờ đợi một thân hình nào đó xuất hiện .

_ Á ! Bảo bối ! Cục cưng mẹ rất nhớ hai đứa , nhớ lắm lắm đó , Phúc Khôi có nhớ mẹ không , An Nhiên có nhớ mẹ không , ôi 2 cục cưng , cục vàng , cục ngọc , cục cẩm thạch , cục hột xoàn của mẹ . - Hồng Nhi không ngừng ôm hôn từng đứa một , miệng cứ luôn tuông " Cục cục cục " chẳng hề để ý xung quanh .

_ Cừu con ! Em bình tĩnh , sao lại tháo chạy vào trước thế hả ? - Giọng nói trầm ổn đầy cưng chiều từ cửa chính vọng vào , Phúc Khang thân hình oai

phong ngày càng oai phong bước từng bước thanh tao đi vào . Ánh mắt có chút buồn bực vì vật nhỏ đang trong vòng chạy mất .

_ Người ta nhớ cục cưng của người ta . - Mặt kệ cho Phúc Khang có ý trách nhưng Hồng Nhi vẫn cứ như thế ôm hai đứa con cưng của mình vào lòng .

Vợ chồng già đi du lịch vòng quanh thế giới , một năm nay đi gần hết cái trái đất này , Hồng Nhi dù rất thích thú nhưng lại nhớ hai đứa bảo bối của cô liền mê neho liên tục mấy tháng trời cuối cùng Phúc Khang cũng chịu thả cô về nhà với hai bảo bối của mình .

Phúc Khôi nay 25 tuổi rồi , đáng người chừng chạc , lại trước mặt bạn chí cốt bị mẹ ôm hôn khen ngợi " Cục cưng " như đứa trẻ 3 -4 tuổi , mặt của hắn thật đen thui , dù trong lòng có mừng thiệt nhưng mà " Mẹ à ! người quá kích rồi , bình tĩnh lại , không để mặt con " tiếng lòng của Phúc Khôi vang lên nhưng không nói .

An Nhiên thì như cá gặp được nước , ôm lại mẹ yêu hôn mẹ tới tấp làm nũng 100% , quên tất cả mọi thứ , dù sao cô cũng là một đứa trẻ , dù bản tính cô có cứng đến đâu nhưng cũng không thể nào cứng với mẹ mình được .

Nghiêm Tuấn xem như là hóa đá , tự dút cái tượng bao quanh mình ngồi chưng hửng đó , mắt đen mở to thật to nhìn cảnh tượng thật kinh hồn . Cảnh tượng này làm cho cậu giao động mạnh , nhớ về người mẹ ở quê nhà đang ngày nhớ đêm mong mình . Ánh mắt cậu trùng xuống rõ rệt .

Phúc Khang mày đẹp nhúu chắc hơn , dù là con mình , dù là con trai , dù là con gái nhưng anh vẫn không đồng ý với việc cục cưng của anh ôm hôn tùy tiện người khác như vậy , Thâm tâm đen tối " Tôi nay phải trừng phạt mới được " .

Cuộc hội ngộ chấm dứt , An Nhiên chợt nhớ ra tới giờ bay , cô liền ngẩng lên nhìn mẹ có chút méo mào " Thật không công bằng tí nào , sao mẹ không về sớm hơn , con phải về ngoại rồi , thật không công bằng ! " Ánh mắt mèo con kia nhìn người mẹ xinh đẹp của mình đầy uất ức .

_ Á ! Bảo bối con sao vậy ? Sao lại khóc ! Nín nín đi mẹ thương - Hồng Nhi đang cười với Phúc Khôi liền quay qua nhìn thấy cái vẻ mặt méo méo của cô , nước mắt có tí chút trào ra

_ MẸ ! sao người không về sớm , sao người đợi con chuẩn bị đi người mới về huhuhuhuhuhuhuhu - Vỡ òa , bao nhiêu đau thương vỡ òa , bao nhiêu tuổi thân vỡ òa .

_ Á , nín nín nín nín đi , con đi đâu , hờ , con đi đâu , sao con nói thế , nín nín nín - Hồng Nhi bỏ Phúc Khôi ra , ôm hết cả người vào An Nhiên vỗ về cô con gái nhỏ bé của mình .

_ Con phải về ngoại rồi ! con hứa với ngoại rồi , 2 tiếng nữa con bay rồi , giờ phải làm sao ? - Nén nước mắt xuống An Nhiên nức nở .

_ Ô Ô thôi mà vậy mẹ sẽ về ngoại cùng con được không ? - Hồng Nhi còn gì hơn , cũng nhớ đến ba mẹ mình , cũng nhớ quê nhà mình , cũng muốn về cùng con gái .

_ Khang ! Anh cho em và An Nhiên về nhà mẹ em nhé ! - Tự quyết định là một điều điên rồ , biết rằng sẽ không có kết quả nhưng cũng phải quay qua nhìn ông xã mình một chút .

_ Được ! - Phúc Khang ngồi ngay ghế chủ nhẹ nhàng như không .

_ Ờ ? - Hồng Nhi , An Nhiên , dừng hết tất cả hành động đang làm , khóc lóc , than vãn , ôm ấp mà tất cả mọi thứ từ ánh mắt nguyên cả con người đều quay về phía Phúc Khang .

Thật cả hai người này đều biết , xin thì xin thế thôi , nhưng chẳng bao giờ được đồng ý đâu , nhưng , Người đàn ông đó , cái con người đang ngồi ở đó , vị trí đó , gốc đó , có phải bị nhập rồi không ? Ồ hơ ! . Họ cứ nghĩ mình nghe lầm , nên cứ đứng chết ngay đó , nhìn Phúc Khang không hề chớp mắt

_ Sao ? không muốn đi sao ? Vậy thì ở nhà ! - Phúc Khang như biết mình dọa người liền nói ngược lại .

_ Không không ! Đi em đi , - Hồng Nhi tình giắt liền la toán lên .

_ An Nhiên được đi 3 tháng , còn em được đi 7 ngày , Không trả giá - Phúc Khang đưa hai tay lên thành ghế ánh mắt quay sang nhìn hai mẹ con ngốc kia .

_ Á ! Được được , bao nhiêu cũng được , vậy em thu xếp đây - nói xong Hồng Nhi thật nhanh đi lấy vali của mình .

_ Không cần ! Qua đó ba mẹ sẽ dẫn em và Bảo bối đi sắm đồ sau ! - Phúc Khang thông thả trả lời .

An Nhiên lúc này mới hiểu ra , thế nào là cha nào con nấy , cô bé học câu này đã lâu nhưng nay mới tận mắt chứng kiến toàn tập , khiến cho cả người cứng đờ ra . Hồng Nhi đứng kế bên không nói lời nào , chỉ nhanh thật nhanh làm theo , kéo ông xã khó tánh lại đôi ý thì đi đứt . Cả gia đình cũng như ăn tối xong thì cùng nhau ra sân bay tiễn hai mẹ con Hồng Nhi và An Nhiên .

Họ được đi chuyến bay theo sự sắp đặt của Phúc Khang mong muốn , tất nhiên hai mẹ con họ ngoan ngoãn nghe lời không một ai muốn manh động chỉ cười gật đầu .

Giờ phút này ở sân bay có khá đông , có lẽ là nghỉ hè người ta đi du lịch nhiều , Sân bay thật rất bận rộn người là doanh nhân chỉ nhanh chóng ra ra vào vào cho thật nhanh vì 1 phút đối với họ là vàng bạc , người là du lịch ra vô cũng tấp nập không kém , người thì trở về quê hương vali đầm đề . Nhưng ,

tất cả như muốn dừng lại khi có sự xuất hiện của 5 con người này, Tất cả đều nhìn họ bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc, 5 con người đi cùng nhau, 5 con người đều là do trời bắt công thiên vị cho họ một ngũ quan thần sắc.

Họ như đã quen, họ không hề để ý đến ánh mắt kia, họ rất bình thường, rất lạnh lùng, rất không quan tâm, họ chỉ đi thẳng đến nơi cần đến, dừng lại ở nơi cần dừng.

An Nhiên lúc này hưng phấn, chẳng nghĩ đến bất kì thứ gì chỉ muốn mau mau lên máy bay, mau mau tới nhà ngoại, mau mau hưởng thụ mùa hè, còn Hồng Nhi thì muốn thật nhanh về tới nhà ba mẹ. Hai con người đều có một suy nghĩ riêng nhưng tất cả đều mong rằng sẽ được nhanh lên sân bay không là bị đối ý là ở nhà đẹp mộng.

Cuối chào mọi người, hai mẹ con nắm tay nhau, đi vào bên trong. Cánh tay nào đó nếu kéo một người lại. An Nhiên, cảm nhận có vật gì đó nắm mình lại liền quay đầu, ánh mắt cô to dần lên khi phát hiện người đó chính là Nghiêm Tuấn. Ánh mắt có chút sợ hãi.

_ An Nhiên, Viên phu nhân, hai người đợi một chút con có chuyện muốn thưa! - Nghiêm Khanh xuất từ lúc trước khi An Nhiên chuẩn bị đi đến khi vợ chồng Phúc Khang về và hai mẹ con họ chuẩn bị đi kéo dài cũng gần 5 tiếng, giờ phút cuối này cậu mới mở miệng.

_ Nghiêm Tuấn! Con có chuyện gì muốn nói? - Hồng Nhi nhìn cánh tay của Nghiêm Tuấn đang nắm chắc khuỷu tay con gái mình, có chút nghi ngờ, có chút đoán ra nhưng chưa dám xác định.

_ Thưa hai bác, Phúc Khôi, Từ này giờ con như người ngoài không hề xen vào chuyện gia đình mình, Nhưng trước khi An Nhiên cùng cô đi, thì con xin nói chuyện này với hai người và Phúc Khôi - Giọng nói của Nghiêm Tuấn lễ độ, nghiêm túc hơn bao giờ hết.

_ Cậu cứ nói! - Phúc Khang vẫn bình thản.

_ Con không muốn nói dài dòng, Nhưng sau khi An Nhiên nghỉ hè ở quê nhà về, con muốn xin hai bác cho con chính thức được đính hôn với An Nhiên - Nghiêm Tuấn mặt bình thường, chuyện quan trọng nói ra như không hề quan trọng.

Có lẽ lòng Nghiêm Tuấn đã phải tự mình đấu tranh suốt từ chiều đến giờ, giây phút An Nhiên chuẩn bị đi hẳn thật muốn ngăn lại, nhưng hẳn có bất kì một lí do nào để có thể ngăn lại. Chợt thấy ba mẹ của anh em Viên gia về lòng hẳn có chút vui hơn vì biết rằng nếu ba mẹ An Nhiên về thì chắc chắn cô ấy sẽ không đi nữa. Nhưng lại thành ra là đi cả mẹ lẫn con thế này. 3 tháng thì quá lâu, nên cậu quyết định sẽ nói ngay tại lúc này, Không phải chờ thêm nữa.

Cả gia đình 4 người kia tròn tròn mắt nhìn người con trai vừa rồi, Anh ta vừa nói cái gì cơ?.

_ Xin chào các bạn! đây là chap cuối cùng của bộ truyện Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi, Mộc Dung chân thành cảm ơn tất cả mọi người đã cùng Mộc Dung trong suốt chặng đường vừa qua, cảm ơn các bạn đã luôn đóng góp, chỉ những lỗi sai của Mộc Dung để Mộc Dung cải thiện hơn chính bản thân mình cho bộ truyện. Đây là tác phẩm đầu tay nên sai sót rất nhiều Mộc Dung đã ghi nhận tất cả và sẽ hoàn hảo hơn với bộ truyện tiếp theo của mình

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Ấy Là Vợ Của Tổng Giám Đốc Tôi !!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.